

# Giới thiệu Duy Ngã Độc Tiên

Bạn đang đọc truyện Duy Ngã Độc Tiên của tác giả Đường Gia Tam Thiểu trên trang đọc truyện online. Trên trời dưới đất, chỉ mình ta là thần tiên duy nhất. Thần châu đại địa, Tây vực biên thù, cùng với bằng hữu tốt, hẳn đi đến một nơi chính mình chưa bao giờ tưởng tượng được. Liên Vân tiên tông, Thần châu chính đạo thất đại tông phái chỉ ‘Mạt’, năm năm thu nhận đồ đệ một ngày, ngênh đón duy nhất một tên khất cái làm đệ tử đời thứ năm, Tu chân chi môn từ nay về sau rộng mở, đứa trẻ thông minh kém linh có đủ tư chất trở thành tiên nhân phách tuyệt thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Đăng Sơn Bái Sư (Thượng)

Trên bầu trời, hai đạo nhân ảnh đứng đối diện cách nhau hàng ngàn dặm. Trong đó một đạo thân ảnh, cước đạp trên thất thái tường vân, toàn thân không ngừng tản phát hào quang mang kim sắc nhu hòa. Nhìn y khoảng ngoài hai mươi tuổi, khuôn mặt đầy tôn nghiêm, thân hình cao lớn, toàn thân bao phủ một tầng tiên khí nhàn nhạt.

Đạo nhân ảnh kia hoàn toàn tương phản, chân đứng trên ô vân, người mặc hắc bào, áo choàng màu đỏ phấp phới sau lưng, thoảng nhìn hẳn khoảng ba bốn mươi tuổi, sắc mặt hung tợn.

Người thanh niên lãnh đạm nói:

“Gặp nhau hôm nay, chuyện giữa chúng ta cũng nên kết thúc đi!”

Trung niên nhân ‘hừ’ một tiếng, đáp :

“Tuồng ngươi đã chết, vậy để bổn tông nhân tiện thành toàn cho ngươi.”

Mặc dù cách nhau ngàn dặm, nhưng thanh âm bọn họ dường như không gặp chút trở ngại nào.

Kim quang cùng hắc hồng đồng thời sáng rực, thất thái tường vân và ô vân nhanh như chớp tiến sát nhau.

“Oanh”

Kim quang đột nhiên trở nên chói mắt. Trong khoảnh khắc, ngàn vạn đạo hào quang sáng rực.

“Á! Không thể nào, ngươi, ngươi làm sao có thể... chẳng lẽ cửu thiên trọng kiếp đó, ngươi đã...” Thanh âm của trung niên nhân vô cùng kinh hoàng.

“Không sai, ngươi đoán đúng. Thiên thượng địa hạ - duy ngã độc tiên (trên trời dưới đất chỉ mình ta là tiên), đi chết đi” Ngàn vạn đạo hào quang cùng kim quang hợp nhất, hóa thành một cỗ năng lượng siêu phẩm bắn tới...

“Không cần...”

.....

Mặt trời lơ lửng trên cao tỏa ra ánh sáng nóng rực. Giữa giờ Ngọ nóng bức, mặt đất vàng khô ran không còn chút khí ẩm, chỉ cần chút gió thổi qua sẽ làm từng trận bụi đất bay lên mù mịt, khiến người ta phải cố nín thở ---

“Con bà nó, cái thời tiết quỷ quái này thực sự oi bức quá, càng lúc càng nóng, không khéo hại lão tử chết mất”

Một thanh âm trẻ con tức giận vang lên. Chỉ thấy hai đứa trẻ đang cời trần ngồi dưới gốc đại thụ ven đường, nương dưới bóng mát thân cây mà tránh nắng. Vừa lên tiếng là đứa lớn hơn, thoảng nhìn khoảng tám chín tuổi, thân hình nhỏ bé mảnh khảnh, da vàng như nghệ, mũi cao, mắt nhỏ, trên đầu tóc ngắn rối bù, phù lên như đồng cỏ khô, trên trán, bên thái dương đầy mồ hôi, sắc mặt vô cùng bức bối.

“Long ca, đừng oán thán như vậy, thời tiết này không phải chúng ta làm chủ được. Cái đó gọi là tâm yên tĩnh thì tự nhiên cảm thấy mát mẻ thôi. Có điều, cũng hy vọng trời mưa lớn một trận ngay bây giờ, xoa dịu cái oi bức này đi.”

Đứa trẻ vừa lên tiếng ngồi bên cạnh ít tuổi hơn một chút, so với đứa trẻ mà nó gọi là Long ca, hình dáng cũng dễ coi hơn nhiều, trên vai khoác áo vải bố sạch sẽ, mặt trắng, mắt to, hai mí, tóc dài được túm gọn gàng sau gáy, khoảng bảy, tám tuổi, thấp bé hơn đứa kia rất nhiều.

Long ca liếc mắt đứa trẻ vừa lên tiếng một cái, háng giọng nói :

“Đồng ý, tiểu đầu nha, vậy ngươi cũng đừng có nói cái gì mà vẫn với chả về có được không, nghe khó chịu lắm. Điều kiện gia đình ngươi cũng chẳng khá giả gì mấy, tiểu tử ngươi mỗi ngày lại khóc lóc đòi đi học, ở cái nơi khi ho cò gáy này, học có tác dụng gì chứ??? Ta thấy chẳng bằng ngươi cùng ta đi nhặt củi, như vậy có thể trợ cấp thêm chút chi tiêu hàng ngày cho gia đình”

Hai hài tử này đều là trẻ sống trong thôn, Long ca tên là Hải Long, mất cha mẹ từ khi nó còn rất nhỏ, chỉ để lại cho nó một căn nhà lá mùa hè không che được mưa, mùa đông không chắn được gió, thường phải nhận tiếp tế từ dân trong thôn mới có thể sống sót đến ngày nay. Hiện giờ mỗi ngày nó đều nhặt củi kiếm sống, đem củi kiếm được trao đổi với thôn dân lấy lương thực. Đứa trẻ bị nó gọi là Tiểu Đầu Nha cũng sống trong thôn, tên là Trương Hạo. Hai đứa là huynh đệ thân thiết từ nhỏ tới lớn. Điều kiện gia đình của Trương Hạo so với Hải Long cũng không khá hơn bao nhiêu, cha mẹ nó chỉ dựa vào mảnh đất thuộc loại cằn cỗi bạc màu nhất trong thôn để duy trì kế sinh nhai. Bọn chúng đều là con nhà nghèo khó, sớm đã biết nghĩ dù còn chưa đến mười tuổi. Bọn chúng tự coi mình như người lớn, cả giọng điệu cũng đã ăn theo phong cách người trưởng thành.

Nghe Hải Long nói, dáng vẻ nho nhã lịch sự của Trương Hạo lập tức hiện lại nguyên hình, cười hắc hắc nói :

“Long ca, ta chẳng nói thế nào cũng phải theo lão nho già đó học lấy ít chữ nghĩa, sao lại bảo ta bỏ học giữa chừng? Chỉ có việc đó mới thể hiện được trình độ của ta! Kiếm củi ta cũng mặc kệ, ngươi cũng biết, ta rất lười biếng, ngoại trừ ăn uống ngủ nghỉ ra, không nghĩ đến điều gì khác!”

Long ca gõ lên đầu Trương Hạo một cái, cười mỉa :

“Vẫn biết tiểu tử ngươi là loại gì, cái gì mà học hành này kia, rõ ràng ngươi ngại việc đồng áng nên kiếm cơm. Ta thấy, hiểu biết của ngươi chẳng khá hơn ta bao nhiêu, đã vậy đối với huynh đệ chúng ta, chữ to bằng quả dưa hấu e rằng cũng không chịu chui vào.”

Trương Hạo cúi tiết hết :

“Còn gõ vào đầu ta, ta sẽ đánh lại đó. Ta mặc dù có lý tưởng vĩ đại cao xa đó, tuy rằng nhân hạ nhưng đều có mục đích chủ yếu.”

Hải Long vừa cười hắc hắc, trước ánh mắt chăm chú đề phòng của Trương Hạo, lại gõ một cái lên đầu nó, lực đạo rõ ràng còn mạnh hơn vừa rồi một chút. Trương Hạo kêu “ái ư” một tiếng rồi hung hãn nhào đến. Hai đứa vừa đánh vừa chửi nhau thô tục. Hải Long hiển nhiên là mạnh hơn Trương Hạo một chút, trong chốc lát đã đè chặt đối thủ xuống mặt đất, cười ha ha hét :

“Đã phục chưa!”

Trương Hạo mặc dù bị không chế nhưng miệng vẫn không chịu nhận thua, hừ một tiếng, không cam lòng nói :

“Trời quá nóng, sợ ngươi nóng quá nên ta mới nhường cho ngươi mát lòng một chút, vậy mà ngươi cũng không nhận ra.”

“Hừ!” Hải Long ném Trương Hạo qua một bên, lau mồ hôi chảy đầy trên trán, ngồi phịch xuống gốc đại thụ, nói :

“Tiểu tử ngươi lúc nào cũng nói đúng, nóng quá, không đùa với ngươi nữa. À phải, vừa rồi ngươi nói với ta về lý tưởng to lớn cao xa là cái gì vậy? Nói thử cho ta nghe xem cái ý tưởng đó của ngươi xa vời vĩ đại cỡ nào?”

Trương Hạo đắc ý nói :

“Lý tưởng của ta đương nhiên là vô cùng cao xa rồi.”

Ánh mắt thần bí nhìn Hải Long bên cạnh, thấp giọng nói :

“Lão đại, ngươi còn nhớ những gì Tôn gia gia trong thôn kể về chuyện thần tiên không? Ta có tin tức chính xác nhé.”

Hải Long cả kinh trong lòng, ngồi thẳng dậy, Tôn gia gia mà Trương Hạo nói chính là vua kể chuyện trong thôn, thường ngày hay kể những câu chuyện li kỳ cổ quái khiến đám trẻ thích thú, trong đó những truyện liên quan đến thần tiên là hấp dẫn bọn chúng nhất, Hải Long quái lạ nhìn Trương Hạo, nói :

“Tiểu tử ngươi không phải là phát điên đó chứ, chuyện đó cơ bản không thể là thật! Làm gì có người biết bay!”

Trương Hạo đáp :

“Sao lại không, chắc chắn có chứ. Lý tưởng của ta là được như những vị tiên nhân, có thể học được bản lĩnh bay lượn, lúc đó trời đất chẳng phải dễ chúng ta ngao du còn gì? Cách đây khoảng một năm từng có hai người y phục hoa lệ cưỡi ngựa đến thôn chúng ta. Dường như bọn họ đều là người phương xa, vào thôn để xin nước uống. Ngươi cũng biết đó, cha ta rất hiếu khách, ân cần chiêu đãi họ. Lúc đó ta đang ngủ trong phòng, nghe thấy có khách phương xa liền chạy đến xem náo nhiệt, vừa đúng lúc nghe họ nói chuyện. Trước kia ta cũng chẳng tin chuyện thần tiên gì đó nhưng theo lời hai người họ ta mới biết chuyện đó có thật a! Họ nói , ở Liên Vân Sơn cách đây ngoài trăm dặm có một môn phái gì đó vẫn còn một vài tiên nhân sinh sống. Bọn họ đến đây lần này chính là muốn đi bái sư, môn phái đó có rất nhiều vị thần tiên biết bay lượn a. Theo ngữ khí của họ thì nhất định không sai đâu.”

Nghe Trương Hạo nói vậy, Hải Long lập tức kích động, mở to hai mắt hỏi lại:

“Thật vậy hả? Thật sự có thần tiên?”

Trương Hạo đắc ý đáp:

“Đương nhiên là thật. Ngoài ra hai người đó còn nói, môn phái này mỗi năm năm lại thu nhận đồ đệ một lần, dường như không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần biết chữ là được, ngay cả tuổi tác cũng không có hạn chế. Nếu có thể làm thần tiên thì tốt biết bao! Muốn ăn gì, uống gì chỉ tiện tay biến ra là có, hắc hắc, cuộc sống ăn nhiều làm ít như vậy là hợp với ta nhất. Tiểu Trùng, bây giờ ngươi biết tại sao ta lại đi theo lão nhơ già học chữ chưa?”

Hải Long nghe Trương Hạo nói vậy liền ngẩn người, dường như cả việc Trương Hạo gọi nó bằng ngoại hiệu đáng ghét đó nó cũng không quan tâm, nó không ngờ lý tưởng của Trương Hạo lại cao xa như vậy.

Trương Hạo nhìn dáng vẻ há hốc mồm ngạc nhiên của Hải Long như vậy lại càng đắc ý, vỗ lên vai nó nói:

“Tiểu Trùng, việc này là bí mật của ta, nếu ta không coi ngươi là huynh đệ tốt ta đã không kể cho ngươi. Thế nào? Từ bây giờ bắt đầu cùng ta đi học chữ không, đợi bốn năm nữa, ngươi mười ba tuổi, ta mười hai tuổi, chúng ta sẽ cùng đến môn phái đó xin bá sư. Nói không chừng sau vài năm học nghệ, chúng ta lại có thể áo gấm về quê. Khi về đến thôn, ta sẽ hóa phép một núi vàng cho cha mẹ, để bọn họ cùng hưởng phúc.”

Mơ tới đó, Trương Hạo không khỏi nở nụ cười.

Hải Long chớp mắt, miệng lâm lâm nói:

“Nếu đến đó bá sư rồi, họ có bao ăn không? Chỉ cần có thể cho ta ăn no, ta sẽ đi cùng ngươi.”

Đối với truyền thuyết thần tiên, chẳng hiểu sao nó lại không hề nghĩ tới.

Trương Hạo đáp:

“Đương nhiên là bao ăn rồi, và lại còn cho ăn ngon là đằng khác. Chẳng phải Tôn gia gia đã nói thần tiên đều ăn tiên quả, uống rượu ngon hay sao. Cùng ta học chữ với lão hủ nhơ đi. Chờ khi chúng ta cùng thành thần tiên rồi, cho dù muốn thành hoàng đế cũng không phải là không thể ha”

Hải Long gãi đầu nói:

“Chẳng phải còn những bốn năm sao? Và lại, chuyện hư vô mịt mù thế này ta mới khó tin.”

Ngoài miệng nói vậy nhưng nhìn dáng vẻ đắc ý tự tin của Trương Hạo, kỳ thực nó cũng tin tưởng vài phần.

Trương Hạo mắt húng hậm hực:

“Rõ ràng là phí nước bọt mà, nếu sớm biết ngươi không có chí hướng như vậy, cho dù ngươi chịu đi cùng ta, có lẽ họ cũng chỉ thu nhận ta mà không điểm xia gì đến ngươi đâu.”

Hải Long hốt nhiên biến sắc nói:

“Ngươi nói cái gì? Ta không bằng ngươi? Ngoại trừ tướng mạo ra ta có điểm nào không so được với ngươi, hừ, cái tên Trương bạch diện ngươi thì có gì tốt. Đi bá sư hả? Được, ta đi cùng ngươi, đến lúc đó xem ai bị người đuổi về? Đợi ngày mai ta lấy củi về chúng ta sẽ cùng đi học chữ, ta dù sao cũng là đứa thông minh nhất thôn mà.”

Trương Hạo cười thầm, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nó đương nhiên hiểu rõ tính khí hiếu thắng của Hải Long chịu không được kích thích, ôm lấy bả vai Hải Long, nắm trong tay tấm áo vải thô đã dính không ít bùn đất cười khi khi nói:

“Thôi được rồi, đứa thông minh nhất thôn, về nhà ta đi. Hôm qua Lý thúc mang đến một ít khoai lang, hôm nay mời ngươi ăn cùng.”

Khoai lang đối với Hải Long còn hấp dẫn hơn thần tiên nhiều, đôi mắt mờ mịt liền đại phóng quang mang: “Oa, có khoai lang để ăn, tốt quá, được ăn khoai thì ta không thể bỏ qua. Rốt cuộc cũng có thể cải thiện một bữa, đi, đi nhanh lên, về nhà ngươi ăn khoai.”

Hai đứa vừa đùa vừa đi về phía thôn trang cách đó không xa

---

Liên Vân Sơn Mạch bốn năm sau.

Dãy núi Liên Vân nằm ở biên giới phía tây, cách xa Trung Nguyên hàng ngàn dặm, do bảy mươi hai đỉnh núi nhấp nhô lên xuống tạo thành. Mỗi ngọn núi đều cao vút tầng mây, quái thạch ngổn ngang, suối nhỏ róc rách bốn bề. Biển mây vô cùng vô tận như chiếc cầu vồng nối liền đỉnh núi, vắt vương bên sườn, cái tên Liên Vân Sơn Mạch cũng vì vậy mà thành.

Liên Vân Tông nằm trong dãy núi Liên Vân là một trong thất đại tu chân tông phái, chỉ vì nằm ở nơi hoang vu hẻo lánh mà tầm ảnh hưởng không bằng lục đại tông phái còn lại ở Trung Nguyên, nhưng dù sao đây vẫn là một đại phái tu chân có lịch sử lâu đời. Tương truyền, vạn năm trước, Liên Vân tổ sư ngồi trên ngọn Tiếp Thiên Phong trong dãy Liên Vân ngộ đạo phi thăng thành tiên nhưng còn lưu lại tu chân bảo điển. Ngàn năm sau, vài người hữu duyên vô ý đi đến nơi này phát hiện thủ bút của Liên Vân tổ sư, vì cảm phục ngài mà bọn họ ở lại đây thành lập Liên Vân Tông. Những ngày bình thường, bảy mươi hai đỉnh núi trong dãy Liên Vân đều bị tiền trận của Liên Vân tổ sư lưu lại bao vây, người ngoài đến đây căn bản không thể xâm nhập vào trong.

Hôm nay vừa đúng ngày Liên Vân Tông thu nhận đồ đệ năm năm một lần, đỉnh Tiếp Thiên Phong tỏa ra vạn đạo hào quang, mây mù bao phủ bảy mươi hai ngọn núi dường như xảy ra biến hóa, mây mù dần tan, một con đường nhỏ hiện ra bên ngoài dãy núi. Chỉ cần tiến theo con đường mòn này có thể trực tiếp tới được mười hai đỉnh núi vòng ngoài của dãy Liên Vân, đó là nơi kiểm tra thu nhận đồ đệ.

Yêu cầu thu nhận đồ đệ của Liên Vân tông so với lục đại tông phái kia còn khắt khe hơn, mỗi lần thu đồ đệ đều có nhiều người báo danh nhưng đủ điều kiện vượt qua kì kiểm tra lại vô cùng ít ỏi. Vốn dĩ nơi đây cách xa Trung Nguyên, dân cư thưa thớt, điều kiện lại khắc nghiệt, khiến cho người đến đây báo danh càng ngày càng ít. Thời kì cường thịnh vạn người tới báo danh của mấy ngàn năm trước đã qua lâu rồi, số người báo danh năm năm trước còn chưa đến một trăm, cuối cùng số người được thông qua lại chẳng lấy nổi một người.

Địa Linh Phong, một trong mười hai ngọn núi vòng ngoài của dãy Liên Vân, bốn nam tử trung niên quần áo mộc mạc đứng lặng im trên đỉnh núi. Tướng mạo của bọn họ đều rất bình thường, mặc áo vải mộc mạc, sau lưng đều đeo một thanh trường kiếm.

“Lục sư huynh, Liên Vân tiên trận đã mở ra bốn ngày rồi, Địa Linh Phong chỗ chúng ta đến một bóng ma cũng chẳng có, không lẽ bây giờ cả người đến báo danh cũng hết hay sao? Còn nhớ năm năm trước tổng cộng chỉ có gần một trăm người báo danh, nếu cứ thế này, chỉ e Liên Vân Tông chúng ta không có người nối nghiệp”

Vị trung niên được gọi là Lục sư huynh than nhẹ một tiếng đáp:

“Cửu đệ, ngươi phải cẩn thận ngôn từ của mình, cái gì mà bóng ma hả? Nếu để cho sư phụ nghe thấy sợ rằng ngươi chạy không kịp đâu. Ài, lại nói, chúng ta ở Địa Linh Phong này đã hai mươi năm mà đồ đệ thu nhận cũng không quá mười người. Những kẻ có thể vượt qua kỳ kiểm tra quả thực quá ít khiến cho Liên Vân Tông hiện giờ chẳng có lấy một tên đệ tử đời thứ năm.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 2: Đăng Sơn Bái Sư (Hạ)

“Lục sư huynh, cửu sư đệ, các người đừng oán thán nữa. Chuyện này cũng chẳng trách chúng ta được, ai bảo tổ sư đặt ra quy củ nghiêm ngặt như vậy? Yêu cầu quả thực là, thực là....” Bốn người đưa mắt nhìn, đồng thời thấp giọng nói: “Biến thái”

Liên Vân Tông nhị đại đệ tử tổng cộng có chín người, phân ra cai quản Liên Vân sơn mạch gồm Tiếp Thiên Phong, Chí Vân Phong, Phiêu Miểu Phong, Đăng Tiên Phong, Thiên Thạch Phong, Vô Kỳ Phong, Xu Đế Phong, Diệt Viêm Phong và Chi Thủy Phong. Mặc dù đều tu luyện tông pháp do Liên Vân tổ sư truyền lại nhưng bọn họ đều lĩnh ngộ khác nhau từ đó hình thành tu vi khác nhau. Dưới nhị đại đệ tử là tam đại đệ tử có hơn bốn mươi người, ngoài lúc thỉnh giáo sư phụ ra, họ đều tự mình độc cư một đỉnh. Tứ đại đệ tử còn nhiều hơn, có đến hơn bốn trăm người, đều theo sư phụ mình ở trên đỉnh núi tương ứng. Thường ngày, mười hai ngọn núi vòng ngoài không có người ở, chúng chỉ là mấu chốt tạo thành tiên trận cấm chế mà thôi.

Còn bốn người trên Địa Linh Phong này đều là đệ tử đời thứ ba thụ học Liên Vân Tông nhị đại tông sư chủ trì Thiên Thạch Phong – Đạo Minh chân nhân, lần lượt là Linh Thông Tử đứng thứ sáu, Linh Chi Tử thứ tám, Linh Diêm Tử thứ chín và Linh Ngọc Tử đứng thứ mười một. Hôm nay nhiệm vụ bọn họ chính là ở đây thu đồ đệ, mỗi năm năm một lần Liên Vân Tông Thập Nhị Phong Tiên Trận chỉ khai mở trong năm ngày. Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi, có lẽ ngay cả người đến thi tuyển cũng không có khiến bốn người bọn họ bắt đầu chán nản.

Linh Diêm Tử thấp giọng nói:

“Quả là biến thái, lúc trước chúng ta có thể qua được kỳ kiểm tra đều nhờ may mắn, chứ theo tỷ lệ cả một phần trăm cũng không nổi”

Linh Thông Tử cười khổ:

“Sư phụ và sư tổ không bắt buộc chúng ta phải thu nhận đồ đệ nhưng mà không có đám ngu đại đệ tử, mấy việc tạp dịch lật vật đều phải do chúng ta làm. Mặc kệ, chỉ cần hôm nay có người đến được chỗ này, bất luận thế nào cũng phải thu nhận hẳn. Như vậy từ nay chúng ta mới được giải thoát.”

Ba người kia đồng thời quay lại nhìn Linh Thông Tử, đồng loạt gật đầu, hiển nhiên bọn họ sớm đã ngán ngẩm mấy việc tạp dịch này.

Linh Ngọc Tử nói:

“Lục sư huynh, trong số chúng ta ở đây huynh là người có tu vi cao nhất, huynh thử dùng Thiên Thị thuật nhìn xem, dưới Địa Linh Phong có ai đến bái sư không? Bây giờ thời gian đã không còn sớm nữa, nếu vẫn không có ai lên núi chỉ sợ lần này toi rồi.”

Linh Thông Tử gật đầu, niệm pháp quyết, quát:

“Thiên Lí Nhân nghe lệnh, Khai thiên thị”

Một đạo quang mang màu lam từ trong pháp quyết của Linh Thông Tử xạ ra biến hai tròng mắt của hắn thành màu lam. Linh Thông Tử khẽ lắc đầu, đôi mắt lam sắc thấu xuất mục quang thâm thúy như hai hồ nước lạnh không ngừng lưu chuyển. Một lớp thanh khí mờ ảo nhẹ nhàng lay động quang người, tỏa ra hương khí dịu nhẹ.

Linh Chi Tử thở dài nói:

“Tu vi của Lục sư huynh lại tăng tiến rồi! Xem ra đã đạt tới thời hậu kỳ, Thiên Tâm Quyết đã xuất hiện đạo thai hương khí, sắp tiến vào Thai Thành Kỳ rồi. Ài, còn chúng ta vẫn giậm chân tại Đẳng Vân cảnh giới này.”

Khuôn mặt Linh Thông Tử đột nhiên hiện vẻ vui mừng tựa hồ phát hiện ra điều gì, lam quang trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất:

“Thật tốt quá, chúng ta có hy vọng rồi.”

Linh Diêm Tử vội hỏi:

“Thế nào? Lục sư huynh, có mấy người đến đây bái sư?”

Linh Thông Tử mỉm cười đáp:

“Ta nhìn rõ có hai kẻ đã tiến vào Địa Linh Sơn, bây giờ bọn họ đã ở giữa sườn núi rồi, mặc dù chỉ có hai người nhưng đối với việc tạp dịch chắc cũng đủ rồi.”

Linh Ngọc Tử thở phào, hưng phấn nói:

“Khổ nạn của đệ rốt cuộc cũng hết”

Bởi vì trong sư môn hắn đứng hàng thấp kém nhất cho nên tạp dịch cũng làm nhiều nhất, lúc này nghe thấy có người mới tự nhiên trong lòng rất sung sướng.

“Đại sư huynh, có cần đệ xuống đón họ lên đây không, đệ e họ lên không kịp mất.”

Linh Thông Tử hơi nhíu mày nói:

“Sư đệ, mặc dù chúng ta lần này sẽ dễ dàng hơn một chút nhưng cũng phải giữ gìn thể diện sư trưởng, đừng quên, sau này bọn họ sẽ thành môn nhân của chúng ta”

Linh Ngọc Tử bắt đầu đi gạt đầu, tay phải hạ một đạo linh quyết, người nhẹ nhàng hạ xuống bên một tảng đá, hai mắt nhắm lại:

“Đệ dùng Thiên Thị Thuật xem họ có đến kịp không?”

Linh Thông Tử, Linh Chi Tử, Linh Diêm Tử cũng khoanh chân ngồi xuống, vận khởi Thiên Thị Thuật quan sát hai kẻ đến đây bái sư.

“Long ca, chúng ta trở về đi, ta không đi nữa, cứ thế này đến khi nào mới có thể lên đến đỉnh núi.”

“Tên tiểu tử nguoi, sống chết đòi kéo ta đi cùng, đi lâu như vậy rồi nguoi lại muốn lùi bước. Hừ, một chút kiên nhẫn cũng không có. Bây giờ thay vì nghĩ ngợi chỉ bằng đi cho nhanh, lương khô chúng ta đã ăn hết rồi, nếu không tìm được thần tiên chi e phải chết đói ở chỗ này thôi. Tất cả đều tại nguoi hại chết.”

“Việc này cũng không thể trách ta được! Ai biết sơn đạo khó đi như vậy, chúng ta vất vả mới đến được chân dãy Liên Vân Sơn nhưng không thể nào tiến lên được. Mấy hôm trước vất vả vào được đến đây thì phát hiện ra núi này cao như vậy. Lương khô của ta! Bao công sức mới gom được chừng đó. Ài, nếu để ta lựa chọn lại, ta nhất định sẽ ở nhà mỗi ngày cùng nguoi đi đón củi. Leo núi mệt muốn chết.”

Hai người này chính là Hải Long và Trương Hạo ở thôn nhỏ năm xưa. Trong bốn năm trở lại đây, để có thể đạt được lý tưởng của mình, Trương Hạo mỗi ngày đều kéo Hải Long đi học chữ. Qua chừng đó thời gian, hai đứa nhỏ cũng đã biết không ít. Vốn dĩ Hải Long không muốn đến đây cùng Trương Hạo, thời gian bốn năm đó ký ức của nó về thần tiên sớm đã phai mờ, nhưng không chịu nổi Trương Hạo nài nỉ nên phải cùng đi. Sức ăn của chúng cũng không mạnh, lương khô mang theo cũng không ít, đáng tiếc là tới bên ngoài Liên Vân Sơn Mịch sớm đến một tháng. Mà bọn chúng yếu đuối như vậy, làm sao có thể vượt qua tiền trận bao vây ngoài Liên Vân Sơn Mịch được? Vòng vo bên ngoài mất một tháng, đến lúc bọn chúng nản thì đột nhiên thấy trong Liên Vân Sơn mịch phát ra kim quang. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy chúng đi vào sâu trong núi. Lần này tiền trận đã mờ, bọn chúng theo con đường nhỏ uốn lượn theo chân núi từ từ leo lên Địa Linh Sơn. Bọn chúng không biết Liên Vân sơn mịch là cả một dãy núi, rốt cuộc đã tưởng rằng tòa núi cao ngất trước mặt chính là Liên Vân Sơn rồi.

Địa Linh Sơn mặc dù chỉ là ngọn núi vòng ngoài của Liên Vân sơn mịch, nhưng cũng cao hơn mặt biển đến hơn ngàn thước. Hải Long và Trương Hạo một đứa mười ba, một đứa mười hai, thể trạng không thể coi là khỏe mạnh, chậm chạp leo lên mất bốn ngày cũng chỉ đi được hơn phân nửa lộ trình, ngẩng đầu nhìn lên chỉ có thể miễn cưỡng thấy đỉnh núi là một mảng mờ ảo mà thôi. Trương Hạo bình thường rất lười biếng, thân thể đương nhiên không sánh bằng Hải Long phải đón củi hàng ngày, cho nên dù kiên định ý niệm bái tiên nhân làm sư phụ thì tới nơi này, nó rốt cuộc cũng không kiên nhẫn nổi

nữa, hạ phịch mông xuống đất, nói gì cũng không chịu đứng lên đi tiếp.

Trương Hạo rút từ trong người ra miếng lương khô cuối cùng ném cho Hải Long, nói:

“Tiểu Trùng, ngươi cầm lấy ăn đi, ta không đi nổi nữa, ta đoán chừng là bị mắc lừa rồi. Hai tên gặp được năm năm trước có lẽ bị thần kinh, nếu bây giờ thực sự là thời điểm thần tiên thu đồ đệ, có gì một người cũng chẳng có? Ài, đều tại ta không tốt, khiến ngươi cũng bị liên lụy. Ngươi đừng quản đến ta, ăn miếng lương khô này rồi mau mau xuống núi đi, đường đi xuống sẽ dễ dàng hơn một chút, nếu may mắn nữa, không chừng ngươi có thể về đến nhà”

Hải Long chấn động toàn thân, từ vẻ mặt thêu não của Trương Hạo đã nhìn ra điều gì đó, không để ý đến việc nó gọi mình là Tiểu Trùng, kiên định nói:

“Tiểu Đậu nha, ta không để ngươi lại chỗ này đâu. Mặc dù chúng ta không phải anh em ruột thịt nhưng ngươi vĩnh viễn là huynh đệ tốt nhất của ta. Bây giờ chúng ta đã hết đường lui rồi, ngươi đừng tưởng xuống núi dễ dàng, chẳng lẽ ngươi quên mất chúng ta lên núi khó khăn thế nào sao? Bây giờ chúng ta chỉ còn một con đường trước mắt, đó là phải bỏ được lên đỉnh, cho dù phải chết cũng phải chết ở đỉnh núi.”

Nó bẻ miếng lương khô thành hai nửa, đưa cho Trương Hạo một phần nói:

“Mau ăn đi, chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi trèo tiếp.”

Dứt lời ngoác miệng cắn một miếng lương khô thật lớn.

Trương Hạo nhìn mảnh lương khô trong tay, lẩm bẩm nói:

“Tiểu Trùng, từ nhỏ ngươi vẫn chiều có ta, vẫn đối tốt với ta, coi ta như em ruột, những đứa khác trong thôn bắt nạt ta, ngươi luôn vì ta mà ra mặt. Hai năm trước vì giúp ta báo thù ngươi lại vì ta mà đánh nhau với tên Đại Hùng khỏe nhất thôn. Hắn so với ngươi còn lớn hơn ba tuổi nữa! Cuối cùng, mặc dù ngươi thất bại nhưng sau đó Đại Hùng cũng không dám khi dễ ta nữa. Lần đó ngươi bị thương rất nặng, trên ngực hiện giờ vẫn còn một vết sẹo, ngươi lại đối ta nhưng ta biết hết! Ngươi đối với ta tốt như vậy, ta lại hại ngươi, Tiểu Trùng... ta...”

Nói đến đây, Trương Hạo đã khóc tràn, nghẹn ngào không nói lên lời. Đối diện với tuyệt cảnh, nó rút cuộc không giữ nổi dáng vẻ tiểu lâm thường ngày đùa nghịch với Hải Long, trong tâm hồn non trẻ chỉ có nỗi niềm day dứt khôn nguôi.

Thấy Trương Hạo bộc lộ chân tình, mắt Hải Long cũng rì nước. Nó đến bên Trương Hạo, vỗ vai nói:

“Huynh đệ với nhau, nói nhiều vậy làm gì. Ăn nhanh đi, ăn xong rồi chúng ta đi tiếp. Mặc dù con đường phía trước mù mịt nhưng chẳng phải ngươi nó thần tiên có bản lĩnh rất lớn sao? Cũng chẳng phải ngươi hại ta đâu! Nếu ngươi thực sự muốn làm việc gì đó cho ta thì mau vui vẻ lại rồi ăn hết miếng lương khô này, chỉ lên đến đỉnh núi, chúng ta mới có thể tìm thấy sinh lộ.”

Nhìn khuôn mặt sạm đen của Hải Long, nghiêng chặt răng, lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ Trương Hạo mới kiên định đến vậy. Cắn mạnh một miếng lương khô, nói kiên định nói:

“Đại ca, bọn ta nhất định có thể thành công. Nghỉ một lát rồi đi tiếp. Nếu trời cao thực sự muốn tuyệt đường sống của bọn ta, bọn ta cũng phải đứng trên đỉnh Liên Vân Sơn mà chết, tôi thiếu, huynh đệ chúng ta cũng phải cố gắng được như thế.”

Đỉnh núi Địa Linh Sơn, bốn đạo lam quang đồng thời tiêu biến, bốn sư huynh đệ Linh Thông Từ nhìn nhau, mắt họ đều hơi ươn ướt. Linh Diêm Từ nói:

“Lục sư huynh, đưa bọn chúng lên đi. Xem ra chúng ta không cần phải khảo nghiệm chúng, cũng không cần dàn xếp gì cả, hai đứa nhỏ này đã hoàn toàn phù hợp yêu cầu của tổ sư rồi.”

Linh Thông Từ gật đầu thờ dài nói:

“Đúng vậy! Bọn chúng chẳng những có niềm tin vững vàng mà còn có tâm chí kiên định, nhất là tình cảm sâu sắc giành cho nhau, có tình người như vậy hoàn toàn phù hợp với tâm pháp Liên Vân Tông. Chúng ta đi đón chúng lên. Cực Quang Kiếm, rời khỏi vỏ.”

Tay phải vung kiếm chỉ, một tiếng đỉnh nhỏ vang lên, trường kiếm sau lưng hắn thoát ra lơ lửng giữa không trung. Linh Thông Từ dụng khẩu quyết nhẹ nhàng nhảy lên, đứng vững vàng trên pháp kiếm của mình, thanh quang lóng lánh, nhắm hướng chân núi Địa Linh Phong bay vút đi. Linh Chi Từ, Linh Diêm Từ, Linh Ngọc Từ cũng dùng phi kiếm của mình đuổi theo. Bốn đạo thanh quang chớp mắt đã đến lưng chừng núi.

Nghỉ ngơi một thời gian, Hải Long và Trương Hạo cũng hồi phục được chút ít thể lực. Vừa chuẩn bị tiếp tục leo núi, đột nhiên bọn chúng cảm thấy một luồng gió ào ạt thổi đến làm bọn chúng phát phờ ngẩn ngơ. Hai đứa đồng thời kinh hãi, từ đây nhìn xuống chân núi chỉ thấy mây mù lãng đãng, nếu bị rơi xuống không chết cũng khó. Trong cơn kinh hoàng, Hải Long kéo Trương Hạo dựa sát vào một phiến đá, biến hóa bất ngờ khiến hai đứa nhỏ sợ đến hồn tiêu phách tán.

Thanh quang chớp lóe, bốn người bọn Linh Thông Từ ngự phi kiếm trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Hải Long, Trương Hạo. Hải Long đầu tiên là gạt nãy mình, tiến lên một bước che lấy Trương Hạo ở sau lưng, rồi cẩn thận quan sát bốn kẻ trung niên trước mặt. Đầu óc của Trương Hạo tỉnh táo, sáng suốt hơn Hải Long, dò hỏi:

“Các người, các ngươi là thần tiên phải không?”

Bốn người Linh Thông Từ thu hồi phi kiếm, phiêu hốt hạ xuống trước mặt hai đứa nhỏ. Mặc dù y phục của họ mộc mạc nhưng lại đàng hoàng bay tới,

thu kiếm đứng đó, dáng vẻ vẫn khiến tâm hồn Hải Long và Trương Hạo chấn động ghê gớm.

Linh Thông Từ mỉm cười đáp:

“Hai vị tiểu huynh đệ bất tất phải khấn trương, chắc hẳn các ngươi hôm nay lên núi để bái sư học nghệ.”

Hải Long lúc này đã hiểu ra, nó và Trương Hạo liếc mắt nhìn nhau, đôi huynh đệ mau mắn đồng thời quỳ xuống cung kính nói:

“Khẩn cầu thần tiên thu nhận chúng tôi.”

Bốn huynh đệ Linh Thông Từ đều mỉm cười, hết thấy so với tưởng tượng của họ còn đơn giản hơn, hai tiểu tử này thực sự là thông minh nhanh trí. Linh Diễm Từ đáp:

“Các ngươi đứng lên, trước hết theo bọn ta lên đỉnh núi đã.”

Không đợi huynh đệ Hải Long trả lời, phi kiếm xuất ra, trong kiếm quang sáng lóa, Hải Long và Trương Hạo chỉ cảm thấy mình bị một cỗ năng lượng kì bí vây chặt, cảnh vật trước mắt biến đổi, ngọn núi mau chóng trôi tuột xuống dưới. Bọn chúng vốn là đứa nhỏ thôn quê bình thường, sao có cơ hội trải qua nhiều việc như vậy, Trương Hạo hét lên một tiếng lập tức ngắt xù. Hải Long so với nó cũng không khá hơn bao nhiêu, miễn cưỡng nhìn xuống mây mù phía dưới, liền bị lớp mây mù dưới chân kích động làm cho hôn mê.

Bốn đạo thanh quang hạ xuống đỉnh núi Địa Linh Phong, Linh Thông Từ, Linh Diễm Từ đặt Hải Long và Trương Hạo nằm trên mặt đất. Linh Ngọc Từ cười nói:

“Nhìn thần sắc bọn chúng khiến ta không khỏi nhớ lại hoàn cảnh lúc mới vào. Khi đó đại sư huynh mang theo ta bay lượn, so với bọn nhỏ này càng tệ hơn, sợ đến vãi cả ra quần.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3: Đàm Vu (Thượng)

Linh Chi Từ nói:

"Ngươi đừng nhắc lại việc đáng xấu hổ năm đó nữa. Phi kiếm bảo bối của đại sư huynh bị ngươi vãi bắn ra làm huynh ấy dùng tam mươi chân hỏa luyện chế mất một năm mới khôi phục được. Đến bây giờ mỗi lần huynh ấy nhắc tới ngươi đều than vãn về cái đồ vãi ra quần nhà ngươi làm ta đến khổ."

Dứt lời Linh Chi Từ còn học theo hình dáng bất đắc dĩ của đại sư huynh khiến cả ba người còn lại đều phải bật cười.

Tiếng cười vang vọng một hồi lâu mới dứt, Linh Thông Từ niệm động pháp quyết:

“Thiên Địa Vô Cực, Kiền Khôn Đạo Pháp, thanh tâm phạm chú, tùy ngã tâm thăng”

Một luồng quang mang màu xanh xuất hiện ở đầu ngón trỏ của hắn, hư không điểm xuống hai lần, lập tức xuất ra hai đạo thanh mang lần lượt rót vào mi tâm của Hải Long và Trương Hạo.( mi tâm = điểm giữa 2 chân mày )

Toàn thân giạt nảy, Hải Long và Trương Hạo thở mạnh một tiếng, từ từ tỉnh dậy. Sự việc trước đó đối với hai đứa giống như trong giấc mộng, nhìn bốn người bọn Linh Thông Từ đối diện đang làm những động tác giống nhau, mới dùng tay véo một cái lên đùi mình. “Ai u, Ai u”. Hai tiếng kêu vang lên, chân đau nhói, hai đứa nhỏ biết không phải chúng đang nằm mơ. Dáng vẻ hoạt kê của chúng khiến đám người Linh Thông Từ lại bật cười vang.

Trương Hạo kéo tay Hải Long, đồng thời quỳ xuống nói:

“Đệ tử Trương Hạo (Hải Long) bái kiến bốn vị sư phụ.”

Linh Thông Từ xua tay, mỉm cười nói:

“Các ngươi đừng vội bái sư, ta có điều muốn hỏi các ngươi.”

Cảm thấy có một cỗ lực lượng nâng người mình dậy, Hải Long và Trương Hạo lại càng cung kính. Trương Hạo nói:

“Xin sư phụ cứ hỏi.”

Linh Thông Từ mỉm cười nói:

“Đầu tiên ta muốn nói với các ngươi, bọn ta không phải thần tiên gì cả, chỉ là người tu chân mà thôi. Các ngươi từ đâu đến, vì sao lại muốn bái bọn ta làm sư phụ?”

Trương Hạo đáp:

“Huynh đệ chúng tôi ở một thôn nhỏ cách Liên Vân Sơn hơn trăm dặm. Vài năm trước, chúng tôi từng nghe người ta nói ở đây có thể bái thần tiên làm sư phụ để học bản lãnh nên muốn đến xem thử vận khí. Còn như tại sao muốn bái sư học nghệ...”

Nó gãi đầu rồi liếc mắt cầu cứu Hải Long.

Hải Long cười khỏ nói:

“Ngươi đừng nhìn ta, ta chỉ vì muốn một ngày ba bữa được ăn khoai lang thôi. Ngươi không phải có chí lớn sao? Bây giờ thấy thần tiên sư phụ còn không chịu nói ra.”

Trương Hạo khó xử nói:

“Chí lớn của ta chỉ là bái sư học nghệ, nhưng ta cũng chẳng biết học nghệ để làm gì.”

Linh Thông Từ nói:

“Được rồi, các ngươi không cần bối rối như vậy, ‘vô vi nhi tu’ (tu không mục đích) cũng chẳng có gì không tốt cả. Ta có thể thu các ngươi làm đồ đệ, nhưng có vài việc ta phải nói trước với các ngươi. Liên Vân Tông chúng ta là một trong thất đại phái tu chân đương thời, tu luyện đạo pháp Liên Vân tổ sư truyền lại. Gia nhập Liên Vân Tông phải đoạn tuyệt hết thầy trần tục, sống trên núi không kể năm tháng, e rằng các ngươi còn không thể gặp lại người thân, các ngươi có thể làm được không?”

Hải Long gật đầu đáp:

“Tôi mất cha mẹ từ khi còn nhỏ, bản thân ăn no cả nhà không đói, chỉ cần thần tiên sư phụ cho ăn là được.”

Nó ngừng lại, quay sang Trương Hạo ở bên cạnh nói:

“Nhưng mà, Tiểu Đậu Nha, cha mẹ ngươi biết làm sao bây giờ?”

Trương Hạo chỉ là một đứa nhỏ, lần này kéo Hải Long đến đây chỉ là nổi hứng nhất thời, căn bản không hề cân nhắc gì cả. Lúc này nghe Linh Thông Từ nói vậy liền thấy khó khăn. Nó là con trai duy nhất, nếu nó không quay về thì sau này cha mẹ biết nhờ ai phụng dưỡng. Chép miệng hỏi:

“Thần tiên sư phụ, chẳng lẽ theo ngài vài năm cũng không học xong bản lãnh?”

Linh Chi Từ mỉm cười đáp:

“Đương nhiên là không học xong được. Muốn tu chân thành tựu cũng phải mất ít nhất ngàn năm. Tu chân chẳng phải việc đơn giản đâu!”

“Ngàn, một ngàn năm? Vậy, vậy thời gian chẳng phải quá dài. Con người có thể sống lâu như vậy sao?” Trong mắt Trương Hạo phủ đầy mơ hồ không thể lý giải.

Linh Chi Từ than một tiếng đáp:

“Theo tu vi gia tăng, tạp chất trong cơ thể cũng bị xu trừ, người cũng không ngừng gia tăng tuổi thọ. Hải tử, ngươi vướng mắc chuyện gia đình, chi bằng đợi cha mẹ trăm tuổi rồi quay lại đây, khi đó ngươi mới có thể tĩnh tâm tu luyện được.”

Sắc mặt Trương Hạo đượm màu thất vọng, lẳng lặng gật đầu đáp:

“Tôi, tôi muốn về nhà. Thần tiên sư phụ, ngài có thể cho tôi ít lương khô để tôi quay về không? Mặc dù bình thường tôi rất lười nhưng cũng không thể để cha mẹ vì mất tôi mà đau lòng được.”

Mắt nhìn lại Hải Long buồn bã nói:

“Long ca, ngươi cùng mấy vị sư phụ tu luyện đi. Ngươi không có gia đình, chỉ có ta là bằng hữu, chờ cha mẹ ta trăm tuổi rồi ta nhất định đến đây tìm ngươi.”

Hải Long nhìn về khổ tâm của Trương Hạo, lắc đầu nói:

“Không, Tiểu Đậu Nha, ta với ngươi cùng nhau trở về. Sau này có cơ hội chúng ta lại đến đây cũng được.”



Trương Hạo cười miễn cưỡng đáp:

“Không cần đâu. Long ca, ngươi cứ theo các vị thần tiên sư phụ học bản lãnh đi, đợi sau này ta đến đây ngươi cũng có thể giúp ta mà! Huống chi ở lại thôn, ngay cả bữa cơm hàng ngày với ngươi cũng rất khó khăn. Chỗ này mới là nơi phù hợp với ngươi.”

Linh Diêm Tử gấp gấp đưa mắt nhìn Linh Thông Tử. Linh Thông Tử hiểu ý liền nói với Hải Long và Trương Hạo:

“Hơn mười năm cũng chỉ chớp mắt là qua, Hải Long, ngươi cứ nghe lời Trương Hạo đi. Trương Hạo, ngươi cũng không phải quá bị thương. Lần này chúng ta sẽ không để ngươi tay trắng trở về, đây là phương pháp tu luyện cơ bản của Liên Vân Tông chúng ta, từ giờ trở đi ngươi có thể theo đó tu luyện, hầu hạ cha mẹ đến khi hai người quy thiên thì trở lại đây, khi đó, có lẽ Hải Long có thể chỉ giúp ngươi tiếp tục tu luyện.”

Dứt lời cầm một quyển sách nhỏ đặt vào tay Trương Hạo. Bọn họ lúc này làm sao có thể để Hải Long và Trương Hạo cùng rời đi được? Mặc dù sợ vi phạm môn quy, tình cảnh của Trương Hạo vạn lần không thể lưu lại. Nhưng để thu được một tên ngũ đại đệ tử, bọn họ đương nhiên phải dốc sức níu chân Hải Long.

Hải Long do dự, mặc dù đi theo mấy vị thần tiên sư phụ, sau này có thể ăn no nhưng từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Trương Hạo, nó làm sao bỏ bạn được đây?

Linh Ngọc Tử đảo mắt, thể hiện dáng vẻ tiên phong đạo cốt đến bên cạnh Trương Hạo nói:

“Tiểu huynh đệ, không cần lương khô gì đó đâu. Như vậy đi, ta sẽ đích thân đưa ngươi về. Ta có phi kiếm, nhiều nhất cũng chỉ một giờ là đưa ngươi về đến nhà rồi.”

Dứt lời, không chờ Hải Long và Trương Hạo phản đối, liền nắm lấy Trương Hạo, thôi động pháp kiếm, hóa thành quang sáng bay đi.

Linh Thông Tử bắt đầu đi lắc đầu, thảm ngẫm: ‘vị sư đệ này của mình thực là nóng nảy quá.’ Liền truyền âm dặn dò:

“Linh Ngọc Tử đệ nhanh chóng trở về, tiên trận không lâu nữa sẽ đóng lại đó.”

“Tiểu Đẩu nha” Hải Long thất thanh gào lên. Từ không trung truyền lại tiếng Trương Hạo:

“Đại ca, ngươi chờ ta, ta nhất định sẽ đến tìm ngươi.”

Mắt Hải Long đầm nước, khung cảnh mờ đi, hấn lăm bầm nói:

“Tiểu Đẩu nha, tiểu đẩu nha, ngươi phải sớm quay lại đây”

Linh Thông Tử đến bên cạnh Hải Long, ôm lấy vai nó nói:

“Hải Long, ngươi không nên quá đau buồn. Trong mắt người tu chân chúng ta, hơn mười năm bất quá cũng chỉ chớp mắt mà thôi. Để sau này có thể trợ giúp huynh đệ của ngươi, ngươi cũng phải chăm chỉ tu luyện, cố gắng sớm đạt thành công.”

Hải Long liếc nhìn Linh Thông Tử một cái, lặng yên gật đầu.

Linh Thông Tử nói:

“Tốt, đợi Linh Ngọc Tử về chúng ta sẽ lên Ma Vân Phong bái kiến sư tổ ngươi, sau đó chính thức cho ngươi nhập phái. Bọn ta chỉ là tam đại đệ tử của Liên Vân Tông, còn sư tổ ngươi là nhất đại mới có thể thu đệ tử nhập phái. Bây giờ đang lúc rảnh rỗi, ta trước hết nói cho ngươi biết tình hình Liên Vân Tông chúng ta. Liên Vân Tông là một trong thiên hạ Thất đại tông phái, có thực lực hùng hậu. Bảy mươi hai ngọn núi trong Liên Vân Sơn Mạch là căn cứ địa của chúng ta, bình thường, bởi vì có thượng cổ tiên trận Liên Vân tổ sư lưu lại bảo vệ, người ngoài căn bản không thể xâm nhập cho nên người ngoài chỉ biết có Liên Vân Sơn nhưng không biết bên trong có đến bảy mươi hai ngọn núi.”

Hải Long đầu sao vẫn còn nhỏ tuổi, nghe Linh Thông Tử nói vậy không khỏi thắc mắc:

“Nơi này không phải Liên Vân Sơn? Sao lại có đến bảy mươi hai ngọn núi được?”

Linh Thông Tử mỉm cười đáp:

“Nơi này Địa Linh Phong – một trong bảy mươi hai ngọn núi bao vòng ngoài của Liên Vân sơn mạch thất thập nhị phong. Ngày thường chúng ta sẽ không đến nơi này. Ngươi không cần tò mò, từ nay về sau ngươi sẽ hiểu được. Thiên hạ Thất đại tông phái lần lượt là Phạm Tâm Tông, Liên Hoa Tông, Vân Thiên Lưu, Viên Nguyệt Lưu, Thiên Huê Cốc, Ngũ Chiếu Tiên cùng với Liên Vân Tông chúng ta. Trong đó, Phạm Tâm Tông và Liên Hoa Tông tu phật, năm tông phái còn lại kể cả chúng ta đều là tu tiên. Liên Vân Tông chúng ta tối đa chỉ có đến ngũ đại đệ tử. Kỳ thực chỉ tứ đại đệ tử nhưng để tưởng nhớ Liên Vân tổ sư, Liên Vân Tông chúng ta kể cả tông chủ, đời cao nhất là nhị đại đệ tử. Thấp nhất chính là ngũ đại đệ tử. Ngươi mới gia nhập môn, ngươi chính là ngũ đại đệ tử, nhưng nếu tu vi của ngươi đạt đến trình độ nhất định có thể tiến lên tứ đại đệ tử, cũng là cảnh giới hiện giờ của bọn ta. Nếu tu vi tăng tiến nữa, thậm chí cuối cùng ngươi có thể lên tới vị thế nhị đại đệ tử. Thực lực đại diện cho vị trí. Tổ sư của chúng ta sở dĩ quy định như vậy chính là muốn cổ vũ đệ tử đời sau khắc khổ tu luyện.”

Thần chí Hải Long đã bị Linh Thông Tử hấp dẫn, nghi hoặc hỏi:

“Vậy nếu tôi trực tiếp bái nhị đại đệ tử làm sư phụ, chẳng phải sẽ thành sư thúc của các vị thần tiên sư phó đây sao?”

Linh Diêm Tử bật cười đáp:

“Người nghĩ không sai nhưng người tưởng các vị nhị đại tử sư lại dễ dàng thu nhận đồ đệ vậy sao? Không có năm trăm năm đạo hạnh, người muốn gặp chín vị tổ sư còn khó nữa là. Nhị đại tử sư tối cao của chúng ta hiện giờ tông cộng có chín người, người nhớ rõ rồi chứ. Các vị ấy lần lượt là Tiếp Thiên Phong phong chủ cũng là Liên Vân Tông tông chủ - Tiếp Thiên Đạo Tôn, đệ tử đời sau như chúng ta đều phải gọi là tổ sư. Chí Vân Phong phong chủ - Chí Vân Đạo Tôn, Phiêu Miểu Phong phong chủ - Phiêu Miểu Đạo Tôn, Đẳng Tiên Phong phong chủ - Đẳng Tiên Đạo Tôn, Thiên Thạch Phong phong chủ - Thiên Thạch Đạo Tôn. Sư tổ của bọn ta cũng là thái sư tổ của người, Vô Kỵ Phong phong chủ - Vô Kỵ Đạo Tôn. Xu Đế Phong phong chủ - Xu Đế Đạo Tôn, Diệt Viêm Phong phong chủ - Diệt Viêm Đạo Tôn cùng Chi Thủy Phong phong chủ - Chi Thủy Đạo Tôn. Người là ngũ đại đệ tử tức là hậu bối. Đạo hiệu của ta là Linh Thông Tử, người có thể gọi ta là lục sư phụ, đây là bát sư phụ của người – Linh Chi Tử, cửu sư phụ - Linh Diêm Tử. Phàm là đệ tử của sư tổ Đạo Minh Chân Nhân, người đều phải gọi là sư phụ.”

Lắng nghe Linh Thông Tử nói, Hải Long tựa đang nghe Thiên Thư, một đứa con nít chưa trải việc đời như nó làm sao có thể hiểu nhiều thứ như vậy được?

“Vậy, tôi nên gọi ngài là Linh Thông Tử sư phụ hay là lục sư phụ đây. Đậu nha nhân, hần...”

Linh Thông Tử tu luyện nhiều năm, tự nhiên không thể khẩu xuất vọng ngôn, than nhỏ một tiếng, đáp: “Chư pháp giai duyên, người không nên suy nghĩ nhiều, chỉ cần huynh đệ đó của người không vì hồng trần mà u mê, tự nhiên sẽ đến đây gặp người. Đệ tử bốn phái phân chia địa vị chủ yếu là muốn xem mỗi người có thể đạt đến cảnh giới gì. Tông cộng có hai mươi một cảnh giới là ‘nhập đồ, sơ khuy, phục hồ, đẳng vân, đạo cố, thai thành, liễu nhiên, quán thông, đẳng phong, vô song, phụ đàm, đạo long, thoát thai, hà cử, vô ngã, đại đạo, mạc trắc, đầu chuyển, kiếp thành, thăng tiên, thiên nhất’.”

Hải Long gãi đầu nói:

“Lục sư phụ, người nói nhanh quá, tôi nghe mà chẳng hiểu gì cả!”

Mặc dù theo Trương Hạo học chữ mấy năm, nhưng đầu óc nó quá nửa vẫn đặt vào việc đốn củi hàng ngày, mặc dù biết không ít mặt chữ nhưng khả năng hiểu nghĩa vẫn chỉ ở mức trung bình.

Linh Thông Tử đạo hạnh thâm sâu, tính tính trước giờ lại rất kiên nhẫn, mặc dù đứa nhỏ trước mặt này tướng mạo bình thường, thân thể hơi yếu nhưng lại khiến hắn sinh ra một cảm giác thân thiết khó hiểu, không thấy phiền toái, đáp: “Ta nói cẩn thận người sẽ hiểu ra thôi. Mỗi cảnh giới dù chỉ có hai chữ, nhưng lại bao hàm ý tứ của bốn chữ. Ví như cảnh giới đầu tiên ‘nhập đồ’ chính là ‘sơ nhập đạo đồ’. Chờ sau khi người chính thức bái sư, bắt đầu tu luyện đạo pháp bốn phái sẽ thuộc cảnh giới này. Còn ‘sơ khuy’ chính là ‘sơ khuy môn kính’ đạt đến sau khi người có được chút thành tựu, là cảnh giới đẳng đường nhập thất. Tương tự như thế, ‘phục hồ’ là ‘hàng long phục hồ’, ‘đẳng vân’ là ‘đẳng vân giả vũ’, ‘đạo cố’ là ‘đạo tâm ổn cố’, ‘thai thành’ là ‘đạo thai đắc thành’ (ý so sánh lúc mới tu luyện gọi là cái thai về sau sẽ đắc thành gọi là đạo thai)...”

Nghe đến đó, Hải Long vội vàng ngắt lời, nói: “Chờ một chút, lục sư phụ, tu luyện đến trình độ nhất định sẽ sinh ra em bé sao?” (Hải Long hiểu nhầm đạo thai tức là sau khi thành sẽ sinh em bé ^^)

Linh Thông Tử ba người ngã ngựa, Linh Chi Tử miễn cưỡng mỉm cười đáp:

“‘Đạo thai’ và ‘phàm thai’ (thai nhi của người phàm) không giống nhau, ‘đạo thai’ là sức mạnh thần bí mà chúng ta tu luyện”

Vừa lúc đó, mây mù lưng chừng núi đột nhiên giăng rộng bốc lên cao, không ngừng biến hóa càng lúc càng dày đặc, một cỗ áp lực vô hình khiến Hải Long bất giác ngây người.

Linh Thông Tử biến sắc nói:

“Không ổn, cảm chế tiên trận sắp khởi động rồi, tiểu thập nhất sao vẫn chưa quay về.”

Một khi tiên trận đóng cửa, trừ phi mời Liên Vân Tông chủ và mấy vị nhị đại tông sư liên thủ mở trận, bằng không Linh Ngọc Tử trong năm năm tới vô phương quay lại. Sư huynh đệ bọn họ trước giờ tình cảm sâu đậm, ba người bọn Linh Thông Tử nhìn thấy tiên trận sắp khởi động, ngôn từ đáng vẻ đầy lo lắng.

“Thiên Lý Nhân nghe lệnh, Khai Thiên Thị”

Lam quang lóe sáng, Linh Thông Tử dùng toàn bộ pháp lực triển khai Thiên Thị Thuật đến cực hạn khả năng, đôi mắt màu lam tỏa xuất kim quang nhìn về hướng Linh Ngọc Tử rồi đi. Linh Chi Tử, Linh Diêm Tử tâm ý tương thông, hai người liền hạ xuống sau lưng Linh Thông Tử, thôi động pháp quyết, truyền pháp lực của mình vào người hắn, giúp hiệu quả Thiên Thị Thuật không ngừng tăng lên.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 4: Đàm Vu (Hạ)

Hải Long mắt nhìn xuống núi chỉ thấy toàn mây mù, nó hy vọng Linh Ngọc Từ có thể trở về nhanh một chút, như vậy mình có thể biết được Trương Hạo có bình yên về đến nhà hay không? Mấy lần chứng kiến Linh Thông Từ bọn họ thi triển đạo pháp, hẳn đối với pháp thuật thần kì này đã sinh ra hứng thú không nhỏ.

Vân vụ ba động ngày càng lớn hơn, tiền trận lập tức chính thức mở ra, tại đỉnh núi hàn khí như tản ra, Hải Long không khỏi rung mình một cái, lam quang thu về, Linh Thông Từ về mặt trở lên nghiêm túc dị thường, hai tay không ngừng biến hóa thành hình, trầm giọng nói :

” Hai vị sư đệ, Linh Ngọc Từ đang cấp tốc phản hồi, để chúng ta đón tiếp hắn một chút. Thiên địa vô cực, Kiền không tá pháp, Đại đạo thiên thành, Lộ quy vu đồ.”

Bao vây thân thể hắn là thanh khí tự nhiên xuất ra, khoảnh khắc thân thể hắn tại trung tâm vút bay lên, pháp quyết hoàn thành, thanh quang lập tức xuất hiện, phi kiếm quang của Linh Thông Từ xuất hiện như ánh sao thoát ra.

Linh Chi Từ, Linh Diêm Từ, đều tự khởi động pháp quyết, đồng thời chuyển pháp lực của mình vào trong kiếm quang trước mặt, tại Linh Thông Từ, kiếm quang đại phóng đi chuyển trong nháy mắt đã biến mất trong mây mù. Bọn họ muốn làm là tại đây, tại tiền trận này hình thành một trụ cấm chế - trong sương mù cấp cho sư đệ của mình một ngọn minh đăng (đèn sáng).

Thời gian chậm chậm qua đi, bởi vì sử dụng quá độ đạo pháp nên ba sư huynh đệ Linh Thông Từ thân thể đều có chút run rẩy, hiển nhiên đã đi tới cực hạn.

Đột nhiên, Hải Long kinh ngạc phát hiện phía trước vách núi đen kìa chuyển động di chuyển kịch liệt, giống như bàn xoay tròn vậy. Tại trung tâm cái bàn, một luồng đạo uy mãnh tầm một thước xuất hiện. Hai đạo tinh quang mà hắn không thể nào nhận thức được chọt lóe lên tiến vào rất nhanh, nhẹ nhàng hạ xuống trên đỉnh núi. Hải Long định hình nhìn lại, nhất thời trong lòng vui vẻ, chính là Linh Ngọc Từ cùng Linh Thông Từ phi kiếm trở về.

Linh Ngọc Từ sắc mặt có chút tái nhợt, không ngừng thở hổn hển. Ba người bọn Linh Thông Từ thấy vậy liền vây quanh, nhưng chính là Hải Long là người lên tiếng đầu tiên:

”Thập nhất sư phó, ngài đã đưa Đậu Nha về nhà chưa?”.

Linh Ngọc Từ gật đầu nói:

” Chỉ là vì đưa hắn về đến nhà, ta mới thiếu chút nữa cũng không về được. Lục sư huynh, Bát sư huynh, Cửu sư huynh cảm ơn các huynh”.

Linh Thông Từ bắt đầu dĩ lặc đầu giải thích:

” Ngươi! tu luyện nhiều năm như vậy, cũng không có thay đổi gì cả, may mà ngươi trở về kịp thời chứ nếu tiền trận đệ nhị trọng cấm chế mà khởi động chúng ta cũng không có biện pháp gì. Đi thôi, chúng ta trở về núi, Hải Long, đi theo ta.”

Vừa nói xong liền rời đi, bốn đạo phi kiếm đã động thanh quang xuyên thấu ra ngoài mây mù hướng sơn mạch ở sâu trong núi mà đi.

Lần thứ hai cảm thụ tư vị đằng vân giá vũ Hải Long đã thích ứng được một chút, nhưng không khí trong núi thật sự hơi lạnh, nó trên người chỉ có một bộ y phục, vừa mới bay qua một ngọn núi toàn thân nó đã phát run lên vì lạnh, môi có chút tái nhợt, may là Linh Thông Từ kịp thời phát hiện, dụng chân khí của mình bảo hộ cho nó, nếu không, sợ rằng còn chưa tới Ma Vân Phong của Đạo Minh Chân Nhân thì kinh mạch toàn thân của Hải Long đã đông thành băng rồi.

Cảm thụ được nguồn năng lượng âm áp trên người Linh Thông Từ truyền đến, trong lòng Hải Long đột nhiên xuất hiện một tia khác thường, mặc dù đang di chuyển tại không trung, nhưng trong lòng Hải Long tràn ngập cảm giác an toàn. Bất tri bất giác tại không gian bao vây bởi pháp lực thâm hậu của Linh Thông Từ, Hải Long chậm rãi tiến vào giấc mộng đẹp.

“ Lục sư đệ, các ngươi đã trở về.”

Một thanh niên nhìn qua niên kỉ ước tầm hai mươi mấy tuổi xuất hiện trước mặt bọn Linh Thông Từ, thân ảnh mặc trường bào màu trắng trông rất anh tuấn, thanh niên anh tuấn trên môi mang theo nụ cười nhàn nhạt xuất hiện. Vừa thấy hắn xuất hiện, bọn Linh Thông Từ cuồng quít hành lễ:

”Nhị sư huynh!.”

“Được rồi, đều là huynh đệ, đa lễ làm gì. Được rồi, các ngươi còn không biết sao, ngày hôm qua Đại sư huynh đã bế quan, nếu lần này huynh ấy có thể thành công phá quán thông cảnh giới, vậy sau này chúng ta sẽ phải gọi huynh ấy là sư thúc rồi. Thật sự là hâm mộ huynh ấy à!”

Người trẻ tuổi được bốn người Linh Thông Tử gọi là Nhị sư huynh là Linh Trí Tử, mặc dù bề ngoài thoạt nhìn rất còn trẻ nhưng hẳn đã một trăm năm mươi tuổi rồi, chỉ là bởi vì thông qua thai thành cảnh giới, cho nên mới có thể trẻ như vậy. Trong mười một đệ tử của Đạo Minh chân nhân, đạo hạnh của hắn tiến gần nhất với Đại đệ tử Linh Tu Tử. Linh Trí Tử cho tới bây giờ cũng không giữ lại cái gì cho mình, đối với đạo pháp có lĩnh ngộ gì mới cũng đều giảng giải cho các sư đệ nghe, chính vì vậy bình thường đối với các đệ tử mà nói hắn là một vị sư phó vô danh, chúng sư đệ đối với hắn trong lòng còn tôn kính hơn cả Đại sư huynh Linh Tu Tử.

“Lục sư đệ, lúc này thành quả các ngươi không nhỏ, đứng rồi! Ngươi ôm đứa nhỏ này chính là đồ đệ mới à. Hai mươi năm rồi, đây chính là lần đầu tiên, để cho ta xem.”

Tay phải hắn không một trào lập tức tựa như có cái gì quán lấy thân thể Hải Long, làm nó tự nhiên khinh phiêu rơi vào trong tay Linh Trí Tử. Thanh mang trên tay di chuyển, Linh Trí Tử dụng pháp lực của mình không ngừng tra thăm thân thể Hải Long.

Sau nửa ngày, Linh Trí Tử đem Hải Long một lần nữa đưa đến tay Linh Thông Tử nhíu mày nói:

“Đứa nhỏ này từ nhỏ nhất định đã chịu không ít cực khổ, trong cơ thể tạp chất rất nhiều, hơn nữa ý niệm lực cũng rất yếu, nếu tu luyện đạo pháp mà nói, có khó khăn một chút. Lục sư đệ xem ra mắt nhìn người của ngươi cũng không quá tốt à!”

Linh Ngọc Tử cướp lời nói:

“Tư chất thiếu một chút cũng không có quan hệ, chỉ cần có hắn trong Ngũ đại đệ tử, sau này việc tạp dịch của chúng ta đã có người làm rồi.”

Hắn luôn là người thẳng thắn, trong lúc vô tình nói ra chính ý nghĩ nội tâm của mình.

Nghe xong Linh Ngọc Tử nói, Linh Trí Tử nhất thời sắc mặt biến đổi nổi giận quát:

“Nói bậy.”

Một cỗ áp lực đột nhiên xuất hiện trước mặt Linh Thông Tử bốn người, vị Nhị sư huynh này bỗng nhiên cao lớn. Quen biết hơn mười năm bọn họ chính là lần đầu tiên thấy Linh Trí Tử phát hỏa như vậy, nhất thời tất cả đều cúi đầu.

Linh Trí Tử ánh mắt nhìn bốn vị sư đệ, trầm giọng nói:

“Làm một người tu đạo, các ngươi hẳn là biết, tu luyện tâm cảnh trọng yếu ra sao. Nếu thu đứa nhỏ này làm đồ đệ các ngươi phải hết sức dạy bảo cho nó, nếu lúc trước sư phó thu các ngươi cũng có thái độ như các ngươi ngày hôm nay thì các ngươi có thể có thành tựu như bây giờ sao? Là Ngũ đại đệ tử, tạp dịch chính là tu luyện rất trọng yếu, nhưng là tại các ngươi trong lòng không nên có tư tưởng bất hủ trở thành tạp dịch. Linh Thông Tử sau này dạy bảo đứa nhỏ này đạo pháp chính là nhiệm vụ của ngươi, nếu trong mười năm không thể để cho đứa nhỏ này đạt tới Phục hồ cảnh giới, ngươi đừng có đến nhận ta là Nhị sư huynh.”

Nói xong Linh Trí Tử về mặt hòa hoãn chút ít, nhàn nhạt nói tiếp:

“Sư phó hẳn là nhân gia rất thích sạch sẽ, các ngươi đưa đứa nhỏ này đến cam lộ tuyền tẩy rửa đi, cấp cho nó một bộ y phục đi, ta về trước. Lục sư đệ, sau khi sư phó chính thức thu nhận đứa nhỏ này nhập môn, ngươi đến gặp ta lấy một viên bồi nguyên đan trợ giúp đứa nhỏ này khu trừ tạp chất trong cơ thể.”

Thanh quang hiện lên, Linh Trí Tử ngự kiếm phi phiêu, sườn núi Ma Vân Phong lúc này chỉ còn hai mặt nhìn nhau Linh Thông Tử bốn người.

Linh Ngọc Tử thề lưỡi nói:

“Không nghĩ tới Nhị sư huynh tính tình lại có thể đáng sợ như vậy, xem ra, huynh ấy đối với Hải Long chính là rất trọng thị, tiểu tử này thật sự là mệnh tốt à! Nhị sư huynh luyện chế ra Bối nguyên đan, loại này đối với người mới tu đạo thật sự rất tốt à.”

Linh Thông Tử than nhẹ một tiếng, nói:

“Xem ra chúng ta đã sai rồi. Nhị sư huynh nói đúng, tu luyện tâm tính là cực trọng yếu, lúc trước thật sự là tự tin quá nhiều rồi.”

Hải Long có chút không được tự nhiên khi nhìn trên người mình áo vải sạch sẽ, cạo trần trên người tất cả đều tẩy rửa, da tay không ngừng truyền đến cảm giác mát mẻ, hơi tưởng lại vừa rồi, cảm giác trong nước, hẳn không khỏi trong lòng hiện lên một trận thư thái, trong lòng thầm nghĩ, mấy vị sư phó đối với mình thực sự tốt, chỉ là không có hiểu trước kia có chút không được tự nhiên, bất quá thủy quả vừa rồi vị không được tốt. Hi vọng khi nhìn thấy sư tổ ngàn vạn lần không được phóng khí thú.

Hải Long được tắm rửa sạch sẽ tự nhiên phảng phất thay đổi con người hắn, mặc dù đôi mắt nhỏ của hắn nhìn qua có chút không được tự nhiên, nhưng coi như là một đứa nhỏ thanh tú, lại có đại bào phi đại tựa như một gã tiểu đạo đồng, thoạt nhìn có vài phần thấy tức cười. Linh Thông Tử nói:

“Hải Long, đợi khi nhìn thấy sư tổ ngươi nói chuyện phải cẩn thận một chút, sư tổ, người không thích đệ tử thiếu lễ phép.”

Hải Long cười hắc hắc, nói:

“Lục sư phó, người yên tâm đi, đệ tử chính là người thông minh nhất thôn Từ Ly, còn không lễ phép hay sao?”

Linh Thông Tử không giận nhưng gõ đầu Hải Long một cái, nói:

”Tiểu tử này đối sư trưởng tôn kính phải phát ra từ nội tâm, như thế nào có thể là hình dáng bên ngoài đây, sư tổ pháp lực tu vi cao thâm, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người là tôn kính người phát ra từ nội tâm hay không.”

Hải Long đột nhiên ngây dại sờ sờ chỗ bị Linh Thông Tử gõ trên đầu, trong mắt toát ra một tia buồn bã. Linh Thông Tử vừa dọa xong thăm nghĩ, ta không dụng lực mà! Chẳng lẽ đứa trẻ này tâm tư xao động mà thành vội hỏi:

”Hải Long, người làm sao vậy?”

Hải Long thần sắc đột biến cũng không phải bởi vì Linh Thông Tử làm xao động nó, vừa rồi động tác của Linh Thông Tử chính là của hắn trước kia đối với Trương Hạo, khiến cho hắn không nhận được một trận hồi tưởng cùng huynh đệ mình cùng một chỗ trong một khoảng thời gian. Lắc đầu, nói:

”Lục sư phó, ta không có việc gì, ta chỉ là nhớ tới Đậu Nha nhi.”

Linh Thông Tử mỉm cười nói:

”Đứa nhỏ này rất trọng tình cảm à, tốt lắm, đừng suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta đã tới.”

Trong khi nói chuyện Linh Thông Tử bốn người đã mang theo Hải Long đi tới Ma vân động ở đỉnh Ma Vân, nơi này đúng là nơi tu luyện của Đạo Minh chân nhân. Đứng cung kính ở ngoài động, Linh Thông Tử bốn người dùng pháp lực truyền âm thanh vào bên trong.”đệ tử Linh Thông Tử, Linh Chi Tử, Linh Diêm Tử, Linh Ngọc Tử, đã hoàn thành nhiệm vụ đến trước Địa Linh sơn thu đồ đệ, đang chờ sư tôn cho gọi.”

“Uhm, các người mang theo đứa nhỏ tiến đến đây đi.”

Thanh âm của một người có hơi chút tang thương từ trong động phủ truyền ra. Linh Thông Tử bốn người không lên tiếng, mang theo Hải Long vào trong động phủ. Vừa vào động phủ, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong mắt Hải Long là một phiến cỏ hoa lớn, một đóa hoa có nhiều hoa nhỏ với những màu sắc khác nhau không ngừng tản mát ra một mùi hương nhàn nhạt nhưng thơm ngát lòng người, nhất thời tinh thần Hải Long rung động, bên trên còn có quả dịch trong suốt, bên trên quả thật còn nhiễm một chút ít lộ châu, thấy Hải Long liền toát ra bộ dạng ướt át.

Ma vân động phủ quả thực là đã mở rộng hoàn toàn, ánh mặt trời từ trên đỉnh động chiếu thẳng xuống, phiêu sái trên hoa cỏ, ngửa đầu nhìn lên, chúng nhân sinh ra một loại cảm giác tĩnh tọa. Bên trong động phủ có hơn một ngàn thước diện tích tả hữu hai bên, mặt trước là một tòa nhà bằng đá, trông rất tự nhiên, giống như nhiên nhiên kiến tạo lên vậy, mặc dù nơi này hoàn cảnh rất thanh u, nhưng suy nghĩ trong lòng Hải Long hoàn toàn bất đồng. Vốn hắn tưởng rằng nhân vật lớn như sư tổ nhất định phải ở tại các lầu các trong cung điện to lớn, không ngờ đến hết thấy lại đơn giản như vậy.

Linh Thông Tử nhìn ra Hải Long trong lòng có nghi hoặc, thấp giọng nói:

”Chúng ta tu đạo hướng lai không chú trọng vật ngoại thân, hết thảy phát ra từ tự nhiên, nguyên thủy tự nhiên. Tòa Ma vân động phủ này hoàn toàn do thiên nhiên hình thành, ngay cả sư tổ người ở lại gian phòng nhỏ, nguyên lai cũng là một khối đại nham thạch mà thôi. Nơi này linh khí thịnh vượng, phi thường thích hợp tu luyện.”

Theo đường mòn xuyên qua bụi cỏ, năm người đã tới được ngôi nhà đá phía trước.

Vọng ra một tiếng vang nhỏ, cửa đá mở, một người có thân ảnh cao lớn đi ra. Hải Long nhú nhú mắt nhìn thật kỹ, nó biết trước mặt chính là sư tổ của mình. Đạo Minh chân nhân thân cao hơn bảy thước, nhìn qua chỉ hơn ba mươi tuổi, con mắt thì so với Hải Long còn muốn nhỏ hơn một chút. Hải Long xem ra Đạo Minh chân nhân ngoại trừ những khi chột bụng mới ra ngoài chứ, nhìn qua cũng như người thường không có gì là đáng ngại cả.

Linh Thông Tử kéo Hải Long cùng Linh Chi Tử, Linh Diêm Tử, Linh Ngọc tử đang hạ bái cung kính nói:

”Chúng đệ tử bái kiến sư phó.”

Đạo Minh chân nhân nhú mày, tay áo vung lên, một cỗ năng lượng thuần hòa nâng năm người đứng lên, “được rồi, không cần đa lễ.” Hai mắt chân nhân đánh giá cao thấp Hải Long, nói:

”Đứa nhỏ này chính là được Linh Thông bốn người thu làm ngũ đại đệ tử sao? Linh Thông a! đứa nhỏ này thật sự phù hợp với điều kiện chưa?”.

Linh Thông Tử bước lên phía trước một bước thưa:

”Đúng vậy, thưa sư phó, tông môn của chúng ta điều kiện nhập môn quan trọng nhất chính là kiểm tra tâm tính, đứa nhỏ này...”

Lập tức, Linh Thông Tử kể lại sự việc gặp gỡ Hải Long với Trương Hạo nói một lần. Nghe Linh Thông Tử tự thuật xong, Đạo Minh chân nhân vuốt cằm, nói:

”Nếu đã thông qua kiểm tra vậy thì bắt đầu từ hôm nay đứa nhỏ này chính là Vân tông Ngũ đại đệ tử.”

Hải Long vội quỳ xuống trên mặt đất, nói:

”Đa tạ sư tổ thu lưu.”

Nhưng trong lòng lại mắng chửi, nguoi cái lão đầu, nguoi thập yêu nguoi, một chút cũng không có điểm gì thân thiết, đúng là xú từ mà.

Đạo Minh chân nhân về mặt đột nhiên trở lên có chút cổ quái, đôi mắt nhỏ bắn ra hai đạo tinh quang, nhàn nhạt nói:

”Tiểu tử, nguoi là trong lòng thầm mắng ta phải không?”

Hải Long trong lòng cả kinh, nhất thời nhớ tới lúc trước Linh Thông Tử nói, nhất thời mồ hôi lạnh sau lưng tuôn ra, vội chối:

”Không có, không có, đệ tử làm sao dám mắng chửi sư tổ ạ.”

Vừa nói, nó vừa cố gắng giải trừ những tạp niệm trong lòng mình. Linh Thông Tử bốn người nghe thân thể run nhè nhẹ, từ ngày nhập môn đến giờ, bọn họ đối với vị sư phó nghiêm túc này là rất e ngại.

Đạo Minh chân nhân lạnh nhạt nói:

”Chúng ta tu đạo chi nhân kiêng kỵ nhất là ngôn bất do trung, tâm địa hẹp hòi. Nếu nguoi là Ngũ đại đệ tử tự, bối phậchữ Đàm, sở vị chữ Vũ, đây là đạo hào của nguoi. Sau này nguoi đi theo mấy vị sư phó phải cố gắng tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày có thể tiến vào cảnh giới Tứ đại đệ tử. Nghe chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5: Ngoan Bì Tiểu Hầu (Thượng)

Hải Long ngậy ngốc gật gật đầu, nói:

"Đa tạ sư tổ ban ơn đạo hào, sau này con nhất định sẽ cố gắng."

Đạo Minh chân nhân phát tay, nói:

"Các nguoi quay về đi. Linh Thông à! Đạo thai của nguoi sắp ngưng kết rồi, tới lúc đó ta sẽ tự mình đến làm hộ pháp cho nguoi."

Linh Thông Tử lập tức mừng rỡ, vội vàng bái tạ sư ân. Nên biết rằng, Đạo thai kì đối với mỗi người tu đạo đều đặc biệt trọng yếu, lúc tu luyện Đạo thai nhất định không thể bị ngoại ma xâm nhập, nếu không một khi bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tu vi đại giảm, nặng thì nguyên thân tận diệt.

"Đi đi, ta muốn tĩnh tu rồi."

Nói xong, Đạo Minh chân nhân bay người quay về trong thạch ốc của mình, cửa đóng, mọi thứ khôi phục lại về yên tĩnh.

Có được lời hứa hẹn của sư phó, Linh Thông Tử trong lòng rất sung sướng, dắt Hải Long và ba vị sư đệ bước ra khỏi Ma Vân động phủ. Hình dáng của Ma Vân sơn rất kỳ lạ, diện tích đỉnh núi rất nhỏ, thế núi ở phía trên biển mây dốc phi thường, còn nửa lưng núi nằm dưới biển mây hình thái lại rất bằng phẳng, thậm chí so với Địa Linh Phong còn dễ đi hơn. Mà nửa ngọn núi phía dưới cũng là nơi bọn Linh Thông Tử thường ngày tập luyện.

Từ đỉnh Ma Vân Phong đi xuống, Hải Long mới nghĩ tới bản thân bị Đạo Minh chân nhân chơi một vố, lão ban cho mình chữ "Vũ" đó làm danh tự lúc đầu nghe thì không có gì, nhưng khi liên hệ với cái chữ kia ở trước, quả thực là ác tâm quá. Đàm Vũ, rõ ràng là "đàm vu" mà (đàm vu ở đây là ống nhỏ đóm).

"Đàm Vũ, nguoi sao vậy? Sư phó không phải là đã thu nhận nguoi nhập môn rồi sao? Sao nhìn nguoi giống như là đang không vui vậy."

Linh Ngọc Tử cười hỏi. Trong bốn đại đệ tử này thì hần nhỏ tuổi, mới mười lăm tuổi, hần từ lúc còn rất nhỏ đã lên núi, cuộc sống ở trên núi bình đạm, đến hiện tại còn là tính vẫn còn trẻ con.

Hải Long không tức giận nói:

"Hừ, nếu cấp cho nguoi đạo hào là cái ống nhỏ, nguoi có thể cao hứng được sao? Ta mặc kệ, thập nhất sư phó, nguoi có thể đổi đạo hào cho ta mà!"

Linh Ngọc Tử và Linh Thông Tử quay sang nhìn nhau, cố nín cười nói:

"Muốn đổi đạo hào cũng không phải là không thể, đợi tu vi của ngươi cao hơn rồi, sau khi lên thành tứ đại đệ tử, đạo hào của ngươi có thể đổi thành Linh Vũ. Kì thật cái danh tự Đàm Vũ này nghe cũng hay hay mà, chỉ cần ngươi đừng có nghĩ chệch đi thôi, ai cũng sẽ không cho rằng ngươi là "cái ống nhỏ đờm" đâu."

Nói tới đây, hắn lại không nén nổi tiểu ý trong lòng, ha ha cười lớn. Ngay cả ba người bọn Linh Thông tử cũng nhịn không nổi để lộ ra vẻ cười cười.

Cái mặt nhỏ của Hải Long tức giận đến đỏ bừng, "Ngươi, các ngươi..." Nó trong lòng ngầm phát thệ, nhất định sẽ sớm ngày tu luyện đến trình độ của tứ đại đệ tử, nếu không đợi đến lúc Tiểu Đậu Nha đến, biết được đạo hào của mình thì sẽ nghĩ gì đây!.

Thanh quang tắt dần, năm người đã quay về tới chỗ lưng núi, Chỉ vào một dãy tiểu một cư hết sức giản đơn ở phía trước, mỉm cười nói:

"Trừ đại sư huynh, nhị sư huynh, tam sư huynh ra, tám người còn lại của Ma Vân Phong chúng ta đều ngụ ở đây, nơi này được chúng ta gọi là Ma Vân Bình, sau này cũng là nơi tu luyện của ngươi. Đi, ta dẫn ngươi đi xem phòng."

Nói xong, dẫn Hải Long đang thờ phỉ phỉ đi tới một gian mộc ốc ở bên cạnh.

"Hải Long, ngươi đừng để ý nhiều quá như vậy, đạo hào chỉ là một loại danh xưng mà thôi, huống chi sau này còn có thể thay đổi mà, từ sau nếu không có trường bối và đồng môn khác ở bên cạnh, chúng ta lại dùng tên Hải Long để gọi ngươi, như vậy ngươi sẽ không cảm thấy khó chịu, từ ngũ đại đệ tử lên thành tứ đại đệ tử rất dễ dàng, chỉ cần ngươi nỗ lực, nói không chừng chỉ hai mươi năm là có thể thành. Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi rồi, ngủ một giấc thật ngon đi. Ngày mai ta sẽ chính thức bắt đầu truyền thụ cho ngươi tâm pháp của phái ta."

Linh Thông Tử cố gắng để giọng nói của mình nhu hòa một chút, hải tử ở trước mặt này tuy nhìn qua có chút bướng bỉnh không chịu nhường nhịn ai, nhưng trong lòng bản thân lại bất tri bất giác sản sinh ra chút cảm tình đối với nó. Nó giống như là loại tình cảm giữa cha và con.

-----

Sau một tháng. Trong rừng cây của Ma Vân Phong.

"Rắc rắc." Một cành cây to bằng cánh tay dưới nhát bô của cái búa sắc rơi xuống đất tạo nên bụi mù. Hải Long lau đi mồ hôi trên trán, cầm búa quảng sang một bên, mệt nhọc ngồi xuống dưới gốc cây đại thụ, tức giận nói:

"Con mẹ nó, Liên Vân Tông là cái rắm chó gì chứ, chỗ này và trong thôn thì có gì khác nhau, chẳng phải vẫn là bỏ củi sao? Sớm biết thế này thì đã không chia tay với tiểu Đậu Nha rồi."

Thời gian một tháng trôi qua, ngoại trừ mấy ngày đầu Linh Thông Tử truyền thụ cho nó một bộ khẩu quyết cơ bản nhất của Liên Vân Tông ra, mỗi ngày vừa bắt đầu là bắt hắn làm tạp dịch. Sáng sớm thì lên núi đốn củi, trưa thì hái trái cây cần dùng trong một ngày cho mọi người. Chiều thì giặt quần áo cho các vị sư huynh và bản thân nó, đến tối mới được nghỉ ngơi. Toàn bộ người của Liên Vân Tông đều dùng trái cây và hoàng tinh, phục linh những vật của thiên nhiên để ăn. Mục đích của việc chặt củi chỉ là để rào cái sân trước của nơi cư trú của bọn họ mà thôi.

Theo Linh Thông Tử nói, trong chỗ hoa cỏ được trồng có rất nhiều loại quý hiếm, dùng cành cây làm hàng rào chắn lên chủ yếu là để phòng ngừa dã thú. Nên biết, mảnh đất rộng lớn đến mấy vạn mét vuông a! Hơn nữa mặt đất ngoài cỏ ra đều là do nham thạch cực kỳ cứng rắn cấu thành, muốn cắm được gỗ xuống, đầu tiên nhất định phải đục lỗ trên mặt đất. Thời gian một tháng qua đi, Hải Long đến một phần mười chỗ cũng chưa rào xong, Hải Long mỗi ngày đều mệt đến rã rời chân tay.

Nhưng không biết vì sao, sau thời gian một tháng, thân thể của bản thân lại tráng kiện ra không ít, nguyên do chắc vì ăn cái bồi nguyên đan gì đó. Lục sư phó có nói, cái đó là từ chỗ của nhị sư phó đem đến, nhớ tới viên được hoàn mau đó đó, hiện tại trong lòng Hải Long vẫn thấp thỏm sợ hãi không nguôi, vị của viên được hoàn đó rất không tồi, khiến cho miệng hắn giữ lại mùi thơm.

Nhưng, sau khi ăn vào, bản thân bị tiêu chảy đủ ba ngày, toàn thân đều hư thoát, cái cảm giác lúc đó, hắn cho rằng bản thân còn dù chưa tu thành tiên đạo đã muốn vĩnh hằng cực nhọc rồi. Bất quá, đợi đến sau khi nghỉ ngơi lại cảm thấy rất tốt, thân thể tự hồ như nhẹ hơn trước rất nhiều, hơn nữa sức lực lại càng tăng thêm.

"Àyyy, hôm nay có từng này chạc cây chắc cũng đủ rồi. Quay về thôi. Đã không còn sớm nữa rồi, làm xong chỗ chạc cây này còn phải đi hái quả nữa." Hải Long thành thực nhắc những cành cây hầu như đều to bằng cánh tay được đặt trên mặt đất, bó chặt lại với nhau rồi vác lên vai, bước nhanh về hướng Ma Vân Bình.

Đám sư huynh đệ Linh Thông Tử đều tĩnh tu ở trong phòng. Hải Long ném chỗ cành cây sang một bên, quay về phòng của mình ăn vài quả trái cây, sau đó bắt đầu đục lỗ, mãi tới lúc mặt trời lên tới ba sào hắn cuối cùng mới hoàn thành xong nhiệm vụ của ngày hôm nay. lúc này, Linh Ngọc Tử cũng vừa từ trong phòng mình bước ra.

Lúc Hải Long chưa đến, những việc giặt quần áo, dọn dẹp phòng, hái trái cây gần như đều là nhiệm vụ của lão. Một tháng này lão đúng là thoải mái hơn nhiều, toàn bộ tâm thần đều dùng để tu luyện, rõ ràng cảm thấy tu vi của bản thân có chút tăng tiến, nhìn thấy Hải Long cảm giác đang chuẩn bị đi ra, nhất thời cười nói:

"Ông nhỏ đờm, đi hái hoa quả nhé!"

Hải Long tức giận trừng mắt nhìn hắn, nói:

"Người lại gọi ta là cái ông nhỏ đờm, hôm nay ta sẽ đĩnh công, cho người uống gió núi."

Linh Ngọc Từ sớm đã quen với sự vô lễ của Hải Long, cười ha hả nói:

"Tốt, tốt, gọi Hải Long là được rồi chứ gì. Lên núi có một tháng, người luyện Thiên Tâm Quyết thế nào rồi? Nếu có chỗ nào không minh bạch thì có thể đến hỏi ta."

Hải Long hừ một tiếng, nói:

"Không phải là ngồi ngủ sao. Thế thì có cảm giác gì cứ, chỉ là ngủ ngon hơn một chút mà thôi. Thập nhất sư phó, người dạy ta một chút đạo pháp được không. Ta thật chán muốn chết rồi."

Linh Ngọc Từ lắc đầu, nói:

"Tiểu tử, Thiên Tâm Quyết là cơ sở để tu luyện đạo pháp, người không nắm vững cơ bản, sao có thể sử dụng đạo pháp chứ? Muốn tu luyện đạo pháp, tối thiểu cũng phải đạt tới cảnh giới Phục hồ mới được."

Hải Long làm mặt quỷ với Linh Ngọc Từ, không thèm để ý đến lão, xách giỏ trúc của mình đi lên núi, cách nơi bọn họ sống không xa có một rừng quả, chỗ đó là nơi phát sinh thực vật của bọn họ.

Không khí trên núi vô cùng trong lành, hít sâu một hơi, Hải Long cảm thấy thân thể mình tựa hồ như nhẹ hơn vài phần, hắn không ngừng hái các loại trái cây cho vào trong giỏ trúc, đi sâu vào trong rừng quả. Đang đi, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng kêu chi chi, giật mình liền cảnh giác dừng lại. Rút cái búa từ trên lưng xuống cẩn thận nhìn về hướng phát ra âm thanh, Tiếng chi chi đó càng rõ ràng hơn, khi Hải Long nhìn ra nguyên lai của thanh âm đó thì không khỏi bật cười, hóa ra đó là một chú khỉ nhỏ, là loại hết sức phổ thông, lông màu xám trên người trông không có chỗ nào bóng, chống cái đít hồng lên cầm một trái đào để ăn.

Tính trẻ con nổi lên, Hải Long nhặt một viên đá dưới đất lên, nhử mắt lại ngắm, dùng lực ném viên đá về phía hầu tử. Đáng tiếc là hắn ngắm không ra gì, "pạch" một tiếng, viên đá đập trúng vào cành cây mà tiểu hầu đang ngồi. Tuy không trúng hầu tử, nhưng cũng làm nó nhảy cẫng lên, quay người lại, tức giận phùng phùng nhìn Hải Long.

Hải Long làm mặt quỷ với tiểu hầu:

"Tên gia hỏa người, chạy đến chỗ của chúng ta ăn trộm, thật là đáng đánh đòn."

Tiểu hầu nhi dường như nghe hiểu những gì hắn nói, bắt đầu một tràng khọt khọt khọt, tựa hồ như nói với Hải Long rằng đây là lãnh địa của nó mới đúng. Đột nhiên, tiểu hầu nhi quăng cánh tay về phía Hải Long. Hải Long còn chưa kịp phản ứng thì quả đào đang cắn dở đập ngay vào mặt hắn, cả mặt tức thời dính đầy nước. Tiểu hầu nhi nhìn bộ dạng nhếch nhác của Hải Long liền cười ngặt nghẽo, thân hình nó trên cành cây rung rung, chứng tỏ đang cao hứng phi thường.

"Con mẹ nó, ngay cả người cũng đến cười nhạo lão tử, đi chết đi."

Nói xong Hải Long chop một nắm đá nhỏ ở dưới đất ném như mưa vào tiểu hầu tử. Tuy rằng độ chính xác của hắn chẳng ra gì, nhưng suy cho cùng số lượng đã lại khá nhiều nên có mấy viên đập trúng người tiểu hầu tử, nó đau quá kêu chi chi. Nhìn thấy thành tựu của bản thân, Hải Long đất ý ưỡn ngực tự hào.

Tiểu hầu nhi hình như tính tình rất không tốt, hét lên vài tiếng, nhảy mạnh lên cành cây ở phía trên, thò tay hái lấy hai quả đào ném về phía Hải Long. Độ chính xác của tiểu hầu tử thật kinh người, mà Hải Long lại đang trong cơn đắc ý, nhất thời bị nện trúng, khiến cho hắn càng thêm nhếch nhác. Dưới cơn tức giận, Hải Long lập tức nhặt đá cùng tiểu hầu tử ném nhau. Tiểu hầu nhi ở trên cao ném xuống, lại bằng vào thân thủ linh hoạt, tự nhiên chiếm được tiện nghi lớn, sau một chốc Hải Long đã cả người toàn là nước quả, mà tiểu hầu tử lại không bị hắn ném trúng.

Hải Long tuy rằng có tâm háo thắng cực lớn, nhưng biết rằng bản thân hôm nay phải chịu thiệt thòi là chắc rồi, huống chi ở nhà còn có mấy vị sư phó đang đợi hắn về ăn cơm, không thể dây dưa ở đây mãi được. Hăm dọa tiểu hầu nhi vài câu, chán chường nhặt chỗ hoa quả đã hái được mang về Ma Vân Bình. Còn chưa đi tới nơi, hắn đã nghe thấy có tiếng người nói, hơn nữa trong đó còn xen lẫn vài thanh âm cực kỳ trong trẻo và dễ nghe của nữ nhân.

Mang theo tâm trạng kinh ngạc, Hải Long bước nhanh về Ma Vân Bình, chỉ thấy tám vị sư phó của mình đều ở đó, ngay trước mặt bọn họ còn có bốn người đang đứng, cách ăn mặc có vài phần giống như bọn Linh Thông Tử, đều mặc bố y, trong đó có ba người là nữ tử, chỉ là khoảng cách còn quá xa, mấy người đó lại quay lưng về Hải Long nên hắn căn bản không có cách nào nhìn được rõ ràng.

Từ xa Linh Ngọc Từ đã nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Hải Long, không khỏi bật cười:

"Ai ôi, ta nói Đàm Vũ, người đi hái quả cho ta hay là đi làm tương quả vậy?" Theo thanh âm của Linh Ngọc Từ, bốn người từ ngoài đến cũng đều quay lại.

Hải Long ngây ngốc, hoàn toàn ngây ngốc. Trong bốn người đó, duy nhất có một nam tử là không có gì đặc biệt, chỉ là thân hình cao ráo, nhìn chừng ba mươi tuổi, dung mạo bình thường, còn ba nữ tử thì lại rất rất làm chấn động tâm hồn non trẻ của Hải Long. Đứng ngoài cùng bên trái là một tiểu nữ tầm mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc dài gọn gàng buộc ra sau lưng, nước da giống như oánh ngọc tựa hồ như muốn nhỏ ra nước, cặp mắt to thanh tú đang



hiếu kỳ nhìn hấn, trường kiếm sau lưng có buộc một sợi tua dài, phối hợp với dung nhan yêu kiều của nàng càng khiến cho người ta phải động lòng.

Nữ tử đứng giữa so với nàng đứng bên trái thì lớn hơn, tầm hơn hai mươi tuổi, giữa trán lộ ra một chút ôn nhu, dung mạo so với thiếu nữ trước tịnh không kém hơn chút nào, chỉ là ôn nhu hơn một chút. Trong ba thiếu nữ thì nữ tử đứng bên phải trông bình thường nhất, niên kỷ cũng lớn nhất, tuy dung mạo không bằng hai thiếu nữ kia nhưng giữa trán lại lộ ra một cỗ anh khí. Hải Long từ nhỏ lớn lên ở trong sơn thôn, chưa hề nhìn những mỹ nữ như thế này, nhất thời mở trừng hai mắt, cả nước miếng của chảy hết cả ra ngoài, cũng may mặt hấn dính đầy nước quả nên không bị chúng nhân phát hiện.

Linh Thông Từ nhìn thấy bộ dạng tròn mắt há mồm của Hải Long không khỏi nhú mày, vẫy tay với Hải Long, nói:

"Đàm Vũ, lại đây, ra mắt mấy vị sư trưởng đi." Hải Long bưng tỉnh, vội vàng bước tới.

Tiểu nữ đứng ở ngoài cùng bên phải che miệng cười nói:

"Người là ngũ đại đệ tử duy nhất mà chúng ta thu được trong lần khai sơn này à?"

Hải Long ngây ngốc gật gật đầu, nói:

"Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ thật là xinh đẹp!"

Linh Thông Từ hừ một tiếng:

"Đàm Vũ, không được nói linh tinh, mau bái kiến mấy vị sư thúc."

Lão chỉ vào người nam tử, nói:

"Đây là Linh Mộc sư thúc."

Lại chỉ vào tam nữ, giới thiệu từ trái qua phải:

"Đây là Linh Phi sư thúc, Linh Nhã sư thúc và linh Anh sư thúc."

Linh Phi Từ cười nói:

"Cuối cùng cũng có đệ tử hạng thấp hơn ta rồi, ông nhỏ đờm, vừa rồi ta nghe Linh Ngọc Từ sư huynh nói còn không dám tin, hóa ra đúng là thật."

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6: Ngoan Bì Tiểu Hầu (Hạ)

Hải Long đầu tiên vẫn đỡ người ra, sau đó mới nổi giận đùng đùng nhìn Linh Phi Từ:

"Ta không phải là cái ông nhỏ gì cả, đạo hào của ta là Đàm Vũ. Linh Phi Từ sư thúc, nàng thật là xinh đẹp! Chắc phải đến năm mươi tuổi rồi nhì."

Hắn vốn có hảo cảm với Linh Phi Từ, nhưng nghe nàng gọi mình là ông nhỏ, nhất thời nhịn không được mà trả đũa lại.

Linh Phi Từ ngẩn ngơ, lẩm bẩm, nói:

"Ta, ta không phải là năm mươi tuổi, năm nay ta mới ba mươi bảy tuổi mà thôi! A, người, người dám châm chọc ta."

Linh Phi Từ trước năm hai mươi tuổi đã gia nhập Liên Vân Tông, hiện là người nhỏ tuổi nhất trong tứ đại đệ tử, thiên phú cực cao, đã tu luyện đến Đăng Văn Hậu Kỳ.

Linh Thông Từ gõ đầu Hải Long một cái, nói:

"Không được vô lễ với sư thúc. Người làm cái gì thế? Mau đi tắm rửa sạch sẽ đi."

Hải Long làm mặt quỷ với Linh Phi Từ, rồi mới chạy ra đằng sau tắm gội. Hắn một mặt ở trong phòng tẩy rửa những vết bẩn trên người, một mặt giở tai nghe chúng nhân ở bên ngoài đàm đạo. Sau khi hắn tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo thì đại khái cũng hiểu được hết. Bốn vị sư thúc ở ngoài là tứ đại đệ

tử, môn hạ của Phiêu Miểu Phong Phiêu Miểu đạo tôn. Sư tông Phiêu Miểu Đạo Tôn đại đệ tử Đạo Vân chân nhân. Lần này đến đây là để xin sư tổ Đạo Minh chân nhân của mình ‘ngưng lộ dịch’ gì đó mang về luyện chế đan dược.

Linh Vân Từ cầm một bình ngọc màu trắng bước ra.

"Các vị sư đệ, sư muội, trong này có ba giọt Ngưng Lộ dịch, thỉnh các người dùng thật cẩn thận."

Ngưng Lộ dịch trăm năm mới kết thành ba giọt, là thượng phẩm trong linh dược. Thực ra hần vốn không muốn cho, nhưng mọi người là đồng môn, nên không nói gì nhiều, chỉ đành mang ra.

Linh Mộc Từ tiếp lấy bình ngọc, mỉm cười nói: "Đa tạ sư huynh."

Vừa nói hần vừa vung tay phải phải, thanh quang lấp lánh, trên tay liền xuất hiện một cái hộp nhỏ làm bằng gỗ,

"Linh Vân sư huynh, đây là một cây ngũ phẩm tử chi, công năng có thể cứu người đã chết cho dù thịt nát xương tan, xin huynh nhận lấy, Đây cũng cũng là để giúp cho huynh không phải khó xử khi ở trước mặt sư bá."

Linh Vân Từ hừ nhẹ một tiếng:

"Chúng ta vốn là đồng môn, giúp đỡ lẫn nhau là việc lên làm, ta sao có thể nhận thứ này của các người? Xin sư đệ thu hồi lại đi. Chỉ là sau này khi sư phụ ta hỏi, hi vọng Đạo Vân sư thúc có thể giúp chúng ta nói vài lời."

"Vì sao lại không cần chứ! Như thế thật là uổng phí."

Hải Long từ bên cạnh Linh Thông Từ nhảy ra, tiếp lấy cái hộp trong tay Linh Mộc Từ.

Linh Mộc Từ còn hơi ngây người thì Linh Vân Từ đã hừ một tiếng, vội vàng trách:

"Đàm Vũ, mau trả thứ đó lại cho người ta."

Hải Long cầm hộp gỗ cho vào trong người, nói:

"Không trả, đây là chúng ta trao đổi, vì sao lại không cần, tứ sư phó, chẳng lẽ cây tử chi này là đồ giả?"

Linh Mộc Từ khẽ biến sắc, chau mày nói:

"Sư diệt, người không được nói linh tinh! Ngũ phẩm tử chi này ở Phiêu Miểu Phong đã thai nghén hai trăm năm rồi. Linh Vân sư huynh, chúng ta cáo từ trước." Nói rồi ba người Linh Phi Từ ngự kiếm mà đi.

Linh Vân Từ nhìn bốn đạo thanh quang đang xa dần thẳm cười khổ trong lòng, mấy câu nói đó của Hải Long, có lẽ đã đắc tội với đệ tử nhất mạch của Phiêu Miểu Phong rồi à!

Linh Thông Từ lấy hộp gỗ ở trong người Hải Long đưa cho Linh Vân từ, nói:

"Tứ sư huynh, thôi bỏ đi. Bọn họ đều đã đi rồi. Hải Long còn là một đứa nhỏ, huynh và hần không cùng một đẳng cấp, nhất định chút nữa ta sẽ giáo huấn hần thật tốt."

Hải Long trong lòng cảm thấy ám áp, tuy Linh Thông Từ miệng nói là muốn giáo huấn hần, nhưng trong ngôn ngữ lại có ý che chở, hần sao có thể nghe không ra chứ?

Linh Vân Từ tiếp lấy hộp gỗ, khẽ thở dài một tiếng, quay người đi về phòng mình.

Linh Thông Từ mặt mày tức giận trừng mắt nhìn Hải Long, nói:

"Người đi theo ta."

Hải Long làm mặt quỷ với Linh Ngọc Từ rồi đi theo Linh Thông Từ về phòng lão.

"Hải Long, người biết sai chưa?" Linh Thông Từ nghiêm mặt nói.

Hải Long gãi gãi đầu:

"Ta sai ở chỗ nào? Vốn là vậy mà, bọn họ lấy đồ của chúng ta, lại đem tử chi gì đó ra trao đổi cũng là phải mà!"

Linh Thông Từ bật lực lắc lắc đầu, nói:

"Người a, một điểm nhân tình thế thái cũng không hiểu. tuy bọn họ đến xin Ngưng Lộ Dịch khiến chúng ta rất khó xử, nhưng nói cho cùng thì đều là đồng môn, mọi người đều thuộc Liên Vân Tông, giúp người ta sao lại đòi báo đáp? Hơn nữa, thái độ của người hôm nay rất không tốt, Linh Mộc Từ bọn họ

dù sao cũng là sư trưởng của ngươi, ngươi sao có thể vô lễ như thế, đây là vết nhơ cho Ma Vân Phong chúng ta, niệm tình ngươi lần đầu tiên phạm lỗi, ta không trừng phạt ngươi, bắt quả ngươi hãy tự mình phản tỉnh đi."

Hải Long trong lòng căn bản vẫn chưa nhận ra là mình có gì sai, tuy gật gật đầu nhưng trong lòng vẫn không đồng ý, nói:

"Lục sư phó, vì sao Ma Vân Phong của chúng ta không có con gái vậy? Người nhìn người ta ở bên kia có ba vị nữ sư thúc kia."

Linh Thông Từ không hề tức giận nói:

"Chúng ta là người tu đạo, nam nữ thì có gì khác biệt? Bọn thuộc Phiêu Miểu Đạo Tôn môn hạ, Phiêu Miểu Đạo Tôn bản thân là nữ, đệ tử ở dưới tự nhiên có nhiều nữ rồi."

Hải Long hi hi cười, bước đến cạnh Linh Thông Từ, nói:

"Lục sư phó, ta đi lấy vài quả cho người ăn nhé. Người còn chưa ăn trưa mà."

Nghe thấy mấy lời này của Hải Long, Linh Thông Từ có muốn làm mặt nghiêm cũng không được, bắt đắc dĩ nói:

"Cái thằng tiểu hầu từ nhà ngươi a!"

Nghe thấy ba chữ tiểu hầu từ, Hải Long trong lòng rung động, tức khắc nhớ tới tiểu hầu nhi đã bốn cột mình, thậm chí nói, đợi khi không có việc gì nhất định sẽ đến trả thù.

Ngày thứ hai, Hải Long siêng năng lạ thường, ngày còn chưa sáng hán đã thức dậy lên núi chẻ củi, sau khi công việc buổi sáng hoàn thành thuận lợi, lập tức cầm giỏ trúc đi vào trong rừng quả. Sau khi hái đủ trái cây, hán nhẹ nhàng đi sâu vào trong rừng quả tìm tung tích của tiểu hầu nhi ngày hôm qua, quả thật trời không phụ người có lòng, hán vừa ẩn mình thật kỹ thì thấy một nhân ảnh linh động màu xám từ trên cành cây nhanh nhẹn nhảy vào trong rừng quả, chính là hầu tử hôm trước.

"Vèo" không đợi tiểu hầu nhi đứng vững, Hải Long liền ném đạn. Dưới tình huống không có cách nào phòng bị, tiểu hầu tử nhất thời bị hán ném trúng gào lên oai oái, trong đồng đá có ba phần ném trúng mục tiêu. Tiểu hầu tử mắt đỏ rực đầy phẫn nộ, ném như mưa các loại hoa quả về phía Hải Long,

Hải Long tập kích được mục tiêu nên trong lòng rất sung sướng, ha ha cười lớn, một mặt, một mặt né tránh cái loại quả, một mặt dùng tàn đạn của mình ném trả, một người một khi trong rừng quả ném nhau thật là náo nhiệt. Mặt trời lên đến ba sào, bản thân cũng đã mệt mỏi đến không thể đi nhanh được nữa, Hải Long mới từ trong rừng quả đi ra. Kết cục của ngày hôm nay và hôm qua đều thảm hại như nhau, người hán vẫn dính đầy nước hoa quả, nhưng thành quả vẫn tốt hơn được một chút, Hải Long không hề chán nản. Vì không để cho mấy vị sư phó nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của hán, trước tiên đi tới Cam Lộ Tuyền tắm rửa và giặt quần áo rồi mới quay về Ma Vân Bình.

-----

Trong nháy mắt thời gian một năm đã qua đi.

Trong Liên Vân sơn mạch linh khí dồi dào, mỗi ngày đều ăn một lượng lớn hoa quả và hoàng tinh, phục chi có công hiệu bổ khí, trong thời gian một năm, thân thể Hải Long so với lúc vừa đến đã cao hơn nhiều, mới mười bốn tuổi hán đã cao gần bằng Linh Thông Từ, thân hình cũng quả thật là kiện tráng. Thiên cơ bản của Thiên Tâm Quyết tuy luyện rất đơn giản, dưới sự giúp đỡ của Linh Thông Từ, Hải Long đã dần dần đi vào con đường đúng, Tuy tư chất của hán thật không tốt gì cho lắm, nhưng trong thời gian một năm, cũng miêng cường từ cảnh giới Nhập Đồ tiến vào Sơ Khuy, lúc tu luyện đã có thể cảm thấy một cỗ nhiệt lưu chậm rãi mà thành.

Tuy tu luyện ở Ma Vân Phong rất tịch mịch, nhưng Hải Long vẫn tìm được lạc thú cho mình, đó là khoảng thời gian mỗi ngày sau khi làm xong việc thì cùng tiểu hầu nhi chơi vui đùa. Cứ mỗi sáng sớm, Hải Long đều dậy thật sớm đi vào trong rừng quả tìm tiểu hầu nhi, tiểu hầu nhi cũng rất phối hợp, từ sau lần đầu tiên gặp Hải Long. Mỗi ngày đều chạy tới rừng quả ở Ma Vân Bình hái quả ăn. Tựa hồ như nó cũng thấy cùng ném nhau với Hải Long là một việc rất thú vị. Lúc mới đầu, Hải Long luôn bị thua thiệt, nhưng mỗi ngày cùng với tiểu hầu nhi chơi đùa lại khiến thân hình của hán càng ngày càng mỡ tiếp, ném đá cũng chính xác hơn không ít. Hiện tại tiểu hầu nhi đã không còn chiếm được tiện nghi, thường xuyên bị Hải Long đuổi đánh đến nỗi phải chạy chối chết.

Linh Thông Từ sớm đã phát hiện ra bí mật này của Hải Long, nhưng lão tịnh không nói gì, Hải Long cùng với tiểu hầu nhi chơi đùa không có gì là không tốt, dù sao hán vẫn là trẻ con, phải có chút vui thú của tuổi trẻ, hơn nữa như vậy còn giúp cho Hải Long rèn luyện thân thể và thân pháp linh hoạt hơn, cho nên vẫn để cho hán đi.

Vừa sáng sớm Hải Long tắm rửa sạch sẽ, ăn vài khối hoàng tinh là từ trong phòng đi ra. hôm qua hán đã chiếm được thượng phong, tiểu hầu nhi bị đánh đến không có cơ hội hoàn thù. Công phu ném đá một tay của hán đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, hoàn toàn có thể chỉ đầu ném đó. Hải Long thậm chí nghĩ trong lòng, hôm nay nhất định phải mạnh tay hơn, đánh cho tên gia hỏa đó một chút phản kháng cũng không có.

Vừa nghĩ, Hải Long đã đi tới giữa rừng quả. Vừa bước vào phạm vi của rừng quả, hán cảm thấy rõ ràng trên đầu có kinh phong truyền tới, căn bản không kịp suy nghĩ, thân thể phản xạ vô điều kiện tào ra phản ứng, chuyển người ra sau cây quả ở trước mặt, thay đổi vị trí tức thời."Bộp" một tiếng, một quả đào vẫn còn hơi chất xanh đập vào vị trí vừa rời của hán. Hải Long cười mắng:

"Hảo oa, Tiểu Cơ Linh (hán đặt cho tiểu hầu nhi tên gọi này). ta vừa tới ngươi đã đánh lên ta rồi. Xem pháp bảo."

Ngắm chuẩn vị trí của Tiểu cơ linh, tức thì ném ra ba khối đá thành hình chữ "phẩm", trong đó có hai khối chia bay sang hai bên trái phải phong tỏa lộ tuyến trốn chạy của nó.

Thân thể của Tiểu Cơ Linh sau một năm cũng lớn hơn được một chút, mắt thấy không kịp trốn tránh, vội vàng quơ tay đánh rơi khối đá nhỏ. Lực cổ tay của Hải Long không yếu, hơn nữa đạo pháp tu vi lại có tiến bộ, tuy không dùng toàn lực, nhưng mấy hòn đá này lực đạo cũng có chút uy lực, liền khiến cho thân hình Tiểu Cơ Linh rung động từng cơn, há miệng chửi mắng rồi không ngừng xoa những chỗ bị ném.

Hải Long cười hắc hắc:

"Hóa trang cho nguoi một chút rồi, xem ra ta hôm nay không đánh cho nguoi toi tả thì không được. Xem pháp bảo." Đề tranh đấu với Tiểu Cơ Linh, Hải Long đặc biệt nhờ Linh Ngọc Tử giúp hắn làm hai cái túi vải buộc vào eo lưng, trong đó đều là đá nhỏ do hắn tự mình chọn sẵn, dùng rất thuận tiện. trong tiếng "vuu, viuu", từng viên đá nối tiếp nhau bay về phía Tiểu Cơ Linh.

Trình độ của Hải Long đã cao hơn, Tiểu Cơ Linh cũng lợi hại hơn xưa rất nhiều, không ngừng phi lên nhảy xuống, một mặt né tránh đòn công kích của Hải Long, mặt khác dùng các loại quả trên cây để hoàn kích. Hai người trong rừng quả đánh nhau ác liệt. Hôm nay Tiểu Cơ Linh tinh lực sung mãn, hơn nữa tốc độ cũng gia tăng rõ ràng, đánh đến sau cùng, hai người cũng chỉ là hòa hoãn mà thôi.

Ngồi trên đay thờ hồn hèn, Hải Long chỉ vào Tiểu Cơ Linh:

"Nguoi có phải là ăn được bảo bối gì đó không, sao tốc độ hôm nay lại nhanh như vậy, cũng may lão tử ta vừa đột phá cảnh giới Nhập Đồ, đạt tới cả Sơ Khuy sơ kì, bằng không chắc không đối phó được với nguoi."

Tiểu Cơ Linh cũng lộ ra vẻ mệt mỏi, nằm bò trên chạc cây cách Tiểu Long không xa không ngừng thở gấp, nhưng trong cặp mắt đỏ của nó còn chứa đầy thần sắc hưng phấn, giọng nói cái và giọng trỏ chỉ về phía Hải Long, tỏ vẻ ta đây khinh bỉ bộ dạng của nguoi.

Nhìn thấy bộ dạng đắc ý đó của Tiểu Cơ Linh, Hải Long trong lòng phùng phùng tức giận:

"Cho nguoi ba phần nhan sắc để nguoi còn mở tiệm nhuộm, xem pháp bảo."

Dùng sức ném toàn bộ số đá còn lại trong túi vải về phía Tiểu Cơ Linh.

Tiểu Cơ Linh hự một tiếng, nó đã không còn sức, kêu lên chỉ chỉ trong đau đớn, nhất thời bị đánh trúng mấy chỗ, thân hình không vững, ngã lộn nhào xuống. nếu là lúc tinh lực sung mãn, Tiểu Cơ Linh hoàn toàn có thể dùng cái đuôi dài của nó quấn vào cành cây để đỡ thăng bằng, nhưng lúc này nó đã sức cùng lực kiệt thì quán thế nào được chứ? Thân hình rơi tự do theo lực dẫn.

Đây là lần thứ nhất phát sinh tình huống này, Hải Long cũng giật nảy mình, hần giờ tay đón lấy Tiểu Cơ Linh một cách vô ý thức, nhưng dù sao cũng có một cự ly nhất định, chân hắn hiện tại cũng mới đến nói không chịu nghe theo lời sai khiến, chỉ có thể trở mắt nhìn Tiểu Cơ Linh rơi xuống trước mặt mình. Xảo hợp làm sao, tại chỗ mà Tiểu Cơ Nhi rơi xuống lại có một khối đá nhọn, Tiểu Cơ Linh hét thảm một tiếng, thân hình ngã trên đất không ngừng run rẩy.

Ngày ngày cũng Tiểu Cơ Linh chơi đùa, Hải Long sớm đã coi nó là bằng hữu, trong lòng hoảng sợ, vội vàng bế Tiểu Cơ Linh lên. Tình huống của Tiểu Cơ Linh rất gay go, khối đá nhọn đó giống như một lưỡi dao sắc xuyên thấu vào ngực phải của nó, máu không ngừng tứa ra từ miệng vết thương, Cặp mắt đỏ bình thời lộ ra vẻ thông minh, ranh mãnh giờ đã che phủ một tầng màu xám.

"Ta, ta không cố ý. Tiểu Cơ Linh, ta thật là không cố ý đâu, Nguoi phản chấn lên một chút đi! Ta nhất định sẽ cứu nguoi."

Trong cơn lo lắng, đứa trẻ Hải Long mới mười tuổi trong thanh âm đã mang theo một chút ghen ghét. Ngực Tiểu Cơ Linh không ngừng nhấp nhô, muốn kêu cũng không kêu nổi, nơi khoe miệng rỉ ra vài giọt máu.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7: Hài Quân Quái Nhân (Thượng)

Hải Long biết, nếu bây giờ mình rút mảnh đá kia ra e là Tiểu cơ linh sẽ chết ngay lập tức, rơi vào thế bế tắc đành phải cẩn thận ôm Tiểu Cơ Linh vào trong ngực, lấy hết tốc độ mà chạy nhanh về hướng Ma Vân bình, vì quá lo lắng nên hoàn toàn phát huy ra hết tiềm lực. Khi Hải Long đến được Ma Vân bình cũng là lúc Tiểu Cơ Linh hơi thở đã yếu ớt, ngực phập phồng rất là mỏng manh, sinh mệnh nó có thể tắt ngay lập tức, vừa về đến Ma Vân bình Hải Long liền thấy Linh Ngọc Tử đang thư giãn gân cốt, như là gặp được cứu tinh, Hải Long khóc lóc:

“Thập nhất sư phó, mau cứu nó, mau cứu nó giùm ta.”

Linh Ngọc Từ hôm nay mới vừa tiến đến Đàng Văn hậu kì, trong lòng cực kỳ vui sướng, đột nhiên nghe Hải Long kêu cứu nhất thời hoảng sợ. Vội đón lại. Khi chứng kiến thấy không phải Hải Long bị thương mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi:

“Đây làm sao vậy?”

Hải Long nức nở thưa:

“Ta cùng với Tiểu Cơ Linh vốn đang vui đùa cùng nhau, không nghĩ tới là đánh nó từ trên cây rơi xuống, kết quả là nó bị một tảng đá đâm trúng bị thương. Nó là bằng hữu duy nhất của ta trong này, người cũng không thể nhìn nó chết a!”

Tu chân đầu tiên là phải tu tâm, từng người tu chân chính tông đều có tâm tính từ thiện, không hề do dự, Linh Ngọc Từ vội triển pháp quyết, một luồng sáng xanh theo đầu ngón tay hắn hiện ra. “Đi”. Hào quang lóe lên, vọt thẳng vào lồng ngực Tiểu Cơ Linh. Đây là một pháp chú bình thường nhất. Hào quang lóng lánh, một vết thương của Tiểu Cơ Linh rốt cục không chảy máu nữa, nhưng hô hấp có vẻ không đều, nằm xụi lơ trong lòng Hải Long.

“Thế nào rồi, Thập nhất sư phó, cứu được nó không?” Hải Long lo lắng hỏi.

Linh Ngọc Từ than khẽ một tiếng, trả lời:

“Rất khó. Vị hầu tử bằng hữu của ngươi trọng thương thực sự quá nặng, hơn nữa lại mất máu quá nhiều, sợ là...”

Hải Long toàn thân chấn động, sắc mặt chuyển nhanh sang trắng bệch, có chết hắn cũng không ngờ tới chính mình trong lúc vô ý lỡ tay làm hại Tiểu Cơ Linh. Thân thể run lên nhè nhẹ, thì thào nói:

“Thật sự không còn biện pháp sao? Thập nhất sư phó, không phải pháp thuật của các người đều cao thâm hay sao, chẳng lẽ không cứu nó được?”.

Linh Ngọc Từ than thở, nói:

“Hải Long, không phải ta không muốn cứu nó, thật sự là bị thương quá nặng, trừ phi có được tiên thảo bảo vật mới có thể cải tử hồi sinh, nhưng một chút tiên thảo này dù có mơ cũng không thấy. Tuy rằng Ma Vân bình chúng ta có không ít loại, nhưng trong năm đầu thì căn bản là không có hiệu lực, chủ yếu là ba bình Ngưng lộ dịch kia cũng đã cho bọn Linh Mộc Từ rồi. Mặt khác tiên thảo được tu luyện thành đều được cất giữ ở chỗ sư tổ.”

Hải Long vội la lên:

“Chúng ta bây giờ đi tìm sư tổ mau lên! Thịnh lão nhân gia cứu Tiểu Cơ Linh.”

Linh Ngọc Từ lắc đầu, nói:

“Nơi sư tổ tọa chính là từ quan, hiện tại tất cả trên đỉnh núi đều được cường lực cấm chế, trừ phi chính người xuất quan, nếu không chúng ta ai cũng không thể vào được.”

Hải Long đột nhiên mắt sáng rực lên, giống như đã nghĩ ra cái gì, thì thào nói:

“Có, có rồi. Thập nhất sư phó, chẳng phải lần trước bọn Linh Mộc Từ sư thúc có đem tới Từ Chi sao! Chúng ta thử dùng Từ Chi đi. Không phải Linh Mộc sư thúc nói Từ Chi có tác dụng rất tốt sao?”.

Linh Ngọc Từ khó khăn nhũu mày, tuy rằng ở Ma Vân phong địa vị của hắn so với Hải Long không cao hơn bao nhiêu, loại tiên thảo này cũng không phải hắn có thể làm chủ được, nhưng nhìn tiểu Cơ Linh sắp chết, cắn răng một cái, hai tay Linh Ngọc Từ tạo thành chữ thập, nói:

“Sư phụ à! Cái gọi là cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, tuy nó chỉ là một con tiểu hầu tử, nhưng cũng là một sinh mệnh, hy vọng sư phụ không trách tội.”

Sắc mặt nghiêm túc, hướng về Hải Long nói:

“Mau, ôm nó đi theo ta.”

Hải Long mừng rỡ trong lòng, quên luôn cảm tạ Linh Ngọc Từ, vội vã ôm Tiểu Cơ Linh đi theo hắn về phía sau núi. Chuyển qua một khúc cong, lại xuyên qua một mảnh rừng nhỏ, Linh Ngọc Từ liền ngừng lại ở trước một sườn núi.

Hải Long lo lắng cho thương thế của Tiểu Cơ Linh, vừa định hỏi, đã thấy chung quanh thân thể Linh Ngọc Từ dâng lên một vòng thanh sắc quang mang nhàn nhạt.

“Thiên địa vô cực, Càn Khôn tá pháp, tâm tùy niệm động, cảnh phá chân hiện.”

Một pháp quyết kỳ dị theo tay hắn phiêu đảng bay ra, khắc ở trước mặt đất giữa sườn núi. Sườn núi rung động, tựa hồ động đất xảy ra. Linh Ngọc Từ quay qua Hải Long nói:

“Đây là nơi bình thường chúng ta cất chứa đan dược, người chờ ở đây, ta vào đem Tử Chi ra.”

Khi nói chuyện đất ở giữa sườn núi nứt ra tạo thành một khe hở, Linh Ngọc Tử nhẹ nhàng đi vào.

Hải Long cúi đầu nhìn Tiểu Cơ Linh trong lòng ngực, ôn nhu nói:

“Tiểu Cơ Linh, mày ráng chịu đựng. Có Tử Chi mi sẽ được cứu ngay. Về sau chúng ta còn phải chơi đùa ở quả lâm lý chứ! Chi cần mi có thể tỉnh lại, ta cam đoan sau này không dùng tảng đá đánh mi nữa, mi có thể tùy ý mà dùng quả đào đập ta, được không?”

Tựa hồ nghe được lời của Hải Long, Tiểu Cơ Linh hơi run rẩy lên một chút.

Hải Long trong lòng vui vẻ, hẳn biết tối thiểu bây giờ Tiểu Cơ Linh vẫn còn sống.

Công phu không cao, Linh Ngọc Tử bước nhanh đi ra, lấy từ trong tay, đúng là chiếc hộp gỗ mà lúc trước Linh Mộc Tử đem tới. Tùy tay phẩy phẩy xuống, ý bảo Hải Long đem Tiểu Cơ Linh đặt xuống đất.

Hải Long lo lắng nhìn chăm chú, Linh Ngọc Tử mở hộp gỗ ra. Còn chưa kịp nhìn thấy hình dáng Tử Chi ra sao, Hải Long đã nghe một cổ mùi thơm ngát xông vào mũi, thấm vào ruột gan, nhất thời khiến hắn tinh thần rung lên.

Đó là một gốc cây hình dạng giống cây nấm to màu tím linh chi, cỏ linh chi Hải Long đã gặp qua, nhưng màu tím này là lần đầu tiên. Rất kỳ lạ, ở chỗ trên gốc Tử Chi này có năm sợi rễ màu vàng, nằm đều nhau, vừa thấy đã biết không phải vật phẩm.

Linh Ngọc Tử cẩn thận lấy Tử Chi ra, trầm giọng nói:

“Người kiểm cơ thể nó lại, đừng cho nó nhúc nhích, ta muốn trước tiên rút tảng đá kia ra.”

Hải Long gật đầu, thận trọng đề hai tay hai chân Tiểu Cơ Linh lại.

Linh Ngọc Tử hít một hơi thật sâu, cầm tảng đá bén nhọn kia khẽ quát một tiếng, mạnh mẽ rút tảng đá ra. Bởi vì trước đó hắn đã dùng sinh cơ chú che lại huyết mạch Tiểu Cơ Linh, nên khi hòn đá được rút ra cũng không có máu tươi phun. Tiểu Cơ Linh run rẩy kịch liệt, đôi mắt màu xám đã biến thành một mảnh màu đen. Hải Long vội tăng thêm lực, đè tay chân nó xuống, khiến cho hắn không thể động đậy.

Không hề do dự, Linh Ngọc Tử vạch Tử Chi trong tay ra dò xét. Nhất thời, vài giọt chất lỏng màu trắng giống như sữa chảy xuôi xuống, Linh Ngọc Tử không có ý động vào vết thương đáng sợ kia của Tiểu Cơ Linh.

Linh Ngọc Tử nhẹ nhàng nắn ép Tử Chi, làm cho nhũ dịch chảy ra càng nhiều, sau khi gốc ngũ phẩm Tử Chi khô quắt lại, hắn mới đem nhét vào trong miệng Tiểu Cơ Linh.

Ngũ phẩm Tử Chi không hổ là tiên thảo, tại nhũ dịch màu trắng kia đã có tác dụng, miệng vết thương thật lớn của Tiểu Cơ Linh khép lại rất nhanh, thịt non không ngừng mọc ra, tu bổ lại cơ thể. Tiểu Cơ Linh dần dần hết còn run rẩy, chỉ là tay chân rung động rất nhẹ. Linh Ngọc tử vận pháp lực vào trong thanh âm, trầm giọng nói:

“Này vật nhỏ, mau dùng miệng nuốt Tử Chi xuống.”

Tựa hồ nghe được lời Linh Ngọc tử nói, cổ họng Tiểu Cơ Linh bắt đầu mấp máy.

Linh Ngọc Tử bắt lấy một tay Tiểu Cơ Linh, không ngừng kiểm tra tình trạng thân thể nó, sau một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thở phào, nói:

“Hảo, tiểu gia hỏa này xem như qua được một kiếp nạn. Hải Long, người vẫn phải ấn nó thể này, đợi cho Tử Chi được hiệu hoàn toàn phát huy hết, nó mới khôi phục lại như thường.”

Hải Long cọ nước mắt ở mặt lên vai, nín khóc mỉm cười nói:

“Thập nhất sư phó, cảm ơn người.”

Linh Ngọc Tử bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, nói:

“Cảm tạ cái gì, ai bảo ta là sư phó của người làm chứ? Huống chi cứu sống một mạng đối với người tu chân cũng là điều tốt đẹp. Thế này mà Tử sư huynh có hỏi qua, ta sẽ nói công đạo với hắn, bất quá chúng ta là vì cứu người, Tử sư huynh hẳn là sẽ không trách gì thêm đâu.”

Tiểu Cơ Linh khôi phục với tốc độ dị thường, nửa giờ trôi qua, vết thương xuyên thấu tận lưng đã hoàn toàn khép lại, thậm chí còn mọc thêm mấy lông non ở chỗ thịt non. Ánh mắt màu xám một lần nữa biến thành màu đỏ, chuyển động xoay tròn, nó coi như là nhân họa đắc phúc, ngũ phẩm Tử Chi chẳng những trị thương mà còn cải biến hoàn toàn thể chất của nó, con khi tầm thường giờ đã thành linh thể.

Sau một lúc lâu, Linh Ngọc Tử cẩn thận kiểm tra Tiểu Cơ Linh lần nữa, quay qua Hải Long gật gật đầu, nói:

“Tốt lắm.”

Hải Long lúc này mới buông hai tay ra, liền lấy một tay nựng lên má Tiểu Cơ Linh một cái

“Ngươi cái con vật nhỏ, thật sự làm ta sợ chết khiếp, mi đã không chết, thật là tốt quá, thật là tốt quá.”

Tiểu Cơ Linh ánh mắt nhu hòa, dùng đầu ngón tay nhỏ nhắn vỗ vỗ lên đầu Hải Long.

Hải Long quệt nước mắt trên mặt, nói:

“Mi mau trở về nhà đi, ngày mai ở quá lâu tìm ta chơi đùa tiếp.”

Tiểu Cơ Linh dường như hiểu được nên gật gật đầu, từ trong lòng Hải Long bước xuống, hết nhìn Linh Ngọc Từ lại nhìn Hải Long, lúc này mới chịu bỏ đi. Ngay khi chạy sắp khuất dạng, đột nhiên nó dừng chân, quay đầu lại nhìn Hải Long thật sâu. Hải Long phất tay về phía nó, Tiểu Cơ Linh lúc này mới biến mất vào rừng.

Thở dài một hơi, Hải Long đặt mông ngã xuống đất, vỗ vỗ lồng ngực mình, giờ mới phát hiện y phục của mình đã bị ướt đầm mồ hôi.

Linh Ngọc Từ ngồi xuống bên cạnh hắn, mỉm cười nói:

“Hải Long, không ngờ tâm ngươi thiện như vậy. Bây giờ yên tâm rồi.”

Hải Long gật đầu, cảm kích nói:

“Cảm ơn thập nhất sư phó.”

Cứu được một sinh mệnh, Linh Ngọc Từ tâm tình rất tốt, nói:

“Dù sao hiện tại không có việc gì, ta sẽ dạy cho ngươi pháp lực ứng dụng ha.”

Hải Long hiện giờ cảm thấy bớt hứng thú đối với chuyện tu đạo, nói:

“Vậy cũng được, ta sẽ cố mà học thật giỏi.”

Linh Ngọc Từ cười khò nói:

“E là trong thiên hạ nói chuyện với sư phụ kiểu đó chỉ có một mình tiểu tử ngươi. Pháp lực là một loại năng lượng dựa vào tinh thần lực của chúng ta hấp thụ thiên địa vận vật linh khí trong thiên hạ mà có. Thiên tâm quyết chính là phương pháp hấp thụ, mà mỗi ngày lúc ngươi tu luyện, chính là quá trình hấp thụ. Muốn pháp lực này vận dụng hợp lý thật ra rất đơn giản. Chỉ cần dựa vào ý niệm của ngươi là có thể.”

Hải Long nghi hoặc hỏi:

“Ý niệm?”

Linh Ngọc Từ tỏ ra nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu, nói:

“Đôi, chính là ý niệm. Ý niệm là công cụ không chế pháp lực tốt nhất. Ví dụ khi ngươi leo núi, ngươi hay dùng ý niệm không chế pháp lực vào hai chân, như vậy sẽ thoải mái hơn. Hay khi ngươi đang đốn củi, thường dùng ý niệm không chế pháp lực chuyển lên tay, hiểu rõ chưa.”

Hải Long gật gật đầu, hỏi thêm:

“Vậy khi đi đại tiện nếu ta đem pháp lực vận đến mông, vậy có hay không cảm giác sung sướng một ít.”

Vốn Linh Thông Từ vừa mới chuẩn bị bắt đầu tu luyện buổi chiều, đột nhiên nghe Hải Long tru lên thê thảm một tiếng, không khỏi ngưng thần nghe ngóng.

“A! Thập nhất sư phó, sao người lại ra sức đánh ta, đau quá a! Đầu của ta đâu phải chỗ thi triển công phu.”

“Ta đánh ngươi chính là, thể diện Ma Văn Bình chúng ta bị ngươi làm mất hết.”

“Ta, ta chỉ thắc mắc một vấn đề thôi mà! Chẳng lẽ pháp lực không thể vận đến mông sao?”

Nghe đến đó, Linh Thông Từ thiếu chút nữa bị té xuống giường, cuối cùng hắn hiểu tại sao Hải Long bị đánh. Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, gạt bỏ tạp niệm, phong bế các giác quan lại, bắt đầu tu luyện.

Sáng sớm, tinh táo lại sau khi tu luyện theo Thiên Tâm quyết, đêm qua tu luyện dường như khác với trước kia, có Linh Ngọc Từ giảng giải, Hải Long cảm giác được tốc độ hấp thụ thiên địa linh khí của mình nhanh hơn trước rất nhiều. Trong cơ thể cỗ nhiệt lưu thông càng thêm thuận hậu một ít.

Hoạt động gân cốt xong, Hải Long bước ra khỏi phòng, hắn biết các vị sư phó vẫn phải tu luyện đến giữa trưa mới có thể đứng dậy, hôm nay cũng không có việc gì làm, hay là như cũ, đi tìm Tiểu Cơ Linh a, không biết nó hoàn toàn bình phục vết thương chưa. Tốt nhất là không nên có di chứng gì.

Nghĩ đến đây, Hải Long bước nhanh về hướng Quả Lâm.

Vừa đi, hắn theo bản năng dựa theo lời của Linh Ngọc Từ nói hôm qua, đem pháp lực trong cơ thể mình ngưng tụ lại đưa xuống dưới chân, một loại cảm giác kỳ diệu nháy mắt truyền khắp toàn thân, trong phút chốc, hắn cảm thấy như chính mình bay lên, trọng lượng cơ thể cực kỳ bé nhỏ, tùy ý phóng ra một bước, tự nhiên thân thể khinh phiêu di động về trước khoảng cách ba thước. Trong lòng vui vẻ, Hải Long dùng sức bước trên mặt đất, hắn muốn nhìn thử xem tốc độ của mình đã tăng đến cảnh giới tốt cùng nào.

Nhưng, không như mong muốn, lần này hắn dùng một chút lực lại phá hủy Thiên Tâm quyết vô vi đích thực, chẳng những không tăng tốc độ lên, mà ngược lại thân thể một lần nữa biến trọng. Việc này đột nhiên biến hóa trong lúc nhất thời Hải Long không thích ứng kịp, dưới chân lão đảo một chút, suýt nữa là ngã sấp xuống.

Hải Long hoảng sợ, thử dò xét thân thể, trong đầu chợt kéo linh quang, nhất thời hiểu được sai lầm của mình. Thở sâu một cái, lại đem ý niệm tập trung đến hai chân, hoàn toàn thả lỏng tâm hồn, thật tự nhiên bước ra từng bước. Cảm giác khinh phiêu một lần nữa trở lại, tới cảnh giới vô vi, lần này bay ra hơn năm thước. Vì bảo trì ở cảnh giới này, Hải Long cố nén nội tâm đang vui sướng, tận lực kiểm lại tâm tình cho bình thản.

Quả nhiên, suy nghĩ của hắn chính xác, thân thể tựa như lá khô phiêu phiêu lướt đi, chỉ cần mũi chân điểm nhẹ lên mặt đất, cảnh vật xung quanh liền trôi qua rất nhanh, thi triển công phu nho nhỏ một lát đã tới bên trong rừng quả. Tốc độ cực nhanh, so với bình thường ước chừng mất chưa tới một nửa thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Hào Quân Quái Nhân (Hạ)

"Chi Chi, Chi chi." Tiếng kêu quen thuộc vang lên, Hải Long ý thức được liền hơi nghiêng mình, chuyển tới bên cạnh một cây đại thụ. Nhưng là, không giống với thường ngày, hôm nay cũng không có .....Hải Long khi phát hiện ra, phản xạ của mình là đưa tay ra sau lưng, nhưng hôm nay cái túi đựng là trống trơn không có gì.

"Chi chi, chi chi." Một thân ảnh màu xám nâu nhảy đến trước mặt Hải Long, đôi mắt nhỏ màu đỏ đào lên đảo xuống.

Hải Long ngồi xổm xuống, cười nói:

"Tiểu Cơ Linh, hôm nay nguoi như thế nào không cần ném quả vào ta chứ. Vết thương của nguoi đã đỡ hay chưa?"

Vừa nói, hắn vừa nắm lấy thân thể Tiểu Cơ Linh, hướng tới miệng vết thương ngày hôm qua của nó mà nhìn lại. Từ chi quả nhiên cũng thật thần kì, ngày hôm qua đã bị thương chỗ này mà bây giờ ngay cả một tia dấu vết cũng không có, bộ lông màu xám nâu của nó cũng đã dài ra.

Tiểu Cơ Linh nháy mắt, vừa lắc đầu rồi lại gật đầu. Suốt một tiếng, Tiểu Cơ Linh nhảy đến trên vai Hải Long, sau đó lại rơi xuống chuyển thân vọt tới trước vẫy vẫy Hải Long.

"Làm gì? Bảo ta đi hái quả sao? Tốt a! Dù sao ta cũng không có việc gì, có cũng tốt, ta tiện tay lấy một ít trở về còn đưa cho các sư phó. Đám gia hỏa này thật tức chết à, mỗi ngày đều muốn ta hầu phục."

Vừa nói, Hải Long bước từng bước một khinh phiêu hạ xuống bên cạnh Tiểu Cơ Linh.

Tiểu Cơ Linh bị tốc độ của Hải Long dọa nhảy dựng lên, ngạc nhiên nhìn hắn vài lần. Hải Long đắc ý dương dương nói:

"Lợi hại chưa. Đây là tuyệt chiêu mới của ta mới học được đó. Nguoi mà cũng ta đấu nhất định là đánh cho nguoi tề ra quần."

Tiểu Cơ Linh bĩu môi, hướng Hải Long làm mặt quỷ, triển khai thân hình như ánh sao hướng vào sau trong rừng quả chạy.

Mặc dù lợi dụng pháp lực là tốc độ của mình tăng lên không ít nhưng Hải Long có thể như thế nào so sánh được với thượng tiên thiên, sao có thể chiếm được ưu thế so với Tiểu Cơ Linh đây, bất luận Hải Long vận dụng pháp lực của mình đến cực hạn, cũng vô pháp đuổi được thân ảnh màu xám nâu. Tiểu Cơ Linh hôm nay có vẻ rất kì quái, Chi chạy trong chốc lát rồi lại dừng lại chờ Hải Long đến gần, sau đó lại gia tốc tiến vào rừng quả. Bất tri bất giác, bọn họ đã xuyên qua rừng quả, tiến vào mảnh rừng nguyên thủy sâu bên trong Ma Vân bình.

"Uy, Tiểu Cơ Linh, nguoi là muốn dẫn đi đâu a! ta không chạy nữa, nơi này như một mê cung, ta đã không biết đường đi như thế nào, vậy như thế nào để trở về a!"



Tiểu Cơ Linh chính là đang vui vẻ, một chút lo lắng cũng không có, nghe được Hải Long nói, nó dừng lại chỉ chỉ về phía trước rồi lại chỉ chỉ vào chính mình, kêu chi chi không ngừng.

Hải Long bắt đầu dĩ thời dài nói:

”Hào, hào, ta đành phải xá mệnh bồi tiếp ngươi, bắt quá ngươi không tìm cho ta được chỗ tốt để kiếm quả, để ta lên lưng ngươi trở về a.”

Tiểu Cơ Linh hướng Hải Long làm ra vẻ phẫn nộ, quay đầu tiếp tục chạy về phía trước.

Hai người vừa bay qua con dốc, khi Hải Long sắp không kiên trì được nữa, hần nghe được thanh âm kì dị, cùng với Tiểu Cơ Linh đúng là thanh âm rất giống nhau. Tiếng chi chi thét chói tai nương theo tiếng sa sa của cành lá, thật là náo nhiệt phi thường. Hải Long lập tức hiểu được:

”Hay à, Tiểu Cơ Linh, ngươi thật là, đưa ta tới chỗ của hầu tử các ngươi.”

Nghe được tiếng kêu của đồng loại, Tiểu Cơ Linh hưng phấn dị thường, tại không trung tiếp xuống làm mấy con té ngã ra, lớn tiếng kêu gào.

Đi theo Tiểu Cơ Linh xuyên qua hơn mười cây đại thụ rậm rạp, Hải Long đi tới bên trong thế giới của hầu tử, phóng tầm mắt nhìn lại, nơi này quả thực chính là biển lớn hầu tử, bất luận là trên cây hay dưới tàng cây, nơi nơi đều có hầu tử hiện diện với đủ hình thái khác nhau, một số lại truy đuổi nhau, một số lại đang đánh nhau loạn lên,... nhất là thú vị nhất, có tiểu hầu tử đang ở với đại hầu tử, tại đây thế giới như trong tranh, bọn chúng không ngừng phát ra tiếng nhạc.

Tại trung tâm phiến rừng rậm, có một khối nham thạch, nham thạch cao ước hơn mười thước, chiếm diện tích trăm thước tả hữu hai bên. Tại phía trước nham thạch một dòng suối nước trong suốt chảy xuôi xuôi, dòng nước chảy tụ lại cách nham thạch một khoảng không xa tạo thành một thủy đàm nhỏ nhỏ, mặc dù có chút khoảng cách nhưng là Hải Long có thể cảm nhận được nước suối phát ra hàn khí lạnh băng. Trong lòng thầm nghĩ, dòng suối này hẳn là nguồn suối sinh mạng của đám hầu tử này, khó trách tại sao chúng nó lại tụ hội ở đây.

Thấy ngoại nhân tới nhất thời lũ hầu tử bị chút kinh hãi đứng lên, một ít con đại mã hầu rất nhanh nhào tới phụ cận Hải Long, nhếch nhếch cái miệng, tạo bộ dạng thị uy, hiển nhiên là không chào đón hần. Kì thực hần với tiểu hầu tử cũng không đến nỗi quá hữu hảo, nhìn kĩ lại hần thấy trong lòng vừa kinh ngạc vừa run sợ, không nói nơi này số lượng hầu tử đông đảo, mà chỉ cần một đại mã hầu cường tráng sợ rằng hần cũng đã không có năng lực đối phó rồi. Nghĩ vậy, Hải Long không nhịn được trong lòng có chút hối hận khi theo Tiểu Cơ Linh đến nơi này.

Chính lúc này, Tiểu Cơ Linh đột nhiên từ mặt đất nhảy dựng lên, hạ xuống đầu vai Hải Long, một tay đặt ở trên đầu Hải Long, ổn định thân thể mình, một tay dùng sức huy động lớn tiếng quát vang.

Đại mã hầu nghe xong Tiểu Cơ Linh nói:”Hầu Ngự” định ý đã tiêu bớt, ô ô kêu vài tiếng, lúc này mới lùi lại ra xa một chút. Nhưng là bọn nó tính kinh hãi hiển nhiên không có thay đổi, tất cả hầu tử cơ hồ đều đình chỉ hoạt động, ánh mắt đều nhìn xuống bên ngoài ngoại nhân là Hải Long này.

Tiểu Cơ Linh vỗ vỗ đầu Hải Long, vừa chỉ chỉ đến hồ nước nhỏ, ý bảo Hải Long đi.

Húp một ngụm lương khí, Hải Long cố gắng bình phục nội tâm bất an của mình, nếu đã tới nơi này thì nghe Tiểu Cơ Linh đi, bất luận nói như thế nào, chính mình ngày hôm qua đã cứu sống nó, nó tất nhiên sẽ không hại mình a, vừa nghĩ Hải Long thông thả hướng thủy đàm đi đến.

Đám hầu quần vừa mới bình tĩnh lại chút thì nhìn thấy Hải Long hướng thủy đàm đi đến, nhất thời lại xao động đứng lên, tiếng thê lương cộng hưởng làm chấn động cả rừng núi. “Chi” một tiếng kêu bén nhọn trong miệng Tiểu Cơ Linh phát ra, thanh âm có lực xuyên thấu rất mạnh, tiếng kêu tê tê cũng từ đông đảo đám hầu tử thoát ra, hần tựa hồ bản thân đã cực kì phẫn nộ rồi.

Đại mã hầu vừa bước lên phía trước sau đó dừng lại cước bộ, chúng hầu đều có chút e ngại nhìn Tiểu Cơ Linh. Nhưng cứ như thế này, chúng phảng phất như là không muốn để cho Hải Long đến gần cái thủy đàm kia vậy.

“Các ngươi cản tiểu tử kia làm gì? Có khách đến đây, cứ để cho hần qua đây đi.” Một người, một thanh âm già nua phát ra từ hướng thủy đàm vang lên, thanh âm thuần hòa mà có nhiều lực. Chúng hầu nghe thanh âm đó, đều giống như bị nhụt chí, lập tức thối lui xa xa, để cho Hải Long một thông đạo rộng lớn.

Tiểu Cơ Linh đắc ý kêu vài tiếng, lại chỉ hướng thủy đàm.

Hải Long trong lòng kinh hãi thầm nghĩ rằng, trong đám hầu quần này như thế nào lại có người sống tại đây? Chẳng lẽ là nhân yêu của Liên Vân Tông chúng ta sao? Hần hướng ánh mắt về phí thủy đàm, kinh ngạc phát hiện tại thủy đàm chung quanh mười thước bên trong, ngay cả một hầu tử đều không có, trên mặt thủy đàm có một người đang ngồi, người nọ quay về phía hần, trên người khoác một kiện y phục, bao phủ kể cả đầu ở bên trong, toàn thân chuyển động đứng lên.

Không có bọn hầu tử ngăn cản Hải Long rất nhanh đã đi tới sau lưng quái nhân, Tiểu Cơ Linh từ trên vai hần nhảy xuống, chạy đến bên cạnh quái nhân, tức tức chỉ chỉ, tựa hồ muốn nói cái gì.

Hải Long thăm dò nói:

”Tiền bối, nơi này là nơi ở của ngài sao? Ta là trong lúc vô ý cùng Tiểu Cơ Linh đồng thời đi đến nơi này, xin ngài cho phép gặp mặt” Nơi này dù sao cũng là địa phương của người ta, hơn nữa còn có cường tráng đại hầu tử có năng lực uy hiếp tính mạng của hần, Hải Long tự nhiên trở lên khách khí.

Thanh âm già nua lại vang lên.

”Tiểu Cơ Linh là người đặt cho nó cái tên này sao?”

Hải Long gật đầu nói:

“Đúng vậy! Chúng ta đã quen biết rất lâu rồi, mỗi ngày ở cùng một chỗ vui chơi, ta nghĩ có thể hiểu được nó là một tinh linh cổ quái, nên đặt cho nó cái tên này, tiền bối hầu tử này cùng ngài có quan hệ gì a? tại sao chúng nó lại nghe ngài nói vậy.”

Tiếng cười trầm thấp vang lên, quái nhân nói:

”Bọn nó đều là những hài tử của ta, cảm ơn người ngày hôm qua đã cứu tiểu tôn tôn của ta một mạng.”

Hải Long trong lòng cười thầm, nếu lũ hầu tử này đều là hài tử của người, vậy người không phải là lão hầu tử hay sao? Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại nói:

”Ngày hôm qua sự tình thật sự đều là tại ta, là ta không cẩn thận đã ném nó từ trên cây ngã xuống mới bị thương tích như vậy, giúp nó sống sót là việc đương nhiên.”

Quái nhân đột nhiên nở nụ cười hắc hắc đứng lên:

”Kì thật người không cần ở trước mặt ta cải trang thành cái gì cả, bất luận người là người nào, người nguyện ý dùng ngũ phẩm Tử chi trị liệu cho thương thể của tiểu tôn tôn ta, tựu chứng minh bản chất của người là thiện lương, chỉ điểm này, đã là đủ rồi. Tùy tính thì làm, không có gì là không tốt.”

Hải Long có chút giật mình nói:

”Người cũng là một người tu chân sao? Có khả năng nhìn thấu nội tâm ý nghĩ của ta, chứng minh tu vi của người cùng sư tổ ta cũng không sai biệt lắm.”

Quái nhân hừ một tiếng nói:

”Người nói chính là Đạo minh tiểu tử nọ sao? Cùng ta so sánh, hẳn có thể sao? Bất quá ta quả thật cũng là thượng vị tu chân, chỉ là phương pháp cùng với Liên Vân Tông bất đồng mà thôi. Nếu tiểu tôn tôn của ta đã đưa người đến nơi này, ta chỉ cho người vài điểm tốt, xem như đáp tạ cho người đã cấp cho nó ngũ phẩm tử chi đi. Người muốn cái gì cứ nói, ta sẽ tận lực thỏa mãn người, người nếu là người tu chân, ta có rất nhiều bảo bối thích hợp cho người.

Nghe xong quái nhân nói Hải Long trong lòng nhất thời xao động, nhưng hắn trong nháy mắt bỏ đi ý nghĩ trong nội tâm lắc đầu khẽ thờ dài:

”Ta cứu tiểu Cơ Linh là bởi vì nó là bằng hữu của ta, căn bản là không có nghĩ tới đền đáp cái gì. Nếu ta lấy cái gì đó của người, dường như là quen Tiểu Cơ Linh có cái gì lợi dụng ta không thích loại cảm giác này.”

Quái nhân, hắn nhìn ra Hải Long nói những lời này hoàn toàn phát ra từ nội tâm, không có một điểm giả dối nhưng hắn chính là không nhịn được hỏi:

”Người nguyện ý cùng một tiểu hầu nhi làm bằng hữu?”

Hải Long mỉm cười nói:

”Như vậy thì sao? Chỉ cần là ta thích, cho dù là xà, trùng, thử cũng đều có thể trở thành bằng hữu. Tất cả đều là sinh mệnh, lại có người so với người khác cao cấp hơn ư, đều là có năng lực cả: Tỷ như ở trong núi này, ta có thể so với Tiểu Cơ Linh sao, đương nhiên đầu óc của ta so với nó thông minh hơn rất nhiều, hắc hắc.”

Nghe được Hải Long nói, Tiểu Cơ Linh bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Quái nhân than nhẹ một tiếng, nói:

”Hào, tốt lắm cho dù là người tu chân cũng rất ít có người có tư tưởng ngang hàng tính mạng như người. Kì thật bất luận ta cùng Đạo Minh đều không thể chính thức hiểu rõ người suy nghĩ cái gì, chỉ là dụng tâm thông trong đạo gia lục thần thông trong xem người có nói dối hay không mà thôi. Chính là tâm tính của người, hẳn là ... rất thích hợp với đồ vật này.”

Một đạo quang mang màu đen từ quái nhân bay ra, thông thả hướng Hải Long bay tới.

Hải Long tự nhiên vươn tay ra theo phản xạ, vật nọ liền bay tới trong tay hắn, Hắc quang thu liễm, Hải Long cảm giác tay mình trầm xuống, định tình nhìn lại, chỉ bất quá là một cây thiết côn ước chừng dài một bàn tay mà thôi. Nhưng trọng lượng lại không nhẹ chút nào, so với hắn cây đoản phủ dùng để đôn củi còn muốn nhẹ hơn chút đã gần hai mươi cân rồi.

“tiền bối, Đây là cái gì? Ta đã nói rồi, ta cái gì cũng đều không muốn mà”

Quái nhân ha ha cười, nói:

” Ta cũng chưa nói là báo đáp vật này cho ngươi à! Ta là bởi vì thích ngươi lên mới cho ngươi. Thu dùng đi, chờ ngươi sau này đạt tới tu vi nhất định, tự nhiên có thể dụng được nó.”

Hải Long nhẹ nhàng huơ huơ tiểu thiết côn vài cái nói :

” Vậy được rồi, ta nhận nó. Mặc dù nhìn qua rất bình thường, nhưng trọng lượng của nó rất không bình thường, tiền bối, cái này có phải là đặc thù quáng thạch a?”

Cảm giác cũng không là vật gì quý lắm, Hải Long tiện tay thu giữ nó vào lòng ngực của mình.

Quái nhân nói:

” Ngươi không phải cần xem nó là cái gì, chờ ngươi tu vi đủ rồi, tự nhiên có thể hiểu được.”

Hải Long trong lòng cười thầm, bất quá chỉ là một cây thiết côn, có cái gì mà thần bí, lời nói không cho là đúng.

“Uhm, ngươi bây giờ có thể đi, ngày mai buổi sáng cùng Tiểu Cơ Linh tới nơi này, nhớ khi tu luyện tốt Thiên tâm quyết, nó là quả thật là pháp môn tu luyện thượng thừa phi thường.”

Hải Long gật đầu nói:

” Ta đi đây.”

Tiểu Cơ Linh có vẻ cao hứng tiến tới bên cạnh Hải Long, chỉ chỉ đường về, rồi chạy trước đi ra ngoài. Hải Long nhìn quái nhân thật sâu, nhưng chỉ liếc mắt một cái hắn đã không thấy thần bí quái nhân. Nén sự tò mò trong lòng xuống bắt đầu đi hắn lắc đầu, xoay người theo hướng Tiểu Cơ Linh mà đuổi theo.

Vừa chạy ra chỗ quần hầu cư ngụ, bên tai Hải Long vang lên thanh âm của quái nhân,

”không được cho bất cứ ai biết chuyện ngày hôm nay.”

Hải Long dừng lại cước bộ, nhắm phương hướng quần hầu mà hô:

” Ta biết rồi, ta sẽ không nói chuyện gặp mặt ngài cho người khác biết, cảm ơn ngài đã cho ta thiết côn.”

Khi Tiểu Cơ Linh đưa Hải Long trở về Ma Vân Bình cũng là vừa lúc thời gian ăn cơm trưa, hết thấy mọi việc đều bình thường, không có gì xảy ra. Ăn cơm trưa xong, Hải Long trở về phòng mình. Từ trong lòng lấy ra tiểu thiết côn xem xét cẩn thận. Thân côn ngăm đen ngay cả một chút vân lộ đều không có, bất luận như thế nào hắn cũng không cảm giác ra một điểm đặc thù nào.

Tiện tay cất thiết côn trong lòng ngực, chuẩn bị bắt đầu tu luyện Thiên Tâm quyết, lại đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một tiếng xé gió rõ ràng, một cỗ áp lực không hiểu khiến trong lòng hắn chịu một trận áp lực. Hải Long là người thứ nhất phản ứng, hay là có người ngoài đến a. Nhớ tới một năm trước mị mao Linh Phi Tử đã đến, hắn nhất thời trong lòng nóng lên, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 9: Kinh Kiến Sư Tổ (Thượng)

Chạy ra cửa phòng, Hải Long kinh ngạc khi phát hiện ra các vị sư phó của mình so với mình còn đến trước, mà trên Ma Vân bình lúc này có hai người bình thường hắn chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng từ hình dạng có thể nhận thấy đây chính là đệ tử của Liên Vân Tông.

Linh Vân Tử dẫn dắt tám vị sư phó của Hải Long cũng đồng thời cung kính nói:

” Ra mắt Đại Sư huynh, Nhị sư huynh.”

Người đến đứng là đại đệ tử của Đạo Minh chân nhân, Linh Tu Tử và nhị đệ là Linh Trí Tử.

Linh Tu Tử mỉm cười nói:

” Các vị huynh đệ không cần đa lễ.”

Linh Tu Tử mặc dù không có anh tuấn như Linh Trí Tử nhưng trong mi mắt có chứa anh khí cường mạnh, da tay trắng nõn bởi bạch quang xung quanh, hiển nhiên tu vi đã đạt tới cảnh giới.

Linh Trí Tử mỉm cười nói:

” Sau này mọi người cần phải chỉnh sửa lại cách xưng hô, Đại sư huynh đã thành công đạt tới Đẳng Phong cảnh giới, trải qua khảo nghiệm của sư tổ Thiên Thạch đạo tôn, bây giờ đã chính thức thành tông môn tam đại đệ tử, cũng được tứ danh là Đạo Tu chân nhân, tự mình chủ trì Phong Vũ Sơn. Hôm nay đến đây cáo biệt các vị sư đệ.

Nghe Linh Trí Tử nói xong, mọi người nhất thời kích động, cùng bọn họ một thời trong hàng đệ tử, rốt cuộc cũng có người tấn thăng tới cảnh giới thứ ba. Cơ hồ đồng thời mọi người cùng nhau khom người nói :

” Chúc mừng Đạo Tu sư thúc.”

Đạo Tu mỉm cười nói:

” Các ngươi đừng gọi ta là sư thúc, ta không kham nổi đâu! Chúng ta đều xưng hô huynh đệ đi, nếu không thật sự không được tự nhiên.”

Hắn hạ ánh mắt nhìn xuống Hải Long mỉm cười nói:

” Ta nghe Nhị đệ nói năm ngoái thu một gã Ngũ đại đệ tử, chính là ngươi sao.”

Không nhìn thấy Linh Phi Tử như tượng tượng của mình, Hải Long trong lòng có chút thất vọng, gật đầu nói:

” Người chính là đại sư phó cùng nhị sư phó sao. Bây giờ đại sư phó đã biến thành sư thúc tổ rồi.”

Đạo Tu mỉm cười nói:

” Ngươi đã đến đây cũng hơn một năm rồi, đại sư phó chính là lần đầu tiên mới thấy. Lần trước Nhị sư phó tặng ngươi một viên bồi nguyên đan, ta cũng không thể hợp hồi được, ta cho ngươi cái này vậy.” Nói rồi, hai ngón tay phải chỉ một lần, phi kiếm sau lưng được bao phủ bởi quang mang màu xanh bay ra hạ xuống song song trước mặt Hải Long. Đạo Tu giải thích:” đây là thất tu kiếm của ta, bây giờ ta đã đạt tới cảnh giới Đẳng Phong cũng lên một lần nữa chế luyện một kiện pháp khí, nó sẽ cấp cho ngươi đi, chờ sau này tới Đẳng Vân cảnh giới, tự nhiên có thể sử dụng được.”

Hải Long tò mò nhìn Thất Tu kiếm bay xuống, nhìn kỹ hắn thấy ánh mắt hâm mộ của mấy vị sư phó, hắn biết thanh kiếm này tất nhiên là kiện hảo đồ vật, với Đạo Tu, hắn đã biết vị này từ đại sư phó biến thành sư thúc tổ nhất thời hảo cảm tăng nhiều. Cung kính nói :

” Đa tạ đại sư phó ban kiếm.”

Đạo tu mỉm cười nói:

” Các vị sư đệ ta đi trước tiếp nhận Phong vũ sơn. Nhị sư đệ ngươi ở lại cùng mọi người đi.”

Nói xong, không cần dùng phi kiếm, hắn lẳng không bay lên, thân thể hắn tựa như tia sáng ẩn hiện được đám mây nâng đỡ mà đi.

Hải Long chú ý chuôi kiếm Thất Tu kiếm, vỏ kiếm cổ, mặt trên có điêu khắc hoa văn, trên chuôi kiếm có một viên bảo thạch màu xanh nhạt, không ngừng tán mát ra một cỗ linh khí cô đặc lạ thường. Tiểu thiết côn vừa nảy so với linh khí ẩn hiện trên cái chuôi kiếm Thất Tu này quả thực chính là một trời một vực. Dưới tình huống tâm trạng vui mừng, hắn có ý thức cầm chuôi kiếm định xuất Thất tu kiếm ra khỏi vỏ.

Một bàn tay to xuất hiện trên chuôi kiếm, “ Sờ tiểu tử, Thất Tu kiếm không sử dụng như vậy.”

Hải Long ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy Nhị sư phó Linh Trí Tử không biết tự lúc nào đã đi tới trước mặt mình.

Linh Trí Tử giải thích nói:

” Những pháp khí của những người tu chân chúng ta tu luyện lên chia làm tiên, bảo, linh, chân bốn cấp bậc. Chuôi kiếm Thất Tu này thuộc loại linh khí thượng phẩm, không có quá nhiều bảo vật như vậy. Thứ trân quý nhất trên chuôi kiếm này chính là khóa thanh linh thạch, ẩn chứa một lượng linh khí không lồ, sau này ngươi chỉ cần mang theo nó bên người, linh khí tiềm ẩn trong đó, đối với tu vi của ngươi sẽ có nhiều điểm tốt. Bây giờ ngươi chưa có tiến vào Đẳng Vân cảnh giới chưa có thể ngự khí phi hành, ngàn lần không nên muốn rút nó ra khỏi vỏ, nếu không rất có thể làm bị thương chính mình.

Linh Ngọc Tử quay lại nhìn Hải Long bên cạnh cười nói:

” Đại sư huynh thật là khảng khái à! Kì thật hắn có thể vẫn sử dụng Thất Tu kiếm. Xem ra sư tổ nhất định là vừa ban thưởng cho huynh ấy bảo vật gì đây.”

Linh Trí Tử trừng mắt liếc Linh Ngọc Tử một cái, nói:

”Tiểu tử ngươi không cần nói lời xàm này. Ta trước ngày ngày kiếm một chút bảo thạch, đến lúc đó giúp các ngươi khám tại phi kiếm, khi đó phi kiếm có thể tăng linh khí đến một cấp bậc nhất định.”

Linh Ngọc Tử mừng rỡ:

”Xin đa tạ Nhị sư huynh.”

Linh Trí Tử nói:

“Tốt lắm, tất cả mọi người trở về tu luyện đi. Đàm Vũ, bây giờ ngươi đã trong thời điểm then chốt, Thiên Tâm Quyết tu luyện một ngày cũng không thể dừng, hiểu được chưa?”

Vừa nghe Đàm Vũ hai chữ, Hải Long trong lòng có một chút không thoải mái, chỉ đáp ứng một câu rồi trở về phòng mình. Đối với một đứa nhỏ mà nói, không có gì vui vẻ hơn so với kiện vật phẩm mới có, hẳn nhanh chóng trở về nghiên cứu bảo vật mới một chút.

Trong phút chốc thời gian đã trôi qua hơn một giờ, Hải Long mới để Thất Tu kiếm vào ngực tu luyện, Thất Tu kiếm quả là bảo vật, thanh linh thạch nhất thời rất thích hợp cho Hải Long tu luyện. Bây giờ, một đêm tu luyện, pháp lực hẳn tăng lên với tốc độ nhất định.

Ngày thứ hai Hải Long cũng giống như hôm qua, theo Tiểu Cơ Linh đi tới nơi ở của hầu quân, quái nhân cũng không có xuất hiện, nhưng để lại cho Hải Long một cái bồn bằng đá, thạch bồn rất lớn, thông qua cử chỉ chỉ chỗ của Tiểu Cơ linh mãi sau Hải Long mới hiểu được, cái bồn này là bồn tắm chuyên dụng đặc biệt.

Chất lỏng màu xanh biếc không khác nước là mấy, vô sắc vô vị nhìn qua giống như là một khối nước xanh biếc, Tiểu Cơ Linh một lần nữa thúc giục, Hải Long đành phải nhảy vào trong bồn. Chất lỏng màu xanh biếc có độ ẩm rất thích hợp làm cho Hải Long cảm giác được một trận sáng khoái từ trong ra ngoài, trong tay cảm lấy chuỗi Thất Tu kiếm, bắt tri bắt giác tiến vào giấc mộng đẹp.

Trong lúc ngủ mơ, Hải long phảng phất cảm giác được một cỗ khí lưu nóng rực không ngừng chảy vào mình, nhiệt lưu chảy qua bộ phận nào cũng đều làm làm hắn sáng khoái dị thường. Không biết qua bao nhiêu lâu, Tiểu Cơ Linh nắm tóc hắn giật giật, hắn mới từ trong mơ mà tỉnh lại. Từ thạch bồn ra ngoài, lau sạch nước trên người, khoác áo khoác vào, Hải Long có cảm giác thân thể mình tựa hồ có một chút ít biến hóa, nhưng về thay đổi ở chỗ nào hắn lại không rõ được.

”Tiểu Cơ Linh, ngươi biết đây là cái gì không?” Hải Long chỉ thạch bồn bên trong chất lỏng đã trở lên trong suốt.”

Tiểu Cơ Linh gãi gãi đầu, toát ra một bộ dạng không biết.

Hải Long cười nói:

”Ta thật khờ à! Cho dù ngươi biết cũng không có khả năng nói cho ta hay, ngươi là không nói được mà. Ai nha, đã đến giữa trưa rồi, ta phải nhanh chóng trở về, ngươi tiễn ta một đoạn đường, đường về ta nhớ rất kỹ, cũng rất rõ ràng mà.”

Tiểu Cơ Linh kêu chi chi vài tiếng chuyển mình mang theo Hải Long hướng đường cũ đi.

Hải tháng qua đi. Từ ngày có Thất Tu kiếm đến nay, Tu vi Hải Long tiến độ nhanh hơn không ít, tựa hồ mỗi ngày đều có thể cảm giác được pháp lực tăng lên, nhưng điều kì quái là, rõ ràng hấp thu không ít pháp lực nhưng hắn vẫn duy trì tại sơ kì của Sơ Khuy cảnh giới như cũ. Trong cơ thể cỗ nhiệt lưu thể tích cũng không có gia tăng. Bình thường cứ cách ba ngày sẽ có một chậu nước chứa chất lỏng màu xanh biếc, mặc dù không biết nó là vật gì nhưng Hải Long lại thấy chất lỏng màu xanh biếc này là thứ tốt nhất cho giấc ngủ của mình, mỗi lần ngủ ít nhất trong thời gian nửa ngày, khi tỉnh lại chất lỏng màu xanh biếc đã biến thành trong suốt rồi.

Ban đầu Hải Long còn sợ da tay của mình bị nhiễm màu xanh, nhưng sau vài lần, chứng kiến sự thật trước mắt thì sự e ngại trong lòng tự nhiên tiêu tán đi hết. Quái nhân thần bí xuất hiện rất ít, ba tháng nay Hải Long chỉ thấy hắn tới có 3, 4 lần, hơn nữa hắn cũng rất ít nói chuyện, Hải Long cũng không có thấy qua khả năng của hắn, trong lòng Hải Long hẳn là một nhân vật rất bí ẩn.

“Tiểu Cơ Linh, ngươi không cần mỗi ngày khổ cực đến đón ta như vậy, ta không phải đã nói cho ngươi biết, ta bây giờ đã nhận thức được đường đi rồi sao.” Hải Long nhìn Tiểu Cơ Linh nói.

Tiểu Cơ Linh chi chi kêu vài tiếng, nó tự nhiên không cách nào trả lời câu nói của Hải Long, chỉ là nhìn Hải Long vài cái, lập tức chuyển động nhảy lên một nhánh cây, mượn lực rung động, giống như lưu tinh nhằm hướng hướng hầu quân phóng đi. Hải Long thét dài một tiếng, hai chân chia xuống đất, trong cơ thể nhiệt lưu tự nhiên lưu chuyển hướng xuống hai chân, toàn thân phảng phất không còn sức nặng, khinh phiêu di chuyển theo hướng Tiểu Cơ Linh đuổi theo. Một người một hầu tốc độ như bay, không tới nửa giờ bọn họ đã tới được ngoại vi của hầu quân sâm lâm.

Phiêu nhiên rơi xuống mặt đất, Hải Long vòng tay ôm ngực Tiểu Cơ Linh, hướng trong rừng bước tới. Hầu quân vẫn nháo loạn như mọi hôm, hôm nay không phải tắm trong chất lỏng màu xanh biếc, sau khi cùng chúng hầu tiếp đón, Hải Long mang theo Tiểu Cơ Linh đi tới ven hồ. Thần bí quái nhân hôm nay cũng ngồi tại ven hồ, tư thế giống hệt trước đây, như trước ngồi đối diện thủy đàm quay lưng về phía Hải Long.

“Tiền bối, ta tới”

Hải Long nhìn bóng lưng quái nhân nói. Mặc dù chưa chính thức thấy qua nhưng bắt tri bắt giác, quái nhân đã thành nhân vật mà hắn rất tôn trọng.

“ Ờn, gần đây tui vì của người đã tiến bộ như thế nào?”

Hải Long đỏ mặt, nói:

“ Cơ hồ không tiến lên được chút gì, hoàn dừng lại tại Sơ Khuy sơ kì mà thôi. Nhị sư phó của ta còn nói đại sư phó cấp Thất Tu kiểm ẩn chứa một đại lượng linh khí mà, đối với tu vi của một chút phản ánh cũng không có, rõ ràng cảm giác được có hàng trăm tia linh khí quán nhập vào thân thể, nhưng pháp lực tu vi như thế nào cũng không thể tăng lên.”

Quái nhân nói:

“ Tu luyện thì quan trọng nhất là kiên trì, không thể gấp gáp được, chỉ cần người kiên trì tu luyện nhất định sẽ có thành tựu sau này. Ngươi, có người đến, người đừng lên tiếng.”

Trong khi Hải Long còn kinh ngạc, quái nhân trở tay phát ra một đạo kim quang, bao vây toàn bộ thân thể hắn ở bên trong. Hải Long cảm giác được chính mình đã không thể động đậy được nữa. Bị một cỗ lực cực mạnh tác động, hắn đã bị đưa vào bên trong rừng cây bên cạnh.

Hải Long trong lòng cười khổ, còn dặn dò ta đừng nói chuyện nữa, ta bây giờ ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được, còn nói cái gì. Tới nơi này mấy tháng, lần đầu tiên gặp được những người khác, sẽ là gặp ai đây?”

Cách dụng lực của Quái nhân đã đến độ cực tốt, vừa lúc đưa thân thể Hải Long vào bên trên cây đại thụ, khiến cho hắn có thể xuyên thấu qua thân gỗ mà vẫn có thể thấy được tình cảnh của thủy đầm, màu xanh quang mang chọi lóe, một người lẳng không hạ xuống cách mười thước. Hải Long nhìn thấy rõ thân ảnh này nhất thời kinh ngạc mở to hai mắt ra nhìn, nếu không phải thân thể bị quái nhân cầm trụ, sợ hắn đã kêu to lên tiếng bởi vì nhân vật đột nhiên xuất hiện này chính là sư tổ hắn, Liên Vân Tông tam đại đệ tử Đạo Minh chân nhân.

Đạo Minh vẻ mặt dị thường cung kính, thu hồi phi kiếm màu xanh của mình, khom người hướng về phía quái nhân nói: “ Xin ra mắt lão tiên bối.” Hải Long trong lòng chấn động, ngay cả sư tổ của mình cũng xưng hô với vị quái nhân này là tiên bối, như vật hắn tu luyện tu vi cao thâm đến cỡ nào a! Bất quá, Đạo Minh chân nhân cũng không có xưng hô theo bối phận, hiển nhiên quái nhân này không thuộc Liên Vân Tông của mình.

Quái nhân không có lên tiếng, như trước đối mặt thủy đầm mà ngồi, phảng phất trong nước có chút ba động ẩn chứa huyền bí. Đạo Minh tựa hồ đã quen với thái độ của quái nhân, không chút phật lòng tiếp tục nói:

“ Nhiều ngày nay không gặp, tiên bối phong thái vẫn như cũ, ta vừa mới chấm dứt bế quan tu luyện, trước hết qua bái kiến ngài đã.”

Quái nhân rốt cục cũng mở miệng, nói không chút khách khí:

“ Tiểu tử ngươi tới gặp ta không có chuyện gì tốt cả, đơn giản chính là nhờ ta kiếm về một ít đồ vật tốt mà thôi.”

Đạo Minh xấu hổ cười cười, nói:

“ Tiên bối, ta cũng là thân bất do kì a! Cầu tiên bối thành toàn cho, cái này là một chút kính ý của ta, xin ngài thu hạ.” Nói xong, trong tay hắn thanh quang chọi lóe, một cái tiểu bình ngọc xuất hiện trong lòng bàn tay. Hải Long nhận ra, đây đúng là bình ngọc giống lúc trước Linh Vân Tử cấp cho Linh Mộc Tử cái bọc có ngưng lộ dịch.

Quái nhân cười hắc hắc, nói:

“ Tiểu tử này, lại đem ngưng lộ dịch để trao đổi, chẳng lẽ bảo bối của ta lại kém hơn cái vật trăm năm mới sản sinh ra này sao?”

Đạo Minh vội nói:

“ Đương nhiên không phải, tiên bối chế luyện bảo vật như thế nào là Ngưng Lộ dịch sao có thể so sánh được đây? Quả thực là một trời một vực mà. Bất quá ngưng lộ dịch này có một công hiệu đặc thù đối với ngài rất có lợi ích à. Xin ngài, ngài coi như là trường bối của Liên Vân tổ sư, có thể ban tặng cho đệ tử một chút ít đi.”

Bình ngọc suu một tiếng, rơi vào quái nhân bỗng biết mất không thấy dấu vết gì, quái nhân nói:

“ Nhìn thấy ngươi cũng là đồng đạo, tự có ngươi một chút, sau này ngươi ít quấy rầy ta, ngươi hẳn là biết, ta bây giờ tới cảnh giới nào. Giờ đi đi.” Một cái tiểu hồ lô bằng gỗ từ trong tay quái nhân bay ra, nhẹ nhàng rơi vào trong tay Đạo Minh chân nhân.

Đạo Minh mừng rỡ, cẩn thận cất hồ lô vào sâu trong lòng, kêu lên một tiếng, quỳ xuống mặt đất, hướng quái nhân cúi đầu lạy ta ba lần, “ Đa tạ tiên bối ân tứ. Đạo Minh vĩnh viễn không quên ân này của tiên bối.”

Quái nhân nhàn nhạt nói:

“ Chỉ một lần này thôi, ngươi bây giờ đi đi. Ngươi gặp ta là duyên phận, sợ rằng sau này không nhiều cơ hội gặp mặt nữa, những năm gần đây ta cũng cho ngươi không ít chuyện tốt. Nếu ngươi có tâm, năm năm sau ngày mười năm tháng tám tới chỗ này tiễn ta đi. Việc này có lẽ cũng là một việc tốt đối với ngươi.

Đạo Minh chân nhân đại chấn thất thanh hỏi: “ tiên bối, chẳng lẽ ngài đã ...”

Đầu vai quái nhân khẽ run lên, tựa hồi ngăn cản Đạo Minh tiếp tục nói, “ Sáu ngàn năm rồi, ta bị trừng phạt cũng hẳn là đủ rồi, nhói kĩ, ngày mười năm tháng tám năm năm sau.”

Hai hàng nước mắt từ trong đôi mắt của Đạo Minh đột nhiên chảy xuống, hẳn hướng quái nhân cúi đầu lạy ta ba lần nữa, lúc này mới đứng lên, ngự phi kiếm bay đi mất.

Hải Long như người trong mộng, cảm chế trên người mình đã bị giải trừ mà không có cảm giác nào, hẳn thật sự không sư tổ của mình và thủy đàm quái nhân cuối cùng là có quan hệ gì, Nhất là Đạo Minh chân nhân cuối cùng lại rơi nước mắt là ý tứ gì đây? Chẳng lẽ quái nhân nói sẽ chết đi sao?

“ chi chi, chi chi.” Tiếng của Tiểu Cơ Linh làm Hải Long đang suy nghĩ miên man chợt tỉnh lại, hẳn lúc này mới phát hiện ra cảm chế đã bị tiêu trừ, tay chân đã hoạt động được, liền hướng quái nhân đi đến.

“ Người nhất định muốn biết ta cùng Đạo minh trong lúc đó quan hệ ra sao.” Không đợi Hải Long đặt câu hỏi, quái nhân đã đoán trúng điểm nghi hoặc trong lòng Hải Long.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 10: Kinh Kiến Sư Tổ (Hạ)

Hải Long gật gật đầu nói:

” Tiền bối, ngài nếu không phải là một nhân vật của Liên Vân Tông, tại sao lại một mực ở nơi này? Nơi này Thất thập nhị phong không phải đã bị Liên Vân Tông dụng pháp trận đặt cảm chế hay sao? Người nhất định thuộc một trong bảy đại tông phái? Tổ sư ta tựa hồ rất tôn kính ngài.”

Quái nhân nhàn nhạt nói:

” Cảm chế này đối với ta mà nói thực sự không có hiệu quả gì. Huống chi ta tới nơi này trong khi cảm chế hiện hữu tại đây còn chưa có quá cường đại. Ta cũng không phải trong phái nào, nếu thật sự muốn nói mọi chuyện ta chỉ có thể xem ta như là một đạo gia mà thôi. Sư tổ Đạo Minh của người vừa tới nơi này tu luyện liền trong nhận thức biết ta ở đây, đáng tiếc a đáng tiếc, khi đó hẳn đã có 200 năm tu hành, mặc dù hẳn bản tính thiện lương, đối với ta quả thật cũng không có gì sai trái nhưng cũng vô pháp truyện nọ...”

Nói đến đây quái nhân ngừng lại. Hải Long trong lòng chấn động, tâm trí máy động hỏi:

” Sư tổ ta làm muốn cùng ngài học pháp thuật sao? Vậy ngài nhất định là rất lợi hại. Ngài dạy ta đi có được không? Ta bây giờ chỉ biết mỗi cái tham sát thuật mà thôi”. Tham sát thuật mấy ngày hôm trước Linh Ngọc Tử đã dạy hẳn rồi, công năng tìm kiếm chính mình hoặc người khác có tu vi cảnh giới, nhưng nếu tu vi chênh lệch quá lớn, tự nhiên không có biện pháp.

Quái nhân nói:

”Ta nhớ rõ trước kia vị sư phó của người đã từng nói, tu luyện Thiên tâm quyết mới là cơ bản... cơ bản nhất, hẳn nói rất đúng pháp lực là hết thảy căn nguyên của đạo pháp, mà pháp thuật chỉ là một phương pháp ứng dụng hữu ích mà thôi. Nếu pháp lực của người đạt tới cảnh giới vô biên vô nhai chỉ cảnh, pháp thuật gì trong tay người cũng đều có thể phát huy ra uy lực không thể tưởng tượng được. Không nghĩ ra là tại sao ta biết chữ gì, đừng nói Ma Vân Phong nho nhỏ này, cho dù là Liên Vân sơn mạch toàn bộ bảy mươi hai Phong cũng vô pháp tránh được sự quan sát của ta. Tốt lắm, người có thể trở về, ngày mai dường như là ngày Liên Vân Tông các người mỗi mười năm một lần chúng phong tụ thủ chi kì, người tự nhiên không cần tới à.”

Hải Long nghi hoặc nói:

” Chúng phong tụ thủ chi kì? Là cái gì vậy?”

Quái nhân nói:

” Chờ người trở về sư phó của người tự nhiên sẽ nói cho người biết. Hãy đi đi, ngày mốt trở lại. Sau khi trở về không nên nói chuyện gặp mặt sư tổ người ở chỗ này cho ai biết. Nếu người sau này phạm vào tội gì, sư tổ người mà trách phạt người, người chỉ cần nói với hẳn bốn chữ Kinh Tinh Hóa Nhân hẳn sẽ không làm khó cho người.”

Hải Long gật đầu, hướng quái nhân cùng Tiểu Cơ Linh cáo biệt, nhẹ nhàng đứng lên, hướng Ma Vân Bình phương hướng mà di chuyển. Hôm nay việc lạ thật không ít, cho dù hẳn có thông minh tài trí bây giờ cũng vô pháp giải thích được Đạo Minh chân nhân cùng quái nhân trong lúc đó nói chuyện với nhau

là có ý tứ gì.

”Hải Long, hôm nay như thế nào lại trở về như vậy hả! người cùng tiểu hầu tử không cùng chơi đùa sao?” Linh Ngọc Từ thanh âm rõ ràng truyền đến, tiếng bước chân của Hải Long đã đến ngoài cửa.

Hải Long mở cửa phòng, Linh Ngọc từ để cho hắn tiến vào trong phòng, hắn nói:

”Hôm nay vui chơi cũng chỉ trong chốc lát rồi trở lại. Thập nhất sư phó người hôm nay tựa hồ thật cao hứng à?”

Linh Ngọc Từ cười ha ha nói:

”Ta đương nhiên cao hứng, khổ tu 10 năm, cũng không nói chuyện mười năm, ngày mai rồi cực có một trường náo nhiệt, sư tổ người cũng sẽ đến à.”

Hải Long trong lòng nhất động, không nhịn được nhớ tới lời quái nhân nói, mặc dù biết rõ nhưng vẫn có hỏi:” không phải nói sư tổ đang bế quan sao? Như thế nào có thể dễ dàng đến, cuối cùng là náo nhiệt gì khiến cho người cao hứng như vậy.”

Linh Ngọc Từ nói:

”Ngày mai là ngày Liên Vân Tông chúng ta đệ tử tụ tập, tổng cộng trong thời gian ba ngày, các tông phái đệ tử có thể trao đổi kinh nghiệm tu luyện lẫn nhau, mà chín vị nhị đại tử sư cũng sẽ công khai đánh giá tu vi của chúng đệ tử. Nếu có thể được trưởng sư môn chỉ điểm, đối với tu hành của chính ta rất có lợi. Chúng phong tụ thủ chi hội tại Liên Vân tông chúng ta phi thường trọng yếu, bất luận tổ sư người tọa quan thế nào, ngày mai nhất định phải xuất quan. Tiểu tử người không phải thích nhất là vui chơi hay sao? Ngày mai người có thể du ngoạn thoải mái rồi.”

Sáng sớm ngày thứ hai, kể cả Đạo Tu từ đã thăng lên tam đại đệ tử cùng Linh Nguyên từ đang bế quan tu luyện, tất cả mười một gã môn hạ bên trên Hải Long của Đạo Minh chân nhân đều tập hợp tại Ma Vân Bình.

“Đại sư huynh, không, Đạo Tu sư thúc, lần này chúng phong tụ thủ chi hội Ma Vân Phong chúng ta chính là đại xuất danh tiếng, ngài chính là người trăm năm mới xuất hiện từ tứ đại thăng nhập lên tam đại, quả là cao thủ trẻ tuổi à!”

Người nói chuyện chính là người đứng hàng thứ ba Linh Nguyên Từ, hắn nhìn quả thật là một ngọc đầu hình dáng à, lợi khẩu cũng rất lạnh lợi, Hải Long vừa nhìn thấy hắn đã thiếu chút nữa tiến đến, bởi vì Linh Nguyên từ hình dáng rất giống Trương Hạo hồi trước chính là ngọc đầu nga. Sau đó Linh Ngọc Từ lặng lẽ nói cho hắn, đừng nhìn bề ngoài Linh nguyên từ ngây ngô kì thật rất tinh minh, các sư huynh đệ đều không muốn cùng hắn giảng đạo, Nhưng tu vi của hắn quả thật là cao thâm, đã đạt tới Liễu Nhiên sơ kì cảnh giới.

Đạo tu hiển nhiên cũng không thích vị tam sư đệ này, lạnh nhạt nói:

”Tam sư đệ người nên gọi ta là đại sư huynh đi sẽ tốt hơn, nếu không ta sẽ không được tự nhiên cho lắm.”

Linh trí từ mỉm cười nói:

”Thời gian không còn sớm, chúng ta xuất phát đi thôi. Đừng để cho sư phó lão nhân gia nóng nảy.”

Mọi người đều gật đầu, Đạo tu chân nhân tu vi cao nhất, bởi vì Ma Vân phong khoảng cách so với Tiếp Thiên chủ phong là không gần, dựa vào bản thân hắn tự phi hành với khoảng cách đó là không thể, hắn chỉ vừa mới đạt tới cảnh giới phi hành không cần dùng phi kiếm, tu vi hoàn toàn chưa đủ, cho nên hắn đưa cho Hải Long Thất Tu Kiếm tạm thời mượn lại, dụng pháp lực thúc dục phi kiếm mang theo Hải Long đồng thời bay lên phía trước. trước đến nay Hải Long cũng đã phi kiếm không biết bao nhiêu lần, bây giờ hắn chẳng những không sợ hãi mà ngược lại cảm giác còn thích thú.

Từ sườn núi tới đỉnh núi bất quá chỉ di chuyển trong chốc lát mà thôi, Hải Long ngày hôm qua gặp Đạo Minh chân nhân vẫn mặc một trường bào màu xám, đang đứng tại đỉnh núi nhìn mười một đệ tử của mình đang tới, hắn cũng không có nói thêm gì lạnh nhạt nói:

”Chúng ta tới Tiếp Thiên Phong.”

Nói xong cũng không thấy hắn làm gì, sau lưng thanh quang chợt lóe lên, hắn đã nhẹ nhàng bay lên, hạ xuống trên phi kiếm của chính mình. Trong quang mang lóng lánh, rất nhanh hướng sâu trong sơn mạch mà bay đi. Chung quanh quần thể núi non hoàn toàn bị bao quanh bởi mây mù, chừng chỉ có thể thấy một chút ít ngọn núi màu xanh xám. Dưới chân là biển mây biến hóa khôn lường, chúng nhân ở mây mù thường xuyên bị bám bởi một đạo quang mang mây khói màu xanh, tựa như tiên nhân phủ xuống vậy.

Thời gian trôi qua, tu vi pháp lực của mọi người phân biệt dần lộ rõ, cực tốc phi hành phân chia trước sau, Đạo Minh chân nhân không cần phải nói, cùng với lúc ban đầu hoàn như nhau không có cái gì biến hóa. Đạo Tu chân nhân, Linh Trí Từ, Linh Nguyên Từ cũng rất nhẹ nhàng, mà Linh Ngọc từ cùng vài đệ tử có chút cố sức.

Linh Trí từ cùng Đạo Tu liếc nhìn nhau, hai người đồng thời phát ra pháp lực, tu vi bao lại phía sau trợ giúp vài tên sư đệ. Được sự trợ giúp của bọn họ, bọn Linh Ngọc Từ dần ổn định lại thân thể.

“Không nên giúp bọn nó, chẳng lẽ các người có khả năng giúp bọn nó cả đời phải không?”

Thanh âm lạnh như băng của Đạo Minh chân nhân truyền đến tai mỗi người một cách nhẹ nhàng.



“Chỉ có lúc gặp phải tuyệt cảnh là lúc dễ dàng nhất để đột phá, ngày thường mọi người đều có chút cố gắng nhiều, người nào có ngộ tính cao một chút, chính thức có ích, trong khi có việc mới có thể thể hiện. Bây giờ có chút khó khăn là nhân, tương lai cố gắng sẽ là quả. Không có kinh nghiệm trải qua thống khổ, bọn họ như thế nào có thể tu luyện đến lĩnh ngộ thấu đáo?”

Nghe Đạo Minh chân nhân nói, chúng đệ tử đều sinh ra một loại minh ngộ trong lòng, Đạo Tu chân nhân cùng Linh Trí Tử phân biệt thu hồi pháp lực của mình, mà chỉ có Đẳng Vân cảnh giới mấy người cũng đem tu vi của mình tăng lên đến cực hạn, đơn giản chỉ mấy câu nói của Đạo Minh chân nhân đã giáo dục toàn bộ đệ tử của mình.

Mặc dù Đạo tu chân nhân cùng Linh Trí Tử không trợ giúp mấy sư đệ nhưng bọn hắn cố ý lưu lại phía sau, một khi thấy mấy vị sư đệ xuất hiện nguy hiểm, bọn họ cũng kịp thời viện thủ.

Rất cực phá vỡ một tầng mây mù dày đặc, một tòa thiên nhiên tựa mờ ảo xuất hiện trước mắt mọi người xa xa về phía chân trời, so sánh với ngọn cao phong này, Liên vân sơn mạch thật sự đều là những đốm đen nhìn không ra.

Đạo Tu từ một mặt chú ý nhìn mấy vị sư đệ đã tới cực hạn, một mặt hướng Hải Long truyền âm nói:

”Nơi này chính là Tiếp Thiên phong, cũng là trọng địa căn bản của Liên Vân tông chúng ta. Người xem đệ tử các Phong đều hướng nơi này mà tới rồi.”

Trước mặt ngọn núi cũng nhìn không quá rõ ràng, Hải Long trú mục nhìn xung quanh, quả nhiên đúng theo lời Đạo Tu nói, từng đạo quang mang màu xanh không ngừng hướng đỉnh núi Tiếp Thiên mà tới.

Đạo Minh chân nhân ý bảo mọi người hạ xuống, Đạo Tu chân nhân cùng Linh Trí tử thúc dục pháp lực cùng phi kiếm tiến lên đỉnh núi. Bọn họ cuối cùng đã đi tới mục đích.

Tại đỉnh núi Tiếp Thiên, tình cảnh trong lòng Hải Long suy nghĩ rất cực đã xuất hiện, trước mặt là một mảnh sân rộng, mặt đất chỉ dùng những tảng đá tạo thành, đây cũng không phải là những tảng đá bình thường, tại bề mặt tảng đá ẩn hiện nhân nhật quang hoa lưu chuyển. Bầu trời màu xanh phẳng phát tựa bao bọc nơi này, ngược đầu lên, chỉ thấy như là một bàn lam bảo thạch, bầu trời màu xanh tựa như trong suốt vô cùng, khôn cùng cảm giác mở rộng tâm lòng. Nơi này không có mây mù, không có vụ khí, độ ẩm còn hơn ở ma vân phong nhưng lại lạnh hơn. Bên cạnh nghiêm trang chỉ dùng chất liệu là đá đơn giản kiến thành, dạng thức đơn giản mà cổ phác, chỉ có chút mộc mạc hoa văn. Từ nơi này dõi mắt nhìn ra xa, phẳng phát đã thấy thân du trong tiên giới, hết thảy đều giống như mộng ảo, không thật.

Đạo Tu mỉm cười giải thích:

”Nơi này là Tiếp Thiên nghiêm trang(\*) của Liên Vân tông chúng ta, là lịch đại tổ sư hao phí vô số tâm huyết mà kiến tạo lên,”

Tiếp Thiên nghiêm trang đã có trên hai trăm người, tụ tập thành ba đến năm nhóm đang nói chuyện.

Đạo tu chỉ vào phía xa nghiêm trang nói:

”Người xem bên kia.”

Hải Long nhìn theo phương hướng hắn chỉ, nhất thời ngây dại, Tiếp Thiên nghiêm trang ở xa xa, là một mảnh quang mang thất sắc, hà quang lẳng lẳng đứng ở nơi này giống như cầu vồng phiêu lạc nơi nhân gian rực rỡ huyền lệ, ngưng kết thành một quang cầu thật lớn.

“Đẹp quá a! đại sư phó, đó là địa phương nào? Tại sao lại có thất thái quang mang đây?”

Đạo tu không có trực tiếp trả lời Hải Long, nói nhân nhật:

”Tiếp Thiên nghiêm trang của đỉnh núi Tiếp Thiên này, là nơi tông chủ triệu tập môn nhân. Nghiêm trang Tiếp Thiên vượt qua vạn thước, linh khí sung mãn vượt qua Liên Vân sơn mạch bảy mươi hai Phong, là một trong tứ đại tiên cảnh của Thần Châu đại địa, được xưng là Tiếp Thiên thánh cảnh. Mà thất thái quang mang vờn quanh chỗ đó chính là tông môn Tiếp Thiên cung, chỉ có tông chủ mới có thể đi vào, bên trong chính là pháp tôn của liệt đại tổ sư cùng một chút điển tịch chân quý.

Hải Long nghi hoặc hỏi:

”Đại sư phó, nếu chỉ có tông chủ mới có thể đi vào, ngài tại sao lại rõ ràng bên trong thế chẳng lẽ người đã đi vào phải không?”

Đạo Tu thiếu chút nữa thổ ra máu, liên tiếp ho khan vài tiếng, mới che dấu sự xấu hổ của nội tâm nói:

”Nơi này là trọng địa căn bản của bốn môn, ta như thế nào đi vào được, không nên nói lung tung, chẳng lẽ người muốn hại chết ta phải không, là ta nghe sư phó nói vậy.”

Hải Long dùng sức lay lay tảng đá dưới mặt đất cười nói:

”Hào hạo ta không nói nữa được chưa? Kia không phải Linh phi tử sư thúc bọn họ sao?”

Linh Phi tử mỹ mạo, có thể thấy được sự trọng thị trong mắt của chúng môn nhân Liên Vân tông, Hải Long liếc mắt một cái nhìn thân ảnh thon dài của nàng, bên cạnh nàng là Linh Nhã Tử, Linh Anh Tử, Linh Mộc tử. Đứng đầu bọn họ là một nữ nhân tu chân dung mạo bình thường. Nàng cùng Đạo Minh

chân nhân giống nhau, chính là sư phó Đạo Vân chân nhân của bọn Linh Mẫn từ.

Hải Long thấy được Linh Phi Từ, Linh Phi từ cũng thấy được hắn, trong lòng Linh Phi từ Hải Long chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, liếc nhìn hắn một cái cũng không có tỏ vẻ gì quá nhiều.

Bạch nhãn của Linh Phi từ trong mắt Hải Long là động lòng người, trong lòng nóng lên, đã nghĩ tới đi qua đáp lời, nhưng vừa định động cước hắn đã phát hiện ra thân thể của mình rốt cuộc không thể động dậy nổi. Thanh âm của Đạo Minh chân nhân vang lên bên tai hắn,

”Đàm Vũ, người sao lại nhận biết được Linh Phi Từ?”

Hải Long hiểu ra, ý thức nói:

”Lần trước Linh Phi Từ sư thúc bọn họ từng đến Ma Vân Bình mượn ngưng lộ dịch ta đương nhiên nhận biết được bọn họ.”

Toàn thân chợt nhẹ nhàng, hắn đã khôi phục được năng lực hành động. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy Đạo Minh chân nhân sắc mặt trầm xuống, mà bọn Linh Vân Từ đều như tượng khi nghe đứa nhỏ nói, cả đám cúi đầu, Hải Long biết mình đã lỡ lời rồi.

Sau khi Đạo Minh chân nhân hỏi, Linh Vân từ mồm năm miệng mười kể chuyện phát sinh hơn một năm trước nói ra một lần. Khi hắn nói xong lời cuối cùng tiếp nhận từ chỉ trong khi chính Hải Long lấy từ trong tay Linh Mộc từ cải lại thành hắn chính mình tiếp nhận vô hình trung hóa giải cử chỉ vô lý của Hải Long ngày đó.

(\*) Nghiễm trang : Sân rộng

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Thiết Côn Phát Uy (Thượng)

Nghe Linh Vân từ nói xong, sắc mặt của Đạo Minh chân nhân càng thêm trầm xuống:

“Các người giỏi lắm bây giờ đã có thể làm chủ được mọi việc rồi. Ngưng lộ dịch trăm năm mới có được ba tích, các người lại có thể dễ giao cho người ta như vậy, các người có biết hay không ngưng lộ dịch này có thể...”

Dừng lại một chút, Đạo Minh từ từ trong mắt lãnh quang xuất hiện nhìn Linh Vân từ nói:

”Các người không hỏi, tự chủ trương đem Ngưng lộ dịch ra ngoài, lại còn thu nhận lại cái gì. Linh Vân từ ngũ phẩm Từ Chi người sau này trở về lập tức mang trả lại Đạo Vân sư thúc, trong mắt ta người vốn rất tốt, không nghĩ tới người cũng lại tham lam như thế, hừ hết thấy đợi trở về sẽ nói tiếp.”

Hải Long nhìn Linh Vân từ bị Đạo Minh chân nhân giáo huấn căng thẳng, nhất thời khí huyết nổi lên, lớn tiếng nói:

”Sư tổ, người tức giận cái gì! Bỏ sư phó căn bản là không có làm việc đó, Từ Chi là ta lấy từ trên tay Linh Mộc từ sư thúc, hơn nữa Từ Chi ta đã dùng để cứu Tiểu Cơ Linh rồi, căn bản là hoàn toàn không có đề mà trả lại à.”

Đạo Minh từ trong mắt tinh quang chợt lóe, Hải Long rõ ràng cảm giác được cường đại áp lực từ bốn phương tám hướng truyền đến, chính mình tự nhiên cảm thấy toàn thân hít thở khó khăn.

Linh Vân từ gạt mình lo sợ vội nói :

”Sư phó, ngài đừng nghe Đàm Vũ nói lung tung, quả thật là đệ tử làm, ngài cứ trừng phạt, phạt đệ tử đi.”

Đạo Minh chân nhân bị chúng đệ tử cùng đồ tôn làm cho tức giận đến lồng ngực không ngừng phập phồng, nhưng hắn cũng biết hôm nay không phải là thời điểm có thể phát tác, tức giận hừ một tiếng, triệt đi khí thế của mình.

Hải Long hít thở từng ngụm, từng ngụm lương khí của Tiếp Thiên đỉnh núi, Đạo Minh chân nhân đã là kích phát sự quật cường từ trong sâu thẳm nội tâm của hắn. Dừng mãi bước lên từng bước một cả giận nói:

”Ta nói sai cái gì, người làm như vậy đối với ta căn bản là người không xứng là sư tổ của ta.”

Thanh âm của hắn rất cao, âm sắc bén nhọn, hơn nữa trong lúc vô ý dụng pháp lực đã tăng cường lực xuyên thấu, cơ hồ truyền khắp mọi ngõ ngách của

Tiếp Thiên nghiêm trang, gần như lập tức mấy trăm ánh mắt của đệ tử Liên Vân tông nhất thời tập trung tới bọn Hải Long, ánh mắt đều toát lên vẻ kinh ngạc. Dám ở Tiếp Thiên đỉnh núi bãi xích trường bối, Hải Long chính là người thứ nhất.

Đạo Minh chân nhân sắc mặt đã biến thành màu tím, hai mắt sát khí đã lộ ra ngoài, trước mặt nhiều đồng môn như vậy mà bị tiểu bối trách mắng, không để cho hắn chút thể diện nào cả? lúc này hắn không thể nào nhẫn nhịn được, đúng lúc hắn chuẩn bị ra tay thì một thanh âm nhu hoà vang lên:

“Đạo Minh sư huynh, là chuyện gì đã chọc giận khiến ngươi phát hỏa như vậy a! Tại Tiếp Thiên nghiêm trang này tức giận là không tốt à.”

Đạo Minh chân nhân quay đầu nhìn lại, đúng là Đạo Vân chân nhân, hắn hừ lạnh một tiếng, nói:

”Chuyện của Ma Vân Phong chúng ta không cần ngươi phải quản.”

Đạo Vân chân nhân không hề tức giận, bay xuống cạnh Hải Long, mỉm cười nói:

”Vừa rồi ta cũng nghe được một ít chuyện, nếu là vì chuyện ba tích Ngưng lộ dịch mà lên thì đương nhiên ta cũng có chút quan hệ rồi. Sư huynh ngươi cũng tu luyện hơn năm trăm năm rồi, hoà khí sao vẫn còn vượng như vậy chứ. Hẳn đây là duy nhất Ngũ đại đệ tử của chúng ta, chúng ta là trưởng bối phải quý mến hắn mới đúng, các vị đạo tôn chắc cũng thích, ta xem, dù sao nếu sau này sư huynh có cái gì không hài lòng cứ tìm đến Đạo Vân ta.”

Đạo Minh chân nhân trong mắt loé hàn quang, trong lòng thầm nghĩ :

“Xét theo tu vi mà nói, Đạo Vân chân nhân mặc dù nhập môn chậm hơn mười năm nhưng lại cao hơn hắn một cảnh giới, đã đạt tới cảnh giới Đạo Long sơ kỳ, luôn luôn cùng mình bất hoà, lúc này tìm được cơ hội để hạ mình, sau này làm cho cả Liên Vân tông hỗn loạn đi xuống a! Chính tại đây thì Hải Long lôi kéo vật áo của Đạo Vân chân nhân nói:

”Đạo Vân sư thúc tổ, người thu ta làm đệ tử đi. Đạo Minh mập mạp hắn hung dữ như vậy, ngài không thu ta trở về hắn sẽ đánh chết ta mất.”

Đạo Vân giật mình, tại Liên Vân tông không có ai tưởng tượng được tiểu tử này lại có thể phóng tứ như thế, vội nói:

”Không được nói lung tung, không thể vô lễ với sư tổ ngươi như vậy. ...., a! sư huynh hạ thủ lưu tình.”

“Oanh -“

Một tiếng vang lên, mười một gã đệ tử của Đạo Minh tất cả đều bị chấn động bay ra ngoài, mà Đạo Minh cùng Đạo Vân phân biệt lùi về sau một bước mới đứng vững được thân hình. Được Đạo Vân bảo hộ trong lòng Hải Long mặc dù không có thương tổn gì nhưng sắc mặt hắn cũng đã tới nhợt. Nguyên lai nghe xong Hải Long nói như vậy, Đạo Minh chân nhân rốt cuộc cũng bất chấp kiêng kỵ, phẫn nộ hướng Hải Long ra tay, may mắn Đạo Vân chân nhân kịp thời phát hiện, tu vi lại cao hơn Đạo Minh, mới cứu được cái mạng nhỏ của Hải Long.

“Là ai dám lớn mật như vậy, dám động thủ ở Tiếp Thiên nghiêm trang.”

Một thanh âm già nua nhưng hùng hậu vang lên, tâm trí của mọi người đột nhiên chấn động, tự hồ thanh âm bất thành linh đã không chế tính mạng của họ vậy. Một vòng quang mang màu xanh lam từ phương xa xuất hiện, quang mang tụ hợp thành một thân ảnh, một vòng ánh sáng thật lớn, tại trung tâm vòng sáng xuất hiện một lão giả đạo y phấp phới chân đạp mây xanh tiến tới. Lão giả có khuôn mặt cổ quái, ánh mắt trong suốt thâm thúy, ẩn hiện một vẻ ôn nhuận, tuy hạc phát tiên cốt nhưng hắn xuất hiện lại làm cho người ta có cảm giác thấy một loại khí tượng mới mẻ xuất hiện, hơi thở cường đại bảo phủ chung quanh thân thể, hiển nhiên tu vi đã rất sâu đậm. Nhìn lão giả xuất hiện, tất cả Tiếp Thiên nghiêm trang đệ tử Liên Vân tông khom mình thi lễ nói:”Tham kiến Vô Kỵ đạo tôn.”

Thanh vân phiêu tán, vòng sáng quanh người Vô Kỵ đạo tôn chợt thu nhỏ, rút nhỏ lại gấp đôi lẳng lặng bay tới sau lưng Vô Kỵ đạo tôn.

”Thôi. Các người đừng đứng lên đi. Đạo Minh, Đạo Vân, có chuyện gì xảy ra ở đây? Sư phó các ngươi còn chưa có tới sao?”

Vô kị đạo tôn tu vi bài danh lục vị trong chín vị tông sư nhị đại Liên Vân tông, cùng với sư phó của đạo Minh chân nhân là Thiên Thạch chân nhân cũng đã tu luyện hơn hai ngàn năm.

Đạo Minh chứng kiến cảnh Vô Kỵ đạo tôn xuất hiện, sau lưng nhất thời bốc lên một tầng mồ hôi lạnh, thần chí lập tức khôi phục khom người bẩm báo:

”Bẩm cáo đạo tôn, hết thầy đều là lỗi ở đệ tử, xin đạo tôn cứ trách phạt.”

Vô Kỵ đạo tôn mỉm cười nói.

“Tu chân là tâm là tính, ngươi sân niệm quá nặng rồi, tại Tiếp Thiên nghiêm trang này động thủ là rất kiêng kỵ. Nơi này là địa phương của Thần Châu gần nhất với tiên giới, một khi ... đưa tới thiên kiếp, nơi này lập tức biến thành một mảnh đất không a, mà ngươi đã có thể biến thành tội nhân của Liên vân tông à, không thể không biết gì được!”

Nghe xong Vô Kỵ đạo tôn nói, Đạo Minh cùng Đạo Vân nhất thời sợ hãi, song song quỳ xuống trên mặt đất, thiên kiếp là cái gì bọn họ sao lại không biết? nếu gặp phải ba trọng thiên kiếp, sợ rằng tất cả tu chân đệ tử của Liên Vân tông liên thủ cũng vô pháp chống đỡ. Ý thức được sai lầm, thân thể hai người đều có chút hoảng sợ.

“Vô Kỵ không nên hù dọa bọn vẫn bối chứ. Trừ phi là chúng ta chín lão già này đồng thời cùng nhau động thủ nếu không có khi nào xảy ra thiên kiếp?”

chỉ bằng tu vi của bọn họ có thể sao?”

Vừa rồi là một dải thanh vân phiêu đảng mà đến, quang mang màu xanh lam cùng Vô Kị đạo tôn cơ hồ giống nhau, quang mang thu liễm, xuất hiện bên cạnh Vô Kị đạo tôn là một người. Người này vóc dáng không cao, thấp hơn Vô Kị đạo tôn một ít, tay phải nâng một khối nhũ thạch màu trắng hình cầu, viên thạch đường kính ước chừng hai mươi thước, trong đó tự hồ có mây mù lưu chuyển, nhìn qua cực kì thần kì.

Vô Kị đạo tôn cười nói:

”Thiên Thạch sư huynh, người như thế nào lại than trách, ta chỉ là cho các đệ tử một chút kinh hãi mà thôi.” Người đến đứng là sư phó của Đạo Minh chân nhân Thiên Thạch đạo tôn.

Thiên Thạch đạo tôn nhàn nhạp nhìn Đạo Minh chân nhân liếc mắt một cái nói:

”Đạo Minh, người là càng ngày càng không tiến bộ, chẳng những tu vi tiến chậm, ngay cả tâm tính cũng bất kham, như thế có thể này kế thừa được y bát của ta?”

Đạo Minh chân nhân khi thấy Thiên Thạch đạo tôn xuất hiện trong lòng trở lên vui vẻ, có Thiên Thạch đạo tôn tại đây, tâm tư của hắn được ổn định hơn. Nghe được sư phó trách mắng, vội cuống quýt phản ứng, làm ra bộ dạng duy duy nặc nặc.

“phốc xuy”. một tiếng cười khúc khích khê phá tan hào khí nghiêm túc tại Tiếp Thiên nghiêm trang, đúng là Hải Long. Thiên Thạch đạo tôn nhũ mày, mà Vô Kị đạo tôn có chút tò mò nhìn về phía đệ tử có bối phận thấp nhất này. Thiên Thạch đạo tôn ngọc thạch trên tay quang mang lưu chuyển, hắn nhàn nhạp hỏi:

”Người cười cái gì?”

Hải Long có thể nói là dè non không biết sợ cộp, không để ý đến thần sắc của các vị sư phó, tự nhiên nói

”Đương nhiên là buồn cười rồi, hắn đối với ta trong khi tức giận thì là con cộp, thế mà vừa thấy hai vị tổ sư đến, lại ôn thuận như một con mèo nhỏ, thật là điển hình của bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh mà.”

Thiên Thạch đạo tôn sắc mặt trầm xuống, quỳ trên mặt đất Đạo Minh chân nhân cũng tản ra hơn thò nguy hiểm, Vô Kị đạo tôn cười nói:

”Uhm, đứa nhỏ này thật là thú vị à, bất quá đối mặt với sư trưởng không thể vô lễ quá như vậy.”

Hải Long gãi gãi đầu nói:

”Tổ sư, ta cũng không phải vô lễ à! Đối với trưởng bối tôn kính từ trong nội tâm, mặt ngoài hình dáng có tác dụng gì? Ta cũng không phải không tôn trọng các người, chỉ là nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi, chẳng lẽ ngài không thích nghe lời nói thật sao?”

Vô Kị đạo tôn chết lặng người, hắn không nghĩ tới chính mình sống hơn hai ngàn năm tuổi, lại bị một đứa bé nói lại mà hết lần này đến lần khác mà mình không có cách nào phản bác.

“Nói thế rất tốt, ta vui mừng nhất là những lời nói đó lại hết thảy xuất phát từ một đứa nhỏ.”

Giọng nói thanh lãnh vang lên, Hải Long thấy hoa mắt, một nữ tử trẻ tuổi xuất hiện bên cạnh hắn, sau lưng nàng cũng lơ lửng một khối thanh lam quang hoàn.

”Tham kiến Phiêu Miểu đạo tôn.” Thanh âm vang lên lập tức.

Đạo Văn chân nhân cúi đầu đứng ở sau lưng nữ tử trẻ tuổi, cung thanh nói:

“Sư phó.”

Phiêu Miểu đạo tôn dung mạo cực kì xinh đẹp, Linh Phi tử cùng nàng so sánh chỉ là ngọn lửa so với ánh sáng, làn da của nàng trắng nõn nà, ngũ quan cân đối cùng với mái tóc dài xanh biếc đều không phải là địa phương hấp dẫn lòng người nhất của nàng.... động lòng người nhất của nàng chính là khí chất diễm đạm của nàng, nó tựa như cơn mưa trong núi, lúc lại âm áp tựa như ngọn lửa trong nhân gian. Cho dù là Liên Vân tông bốn môn đệ tử, lúc ban đầu gặp mặt cũng khó có thể tưởng tượng được mỹ nhân tuyệt sắc này chính là Liên Vân tông ngôi đệ tam đạo tôn.

“Các người, hai người à! Còn không bằng một đứa nhỏ, hai từ này đâu có sai, nói thật thì làm sao? Ta xem các người đều nên tỉnh lại một chút. Xem hắn như vậy tu chân so với chúng ta lúc trước có thuận lợi hơn nhiều à. Ta xem, có lẽ ngàn năm sau chúng ta Liên Vân Tông có thể xuất ra một đoá kì hoa à. Thiên Thạch, người nếu không muốn nó, thì để cho làm môn hạ của chúng ta đi.”

Thiên Thạch trong mắt tức giận chợt loé qua, nhưng hắn cũng biết chính mình đắc tội không nổi Phiêu Miểu đạo tôn, lạnh nhạp nói:

”Sư tỷ, hắn dù sao cũng là đệ tử của chúng ta, có thể nào nhượng cho người, nếu người nói hắn đúng vậy, thì cho là đúng vậy đi.”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, nói

“Chỉ sợ ngươi không tha à. Đứa nhỏ, đừng sợ, sau này bọn họ dám khi dễ ngươi, ta cho ngươi hết tức giận.”

Vừa nói nàng quay đầu hướng Hải Long nhìn lại. Hải Long từ khi Phiêu Miểu đạo tôn xuất hiện, đã hoàn toàn lâm vào tình huống ngốc trệ, thân ảnh Linh Phi Tử đã không xuất hiện trong mắt hắn nữa, chỉ có trước mắt là tuyệt sắc đạo tôn. Nhìn Phiêu Miểu đạo tôn đạo bào là lượt che phủ thân thể mềm mại, nghe mùi hương thơm nhàn nhạt trên người nàng, hai hàng máu mũi bất giác chảy xuôi ra.

“A đứa nhỏ, có đúng là bọn họ vừa rồi đã chấn thương ngươi, để cho tổ sư xem nào.”

Không biết tại sao Phiêu Miểu đạo tôn vừa nhìn Hải Long đã có một cảm giác thân thiết không hiểu nổi. Một cỗ năng lượng vô cùng thuần hoà ảm áp bao vây toàn thân, Hải Long chỉ cảm thấy thân thể chấn động, phảng phất ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông tất cả đều mở ra, thoải mái không thể nói được. Pháp lực cường đại của Phiêu Miểu đạo tôn lập tức có tác dụng, chỉ trong khoảnh khắc hắn đã từ sợ khuy sợ kì tiến thẳng lên trung kì.

Hải Long trong miệng xuất ra một câu khiến mọi người chao đảo, hắn nhìn thật sâu Phiêu Miểu đạo tôn trước mắt nói:

”Tỷ Tỷ ngươi xinh đẹp quá à! chờ ta lớn lên sau này gả cho ta có được hay không.”

Phiêu Miểu đạo tôn toàn thân chấn động, quang mang màu lam sau lưng ba động, tất cả đệ tử đều sợ ngây người, quy trên mặt đất là Đạo Minh chân nhân không nhìn được phun ra một ngụm máu tươi. Mặc dù biết Hải Long lớn mật, nhưng cũng không ngờ tới hắn ngay cả Phiêu Miểu đạo tôn một đại nhân vật của tu chân giới cũng dám tiết mận.

Thiên Thạch đạo tôn nổi giận nói:

”Đạo Minh, ngươi thu đồ tôn thật là tốt a.”

Sau lưng quang hoàn phát sáng, một luồng quang mang màu trắng từ tay Thiên Thạch xuất hiện, trực tiếp tiến đến trán của Hải Long. Có thể làm cho tức giận đến mức Thiên Thạch đạo tôn tu vi cao thủ như vậy động đến sát khí, Hải Long cũng có thể tự hào được rồi.

Phiêu Miểu đạo tôn nghe xong câu nói của Hải Long, tâm trí hoàn toàn lâm vào mê vọng. Nàng bảy tuổi đã tiến vào Liên Vân tông, hơn hai nghìn ba trăm năm tới nay, chưa bao giờ đi quá Liên Vân sơn mạch, mặc dù tu vi cao thâm, địa vị tôn sùng, nhưng cũng là lần đầu tiên nàng nghe được câu nói khinh bạc. Hải Long nói như vậy nhưng chính là rất chân thành, khiến nàng trong nội tâm nổi lên một tia cảm giác kì dị, nàng cũng là đang đứng cạnh Hải Long, một màn bạc không ngừng hiện lên trước mắt, vị đạo tôn bài danh đệ tam của Liên Vân tông này đã có chút si tâm.

Thiên Thạch đạo tôn đột nhiên ra tay, ngay cả Vô Kỵ đạo tôn đều không kịp ngăn cản, mà Phiêu Miểu đạo tôn lại lại trong tình trạng si ngốc, cái mạng nhỏ của Hải Long sẽ tiêu mất.

Hải Long thấy bạch quang hướng mình mà đến hắn muốn né tránh nhưng không có chút khí lực nào cả, phảng phất không gian chung quanh bị phong tỏa, kể cả tinh thần ở bên trong, toàn thân nhũn ra vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn cỗ bạch quang hướng mi tâm mình bay tới. Âm hô một tiếng mạng ta đã xong, tự nhiên nhắm mắt lại

.

“Sư tổ không nên!”

Linh Thông Tử cùng tứ đại đệ tử đồng thời kinh hô la lên, đã hơn một năm ở chung bọn họ đối với Hải Long sinh ra cảm tình rất sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Thiết Côn Phát Uy (Hạ)

Thiên Thạch trong lòng chấn động, thầm nghĩ mình làm sao vậy, hơn hai ngàn năm tu vi, như thế nào còn có thể vọng khai sát giới đây? Đã thế đối phương lại chính là môn hạ đệ tử của mình, ý niệm vừa động hắn liền muốn thu hồi, nhưng khi pháp lực chỉ còn cách Hải Long chưa đầy một thước, dị biến đột nhiên xảy ra, một đạo quang mang màu đen từ trong lòng ngực Hải Long phiêu nhiên xuất hiện, chợt đón nhận pháp lực của Thiên Thạch đạo tôn, trong phút chốc quang mang màu đen hoá thành ngàn vạn đạo ánh sáng mờ ảo, mọi người chung quanh chứng kiến lập tức loạn thần hoa mắt, một cỗ pháp lực mênh mông tinh thuần xuất hiện, năng lượng toả ra khí phách tràn ngập vô cùng làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác không thể chống đỡ được, một thanh âm già nua trầm thấp vang lên

“Chớ có dă thương hắn.”

“Oanh –“

Tất cả đại đệ tử đều bị đẩy tới tận bờ Tiệp Thiên nghiêm trang, cả Tiệp Thiên nghiêm trang đều kịch liệt chấn động, phảng phất Tiệp Thiên phong cơ hồ bị sụp đổ, nếu không phải nơi này là Liên Vân sơn mạch, phía trước có tiền trận cấm chế, đánh mãnh liệt như thế sợ rằng mang đến tai nạn không thể tưởng tượng được, nhưng cho dù như thế, tảng đá như ngọc trên mặt đất xuất hiện mấy vết rách thật dài. Thiên Thạch đạo tôn lùi liên tiếp mười bước, thạch nhũ màu trắng trên thiên thạch mà hắn quý trọng nhất cũng xuất hiện một vết nứt nhỏ. Phiêu Miểu đạo tôn cùng Vô Kỵ đạo tôn cũng đều thối xuất mười bước, tại trung tâm con lốc, chỉ còn lại một mình Hải Long ngưng đứng yên. Một cây tiểu thiết côn màu đen lẳng lẳng phiêu phù trước mặt hắn.

Thiên Thạch đạo tôn nhìn pháp khí của mình bị hao tổn, nhất thời trong lòng giận giữ quát to:

“Người nào dám đến Liên Vân tông giương oai.” Pháp lực không lồ giống như chiếc bàn tròn xuất hiện hướng lên trời.

Phiêu Miểu đạo tôn thân hình chợt ẩn hiện, ngọc thủ đặt trên vai Thiên Thạch đạo tôn

“Lão già, ngươi bình tĩnh một chút, căn bản là không có ai cả, đó là phụ gia thần thức, chẳng lẽ ngươi ngay cả điều này cũng không phân biệt được hay sao?”

Nghe được Phiêu Miểu đạo tôn khuyên bảo, Thiên Thạch đạo tôn dần dần tỉnh táo lại, bọn họ ánh mắt đều nhìn vào tiểu thiết côn màu đen trước mặt hải Long, sau nửa giờ ai cũng không nói lên lời.

Vô Kỵ đạo tôn bay xuống bên cạnh hai người, hoảng sợ nói:

“Chỉ bằng phụ gia thần thức có thể phát huy lực ngăn cản pháp lực của thiên thạch, chẳng lẽ đây là tiên khí của Ma tôn phải không?”

Phiêu Miểu đạo tôn lắc đầu nói:

“không đúng, vừa rồi pháp lực nọ phi thường thuần chính, hơn nữa lại có vài phần phạt tông năng lượng, tuyệt đối không phải là ma khí. Đứa nhỏ, cái pháp khí này ngươi lấy được từ ai?”

Hải Long nhìn ba vị đạo tôn trước mặt một chút rồi nhìn tiểu thiết côn thì thào nói:

“Kim Tinh Hoà Nhân.”

Nói xong bốn chữ này hắn toàn thân mềm nhũn, nhất thời lão đảo, mà tiểu thiết côn phiêu nhiên bay vào trong lòng ngực hắn.

Sáu dải quang vân phân biệt từ Tiệp Thiên phong sáu phương hướng bay tới, trong đó một dải chính là từ trong thất thái quang mang lóng lánh của Tiệp Thiên nghiêm trang bay tới. Quang mang thu liễm, bốn nam hai nữ khinh phiêu hạ xuống trung ương Tiệp Thiên nghiêm trang. Cầm đầu là một người sau lưng quang mang màu xanh đậm, hắn đúng là tông chủ Liên Vân tông Tiệp Thiên đạo tôn. Tiệp Thiên đạo tôn tiên phong hạc cốt, trên nét mặt già nua tràn đầy vẻ kinh sợ. Ánh mắt nghiêm khắc phủ xuống toàn Tiệp Thiên nghiêm trang, hướng Phiêu Miểu đạo tôn ba người lạnh lùng nói:

“Là ai ở chỗ này vừa động thủ. chẳng lẽ muốn đưa thiên kiếp tới Liên Vân tông chúng ta sao?”

Kể cả năm vị đạo tôn ở bên trong, tám người đồng thời cung kính nói:

“Tham kiến tông chủ.”

Tiệp Thiên đạo tôn trong mắt lạnh quang như điện.

“Phiêu Miểu sư muội, chuyện gì xảy ra ở đây?”

Phiêu Miểu than nhẹ một tiếng, đem mọi chuyện phát sinh lúc nãy tự thuật lại một lần, nghe nàng nói xong, Tiệp Thiên đạo tôn vẻ mặt toát ra một tia kinh ngạc, tiện tay vung lên, thân thể Hải Long nhất thời bay đến trước hắn. Hai tay như hư ảnh biến hoá, pháp quyết xuất hiện, đồng thời tiểu thiết côn từ trong lòng ngực Hải Long bay ra. Vật ấy vừa bay ra, Tiệp Thiên sắc mặt nhất thời biến đổi, quang hoàn màu xanh lam đậm sau lưng sáng hơn vài phần. Tiểu thiết côn trong không trung vài phần dị thường trầm trọng, khiến cho hắn không chế cũng có chút cố gắng hết sức, một vật có thể tích nhỏ như vậy cũng có thể sinh ra một loại sức nặng không thể tưởng tượng, Tiệp Thiên đạo tôn không nhịn được âm thầm kinh ngạc, nhưng... kì quái nhất là đây tựa hồ không phải là một kiện pháp khí, trong đó cũng không có ẩn chứa một tia linh khí nào, ngoại trừ sức nặng bên ngoài, nó giống như một cây thiết côn bình thường nhất.

“Các vị sư đệ sư muội, cái thiết côn này lại lịch tất nhiên bất phàm, các ngươi ai biết Kim Tinh Hoà Nhân là chỉ cái gì không?”

Tám vị đạo tôn cơ hồ đồng thời lắc đầu, Kim Tinh Hoà Nhân bốn chữ bọn họ không ai là biết nó đại biểu cho cái gì.

“Tổ, tổ sư, ta biết.”

Một thanh âm vang lên làm cho các tuyệt đỉnh cao thủ trong tu chân giới chú ý tới, người vừa lên tiếng chính là sư tổ của Hải long đạo minh chân nhân.

Tiệp Thiên đạo tôn nói:

”Nói?”

Đạo Minh chân nhân trên mặt toát ra một tia thần sắc mắt tự nhiên, môi hần khẽ nhúc nhích dùng phương pháp truyền âm hướng tiếp thiên đạo tôn nói cái gì. Tám vị đạo tôn đều có tu vi cao thâm, tự nhiên có thể bằng vào pháp lực mà nghe được truyền âm của hần, sắc mặt của chín người không hện mà cùng xuất hiện ngưng trọng, Đạo Minh chân nhân tự thuật mất nửa giờ mới chấm dứt.

“Như vậy là đại sự rồi, người tại sao không bẩm báo sớm?” Thiên Thạch chân nhân không nhịn được giận giữ hỏi.

Đạo Minh chân nhân cười khan một tiếng nói:

”Không phải đệ tử không muốn nói, mà là hần không cho đệ tử nói a! nếu không phải xảy ra đại sự như vậy đệ tử cũng không nói ra, xin các vị tổ sư tha thứ. Đàm Vũ đứa nhỏ này mặc dù tính nghịch một chút nhưng bản tính không xấu, xin các vị tổ sư tha thứ.”

Đạo Vân chân nhân có chút giật mình kì quái nhìn về phía Đạo Minh chân nhân, lúc trước Đạo Minh chân nhân còn muốn ra tay trừng phạt Đàm vũ, mà lúc này lại cầu xin tha thứ, hiển nhiên là tác dụng của bốn chữ Kim Tinh Hoả Nhân nọ.

Tiếp Thiên đạo tôn gật đầu thờ dài nói:

”Không nghĩ tới lão nhân gia lại cũng ở bên cạnh, xem ra tu vi của chúng ta là vẫn chưa đủ a! nếu lão nhân gia không muốn chúng ta quấy rầy, vậy đi. Tất cả Liên Vân tông môn hạ nghe lệnh, hôm nay Tiếp Thiên nghiêm trang mọi việc phát sinh các người cần dụng Vong Linh thuật xoá đi trí nhớ, sau này bất cứ ai cũng không được nhắc tới nữa. Thiên Thạch sư đệ hết thấy đều phải tuân theo tự nhiên đi. Nói không chừng, Đàm Vũ đứa nhỏ này sau này sẽ làm cho toàn Liên Vân tông ta kiêu hãnh. Đạo Minh, trở về sau này người phải nhất nhất chiếu cố Đàm vũ, đem hết thấy giải thích rõ ràng, không nên dụng Vong Linh thuật với nó nếu không lão nhân gia người sẽ mất hứng hiểu chưa?”

“Vâng, Tông chủ. Đạo Minh nhất định xử lí tốt chuyện này.”

Tiếp Thiên đạo tôn nhìn thật sâu tiểu thiết côn, liếc mắt một cái đưa nó một lần nữa trở lại trong lòng ngực Đàm Vũ, kiểm tra lại trạng thái bây giờ của hần một chút, lúc này mới giao cho đạo Minh chân nhân.

“Các phong thủ toạ, dẫn dắt đệ tử của các người phản hồi đi. Hôm nay tụ thủ chi hội huỷ bỏ, các vị sư đệ, sư muội các người lưu lại một chút.”

“Vâng, tông chủ.” Tại các tam đại đệ tử dẫn dắt, mấy trăm đạo thanh quang từ Tiếp Thiên nghiêm trang bay lên, chuyển mình trong nháy mắt, trên Tiếp Thiên nghiêm trang lúc này chỉ còn lại thượng đẳng Tiếp Thiên chín vị đạo tôn.

Chí Vân đạo tôn là một trong ba nữ nhân, mặc dù dung mạo còn kém xa so với Phiêu Miểu đạo tôn nhưng năng tu vi lại đã đạt tới cảnh giới khó lường, cùng mọi người đứng chung quanh ông chủ Tiếp Thiên đạo tôn, than nhẹ một tiếng:

”Hần lão nhân gia xuất hiện tại Ma vân phong, không biết đối với chúng ta Liên Vân tông mà nói là phúc hay là hoạ à!”

Tiếp Thiên đạo tôn nói:

”Hần là phúc không phải hoạ, người không trải qua thiên kiếp, tới đây chỉ là chịu phạt mà thôi, vừa rồi Đạo Minh không phải đã nói sao. Năm năm sau người sẽ rời đi, chúng ta yên lặng chờ mọi việc xem sao.”

Thiên Thạch đạo tôn nhìn thoáng qua thiên thạch trong tay thờ dài nói:

”Hôm nay là ta quá xúc động rồi, xem ra ta cũng là sân niệm quá sâu, trở về sau này, nhất định phải bẻ quan, có ngày có kết quả.”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, bây giờ nàng hoàn toàn không có quên câu nói kia của Hải Long:

”Tông chủ nói, chuyện này đối với chúng ta là phúc không phải hoạ, nói không chừng Đàm Vũ đứa nhỏ nọ có thể từ trong nó lấy được không ít việc tốt à.”

Tiếp Thiên đạo tôn nói:

”Một tháng trước ta thu được linh trất đến từ Phạm Tâm tông. Ngô Vân tông chủ nói, bây giờ trên Thần Châu đại lục các nơi yêu ma tà vật nhất nhất xuất động, tựa hồ muốn cùng chánh đạo phân chia cao thấp, mời chúng ta tham gia Thất tông thịnh điển ba năm sau tiến hành, đến Phạm Tâm tông thương lượng đối sách.”

Xu Đề đạo tôn nói :

”Phạm Tâm tông tuy là phật môn chính tông, Ngô Vân tông chủ cùng chúng ta quan hệ cũng tốt, nhưng năm chiếu tiên, năm lão gia hoả này không thêm đề mắt đến chúng ta. Bây giờ chính đạo cường thịnh Trung Nguyên sáu đại tông phái cao thủ như mây, chúng ta cần gì phải đi vào nơi nước đục đây? Chính là tĩnh tâm tại sơn tu luyện còn hơn.”

Đặng Tiên đạo tôn nói:

”Xu Đề sư đệ nói có lí. Tông chủ, chúng ta khoảng cách độ kiếp còn phải đi một đoạn đường rất dài, cần gì phải cùng với sáu tông phái tự cho mình là

bất phàm kia? Tà bất thắng chính, sáu tông dĩ nhiên đủ thực lực để đối phó với tà mà ngoại đạo rồi.”

Tiếp Thiên đạo tôn than nhẹ một tiếng nói :

”Dù sao cũng là đồng môn chính đạo, chúng ta cũng không thể có thái độ bất cận nhân tình, như vậy đi, ta gửi cho Ngô Vân tông chủ một phần linh trát, Liên Vân tông chúng ta lấy cơ tạm thời bất động, một khi tà ma ngoại đạo thật sự càn rỡ nổi lên, chúng ta rồi núi cũng không muộn.”

Phiêu Miêu đạo tôn nói:

”Tông chủ không ổn, nếu như vậy sợ rằng sáu tông đối với chúng ta sẽ có ý kiến lớn hơn nữa. Không bằng ta sau ba năm nữa cử đại biểu bốn tông đi xem một lần là được.”

Tiếp Thiên đạo tôn mỉm cười nói:

”Như thế là tốt nhất, vậy làm làm phiền tam sư muội rồi, tu vi của ngươi đủ để ứng phó hết thảy mọi chuyện không tốt.”

Phiêu Miêu đạo tôn thở dài nói:

”Trong núi vô giáp tử, đi tới Liên Vân sơn mạch, ta rồi núi quá ba lần, không biết Thần Châu đại địa bây giờ đã biến thành cái dạng gì nữa. Xuất thế đó là nhập thế, hy vọng có thể có thu hoạch được điều gì.”

Tiếp Thiên đạo tôn nói:

”Vậy quyết định như vậy đi. mọi người ai nguyện cùng ta sư muội đi không?”

Chỉ Thủy đạo tôn cũng là một trong ba vị nữ đạo tôn, nàng bài danh cuối cùng, luôn luôn được các vị sư huynh sư tỷ chiều chuộng nhất, dung mạo xinh đẹp, cũng không thua Phiêu Miêu đạo tôn, ba trăm năm trước vừa mới đột phá Vô Ngã cảnh giới, nghe được câu hỏi của Tiếp Thiên đạo tôn cười nói:

”Dù sao tu vi ta cũng yếu, thiếu tu luyện mấy ngày cũng không sao. để cho ta cùng ta sư tỷ cùng đi đi.”

Phiêu Miêu đạo tôn cười nói:

”Chỉ biết ngươi lại không chịu được tịch mịch, chúng ta sư muội cùng đi cũng tốt, cùng nhau chiếu cố cho nhau.”

Vô Kị đạo tôn thì thảo nói:

”Các ngươi hai người đều đã năm ngàn tuổi rồi, còn cùng nhau chiếu cố lẫn nhau sao?”

Phiêu Miêu đạo tôn không có tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái nói:

”Nếu không ngươi đi đi? Ngươi nếu không muốn tông chủ sư huynh gặp khó khăn thì ít nói nhảm đi.”

Vô kị đạo tôn giật mình thoáng thót, bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói:

”Ta không phải không muốn vì tông chủ mà suy nghĩ, thật sự là muốn tiến vào Đại Đạo trung kỳ, ta không thể phân tâm à! huống chi sư tỷ tu vi so với tiêu đệ cao thâm hơn rất nhiều a, người đi trước, cũng có thể trước mặt Trung Nguyên sáu tông phải hiển lộ một chút thực lực của tông phái ta.”

Tiếp Thiên đạo tôn nói:

” Hào, quyết định như vậy đi. Các vị sư đệ, sư muội cũng nên trở về tĩnh tu đi.”

Thiên Thạch đạo tôn nói:

”Ta ngay cả thiên thạch cũng bị phá đi rồi, cũng không biết đó là kiện pháp khí gì, uy lực lại có thể cường đại như thế, nếu chính thức không chế sử dụng còn không biết sẽ như thế nào.”

Tiếp Thiên đạo tôn nói:

”Kiện pháp khí nọ tựa hồ đã cùng thân thể Đàm Vũ dung hợp rồi, dưới tình huống ta vận lực lấy nó ra vừa rồi, nó cũng có ngàn cân nặng, nếu không phải cùng thân thể Đàm Vũ dung hợp, tất nhiên nó bây giờ tu vi là tuyệt đối không có khả năng mang theo. Mặc dù pháp khí uy lực rất lớn, nhưng tu vi của Đàm Vũ còn thấp, chưa chính thức thiết thực, sợ rằng ít nhất mất ngàn năm sau mất.”

Trở lại Ma Vân phong, kể cả Đạo Tu ở trong, tất cả tứ đại đệ tử đều không dám lên tiếng. Đạo Minh chân nhân sắc mặt âm trầm như mặt nước. Hôm nay tại Liên Vân tông thánh địa Tiếp Thiên nghiêm trang tại đông đảo đồng môn từ khắp nơi đến đây lại bị khuấy nhục, tức khí bị Hải Long làm cho phun ra máu tươi, bây giờ nhìn Đạo Minh chân nhân giống như một viên tạc đạn tùy thời đều có thể bộc phát.

Thạch quang phiêu phù tới, mọi người đã tới bầu trời Ma Vân phong, Đạo Minh chân nhân lạnh lùng nói:



”Các ngươi đều hỏi Ma Vân bình đi. Bắt đầu từ hôm nay Đàm Vũ đi theo ta tu luyện.”

Linh Thông tử trong lòng quýnh lên, cầu khẩn nói:

” Sư phó, Đàm Vũ hẳn dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ. Hôm nay hẳn quả thật có nóng giận quá mức. Nhưng xin người khai ân một lần.”

Hắn cùng chúng đệ tử đại đệ tử quý xuống hướng đạo mình từ cầu xin.

Nhìn mọi người một vòng, Đạo Minh nổi giận nói:

”Các ngươi đều muốn tạo phản sao? Ta lúc nào nói sẽ trừng phạt Đàm Vũ hả, hừ, các ngươi dạy đồ đệ tốt lắm. Vong linh thuật các ngươi có thể không cần, nó với tu vi của các ngươi đều có ảnh hưởng, nhưng sau này ngàn vạn lần không thể nhắc tới chuyện ngày hôm nay, bây giờ thì theo ta trở về.”

Nói xong, ngự phi kiếm của mình, chợt biến mất trước mắt mọi người. Đạo Tu tử than nhẹ một tiếng nói:

” Các vị sư đệ không cần gấp quá, tại Tiếp Thiên nghiêm trang thì sư phó không phải đã cầu xin ta cho Đàm Vũ sao? Ta nghĩ hẳn nhất định không có việc gì đâu. Ta về phong vũ sơn trước, Thất Tu kiếm này đợi khi Đàm Vũ trở về các ngươi chuyển lại cho hắn đi.”

Nói xong hắn đưa Thất Tu kiếm cho Linh Trí tử, sau đó hắn đảo người phi thân bay đi.

Đạo Minh chân nhân mang theo Hải Long trở về Ma Vân động phủ của mình. Hôm nay phát sinh mọi việc đối với hắn thật là chấn động quá lớn. Trước là thiếu chút nữa bị Hải Long làm cho tức chết, nhưng khi hắn biết được Hải Long cùng tiên bối hắn trong lòng tôn kính nhất có quan hệ, thì tất cả tức giận trong khoảnh khắc tiêu tan hết. Có thể gặp vị tiên bối, là sự may mắn cỡ nào a! cẩn thận đặt Hải Long lên giường của mình, Đạo Minh thì thảo nói:

” Tiểu tử này không biết đi đâu mà gặp vận này nhì.”

Xuất ba chỉ tại trên mạch môn của Hải Long, hắn cẩn thận tham sát tình huống của Hải Long bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 13: Cuồng Cật Bừa Bãi (Thượng)

Thân thể Hải Long lúc này vẫn còn tốt lắm, hết thấy cơ năng đều rất bình thường, chỉ là trong cơ thể pháp lực đã tiêu hao gần hết, tinh thần lực bị tổn thất quá lớn, tâm trí bị chút kinh động cho nên mới bị hôn mê. Chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt một đêm sẽ không có việc gì nữa. Đạo Minh bản tính thiện lương, đối với mỗi đệ tử của mình rất coi trọng. Chỉ là hắn quá xem trọng thể diện, tính tình lại quá nóng giận, cho nên mới làm cho người ta cảm giác thấy một loại nghiêm khắc. Hắn vừa định dùng pháp lực của mình trợ giúp Hải Long là lúc linh thai máy động, tựa hồ cảm giác được cái gì đó.

Lập tức mở to mắt, Đạo Minh thì thảo nói:

” Lão lục này, như thế nào lại tiến vào cảnh giới Thai Thành trong lúc này, tâm thần bất ổn, nguy hiểm rất lớn đến tính mạng.”

Vội đưa pháp lực tinh thuần của mình vào cơ thể hải Long một đạo, rồi xoay người đi ra ngoài nhà đá.

Đạo Tu tử đi rồi, Linh Trí tử cùng Linh Nguyên tử cũng trở về bế quan tu luyện, mà còn lại là Tứ đại đệ tử tâm thần bất ổn, Linh Thông tử trở về ngoại phòng ở ma Vân bình, bởi vì trong lòng còn lo lắng khiến cho tinh thần của hắn có chút biến loạn, đột nhiên hắn cảm giác được chính mình toàn thân chấn động, trong cơ thể pháp lực điên cuồng hướng linh thai tụ tập, tựa hồ đã thoát li khỏi sự khống chế của mình. Trong lòng rung mình, chẳng lẽ là bởi vì đạo tâm thất bại bị tẩu hỏa nhập ma. Lại không kịp trở về phòng mình, Linh Thông tử vội vàng ngồi xuống đất, tập trung tinh thần lực của mình cố gắng khống chế pháp lực của mình. Biến hoá nhất thời này của hắn khiến cho mọi người chú ý, Linh Vân tử nhìn bên ngoài cơ thể Linh Thông Tử thanh quang ba động kịch liệt, thất thanh nói:

”Không tốt rồi, sư đệ bây giờ đang tiến vào Đạo Thai cảnh giới, nhanh chúng ta cùng nhau hộ pháp cho hắn để ngăn ngừa tâm ma bên ngoài xâm lấn.”

” Các ngươi mau tránh ra, vây ở xung quanh bên ngoài.”

Thanh âm trầm thấp của Đạo Minh chợt vang lên, thanh quang chợt loé, hắn ung thưng xuất hiện sau lưng Linh Thông tử, mệnh môn pháp lực xuất hiện, Đạo Minh lợi dụng tu vi tinh thuần của mình, trong nháy mắt trói buộc pháp lực tán loạn của Linh Thông tử.

” Tâm bảo vệ linh thai, tâm thần hợp nhất, đưa ý niệm vào Khí Hải, pháp lực thuận theo tự nhiên.”

Nghe được thanh âm của sư phó, Linh Thông từ từ trong lòng đã bình tĩnh lại không ít, được Đạo Minh chân nhân đã dùng pháp lực cường đại của mình để áp chế, năng lượng chung quanh thân thể hắn ba động dần dần ổn định lại. Thai Thành phải kinh qua một quá trình, quá trình này thường thường phải mất ba ngày liên tục, vì trợ giúp đệ tử mình vượt qua cửa ải tu chân khó khăn này, Đạo Minh không dám rời xa hắn nửa bước.

Ba ngày trôi qua mặc dù không dài nhưng cũng đủ cho một người tao lên chuyện. Trong khi đưa Linh Thông Từ tiến vào Thai Thành cảnh giới ở ngày thứ hai, lúc Đạo Minh chân nhân lúc gần đi đã đưa pháp lực vào trợ giúp Hải Long nên hắn dần dần từ hôn mê tỉnh táo trở lại, thân thể vẫn còn chút suy yếu, thần chí hắn mơ hồ dần trở lên rõ ràng, những phát sinh trước kia không ngừng được hồi tưởng lại trong đầu hắn.

“A! là tiểu thiết côn đã cứu ta, nó như thế nào lại có uy lực lớn như vậy đây?”

Hải Long cũng không biết lúc đó Thiên Thạch đạo tôn đã có ý nghĩ thu hồi công kích, đối với vị tổ sư này cùng tổ sư của mình đã sinh ra oán khí mãnh liệt, lấy tiểu thiết côn ra Hải Long hận hận nói:

”Thiên Thạch còn có Đạo Minh, các người, hai lão già hỗn đản, đã thương ta, chờ cho pháp lực của ta cao cường nhất định sẽ không tha cho các người. Đi? Đây là địa phương nào? chẳng lẽ ta bị bọn họ bắt đi sao?”

Hải Long nhìn lại mọi nơi chỉ thấy chung quanh trống rỗng, ngoại trừ mình và cái giường này thì không có bất kì cái gì cả. ngay cả những thứ giản đơn nhất của mình cũng không có. Phát hiện này càng khiến cho hắn nhận định là có cảm giác bị giam giữ.

Từ trên giường nhảy xuống Hải Long thân thể chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, vốn trong cơ thể chỉ có một chút sức lực, cử động thân thể vài cái không khỏi có cảm giác sức khoẻ suy yếu đi. Nhìn quanh mọi nơi, hắn đột nhiên phát hiện trên tường có duy nhất một cái cửa sổ cũng không có đóng vào nhìn qua cũng đủ để cho thân thể hắn chui qua được. gãi gãi đầu Hải Long tự nhủ:

”Chẳng lẽ là lão già này ngây ngô sao? Cái cửa sổ này như thế nào lại không đóng. cửa đá này nhìn qua rất dày à, cửa sổ này có lẽ là đường ra duy nhất của ta. Ta ... trước khôi phục lại thể lực, sau đó đi ra ngoài. Sư phó à! Các người tại sao lại không đến cứu ta. chẳng lẽ các người chỉ nhìn ta bị lão hỗn đản nhốt sao? Xem ra hết thảy đều phải dựa vào chính mình. Cho dù ở chỗ này thế nào, chờ ta tu luyện thành tiên, phạm là các người đối với ta không tốt, ta đều bắt các người thuần phục dưới chân ta, trên trời dưới đất duy chỉ mình ta là tiên.”

Phát thế xong, Hải Long phần hận đá một cái vào bên cạnh cửa đá.

”Ai ư, sao lại như vậy. Cửa này như thế nào lại không có khoá lại.”

Nhìn qua cánh cửa đá sau khi nhận một cước của hắn cũng mở ra, mang theo một chút nghi hoặc Hải Long cẩn thận quan sát cánh cửa,... đầu tiên nhìn ra ngoài một chút, không thấy có bóng dáng ai cả, lúc này mới từ trong thạch phòng đi ra, mặc dù chỉ ghé qua nơi này một hồi nhưng là trước đây hắn đã từng ở đây, nhớ tới “Đàm Vu” đạo hào, tự nhiên liếc mắt một cái nhận ra đây là nơi tiềm tu của Đạo Minh chân nhân, gãi gãi đầu, Hải Long nghi hoặc nói:

”Như thế nào lại đến nơi này? Ân, nhất định là lão gia hoá Đạo Minh nọ vì trả thù ta, bắt ta tới nơi này chuẩn bị chậm rãi hành hạ ta. Không được, ta phải chạy mau nếu không lão gia hoá này nhất định trừng phạt ta a.”

Vừa muốn bước đi, Hải Long đột nhiên nhớ tới, đỉnh núi Ma Vân này vốn không có đường xuống núi à, bốn phương tám hướng tất cả đều là vách núi đen sì. hướng chỉ tại khắp Liên Vân núi non bên ngoài còn có cường đại lực cấm chế, tình huống của hắn bây giờ căn bản là không có khả năng đi ra ngoài. Căn rặng một hồi Hải Long lâu bầu nói:

”Trời không tuyệt đường ta, ta không tin ngay cả một cái sơn đạo để hạ sơn cũng không có.” Nghĩ vậy, hắn chạy như bay ra ngoài Ma Vân động phủ, bắt đầu tìm đường chạy trốn.

Hai giờ sau, Hải long áo ướt đầm mồ hôi trở về trong Ma Vân động phủ, gió núi thổi buốt, hắn không nhận được bất giác rung mình. Cơ hồ đã cẩn thận tìm kiếm khắp ngõ ngách Ma Vân đỉnh núi, Hải Long đã hoàn toàn nản chí rồi. ở đây căn bản vốn không có một chỗ có thể xuống núi, Ma Vân phong này bốn phương tám hướng đều là vách đá thẳng đứng như đao tạc lên mà thành vậy.

“Đạo Minh lão gia hoá này tại sao lại ở tại địa phương này, chẳng lẽ ta chỉ có thể tự sát sao? Không ta còn muốn tu luyện thành tiên, như thế nào lại có thể dễ dàng chết như vậy đây? Hừ Đạo Minh người không phải muốn giết ta sao? Cho dù chết ta cũng sẽ không cho người thống khoái đâu.”

Nộ khí xung thiên Hải Long bắt đầu cuồng nộ khắp Ma Vân động phủ, tất cả thảm hoa cỏ bên trong không một ngoại lệ, tất cả đều là tiên thảo thượng phẩm, chỉ là chưa tới năm đầu mà thôi. Phương pháp của Hải Long đơn giản, hắn dùng không nhiều lắm pháp lực vận lên hai chân, rất nhanh đứng trong đám hoa cỏ này giẫm lên, bất quá chỉ nửa giờ, thạch ốc hấp thu thiên địa linh khí mà thành này một nơi chỉ bảo đã trở lên tang thương.

Nhìn thành quả của chính mình, Hải Long cười ha ha:

”Đạo Minh, ta cho ngươi tức chết, ta cho ngươi tức chết. ngươi không phải muốn giết ta sao? Ta trước hết giết hết hoa thảo này của ngươi đã.”

Nửa ngày sau, hắn cũng đã có chút mệt mỏi, quay đầu trở về bên trong nhà đá, ngồi trên giường sờ sờ cái bụng. Bây giờ trong lòng Hải Long rất bất loạn dù sao hắn vẫn còn là một đứa bé mới hơn mười tuổi, đối với cái chết không thể không có sợ hãi, nhớ tới hình dáng phần nộ của Đạo Minh, trong lòng không nhận được phát lạnh, thầm nghĩ, tên mập mạp này dám chắc sẽ không tha cho mình, đừng nói đến tu luyện thành tiên.

Hải Long nằm trên giường tâm trạng phập phồng. Đột nhiên hắn phát hiện chiếc giường bất giác xuất hiện kì quái, tựa hồ là do một cái vòng bằng sắt hiện

lên đi thường đột ngột tại thạch thất trống trải này. Ý thức được việc này, Hải Long đưa tay cầm lấy vòng sắt vừa nổi lên, một cổ cảm giác kì dị lưu nhập vào trong cơ thể hắn, tại chỗ vòng sắt nổi lên, tựa hồ đồng thời với pháp lực trong cơ thể mình năng lượng, ý niệm tự động, đan điền xuất hiện một cỗ nhiệt khí yếu ớt, thuận theo kinh mạch mà di chuyển, xuyên qua ngực tới tay, ngón tay hắn tiến vào trong vòng sắt. phảng phất khiến cho ánh sáng cộng hưởng, vòng sắt có chút di chuyển lên, Hải Long giật mình phát hiện chỗ giường đá mình ngồi cũng bắt đầu di chuyển, hướng phía cửa đá mà di chuyển. Kinh tâm trong lòng, hắn vội nhảy từ trên giường xuống, tại chỗ giường đá rời đi lộ ra một lỗ hổng hình vuông, một cái thang đá kéo dài xuống bên dưới, nhìn thang đá phía dưới cùng tựa hồ có chút ánh sáng.

Do dự một chút, Hải Long quyết định đi xuống thám hiểm, Nghĩ thầm trong lòng có lẽ ở chỗ này mình có thể tìm được một chút hi vọng đây. Thang rất bền chắc tựa hồ là nguyên một khối trụ nham thạch mà điêu khắc thành, đi xuống hai mươi một bậc Hải Long tiến vào một gian thạch thất trống trải.

Nơi này diện tích ước chừng hơn mười thước, trên vách tường thạch thất vây quanh là một viên bảo thạch lớn chừng bằng nắm tay, mặt trước lưu chuyển quang mang màu trắng, đúng là ánh sáng của thạch thất này. Bốn phía của thạch thất tất cả đều là do nhiều bảo các tạo thành, hộp gỗ, hộp ngọc, khí tức từ bình đẳng đến bất đồng nếu thoáng ở nơi này, ở vị trí trung ương thạch thất có treo một bức họa, họa một lão nhân, lão nhân sau lưng lưng lóng lánh thất thải quang hoàn, tay phải lam quang loé ra bảo kiếm, tay trái nâng một cái bát ngọc, tiên phong đạo cốt, đáng như thần thiên giáng phàm.

Chung quanh lão nhân mây mù che phủ, thất thải mây tựa hồ đang nâng đỡ thân thể hắn vậy. Hết thấy đều là như thật vậy. Bố trí như vậy là cho người ta cảm giác được một loại trầm tĩnh. Trong gian thạch thất không có một tia môi khí nào, ngược lại có một mùi hương thơm ngào ngạt.

Trong lòng nhất động, Hải Long đột nhiên nhớ tới lần trước khi Tiểu Cơ linh bị thương thì Linh Ngọc tử nói với hắn tất cả tiên thảo trưởng thành đều bị Đạo Minh chân nhân cắt đứt. Nhìn hình dạng thì chắc là nơi này rồi. Cẩn thận Hải Long lòng thầm nghĩ, dù sao Đạo Minh chân nhân cũng sẽ không buông tha cho mình, rõ ràng một hay hai cũng thể, cũng là chết cả.

Nghĩ vậy hắn tiện tay cầm lấy một hộp ngọc nhẹ nhàng mở, một mùi hương nồng nặc còn hơn cả ngũ phẩm tử chi nhất thời tràn ngập bên trong gian thạch thất, trong hộp ngọc là một gốc cây nhìn qua giống như một người làm bằng bạch ngọc, thể tích cũng không lớn, nhưng nhiều rễ cây, kì lạ nhất chính là cũng giống như người, tại trung ương gốc cây hiện rất nhiều vân lộ đỏ tươi giống như tơ máu. Hải Long quay đầu nhìn thoáng qua cửa vào, liền ném cái đó vào miệng mình, gốc cây vào miệng liền biến hoá, một mùi vị làm dịu vị giác của Hải Long.

“Ăn ngon thật, nhất định là bảo đồ vật. Đạo Minh lão gia hoả này cắt đứt không ít bảo bối. hừ, ta ăn ta ăn, ta cho lão thương tiếc”

Vừa thi thảo ý niệm, Hải Long bắt đầu có hành động, đáng thương những dược thảo trân quý được Đạo Minh cắt giữ trong vô số năm đều bị hắn nuốt hết vào bụng.

Rốt cục Hải Long không ngừng cố gắng nuốt gần ba mươi loại linh đan diệu dược vào bụng, từ bình, hộp ngọc đều bị hắn xử hết.

Vỗ vỗ tiểu phúc căng phồng của mình, hải Long khí xuất ra một mùi thơm ngát toả ra bốn phía. Trong tiểu phúc không ngừng xuất hiện một trận nhiệt khí, đưa toàn thân hắn nâng nâng, cảm giác thoải mái không nói lên lời. Cười hắc hắc Hải Long thì thảo tự nhủ:

”Xem ra thật sự là tuyệt, ngay cả một loại độc dược cũng không có. Cảm giác thoải mái này thật tốt. Nói không chừng ăn nhiều đồ tốt như vậy, ta có cảm giác tinh lại có thể thành tiên đây. Đạo Minh lão gia hoả kia người đừng có trở về gấp à! đợi ta thành tiên, người sẽ đẹp mặt à.”

Đạo Minh chân nhân là người tu tiên như thế nào lại cắt trừ độc dược đây. Gian thạch thất này tất cả đều là hắn khổ cực cắt đứt bảo vật, trong đó có một ít do trưởng bối ban thưởng, Đạo Minh vẫn chưa từng ăn, chuẩn bị kết hợp dược thảo, có lẽ là ý trời, nhưng lại hoàn toàn tiện nghi cho Hải Long. Có chút mệt mỏi hắn dần dần tiến vào giấc mộng đẹp, mà trong cơ thể hắn các loại linh dược cũng bắt đầu dần dần sinh ra hiệu quả.

Đạo Minh chân nhân thở dài một hơi, chậm rãi thu hồi pháp lực của mình. Dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán, mỉm cười nhìn sáu đệ tử đang ngồi trước Linh Thông tử. Trải qua ba ngày cố gắng, Linh thông tử rốt cục cũng đã kết thành Đạo Thai. Thành công tiến vào Thai Thành chi cảnh. Là sự phục còn có cái gì vui vẻ hơn khi nhìn thấy chính đệ tử mình phát triển đây? Quay đầu nhìn Linh Văn tử nói:

”Tốt, tốt nhìn hộ lục sư đệ ngươi, ngàn vạn lần không nên quấy rầy hắn, hắn Đạo Thai đã thành, trải qua bảy ngày tự nhiên sẽ tỉnh. Linh Chi tử, các ngươi mấy người cũng phải cố gắng, trong vòng mười năm đều phải đạt tới ít nhất là Thai Thành cảnh giới.”

Chúng tứ đại đệ tử cảm thụ được sự quan tâm của Đạo Minh chân nhân, đồng thời cung kính đáp:

”Vâng, sư phó.”

Đạo Minh chân nhân lúc trước tại Tiếp Thiên nghiêm tràng bị Hải Long làm cho tức đến hộc máu, trở về lập tức lại cùng đệ tử của mình vượt qua cửa ải khó khăn, thân thể khó tránh khỏi có chút mệt mỏi, hắn gật đầu nói:

”Ta mệt mỏi rồi, các ngươi lưu một, hai người ở lại trong bảo hộ Linh Thông tử, còn lại đều trở về nghỉ đi.”

Nói xong, chuẩn bị ngự phi kiếm của mình quay về đỉnh núi.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Cuồng Cật Bừa Bãi (Hạ)

“ Sư phó, ngài chờ một chút.” Linh Ngọc từ căn Đạo Minh chân nhân.

Đạo Minh vốn ... thương yêu nhất chính là đệ tử mình, mỉm cười nói:” còn có chuyện gì sao?”

Linh Ngọc từ do dự một chút nói:

” Sư phó, ngài, ngài có thể hay không đừng trừng phạt Đàm Vũ, đứa nhỏ này a! sau này chúng đệ tử nhất định giáo dục hắn tốt hơn.”

Nghe được Đàm Vũ hai chữ, Đạo Minh chân nhân sắc mặt nhất thời trầm xuống, nhàn nhạt nói:

” Sự việc của hắn ta sẽ xử lý tốt, các ngươi để ý đến tu luyện của mình đi.”

Nói xong không đợi Linh Ngọc từ dây dưa, ngự kiếm phi hành bay lên trời, hoá thành một đạo thanh quang hướng trở về phía đỉnh núi.

Đạo Minh chân nhân xuyên phá vân vụ, phiêu nhiên hạ xuống đỉnh núi Ma Vân, hắn trầm nghĩ, thời gian ba ngày, vậy tiểu tử hắn là đã tỉnh lại rồi đâu. Chính mình như thế nào cùng hắn nói chuyện đây? vừa nghĩ, hắn vừa bước vào Ma Vân động phủ của mình.

Toàn thân chấn động, đạo minh ngây ngốc đứng trước cửa động phủ, một câu cũng không nói lên lời. Trước mặt một mảnh tang thương làm cho hắn phảng phất như trong ác mộng, dùng sức mở to đôi mắt nhỏ của mình, nhìn kĩ lại tình cảnh trước mắt vẫn không có gì thay đổi. Đạo Minh run rẩy, hộ thể thanh quang bất ổn, sóng gió nổi lên, hắn ngửa mặt lên trời giận giữ hét:

” Là ai, là ai đã hủy hoại trăm năm tâm huyết của ta, hoa hoa thảo thảo đáng thương của ta a! các ngươi chết thật là thảm à! Trước mắt đồ đệ Đạo Minh luôn luôn nghiêm khắc, nhưng tại đây thấy các loại thực vật cỏ cây bị hủy hoại hắn khóc lóc giống như một tiểu hài đồng a.

Sau nửa ngày, tiếng khóc thu hết, tư tưởng đạo minh rất nhanh thay đổi, Hắn trầm nghĩ, trong khi mình li khai đã thiết lập tại đỉnh núi Ma Vân một cấm chế cường đại, cho dù cao thủ tới đây tu vi có cao thâm hơn mình, một khi tác động vào cấm chế chính mình trước tiên sẽ biết là ai, nhưng .....chính là trong khi mình làm hộ pháp cho Linh Thông từ một điểm cũng không cảm giác được.

Vậy thì chỉ có một giải thích, thảm hoa cỏ này là do người trên Ma Vân phong phá hủy, mà nơi này chỉ có một người. Nghĩ thông suốt hết thảy mọi chuyện Đạo Minh chân nhân thê lương giận giữ hét:

” Đàm Vu, người tiểu tử hỗn đản này ra đây cho ta.”

Nói câu này xong Đạo Minh đột nhiên toàn thân run lên tựa hồ nghĩ đến cái gì thân thể như con lốc bay vào bên trong gian thạch thất.

“Oa.” một ngụm máu tươi chảy ra, Đạo Minh nhìn mặt đạo khai mở, thân thể đã lung lay rồi, ở trong lòng hắn, đã hiểu được chuyện gì xảy ra, thanh âm lạnh như băng từ kẽ răng hắn xuất ra:

” Đàm Vu, tiểu tử ngoan a, Đừng đừng có phá hủy tất cả tâm huyết của ta”. Mang theo hi vọng cuối cùng Đạo Minh chân nhân từng bước từng bước hướng mặt thất đi tới.

Nhìn trước mặt hộp ngọc cùng từ bình biến thành từng mảnh nhỏ, nhìn những hộp gỗ đã biến thành vụn vụn, hi vọng cuối cùng của đạo minh cũng đã biến mất. hắn run rẩy nói:

” Ta, ngàn năm huyết tuyệt tham của ta a! trăm năm tục đoạn của ta! Đáng thương thanh chân hoàn của ta a! các ngươi, các ngươi đều mất hết rồi, đều xong hết rồi, hết thảy đều mất hết rồi.”

Kêu to một tiếng thân thể mập mạp của Đạo Minh nhất thời té ngã trên mặt đất, có chút co quắp. Ánh mắt có chút vô thần của hắn trong lúc vô ý nhìn xuống vách tường ở giữa thất nơi có bức cổ họa, lập tức tốc độ thân thể hắn ngã xuống vừa rồi còn không thể so với tốc độ hắn đứng lên, cẩn thận mở cổ họa, lộ ra mặt sau, một cái hồ lô xuất hiện trước mặt hắn. Đạo Minh giống như tìm thấy trân bảo, ôm lấy tiểu hồ lô trong ngực mình thì thảo nói:

” Bảo bối, bảo bối tốt của ta, may là, may là người còn lại.”

Nếu Hải Long tỉnh lại hắn nhất định nhận ra vật mà Đạo Minh chân nhân ôm trong lòng ngực chính là cái hồ lô mà quái nhân giao cho lão ngày đó.

Xoay người, hình dáng Hải Long nằm đó lập tức lọt vào tầm mắt đạo minh chân nhân, trước con tức giận chưa từng có, hắn bước từng bước tới bên cạnh Hải Long, bàn tay to mập mạp mang theo thanh quang mãnh liệt không chút do dự hướng đỉnh đầu Hải Long xuống tay. Nếu xuất một chương pháp lực đó xuống, Hải Long tất hoá thành một khối thịt.

Trong lúc đó chợt bốn chữ Kim Tinh Hoà Nhân như tia chớp hiện ra trong lòng Đạo Minh. Thanh quang loé ra trong bàn tay dừng lại phía trên đỉnh đầu

Hải Long tầm ba tấc. Đạo minh chân nhân trên mặt lúc trắng lúc hồng, oa đích một tiếng, hân nhện không được lại phun ra một ngụm máu tươi. Nhớ tới quái nhân trong hầu quần nọ, lí trí nói cho hân mình tuyệt đối không thể làm thương tổn đến tiểu tử trước mặt phân hào nào.

“Trời ạ! tại sao tại sao ta lại không may như vậy, cũng là thu một đồ tôn, chẳng lẽ trời lại phái ngươi xuống trừng phạt ta sao?”

Nói rồi ngã ngồi xuống bên cạnh Hải Long, Đạo Minh chân nhân thở hổn hển, tinh thần vừa trải qua đại kích thích, vừa ói máu ba lần, hân đã bị tổn thương đến nguyên khí.

Sắc mặt Hải Long chuyển đỏ như máu da tay lại xuất huyết, hít thở dị thường trầm trọng, ngồi ở bên cạnh Đạo Minh có thể rõ ràng cảm giác được nhiệt lưu trong thân thể hân, Trong lòng nhất động, thất thanh kêu:

“Hảo tiểu tử, hân mang hết bảo bối của ta ăn đi. Cho dù là ta, cũng không có khả năng tiêu hoá được nhiều thiên tài địa bảo như thế này!”

Kéo tay Hải Long xem xét uyển mạch Đạo minh chứng thực ý nghĩ của mình, Trong cơ thể hải Long, hơn mười cỗ cường đại khí lưu không ngừng chạy quanh, máu trong cơ thể hân tựa hồ đã sôi trào. Nếu là người bình thường sợ rằng đã tự bạo mà chết nhưng kì dị chính là kinh mạch trong cơ thể Hải Long dị thường cứng cỏi, bất luận khí lưu này đảo ngược đánh sâu vào như thế nào thủy chung vẫn tại bên trong kinh mạch hân tuần hoàn, không cách nào phá vỡ được kinh mạch của hân. Tinh huống này là Đạo Minh chưa từng thấy a.

Trong lòng hiểu kì hân cẩn thận dùng pháp lực của mình thâm nhập trong cơ thể Hải Long, pháp lực cường đại vừa vào trong Đạo Minh nhất thời cảm giác được một lực cản rất mạnh, trong cơ thể Hải Long hơn mười cỗ khí lưu tựa hồ tìm được lối thoát, điên cuồng hướng tới nơi pháp lực của hân đưa vào. Toàn thân chấn động Đạo minh nhất thời bị chấn bật tay ra ngoài, mà Hải Long lại phảng phất dị thường khó chịu, lông mày nhíu lại.

Đạo Minh biết rõ, chính mình là không có cách nào giải trừ mê hoặc trong lòng, tưởng có thể giải trừ linh khí không lồ trong cơ thể Hải Long, sợ rằng ít nhất phải là sư phó mình Thiên Thạch đạo tôn cao thủ tu chân như vậy mới có thể làm được. Nhưng là Thiên thạch đạo tôn bây giờ đã bế quan chữa trị thiên thạch của mình, chỉ có người kia, đúng, chỉ có người kia mới có thể cứu mạng tiểu tử này.

Đạo Minh chân nhân thở dài một tiếng, hân hân liếc mắt nhìn Hải Long phẫn nộ nói :

“Tiểu tử này mệnh tốt.”

Mặc dù vạn phần không muốn nhưng hân vẫn đưa Hải Long lên vai, phi thân ra ngoài Ma Vân động phủ, ngự kiếm phi hành hướng nơi ở của hầu quần bay tới. Với tu vi của Đạo Minh, khoảng cách như vậy bất quá chỉ là di chuyển trong tức thời, thanh quang bay xuống, thanh âm tức tức tra tra của đám hầu quần rõ ràng truyền vào tai hân.

Đạo Minh mang theo hải Long đi tới nơi này, Tiểu Cơ Linh là người thứ nhất phát hiện ra. Nó thấy Hải Long hôn mê như vậy nhất thời táo bạo đứng lên, dịch chuyển mây cái đã tới phía trước Đạo Minh chân nhân chỉ chỉ không ngừng.

“Ôm hân để trên mặt đất đi. Hết thấy mọi chuyện ta đều đã biết.” Thanh âm trầm thấp già nua vang lên, quái nhân lập tức xuất hiện trước mặt đạo minh chân nhân.

Đạo Minh vẻ mặt đau khổ thì lễ nói:

“Tiền bối.”

Hân biết tại Liên Vân tông bảy mươi hai phong. Không có ngõ ngách nào mà có thể che mắt nổi thiên nhãn thông của quái nhân.

Quái nhân gật gật đầu nói:

“Hải Long tiểu hầu tử này quả thật quá tinh nghịch, chuyện lần này là hân không đúng. Đa tạ ngươi kịp thời hạ thủ lưu tình. Ta đã chỉ có thể dùng thần lực cứu mạng hân tại Tiếp Thiên nghiêm tràng một lần mà thôi.”

Đạo minh trong lòng thầm nghĩ, đã biết tên đồ tôn hỗn đản của mình mà chỉ dùng hai chữ tinh nghịch để giải thích hay sao? nếu không phải bởi vì ngươi thì ta cho dù không băm hân thành trăm đoạn cũng muốn để cho hân nhận hết khổ sở, bảo bối đáng thương của ta ời!

Tựa hồ cảm giác được bất mãn của Đạo Minh chân nhân, quái nhân nói:

“Ngươi cũng không cần vì đồng tiền thảo mà khổ sở nhiều, hết thấy tổn thất của ngươi đều do ta bồi hoàn đi. Bắt đầu từ bây giờ, sau này mỗi tháng tới nơi này lấy một lần hồ lô, liên tục năm tháng, hân là đề thăng được bảo bối của ngươi.”

Đạo minh toàn thân chấn động, nhất thời trong lòng mừng rỡ, những ê ẩm trong lòng phút chốc biến đâu không rõ, kêu to một tiếng quỳ xuống mặt đất, kích động nói:

“Cám ơn, cảm ơn ngài tiền bối.”

Quái nhân tiên tay vung lên, thân thể Đạo Minh nhất thời bị một cỗ năng lượng vô hình nâng lên:

“Ngươi không cần phải đa tạ, ta chỉ vì tiểu tử này mà hoàn trả mà thôi.”

Đạo Minh vội hỏi:

“Đương nhiên, đương nhiên phạm vật này của ta như thế nào so với tiên phẩm của tiền bối đây? Sau này Đạo Minh có thành tựu hay không hoàn toàn do tiền bối ân tứ. Tiền bối chỉ là ta không rõ, Đàm Vũ bất quá chỉ là một Liên Vân tông đệ tử mới nhập môn... là đệ tử bình thường nhất, ngài tại sao đối với hắn tốt như vậy?”

Quái nhân than nhẹ một tiếng nói:

“Cái này có lẽ là duyên phận a. Có một số chuyện đều là do nhân duyên quyết định. Có một chút ta có thể điểm tỉnh cho ngươi. Kì thật, Hải Long cũng không phải là ma tính của ngươi, chính là tương phản, hắn là phúc tính của ngươi, tương lai sau này của ngươi có thể đắc đại đạo hay không hắn chính là mấu chốt.”

Đạo Minh toàn thân chấn động, tròng lớn đôi mắt nhỏ của mình, thất thanh nói:

“Này, điều này sao có thể? Ta chẳng phải bị hắn khinh nhờn sao?”

Quái nhân nhàn nhạt nói:

“Không nên trách người khác đối với ngươi như thế nào, ngươi chính mình cũng tỉnh lại một chút. Ngươi cùng Thiên Thạch giống nhau, bản tính bất kham, hay chính là sân niệm quá nặng, cho nên tu vi tiến bộ thông thả, ta không thể tiết lộ thiên cơ nhiều lắm, có thể không nắm chắc được cơ duyên, ngươi nhìn chính mình đi.”

Đạo Minh hóp một ngụm lương khí, hắn biết, quái nhân là không có vọng ngôn à, nhìn Hải Long trên mặt đất liếc mắt một cái nói:

“Đàm Vũ hắn ăn nhiều thiên tài địa bảo, trong cơ thể ẩn chứa quá nhiều năng lượng, liệu có việc gì không?”

Quái nhân nói:

“Hết thủy đều là duyên, hôm nay hạ nhân ngay khác sẽ thu quả. Bất luận là phúc hay là họa, đều là hắn sau này phải gánh chịu hết. Về phần tính mạng của hắn ngươi có thể yên tâm, người này phúc duyên thâm hậu, vừa trải qua một ngày tu bổ, cho dù không ai quản hắn, ngủ say sau trăm năm, hắn cũng có thể đem các loại linh khí hấp thụ vào người, Hôm nay ngươi đã bị tổn thương nguyên khí, sau khi trở về húp một ngụm vật bên trong hồ lô, bế quan mười ngày có thể làm cho tu vi không lùi, hãy đi đi.”

Đạo Minh gật đầu nói:

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm, Đạo Minh cáo từ.”

Quái nhân nói:

“Mặc dù bị Hải Long ăn hết linh vật không thể vấn hồi, nhưng các loại tiên thảo vật thực của ngươi trong Ma Vân động phủ đều đã có tiên căn, chỉ cần một giọt trong vật ta đã đưa cho ngươi, có thể một lần nữa hồi sinh trở lại, cần thận hiệu lực cũng không có thay đổi, hãy đi đi.”

Đạo Minh chân nhân tâm cảnh rốt cục cũng khôi phục lại bình thường, thật sâu cúi đầu lễ quái nhân, không hề nói thêm gì ngự phi kiếm biến mất phía chân trời.

Quái nhân đưa mắt nhìn Đạo Minh rời đi, nhẹ nhàng gật gật đầu tự nhủ:

“Đạo Minh tiểu tử này còn có chút tuệ căn, tương lai còn có thể thành đại khí. Hải Long à! tiểu tử này quả thật làm ta vui vẻ. Nhiều năm như vậy ta còn chưa bao giờ tưởng tượng ra hôm nay lại vui vẻ như vậy.”

Quái nhân ôm Hải Long vào trong khuỷu tay, hướng nham thạch lớn đi tới, vừa đi hắn vừa nói:

“Tự nhiên hương Phiêu Miểu nha đầu nọ cầu ái, thật là chỉ có ngươi a, nói không chừng, các ngươi thật có tiên duyên.”

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Hải Long chậm rãi từ giấc ngủ sâu dần dần tỉnh táo lại, quanh thân truyền đến một cảm giác ấm áp, hắn phảng phất cảm thấy chính mình đã ngủ thật lâu rồi. Mở to mắt, hắn phát hiện mình đang ở bên trong hầu quần, bên cạnh là thủy đàm trong suốt, như trước mắt nước bảo trì độ cao nguyên bản, không có nửa phần tăng giảm. Mà chính mình thân thể đang ở trong thạch bồn quen thuộc, bên trong thạch bồn nước đã biến thành trong suốt. Vừa ngủ say tỉnh dậy một màn màu bạc không ngừng hồi lại trước mắt hắn, Hải Long thì thào nói:

“Ta, là ta nằm mơ sao?”

“Không, ngươi cũng không phải nằm mơ, hết thủy đều là thật.” Thanh âm già nua của quái nhân vang lên bên tai hắn.

Hải Long từ trong thủy bồn đi ra, trước mắt chợt lộ một bóng đen, quái nhân cầm đầu bóng xuất hiện tại thủy đàm, chỉ là như trước quay lưng về phía hắn.

“Tiền bối, nhất định là ngài đã cứu ta đúng hay không? nếu không, ta sợ rằng đã bị lão mập mập Đạo Minh nọ đánh chết rồi. Ngài đã cứu ta vài lần, ta như thế nào có thể tạ ơn ngài đây?”

Quái nhân lạnh nhạt nói:

”Không có gì mà ta on hết, đây đều là duyên. Kì thật Đạo Minh cũng không có như ngươi tưởng tượng, chỉ là ý niệm trong đầu ngươi trước đây quá mạnh mẽ, cho lên mới nghĩ hấn là như vậy. Ngươi nhớ kĩ, muốn tu thành tiên, phải làm sao để tâm như gương sáng, đặt tới cảnh giới tâm không nhiễm bụi trần. À cảnh giới của ngươi chính là phát triển có nhanh chút a!”

Nghe quái nhân nói mà không hiểu, Hải Long nghi hoặc nói:

”Tiền bối, cảnh giới của ta tăng lên nhanh chẳng lẽ không tốt sao?”

Quái nhân nói:

”Sau này ngươi sẽ hiểu được. Hải Long, ngươi biết mình ngủ sau bao lâu chưa?”

Hải Long lắc lắc đầu nói:

”Dường như ngủ rất dài, chẳng lẽ mất ba ngày hay sao? cảm giác ngủ rất là thoải mái, toàn thân đều đều khí lực a.”

Quái nhân đột nhiên cười ha ha:

”Ba ngày? người cũng là nhìn nhận giác ngủ này của ngươi là quá nhỏ đó. Ngươi đã ngủ đến gần ba năm, suốt một ngàn ngày. Nhìn thân thể ngươi biến hoá đi.”

Hải Long trong lòng kinh hãi, một ngàn ngày, điều này sao có thể? hấn cúi đầu nhìn lại chính mình, da thịt mình như ngọc, da tay bảo quang lưu chuyển, lấy tay nhẹ nhàng cử động, co dãn mười phần, kì lạ nhất chính là, hai chân của mình cũng dài hơn so với trước rất nhiều, chung quanh hoàn toàn bao phủ một bụi rừng đen rậm rạp. Cơ thể tựa hồ càng thêm cương tráng a. Hơn nữa dường như đã cao thêm không ít, phảng phất chỉ qua một đêm trở thành người lớn rồi. Hải Long thì thảo nói:

”Ba năm, cũng là ba năm, như vậy ta đã mười tám tuổi, ta bây giờ mới hiểu được cái gì là son trung vô giáp tử a! thật sự là thần kì.”

”Uh, quả thật đã ba năm rồi, thời gian ba năm ngươi đã thay đổi rất nhiều, mặc dù trong ba năm này ngươi vẫn ngủ say, nhưng so với bình thường người tu chân chuyên tâm, đoạt được kết quả cũng rất tốt. Ngày ấy ngươi ở Ma vân động phủ cũng dùng không ít thiên tài địa bảo đã hoàn toàn hấp thu rồi. Ngươi có thể xem xét một chút cảnh giới của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 15: Ba Kiện Pháp Bảo (Thượng)

Nghe thấy quái nhân nói cảnh giới của mình đã tăng lên, Hải Long nhất thời mừng rỡ, hai tay vận pháp quyết, đem tinh thần lực tập trung trên người, quát to:

”Thuận phong nhĩ, nghe lệnh, Di, ta, ta như thế nào mới Phục Hổ sơ kì a! cái này không phải quá thấp sao. Chẳng lẽ ngày đó ăn nhân tham là giả mạo phải không?”

Quái nhân cười nói:

”tiểu tử ngươi chẳng biết gì cả. Cái đó là Ngàn năm huyết tuyết tham chính là nhất dương chi tiên nhất thảo, công hiệu rất mạnh. Vốn ta định, trong vòng mười năm không cho ngươi đột phá Phục Hổ cảnh giới. Là do pháp lực khá mạnh của Phiêu Miêu nha đầu nọ hơn nữa ngươi đã ăn quá nhiều tiên thảo có hiệu lực quá mạnh mẽ, mặc dù ta đang cố gắng áp chế hiệu quả, cấm chế đại bộ phận, nhưng chính là ngươi vẫn tiến nhập Phục Hổ sơ kì. Phải biết rằng, người thường tu luyện, ít nhất cũng phải vài chục năm mới có thể đạt tới cảnh giới như bây giờ của ngươi. Mà ngươi tu đạo bất quá mới hơn bốn năm ngắn ngủi mà thôi.

Hải Long có chút khó hiểu, nói:

”Tiền bối, tại sao ngài lại áp chế những hiệu lực này vậy? chẳng lẽ không muốn cho ta hấp thụ hay sao?”

Quái nhân ở trong lòng Hải Long là một người thần bí, Hải Long có nhiều lắm mê hoặc cần hỏi rõ ràng, nhưng hấn biết, trừ phi quái nhân chính miệng nói

ra, nếu không bắt luận mình như thế nào cũng hỏi không có kết quả. Gật gật đầu nói:

”Hào, ta tin tưởng ngài nhất định sẽ không hại ta. A ! được rồi tiền bối, Tiểu Cơ Linh đâu ? đã ba năm rồi, nó bây giờ biến thành như thế nào nhỉ? Có phải nó đã trưởng thành rất nhiều?”

Không đợi quái nhân trả lời một thân ảnh màu xám đã điên cuồng phóng đến, mùi vị quen thuộc khiến cho toàn thân Hải Long chấn động, vô thức ôm bóng đen đang phóng vào ngực.

“Oa, Tiểu Cơ linh, người như thế nào lại nặng đến như vậy? có phải đã ăn nhiều hoa quả lắm không?”

Tiểu Cơ linh quả thật sự đã trưởng thành, trong lòng ngực hắn mất thật nhiều diện tích. Nếu nó đứng lên mặt đất, đã cao qua eo của Hải Long, cánh tay cường tráng cũng đã vượt quá đại mã hầu lần trước, con mắt hồng hồng nhìn qua rất là hung hãn. Nó tựa hồ cực kì hưng phấn, một đôi hươu thảo cực lớn không ngừng khua loạn lên tóc Hải Long. Thanh âm chi chi bén nhọn không ngừng kích thích thính giác của Hải Long.

Một loại tâm tình ấm áp trong mắt Hải Long, ôm lấy cái đầu to của Tiểu Cơ linh hắn thì thầm nói:

”Xem ra ta thật sự đã hôn mê ba năm. Thời gian thật quá mau!”

Quái nhân nói:

”Đối với người mà nói, ba năm này đã có lợi rất nhiều. Ba năm qua, ta muốn là gì hết thấy đều đã hoàn thành. Mặc dù cũng rất ổn định, nhưng cuối cùng là hoàn thành rồi. Tâm nguyện cuối cùng này của ta, từ ngày mai bắt đầu, ta có thể tiến hành việc cuối cùng, người tranh thủ sớm trở về đi.”

Hải Long nhú nhú mày nói:

”Tiền bối, ngài không thể nào nói dễ hiểu hơn một chút được sao, ta không cách nào hiểu được, nó làm ta rất là khó chịu.”

Quái nhân trầm mặc, sau nửa ngày không có lên tiếng. Tiểu Cơ linh từ trong lòng ngực Hải Long nhảy xuống bên cạnh quái nhân, kêu chi chi, tựa hồ hướng đến hắn nói cái gì đó.

Quái nhân than nhẹ một tiếng nói:

”Hải Long, người đi đi. Trong một khoảng thời gian nữa cũng không cản trở lại đây. Hai năm sau ngày mười lăm tháng tám, là ngày ta quy thiên, người nếu có tâm thì đến tiễn ta.”

Hải Long toàn thân chấn động, hắn nghe ngữ khí của quái nhân có mấy phần chán chừ:

”Tiền bối, không phải nói người tu chân chúng ta tính mạng rất dài và buồn chán hay sao? nếu ta đoán không sai ngài tu vi ít nhất có thể so sánh được với Liên Vân tông nhị đại tổ sư. Nếu ngài đã đạt tới cảnh giới bất quy như thế nào có thể quy thiên chứ?”

Quái nhân lắc đầu nói:

”Ta cùng bọn họ là không giống nhau. Bọn họ đều là những người tu chân chân chính, mà ta là bất đồng, không nên hỏi nhiều, ta không muốn chuyện này làm người bất ổn. Như vậy đi, người không phải có rất nhiều điều muốn biết sao? vậy sau hai năm ngày mười bốn tháng tám tới tìm ta, một ngày thời gian, cũng đủ để cho ta giải thích tất cả cho người nghe, về phần Tiểu Cơ linh, nó sau này sẽ tới Ma Vân bình cùng người gặp gỡ, hi vọng các người vĩnh viễn trở thành bằng hữu.”

Hải Long gật gật đầu nói:

”Tiền bối ta đây không quấy rầy ngài nghỉ ngơi nữa. Hai năm sau, ngày mười bốn tháng tám ta nhất định sẽ tới nơi này, ngài bảo trọng.”

Trong lúc này, trong mắt Hải Long bóng lưng quái nhân toát ra mấy phần khí tức, nhìn qua hắn là rất cô đơn.

Hải Long vừa định rời đi, lại nghe quái nhân nói:

”Hải Long trở về sau này cần gia sức tu luyện Thiên Tâm quyết, nếu người muốn trở thành một thành viên trong tiên giới sau này, phải biết rằng, đối với người tu chân mà nói, một trăm năm đầu tiên là vất vả nhất. Ta đã tính qua, không lâu sau khi, người có thể có một lần được cơ duyên, chính mình phải nắm chắc. Ta tặng cho người tiểu thiết côn nhất định phải để ở trên người người bất kể giờ khắc nào. Ta đã một lần phụ trách thần thức, lần này là hoàn toàn phải do người phát động ra. Khi gặp nguy hiểm người chỉ cần cao giọng hô: “Thiên quân” hai chữ, nó hẳn là có thể cứu người một mạng nữa. Người tính cách tương đối dễ dàng xúc động, khi còn yếu lên chắc chắn về hành động của mình, không lên đắc tội với những người người không ứng phó được, sau này trở về, đầu tiên người đến trước Ma Vân động phủ gặp sư tổ người, người cứ yên tâm, sau này hẳn sẽ không đối địch với người.”

Thân ảnh Đạo Minh mập mạp chợt lóe qua trong đầu Hải Long, khoe miệng hắn bỗng nhúc nhích, hắn nói:

”Đạo Minh tu vi cảnh giới cao như vậy, ta căn bản cũng không đấu lại hắn, chỉ cần hắn không chiêu chọc đến ta, ta sẽ không chủ động cùng hắn đối địch.”

Quái nhân chậm rãi gật đầu nói:



”Tiểu Cơ linh, người tiền Hải Long trở về đi.”

Y Y bất xá liếc mắt nhìn quái nhân một cái, Hải Long cùng tiểu cơ linh đồng thời phóng người lên, hoá thành luồng đạo lưu tinh hướng Ma Vân bình bay đi. Bởi vì tâm trí đã dừng lại tại trên người quái nhân bên cạnh thủy đàm nên đi thẳng hơn một nửa lộ trình Hải Long mới ý thức được cơ thể của mình, giữ chặt lấy tiểu cơ linh xấu hổ hỏi:

”Tiểu Cơ linh, quần áo của ta đâu?”

Tiểu Cơ linh lắc đầu, toát ra một hình dáng mờ mịt khó hiểu.

Hải Long trong lòng cười khở thâm nghĩ, nhìn mình trần truồng đi trở về, bất quá cũng không sao, sư phó đều là nam nhân, ba năm không thấy ta, không biết bọn họ còn nhớ hay không tiểu tử này a.

Bất đắc dĩ, Hải Long tìm trong rừng cây một cái lá to vây quanh hạ thân của mình, lúc này mới cùng Tiểu Cơ Linh trở về Ma Vân bình.

Ma Vân bình hết thấy đều bình thường như ba năm trước, căn phòng nhỏ vẫn yên lặng tại nơi này, tuy nhiên các cây cỏ có xanh tốt hơn trước kia một ít. Hít thở không khí quen thuộc, nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt, Hải long mắt đã ướt ướt. Các vị sư phó trước kia đã nói gì hán đều hồi tưởng lại như đang nghe bên tai. mọi người đều là thật tâm đối với mình rất tốt a!

Đưa pháp lực của mình lên cực hạn Hải Long hoá thành một hư ảnh di chuyển, hán đi tới bên ngoài một căn phòng gỗ, sư phó hán nguyên lai cư trú trong căn phòng này, mà trong phòng tiếng hít trở dài rõ ràng truyền đến. Hiển nhiên sư phó đang tu luyện bên trong. Ma Vân phong chung quanh bố trí cấm chế, chỉ cần có người tiếp xúc, cảnh triệu lập tức sẽ làm bọn Linh Thông tử bùng tỉnh. Bởi vì có tầng phòng ngự này, thường ngày tu luyện bọn họ đều phong bế lục giác, toàn thân tâm trí hợp nhất ngồi xuống tu luyện, mà lúc này Hải Long là từ chỗ hầu quần mới về, cho nên cũng không kinh động đến bọn họ.

Hải Long sờ sờ quanh mắt mình, bắt tri bắt giác phát hiện ra hai hàng nước mắt đã chảy xuống, trong lòng cả kinh, thâm nghĩ ta lúc nào trở lên mềm yếu như vậy. Cảm giác được ở đằng sau có người huých mình một chút, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tiểu Cơ linh nhếch miệng cười, chỉ chỉ đường trở về. Hải Long hiểu được, Tiểu Cơ linh là muốn đi về, nhẹ nhàng gật đầu, thấp giọng nói:

”Ngày mai ngươi trực tiếp đi tới đây với ta.”

Tiểu Cơ linh cao cao nhảy lên, Hải Long mới nhìn thoáng qua một chút, đã thấy nó ẩn hiện ở trên không bên trong núi rừng, nhìn bóng lưng nó, Hải Long bất đắc dĩ lắc đầu xoay người đẩy cửa vào, đi vào phòng mình trước kia.

Bên trong gian phòng vẫn như cũ không có gì thay đổi à, giường và trần không có chút bụi nào, một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt bay vào mũi của Hải Long. Hiển nhiên nơi này có người thường xuyên quét dọn. Con mắt Hải Long lại ướt ướt thì thảo nhủ:

”Sư phó a, các người là giữ lại căn phòng này cho ta sao? Các người còn nhớ Hải Long này sao!”

Thay một bộ quần áo mới sạch sẽ, bộ quần áo rộng thùng thình trước kia đã trở lên vừa với người, ngồi ở trên giường cảm thụ hết thấy không khí quen thuộc Hải Long không nhịn được có chút si tâm.

“Tiểu tử ngươi đã trở lại.” Cửa mở, một người ung thũng xuất hiện bên trong phòng của Hải Long.

Hải Long toàn thân chấn động thất thanh nói:”Mập, mập mập là ngươi ư?” “Người tới chính là sư tổ của hán Đạo Minh chân nhân.

Đạo Minh sắc mặt hơi đổi, cười khở nói:

”Tốt xấu gì ta cũng là sư tổ của ngươi, ngươi không thể nói chuyện khách khí hơn một chút sao?”

Cảm giác được thái độ của Đạo Minh có chút biến chuyển, Hải Long có chút hiểu nói:

”Ngươi, ngươi cũng biết cười sao?”

Đạo Minh vuốt cằm mình cười nói:

”Tại sao ta không thể cười đây? Vừa rồi tiền bối thông tri cho ta, nói ngươi trở về, ta lập tức chạy tới đây, thế nào cảm giác ngủ trong ba năm, rất thoải mái chứ.”

Hải Long bĩu môi nói:

”Thoải mái cái gì, bắt tri bắt giác đã qua thời gian dài như vậy ta ngay cả mình lớn lên như thế nào cũng không biết.”

Đạo Minh than nhẹ một tiếng nói:

”Trước kia ta sân niệm thật sự quá nặng. Trong ba năm này, ta đã tỉnh ngộ được nhiều chuyện bây giờ Đạo Minh đã không phải là Đạo Minh lúc trước. Ngươi cũng không cần phải sợ ta, ta sẽ dùng hết tâm sức truyền đạo pháp cho ngươi.”

Hải Long cười hắc hắc, nói:

”Ta dường như chưa lúc nào nói sợ ngươi cả Đạo Minh mập mạp.”

Chợt thấy hoa mắt, Đạo Minh đã tới trước mặt hắn, bàn tay to bản đã gõ lên đầu hắn một cái, truyền đến thanh âm.”Sau này gọi ta là sư tổ, nếu gọi ta là mập mạp, ta sẽ, ta sẽ...”

Nhìn nhân tính của Đạo Minh so với trước kia đã biến hoá rất nhiều, trong lòng Hải Long đột nhiên trở lên phi thường dễ dàng cười nói:

”Ngươi sẽ làm gì? chẳng lẽ ăn ta phải không? vốn ngươi cũng rất phàm ăn mà.”

Đạo Minh hừ lên một tiếng nói:

”Hừ! nếu tiểu hầu tử người còn tái phạm, ta sẽ khiến cho ngươi khổ tu ở chỗ này đến già không cho ngươi đi kiếm lão bà.”

Hải Long trong lòng cả kinh đứng lên nói:

”Cái gì? Chúng ta là người tu chân cũng có thể có lão bà sao? điều này là có thể sao? Lục sư phó có nói qua, chúng ta thuộc thể loại người xuất thế, đoạn tuyệt hết thấy dục vọng.”

Đạo Minh hắc hắc cười nói:

“Không cái gì là không có khả năng, chúng ta không giống Phạm Tâm Tông là hoà thượng từ bỏ hết thấy, chỉ cần ngươi nguyện ý, không ai ngăn cản ngươi cả. Chúng ta ở trong Liên Vân tông, ngoại trừ hai đại tổ sư ở bên ngoài, Tứ đại đệ tử đều có thể kết hợp thành đạo侶, mặc dù như vậy có ảnh hưởng tương đối với tu vi nhưng cũng không phải là không thể.”

Linh Phi tử, Phiêu Miểu đạo tôn dung nhan như trước hiện lên trong mắt, Hải Long trong lòng nóng ruột, nói:

Mập a! à không, sư tổ anh minh, sư tổ thần vũ, ngài cẩn thận nói lại sự việc cưới lão bà đi à.”

Đạo Minh bất đắc dĩ thở dài nói:

”Ngươi tiểu tử này chỉ có phương diện này mới cảm thấy hứng thú. Chúng ta trong những người tu chân, chỉ cần nam nữ yêu nhau, bảo đảm với mình sư là có thể kết hợp thành đạo侶. Kết hợp thành đạo侶 đối với tu vi cảnh giới có điều kiện, chúng ta hai người tu chân kết hợp, có rất nhiều tầng lớp tính thần a.”

Hải Long bĩu môi nói:

”Ta mới không tin lấy lão bà sẽ ảnh hưởng đến tu luyện, nam nữ giao hợp không phải là... tự nhiên... nguyên thủy nhất sao? Sau này nói không chừng ta còn có thể có đạo侶 cùng thăng tiên đây.”

Đạo Minh khinh thương hừ một tiếng nói:

”Ngươi tưởng có thể dễ dàng sao, mặc dù tiên bối rất coi trọng ngươi nhưng tu chân phải tuân tự nhi tiến, ngươi tưởng rằng có thể như ngự kiếm phi hành sao, có thể không nhọc công từng bước mà thành công ư, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh trong một khoảng thời gian ngắn cùng ta trở thành tam đại đệ tử, sau này ta cái gì cũng nghe theo ngươi bái ngươi làm vi sư.”

Hải Long vẻ mặt nhất động, hưng phấn nói:

”Ngươi đã tính toán như vậy, chúng ta đánh cược, chỉ cần trong một trăm năm ta đạt tới tam đại đệ tử, ngươi phải bái ta làm thầy, sau này cái gì cũng đều nghe theo ta.”

Đạo Minh sờ sờ cái trán của Hải Long nói:

”Tiểu tử ngươi cứ nằm mơ đi. Từ khi có người tu chân đến nay, ta còn không có nghe qua một tông phái nào trong vòng một trăm năm có thể có thiên tài đạt tới Đẳng Phong cảnh giới. Tốt, ta đánh cược với ngươi, nhưng là nếu ngươi thua thì phải làm sao?”

Hải Long suy nghĩ một chút nói:

”Ta thua ta cũng bái ngươi làm vi sư a.”

Đạo Minh lại gõ trán hắn một cái nói:

”Nói vậy ta vốn là sư tổ của ngươi, còn muốn bái sư cái gì. Như vậy đi nếu ngươi thua, tại Liên Vân tông chúng ta trong tự thủ chi hội trình trọng hướng ta nhận thua sau này hết thấy mọi việc đều phải nghe lời ta, đối với mệnh lệnh của ta không có gì phản kháng.”

Hải Long cười hắc hắc thông khoái nói:

”Tốt, ta với ngươi đánh cược.” Hắn trong lòng thầm nghĩ, tên mập mập nhà ngươi, chẳng lẽ không biết tính toán cái gì sao? Cho dù thua lẫn từ ta cũng không thừa nhận thế là được.”

Phảng phất nhìn thấu tâm tư Hải Long, Đạo Minh hất hàm thâm ý nói:

”Tiểu tử, đối với ngươi tu chân chúng ta mà nói, đã hứa hẹn là phải thực hiện, nếu không cả đời cũng không thể nào đắc thành đại đạo. Điểm quý quyết trong tâm tư này của ngươi, hãy thu lại đi.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 16: Ba Kiện Pháp Bảo (Hạ)

Hải Long hơi ngẩn người, cả giận nói:

“Từ bàn tử (mập ú), ngươi thách ta.”

Hung hăng chằm chằm trước mặt sư tổ, Hải Long biết, đây là mình nguyện ý nhượng bộ, xét trên mọi khía cạnh đều là do Đạo Minh chân nhân, nên cảm giận nói:

“Ta sẽ không thu lại, ngươi hãy chờ đến đó đi. Một khi trăm năm nữa ta đạt tới Đẳng Phong cảnh giới, thứ nhất sẽ cho ngươi quỳ rạp xuống đất bước chúc heo kêu lên hai tiếng, sau đó là làm tiểu đệ của ta.”

Đạo Minh chân nhân không chút nao núng, mỉm cười nói:

“Có thể lắm! Chỉ cần ngươi thực hiện được, ta nhất định giữ lời. Bất quá cho ta nói rõ một chút, ngươi mà nằm mơ thấy mình đạt đến Đẳng Phong cảnh giới thì không tính à. Ha ha, ha ha ha.”

“Ngươi---”

Hải Long lửa giận bốc lên, nhưng hắn cũng biết đứng trước mặt mình đang là tên mập ú tu vi rất cao so với mình nên đành không có biện pháp. Chỉ có thể cảm hận nói:

“Hảo, như vậy đi.”

Đạo Minh chân nhân mỉm cười nói:

“Đàm vu nhi này! Vài năm nay ta đã nghĩ thông mọi chuyện, vì ta có biện pháp giúp hóa giải được sân niệm trong lòng. Thấy ngươi là đồ tôn ưu ái nhất, ta sẽ truyền thụ lại cho ngươi đây.”

Hải Long cau mày nói:

“Biện pháp gì?”

Đạo Minh chân nhân cố tình bí hiểm nói:

“Thì phải trước là học cách không được tức giận, sau đó thì học cách tức giận cho đến chết. Hắc hắc, tiểu tử, đấu với ta, ngươi vẫn còn non lắm”

Nghe xong Đạo Minh nói, Hải Long chỉ cảm thấy khí huyết trong lòng ngực cuộn cuộn, hiện tại hắn rốt cục đã biết vì sao lúc trước Đạo Minh chân nhân lại thổ huyết. Đạo Minh vỗ vỗ bả vai Hải Long, sắc mặt lập tức nghiêm trang lên, nói:

“Tốt lắm, vừa rồi là ta bảo cừu xong việc ngươi lúc trước làm ta tức giận đến thổ huyết à. Từ giờ trở đi, chúng ta không còn cừu hận gì nữa. Ngươi và ta chỉ cần làm tốt bổn phận của mình. Ta là thông suốt cho ngươi những nghi hoặc sai lệch về sư tổ, mà ngươi còn là đệ tử chân truyền của ta. Liên Vân tông chúng ta tuy rằng đối đãi với đệ tử tương đối rộng rãi, nhưng ngươi cũng không nên làm mọi chuyện rồi thêm. Giống như tình huống lần trước ngươi khinh nhờn Phiêu Miêu đạo tôn, tuyệt đối không được phép phát sinh nữa.”

Trên mặt toát ra một tia nghĩ mà sợ, Đạo Minh bắt đầu đi nói:

“Nói thật, ta rất bội phục sự can đảm của ngươi, người được tôn sùng như Phiêu Miểu đạo nhân mà ngươi cũng dám làm cản, thật không biết là ngươi to gan lớn mật hay là ngốc tử đây.”

Nghe Đạo Minh nói, trong lòng Hải Long dâng lên một cảm giác kỳ dị, nhớ tới dung nhan Phiêu Miểu đạo tôn kia thì thấy như mê như say, nói theo bản năng:

“Lời ta nói đều là thật lòng! Phiêu Miểu đạo tôn nàng quả thật rất đẹp, một chút cũng không giống lão thái bà hơn hai ngàn tuổi.”

Đạo Minh giận dữ nói:

“Đang nói ngươi, ngươi liền tái phát. Phiêu Miểu đạo tôn thần thông quảng đại, cho dù là tông chủ cũng nể nàng vài phần. Dám khinh bạc đối với nàng mà nói, ngươi vẫn là người đầu tiên. Ngày đó phỏng chừng là do các vị tổ sư cảm thấy mới mẻ khác lạ nên mới tha cho ngươi cái mạng, nếu còn chuyện như thế xuất hiện, sợ là ngươi sẽ gặp nguy hiểm. Quái nhân tiền bối đưa ngươi tiểu thiết côn cũng không phải lúc nào cũng đều cứu được ngươi.”

Hải Long hơi chút mất kiên nhẫn nói:

“Biết rồi, biết rồi. Về sau ta sẽ không ăn nói tùy tiện.”

Đạo Minh mỉm cười nói:

“Đàm Vũ, dù sao thì ngươi cũng là đồ tôn của ta, hiện tại đã đạt được tu vi Phục Hổ sơ kỳ, nhưng bây giờ ngươi còn không thể thi triển được, ta sẽ cho ngươi mấy thứ đồ vật phòng thân a. Đề không thôi lại có người nói ta tuyệt tình.”

Tay hán niết pháp quyết, pháp lực bao vây lại ở giữa, một lam, một đỏ, một trắng ba đạo hào quang bay tới trước mặt Hải Long. Hải Long hưng phấn nhìn ba đạo hào quang trước mặt, hứng thú vô cùng, vội vàng hỏi:

“Sư tổ, những cái này là gì vậy!”

Đạo Minh chân nhân thu hồi suy nghĩ, khẽ quát lên, “Hiện hình”. Pháp lực thanh sắc bao vây bên ngoài mở ra. Tam kiện pháp bảo hiện ra hình dáng. Hải Long chăm chú nhìn, chỉ thấy kia là một dây chuyền màu lam, một cái bát quái màu đỏ rất tinh tế và một con rắn màu trắng được điêu khắc tinh xảo. Nóng vội, Hải Long duỗi tay ra chụp lấy, nhưng bị một cổ khí lưu mềm mại che chắn ở ngoài, không thể tiến tới được.

Đạo Minh mỉm cười nói:

“Tiểu tử ngươi đừng sốt ruột. Khoan hãy vội lấy, ta sẽ giải thích từng cái cho ngươi nghe. Tam kiện pháp khí này là do ta căn cứ theo tu vi hiện tại của ngươi mà cố ý chuẩn bị. Chúng đều thuộc loại linh khí, điều tốt nhất chính là không cần dụng pháp lực mạnh mẽ cũng có thể phát động được. Dây chuyền màu lam này tên là Tinh Lam Hoàn, bát quái màu đỏ là Diệt Ma Kính, còn con rắn màu trắng là sản phẩm tốt nhất, vượt qua cả Thất Tu kiếm, tên là Huyền Long.”

Đạo Minh chân nhân vung cánh tay béo ú lên, dây chuyền màu lam kia đã nằm trên cổ Hải Long, một cổ khí lưu lạnh lẽo như rót vào thân thể Hải Long, trong khoảnh khắc đã cùng với pháp lực hán hòa làm một, khiến cho hán thần trí minh mẫn. Vuốt mặt ngoài bóng loáng của Tinh Lam Hoàn, Hải Long hỏi:

“Sư tổ, sử dụng như thế nào?”. Đạo Minh chân nhân đáp:

“Ta đưa cho ngươi tam kiện pháp khí cùng phiếm tính chất không giống nhau. Tại bên trong mỗi một món của tam kiện pháp khí đều có một pháp trận, pháp trận tự bản thân nó có thể hấp thụ thiên địa linh khí bổ sung, cho nên ngươi chỉ cần dùng chính pháp lực của mình dẫn ra tương ứng là có thể phát huy tác dụng. Món này thuộc loại pháp bảo phòng ngự, đương nhiên khi ngươi phát động nó, có thể sinh ra một bộ Tinh Lam chi khái, chỉ cần đối phương công kích không đủ trình độ gây tổn hại trực tiếp, áo giáp này có thể che chắn chu toàn cho ngươi, ngươi sẽ không phải chịu tổn thương nào. Có thể thử một chút, chỉ cần ngươi đưa pháp lực vào trong là được.”

Hải Long hưng phấn gật đầu, ý niệm thúc dục, nhiệt lực trong cơ thể bốc lên cường đại hơn so với trước kia, theo kinh mạch tiến nhập vào trong Tinh Lam Hoàn. Lam quang chợt phóng ra, Hải Long cảm giác được rõ ràng một cổ lạnh lẽo trong nháy mắt đã chảy khắp toàn thân, tuy hơi mơ hồ một chút, nhưng tựa như trên người đã có thêm thứ gì đấy.

Đạo Minh chân nhân mỉm cười, tay phải giơ lên, đánh ra một đạo pháp quyết vào hư không, không khí như là nước gợn nhộn nhạo cả lên, một mặt gương sáng xuất hiện ra trước mặt Hải Long. Nhìn vào trong gương, Hải Long kinh ngạc thầm nghĩ, đây, đây là mình sao? Ở trong gương, là một gã thanh niên dung mạo tuấn tú, tóc đen dài phủ trên bả vai, mặt như quan ngọc, mũi cao, một đôi mắt xé lộ ra dòng thần quang nhẹ nhàng. Trên người gã thanh niên này, lóe ra hào quang của một bộ giáp phức tạp, tựa như là lam thủy tinh nhìn quý giá đẹp đẽ dị thường, áo giáp bao trùm lên mỗi bộ vị của hắn, một mảnh giáp điệp hình thoi kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, phụ trợ cho dáng người thon dài của người thanh niên, càng thêm oai hùng phi phàm. Hải Long si ngốc nói:

“Sư tổ, hiện ra trong gương anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, cao lớn uy mãnh, đẹp trai tựa như thiên thần hạ phàm chẳng lẽ, chẳng lẽ chính là ta sao?”.

Đạo Minh chân nhân ho khan một trận đến dạ dày co thắt liên hồi, cái mặt béo nộn đỏ lên. Cái gương được Pháp lực ngưng kết mà thành cũng tự nhiên cũng vì vậy mà tan biến. Hải Long hoảng sợ, cười cười nói:

“Sư tổ, người làm sao vậy? Không có tẩu hỏa nhập ma chứ”.

“Phi. Tiểu tử ngươi nói ta thế à. Ngươi thật là làm cho ta tức quá mà. Chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như ngươi. Ngươi còn nói những lời như thế, hai kiện pháp khí kia ta sẽ thu hồi lại.”

“Đừng, đừng. Sư tổ ta biết sai rồi, ngài là lão nhân gia anh minh thần vũ như vậy, không quá trăm năm nữa nhất định sẽ được thăng tiên đạo, sao lại luyến tiếc vài món pháp bảo nhỏ nhỏ này chứ?”

Đạo Minh chân nhân hừ một tiếng, nói:

“Tiểu tử ngươi, trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn. Ngươi hãy cẩn thận. Tinh Lam Hoàn này cũng không phải là vạn năng. Sau này bất luận làm cái gì ngươi cũng đều phải khiêm tốn một chút, nếu trêu chọc người không nên trêu chọc, ngươi sẽ nhận lấy hậu quả. Chỉ cần đối phương tu vi vượt qua ngươi một hai cảnh giới thì có thể dễ dàng đột phá cái áo giáp phòng ngự này, đưa ngươi đến chỗ chết.” Hải Long chẳng thèm để ý tới nói:

“Không sao cả. Riêng về phần ngoại hình như thế là đủ rồi. Chờ tới thời điểm thích hợp sau này chỉ cần mặc nó vào, không phải là vô địch sao?” Đạo Minh chân nhân hừ một tiếng, nói:

“Ta đã nói người tu chân kết hợp, chủ yếu chính là ở mặt tinh thần, nếu không có tu vi cao thâm, thì tốt hơn là nên tu dưỡng, ngươi sẽ có lợi.”

Đạo Minh chân nhân đột nhiên biến sắc trở nên thành kính, liền tiếp nói:

“Tổ sư ở trên, xin tha thứ cho đệ tử vọng ngôn.” Hải Long chẳng hề để ý tới Đạo Minh chân nhân đang nói cái gì đó, vỗ về trên dưới bộ Tinh Lam Khải, rất là cao hứng. Tuy nhìn qua bộ giáp rất kiên cố, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến cử động của các đốt ngón tay, kỳ lạ nhất chính là không hề nặng, so với khi mặc bộ bào cũng không có gì khác biệt.

“Sư tổ, người đánh ta thử, để cho ta cảm thụ uy lực của bộ giáp này một chút.” Đạo Minh chân nhân trên mặt toát ra một tia quý dị, thì thào nói:

“Đây là chính ngươi yêu cầu ta đánh nha?” Hải Long vẫn đang đắm chìm trong hưng phấn, nên không có chú ý đến thần sắc biến hóa của Đạo Minh chân nhân, hơi thiếu kiên nhẫn nói:

“Là ta cho người đánh, mau tới đi”. Đạo Minh chân nhân cười hắc hắc, xòe bàn tay mập ú ra hướng về phía Hải Long. Nhất thời một quang ảnh hình bàn tay màu xanh phiêu phiêu xuất ra, quanh ảnh không ngừng lớn ra trên không trung, khi Hải Long cảnh giác ngẩng đầu lên thì đã đến trước mặt.

“Oanh”

Hải Long toàn thân chấn động kịch liệt, thân thể bị một lực cường đại đánh vào bay ra sau, ngã trực tiếp lên cửa phòng Ma Vân bình, mặt xám mảy tro, toàn thân không ngừng đau đớn vô cùng. Lam quang trên người chợt lóe lên, Tinh Lam Khải đã tan biến. Một chương này của Đạo Minh mạnh yếu đến vô cùng, để vừa đạt đến khả năng cực hạn của Tinh Lam Khải mà vừa không để nó bị tổn thương

Hải Long đau đớn thờ không ra hơi, cả giận nói:

“Từ bàn tử, tại sao lại nặng tay như vậy chứ.” Đạo Minh chân nhân trên cái mặt béo lộ ra vẻ mỉm cười bay xuống bên cạnh Hải Long, oan uổng nói:

“Là ngươi kêu ta thử uy lực của Tinh Lam Khải mà, nếu không dùng chút lực, thì làm sao mà ngươi có thể thừa nhận khả năng của nó chứ?”. Hải Long nghi hoặc nói:

“Thật sao? Chẳng phải ngươi nhân cơ hội sửa ta à.”. Đạo Minh chân nhân vô tội lắc lắc đầu, nói:

“Ta là sư tổ của ngươi, sao lại tùy tiện sửa ngươi chứ? Bất quá, tính theo bối phận, dù ta có sửa ngươi thì cũng không có gì là quá.” Hải Long tức giận nói:

“Ngươi, ngươi là tên tiểu nhân dê tiện.” Đạo Minh cười hắc hắc nói:

“Ta vốn không có sân niệm như vậy, xem ra, không bao lâu nữa, ta có thể tăng tới Đạo Long cảnh giới rồi. Hải Long, ta còn muốn đa tạ ngươi nữa đó. Đừng trừng mắt nhìn ta, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến hai kiện pháp bảo kia sao? Nói cho ta biết vừa rồi bị ta oanh kích cảm giác thế nào. Nói rõ cho ngươi biết luôn, lực đạo vừa rồi ta sử dụng, cho dù là mấy trăm cân nham thạch cũng có thể nát ra thành phần. Nếu như không có Tinh Lam Khải, chỉ sợ...”

Hải Long tức giận hừ một tiếng, trong lòng hẳn cũng biết, cái Tinh Lam Khải mà Đạo Minh cho này đúng là thứ tốt, hơn nữa hiện tại lại bị hai kiện pháp bảo kia hấp dẫn, nên hẳn cũng chẳng buồn so đo với Đạo Minh làm gì. Hồi tưởng lại tình hình vừa rồi, thì thào nói:

“Vừa rồi ngay khi bị ngươi đánh trúng, dường như ta thấy có vô số tinh quang lam kim sắc chớp động, trọn bộ giáp dường như hoàn toàn đem ta bao vây thành một khối đại quang. Bây giờ tại sao nó lại biến mất.”

Đạo Minh thu hồi vẻ mặt vui cười lại, nói:

“Tuy rằng vừa rồi ta dùng một chương này hơi nặng tay, nhưng là để cho ngươi hiểu được năng lượng cực hạn của Tinh Lam Khải. Nếu bị lực công kích quá lớn, không chỉ... mà người cũng sẽ chết, ngay cả Tinh Lam Hoàn cũng hóa thành bột phấn. Mà giống như vừa rồi vậy, chính là Tinh Lam Hoàn biến

thành áo giáp năng lượng tiêu hao hầu như đã hết, nên áo giáp năng lượng kia mới biến mất. Xuất hiện tình huống như vậy, ít nhất phải mất một ngày, Tinh Lam Hoàn mới có thể hấp thu đủ năng lượng để biến đổi thành trạng thái áo giáp. Cho nên, người không nên ý lại quá mức vào nó. Đưa tay trái ra, ta sẽ đem kiện pháp bảo thứ hai cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17: Sư Đồ Trùng Phùng (Thượng)

Hải Long vội vàng giơ tay ra, thềm thường nhìn hai kiện pháp bảo ở giữa không trung. Đạo Minh mỉm cười, tay phải điểm ra, bát quái màu đỏ trên không rơi xuống một cách khéo léo, đã nằm gọn trong bàn tay Hải Long lúc nào, đột nhiên Đạo Minh chân nhân búng ngón tay một cái, thanh quang chọt lóe lên, lòng bàn tay Hải Long tự nhiên rách một đường, máu tươi tuôn ra.

Hải Long giật mình nhưng cảm thấy tay trái nóng lên, cái bát quái màu đỏ kia đã dừng lại ngay miệng vết thương. Bất ngờ có một đạo huyết quang phóng lên, cơ thể hắn bị một trận co rút, bát quái màu đỏ kia đã sáp nhập vào trong lòng bàn tay. Đạo Minh chân nhân nói:

“Đây là Huyết Bát Quái, sau này trở thành pháp bảo công kích của ngươi, chỉ có máu tươi mới làm nó kết hợp với ngươi được. Pháp bảo này có chứa đạo niệm không lồ, là vũ khí hàng yêu phục ma lợi hại. Có điều bởi vì nó chứa hung khí nên ngươi phải cố gắng chỉ nên dùng hạn chế thôi. Chờ sau khi ngươi đạt tới Liễu Nhiên cảnh giới, sẽ không còn kiên đề nó nữa. Ngươi có thể dùng pháp lực mà bức nó ra ngoài cơ thể, để tránh ảnh hưởng đến tu luyện sau này của ngươi. Phương pháp sử dụng nó với Tinh Lam Hoàn giống nhau, sẽ theo pháp lực của ngươi rót vào mà phát ra hồng sắc quang mang. Uy lực thì dựa vào pháp lực của ngươi làm chuẩn. Nếu ngươi có thể phát huy được cực hạn uy lực của nó, hẳn là còn có thể trợ giúp thêm năng lượng cho Tinh Lam Khai.”

Hải Long đưa tay trái mình, lòng bàn tay không ngừng truyền đến từng đợt năng lượng âm áp, rất vừa ý nói:

“Sư tổ, người cho ta pháp bảo này rồi mà còn khuyên can đủ thứ, chỉ sử dụng làm phương tiện tối thiểu. Ta phải thử xem uy lực của nó.”

Nói xong, ý niệm thúc dục pháp lực, bát quái màu đỏ trong lòng bàn tay nhất thời phồng lên, xoay tròn kịch liệt nảy ra một đồ hình Thái Cực, Hải Long hét lớn một tiếng:

“Sư tổ, xem pháp bảo.”

Bất ngờ, một đạo huyết quang hình xoắn ốc xoáy lại thành một cột sáng huyết sắc có đường kính năm thước tiến thẳng tới Đạo Minh chân nhân. Đạo Minh hoảng sợ, hắn không nghĩ tới Hải Long lại đem mình ra thí nghiệm, không dám khinh thường, một lệnh bài giống như thứ gì đó theo lòng bàn tay hắn bay ra, kim quang bắn ra bốn phía chặn công kích của Hải Long lại.

Hải Long chỉ mới đạt tới Phục Hổ cảnh giới nên pháp lực có hạn, cột sáng huyết sắc chọt lóe lên lướt qua, có chút bất mãn hắn nói:

“Cái này cũng chưa tốt lắm.”

Đạo Minh cả giận quát:

“Tên tiểu tử ngỗ nghịch ngươi, tại sao lại đánh ta bằng pháp bảo ta mới cho ngươi hả?”

Hải Long cười hắc hắc, nói:

“Tinh Lam Khai lúc này cũng không phải do người thử trước ư? Người tu vi thâm hậu như vậy, ta đây đạo hạnh thấp kém làm sao có thể đã thương người được. Xem ra, Huyết Bát Quái này cũng thật uy lực à.”

Đạo Minh chân nhân hừ một tiếng, nói:

“Thật cái gì. Vừa rồi là ta phải dùng đến pháp bảo lợi hại nhất Thừa Thiên bài, nếu phản ứng chậm một chút thì không chừng đã đúng như mong muốn của ngươi rồi. Cái này cũng cho ngươi, có điều đừng đem ta ra thử nữa. Nếu không, ta sẽ thu hồi hết pháp bảo của ngươi lại.”

Nói xong, bạch quang lóe lên, con rắn màu trắng điêu khắc tinh xảo kia rơi vào tay Hải Long. Con rắn màu trắng tựa như là đúc bằng ngọc, nhìn qua cực kỳ tinh xảo khả ái. Ngũ trảo trên long thân rất sống động, mặt trên bảo quang không ngừng chuyển động nhàn nhạt, long mắt màu vàng, tựa hồ cũng không phải là hoàng kim bình thường, mà như là một loại khoáng thạch. Hải Long cảm giác rõ ràng màu trắng trên con rắn đang lưu chảy, tràn ngập năng lượng sinh khí, khi chạm vào năng lượng ấy toàn thân hắn cảm thấy thoải mái dị thường. Đạo Minh chân nhân nói:

“Bảo khí này tên là Huyền Long, đem cho người thật là hơi tiếc. Đương nhiên là khi gặp nguy hiểm lớn thật sự thì có thể rút toàn bộ pháp lực vào trong đó, nó sẽ biến hóa thành rồng ngăn chặn địch nhân cho người. Bất quá tu vi của người quá nhỏ bé, cho nên nhiều lắm cũng chỉ có thể duy trì được một thời gian ngắn mà thôi. Sau khi thả Huyền Long ra, người phải lập tức đào tẩu ngay, chờ khi năng lượng nó kết thúc sẽ tự trở về bên cạnh người, đồng thời nó còn có một loại công hiệu đặc thù khác là khu trừ độc tố, nếu gặp phải chương khí linh tinh gì đó, chỉ cần cầm nó trong tay thì sẽ không bị độc khí xâm nhập.”

Hải Long nhìn ngắm Huyền Long, cười nói:

“Ta thích cái này nhất, nó là Huyền Long, ta thì Hải Long, chúng ta đúng là một cặp trời sinh a! Cảm tạ sư tổ.”

Tuy Hải Long gọi tiếng ‘sư tổ’ thật nhàn nhã, nhưng Đạo Minh chân nhân lại cảm giác được rõ ràng chỉ có lần này mới là tiếng phát ra thật lòng của hắn. Hừ lên một tiếng, nói:

“Tiểu tử người cũng biết cảm tạ ta sao? Chứ không phải vì mấy món pháp bảo à.”

Hải Long thu Huyền Long vào lòng, trên mặt vui vẻ, nói:

“Sư tổ, ta có một vấn đề muốn hỏi người. Nếu không phải do quái nhân tiền bối kia coi trọng ta như vậy, người sẽ đưa bảo vật này cho ta chứ?”

Đạo Minh chân nhân biến sắc, đứng hình trước mặt Hải Long, thần sắc mang theo một tia lấp liếm, sau một lúc lâu mới nói:

“Không đâu. Đương nhiên là không phải vậy. Chẳng lẽ người so đo với mấy vị sư phó được ta cho pháp bảo sao? Phiếm kiểm kia chẳng qua là ta tạo điều kiện cho bọn họ phát huy năng lực một chút mà thôi. Người thích nghĩ sao thì nghĩ. Dù sao thì mấy món đó ta cũng cho người rồi.”

Hỏi xong câu đó, trong lòng Hải Long không khỏi hối hận một chút, quan hệ giữa mình với Đạo Minh chân nhân vừa mới cải thiện một ít, rồi lại bị chính tay mình phá hư. Than nhẹ một tiếng, hắn thì thào:

“Bất luận người xuất phát từ mục đích gì, ta cũng phải cảm ơn người, sư tổ. Hải Long ta xin thề trong đây, trong vòng trăm năm nữa, trước khi cuộc đánh cược giữa ta và người chưa kết thúc. Chỉ cần ở trước mặt người khác, người đều là sư tổ tôn kính của ta.”

Đạo Minh chân nhân giật giật cái mặt béo ú, nhàn nhạt nói:

“Việc này như thế là đủ rồi. À, thời gian đã không còn sớm, bọn Linh Thông Tử cũng sắp tỉnh lại. Lúc trước ta có nghe bọn họ nói người luôn luôn tiềm tu một mình, vì để giữ bí mật quái nhân tiền bối kia của người, cứ thế đừng hé nửa lời.” Hải Long nhìn Đạo Minh chân nhân thật sâu, trịnh trọng gật đầu. Quay đầu nhìn về dãy nhà gỗ kia, trầm nghĩ trong lòng: các vị sư phó, rốt cục đã được gặp lại các người, Hải Long thật sự rất nhớ mọi người.

Thái dương dần dần trôi đến giữa đỉnh, dưới nguồn năng lượng nóng rực đó, chung quanh Ma Vân Phong sương mù đã loãng ra một ít. Linh Thông Tử một lần nữa phóng thích các giác quan của mình ra, tỉnh ra khỏi tu luyện.

Từ khi đặt đến Thai Thành cảnh giới ba năm trước đến nay, tốc độ tiến bộ của hắn chậm rất nhiều. Ba năm trôi qua, khoảng cách Thai Thành trung kỳ chưa chênh lệch mấy. Ý niệm vừa động, đột nhiên hắn cảm giác được bên ngoài Ma Vân Bình hình như có người. Hơn nữa hơi thở cũng không giống bất cứ vị sư đệ nào của mình. Cả kinh trong lòng, vội phi thân xuống giường, nắm phi kiếm của mình lên mà chạy ra khỏi phòng.

Vừa mới lao ra phòng, chợt bộ Linh Thông Tử đột nhiên khựng lại, tay cầm phi kiếm hơi run lên. Toàn thân như có một trận sóng gió kịch liệt mang theo tất cả tâm tình của hắn trôi lên. Bởi vì, người đứng ngoài hai mươi bước đằng trước kia, đúng là người mà hắn ngày đêm khắc khoải nhưng nhớ trong lòng a!

“Hải Long.”

“Lục sư phó.”

Lưỡng đạo nhân ảnh theo thanh âm vang ra mà lao nhanh về hướng đối phương. Rốt cục, thanh âm kia đã tan thành bọt nước trong suốt giữa không trung, hai thân ảnh đã gắt gao ôm nhau. Ba năm qua, hai thầy trò cuối cùng lại gặp mặt nhau.

Nhìn hai sư đồ đang ôm nhau trước mặt, Đạo Minh chân nhân trong lòng tự nhiên dâng lên một tia phật ý, hắn biết tuy rằng mình vừa tặng tam kiện pháp bảo cho Hải Long, nhưng trong lòng Hải Long, địa vị của hắn vĩnh viễn vẫn kém hơn so với Linh Thông Tử.

Từ đại đệ tử còn lại cũng đều hồi tỉnh lại sau khi tu luyện, bọn họ cảm nhận được trên Ma Vân Bình có biến, đều từ trong phòng lao ra. Khi bọn họ chứng kiến thấy hình dáng Hải Long kia đã thay đổi rất nhiều, cho dù là người tu chân cũng vô phương kiềm hãm lại cảm xúc, không ngoại trừ ai, ánh mắt bọn họ đều trở nên ướt át. Thế nhưng không ai phát hiện ra, cách đó không xa, sư phụ Đạo Minh chân nhân của họ đang đứng cô độc ở đó.

Thật lâu sau, Hải Long chậm rãi ngẩng đầu lên trên vai Linh Thông Tử, nhìn khuôn mặt gлян dị tràn đầy nước mắt của Linh Thông Tử, nức nở nói:

“Lục sư phó, ta rất nhớ người!”

Mặc dù cảm giác chia lìa như là chuyện mới xảy ra hôm qua, nhưng hắn cũng hiểu được, chính mình đã xa rời các vị sư phó ước chừng đã được một ngàn ngày lẫn đêm. Tất cả mọi người đều xúm lại, cơ hồ như đồng thanh nói:

“Chúng ta cũng rất nhớ người a.” Đạo Minh chân nhân ho khan một tiếng, chậm rãi đi đến bên cạnh mọi người, tức giận nói:

“Cũng không phải là sinh ly tử biệt gì, sao lại kích động như vậy chứ? Đối với người tu vi sẽ có thể bắt lợi đây.”

Mọi người lúc này mới phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, Linh Vân Tử cuối xuống, sợ hãi bái kiến Đạo Minh chân nhân. Đạo Minh vung bàn tay béo ú lên, nói:

“Hôm nay là để chúc mừng cho đồ đệ bảo bối của các ngươi trở lại, sau này không được như thế nữa. Linh Thông Tử, hiện tại Đàm Vũ đã tiến nhập đến Phục Hồ cảnh giới, về sau ngươi hãy chỉ đạo hắn cho tốt. Thiên Tâm quyết trong Thiên Tâm pháp cũng có thể truyền thụ cho hắn.”

Linh Ngọc Tử thì thảo nói:

“Thì ra là sư phụ vẫn luôn giáo thụ đạo pháp cho Hải Long, ta còn tưởng rằng hắn đã sớm...”

Nói tới đây, đột nhiên bắt gặp ánh mắt sắc bén của Đạo Minh chân nhân, nên vội đem nửa câu sau nuốt vào lại. Đạo Minh chân nhân nói:

“Các ngươi tu luyện cho tốt, gần nhất là trong khoảng thời gian này ta sẽ không bế quan, nếu có gì không hiểu, cứ đến trực tiếp Ma Vân động mà hỏi ta.”

Nói xong, ngự lên phi kiếm của mình, hắn nhẹ nhàng trở về động phủ của mình. Đạo Minh chân nhân vừa đi, mọi người nhất thời nhẹ nhàng thở ra, vây quanh Hải Long hỏi không ngừng.

“Tiểu tử, ba năm qua ngươi cũng không một lần lại thăm chúng ta. Tính làm cho chúng ta lo lắng đến chết có phải không?”

“Hải Long, tu vi của ngươi tại sao lại tiến bộ nhanh như vậy, mới bốn năm mà đã đạt đến Phục Hồ cảnh giới.”

“Hải Long, lâu nay làm cách nào mà ngươi vượt qua được, sư phụ có hay không...”

Bị tám người vây hỏi, Hải Long cảm thấy mình bị đầu vầng mắt hoa,

“Được rồi, các vị sư phó, mọi người không cần phải hỏi cùng một lúc, đầu ta sắp nổ tung rồi. Ba năm nay trôi qua như thế nào, kỳ thật ngay cả chính mình cũng không rõ lắm, chủ yếu là luôn chăm chỉ khổ tu. Sư tổ cho ăn không ít thiên tài địa bảo, nên tu vi của ta mới tiến bộ nhanh như vậy.”

Linh Thông Tử đã sớm lau khô nước mắt của mình, mỉm cười nói:

“Được rồi, Hải Long vừa trở về, mọi người cũng không nên tra vấn nhiều như thế. Chỉ cần trở về là tốt rồi, tốt rồi.”

Linh Ngọc Tử tinh mắt, thấy Tinh Lam Hoàn trên cổ Hải Long lóe ra lam quang, không khỏi tò mò hỏi:

“Tiểu tử, trên cổ ngươi là đồ vật gì vậy? Không phải là kiện pháp bảo chứ”. Hải Long hắc hắc cười nói:

“Đương nhiên là pháp bảo. Đây là Tinh Lam Hoàn sư tổ tặng cho ta, thuộc loại pháp bảo phòng ngự, là linh khí nha, hơn nữa bên trong còn có pháp trận, không cần tốn nhiều pháp lực cũng có thể khởi động nó. Thế nào? Thập nhất sư phó, hâm mộ không.

” “Oa”

Linh Ngọc Tử mở to hai mắt ra nhìn

“Pháp bảo linh khí cấp phòng ngự, sư phụ lão nhân gia cũng quá bất công đi.”

“Cái đó đương nhiên. Sư tổ lão nhân gia kỳ thật rất tốt bụng, tại mọi người không biết mà thôi.”

Đã tới đình Ma Vân Phong rồi nhưng Đạo Minh chân nhân vẫn đang dùng thiên nhĩ thông nghe ngóng, thì thầm nói:

“Tiểu tử, coi như ngươi còn có chút lương tâm, không bán đứng ta như vậy.”

Hải Long cùng với tám vị sư phó ngồi vây quanh ở Ma Vân Bình, tâm tình bọn họ đều rất tốt, vừa ăn hoa quả vừa tán gẫu. Ba năm qua, đây mới là lần đầu tiên đám người Linh Thông Tử vui vẻ như vậy, Hải Long trở về đã giải tỏa được khúc mắc của bọn họ với Đạo Minh chân nhân. Linh Ngọc Tử cười nói:

“Hải Long à! Ngươi đã tiến nhập Phục Hồ cảnh giới, bây giờ lục sư huynh mới có thể hướng về công đạo với nhị sư huynh. Hải Long ngăn người hỏi:

“Công đạo cái gì?” Linh Ngọc Tử nói:

“Lại nói về lúc trước, bọn ta rất là ích kỷ. Tại thời điểm ngươi vừa mới tới, bọn ta hoàn toàn muốn nhận một tên đệ tử đòi thứ năm chủ yếu là để giúp bọn ta làm tạp dịch. Chính nhị sư huynh đã giáo huấn bọn ta, hóa giải tâm địa hẹp hòi của bọn ta. Về sau một thời gian dài theo ngươi. Lúc ấy bọn ta tiếp xúc càng lúc càng nhiều. Mọi người đều phát hiện, không hiểu sao đều thích cái tên hồn nhiên vô tư chẳng có ưu điểm gì nhà ngươi. Ngươi biết không? Vì muốn ngươi trở về, vài vị sư huynh đã theo bọn ta đi thỉnh cầu sư phụ rất nhiều lần.”



Hải Long khẽ run lên, nhìn mọi người xung quanh một vòng, miễn cưỡng đè nén tâm tình đang rất kích động xuống, hùng hổ nói:

“Thập nhất sư phó, người có thể phê bình chính đệ tử của người như vậy sao? Sao ta lại không có ưu điểm gì. Chẳng lẽ người không biết rằng đệ tử của mình hết sức xuất sắc sao? Đệ tử ưu tú như vậy không biết tìm ở đâu ra đây?”

Linh Ngọc Từ giả bộ làm như đang nôn mửa, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Hải Long, tất cả mọi người còn lại đều cười ha hả. Sau một hồi lâu, tiếng cười tan dần, Hải Long nói:

“Các vị sư phó, các người luôn ở trong Liên Vân Sơn không biết buồn là gì sao? Tuy rằng người tu chân chúng ta có thể sống rất thọ, nhưng cả cuộc đời đều ở một chỗ, thế gian còn gì là lạc thú nữa? Nếu có thể đi ra ngoài du ngoạn thì tốt quá, nếu gặp người xấu, chúng ta cũng có thể thi triển hết sở trường ra, cống hiến một chút.”

Nghe xong lời Hải Long nói, tất cả đều ngạc nhiên, tám vị sư phó đều lộ ra tâm trạng suy tư, trong bọn họ thì ít nhất là Linh Ngọc Từ cũng đã ở đây có hơn bốn mươi năm, thường ngày ngoại trừ tu luyện ra, cơ hồ là không có chuyện gì khác để làm. Lời của Hải Long gợi lên cho bọn họ hướng tới thế giới bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Sư Đồ Trùng Phùng (Hạ)

Linh Thông Từ nói:

“Đúng vậy! Chúng ta tới nơi này đã lâu. Bất quá Liên Vân tông chúng ta có tổ huấn là không thể tùy tiện rời đi khỏi nơi này. Có lẽ tu đạo thành tiên chính là mục đích cuối cùng của chúng ta a.”

Hải Long hừ một tiếng, nói:

“Chỗ này có thể thành tiên dễ dàng như vậy. Nhóm của Nhị đại tổ sư đều tu luyện hơn hai ngàn năm, cũng phải sớm có thành tựu chứ? Bọn họ có ở lâu đến đâu thì càng mệt thêm thôi. Ngoài Liên Vân tổ sư ra, các người có nghe nói qua vị tổ sư nào đắc đạo thăng tiên không. Lục sư phó, không thì chúng ta đi bẩm báo với sư tổ, ra ngoài du lịch đi. Nói không chừng đối với chuyện tu luyện còn có thể có dễ dàng thông suốt hơn.”

Linh Thông Từ cười khò nói:

“Nói thật, điều người nói tất cả chúng ta đều có nghĩ qua. Chúng ta bước chân vào đại môn tu chân rồi thì phải cố gắng kiên trì. Đừng nói sư tổ người căn bản sẽ không đồng ý cho chúng ta rời đi, cho dù hấn có đồng ý đi nữa, thì cũng vô phương thuyết phục được các tông chủ trong đây. Không có tông chủ cùng với vài vị Nhị đại tổ sư liên thủ, cấm chế bên ngoài sơn mạch tuyệt đối không thể mở ra.”

Nghe đến đây, Hải Long không khỏi thất vọng một chút, gãi gãi đầu, nói:

“Chúng ta có thể thừa dịp thu đồ đệ mỗi năm năm một lần mà rời đi. Khi đó, không phải cấm chế sẽ mở ra sao?”

Linh Thông Từ biến sắc, trầm giọng nói:

“Người nghĩ đi mà không nghĩ lại. Nếu nhân cơ hội đó mà trốn đi, thì trở thành tội đồ của sư môn, chẳng những Liên Vân tông chúng ta, mà thậm chí cả toàn bộ Tu Chân Giới đều xem người là thù địch.”

Nhìn bộ dáng chán chường của Linh Thông Từ, Hải Long bất đắc dĩ thờ dài, nói:

“Lục sư phó người đừng nóng giận, ta chẳng qua chỉ nói đùa thôi. Thật là khi lên núi thì dễ còn đi xuống thì khó trăm bề!”

Linh Vân Từ mỉm cười nói:

“Xuống núi ngao du cũng không phải là không có tiền lệ. Có điều phải chờ cơ hội mà thôi. Người cái tên lý khi này một chút cũng không chịu ngồi yên. Chờ sau này có cơ hội, bọn sư phó nhất định sẽ giúp người tranh thủ. Hơn nữa, dựa vào tu vi hiện tại của người, đi ra ngoài nhiều nhất là chỉ mạnh hơn so với người bình thường một ít mà thôi, một khi gặp được cao thủ tu chân hoặc là yêu ma cường đại, sợ là có mà ăn cho hết. Cho nên, chuyện trọng yếu bây giờ đối với người chính là tu luyện thật tốt vào, ít nhất phải vượt qua cảnh giới hiện tại của chúng ta, thì mới có thể tự tin sau khi rời đây.”

Hải Long thấy các vị sư phó đều nghĩ cho mình, bèn gật đầu bất đắc dĩ nói:

“Được rồi. Xem ra đành phải chấp nhận thứ cuộc sống bình thân này thôi! Thời gian đã không còn sớm, các vị sư phó nên tiến hành buổi tu luyện chiều đi, ta cũng muốn nghỉ ngơi một lát.”

Linh Thông Từ đứng lên đầu tiên, mỉm cười nói:

“Đi thôi, trước hết ta sẽ đem Thiên Tâm quyết tâm pháp truyền thụ cho ngươi.”

Hải Long cười nói:

“Rốt cục có thể học được tâm pháp chính thống rồi. Lục sư phó, người không biết đâu, ta còn cùng với sư tổ đánh đố nhau.”

Linh Thông Từ ngăn người, hỏi:

“Đánh cái gì đó?”

Hải Long thần bí đáp:

“Bây giờ thì chưa thể nói cho người biết. Đến lúc đó khắc rõ.”

Vừa nói, hai người đã về tới phòng của Hải Long.

Linh Thông Từ tiện tay đóng cửa lại, nói:

“Hải Long, ngươi hãy nói thật cho lục sư phó biết, mấy năm nay ngươi cùng với sư tổ của ngươi đã xảy chuyện gì? Đừng nói với ta là những gì ngươi nói này giờ là sự thật, ta hiểu rất rõ ngươi, theo như giọng điệu đó của ngươi thì ta có thể đoán được, mọi chuyện đều do ngươi bịa ra.”

Hải Long mở trừng hai mắt, cười khổ nói:

“Lục sư phó, người thật lợi hại a! Chuyện vừa rồi cũng không phải tất cả đều là nói dối. Ta không nghĩ sẽ đi lừa các người, nhưng thật sự là không thể nói ra! Ta chỉ có thể nói cho người biết, ba năm này ta không có chịu cái gì khổ hết, sư tổ đối với ta quả thật tốt lắm. Người cũng đừng hỏi thêm, chờ sau này khi đến thời điểm thích hợp, ta nhất định nói ra hết.”

Linh Thông Từ than nhẹ một tiếng, nói:

“Ta cũng vì quan tâm quá nên mới rồi lên. Lúc ngươi bị sư phụ mang đi, tất cả chúng ta đều buồn muốn chết đi được. Tám người bọn ta ở cùng nhau đã vài thập niên, mỗi ngày đều trôi qua một cách tẻ nhạt, từ khi ngươi đến đây đã làm tăng thêm nhiều lạc thú cho bọn ta, tuy rằng chỉ có một năm thôi, nhưng bọn ta sớm xem ngươi như người một nhà trong đây. Tốt lắm, không dài dòng nữa. Ngồi xuống giường đi, ta dạy cho ngươi tâm pháp Thiên tâm quyết.”

“Lục sư phó, ta...”

Hải Long cảm thụ được sự quan tâm xuất phát từ tấm lòng của Linh Thông Từ, thật sự là không muốn giấu diếm nữa, nhưng có điều, vì quái nhân tiền bối, và Đạo Minh chân nhân dặn dò lại làm cho hắn không thể nói ra được.

Linh Thông Từ nhìn bộ dáng nữa muốn nói rồi lại thôi của Hải Long, mỉm cười nói:

“Được rồi, không nói bây giờ thì không nói. Lòng hiếu kỳ của ta cũng không giữ được lâu, sở dĩ truy vấn ngươi là sợ ngươi đã bị thương tổn gì thôi.”

Hải Long ngồi vào giường, thấp giọng nói:

“Cám ơn người, lục sư phó. Hải Long ở trước mặt người thế, sau này bất luận gặp tình huống gì, bất luận ta về sau có biến thành cái gì, thì người vĩnh viễn là lục sư phó của ta. Các vị sư phó khác cũng giống nhau. Ta vĩnh viễn là đồ đệ của các người.”

Linh Thông Từ toàn thân hơi kích động, hắn cảm nhận trong lời nói Hải Long được sự chân thành, lấy bình tĩnh lại, gượng cười, nói:

“Tiểu tử ngốc, ngươi là hạng người gì bọn ta còn không biết sao? Bình tĩnh lại, không cần phải nghĩ gì nhiều, phải biết rằng, đối với người tu chân chúng ta mà nói, cái loại tình cảm phức tạp càng nhiều thì tu vi bị ảnh hưởng càng lớn.”

Hải Long cắn môi, ngồi thẳng lên, đem ý niệm chìm vào lĩnh đài, cảm nhận được xung quanh thân thể tràn ngập linh khí, khẽ nói:

“Lục sư phó, bắt đầu đi.”

Nhìn bộ dáng Hải Long, Linh Thông Từ hơi kinh ngạc, cho dù là hắn đạt đến Thai Thành cảnh giới cũng không có khả năng tự do khống chế tư tưởng như vậy được. Nhẹ lắc đầu, phớt bỏ các loại cảm xúc trong đầu ra, dùng thanh âm trầm thấp, nghiêm nghị nói:

“Thiên Tâm quyết là Liên Vân tông pháp quyết căn bản nhất, cực kỳ ảo diệu. Hiện tại ngươi đã có tam thiên trụ làm cơ sở, tiếp theo ta sẽ truyền cho ngươi thập ngũ thiên, tả nhãn vi nhật, hữu nhãn vi nguyệt, nhật nguyệt tương giao với mi tâm làm chuẩn. Mi tâm này, liên kết với mi thiên tâm...”

Ngay lập tức, Linh Thông Tử đem phương pháp tu luyện thập ngũ thiên nói cho Hải Long, cũng giải thích này nọ qua một lần. Hải Long tư chất thông minh, một bên nghe Linh Thông Tử giải thích, một bên đã đem phương pháp đó ghi nhớ chặt chẽ trong lòng.

Thời gian bất tri bất giác trôi qua, sau khi Linh Thông Tử giải thích phương pháp tu luyện đến tầng thập bát cuối cùng, thái dương đã lặn mất ở trời tây, bên ngoài cửa sổ phòng tối đen như mực, bên trong phòng độ ẩm cũng giảm xuống vài phần.

“Đầu Chuyển cảnh giới đúng là làm người khác mong muốn đạt được a! Trước kia ta có nghe sư tổ nói qua, nếu đạt được cảnh giới này, sẽ có được năng lực ‘đầu chuyển tinh di’ (vật đổi sao dời). Thử ngẫm lại xem, sao trên trời mà còn không chế được, thì pháp lực đó cao siêu đến cỡ nào. Tuy trong núi cuộc sống rất bình thân, nhưng cái cảnh giới kỳ diệu này có thể hấp dẫn chúng ta tu luyện cho đến ngày xuống tuổi vàng a.”

Trong mắt Hải Long sáng rực tinh quang, buổi chiều nay đối với hắn mà nói thật là quan trọng, nào là một cái cảnh giới kỳ diệu, khác xa Phiêu Nhiên hắn biết, lấy nhân lực mà đạt đến tiên cảnh, đúng là cảm giác kỳ diệu không tả nổi.

“Lục sư phó, ta không ăn cơm chiều đâu, người đi nghỉ ngơi đi. Ta nghĩ mình nên nghiên cứu lại một chút về những điều giảng dạy chiều nay của người.”

Linh Thông Tử mỉm cười, nói:

“Được thôi. Hải Long của chúng ta mà cũng biết nghiên cứu. Lục sư phó ta thật cao hứng.”

Hải Long đỏ mặt, nói:

“Ta trước kia không biết nghiên cứu sao? Rất là cần thiết, chỉ vì khi trước các lão bắt ta làm tạp dịch, thì sao mà rảnh để tu luyện nữa.”

Linh Thông Tử nói:

“Ra sao thì trong lòng người hiểu rõ nhất. Thôi được, giảng giải cho người một chút mà đã sập tối, cũng thấy hơi mệt rồi. Nếu còn gì chưa hiểu thì cứ hỏi bọn ta, chúng ta sẽ tận lực giải thích cho người.”

Nói xong, hắn mở cửa đi ra khỏi phòng.

Trong phòng càng thêm hắc ám khi bên ngoài trời đã tối đen hoàn toàn. Màn đêm buông xuống.

Khoanh chân xếp bằng ngồi trên mộc tháp của mình, Linh Thông Tử giảng thuật còn một câu khẩu quyết tối nghĩa đang không ngừng quanh quẩn trong đầu Hải Long, khẩu quyết này tựa như mỗi câu đều bao hàm nhiều ý. Thở thật sâu, Hải Long từ từ khép hai mắt lại, ý niệm thúc dục nhiệt lưu trong cơ thể theo linh đài mà dâng lên, nơi nhiệt lưu đi qua, truyền đến từng cơn cảm giác thoải mái rất rõ ràng.

Tuy rằng Hải Long có được khẩu quyết của Thiên Tâm quyết, nhưng bây giờ hắn vẫn còn lầy hoay ở Phục Hổ cảnh giới, cho nên trước mắt là dựa vào sở thiên pháp môn tu luyện. Nhiệt lưu chậm rãi trượt qua từng kinh mạch, mang theo từng đợt sáng khoáng, Hải Long dần dần tiến đến trạng thái nhập định.

Không biết qua bao nhiêu lâu, toàn thân hơi chấn động, Hải Long dần tỉnh lại. Hắn kinh ngạc phát hiện mình thấy được một cảnh tượng kỳ dị, một dòng sông lưu chảy phức tạp hiện ra trước mắt, nước trong con sông là màu xanh, còn tỏa ra quang mang nhàn nhạt, nước trong đó vận hành không ngừng, vô số con sông kia tuy rằng hỗn độn, nhưng cách thức vận hành đều giống nhau, cuối cùng đều chảy về một hồ nước. Trước cảnh tượng kỳ dị đó, Hải Long không thể nào giữ bình tĩnh được, tâm hơi bị kích động. Đột nhiên, trước mặt tối sầm lại, tất cả cảnh tượng đều tan biến.

Mở to mắt, Hải Long phát hiện mình vẫn đang ở trong phòng, chỉ có y phục trên người bị ướt đầm mồ hôi, nhớ lại hết thảy chuyện xảy ra lúc đó, hắn thầm nghĩ trong lòng: Chẳng lẽ vừa rồi ta thấy chính là ảo giác? Phải chăng do ta quá nóng vội, mà tẩu hỏa nhập ma? Không, không đâu! Nếu nói là tẩu hỏa nhập ma thật, thì hiện tại ta đã không còn động đậy được.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được gian phòng của mình hình như di chuyển, một cỗ áp lực mà trước nay chưa từng cảm thấy truyền đến, tại cổ áp lực, hắn như người mất đi khí lực. Sợ hãi thật sâu trong lòng dâng lên, theo quán tính Hải Long thúc dục pháp lực của mình tới Tinh Lam Hoàn. Nhập định lần này không biết đã mất bao nhiêu thời gian, pháp lực trong cơ thể tựa hồ cũng chẳng có tăng tiến gì, chỉ là so với trước kia dường như càng thuần thực một chút.

Pháp lực rót vào, Tinh Lam Hoàn phóng ra đại hào quang, bộ giáp như thủy tinh hiện ra ngoài cơ thể, pháp trận trong Tinh Lam Hoàn vận hành rất nhanh, mặt ngoài áo giáp nhất thời hiện ra một tầng lam quang nhàn nhạt.

Nhẹ nhàng thở ra, Hải Long thì thào nói:

“Quả nhiên là hảo bảo bối, thật thoải mái. Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta phải ra xem sao.”

Ý niệm vừa động, hắn đã phiêu bồng đến trước cửa phòng, tay phải lấy ra Huyền Long, liếc qua Huyết Bát Quái trong tay trái, xong rồi mới đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Hải Long liền thấy ngay Linh Trí Tử, Linh Nguyên Tử đứng gần nhất, mười vị sư phó của mình đều đứng ở Ma Vân Bình nhìn ra xa xa, trên mặt đều mang theo vài phần khẩn trương.

Hải Long nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Linh Thông Tử, nói khẽ:

“Lục sư phó, chuyện gì vậy? Sao các người không đi tu luyện, lại chạy đến chỗ này? Vừa rồi ta cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn, chẳng lẽ có địch nhân tấn công Liên Vân Sơn mạch chúng ta hay sao?”

Linh Thông Từ bắt ngờ nhìn Hải Long vận một thân Tinh Lam Khai hoa mỹ, lắc lắc đầu, nói:

“Cũng không phải địch nhân gì, không hiểu tại sao, mấy vị tổ sư đang mở hộ sơn cấm chế pháp trận ra. Năng lượng tỏa ra thật là cường hãn. Chẳng trách trước kia các đồng môn khác từng nói qua, Liên Vân Sơn phong ấn đại trận thật ra là tiên trận do tổ sư lưu lại. Uy lực quá lớn.”

Hải Long nghi hoặc nói:

“Hiện tại không phải còn chưa tới kỳ năm năm thu đồ đệ sao? Mở ra phong ấn pháp trận làm gì? Chẳng lẽ các vị tổ sư không chịu nổi tịch mịch nên muốn đi ra ngoài du ngoạn chăng?”

“Đàm vụ nhi, người lại bắt đầu nói hươu nói vượn, ngay cả tổ sư cũng dám hỗn láo.”

Thanh âm trầm trầm của Đạo Minh chân nhân vang lên, một béo một gầy hai đạo thân ảnh phiêu nhiên bay tới, đúng là Đạo Minh chân nhân cùng với người mới thăng vi Tam đại đệ tử Đạo Tu chân nhân.

“Bái kiến sư phụ, bái kiến sư thúc.”

Đạo Tu cười nói:

“Không phải đã bảo các người rồi à, đừng gọi ta là sư thúc, nghe quái quái không được tự nhiên cho lắm, ta vẫn là Đại sư huynh của các người thôi.”

Đạo Minh chân nhân dừng lại bên cạnh Hải Long, tất cả Từ đại đệ tử đều ngạc nhiên, sư phụ của bọn họ trên mặt mang theo nét hiền hòa tươi cười. Bên tai Hải Long vang lên tiếng Đạo Minh truyền âm, “Tiểu tử, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không để người thua thiệt, thế nào? Đương nhiên, ở trước mặt bọn sư phó của người, cũng nên chừa cho ta chút mặt mũi.”

Hải Long thấy Đạo Minh kia bởi vì mỉm cười mà cái mặt béo như dồn thịt vào một chỗ, thấp giọng nói:

“Tham kiến”

Hắn quỳ phịch xuống đất, như là rồng cổ họng lên hô:

“Đệ tử Đàm Vũ bái kiến sư tổ, chúc sư tổ sớm ngày thăng tiên, vinh đăng vô cùng hoan hỉ.”

Nghe câu trước, vẻ mặt Đạo Minh còn tươi cười, khi nghe tiếp câu sau, vẻ tươi cười trở nên gượng gạo, thầm nghĩ trong lòng: ‘Tiểu tử này, không phải nguyên rùa ta chết hay sao?’. Tuy rằng lời nói của Hải Long không được tự nhiên, nhưng Đạo Minh chân nhân cũng không cách nào bắt bẻ. Vung tay áo lên, dùng pháp lực nâng Hải Long đứng dậy, nói:

“Được rồi, cấp bậc lễ nghĩa về sau có thể miễn, người đừng làm phiền ta là tốt rồi.”

Hải Long hỏi:

“Sư tổ, lão nhân gia như thế nào lại đến đây. Chẳng lẽ người biết vì sao tiên trận được mở à?”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Lần Đầu Ly Sơn (Thượng)

Đạo Minh chân nhân gật đầu, đáp:

“Ta cũng mới nghe sư phó nói mấy hôm trước. Mở tiên trận ra lần này là bởi có hai vị tổ sư chuẩn bị xuất ngoại. Ba năm trước khi phong ấn Tiếp Thiên Phong, tông chủ đã thu được một cái phong linh trát, linh trát này chính là cách để người tu chân liên lạc với nhau, người có công lực thâm hậu có thể không bị pháp trận ràng buộc. Phong linh trát này là do Tông chủ Phạm Tâm Tông Ngô Vân phạt tôn truyền đến. Trên linh trát nói cho tông chủ biết là hiện tại yêu ma đang rục rịch khắp nơi ở Thần Châu đại địa, ý đồ xem chính nghĩa chúng ta là thù địch, vì muốn có thể ứng phó dễ dàng, nên đặc biệt mời Liên Vân Tông chúng ta tham gia Thất Tông Tụ thủ hội, cùng nhau thương thảo kế sách ứng đối.”

Linh Ngọc Từ hỏi:

“Hai vị tổ sư ra ngoài là ai? Ở trong thất tông, tuy chúng ta thấp nhưng nếu không có vài vị xếp thứ hạng cao thì trung nguyên lục tông kia có thể coi trọng chúng ta như vậy sao? Không phải là muốn chúng ta đi làm vật hi sinh ư.”

Đạo Minh chân nhân sắc mặt trầm xuống, nói:

“Loại đại sự này chỉ có các vị tổ sư mới có thể quyết định thôi, người chỉ cần làm tốt bốn phận của mình là được.”

Hải Long kéo ống tay áo Đạo Minh chân nhân, hỏi:

“Sư tổ, ta thấy Thập nhất sư phó nói có lý a! Cuối cùng là hai vị tổ sư nào ra ngoài? Ta cũng muốn biết.”

Đạo Minh thật hết cách với Hải Long, ở ngay sau lưng hắn còn có một vị Liên Vân tông chủ mà cũng dám suồng sã. Bất đắc dĩ nói:

“Đường như là Phiêu Miểu đạo tôn và Chi Thủy đạo tôn. Dựa vào tu vi của hai vị ấy, cho dù tới bất cứ chỗ nào cũng không thành vấn đề. Hải Long à! Thời gian tu luyện của người lần này không ngắn, ước chừng có trăm ngày, xem ra người đã đi đến quỹ đạo tu chân.

Hải Long kinh ngạc, hỏi:

“Trăm ngày sao? Ta có cảm giác như mới hai ngày mà! Chẳng trách các vị tổ sư có thể ở trong núi hơn ngàn năm, thì ra là dễ dàng như vậy.”

Đạo Minh chân nhân tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

“Bề quan thời gian dài đối với người rất tốt, bất quá, lần sau nếu người muốn tu luyện nhiều ngày như vậy thì nhất định phải tìm một chỗ thanh tịnh, để tránh ngoại ma xâm nhập.”

Hải Long gật gù, nói:

“Ta đến Ma Vân động phủ của người được không, nơi đó mới thanh tịnh, hơn nữa dồi dào linh khí.”

Đạo Minh chân nhân hoảng lên, nói:

“Không được. Hay là đến Phong Vũ sơn của Đại sư phó người đi, nơi đó càng thanh tịnh hơn.”

Lần trước Hải Long phá hủy tất cả bảo bối của hắn, nên bất luận thế nào lần này cũng không dám cho Hải Long đến chỗ mình.

Linh Vân Từ nói:

“Sư phụ, nếu nói đi trung nguyên, thì hai vị đạo tôn hẳn là sẽ đi ngang qua Ma Vân Phong chúng ta à.”

Đạo Minh gật gật đầu, cảnh giác về phía Hải Long nói:

“Đến lúc tổ sư đi ngang qua, tiểu tử người không được ăn nói lung tung đó.”

Hải Long trịnh trọng gật đầu, đáp:

“Sư tổ, người yên tâm, ta nhất định bất loạn.”

Đạo Minh đã sớm vận tâm kiểm tra Hải Long có nói dối hay không, nhưng dù là thần sắc hay trong giọng nói, hoàn toàn không có dấu hiệu khả nghi, hiển nhiên là lời nói ra rất chân thật. Nhưng ở sâu trong nội tâm Đạo Minh lại cảm thấy được, sư tình cũng không đơn giản như vậy. Hắn vừa định nói gì đấy thì Ma Vân Phong chấn động lên, trong lúc nhất thời, mây mù bị thổi đi, trước mắt mọi người không ngớt hiện lên từng đợt cảnh sắc kỳ lạ. Nhìn trước mặt một mảnh sương mù mênh mông kéo đến, Hải Long thì thầm:

“Sư tổ, tiên trận rốt cuộc xảy ra chuyện gì thế?”

Đạo Minh lắc đầu, nói:

“Ngay cả các vị tổ sư cũng chỉ biết phương pháp sử dụng còn nguyên lý hoạt động thì cũng không rõ, như ta thì làm sao biết được. Chỉ nghe sư phụ Thiên Thạch đạo tôn của ta nói qua, tiên trận này tựa hồ là dựa vào Liên Vân Thất thập nhị Phong làm đầu mối then chốt mà thành, Tiếp Thiên Phong là tổng đầu mối then chốt, bên ngoài Thập nhị Phong còn lại sinh ra kết giới. Ở giữa biến ảo khôn lường.”

Trên không trung đột nhiên sương mù phai nhạt dần, tựa hồ bởi vì thái dương chiếu xuống làm tan biến. Xa xa là một ngọn núi đỏ sộ đứng sừng sững, nhìn qua đã thấy dị thường. Giống như là được gọt dũa mặt trước sơn thể đều là các loại thảm thực vật dày đặc, nhuộm sơn thể thành một màu xanh biếc, mặt sau thì chỉ một màu xám của núi đá. Từ khi đi đến Ma Vân Bình, đây là lần đầu tiên tầm nhìn của Hải Long được trông trải như thế, không khỏi sinh ra một cảm giác vui vẻ thoải mái.

Đạo Minh chân nhân nói:

“Chín vị tổ sư tu vi thật là cường đại, tiên trận đã được mở ra nhanh đến như vậy.”

Linh Thông Từ chỉ về phương xa, nói:

“Sư phụ nhìn xem, hai vị đạo tôn đang hướng về phía chúng ta bên này.”

Mọi người nhìn theo hướng hần chỉ, thấy có hai đám mây màu thanh lam cấp tốc bay đến, tia chói ấy xuyên qua từng ngọn núi một.

Đạo Minh chân nhân chặn lại nói:

“Tất cả giữ nguyên vị trí, đứng vững.”

Phiêu Miểu đạo tôn cùng Chi Thủy đạo tôn thoải mái bước trên mây mà đi, trong và ngoài núi tuy rằng tu vi hiện tại chẳng ảnh hưởng gì tới tốc độ của các năng, nhưng trong lòng các năng vẫn hưng phấn không thôi, là một đệ tử Liên Vân tông, được tại ngoại một lần thật sự không dễ dàng chút nào. Mới chỉ chu kỳ ba năm nhưng hai người đã khăn trương kêu gọi các sư huynh đệ mở tiên trận ra, lập tức mang theo Liên Vân tông tín vật khởi hành.

“Sư tỷ, chúng ta vất vả lắm mới ra ngoài được lần này, nên phải tranh thủ vui chơi vài ngày, chứ bằng vào tu vi hiện tại của chúng ta, chỉ sợ hai ngàn năm sau nữa cũng chưa chắc đắc thành cảnh giới, cho nên không cần phải nóng lòng nhất thời.”

Phiêu Miểu đạo tôn cười nói:

“Xem ra chúng ta không hẹn mà cùng chung ý nghĩ. Chờ sau khi tham gia xong Thất Tông Chi Tự, chúng ta liền lưu lại Thần Châu Trung Nguyên chút thời gian, quá vài năm rồi trở về cũng được.”

Chi Thủy đạo tôn giống như đứa bé nhẩy nhót nói:

“Tốt! Chi có sư tỷ tốt với muội nhất.”

Phiêu Miểu đạo tôn tính nói cái gì thì đột nhiên thấy phía dưới tòa Sơn Phong lam quang chớp động, như là có cái gì pháp bảo. Liền vận thiên nhãn thông nhìn lại, phát hiện ra không khỏi làm nàng trong lòng run lên, không tự chủ được nên đã ngừng lại. Người phát ra hào quang màu lam kia, đúng là ba năm trước đây ở Tiếp Thiên Phong đòi cưới mình làm vợ, chính là Ngũ đại đệ tử Đàm Vũ. Đối với đứa nhỏ chỉ mới mười mấy tuổi này, nàng lại khắc sâu trong trí nhớ.

Hải Long làm sao chịu đứng yên, mắt thấy hai luồng thanh sắc lam quang tung bay đến Ma Vân Phong, hần liền mạng bắt tay làm ngay, muốn cho Phiêu Miểu đạo tôn để ý đến hần. Vừa nghe Đạo Minh chân nhân nói Phiêu Miểu, Chi Thủy hai vị đạo tôn rời núi làm việc, hần liền động tâm. Phiêu Miểu đạo tôn kia tuyệt mỹ dung nhan đối với hần có lực hấp dẫn thật sự là quá lớn. Nhớ tới lúc trước nàng ôn nhu tươi cười, trong tâm Hải Long đã không còn tự chủ được.

“Sư tỷ, người thấy cái gì vậy? À, đó không phải là tiểu tử lần trước khẩu xuất vọng ngôn hay sao?”

“Đúng vậy! Chính là hần, kỳ thật hay là do hần cố ý chứng tỏ. Vài năm không gặp, dường như hần trưởng thành không ít. Đạo Minh đối với hần tựa hồ không tệ, ngay cả Tinh Lam Hoàn cũng đem cho hần.”

Chi Thủy đạo tôn mỉm cười, nói:

“Sư tỷ, chúng ta đi nhanh lên, thời gian chỉ kỳ ba năm cũng không phải là vài ngày.”

Phiêu Miểu đạo tôn do dự một chút, nói:

“Chờ đã, chúng ta xuống dưới xem một chút. Tiểu tử kia nếu là người của Lục Nhĩ lão tiền bối thì nhất định phải có điểm nào đó khác biệt.”

Chi Thủy đạo tôn quái dị nhìn Phiêu Miểu đạo tôn, nói:

“Sư tỷ, không phải người động lòng phạm rồi chứ?”

Phiêu Miểu đạo tôn mặt ửng đỏ cười, nói:

“Đừng nói bừa. Ta có hơn hai ngàn năm đạo hạnh, còn có thể động phạm tâm sao, chỉ là đứa bé này thật là có chút thú vị mà thôi. Để cho hần đi theo tên Thiên Thạch cố chấp kia thật sự không có gì tốt, nếu có thể, ta nghĩ nên thu được hần làm môn hạ của mình.”

Chi Thủy đạo tôn nói:

“Lần trước ở Tiếp Thiên Phong, muội cũng không rõ là tiểu tử này có điểm nào khác lạ, thật không rõ vì cái gì mà Lục Nhĩ tiền bối coi trọng hần. Nếu sư tỷ có hứng thú, vậy chúng ta liền đi xem sao.”

Hải Long thấy hai luồng mây thanh lam sắc hiện ra to dần trước mắt, nhất thời hưng phấn, càng dùng sức quơ quơ cánh tay của mình thêm.

Đạo Minh chân nhân nhìn hai vị đạo tôn bay tới, nhất thời cả kinh trong lòng, thầm nghĩ, chẳng lẽ là Phiêu Miểu đạo tôn ghi hận chuyện của Hải Long lần trước, đặc biệt đến giáo huấn hắn sao? Thời gian không để cho hắn do dự, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho đám đệ tử của mình, cung kính thi lễ nói:

“Tham kiến hai vị đạo tôn.”

Phiêu Miểu đạo tôn nhẹ nhàng rơi xuống đất, tay phát nhẹ một cái, mọi người chỉ cảm thấy một cổ gió nhẹ nhu hòa lừa đến, bất giác đều đứng thẳng người lên. Phiêu Miểu đạo tôn đứng ở đó, cũng không có gì khác lạ, tựa như một tiểu cô nương bình thường, ngay cả hào quang sau lưng cũng biến mất theo. Một thân bố bào càng làm cho vẻ bề ngoài của nàng dịu dàng đáng người cực kỳ động lòng người, xung quanh đám người Đạo Minh chân nhân, tất cả đều vội vàng cúi đầu, không dám nhìn trực tiếp.

Đương nhiên Hải Long là ngoại lệ. Hắn vừa thấy Phiêu Miểu đạo tôn cùng với một tuyệt sắc mỹ nữ khác đi vào, nhất thời hưng phấn ngập tràn, kích động nói:

“Tiên nữ tỷ tỷ, chào người.”

Chỉ Thủy đạo tôn sắc mặt trầm xuống, giận dữ nói:

“Tiểu tử vô lễ, nhìn thấy chúng ta còn không hành lễ.”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, nói:

“Quên đi cừu hận, hắn từ trước đến nay cũng không biết cái gì là cấp bậc lễ nghĩa rồi. Uhm, đó là theo ta được biết. A! Người tu luyện tốc độ rất nhanh a! Chỉ có ba năm không gặp, vậy mà đã đến Phục Hồ sơ kỳ. Đạo Minh, xem ra người chỉ đạo rất có phương pháp.”

Đạo Minh chân nhân với đệ tử của Phiêu Miểu đạo tôn là Đạo Văn chân nhân trước nay bất hòa, mà Phiêu Miểu đạo tôn luôn luôn bao che cho đệ tử nàng, nên Đạo Minh tuy không phục nhưng cũng không dám đá động gì, sợ là bị Phiêu Miểu đạo tôn tìm ra cớ để gây chuyện. Nghe được lời nói của Phiêu Miểu đạo tôn, liền nói xen vào:

“Cái này cũng không dám tính là công lao của đệ tử, đều là do Đàm Vũ hắn chịu cố gắng. Hai vị đạo tôn giá lâm Ma Vân Phong, không biết có gì chỉ điểm đệ tử?”

Phiêu Miểu đạo tôn cười, nói:

“Chỉ điểm cái gì, có Thiên Thạch chỉ điểm cho người còn chưa đủ sao? Ta với Chỉ Thủy phải rời núi, đi ngang qua đây nên thuận tiện ghé vào thôi. Đàm Vũ à! Ta cũng không phải là cái gì tỷ tỷ. Lấy số tuổi của ta tính theo nhân gian mà nói, e là phải cao hơn người vài ngàn tuổi, về sau người phải kêu ta một tiếng tổ sư a. Nếu có người nào khi dễ người, thì đi đến Phiêu Miểu Phong tìm ta. Ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho.”

Nói xong, liếc mắt qua Đạo Minh một cái. Nhìn mỹ nữ trước mặt này thân thiết như vậy, Hải Long nhất thời cảm thấy nhiệt huyết sôi lên, kích động nói:

“Tổ sư, người nhìn qua thật sự là quá trẻ, tựa hồ cùng lắm là bằng đệ tử. Cho nên đệ tử mới kêu người là tỷ tỷ. Người đúng là tiên nhân trẻ đẹp nhất! Người rời khỏi núi có thể mang đệ tử đi theo hay không, đệ tử cũng muốn đi xem thế giới bên ngoài một chút, du ngoạn một phen.”

Phiêu Miểu đạo tôn hơi ngần người ra, nói:

“Chúng ta xuất ngoại là để làm việc, không phải là đi vui chơi, huống chi người chỉ mới đạt đến Phục Hồ cảnh giới, cần tu luyện nhiều hơn nữa, tốt hơn là nên ở lại trong núi.”

Hải Long tâm tư linh hoạt, vừa nghe Phiêu Miểu đạo tôn uyển chuyển cự tuyệt mình, hắn liền biết ngay là mình có hi vọng. Vội vàng khẩn thiết nói:

“Hai vị đạo tôn, các người ra ngoài làm việc, cần phải có một tên tạp dịch đi theo phục vụ à! Đệ tử rất chịu khó, cái gì cũng làm, chỉ cần mang đệ tử theo, thì y như là mang theo thêm một người hầu thôi, người muốn làm gì, chỉ cần nói với đệ tử một tiếng, đệ tử cam đoan là sẽ lo liệu thỏa đáng cho người, van cầu người, hãy mang đệ tử đi cùng với. Tu chân cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, người yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho các người.”

Phiêu Miểu đạo tôn nhìn đáng vẻ ồ dột của Hải Long, trong lòng không khỏi mềm nhũn, quay đầu qua nhìn Chỉ Thủy đạo tôn, hỏi:

“Sư muội, người thấy thế nào?”

Chỉ Thủy đạo tôn cả kinh trong lòng, thầm nghĩ, sư tỷ ở Liên Vân tông vì bất mãn nhân tình mà trừ danh, hôm nay bị làm sao vậy, dễ giải đối với một tên Ngũ đại đệ tử tầm thường như thế sao. Tuy nghi hoặc trong lòng, nhưng chung qui là nàng không nên ở trước mặt các đệ tử mà chất vấn Phiêu Miểu đạo tôn, chỉ đáp:

“Hết thầy tùy sư tỷ quyết định.”

Phiêu Miểu đạo tôn chuyển hướng qua Hải Long, nói:

“Chuyện người nghịch ngợm ta đã thấy qua, nếu dám giống như lúc trước ở Tiếp Thiên Phong không phân biệt lớn nhỏ nữa, ta sẽ không khách khí đâu.

Tuy rằng người là đệ tử duy nhất của Thiên Thạch, nhưng bất luận ta có làm gì người thì Thiên Thạch hẳn cũng không dám nói một tiếng đâu. Ta thật sự rất nghiêm khắc, người đã suy nghĩ kỹ chưa.”

Hải Long không thềm để tới cái nhìn sắc như dao của Đạo Minh chân nhân, miệng đầy đồng tình nói:

“Tổ sư, người yên tâm, bất luận người phân phó thế nào, đệ tử nhất định nghe theo. Đệ tử nguyện ý đi cùng người.”

Thầm nghĩ, vừa rồi là ta đồng ý với người là sẽ bất loạn, có điều chỉ là bất loạn hiện bây giờ mà thôi! Sư tổ, thật ngại quá. Thế giới bên ngoài đối với ta cũng rất hấp dẫn.

Chỉ Thủy đạo tôn thấy Phiêu Miểu đạo tôn muốn mang theo Hải Long, cay mảy nói:

“Sư tỷ, chúng ta thời gian có hạn, mang theo hẳn như vậy rất ràng buộc, nhất định sẽ bị chậm trễ.”

Phiêu Miểu đạo tôn đáp:

“Sẽ không đâu, cho dù là ta mang hẳn theo thì tốc độ cũng đâu có chậm hơn người. Huống chi hai chúng ta xuất ngoại, nếu ngay cả một tên đệ tử theo hầu cũng không có, thì không mấy hợp tình. Cứ quyết định như vậy đi. Này Đạo Minh! Ý của người thì sao?”

Đạo Minh lúc này nào dám nói một tiếng không, chỉ phải bất đắc dĩ nói:

“Cứ theo sự sắp xếp của đạo tôn.”

Phiêu Miểu mỉm cười nói:

“Tốt lắm, ta đi ngay đây. Nhiều nhất là hai, ba năm nữa chúng ta sẽ trở về. Có ta và Chỉ Thủy chi điểm, nói không chừng tiểu tử này tu vi còn có thể tăng tiến không ít.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Lần Đầu Ly Sơn (Hạ)

Linh Ngọc Từ nhìn Hải Long hăm mộ, nói thầm:

“Tiểu tử, lần này người thật có phúc, chờ tí, để ta lấy Thất Tu kiểm cho người.”

Nói xong, chạy nhanh về phòng Linh Thông Từ. Cơ hồ là trong thời gian hít thở vài cái, hẳn đã trở lại. Tự tay đem Thất Tu kiểm đeo trên lưng Hải Long, thấp giọng nói:

“Hết thầy cẩn thận, nhất định phải nghe lời tổ sư đó.”

Hải Long hơi tha thiết nhìn các vị sư phó một vòng, mới vừa định nói, thì nghe Phiêu Miểu đạo tôn nói trước:

“Đừng dài dòng nữa. Chúng ta đi thôi.”

Một cỗ lực mệnh mông dăng lên, tựa như bị đám mây bao vây, cảnh sắc trước mặt Hải Long biến đổi, đến khi hắn giật mình tỉnh lại, thì thấy rõ ràng mình đã ở trên không trung. Phiêu Miểu đạo tôn đang phiêu bồng ở bên cạnh hắn. Dưới chân là một mảnh mây thanh lam, mà mình đang dẫm lên, tựa như là mặt đất, không có gì khó khăn, tuy rằng ngọn núi xa xa không ngừng lướt qua người, nhưng Hải Long chỉ cảm thấy gió núi thổi vào ngây ngất.

“Tiên nữ tỷ tỷ, tại sao người không cần phi kiểm cũng có thể bay lên bầu trời được.?”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

“Đàm Vũ, không phải vừa mới dặn người, phải gọi ta là tổ sư mà. Ở Liên Vân tông so với người thì ta thuộc hàng tam bối. Đạt tới cảnh giới này, sớm đã không cần phi kiểm, cho dù không có pháp bảo cũng có thể bay bổng nhẹ nhàng. Đám mây dưới chân này là ta dùng pháp lực biến ra, tên là Thanh Linh Vân. Chờ sau này người đạt tới Hà Cừ cảnh giới thì tự nhiên sẽ có.”

Hải Long hắc hắc cười nói:



“Tiên nữ tỷ tỷ, người thật sự là quá đẹp, hơn nữa lại nhìn trẻ như vậy, hai chữ tổ sư này bảo ta gọi thật sự là không được tự nhiên. Hay là thế này, nếu lúc nào có người khác thì ta gọi là tổ sư, còn như không có ai thì gọi người là tiên nữ tỷ tỷ, như vậy mới dễ gọi. Hơn nữa, chỉ sợ cho dù là tiên nữ cũng không có ai xinh đẹp bằng người à.”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, mắng:

“Ngươi đó nha, chỉ giỏi khua môi múa mép. Tùy ngươi vậy.”

Hải Long thấy Phiêu Miểu đạo tôn nói như thế, nhất thời mừng rỡ trong lòng.

“Cám ơn tiên nữ tỷ tỷ. À! Đúng rồi, tiên nữ tỷ tỷ, về sau ngươi cũng đừng gọi ta là Đàm Vũ, nghe như là cái ông nhỏ vậy. Người kêu tên thật của ta đi. Ta gọi là Hải Long.”

“Hải Long?”

Hai chữ này tựa hồ làm cho Phiêu Miểu đạo tôn nhớ ra cái gì đó, trong mắt toát ra vẻ suy tư.

“Tiên nữ tỷ tỷ, nhà của ta tại một thôn nhỏ cách núi non hơn trăm dặm, ta có một bằng hữu tốt ở đó. Lúc trước chính hấn dẫn ta tới Liên Vân Sơn Mạch, đáng tiếc hấn trong nhà còn có cha mẹ, nên cuối cùng không thể trở thành đệ tử Liên Vân tông. Ta muốn đi thăm hấn, người thấy thế nào?”

Phiêu Miểu đạo tôn phục hồi lại tinh thần, lắc đầu nói:

“Cái tên tiểu hầu tử này, không nên được nước làm tới. Mang ngươi theo đã làm cho cửu muội không vui rồi, hơn nữa hiện tại thời gian thật cấp bách, việc chúng ta làm lần này là đại biểu cho Liên Vân Tông, tuyệt đối không thể chậm trễ, phải trực tiếp bay thẳng đến Phạm Tâm Tông. Nếu như có duyên, ngươi và vị bằng hữu kia sớm muộn gì cũng gặp nhau thôi. Huống chi, chẳng lẽ ngươi không phát hiện chúng ta đã ra ngoài phạm vi của Liên Vân Tông, nơi này đã cách Liên Vân Sơn Mạch năm trăm dặm rồi sao.”

Hải Long có rất nhiều lý do để được ra khỏi Liên Vân Sơn Mạch, trong đó nguyên nhân chủ yếu nhất chính là muốn đi gặp Trương Hạo, khi nghe Phiêu Miểu đạo tôn nói như vậy, hấn biết là mình không còn hy vọng. Trong đầu tưởng tượng ra Trương Hạo kia thân hình gầy yếu, không khỏi cảm thấy ảm đạm. Dù sao cũng lớn lên với nhau từ nhỏ, hấn lúc nào cũng hy vọng có thể được ở cùng một chỗ với huynh đệ của mình. Phiêu Miểu đạo tôn nhìn bộ dáng khổ sở của hấn, không khỏi đau xót trong lòng, khuyên nhủ:

“Được rồi, ngươi cũng đừng lo nghĩ nhiều như vậy, chờ khi chúng ta trở về, thời gian thoải mái, đến lúc đó ta sẽ dắt ngươi đi.”

Hải Long nhận tình sáng lên, tâm trạng nhất thời hưng phấn.

“Cám ơn người, tiên nữ tỷ tỷ. Người đối với ta thật tốt.”

Phiêu Miểu đạo tôn bắt đầu dĩ cười cười, thầm nghĩ trong lòng: ‘Mang theo tiểu tử này, thật không biết là đúng hay sai, vì cái gì mà rốt cuộc ta lại có một tình cảm không thể hiểu nổi đối với hấn chứ? Chẳng lẽ cũng bởi vì câu nói muốn kết hôn với ta kia của hấn sao? Không, không đâu, bằng vào đạo tâm hơn hai ngàn năm, sao lại có thể dễ dàng bị kích động như vậy. Ài, có lẽ tất cả đều là duyên số. Duyên phận đến thì có tránh cũng không khỏi.’

Hải Long thấy Phiêu Miểu đạo tôn trầm ngâm, cũng không dám xen vào, nhìn bốn phía xung quanh, vô số mây trắng bay lướt qua dưới chân, cảm thụ được sự vững vàng của Thanh Linh Vân, dường như máu huyết đang sôi trào khắp toàn thân. Phiêu Miểu đạo tôn dung mạo tuyệt thế như vậy tuyệt đối là không thể leo tới, hấn hiểu được, dựa vào chính mình hiện nay, cho dù là bất cứ người nào trong Tu Chân Giới, trong mắt cũng không coi hấn là gì. Chứ đừng nói tới công lực cao thâm, để được sánh đôi với Phiêu Miểu đạo tôn. Không lúc nào mà Hải Long khát vọng như là lúc này có được thực lực cường đại, nên tâm tình kích động, pháp lực trong cơ thể vì thế mà dâng lên mãnh liệt vô cùng.

Cảm nhận được sự biến hóa của Hải Long, Phiêu Miểu đạo tôn nghĩ hấn bởi vì đột nhiên được tiếp xúc thế giới bên ngoài mà hưng phấn, nên lạnh nhạt nói:

“Không nên suy nghĩ nhiều như vậy, phải duy trì tâm trạng bình thản, nếu không đối với chuyện tu luyện của ngươi sẽ rất bất lợi.”

Hải Long bị lời nói của Phiêu Miểu làm cho bừng tỉnh, đột nhiên hấn nhớ lại tình hình mình tỉnh dậy ra sao sau khi nhập định, liền hỏi:

“Tiên nữ tỷ tỷ, ta mới đây khi đang tu luyện thì thấy một loại cảnh tượng dị thường, không biết có phải là tẩu hỏa nhập ma không?”

Phiêu Miểu đạo tôn đáp:

“Cảnh tượng dị thường gì? Khi bị tẩu hỏa nhập ma quả thật sẽ sinh ra ảo giác, nhưng cảnh tượng dị thường cũng thường xuất hiện khi tu vi tăng lên, ngươi hãy đem tình huống cụ thể lúc đó kể lại cho ta nghe.”

Hải Long gật đầu nói:

“Là như vậy, lần trước ta nhập định tu luyện thời gian rất lâu, khi tu luyện sắp xong là lúc chứng kiến thấy có một con sông quái gỡ, nước toàn một màu xanh, lại tản ra quang mang nhàn nhạt, chúng không ngừng lưu chảy, các con sông tuy rằng hỗn độn nhưng cách thức vận hành đều giống nhau, đều chảy về điểm cuối là một hồ nước màu xanh, rất giống với lời dạy trong Thiên Tâm Quyết hải nạp bách xuyên (\*), rốt cuộc đây có phải là hiện tượng tốt

không?”.

Phiêu Miểu đạo tôn mở to đôi mắt đẹp ra, kinh ngạc nhìn một đại đệ tử thấp nhất Liên Vân Tông đang ở trước mặt thật lâu không nói lên lời. Hải Long nao núng, cảm nhận được mùi thơm thoang thoang của Phiêu Miểu đạo tôn truyền đến, không khỏi say đắm trong lòng, một cổ xúc động thôi thúc hắn xích lại thân thể mềm mại của Phiêu Miểu đạo tôn gần một chút. Không khỏi rung mình, vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn trực tiếp vào tổ sư, thẳm mẳm mình không vững tâm.

Sau một hồi lâu, Hải Long không thể nhẫn nại đối với thứ không khí yên lặng này, liền hỏi:

“Tiên nữ tỷ tỷ, người làm sao vậy? Cái ta nhìn thấy có phải là hiện tượng tốt hay là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma vậy?”.

Phiêu Miểu đạo tôn thì thảo nói:

“Chẳng lẽ ngươi là một thiên tài sao? Dựa theo lời ngươi nói, với tình hình đó, hẳn là tình huống ở bên trong thân thể của mình. Có điều, ngươi chẳng qua mới là Phục Hồ sơ kỳ thôi! Như thế nào có được năng lực nội thi, chuyện này thật sự không thể không suy nghĩ. Phải biết rằng, là người tu chân thì tối thiểu phải đạt tới cảnh giới Liễu Nhiên mới có thể thấy được tình trạng vận hành năng lượng bên trong cơ thể mình. Xem ra, ngươi đúng là gặp may mắn a!”.

Nghe nàng nói xong, Hải Long nhất thời sáng khoái vô cùng, cười nói:

“Chỉ cần là dấu hiệu tốt là được, tiên nữ tỷ tỷ cảm ơn người giúp ta giải thích cái nghi hoặc này, ta có thể an tâm rồi.”

Phiêu Miểu đạo tôn ngữ âm thâm ý nói:

“Cố gắng tu luyện đi. Nói không chừng, về sau ngươi sẽ trở thành hậu duệ của Liên Vân Tông tổ sư là người duy nhất được thăng tiên.”

Nghe Phiêu Miểu đạo tôn nhắc đến tổ sư cùng với thành tiên, Hải Long nhất thời hứng thú gia tăng, hỏi:

“Tiên nữ tỷ tỷ, chẳng lẽ Liên Vân Tông chúng ta thành lập đến nay được vạn năm mà không ai có thể đạt tới tiên nhân chi cảnh sao? Vậy các vị tổ sư đời trước đi đâu cả rồi, bọn họ hẳn là cũng có đột phá Vô Ngã cảnh giới a, nhất định là không chết.”

Phiêu Miểu đạo tôn sâu kín thờ dài, nói:

“Thành tiên nói thì dễ hơn làm. Bất luận là ai cũng chưa từng gặp qua Liên Vân Tông tổ sư, bọn ta chỉ là dựa theo điển tịch của lão nhân gia để lại mới biết được người đã đắc đạo thăng tiên thành công. Về phần tiên giới có hình thù ra sao thì bọn ta hoàn toàn không biết gì cả. Không sai, lúc trước trong bọn ta có hơn mười vị tổ sư tư chất rất cao đã thông qua Vô Ngã cảnh giới. Nhưng có điều hiện tại bọn họ đều đã mất. Hơn nữa cũng không có một ai có thể thành tiên.”

Nhìn Phiêu Miểu đạo tôn có chút sa sút, trong lòng Hải Long căng thẳng, hỏi:

“Lý do tại sao? Dù gì cũng đã đạt đến Vô Ngã cảnh giới, không phải vật lộn với thời gian tuổi tác, thì sớm hay muộn cũng có ngày tiến nhập giai đoạn kiếp thành thôi. Đã có hơn mười vị tổ sư, chẳng lẽ không có một ai thông qua thiên kiếp thành tiên hay sao? Thiên kiếp này cũng quá biến thái à.”

Phiêu Miểu đạo tôn cười mỉm, nói:

“Thiên kiếp thì chúng ta chưa ai thấy qua, cũng không biết nó có biến thái giống như ngươi nói không, nhưng có một điều có thể khẳng định là Liên Vân Tông chúng ta quả thật không ai có thể hướng tới. Mười mấy vị tổ sư kia chỉ có ba kết cục. Có lẽ ngươi không biết, hơn một ngàn năm tu luyện rất buồn khổ vô cùng, nhất là sau khi đạt đến cảnh giới cực cao, loại cảm giác này sẽ ngày càng mãnh liệt, cho dù người có tâm chí kiên định nhất cũng khó mà chấp nhận. Nói ra có lẽ ngươi không tin, các vị tổ sư kia, hơn phân nửa là bị cô đơn tịch mịch dày vò đến chết, cuối cùng bọn họ chọn cách tự sát để chấm dứt sinh mệnh vô tận của mình. Lại nói tiếp, chuyện này có thể là do tâm chí kiên định chưa tới. Cho nên về sau mỗi đợt thu nhận đệ tử, thì tâm chí kiên định luôn là yêu cầu hàng đầu. Đã rõ rồi chứ, ngươi cũng không cần phải thắc mắc nhiều.”

“Tự sát? Tại sao bọn họ ngu như vậy, thế giới này tốt đẹp biết bao. Cho dù muốn đem tất cả cao lương mỹ vị gì đó ra ăn một lần chỉ sợ là thời gian không đủ để mà ăn hết, có gì lại có người ngại mình sống lâu chứ, ta, ta thật sự là khó có thể tiếp thu.”

Vốn hẳn định nói không tin, nhưng khi thấy Phiêu Miểu đạo tôn biểu tình bộ dạng cô đơn, nên liền sửa lại lời nói.

Phiêu Miểu đạo tôn nhàn nhạt nói:

“Trước kia ta có nghe sư phụ nói về chuyện này cũng không tin, nhưng sự thật xảy ra trước mắt. Hiện tại ta cũng có chút chán ghét lối sống như vậy. Tuy rằng ta đạt đến đại đạo cảnh giới, nhưng nghĩ muốn thăng đến kiếp thành kỳ ít nhất còn cần hai ngàn năm nữa, như thế, mỗi ngày thật sự là rất buồn khổ. Nếu tất cả mọi người đều lạc quan giống như ngươi, đương nhiên sẽ không có chuyện đi tự sát. Có hai loại nguyên nhân trong đó một là nên tự sát.”

Hải Long hô thất thanh:

“Nên tự sát? Chẳng lẽ tu chân đến cuối cùng chính là kết cục tự sát sao?”.

Phiêu Miểu đạo tôn trông về phương xa, thờ dài nói:

“Có lẽ như vậy. Bất quá, loại thứ hai là tự sát có lựa chọn. Khi tu chân đạt đến cảnh giới nhất định, chúng ta có thể có được nguyên thần, cũng có thể điều khiển nguyên thần ngao du khắp nơi trong thiên hạ. Có chút thực lực cao thâm nên người tu chân có thể cảm giác được rõ ràng là mình không thể kháng cự thiên kiếp, vì không muốn hình thần câu diệt, bọn họ thường là sẽ lựa chọn bình giải. Tuy rằng bình giải thì coi như sinh mệnh đã xong, nhưng nguyên thần là bất tử, khi bình giải sau một thời gian rất ngắn, người bình giải còn có thể dựa vào trường kỳ tu luyện của mình để đoạt lấy năng lực dùng ý niệm khống chế nguyên thần. Chỉ cần để ý thấy niệm lực còn chưa dứt, liền đem nguyên thần của mình rót vào trong cơ thể một sinh mệnh khác, với tu vi của hân, đạo hạnh sẽ duy trì trong hình hài khác đó. Chỉ cần tập trung tu luyện, thì so với người bình thường sẽ vượt bậc hơn rất nhiều. Hơn nữa cũng có nhiều linh hội hơn đối với việc tu chân. Vừa rồi theo người nói đúng là năng lực nội thị, ta liền đoán rằng có thể chính là một trong các vị tổ sư Liên Vân Tông trước kia sau khi bình giải đã đem nguyên thần của mình rót vào người. Có điều, nhìn dáng vẻ của người lại không giống lắm, nếu không, tu vi của người hẳn là không chỉ thế này đâu.”

Hải Long cười khò nói:

“Tiểu tử ngốc giống như ta vậy, ai mà thêm đem nguyên thần rót vào, trước kia lục sư phó từng nói qua, tư chất của ta không được tốt lắm. Người ta cho dù muốn chọn, cũng không đến lượt ta đâu. Xem ra bình giải cũng tốt a! Chỉ cần tu luyện thêm lần nữa, không phải là có rất lớn cơ hội để thành tiên sao?”.

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, nói:

“Nào giống như người tưởng tượng tốt như vậy. Bình giải là một loại hành vi vô cùng bất đắc dĩ, thông thường khi thiên kiếp sắp bùng xuống thì mới có thể sử dụng, hơn nữa nguy hiểm lại thật lớn. Đầu tiên, sau khi bình giải thì bất luận nguyên thần có tìm thấy thân thể mới thành công hay không, ý niệm người bình giải cũng sẽ biến mất, nói cách khác, nếu ta bình giải đem nguyên thần cho người, vậy người sẽ là người có được nguyên thần của ta, năng lực của ta sẽ bị khống chế trong đó, loại nhân tố này cho dù chúng ta có thể nhìn thấu hết thấy người đó cũng rất khó lòng mà làm. Tiếp theo, có tìm được một thân thể thích hợp mới không mới là quan trọng. Nếu tìm được thân thể có tố chất quá kém, cho dù có nguyên thần trợ giúp, thì thân thể mới này cũng vô phương trở thành người tu chân đạo hạnh cao thâm, càng không cần nói tới chuyện thành tiên. Đáng sợ nhất chính là căn bản nếu không có thân thể mới để dùng, một khi người bình giải tan biến lực ý niệm, thì nguyên thần kia của hân cũng có thể trở thành một cô hồn dạ quỷ, người trong ma đạo thường xuyên tìm những nguyên thần như vậy để luyện chế thành ma khí uy lực cường đại. Đó cũng là chuyện người tu chân chúng ta sợ nhất. Cuối cùng, nếu nguyên thần tìm được thân thể mới rồi, cũng chưa chắc dung hợp tốt, nguyên thần kia chẳng những bị mai một tan thành tro bay, mà ngay cả người kia do thân thể không thể tiếp thụ nguyên thần được mà phải mạng vong, đây là chuyện chúng ta không nghĩ là sẽ gặp, người tu chân chúng ta từ trước đến nay đều quý trọng mỗi một sinh mệnh, một khi gặp phải tình huống như vậy, thà rằng nguyên thần của mình thất tán nhanh một chút, cũng không thể gượng ép để lâm vào tình cảnh đó. Bình giải đối với ta mà nói thật là một từ rất đáng sợ. Có lẽ, hai ngàn năm sau, ta cũng gặp phải lựa chọn gian nan như vậy a.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21: Thần Tiêu Thiên Lô (Thượng)

Hải Long căng thẳng trong lòng, ngăn lại nói:

“Không đâu. Người có thể đột phá kiếp nạn thành công mà.”

Phiêu Miểu đạo tôn lắc đầu, nói:

“Nào có dễ dàng như vậy. E là tông chủ sư huynh cũng không có khả năng thông qua nữa là!”

Đôi mắt rạng ngời toát ra một tia buồn bã, chứa đựng nhiều bi thương. Hải Long mạnh mẽ ưỡn ngực ra, nhất quyết nói:

“Tiên nữ tỷ tỷ, người yên tâm. Chờ sau khi người độ kiếp, ta nhất định dốc hết sức lực trợ giúp cho người dẹp bỏ trở ngại, trở thành tiên nữ chân chính.”

Nhìn Hải Long biểu lộ kiên nghị, Phiêu Miểu đạo tôn không khỏi bật cười, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Hải Long vừa rồi cũng chỉ là nhất thời xúc động mà thôi, khi nghe Phiêu Miểu đạo tôn cười, mới ý thức được rằng đối với tu vi của mình thì căn bản là không có khả năng giúp được gì. Hơi xấu hổ nói:

“Tiên nữ tỷ tỷ, ta, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, hai ngàn năm sau, nói không chừng ta cũng đạt được cảnh giới không thấp. Ta, ta có phải là không biết tự lượng sức mình không.”

Phiêu Miểu đạo tôn nhìn cái dáng cao cao đang đứng cùng mình, trên vẻ mặt Hải Long vẫn còn nét trẻ con, nụ cười càng thêm ôn nhu:

“Tỷ tỷ sao lại trách người không biết tự lượng sức mình chứ? Chỉ cần người có lòng như thế, tỷ tỷ cũng đã vui vẻ rồi. Hiện tại chúng ta đã ra ngoài tây

vực, đang tiến vào Thần Châu trung nguyên, nơi đây tuy linh khí không bằng Liên Vân Sơn Mạch chúng ta nhưng cũng đừng y lại.”

Hiện tại ở trong lòng Hải Long thì Phiêu Miểu đạo tôn như là một tiên nữ chính cống, mỗi cái nhăn cái cười của nàng đều tác động thật sâu vào trong tim hắn. Cung kính đứng bên cạnh Phiêu Miểu đạo tôn, lúc này hắn đã thật sự coi mình chính là đệ đệ của Phiêu Miểu đạo tôn. Thầm hẹn với lòng, bất luận sau này có phát sinh chuyện gì, đến lúc Phiêu Miểu đạo tôn độ kiếp thì cho dù trả giá bằng mạng sống cũng nhất định giúp nàng thành công vượt qua gian nan. Đúng lúc đó, Chi Thủy đạo tôn la lên:

“Sur tỷ, không sao chứ? Vừa rồi hình như muội có cảm giác năng lượng Thanh Lam Vân của tỷ dao động bất ổn.”

Hào quang chợt lóe ra, đám mây giống như Thanh Lam Vân kéo đến, cuộn cuộn tại Thanh Lam Vân của Phiêu Miểu đạo tôn đứng, trên không trung nhất thời xuất hiện một khối dọc ngang hai mươi thước vuông, từ pháp lực được chuyển hóa thành Thanh Lam Linh Vân. Thân thiết nhìn Chi Thủy đạo tôn, Phiêu Miểu đạo tôn cười, nói:

“Không việc gì, chỉ là vừa rồi lo nghĩ vài thứ, nên mất tập trung một chút thôi.”

Chi Thủy đạo tôn ngạc nhiên hỏi:

“Sur tỷ, tâm của tỷ kiên nghị như sắt đá, có chuyện gì mà làm ảnh hưởng tỷ? Không phải bị tên tiểu tử này quấy rầy hả.”

Hải Long phản ứng nói:

“Đương nhiên không phải đệ tử quấy rầy. Đệ tử có thể làm ảnh hưởng gì chứ.”

Chi Thủy đạo tôn lạnh lùng nói:

“Lần này ngoại lệ mang người rời núi là may rồi, nếu người gây ra nhiễu loạn gì thì đừng trách ta không khách khí, cho dù người được lục nhĩ tiên bồi gửi gắm, nhưng chọc ta giận lên thì người cũng không xong đâu.”

Hải Long nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Chi Thủy đạo tôn không khỏi ngẩn người, lí nhí hỏi:

“Lục nhĩ tiên bồi? Người nói là quái nhân tiền bồi sao? Chẳng lẽ lão có sáu lỗ tai ư.”

Phiêu Miểu đạo tôn trừng mắt nhìn sư muội của mình một cái, cau mày nói:

“Cửu muội, không được nói lung tung, nếu tiền bồi đã không cho Hải Long biết thân phận của ngài thì chúng ta tốt hơn là nên giữ bí mật. Tới thời điểm thích hợp, tự nhiên tiền bồi sẽ giải thích cho Hải Long nghe. Tên tiểu tử Đạo Minh kia cấp cho Hải Long cái đạo hiệu thật sự rất tệ, khi tới Phạm Tâm Tông e rằng sẽ bị người khác giễu cợt, về sau muội cũng theo ta xưng hô với hắn bằng tên tục gia là Hải Long nha.”

Hải Long cảm kích liếc nhìn Phiêu Miểu đạo tôn một cái, nói:

“Vi sao quái nhân tiền bồi không chịu nói ra thân phận thật của mình cho đệ tử nghe? Chỉ cần lão đồng ý, đệ tử tuyệt đối sẽ không đi nói lung tung đâu!”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, nói:

“Rất lâu rồi, chuyện này rất là hệ trọng. Có lẽ cơ duyên chưa tới thôi.”

Chi Thủy đạo tôn dùng pháp lực truyền âm ra:

“Sur tỷ, lúc ở Ma Vân Phong muội đã muốn hỏi tỷ, tiểu tử này bất quá còn chưa biết gì, vì có gì mà tỷ lại đối xử tốt với hắn như vậy? Cho dù là đệ tử của tỷ đi nữa thì cũng đừng chiều cố nhiều như thế chứ.”

Phiêu Miểu đạo tôn truyền âm nói:

“Không phải ta mới vừa nói, có lẽ do duyên số gây ra, không sai, Hải Long không có điểm nào đặc biệt nhưng không hiểu vì sao, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta lúc đó liền có cảm giác rõ ràng dường như giữa ta và hắn có một mối quan hệ gì đó, mỗi lần gặp hắn, ta đều có một cảm giác rất thân thiết. Còn nhớ khi xưa sư tôn từng nói qua, nếu ta muốn độ kiếp thăng tiên thì bắt buộc phải có bàn tay của một vị quý nhân nhúng vào, chỉ có dưới sự trợ giúp của hắn, ta mới có thể phá tan kiếp nạn. Vừa rồi ta và Hải Long nói chuyện rất nhiều, bọn ta nói đến tầm nguy hiểm của độ kiếp, trong khoảnh khắc đó, ta đột nhiên cảm giác được rằng, Hải Long, tiểu tử Phục Hổ sơ khai này, tựa hồ chính là quý nhân như lời sư tôn nói. Tuy rằng ta không thể khẳng định, nhưng khả năng này rất cao.”

Chi Thủy đạo tôn hơi ngần người, trong tiếng truyền âm mang theo vài phần chua xót, nói:

“Sur tỷ, tỷ biết không? Sư tôn cũng nói với muội y hệt vậy. Phải tìm cho bằng được quý nhân của mình, hay tối thiểu là tìm ra được mục tiêu. Hiện tại còn chưa rõ quý nhân đang ở chỗ nào. Điều này thật sự là ngoài dự đoán của mọi người! Không nghĩ tới người được gọi là quý nhân của tỷ lại chính là hắn. Tuy chưa thể khẳng định được nhưng nhất định phải thử xem, hai ngàn năm sau, nói không chừng có lẽ hắn thật sự có thể giúp đỡ tỷ. Yên tâm đi, muội sẽ tận lực đối xử tốt với hắn. Chờ sau khi trở về, chúng ta đi thuyết phục tông chủ cho hắn làm đồ đệ của tỷ.”

Phiêu Miểu đạo tôn lắc lắc đầu, truyền âm nói:

“Sư muội, muội sai lầm rồi. Người tu chân chúng ta chú trọng nhất chính là tự nhiên, nếu hấn thật sự là quý nhân của ta thì bất luận là tình huống gì, lúc nào, hấn đều giúp đỡ cho ta được, hà tất phải miễn cưỡng. Bằng vào tu vi của muội chẳng lẽ còn không nhận ra, đứa nhỏ này tướng mạo thanh kỳ, lông mày toát ra một loại khí chất vương giả sao? Có lẽ Liên Vân Tông đúng là nơi thích hợp cho hấn phát triển, cái gọi là ‘kim lân khởi thị tri trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long’ (\*). Thành tựu của hấn thật sự là không giới hạn à! Lớp trưởng bồi chúng ta chỉ cần theo phụ trợ là được.”

Hải Long hết nhìn Phiêu Miểu đạo tôn, rồi lại nhìn Chỉ Thủy đạo tôn, hai người bọn họ đối diện nhìn nhau, ai cũng không hé răng ra, may ra lắm mới có thể thấy môi anh đào của các nàng khẽ mở. Gãi gãi đầu, âm thầm nghĩ: các vị đạo tôn tu vi cao thật là cổ quái, các nàng đang mắt to trừng mắt nhỏ chính là đang làm gì thế?

Phiêu Miểu đạo tôn rốt cuộc đã mở miệng, nhìn qua Hải Long nói:

“Chúng ta đi gấp như vậy cũng không tu luyện được gì, dù sao chỉ còn có hơn phân nửa lộ trình, bọn ta sẽ kể cho người nghe một tí về các tông phái tu chân ở Trung Nguyên đại lục, cũng giúp cho người hiểu biết đôi chút về bọn họ.”

Hải Long vui vẻ nói:

“Tốt! Đệ tử rất thích nghe chuyện xưa.”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

“Sư muội, tới kể đi, ta điều khiển Thanh Lam Vân đi đằng trước.”

Chỉ Thủy đạo tôn trong mắt bao hàm thâm ý liếc nhìn Hải Long một cái, nói:

“Trừ Liên Vân Tông chúng ta ra, Thần Châu Trung Nguyên còn có lục đại Tông phái, gồm Phạm Tâm Tông, Liên Hoa Tông, Vãn Thiên Lưu, Viên Nguyệt Lưu, Thiên Huệ Cốc và Ngũ Chiếu Tiên. Các tông phái đều là chính đạo, trong đó Phạm Tâm Tông và Liên Hoa Tông xuất thế tu Phật chi nhân, bốn tông phái còn lại cùng với chúng ta giống nhau, có cùng một hệ thống tu chân. Không tính Liên Vân Tông chúng ta, hiện tại sáu tông phái này rất có tiếng tăm, thực lực mạnh nhất chính là Ngũ Chiếu Tiên, sau đó là Phạm Tâm Tông, Thiên Huệ Cốc, Vãn Thiên Lưu, Viên Nguyệt Lưu, Liên Hoa Tông. Sở dĩ Liên Hoa Tông thực lực kém là vì tông phái bọn họ nhân số quá ít, theo ta được biết, thì tại thời điểm này có khoảng ít hơn ba mươi người. Người tu Phật trong Liên Hoa Tông toàn bộ là nữ giới, điểm ấy hoàn toàn tương phản với Phạm Tâm Tông, tông phái các nàng nơi Liên Hoa Phật Cảnh cùng với Phạm Tông Thiên Cảnh của Phạm Tâm Tông được người tu chân chúng ta gọi là Phật môn Lưỡng Đại Thánh Địa. Ta sẽ nói thêm một chút về Viên Nguyệt Lưu và Vãn Thiên Lưu. Hai tông phái này đồng khí liên chi, khi đơn độc thì chỉ còn nửa thực lực nhưng khi liên kết lại, thế lực rất là to lớn, thậm chí vượt qua cả Ngũ Chiếu Tiên, ở Tu Chân Giới có câu, ‘hồng phần yên chi viên nguyệt kiếm, thu sát kim phong vãn thiên thương’, những lời này đại biểu cho hai tông phái am hiểu sử dụng pháp khí này. Bọn họ tu hành theo phương pháp khác biệt tạo nên một trường phái riêng, kỳ lạ nhất chính là hai tâm pháp trong hai phái này bổ sung cho nhau, một đệ tử Liễu Nhiên cảnh giới của Vãn Thiên Lưu cùng liên thủ thi triển pháp lực với một đệ tử Viên Nguyệt Lưu thì uy lực không những mạnh mà còn có thể tăng đến Quán Thông cảnh giới.”

Hải Long nói:

“Hai người liên thủ tăng lên một cảnh giới, có gì là lạ đâu?”

Chỉ Thủy đạo tôn lắc đầu, nói:

“Người đừng xem nhẹ một cảnh giới, cũng không như người tưởng tượng vậy đâu, người tu chân mà kém một cảnh giới thì tu vi có thể nói là cách biệt một trời một vực, Vãn Thiên Lưu cùng với Viên Nguyệt Lưu đồng khí liên chi, khi thi triển cùng tiến cùng lui, cho dù là đại phái Ngũ Chiếu Tiên hùng mạnh thế cũng tuyệt đối không dám đắc tội bọn họ. Ở thất đại tông phái, trong Vãn Thiên Lưu và Viên Nguyệt Lưu là có nhiều đạo lữ(\*) nhất, người phải biết rằng, người tu chân trong Vãn Thiên Lưu đa số là nam nhân, mà Viên Nguyệt Lưu thì ngược lại. Tuy rằng bọn họ kết hợp ở trình độ nhất định thì tu vi tăng lên có hạn mức, nhưng trong lúc đó tâm ý đạo lữ sẽ tương thông nhau càng làm cho lực liên thủ hùng mạnh. Có lẽ, một đôi ăn ý mười phần vợ chồng, bắt tay nhau thi triển pháp lực thì tăng lên hai cảnh giới cũng không chừng.”

Hải Long ngẫm nghĩ, nói:

“Tổ sư, đệ tử có thể hỏi người vấn đề này không, có phần hơi mạo muội, người đừng để ý nha.”

Chỉ Thủy đạo tôn mỉm cười, nói:

“Người hỏi đi. Có điều không được quá phận.”

Hải Long cười hắc hắc, nói:

“Đệ tử hỏi là, nếu Vãn Thiên Lưu cùng Viên Nguyệt Lưu có thể nghiên cứu ra kiểu vợ chồng phối hợp đạo pháp này thì Liên Vân Tông chúng ta chẳng lẽ không thể sao? Nếu người mà cùng với một vị tổ sư khác tu luyện loại đạo pháp kết hợp thành đạo lữ này như đã nói, thì tu vi sẽ tăng thêm một cảnh giới, cái này không phải là thực lực càng mạnh lên sao? Thậm chí Liên Vân Tông chúng ta cũng có thể lợi dụng phương pháp này để tăng thực lực toàn bộ tông phái lên à.”

Chỉ Thủy đạo tôn trừng mắt nhìn Hải Long, cười đỏ ửng mặt, nói:

“Nào đơn giản như người nghĩ như vậy. Người cho là loại đạo pháp này dễ dàng truyền ra ngoài lắm sao? Đó là Văn Thiên Lưu cùng Viên Nguyệt Lưu trải qua mấy ngàn năm nghiên cứu mà thành. Huống chi, bọn ta hiện tại đã có hơn hai ngàn năm đạo hạnh, đòi nào lại chấp nhận cái gì đạo lữ kia chứ? Những lời như thế về sau đừng bao giờ nói ra trước mặt ta.”

Phiêu Miểu đạo tôn cười nói:

“Cửu muội, dường như đã hơn một ngàn năm qua ta chưa thấy qua bộ dáng thẹn thùng của muội à? Muội có cảm giác khi nói chuyện cùng với tiểu tử Hải Long rất là thoải mái không, tựa như tâm hồn chúng ta được trở về với tuổi trẻ vậy.”

Chỉ Thủy đạo tôn tức giận nói:

“Tuổi trẻ hay cái gì thì muội không cảm thấy, nhưng cái chính là nói chuyện cùng với tên tiểu tử này, chỉ sợ muội sẽ bị tức đến chết. Thật không hiểu, tại sao bọn đệ tử của Đạo Minh lại thu một kẻ dơ hơi này về.”

Hải Long cười hắc hắc nói:

“Còn không phải vì đệ tử thiên chất thông minh sao? Kỳ thật, lại nói tiếp là hai vị tổ sư đúng là rất khó để mà kết hợp thành đạo lữ. Ngoài đệ tử ra thì các vị tổ sư còn lại đều đã già nua hết, làm sao có thể phối hợp với hai vị chứ? Nếu thật sự nói kết hợp, thì đây chẳng phải là hoa lại cắm bãi phân trâu sao? Đáng tiếc đệ tử tuổi quá nhỏ, tu vi lại kém cỏi, nếu sinh ra sớm hơn hai ngàn năm, nói không chừng thật đúng là có thể...”

Hắn đang muốn nói tiếp thì đột nhiên cảm giác không khí trên Thanh Lam Vân có chút quái dị. Chỉ Thủy đạo tôn trên mặt lộ ra một tầng sương lạnh, trong mắt hàn quang lóe ra, nhất thời Hải Long cảm thấy mình bị cổ áp lực khổng lồ đè nén không thở nổi, không ngăn được, cảm giác nóng cháy nhảy mất đã truyền khắp ngõ ngách trong cơ thể, Hải Long không khỏi đau đớn kêu lên một tiếng, ngã nhào xuống.

Nhìn trên mặt Hải Long mồ hôi lạnh đua nhau chảy và thân thể co rút không ngừng, Chỉ Thủy đạo tôn thanh âm lạnh lùng nói:

“Hải Long, người thật sự là quá đáng, ngay cả tổ sư cũng dám hỗn láo. Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, nếu tái phạm, ta sẽ khiến người chịu nỗi thống khổ gấp trăm lần hiện tại. Ở Liên Vân Tông, không phải vị sư trưởng nào cũng có thể chịu được sự vũ nhục hay xúc phạm. Ta nhìn người đã lâu rồi. Nói cho người biết, các sư huynh của ta cũng không phải để người muốn nói gì thì nói, ta với tam sư tỷ bởi vì có phần chú trọng bề ngoài nên mới giữ lại bộ dáng lúc còn tuổi thanh xuân, bằng vào cảnh giới Nhị đại đệ tử của bọn ta thì đừng nói là duy trì tuổi xuân vĩnh cửu, cho dù là biến thành hình dạng khác cũng dễ như trở bàn tay. Các vị sư huynh kia của ta do tập trung toàn bộ tâm tư đặt vào việc tĩnh tu, cho nên mới để mặc bộ dáng già cả của mình, nếu nói bọn họ có suy nghĩ như vậy thì mỗi người đều có thể trở thành trẻ hơn người cũng được. Ta rất tôn trọng các vị sư huynh, tuyệt đối sẽ không để kẻ nào vũ nhục. Đừng tưởng Lục Nhĩ tiên bối có thể giúp người, bảo hộ cho người, nếu ta muốn kết thúc cái mạng nhỏ của người, hoặc là cho người nếm qua sự đau khổ nhất thế gian đều là chuyện dễ dàng, cho dù là ai thì cũng vô phương ngăn cản.”

Từng trận đau đớn truyền đến kịch liệt làm cho Hải Long run rẩy không ngừng, tựa hồ mỗi cái kinh mạch đều bị liệt hỏa nung cháy. Lúc này trong lòng hắn Chỉ Thủy đạo tôn bất quá chỉ là dựa vào thực lực mạnh mẽ mà khinh thường hắn, Phiêu Miểu đạo tôn cũng không giúp hắn. Một cỗ oán hận chi niệm tận sâu trong nội tâm dâng lên, hắn vốn nghĩ trong mắt Phiêu Miểu đạo tôn thì mình là một đứa nhỏ được sủng ái, xem ra lúc này căn bản là không còn hình ảnh đã đối xử tốt với mình giống như các vị sư phó, thực lực nói lên tất cả, nếu như mình có tu vi siêu việt như Chỉ Thủy đạo tôn thì làm thế nào mà chịu khổ như vậy? Trong lòng quật cường khiến hắn nghiến chặt răng, không thốt ra một tiếng, thúc dục toàn bộ pháp lực ra để chống đỡ năng lượng nóng rực đang xâm lấn kia.

Nhưng, bằng vào tu vi của hắn thì làm sao có thể sánh với Chỉ Thủy đạo tôn được? Pháp lực của hắn căn bản là không thể làm giảm bớt nỗi thống khổ mà ngược lại trong khoảnh khắc đã bị năng lượng ngoại lai kia làm cho tan rã. Vốn Hải Long định hô lên hai tiếng ‘Thiên Quân’, nhưng hắn ý thức được, tuy rằng Chỉ Thủy đạo tôn không thích hắn, nhưng sẽ không đòi nào ra tay hạ sát, quái nhân tiên bối để lại cho hắn thứ chi để dùng một lần, đó là năng lượng hộ mệnh, nên hắn tuyệt đối không thể khinh suất lạm dụng.

(\*) kim lân khởi thị tri trung vật, nhất ngộ phong vân tiện hóa long : cá chép cũng chỉ xuất phát từ ao đầm, do ngộ cơ duyên mà hóa thành rồng ( hix... thâm thúy quá, pó tay chỉ giải thích được đến thế)

(\*) đạo lữ : người tu đạo mà kết thành vợ chồng

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 22: Thần Tiêu Thiên Lô (Hạ)

Chỉ Thủy đạo tôn thấy Hải Long không ngừng run rẩy mà không hề kêu lên tiếng nào, trong mắt không khỏi ngạc nhiên, lạnh lùng nói:

“Cảm giác thế nào? Đạo Minh quả thật nhân từ, nếu ngươi mà là đệ tử của ta, thì ta đã sớm trừng trị các thói hư tật xấu của ngươi rồi. Lúc này ngươi phải nhớ kỹ, bọn ta là sư trưởng của ngươi, đối với bọn ta thì ngươi phải tôn kính và phục tùng, lần này đi tới Phạm Tâm Tông nếu ngươi còn dám ở trước mặt tông phái khác làm càn, hậu quả ra sao thì ngươi đã biết.”

Phiêu Miểu đạo tôn nhú nhú mày, nói:

“Sư muội, đủ rồi. Hấn còn yếu, không thể chịu được thống khổ quá lớn.”

Lúc này không phải là nàng không có nghĩ tới ngăn cản Chi Thủy đạo tôn lại, nhưng Liên Vân Tông đối với chuyện bồi phạt cực kỳ coi trọng, mà Hải Long thật sự là rất bậy, vì muốn cho hấn bị giáo huấn một lần, nàng mới để mặc cho Chi Thủy đạo tôn, lúc nhìn bộ dáng đau khổ của Hải Long, trong lòng nàng cũng nào chịu nổi.

Chi Thủy đạo tôn nhàn nhạt nói:

“Sư tỷ, chính vì tỷ mềm lòng, nên giáo huấn tên tiểu hầu tử này nhiều hơn nữa, hừ, muội không tin là có ai mà không sợ thống khổ.”

Hải Long trong lòng oán hận tỷ lệ thuận với thống khổ không ngừng tăng lên, toàn thân hấn ướt đẫm mồ hôi, thần trí dần mê mang, nhưng sâu trong nội tâm lại vô cùng tỉnh táo, mằm mống nổi oán hận đã chôn dấu trong đó, chỉ cần có cơ hội, nhất định sẽ mọc rễ nảy mầm.

Chi Thủy đạo tôn vung tay lên, giải trừ cấm chế của Hải Long, tất cả đau đớn chợt biến mất, Hải Long nhất thời tê liệt ngã xuống, thờ hồn hèn không ngừng, lúc này ngay cả nói cũng nói không được.

“Cho qua lần này, ngươi phải nhớ kỹ những lời ta vừa nói, biết chưa?”

Hải Long một bên thở hổn hển, một bên miễn cưỡng gạt đầu, vẫn đang cúi đầu, bởi vì hấn sợ Chi Thủy đạo tôn sẽ phát hiện ra trong con ngươi kia chứa đựng thật sâu ý hận, Hải Long biết hiện tại hấn tuyệt đối không thể kháng cự lại hai vị đạo tôn, cho nên chỉ có thể nhẫn nhịn đến khi tu vi của mình ít nhất phải đạt tới cảnh giới giống như Chi Thủy đạo tôn thì may ra mới có thể cạnh tranh thực lực nổi. Cho nên hiện tại hấn chỉ có thể lựa chọn phương án khuất phục.

Phiêu Miểu đạo tôn nhẹ nhàng bay đến bên cạnh Hải Long, phát nhẹ ngọc thủ, một viên long nhãn nhỏ màu trắng hiện ra trong lòng bàn tay nàng, hương thơm ngào ngạt nháy mắt đã tràn ngập khắp nơi trên Thanh Lam chi Vân.

“Hải Long, vừa rồi chẳng qua là sư muội dùng pháp lực tác động đến dây thần kinh của ngươi, đối với thân thể thì không có ảnh hưởng gì, nàng cũng là vì ngươi cả, phải biết rằng người tu chân chúng ta luôn nằm ở một tấm lòng không màng danh lợi. Tốt rồi, mau ăn Thanh Tâm Hoàn này đi, đối với ngươi sẽ rất có lợi.”

Nói xong, đem đan hoàn màu trắng kia đưa tới trước mặt Hải Long. Hải Long lắc lắc đầu, thanh âm có chút khàn khàn nói:

“Không cần đâu tổ sư, đệ tử chẳng qua chỉ là một gã kém cỏi nhất trong các đệ tử, không cần phải lãng phí đan dược quý giá của người, đệ tử chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi. Chi Thủy đạo tôn giáo huấn đúng lắm, đều do đệ tử làm càn.”

Thanh âm của Hải Long tựa như phát ra từ nội tâm, cho dù bằng vào tu vi của Phiêu Miểu đạo tôn hay Chi Thủy đạo tôn cũng không thể phát hiện ra nội tâm chân thật của hấn. Nhưng Phiêu Miểu đạo tôn lại cảm giác được rõ ràng giờ đây khoảng cách giữa Hải Long và mình đã xa dần, lúc này đây hấn đã dùng một tầng thật dày chắn tất cả những gì trong lòng mình lại, thành thử ra người khác không thể nào cảm thụ được tâm ý trong lòng hấn.

Chi Thủy đạo tôn nói:

“Sư tỷ, tại sao tỷ có thể đem Thanh Tâm Hoàn cho hấn? Đề linh đan này thật sự có ích, thì không bằng tỷ nên cho muội. Tỷ xem, chẳng phải lúc này hấn đã ngoan hơn à. Về sau có lẽ sẽ ít gây thêm phiền toái cho chúng ta.”

Phiêu Miểu đạo tôn bắt đầu hít một hơi thật sâu, khẽ thở dài ra:

“Sư muội, hấn còn là một đứa nhỏ, muội cần gì phải... thôi quên đi, muội tiếp tục kể cho hấn nghe về các tông phái khác đi. Ta sẽ điều khiển Thanh Lam Vân từ đây, tranh thủ tới Phạm Tâm Tông sớm một chút.”

Chi Thủy đạo tôn gạt đầu, tay phải quơ nhẹ, một cỗ khí thuần hậu ầm ầm nhất thời tràn vào cơ thể Hải Long, khiến cho hấn rung lên. Hải Long yên lặng đứng lên đi đến bên cạnh Chi Thủy đạo tôn, cúi đầu không lên tiếng. Chi Thủy đạo tôn hài lòng nói:

“Bộ dạng hiện giờ của ngươi mới ra dáng chứ. Về sau chỉ cần ngươi một mực cung kính như vậy, tự nhiên ngươi sẽ có được ưu đãi. Ta đối với Viên Nguyệt Lưu và Vân Thiên Lưu đều không có cảm tình gì. Bọn họ và Ngũ Chiếu Tiên từ trước đến nay đều tự cao giống nhau. Ngũ Chiếu Tiên do có năm người đạt tới Vô Ngã cảnh giới tiếp nhận tông chủ, bởi vì tu vi bọn hấn không kém, cho nên mới có thể chiếm vị trí đứng đầu trung nguyên lục tông. Trong lục tông thì Thiên Huệ Cốc và Phạm Tâm Tông có quan hệ tốt với chúng ta hơn. Nhất là Phạm Tâm Tông, Ngô Vân phạt tôn từng tự mình đến làm khách tại Liên Vân Sơn Mạch chúng ta, có thể nói là người duy nhất trong Trung Nguyên lục tông biết được thực lực chân chính của chúng ta. Ngươi biết nhiều đó cũng đủ rồi, sau này có cơ hội bọn ta sẽ tiếp cho ngươi nghe.”

Hải Long cung kính nói:

“Dạ, tổ sư.”

Phiêu Miểu đạo tôn nói:

“Sư muội, các ngươi có thể nghỉ ngơi một chút, Thanh Lam chi Vân có ta chống đỡ là được.”

Hải Long nghiêng đầu liếc nhìn Phiêu Miểu đạo tôn một cái, trong mắt toát ra thần sắc phức tạp, ‘dạ’ một tiếng, vừa định khoanh chân ngồi xuống thì đột nhiên phát hiện cách phía trước không xa nổi lên một tầng lớn sương mù màu đen. Hắn thấy được thì tất nhiên Phiêu Miểu đạo tôn cũng phát hiện ra, hào quang màu thanh lam sau lưng sáng lên, ngay lập tức không do dự không chể Thanh Lam chi Vân ngừng lại, quát:

“Yêu nghiệt phương nào dám cản đường của ta.”

“Dát, dát, dát, Tiểu cô nương thật khá, ta không nghĩ là năm trăm năm nay trong Tu Chân Giới lại có một nhân vật tu vi bậc này, có thể điều khiển cả một đám mây. Nếu cô nương chịu qui phục, ta sẽ thu về làm thiếp, còn bằng không thì tại đây ta sẽ nuốt chửng nguyên thần của ngươi, cho ngươi trọn đời không được siêu sinh.”

Đám sương đen phía trước chợt ngưng tụ thành hình một quái nhân ba mắt phiêu bồng giữa không trung, cước dẫm một đám sương mù đen dày đặc, trong đám sương không ngừng phát ra tiếng gầm rú thê lương, làm cho người nghe cảm giác sồn tóc gáy. Quái nhân ba mắt thân cao ba thước hơn, mặt trường bào màu đen, thân thể cực kỳ cường tráng, cặp mắt màu xanh lục, khí thế khổng lồ không ngừng áp đảo về hướng Phiêu Miểu đạo tôn. Kỳ lạ nhất chính là con mắt trên trán kia của hắn, hoàn toàn tương phản với hai con mắt xanh biếc còn lại, con mắt thứ ba này con ngươi thâm tím, không ngừng lóe ra hào quang quỷ dị.

Phiêu Miểu đạo tôn cũng không thêm để ý tới những lời của đối phương, đứng vững vàng trên Thanh Lam Vân, ở khí thế áp đảo khổng lồ của đối phương cũng không có nửa phần chùn bước, gió nhẹ nhẹ lay, làm mái tóc đen dài của nàng phát phơ.

“Không ngờ vừa xuất núi đã gặp ngay yêu quái ba mắt, trông qua thì ngươi cũng có ngàn năm tu vi à. Nếu bây giờ ngươi tránh ra, ta có thể mở rộng từ bi mà tha cho ngươi một mạng, còn không ta sẽ khiến cho ngàn năm đạo hạnh của ngươi bị hủy hoại trong chốc lát.”

Thanh âm của nàng bình tĩnh khác thường, không có nửa điểm dao động, tựa như đã làm cho quái nhân ba mắt giật mình, khí thế bức người kia của hắn hoàn toàn bị ép ngược về.

Hải Long tròn to mắt nhìn sinh vật không thể xem là người kia, trong lòng rất khẩn trương, không tự chủ được liền muốn thúc dục Tinh Lam Hoàn trên cổ ra. Chỉ Thủy đạo tôn dè dặt vai Hải Long lại, truyền âm nói:

“Loại tiểu yêu ngàn năm đạo hạnh này thì có là gì ở trong mắt tỷ ấy, ngươi chỉ việc đứng xem. Tà vật trong nhân loại này, nhờ hấp thụ âm tà chi khí mà kết hợp với yêu ma tu thành tam nhãn yêu thể, đạo hạnh tuy rằng không kém, nhưng vẫn chưa đủ để chống lại bọn ta, nếu sau này ngươi gặp sinh vật loại này, tốt hơn nên bỏ chạy lập tức, bởi vì nó chẳng những đại biểu cho ngàn năm đạo hạnh mà còn cho biết ít nhất đối phương đã đạt tới Đạo Long cảnh giới. Thật là kỳ quái, chẳng lẽ yêu vật này không nhận ra đạo hạnh của mình kém hơn nhiều so với sư tỷ sao?”

Tam nhãn yêu hung quang trong mắt lóe ra, hắc hắc cười to nói:

“Tiểu đạo cô, đừng tưởng rằng ngươi cũng có ngàn năm đạo hạnh là có thể chống lại ta. Lão tử khổ tu năm trăm năm chính là để tàn sát bọn tự xưng là tu chân chính tông các ngươi, ngươi đã không biết phân biệt vậy thì để lão tử cho ngươi nhận thức một chút.”

Hai tay hợp lại, sương đen dưới chân chợt chuyển động, nhất thời gió âm lạnh rung, không trung tối đen kéo đến. Một cỗ đường kính ba thước, tà khí màu đen giống như thực thể chợt bay ra, đánh thẳng tới Phiêu Miểu đạo tôn, tà khí kia cơ hồ đã bao phủ toàn bộ phương vị Thanh Lam chi Vân lại. Hai tay Phiêu Miểu đạo tôn chấp lại thành chữ thập trước ngực, khẽ nói:

“Thiên Địa Vô Cực, Vạn Pháp Quy Tông, phá.”

Hào quang thanh lam chợt sáng lên, quang mang sau lưng Phiêu Miểu đạo tôn cũng liền tung ra, che chắn trước Thanh Lam chi Vân, trên tay liền biến hóa vài cái tư thế, hào quang thanh lam kia chợt lớn ra phóng tới cỗ đường kính ba thước kia, khi chạm vào bụi tà khí hắc sắc nhất thời tan rã như bột tuyết. Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, nói:

“Mề lạp chi châu đã hiện quang hoa(\*), dựa vào tu vi của ngươi mà muốn đấu với ta à?”

Tà quang chợt tiêu tán, tam nhãn yêu giật mình nhìn cô tiên trẻ Phiêu Miểu trước mặt, lòng đầy kinh hãi, bằng vào tu vi của hắn như thế nào lại nhìn không ra người tu chân trước mặt chừng đã ngoài ngàn năm tu vi chứ? Tự tin vào vài món pháp bảo tà ác uy lực cường đại mới dám ngang nhiên chặn đường, đột công kích vừa rồi hắn cơ hồ đã dùng hết toàn bộ tà lực, không ngờ tới lại bị Phiêu Miểu đạo tôn phá giải dễ dàng như thế, nhất thời trong lòng có nhận thức khác đối với Phiêu Miểu đạo tôn, không dám khinh thường, hú lên quái dị, quát to:

“Lục hợp thái âm thái dương quân, tam thần nguyên thị địa tư môn, canh thị vạn tà tương chiếu diệu, phệ hồn tàn thân diệt thiên địa. Xú nha đầu, xem đây, Vạn Tà Thái Âm Phiến.”

Một khối màu đen thật lớn chợt lao ra, vô số thanh âm thê lương tru lên trong khoảnh khắc đã truyền khắp không trung, bầu trời tối sầm lại hoàn toàn, như là đêm tối, tà khí giống như cái mồm to phình ra muốn nuốt chửng tất cả diện cuồng vọt tới Thanh Lam chi Vân. Vòng bảo vệ của Thanh Lam chi Vân bị chấn động dữ dội, tựa hồ có thể bị phá hủy bất cứ lúc nào.

Hải Long đột nhiên gặp phải trường hợp này nên nhất thời hoảng sợ, âm thanh thê lương kia dường như muốn làm cho linh hồn hắn thoát ra ngoài, toàn



thân lúc lạnh lúc nóng, ảo giác hiện ra trước mặt, quần quai toàn thân như muốn nổ tung ra, mồ hôi đầm đìa, chính là do âm thanh kia làm cho hắn không thể chịu đựng nổi nữa, đúng lúc ấy, tại linh đài Hải Long đột nhiên dâng lên một cỗ khí lưu, trong nháy mắt đã chạy khắp thân thể, phong kín toàn bộ lực cảm của hắn, tất cả khổ sở này giờ cũng theo đó mà tan biến.

Hải Long khoanh chân ngã xuống Thanh Lam chi Vân, mơ hồ ý thức được cỗ khí lưu kia còn sót lại không nhiều pháp lực vận hành lắm. Hắn kinh ngạc phát hiện ra tuy mình đã mất đi lực cảm nhưng từ sâu trong nội tâm vẫn có thể thấy rõ ràng từng cái biến đổi bên ngoài.

Phiêu Miêu đạo tôn chợt nhìn thấy Vạn tà thái âm phiến này nhất thời sắc mặt biến đổi lớn, phần nộ quát:

“Hào yêu vật, dám luyện chế cả thương thiên tà vật, xem ra hôm nay không thể tha cho ngươi được. Thần Tiêu kiếm, hiện hình.”

Thanh quang lóe sáng, một thanh trường kiếm nhìn cực kỳ bình thường hiện ra ở bàn tay Phiêu Miêu đạo tôn, ánh mắt sáng ngời toát ra hào quang thánh khiết, trường kiếm chỉ thiên, cước đạp thất tinh, trầm giọng nói:

“Thiên cương(sao Bắc Đẩu)chỉ xử hữu tội đình, tiện hướng kỳ trung dịch lực đình. Nhược giải cá trung ta tử quyết, tín tri tạo hóa chương trung sinh. Yêu thân tùy cương tinh sở chỉ, cương tinh chỉ sừ, kỳ thân tại vị, sở chỉ giả cát, sở tại giả hung.”

Theo pháp quyết kia liền hiện ra một đám phù hào màu lam, nhập vào trong Thanh Lam chi Vân, năng lượng tà ác kia vừa đánh tới nhất thời bị ngăn cản lại bên ngoài, căn bản là không thể mảy may động đậy. Ngay khi Phiêu Miêu đạo tôn niệm xong câu thần chú cuối cùng thì phù hào lúc này rõ ràng là dựng đứng lên, Thần Tiêu kiếm chợt lóe ánh lam quang, Phiêu Miêu đạo tôn quát to:

“Vạn tà yêu ma, độ kiếp hóa sinh.”

Hào quang màu lam do chính phù hào xuất ra tràn ngập khắp đất trời, đem không gian tầm tới tà ác kia phá tan thẳng về phía chân trời. Tam nhãn yêu chủ yếu là dựa vào gần đây luyện thành ‘vạn tà thái âm phiến’, bằng vào cực phẩm bảo khí tà ác này cũng đủ để so sánh với bất kỳ người tu chân tu vì cao thâm gấp đôi nào, đáng tiếc hôm nay hắn gặp phải địch nhân thật sự quá cường đại.

Ngay khi vô số đạo hào quang màu lam phóng lên dẹp tan Vạn tà Thái Âm phiến của hắn là lúc hắn đã ý thức được không ổn, vừa định cao chạy xa bay, thì cảm giác được có một cỗ thiên địa chính khí không lồ đã bao phủ hắn và Vạn tà Thái Âm phiến lại hoàn toàn, sợ hãi cứ thế mà tăng lên, tam nhãn yêu đem tất cả tà lực còn lại thu hết vào vu phiến, pháp lực không ngừng xuất ra, với ý đồ chơi đoàn cảm tử cuối cùng.

Hải Long thấy rõ ràng trong tay tam nhãn yêu cầm là một thanh đại kỳ màu đen dài đến hai trượng, trong đám hắc khí lưu chuyển cuộn cuộn kia tựa hồ có rất nhiều bộ xương khô trắng bạch.

Đang lúc tam nhãn yêu chuẩn bị tập trung toàn lực, lấy tâm điểm về hướng Phiêu Miêu đạo tôn mà công kích thì tự nhiên trên trời vang lên một tiếng sấm, âm âm nổ nhất thời làm sắc mặt hắn chấn động đến tái đi, theo bản năng nhìn lên không trung, chỉ thấy một đoàn hào quang màu đỏ mang theo chính khí lan tràn ra trăm dặm, bao phủ toàn bộ hắn lại bên trong. Cực độ hoảng sợ, hắn thất thanh la lên:

“Không, không có khả năng này? Đây, đây là Thần Tiêu Thiên Lôi ư!”

Tay đang cầm Vạn tà Thái Âm phiến kia của hắn đã run rẩy kịch liệt, không còn vẻ kiêu ngạo như lúc này, sắc mặt đã trắng bạch không còn chút máu.

(Đánh giá một chút về thói ương ngạnh của Hải Long, ta hy vọng có thể cho các ngươi hiểu một chút đầu truyện. Đầu tiên, Hải Long là một đứa cô nhi, vậy hỏi ai sẽ dạy bảo cho một đứa cô nhi cấp bậc lễ nghĩa. Vì đề sinh tồn lớn lên, kinh nghiệm của hắn phải lớn hơn so với những đứa trẻ tầm thường. Sở dĩ cô nhi bị khi dễ là do không được sự thông cảm của mọi người, điều này tự nhiên sẽ dung dưỡng thành một tính cách quái gở. Truyện về sau ác sẽ có công đạo. Hy vọng mọi người kiên nhẫn theo dõi, cảm ơn.)

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 23: Lôi Pháp Vô Hạn (Thượng)

Phiêu Miêu đạo tôn vẫn như trước kiếm chỉ thiên, nhàn nhạt nói:

“Bây giờ ngươi mới nhận ra đây là Thần Tiêu Thiên Lôi à? Tam nhãn yêu, ngươi làm ác quá nhiều, hôm nay không thể dung tha được.”

Tam nhãn yêu hoảng sợ quỳ rạp xuống tà vân hắc sắc của mình, đau khổ van xin:

“Tiên cô, thỉnh cầu ngài tha cho cái mạng quèn này, ta nguyện ý đem tất cả pháp bảo giao ra.”

Phiêu Miêu đạo tôn không phản ứng gì, lạnh nhạt nói:

“Trừ ác chính là làm việc thiện, chịu chết đi. Thiên Địa sấm dậy, Thần Tiêu thiên uy. Hiện.”

Trường kiếm trong tay chỉ xuống, mang theo một đạo sấm sét hồng sắc nhất thời vang rền thật lớn. Tam nhãn yêu liên giờ Vạn tà Thái Âm phiến của mình ra định ngăn cản, nhưng lời oai thật sự uy lực quá khủng khiếp, trong tiếng nổ âm âm, vạn tà Thái Âm phiến cùng với thân thể của hắn đều bị tan thành tro bụi, ngay cả đám tà vân kia của hắn cũng bị thiên lôi bắn vào liền tan rã hoàn toàn. Một ánh sáng màu đen nhấp nháy từ chỗ tam nhãn yêu nhanh chóng vọt ra. Phiêu Miêu đạo tôn hừ lạnh một tiếng, nói:

“Nguyên thân muốn chạy sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Thiên uy tái hiện.”

Lại là một đạo lôi kích giáng xuống, đối với năng lượng chứa đựng uy lực khủng khiếp đó, căn bản là nguyên thân tam nhãn yêu không thể kháng cự, nhất thời ô quang bị hồng quang nuốt chửng, không còn vết tích. Phiêu Miêu đạo tôn hừ lên một tiếng, nói:

“Thần Tiêu Thiên Lôi, tà vật đã chết, quay về trời, ản.”

Trường kiếm trong tay múa may vài cái vào hư không, hồng quang trên bầu trời nhất thời mờ dần, hết thảy đều khôi phục lại trạng thái bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chỉ Thủy đạo tôn mỉm cười nói:

“Sư tỷ, Thần Tiêu Thiên Lôi của tỷ vận dụng ngày càng thuần thực, muội thấy đến ngay cả đại sư huynh cũng chưa chắc đối phó nổi à!”

Phiêu Miêu đạo tôn phát nhẹ trường kiếm trong tay, lạnh nhạt nói:

“Nếu không có Thần Tiêu kiếm tiếp cận tiên khí, thì ta cũng không thể thoải mái mà sử dụng đạo pháp như thế. Ý, cửu muội, Hải Long bị làm sao vậy?”.

Chỉ Thủy đạo tôn đáp:

“Muội cũng không biết chuyện gì xảy ra với hắn nữa, vừa rồi khi tam nhãn yêu phát ra vạn tà Thái Âm phiến cũng là lúc hắn bị nhiều tà âm, muội vừa định giúp hắn một tay thì đã thấy hắn ngã ngồi xuống Thanh Lam chi Vân, tinh thần tự nhiên ổn định lại, không còn bị cái gì quấy nhiễu nữa. Tiểu tử này thật đúng là có nhiều điều kỳ quái, có lẽ đó cũng là cơ duyên do lục nhĩ tiên bối giúp hắn a.”

Phiêu Miêu đạo tôn đột nhiên đổi sắc mặt, nói:

“Có đồng đạo đang tiến đến, nhất định bọn họ đã phát hiện ta dùng Thiên Lôi, chúng ta đi mau, không thể để cho bọn họ biết được thực lực thật sự của chúng ta.”

Nói xong, nhị nữ cùng thi triển pháp lực, tăng tốc cho Thanh Lam chi Vân lên đến cực hạn, vọt cái đã biến mất.

Lúc sau, có hai thân ảnh cao cao bay đến chỗ mà bọn Phiêu Miêu đạo tôn vừa biến mất. Hai người một nam một nữ, đều ăn mặc hoa lệ, cước dẫm phi kiếm hào quang bắn ra bốn phía. Nam thì tuấn tú phong trần, mũi cao thẳng tắp, nhìn ước chừng ba mươi tuổi, dáng vẻ đường hoàng, toàn thân toát ra vẻ uy nghi nhàn nhạt, nữ thì rực vào bên cạnh nam nữ kia, da thịt trắng nõn như là muốn trong suốt, nụ cười trên mặt lộ ra mấy phần ôn nhu, váy dài màu tím càng phụ trợ thêm cho dáng người là lướt của nàng, vô cùng say đắm lòng người.

“Rõ ràng chính là nơi này, ủa, sao không có ai hết vậy?” Nam tử trung niên nghi hoặc hỏi.

Nữ tử mỉm cười, nói:

“Đại ca, chắc huynh nhìn lầm rồi, có lẽ vừa rồi chẳng phải là cái gì thiên lôi đâu, chỉ là một mảnh ráng màu mà thôi!”

Trung niên nam tử lắc lắc đầu, nói:

“Phượng muội, huynh dám khẳng định, quang mang hồng sắc vừa rồi tuyệt đối là Thiên Lôi, hơn nữa lại là cấp bậc cao nhất của Thần Tiêu Thiên Lôi. Tất nhiên là có đồng đạo nào đang trừ ma diệt yêu trong này, hơn nữa vị đồng đạo này tu vi rất cao, chỉ sợ ngay cả tông chủ chúng ta cũng khó mà sánh. Đạo pháp cao thâm như vậy, e là cũng chỉ có vài vị tông chủ của Ngũ Chiếu Tiên mới có thể đạt tới.”

Cặp nam nữ này theo như lời Chỉ Thủy đạo tôn kể thì đúng là người trong Vân Thiên Lưu và Viên Nguyệt Lưu rồi, bọn họ đều có năm trăm năm đạo hạnh, là cao thủ trong hai phái, nam tên Lãnh Tâm, nữ gọi là Tuyết Phượng, đã kết hợp thành đạo侣 nhiều năm, tu vi đều đạt ở trình độ Vô Song cảnh giới. Vừa rồi bọn họ đang ở vùng phụ cận, Lãnh Tâm đột nhiên phát hiện chân trời xa xa có hồng quang ánh lên, còn nghe được tiếng sấm vang rền tràn đầy uy lực, nên lập tức dẫn theo thê tử chạy đến đây. Tuy rằng trước nay hắn rất kiêu ngạo, nhưng đối với cao thủ tu vi cao thâm hơn mình thì rất kính phục.

Tuyết Phượng mỉm cười nói:

“Thần Tiêu Thiên Lôi kia có thật sự lợi hại như huynh nói không? Chẳng lẽ chúng ta liên thủ cũng không thể địch lại. Trong lục tông, có thể thắng chúng ta ngoại trừ các tông chủ và các trưởng lão, thì đúng là rất hiếm. Lần này đi Thất Tông tụ chi kỳ, sư phụ dặn dò là nhất định phải đi. Thật không biết Phạm Tâm Tông Ngô Vân tông chủ nghĩ thế nào mà lại mời cái tiểu phái ở tây thủy Liên Vân Tông kia. Chưa từng thấy qua có tên nào trong đó ra tay trừ ma diệt yêu”

Lãnh Tâm nghĩ:

“Đừng vậy! Bất quá Ngộ Vân tông chủ là người có cảnh giới cao nhất, chuyện của hắn làm nhất định phải có lý do riêng. Phụng dưỡng, muội cũng đừng xem thường Thần Tiêu Thiên Lô này, đây chính là một trong các loại pháp quyết cao nhất trong tu chân đạo pháp của chúng ta, khả năng của nó quý thần khó lường. Ngàn năm trước năm vị tông chủ của Ngũ Chiếu Tiên đã từng liên thủ sử dụng qua chiêu này, tiêu diệt hơn phân nửa cao thủ trong Ma Tông, ngay cả Ma Tông tông chủ Lệ Thiên cũng suýt chết dưới uy lực của Thiên Lô thần. Đáng tiếc là chúng ta chậm một bước, bằng không nhất định phải bá kiến ngũ vị tiên bối thỉnh giáo chút ít.”

Tuyết Phụng mỉm cười nói:

“Tuy rằng hiện tại Thần Châu đại địa nơi nơi đều tiềm tàng nguy cơ, Ma Tông đã im lặng ngàn năm nay, yêu tông, tà tông thì đang rục rịch, nhưng chỉ cần chính đạo chúng ta liên hợp lại thì bọn chúng có thể làm được gì. Chỉ cần Văn Thiên Lưu và Viên Nguyệt Lưu chúng ta thôi cũng đủ để tiêu diệt đám tà ác tam tông này rồi. Chúng ta đi nhanh lên, nếu đến muộn, sư tôn sẽ trách phạt.”

Một hồng một trắng, hai đạo hào quang đồng thời sáng lên, hai thân ảnh trong khoảng khắc đã biến mất về phương xa.

Hải Long thở sâu, cỗ thanh lưu trong cơ thể đã hoàn toàn tan biến, sau một giờ ngắn ngủi, pháp lực của hắn đã khôi phục lại, lúc này thấy Phiêu Miêu đạo tôn thì triển đạo pháp cường đại kia đã làm rung động thật sâu trong lòng hắn, đối với vị tổ sư kiêu diễm này thì hắn càng thêm tôn kính bội phần.

Bởi vì lúc này khi sử dụng Thần Tiêu Thiên Lô Phiêu Miêu đạo tôn đã tiêu hao không ít pháp lực, lúc này Thanh Lam chỉ Vân do Chi Thủy đạo tôn điều khiển, Phiêu Miêu đạo tôn thấy Hải Long đã tỉnh táo tinh thần lại, mỉm cười nói:

“Hải Long, ngươi làm ta ngạc nhiên ngày càng nhiều nha! Cốt nhiên có thể dựa vào tu vi của mình chống lại sự xâm nhập của vạn tà Thái Âm phiến, định lực của ngươi là rất tốt.”

Hải Long cười khổ nói:

“Chẳng qua âm thanh kia còn chưa đủ làm đệ tử tê liệt toàn thân, nếu thật sự phải đối mặt với công kích tà ác đó, e là đệ tử đã sớm tiêu đời”.

Phiêu Miêu đạo tôn ôn nhu nói:

“Ngươi cũng không nên nổi giận quá mức, dù gì thì ngươi cũng mới tu chân có vón vẹn bốn năm mà thôi, rất là bé nhỏ so với tam nhân yêu ngàn năm đạo hạnh kia. Bằng vào cảnh giới hiện tại của ngươi mà có thể tự bảo vệ mình trước vạn tà Thái Âm phiến, thì cũng nên xem xét lại. Phải biết là vạn tà Thái Âm phiến là một pháp bảo cực kỳ tà ác. Tuy tam nhân yêu vẫn chưa phát huy hết uy lực nó lên cực hạn, nhưng đã rất cường đại dị thường rồi. Ngươi có biết tà ác pháp khí kia được tu luyện như thế nào không? Sở dĩ xưng là vạn tà là bởi vì muốn luyện thành thì tối thiểu phải hấp thu đủ một vạn linh hồn mới luyện được. Sau khi hấp thu mỗi một linh hồn thì vạn tà Thái Âm phiến này sẽ gia tăng thêm uy lực, nếu cho hắn hấp thu đến nguyên thần của vài người tu chân cường đại, thì nguy hại thật sự không tả nổi, cho nên ta mới hạ sát thủ, dùng Thần Tiêu Thiên Lô đánh gục, đồng thời làm cho hồn phi phách tán. Thật cũng tội lỗi a! Ta đã chờ ngàn năm nay chưa đại khai sát giới, không thể ngờ bây giờ đã phá giới.”

Chi Thủy đạo tôn một bên điều khiển Thanh Lam Vân, một bên quay đầu nói:

“Sư tỷ, tỷ đừng có chuyện bé xé ra to được không. Tam nhân yêu kia chẳng qua mới có ngàn năm đạo hạnh, tỷ lại dùng đến cả Thần Tiêu Thiên Lô đánh cho hồn phi phách tán, âu cũng là vinh hạnh của hắn. Thần Tiêu Thiên Lô dù sao cũng có uy lực sánh ngang với sơ cấp thiên kiếp a!”

Phiêu Miêu đạo tôn khẽ thở dài:

“Vốn ta cũng không nghĩ sẽ sử dụng đạo pháp cường đại như thế, nhưng vì vạn tà Thái Âm phiến kia lực công kích rất mạnh, không may mà để cho tam nhân yêu chạy thoát thì khó mà tìm lại. Chúng ta còn chưa tới Phạm Tâm Tông đã gặp ngay tà vật ngàn năm bạc này, xem ra Thần Châu đại địa đúng là không yên ổn.”

Hải Long hỏi:

“Tổ sư, Thần Tiêu Thiên Lô mà người sử dụng rốt cuộc là đạo pháp gì? Cần tu luyện tới cảnh giới nào thì mới thi triển được?”

Phiêu Miêu đạo tôn đáp:

“Thần tiêu thiên lô là đạo pháp tối thượng tại Tu Chân Giới, yêu cầu rất cao đối với người thi triển, ít nhất cần phải đạt tới Đại Đạo cảnh giới thì mới có khả năng phát ra hết uy lực. Ta dựa vào Thần Tiêu kiếm tiếp cận tiên khí mới có thể phát huy ra năm thành uy lực. Thần Tiêu Thiên Lô còn được gọi là Lô Đình kiếp, Lô là dương, Đình là Âm, âm dương hợp thành Lô Đình. Lô Đình là cung Thái Dương, mà uy lực là nguyệt phủ Thái Âm, Thần là Bắc Đẩu cứu hoàng, hợp lại mà thành. Khí nằm trong thiên địa, là Lô Đình. Chính thiên địa cũng là Lô Đình. Tai ương họa phúc, là Lô Đình. Thống ngự âm dương, cũng do Lô Đình. Người dụng Lô Đình chính là thay trời hành đạo. Trở thành pháp giả, có thể thu lợi dịch điện, hô phong hoán vũ, hàng ma phục yêu, nhưng hoàng đăng lịch, siêu độ u hồn, là một trong đạo pháp cường đại đích thực ở Tu Chân Giới. Sau khi tu vi đạt tới Thai Thành cảnh giới, luyện thành Kim Đan, thì có thể bắt đầu tu hành Lô pháp, cái gọi là chư pháp chi trọng, uy lực lớn nhất chính là Lô pháp. Lô Đình giả, có chức vụ quan trọng trong thiên địa. Có Lô Đình thiên chi hiệu lệnh, là người nắm quyền lớn nhất, tam giới cửu địa hết thảy phải nghe theo Lô giả. Chờ sau này ngươi đạt tới cảnh giới này, thì ta sẽ truyền cho ngươi lô pháp chi học, chỉ cần có chút thành tựu, cũng có thể làm cho cả Tu Chân Giới nể trọng ngươi. Lúc này ta sử dụng Thần Tiêu Thiên Lô uy lực cực mạnh, nếu là từ tiên nhân sử ra, có thể sẽ có hàng vạn Lô Đình phát ra khắp trời đất, uy lực của nó quả thật to lớn khó lường. Bất quá, tiên giới có hình dạng ra sao thì ta cũng không biết, chuyện này chỉ là phỏng đoán mà thôi.”

Hải Long chìm đắm tâm trạng vào lời giải thích về lời pháp của Phiêu Miểu đạo tôn, khẽ hỏi:

“Muốn tu luyện thành cường đại lời pháp thì thật sự phải đạt tới Thanh Thái cảnh giới hả?”

Phiêu Miểu đạo tôn gật đầu nói:

“Đúng vậy. Ta không phải đã nói với ngươi, tu luyện đạo pháp cần phải có chất lượng, tuyệt đối không thể vội vàng tiến vào. Tu luyện Lời pháp đặc biệt chú trọng tới tu luyện nội đan, bất thành Kim Đan Đại Đạo thì căn bản là không thể chân chính mà lĩnh hội Lời pháp huyền bí được. Tu luyện Lời pháp là nhu, tức tu thành nội đan cùng với đạo hợp làm căn cơ, khi phát xuất ra ngoài, tất sẽ hình thành đủ loại thần thông biến hóa, pháp kỹ huyền diệu. Nội Đan thành công, tiên thiên khí sung mãn, tiên thiên khí này gọi là tiên thiên tổ khí, hỗn nguyên nhất khí. Theo như lời của Thiên Tâm Quyết nói “Nhất khí hóa tam thanh” thì khí này chính là hỗn nguyên nhất khí. Cái gọi là thiên địa đắc thành nhất khí, thiên biến vạn hóa, bởi vì vạn vật đều có tánh linh, nắm được khí này, có thể đứng đầu thiên địa, sai khiến quỷ thần, hô phong hoán vũ, không gì là không được. Ngươi hiểu chưa?”

Hải Long tuy thông minh tuyệt đỉnh, nhưng chợt nghe đến đạo pháp cao thâm như thế cũng vô phương lĩnh hội, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

“Những điều tổ sư nói đệ tử đều nhớ kỹ, về sau sẽ từ từ mà tìm hiểu. Đợi sau khi tu vi kết thành Kim Đan thành công, nhất định sẽ đi lãnh giáo lời pháp chi học này của người.”

Chỉ Thủy đạo tôn mỉm cười nói:

“Vậy ngươi tìm đúng người rồi đó. Tam sư tỷ chúng ta đây là một trong chín vị Nhị đại đệ tử am hiểu Lời pháp nhất. Thần Tiêu Thiên Lôi của nàng mà thi triển đến cực hạn, thì cho dù là tông chủ sư huynh cũng không dám xem nhẹ. Có điều, Lời pháp uy lực tuy mạnh, nhưng cũng có chút nhược điểm. Bởi vì phải lấy kim đan hỗn nguyên khí của mình làm đường dẫn, cho nên hao tổn pháp lực cực lớn. Nghĩ tới chuyện muốn phát huy hết uy lực chân chính của Lời pháp, thì không phải chỉ cần đến Thái Thành cảnh giới thôi đâu. Khi nào ngươi có thể làm Đan khí được tràn đầy, chỉ cần nhất khí vừa động, thì không chỉ khiến được phong lôi vân vũ, mà ngay cả sinh tồn của cầm thú sơn mộc đều nằm trong tay. Đó mới gọi là chính thức tiến nhập đại môn Lời pháp.”

Phiêu Miểu đạo tôn gật đầu, nói:

“Sư muội nói rất đúng, tu hành Lời pháp này cực kỳ gian nan, cho dù là ta, hiện tại cũng chỉ có thể tiến vào Nhân Đan cảnh giới mà thôi.”

Hải Long kinh ngạc hỏi:

“Tổ sư, cái gì mà Nhân Đan cảnh giới?”. Phiêu Miểu đạo tôn đáp:

“Kim Đan hình thành chia làm năm cảnh giới. Nếu muốn tăng thêm một cảnh giới thật sự là quá khó. Hiện tu vi của ngươi đã đột phá Thoát Thái chi hậu cảnh giới, sẽ tiến vào Linh Đan chi cảnh. Chờ sau khi đạt tới Vô Ngã luân hồi, nếu vượt qua được ngũ hành nguyên thủy. Đạt đến cảnh giới này cũng có thể xem như bán tiên thể. Ta tu chân tới nay, nghe nói qua có một người đã đột phá Nhân Đan cảnh giới đạt đến Địa Đan tu vi, đó chính là Liên Vân Tông Liên Vân tổ sư của chúng ta. Ngươi biết Địa Đan chi cảnh đại biểu cho cái gì không? Đó là mọc cánh đăng tiên.”

Hải Long hít một hơi dài, nói:

“Chỉ mới là đệ tam Kim Đan cảnh giới cũng đã thành tiên, vậy hai cái cảnh giới sau là gì? Sẽ có bao nhiêu tu vi.”

Phiêu Miểu đạo tôn thở dài, nói:

“Hai cảnh giới sau đều là truyền thuyết. Điển tích đạo gia từng kể rằng, từ Địa Đan thăng nhập Thiên Đan chi cảnh, sẽ hóa thành thần tiên. Tiếp theo Thiên Đan sẽ là Thần Đan, trở thành Đại La chân tiên. Về phần Đại La chân tiên này có dạng tu vi gì, thì không phải người tu chân bọn ta có thể hiểu được. Thôi!, hôm nay chúng ta kể ngươi nghe đủ nhiều rồi. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng làm cho ngươi phải thở ngó một thời gian rất dài. Nghỉ ngơi chốc lát đã, chúng ta hẳn là còn cách Phạm Tâm Tông không xa.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Lôi Pháp Vô Hạn (Hạ)

Hải Long gật đầu, tư tưởng thủy chung bị xoay trong Lời pháp và Kim Đan cảnh giới. Tuy hẳn mới chỉ có tu vi Phục Hổ. Nhưng đối với đạo pháp cao thâm thì trong lòng vô cùng hướng tới.

Thanh lam chỉ vân cấp tốc phi hành, Phiêu Miểu đạo tôn chậm rãi khép hai mắt lại, dựa vào tu vi của nàng, ngoại ma căn bản không thể quấy nhiễu, trong khoảnh khắc đã tiến vào trạng thái nhập định. Hải Long ngồi yên ở bên cạnh Phiêu Miểu đạo tôn, không ngừng suy tư về lời nói của hai vị đạo tôn này giờ. Trong thời gian ngắn ngủi, đối với Tu Chân Giới hắn đã tăng thêm hiểu biết, rất nhiều đến nỗi ngay cả các vị sư phó của hắn cũng chưa từng nghe thấy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, dưới sự điều khiển của Chỉ Thủy đạo tôn, Thần Châu đại địa giống như hư ảnh không ngừng bay vút qua dưới chân bọn họ. Bảy giờ sau, chỉ thủy đạo tôn trong mắt sáng ngời, nói:

"Trí nhớ của ta cũng không tệ lắm, rốt cục đã đến phạm tâm tông. Sư tỷ, tỉnh lại thôi."

Phiêu Miểu đạo tôn con ngươi chậm rãi mở ra, mỉm cười nói:

"Sư muội, tu vi của ngươi tựa hồ lại tiến bộ, thời gian ngắn ngủi như vậy đã đi ra khỏi cấm địa."

Hải Long kinh ngạc nhìn Phiêu Miểu đạo tôn, nghĩ thầm, rằng, vì cái gì mà nàng nhập định lại không sợ bị quấy nhiễu? Lục sư phó không phải đã nói nhập định một khi bị ngoại giới quấy nhiễu, sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma sao?

Phiêu Miểu đạo tôn nhìn thấu nghi hoặc trong lòng Hải Long, mỉm cười nói:

"Qua Vô Ngã cảnh giới, chúng ta cơ hồ không thể tẩu hỏa nhập ma, cho dù là ngồi ở tử quan, linh giác cũng vô cùng minh mẫn."

Hải Long gãi gãi đầu, thấp giọng nói:

"Cảnh giới của đệ tử so với hai vị tổ sư thật sự kém quá xa, có rất nhiều việc rất khó hiểu được."

Phiêu Miểu đạo tôn nhìn Hải Long mất đi tính khí nghịch ngợm, trong lòng cảm giác được hơi có chút mất mát, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

"Không nên gấp gáp, về sau ngươi tu hành tiến bộ sẽ rõ."

Chỉ thủy đạo tôn liếc Hải Long liếc mắt một cái, nói:

"Sư tỷ, pháp lực của tỷ đã khôi phục hoàn toàn sao?"

Phiêu Miểu đạo tôn gật gật đầu, nói:

"Dù sao ta chỉ dùng Thiên Lô công kích hai lần, pháp lực sớm đã khôi phục. Chúng ta chuẩn bị một chút, sẵn sàng đi xuống thôi."

Chỉ thủy đạo tôn đáp ứng một tiếng, quay đầu hướng Hải Long nói:

"Cứ thế này mà theo chúng ta cùng đi xuống, ngàn vạn lần không cần làm lộ tu vi của chúng ta ra, càng không thể nhắc tới việc sư tỷ từng dùng qua Thần Tiêu thiên lôi. Bất luận tông phái đệ tử khác khinh thường người như thế nào, ngươi đều phải nhẫn nại, đã minh bạch chưa? Dù sao Liên Vân Tông chúng ta còn không nghĩ là muốn đến tham dự hành động của Trung Nguyên lục tông, lần này đến chính là nể mặt Ngô Vân tông chủ mà thôi."

Hải Long nhìn mặt hai vị đạo tôn, cúi đầu nói: "Đệ tử hiểu rồi. Lời tổ sư nói đệ tử nhất định sẽ tận tâm ghi nhớ."

Chỉ thủy đạo tôn vừa lòng gật đầu nói:

"Ngươi thực thông minh, thôi, sư tỷ, chúng ta bắt đầu đi."

Hải Long kinh ngạc chăm chú nhìn xuống, chỉ thủy đạo tôn cùng với Phiêu Miểu đạo tôn đồng thời kháp động pháp quyết, lưỡng đạo thanh quang sáng lên, Hải Long cảm giác mình bị một cỗ lực mạnh mẽ dâng lên, Thanh Lam chỉ Vân nhanh chóng thu nạp, trong khoảnh khắc đã biến mất trên không trung. Hai đạo thanh quang kia nhìn qua cũng không khác biệt gì so với phi kiếm của bọn Linh Thông Tử, có điều vừa lúc nâng thân thể của Phiêu Miểu đạo tôn cùng với Chỉ Thủy đạo tôn lên, thì chính mình như là đang lơ lửng giữa không trung. Hai vị đạo tôn trở nên giống như thường nhân, đừng nói hai thanh lam quang sau lưng lúc đầu nhìn thấy, mà ngay cả nhiều thể hào quang nhàn nhạt kia cũng đã tiêu thất.

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

"Hiện tại chúng ta tựa như người tu chân bình thường nhất. Sư muội, Hải Long, chúng ta đi xuống."

Chợt không trung truyền đến cảm giác làm cho Hải Long có chút không thích ứng, cảnh vật bay trước mắt trôi qua nhanh chóng, thế nhưng trong nháy mắt, hắn cảm giác dưới chân thật cứng rắn, đã hạ xuống mặt đất từ lúc nào. Hào quang của Phi kiếm thu lại, đeo ở sau lưng Phiêu Miểu, Chỉ Thủy hai vị đạo tôn không biết khi nào đã được bọc trong vỏ kiếm. Tâm niệm Hải Long thay đổi thật nhanh, lập tức hiểu được hai vị đạo tôn muốn dựa vào vẻ bề ngoài để che dấu thực lực của chính mình. Phiêu Miểu đạo tôn nói:

"Hải Long, chúng ta hiện tại sử dụng chính là ẩn tích thuật, đạo pháp này tuy rằng cũng không cao thâm nhưng vô cùng hữu dụng, nhưng cần phải lấy cảnh giới Hà Cử làm cơ sở. Hiện tại, cho dù dùng thuật truy tung cũng vô pháp cảm nhận được tu vi chân chính của chúng ta. Ngươi xem, đây là địa bàn của Phạm Tâm Tông."

Hải Long lại nhìn chăm chú về phía trước, chỉ thấy một ngọn núi lớn nguy nga vắt ngang trước mặt, tuy rằng so với Liên Vân Sơn mạch cũng không khô vi bằng, nhưng khí thế vô cùng, các loại thảo thực vật màu xanh biếc chiếm diện tích cực kì lớn bao trùm thành núi, sừng sững tựa như một pho tượng phật thật lớn, tràn ngập chính khí, khiến người ta vừa nhìn liền sinh ra tâm trạng sùng kính. Đỉnh ngọn núi hoàn toàn bị mây mù bao phủ, nên người thường không thể nhìn thấy hình dáng.

Chỉ thủy đạo tôn nói:

"Nơi này chính là một trong hai đại thánh địa của phật môn Phạm Tâm thánh cảnh, bởi vì Phạm Tâm Tông tu phật giả hàng năm ở trong này tụng kinh tu hành, cho nên khắp tòa núi lớn đều tràn ngập phật khí, chúng ta còn chưa có tiến vào trong núi, đã có thể cảm giác rõ ràng được tâm tình đã bình thản đi rất nhiều. Đỉnh núi này độ cao chỉ có hơn ba nghìn thước, nhìn từ xa thì không thể so sánh với Tiếp Thiên Phong của chúng ta, nhưng chiếm diện tích rộng, lại là Thần Châu có một không hai. Ngàn năm không thấy, không biết bọn họ nơi này có thay đổi gì hay không. Đi, chúng ta lên núi."

Hải Long nói:

"Tổ sư, sao chúng ta không trực tiếp bay lên? Độ cao ba nghìn thước này, e là không phải chỉ đi trong chốc lát."

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, nói:

"Sở dĩ lựa chọn trèo lên theo chân núi, từ Phạm Tâm Tông cửa chính mà vào, nguyên nhân chính là xuất phát từ sự tôn kính với bọn họ. Lễ nghĩa bậc này là thập phần trọng yếu. Thêm vào đó, Phạm Tâm Tông thánh địa ngoại trừ con đường chính có vẻ bình

thản ra, những tòa núi lớn đều cùng Liên Vân Sơn mạch chúng ta giống nhau có cảm chế

rất lợi hại, tuyệt không thể coi nhẹ mà xông vào."

Vừa nói, ba người đã bước lên lên con đường chính, thềm đá rộng chừng mấy chục thước được sửa chữa cực kỳ chỉnh tề, trên bề mặt ngay cả một tia bụi đất cũng không thấy, làm cho người ta có cảm giác. Thánh khiết.

Chỉ thủy đạo tôn mỉm cười nói:

"Xem ra quy củ của Phạm Tâm Tông không có sửa đổi gì a! Hải Long, ngươi phải cảm thấy mình may mắn a, nếu lúc trước ngươi đầu nhập vào chính là Phạm Tâm Tông, yêu cầu nhập môn thứ nhất, chính là phải quét thềm đá. Thềm đá có tổng cộng một

vạn năm nghìn ba trăm cấp cần phải tốn một phen công phu. Sau khi nhập môn Phạm tâm tông, ít nhất phải quét mười năm thềm đá, mới có thể xem như chính thức nhập môn. Bọn họ làm như vậy, chủ yếu là để môn nhân bình thường tâm linh tu dưỡng đạt tới cảnh giới trầm tĩnh tương đương, đối với tu phật giả mà nói, tu tâm là trọng yếu nhất."

"Đạo hữu nói rất đúng, nếu như luận về tu tâm thì tu chân tông phái chúng ta quả thật so ra kém hơn Phạm Tâm Tông."

Một âm thanh trong trẻo ngân vang, thân ảnh chợt lóe lên, Hải Long ba người quay lại thấy được một gã trung niên nhân. Người này mặc trường bào màu trắng, đầu vai lộ ra chuỗi kiếm bạch ngọc, nhìn qua đã hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo thoát tục, tràn ngập dương khí. Trung niên nhân xuất hiện cũng không làm cho chỉ thủy cùng với Phiêu Miểu hai vị đạo tôn kinh ngạc, hiển nhiên các nàng sớm đã phát hiện ra đối phương. Phiêu Miểu đạo tôn hơi hơi hành lễ nói:

"Cung thỉnh đạo huynh."

Trung niên nhân vội vàng hoàn lễ, nói:

"Tại hạ Bạch Nham của Thiên Huệ Cốc hữu lễ. Xin hỏi ba vị đạo hữu thuộc tông phái nào?"

Phiêu Miểu đạo tôn nói:

"Tại hạ chính là Liên Vân Tông Phiêu Miểu, vị này chính là ta sư muội Chỉ Thủy, đây là tiểu đồ Hải Long."

Bạch nham cả kinh, nói:

Liên Vân Tông? Nguyên lai ba vị là Liên vân tông đạo hữu, thật sự là hiếm thấy a! Không nghĩ tới lần này Ngô Vân Tông chủ triệu tập tụ thể, quý tông cũng góp mặt."

Tuy rằng Phiêu Miểu đạo tôn cùng với chỉ thủy đạo tôn tu vi cao thâm, nhưng bởi vì rất ít rời núi, nên Trung Nguyên lục tông tiền ko biết đạo hiệu các nàng. Hải Long cau mày nói:

"Tiền bối, vì cái gì chính phái quy tụ lại không có Liên Vân Tông chúng ta?"

Bạch Nham ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Hải Long, mỉm cười nói:

"Đạo hữu không cần xưng với ta là tiền bối, cái gọi là sở học vô chi cảnh, đạt giả vi tôn. Tại hạ cũng không có ý khinh thường Liên Vân Tông. Chính là

Liên Vân Tông có chỗ xa lạ, lại còn từ trước đến nay không có tham gia lực tông khởi xướng tụ hội, cho nên mới có điều kinh ngạc mà thôi. thỉnh xin đạo hữu đừng hiểu lầm."

Nhìn đối phương khách khí như thế, hảo cảm trong lòng Hải Long nhất thời gia tăng, có chút khẩn trương nhìn thoáng qua bên cạnh Chi Thủy đạo tôn, cúi đầu nói:

"Tại hạ lỗ lòi, mong tiền bối tha thứ."

Chi thủy đạo tôn nói:

"Đạo hữu tới đây là đại biểu cho Thiên Huệ Cốc sao?"

Bạch Nham lắc đầu, nói:

"Ta chỉ là một gã đệ tử bình thường của Thiên Huệ Cốc, làm sao có thể đại biểu

cho cả sư môn được? Lần này tới đây là hai vị sư thúc của ta, Đồng Hạc chân nhân và Từ

Hạc chân nhân. Mấy ngày hôm trước ta nhận được lệnh trát của sư thúc, dặn bảo ta đi đến tạ lễ, cho nên liền chạy đến. Ba vị đạo hữu, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện a."

Nói xong, hướng về phía ba người làm thủ thế mời. bên tai Hải Long vang lên thanh âm nhẹ nhàng của Phiêu Miểu đạo tôn,

"Đừng để lộ thanh sắc, ta dùng phương pháp truyền âm nói chuyện cùng với ngươi."

Ngần vịn lần không dc xem thường Bạch Nham chân nhân. Nếu ta nhìn không sai, hẳn ít nhất đã đạt tới Đạo Long cảnh giới. Sau khi lên núi, người tận lực bớt nói chuyện, nghe nhìn nhiều để nâng cao hiểu biết với lịch duyệt. Còn nữa, từ giờ trở đi, người phải xưng hô gọi ta là sư phụ, gọi Chi Thủy là sư thúc."

Hải Long trong lòng thầm than, Tu Chân Giới này tùy tiện đưa tới một người người tu vi đều cao hơn so với chính mình, xem ra, chờ về sau trở về, bản thân phải thật sự hảo hảo tu luyện mới được. Bốn người đều đang đi lên, bọn họ đều không có sử dụng pháp lực của chính mình, chỉ chậm rãi đi bộ. Vừa đi, bạch nham vừa mỉm cười nói:

"Ta trước kia từng nghe Đồng Hạc, Từ Hạc hai vị sư thúc nói đến việc của quý tông. Lúc ấy, bọn họ từng cùng với nhất đại tiền bối quý tông luận bàn, kết quả lấy pháp lực hai người liên thủ vẫn bị vị tiền bối của quý tông đã bại, nên hai vị sư thúc của ta rất là kính phục, không biết vị tiền bối của quý tông kia hiện tại vẫn mạnh khỏe chứ? Có cơ hội, ta thật muốn được lĩnh giáo vị tiền bối kia."

Chi Thủy đạo tôn trong lòng vừa động, thầm nghĩ, nguyên lai lần này đại biểu cho Thiên Huệ cốc mà đến chính là hai người kia, xem ra chính mình nghĩ muốn giữ bí mật tu vi, chỉ sợ thật không dễ dàng a! Bất động thanh sắc nói:

"Như đạo hữu nói thì đó là sư phụ của chúng ta, lão nhân gia nàng vẫn hoàn hảo, đa tạ đạo hữu đã nhớ đến, nếu như đạo hữu có ý, về sau có thể ghé qua Liên Vân Tông chúng tôi du ngoạn. Tệ tông nhất định sẽ thành tâm hoan nghênh."

Bạch Nham ha ha cười, nói:

"Tốt! Dù sao ta cũng có nhu cầu xuống núi du lịch nhiều năm, chờ khi rảnh rồi nhất định lên bái kiến. Trong Liên Vân Sơn mạch có Tiếp Thiên Phong tiếp cận tiên giới Tiếp Thiên thánh cảnh nghe danh đã lâu, lần này rốt cục có thể vào được kỳ môn rồi."

Hải Long nói:

"Thiên Huệ Cốc các người không phải cũng rất thần bí sao? Đạo hữu về sau cũng nên dẫn chúng ta đi thăm."

Bạch nham sắc mặt hơi đổi, khẽ thờ dài:

"Chỉ sợ là không được. Chủ yếu là sư môn nhiều quy củ lắm, ta cũng không có biện pháp. Sau này nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ dẫn đạo hữu đi liền."

Chi thủy đạo tôn trừng mắt nhìn Hải Long một cái, nói:

"Đạo hữu không nên nghe hắn nói lung tung. Chúng ta cũng không có ý điều tra bí mật quý tông."

Thanh âm của Phiêu Miểu đạo tôn lại vang lên ở trong tai Hải Long,

"Không phải nói cho ngươi biết là không nên nói lung tung sao? Tùy tiện hỏi thăm bí mật

tông phái nhà ngươi ta là phạm huy."

Bạch nham trong mắt toát ra một tia cô đơn, lắc đầu nói:

"Ta không trách đạo hữu, Thiên Huệ Cốc bọn ta trong mắt tông phái khác quả thật rất thần bí. Vị đạo hữu này tựa hồ mới vừa gia nhập Tu Chân Giới không lâu a?"

Hải Long ngẩn người, gật gật đầu, nói:

"Đúng vậy, ta hiện tại vừa mới đạt tới cảnh giới Phục Hổ không lâu, làm cho ngài chê cười."

Bạch nham mỉm cười nói:

"Tiểu huynh đệ không cần khiêm tốn, ngươi là người có căn cơ tốt nhất mà ta đã chứng

kiến. Thành tựu tương lai nhất định không hạn lượng."

Hải Long cười khổ nói:

"Căn cơ gì chứ? Sư phó của ta nói cốt cách của ta thực kém a!"

Nói xong câu đó hắn mới nhớ tới, sư phó hiện tại của chính mình là bên cạnh Phiêu Miểu đạo tôn. Bạch nham nhìn Phiêu Miểu đạo tôn liếc mắt một cái, nói:

"Đạo hữu, đồ đệ này của ngài căn cốt phi thường tốt không sai, theo làn da oánh nhuận đến xem trình độ, tựa hồ theo như lời đạo gia chúng ta nói thì đạo hợp oánh cơ chỉ thể a!"

Hải Long nhú mày thâm nghĩ trong lòng: 'Đúng là mặt dày, mới vừa gặp liền

nhìn chăm chăm làn da ta, nhất định không phải là thứ gì tốt, hay là về sau cách hắn xa

một chút'.

Không biết vì cái gì, hắn đối với đồ đệ từ Thiên Huệ Cốc tục tăng này một chút hảo cảm đều không có.

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

"Có lẽ là mắt ta vọng về a. Bất quá tiểu đồ đệ này của ta tu luyện tới đây cũng khác khổ, lần này dẫn hắn đi, chủ yếu là vì cấp cho hắn sự nếm trải ở đời. Làm đạo huynh đệ cười."

Bạch Nham nói:

"Khó được đạo hữu có thể chiếu cố đồ đệ từ như thế, năm đó khi ta ở thời điểm Phục Hổ cảnh giới, ngay cả bước ra cửa sư phụ cũng không cho ta ra. So sánh cùng với ta, vị tiểu hữu này phải may mắn hơn."

Bốn người một bên trò chuyện, một bên chậm rãi mà đi, cho dù là tu vi Hải Long, leo núi cũng không việc gì mệt, hơn một giờ công phu, bọn họ đã đi tới chỗ giữa của sườn núi. Hải Long chứng kiến phía trước trên sơn đạo rộng lớn có một cổng cầu vòm, mặt trên viết bốn chữ to "Phật Hải Vô Nhai". Ở cổng vòm phía dưới hơn mười tiểu sa di đứng điểm danh nhìn qua tuổi không lớn lắm, bọn họ ước chừng hai mươi tuổi tả hữu niên kỷ, một đám đứng thẳng tắp, tựa như điêu khắc. Bạch nham mỉm cười nói:

"Chúng ta đã đi đến một nửa đường, nơi này chính là Phạm Tâm Tông sơn môn."

Không đợi bọn bốn người tiến lên, hai gã tiểu sa di liền ra đón chào, bọn họ tạo thành chữ thập thi lễ:

"Các vị tiền bối phiền đưa ra linh trát mời của tệ tông một chút."

Phiêu Miểu đạo tôn lấy ra linh trát do Tiếp Thiên đạo tôn giao đưa tới cho hắn, nói:

"Tại hạ đồ đệ từ Liên Vân Tông Phiêu Miểu, sư muội Chi Thủy, tiểu đồ Hải Long hân hạnh được đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 25: Phạm Tông Thánh Cảnh (Thượng)



Tiểu sa di cẩn thận mở linh trát ra xem, một lần nữa cấp trả lại Phiêu Miểu đạo tôn, thi lễ nói:

"Mời tiền bối lên. Tệ tông ở đỉnh núi, nơi đó sẽ có người tiếp đãi tiền bối."

Phiêu Miểu đạo tôn cẩn thận thu lại linh trát, hướng về sơn môn đi trước, Chỉ Thủy đạo tôn cùng với Hải Long theo sát phía sau, Bạch Nham cũng đi theo bên cạnh bọn họ ,đã xuyên qua sơn môn. Tiểu sa di Bên trái đột nhiên vươn tay ngăn cản Bạch Nham, nói:

"Tiền bối, thỉnh ngài đưa ra linh trát tệ tông."

Bạch Nham ngăn người, nói:

"Ta là Thiên Huệ Cốc đệ tử, là Đồng Hạc, Từ Hạc hai vị sư thúc lệnh ta lên, linh trát ở trên người bọn họ, bọn họ hiện tại hẳn là ngay tại đỉnh núi, ta có thể lấy không cần xuất ra linh trát. Đều là người đồng đạo, chẳng lẽ không thể dàn xếp sao?"

Tiểu sa di nhìn qua thực cố chấp, lắc lắc đầu, nói:

"Thực xin lỗi, tiền bối. Tông chủ phân phó, nếu như không có linh trát thì không thể cho đi qua. Tông ta phát ra linh trát đều có nêu lên xác minh, như sư trưởng muốn mang theo đệ tử khi tiến nhập nhất định phải đưa ra, không có linh trát, chúng ta không thể để cho ngài vào, thỉnh quay lại."

Bạch Nham cau mày nói:

"Như thế nào còn có nhiều quy củ như vậy. Phiêu Miểu, Chỉ Thủy hai vị đạo hữu, các người xem..."

Chỉ thủy đạo tôn bắt đầu dĩ nhiên:

"Nếu đây là quy củ của Phạm Tâm Tông, chúng tôi cũng không giúp được ngài. Ta thấy hay là người xuống núi chờ đợi hai vị tiền bối của quý môn a."

Bạch Nham thở dài, lại nhìn về kiên định của tiểu sa di, lại nhìn đám người Phiêu Miểu đạo tôn, bắt đầu dĩ nhiên, nói:

"Được rồi, xem ra ta cũng chỉ có thể quay xuống núi."

Nói xong, xoay người như định hướng về dưới chân núi . Hải Long ba người vừa

muốn xoay người lên, bỗng phát sinh dị biến, hai tiếng kêu thảm vang lên, hai tiểu sa di lúc trước ngăn Bạch Nham lại đã chậm rãi ngã xuống đất, trên mặt biến thành màu đen. Bạch nham chậm rãi thu hồi hai tay đặt tại đỉnh đầu tiểu sa di lại, âm thanh lạnh lùng nói:

"Thật sự là không thể nhẫn nhịn , cư nhiên dám ngăn đường đi của ta ."

Một thân chính khí Lúc trước không còn sót lại chút gì, thay thế là vẻ thô bạo cùng với tà ác. Tất cả Tiểu sa di còn lại đều chấn động, trong đó mấy người lập tức móc trong người ra cái gì đó, những người còn lại hướng bạch nham vọt đến.

Bạch nham cười hắc hắc, song chưởng mạnh mẽ mở ra, từng tảng lớn hắc quang bay là tả, nháy mắt bao phủ phạm vi trăm mét , đem Hải Long ba người cùng với tất cả tiểu sa di toàn bộ bao phủ ở bên trong Chỉ Thủy đạo tôn hừ lạnh một tiếng:

"Nguyên lai là yêu nghiệt biến thành, lại dám lừa gạt với ta, không thể tha cho người được."

Thanh quang bạo thiểm, phi kiếm sau lưng nàng phiêu nhiên xuất ra, hướng đến chỗ Bạch Nham đang phát ra ô quang mà phóng đi. Bạch Nham nhìn dung mạo xinh đẹp của Chỉ Thủy đạo tôn, nghe rằng cười nói:

"Tiểu nha đầu, hiện tại biết thì đã muộn. Chờ ta thu thập thập tiểu hòa thượng này, nhất định tìm một chỗ cùng các người hoan hỉ, ha ha!"

Phi kiếm của Chỉ Thủy đạo tôn khởi quang, thanh quang ở tiếp xúc đến hắc quang của Bạch Nham nhất thời chột cứng thình, hào quang phóng xuống dưới, chấn Bạch Nham bay ngược ra ngoài mười thước, hiển nhiên đã trúng ám khí. Bạch Nham giật mình, làm sao lại không sợ hãi? Theo một kích kia chạm đến, hẳn biết đối thủ trước mặt này tu vi cực cao, tuyệt đối không chỉ là Đạo Long cảnh giới.

Phiêu Miểu đạo tôn đem Hải Long chấn ở sau người, nói:

"Sư muội ,bất sống hẳn đưa cho Ngô Vân tông chủ xử trí."

Lúc này, này tín hiệu của tiểu sa di đã thả ra ngoài, khóa Lưu Tinh màu đỏ phóng lên cao. Chỉ thủy đạo tôn lên tiếng, khu động pháp quyết,

"Càn Khôn vô cực, thiên địa tá pháp, định."

Bạch Nham vừa định phóng ra pháp bảo uy lực cường đại của bản thân, đột nhiên cảm giác được toàn thân bị kiểm hãm, tựa hồ hết thảy dường như đều đình trệ, thân thể chỉ có thể gian nan di động. Giận dữ hết:

"Hào nha đầu, thậm chí có tu vi cao như vậy, bản tôn đã nhìn nhầm người. Chúng ta sau này còn gặp lại a."

Một chùm huyết vụ phun ra trong miệng Bạch Nham, đại cổ hắc vụ chợt bành trướng, chỉ thủy đạo tôn vừa định lại dùng đạo pháp công kích, cũng đã mất đi cảm ứng đối với Bạch Nham. Không khỏi cau mày nói:

"Độn thuật này thật mạnh, xem ra tu vi của hắn ít nhất đạt tới Hà Cử chi cảnh."

Phiêu Miểu đạo tôn gật đầu nói:

"Hắn tựa hồ xuất thân từ Ma Tông, tự biết dưới tình huống này không địch lại nên đã dùng thiên ma độn thể đại pháp, nói vậy lúc này đã ở ngoài trăm dặm. tà ma ngoại đạo thật sự là cần rời, dám đến Phạm Tâm Tông trọng địa, căn bản là đến gây sự. Nếu không phải gặp được chúng ta, chỉ sợ Phạm Tâm Tông sẽ có không ít thương vong."

Lúc này, tất cả tiểu sa di cũng đã xông tới, cung kính hướng Hải Long ba người thi lễ nói:

"Đa tạ ân cứu viện của ba vị tiền bối."

Phiêu Miểu đạo tôn nhàn nhạt nói:

"Đồng khí liên chi, tương trợ là điều tất nhiên, các ngươi không cần phải khách khí. Chính là Ngô Vân tông chủ như thế nào lại phái các ngươi thủ hộ sơn môn như thế? Nếu có vài vị Phạm Tâm Tông cao thủ bản tôn tọa trấn, ma đầu kia vừa rồi cũng sẽ không dễ dàng đắc thủ hại chết hai vị đồng môn của các ngươi."

Tiểu sa di vừa định trả lời, hơn mười thân ảnh đã cấp tốc bay xuống, nháy mắt xuyên

qua sơn môn đi đến trước người Phiêu Miểu đạo tôn. Một cái to thanh âm nói:

"Đã xảy ra chuyện gì lại cần gửi đi tín hiệu cầu viện?"

Thấy rõ thân ảnh người tới, tất cả tiểu sa di vội vàng thi lễ nói:

"Tham kiến Ngô Huyền bản tôn."

Đột nhiên xuất hiện mười thân ảnh, đúng là tin tức đã đến được, Phạm Tâm Tông cao thủ đã tới. Cầm đầu là một người, tuổi chừng sáu mươi, thân cao thể tráng, tay phải nâng một cái bát đồng đường kính chừng nửa thước thật lớn, toàn thân tản ra hào quang màu vàng nhàn nhạt, mảy rậm mắt hổ, chợt nhìn lại, làm cho người ta có một loại cảm giác không gian mà uy. Đúng là một trong lục đại bản tôn của Phạm Tâm Tông Ngô Huyền bản tôn. Đứng vững, hắn liếc mắt một cái liền chứng kiến hai gã đệ tử trên mặt đất sắc mặt đen nháy. Vừa vặn, Chỉ Thủy đạo tôn đang ở bên cạnh hai gã đệ tử bên cạnh. Ngô Huyền mặc dù tu hành nhiều năm, nhưng sản niệm chưa đủ, không đợi nhóm tiểu sa di giải thích, nhất thời phẫn nộ quát:

"Yêu nghiệt giới lắm, dám qua Phạm Tâm Tông ta làm càn, hãy đỡ pháp bảo của ta. Diệt độ vô lượng vô biên khổ hạnh chúng sinh."

Màu vàng hào quang chợt chuyển thịnh, bát đồng thật lớn kia rời khỏi

tay hắn xuất ra, bầu trời ở trên chợt phóng đại, Phan văn ký hiệu trên bát đồng vờn quanh

một vòng, đồng thời tản mát ra âm thanh giống như thanh âm phạm xướng, hướng Chỉ Thủy đạo tôn đánh tới. Ngô Huyền chân nhân kia bộ dáng trợn mắt găm lên tựa như Hàng Ma Kim Cương hạ phạm. Phiêu Miểu đạo tôn hoảng sợ, vội vàng hô:

"Bản tôn đừng động thủ, chúng ta không phải địch nhân."

Nhưng nàng dù sao cũng chậm một bước, bát đồng to lớn kia đã bay về hướng phía Chỉ Thủy đạo tôn. Chỉ Thủy đạo tôn bất chợt gặp được công kích cường hãn như thế, nhất thời có chút kinh hoàng, nàng dù sao đã ngàn năm chưa từng cùng ai động thủ, kinh nghiệm đối địch đã bị khiếm khuyết rất nhiều. Vì tự bảo vệ mình, nàng toàn thân co rút lại, nhanh như tia chớp thối lui về phía sau, thanh lam quang chợt xuất hiện ở sau lưng, trong tiếng quát lớn, một cái vòng tròn giống như cái đĩa dường như không biết từ chỗ nào tung bay ra, vòng tròn phía trên tản ra kim quang mãnh liệt phiêu diêu ở trước mặt chỉ thủy đạo tôn, nghênh đón bát phạt của ngô huyền bản tôn.

"Cửu muội, không thể."

Phiêu Miểu đạo tôn tuy rằng kinh hãi, nhưng nàng lúc này đã không thể ngăn cản Ngô Huyền cùng với Chỉ Thủy đánh nhau sống chết, rơi vào đường cùng, nàng vội

vàng thi triển ra thần thông lớn nhất của chính mình, huyền hóa ra một tầng thanh sắc quang mạng diện tích cực lớn hướng Ngô Huyền cùng với Chỉ Thủy bao phủ. Hai tay như rải hoa không ngừng biến hóa, liên tiếp mười ba đạo pháp quyết trong khoảnh khắc đánh vào cấm chế màu xanh bên trong.

"Oanh ——"

Toàn bộ Phạm Tâm Tông chỗ thánh sơn tựa hồ kịch liệt chớp lên. Phiêu Miểu đạo tôn phóng xuất ra cấm chế rốt cục trở chặn kia dư chấn của vụ nổ mạnh, cuối cùng không có tổn hại đến hết thảy chung quanh. Tiếng nổ thật lớn vang lên làm Hải Long tạm thời

mất đi thính giác. Hắn giật mình chứng kiến, ngộ huyền bản tôn kia nhìn như uy lực thật lớn phật bát đã biến thành mảnh nhỏ, mà bản thân của hắn cũng đánh thật mạnh vào phía trên kết giới của Phiêu Miểu đạo tôn, máu tươi phun ra. Mà chi thủy đạo tôn có chút sững sờ đứng ở tại chỗ, vòng tròn kia dường như pháp khí phiêu diêu ở trước người nàng, hào quang càng tăng lên. Phiêu Miểu đạo tôn không có chút nào do dự lặn mình đến phía sau Ngộ Huyền bản tôn, liên tiếp ở trên lưng hắn điểm bảy điểm. Lại lấy ra một viên đan dược màu xanh nhợt vào trong miệng hắn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hưởng Chi Thủy đạo tôn trách mắng:

"Cửu muội, người tại sao có thể tùy ý vận dụng kỳ thiên luân, may mắn Ngộ Huyền bản tôn phật bát vận dụng đạt bảo khí cực phẩm cảnh giới, nếu không thân thể hắn liền xong rồi. Chi Thủy đạo tôn này mới ý thức tới mình làm cái gì, vội vàng đem kia vòng tròn trạng kỳ thiên luân thu hồi, thì thảo nói:

"Muội không phải cố ý. Phật bát hắn uy lực quá lớn, ta..."

Ngộ Huyền bản tôn sắc mặt trở nên tái nhợt, ở Phiêu Miểu đạo tôn dưới sự trợ giúp mới miễn cưỡng khoanh chân ngồi xong, lúc trước hắn phóng thích phật lực hoàn toàn bị phản chấn, đã bị thương nặng.

Sáu đạo hoàng quang bay tới, sáu gã tuổi già hòa thượng xuất hiện ở ngoài phạm tâm tông sơn môn, cầm đầu là một người phi thân mặc áo cà sa màu vàng, cầm trong tay thiên trượng, nhìn qua đã cực kỳ già nua, hai trường mi màu trắng cơ hồ rũ xuống tới bả vai, hắn vừa thấy Phiêu Miểu đạo tôn cùng với Chi Thủy đạo tôn, nhất thời lập bắp kinh hãi, nói:

"Nguyên lai là Phiêu Miểu cùng với Chi Thủy hai vị sư tỷ đến vậy, Ngộ Vân thi lễ."

Người tới đúng là Phạm Tâm Tông tông chủ Ngộ Vân cùng với mặt khác năm vị bản tôn. Phiêu Miểu đạo tôn cười khò nói:

"Ngộ Vân tông chủ người khỏe chứ, thật sự là ngượng ngùng, cửu muội ngộ thương Ngộ Huyền bản tôn của quý tông rồi."

Lập tức, nàng đơn giản đem sự việc phát sinh lúc trước hết thảy nói một lần. Nghe Phiêu Miểu đạo tôn tự thuật xong, Ngộ Vân than nhẹ một tiếng, đơn chương đặt sau lưng sư đệ Ngộ Huyền, một vòng phật luân dâng lên, phật lực khổng lồ không ngừng vờn quanh thân thể Ngộ Huyền vận hành.

Hải Long đứng ở một bên, nhìn Ngộ Vân tông chủ cùng với năm vị bản tôn khác không khỏi âm thầm kinh hãi, khí chất sáu hòa thượng trên người tản mát ra, có thể cảm giác được rõ ràng bọn họ tu vi cao thâm. Nhất là Phạm Tâm Tông tông chủ Ngộ Vân kia, phật lực trên người hắn tựa như khôn cùng vô biên, tựa hồ hai vị tổ sư và chính mình đều không bằng.

Sau một lúc lâu, Ngộ Vân niệm phật một tiếng, quay sang Phiêu miểu đạo tôn tạo thành chữ thập nói:

"Tội môn sư đệ vô lễ, lão nạp đại hân hướng nhị vị đạo tôn tạ tội."

Chi Thủy đạo tôn có chút ngượng ngùng nói:

"Điều tại ta xuống tay không biết nặng nhẹ, do kinh hoàng nên dẫn động kỳ thiên luân bên trong, đã làm Ngộ Huyền bản tôn bị thương nặng, còn hủy đi pháp khí của hắn, thỉnh tông chủ thứ lỗi".

Ngộ Vân lắc đầu nói:

"Hết thảy đều có nhân quả. Ngộ Huyền sân niệm quá nặng, đó cũng là cấp

cho hắn một cái giáo huấn a. Đa tạ hai vị đạo tôn đứng lúc tương cứu, lại lấy linh đan phụ trợ, mới bảo vệ tấm thân túi da của Ngộ Huyền này."

Tuy rằng hắn không có tận mắt đến, nhưng bằng vào vừa rồi chữa thương cho Ngộ Huyền và khi điều tra tình huống, hắn đối với tình hình lúc Phiêu Miểu đạo tôn ứng cứu đã như thấy tận mắt. Quay đầu hướng năm vị bản tôn còn lại nói:

"Ngộ Thống, Ngộ Minh hai vị sư đệ, phiền các người đem Ngộ Huyền về tĩnh tu, hắn

ít nhất phải bế quan một năm mới có thể khôi phục tu vi vốn có."

"Vâng, tông chủ."

Hai lão tăng tiến lên nâng Ngộ Huyền đang lâm vào trạng thái hôn mê lên, hào quang màu vàng bao vây không trung phiêu nhiên rồi biến mất. Ngộ Vân lạnh nhạt cười, nói:

"Hai vị đạo tôn tiến đến, Ngộ Vân chưa kịp nghênh đón từ xa, xin thất lễ. Nếu không phải có hai vị đạo tôn ở đây, Phạm Tâm Tông môn hạ đệ tử của ta còn tổn thất lớn hơn nữa. Thỉnh hai vị đạo tôn tha thứ sư đệ Ngộ Huyền lỗi mắng."

Phiêu Miểu đạo tôn đáp lễ nói:

"Tông chủ không cần phải khách khí. Ngộ Huyền bản tôn cũng là chứng kiến môn hạ đệ tử tử vong mới có thể tùy tiện ra tay. Ai, hiện tại ta mới hiểu được tông chủ vì cái gì phải lấy linh trát mời, ma, yêu, tà tam tông quả thật cần rồi, cũng dám lên Phạm Tâm Tông trọng địa giết người."

Ngộ Vân than nhẹ một tiếng:

"Hai vị đạo tôn, mời theo ta lên núi a, chúng ta sau đó hãy nói."

Nói xong, ánh mắt của hắn theo Hải Long trên người đảo qua, trong mắt toát ra một tia sắc nhọn, nói:

"Vị tiểu đạo hữu là hai vị đạo tôn môn hạ sao? Trên người hắn như thế nào lại có phật khí?"

Hải Long kinh ngạc nói:

"Phật khí, trên người của ta cũng có phật khí sao? Không thể nào. Tông chủ tiền bối, ta cũng không muốn làm cái gì hòa thượng, ngài đừng bắt ta đầu nhập Phạm Tâm Tông a!"

Ngô vân mỉm cười cười, nói:

"Cho dù đạo tôn đồng ý, muốn cho người đầu nhập Phạm Tâm Tông ta cũng không có khả năng. Bất quá, theo điển tịch tông ta ghi lại, thân thể vốn có sẵn phật khí đối với tu phật giả, sẽ có làm ít công to hiệu quả. Nói không chừng, có thể thăng nhập phật giới, trở thành chân chính tôn giả."

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói: "Hải Long thực nghịch ngợm, bất quá ở phương diện tu hành quả thật có thiên phú hơn người, về phần trên người hắn có phật khí, ta thực là không có cảm ứng được. Kỳ thật hắn không phải là môn hạ đệ tử chúng ta, hắn là đệ tử của Thiên Thạch, tu chân bất quá hơn bốn năm. Mới vừa gia nhập sơ giai Phục Hổ cảnh giới."

Ngô vân kinh ngạc nói:

"Tu chân bốn năm liền tiến nhập sơ giai Phục Hổ, đúng là kỳ tài, xem ra, ta hắn là phải đi xem Liên Vân Tông, cùng với Tiếp Thiên tông chủ thương lượng. Ha ha."

Hải Long không nghĩ tới Phạm Tâm Tông tông chủ này khí chất sang sảng như thế, hảo cảm trong lòng thăng mạnh, cười nói:

"Đáng tiếc về sau đệ tử còn muốn tìm đạo lữ, không thể làm hòa thượng a! Nhân gian lục đục đệ tử còn chưa biết hết."

Kỳ thật, Hải Long sở dĩ người mang phật khí chủ yếu là cùng với hầu Quân trung "Quái nhân" kia có liên quan. Hơn nữa cái tiểu thiết côn kia gắn trên người hắn liền có phật tính. Ngô vân tông chủ cười sang sảng một tiếng, hào quang mệnh môn màu vàng chợt đại thịnh, Hải Long chỉ cảm thấy chính mình toàn thân nhẹ nhàng, đã đứng cách mặt đất, mà Phiêu Miểu đạo tôn cùng với Chỉ Thủy đạo tôn cũng bị kia đưa lên cao, còn lại ba vị bản tôn cùng đi hạ, phi hành hướng về trọng địa. Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

"Tông chủ pháp lực cao thâm, thật làm cho Phiêu Miểu bội phục. Xem ra, ngài đã tiến vào Mạc Trắc trung kỳ a."

Ngô vân mỉm cười vuốt cằm nói:

"Ba năm trước đây mới đạt tới trung kỳ cảnh giới, ải, so với quý tông Tiếp Thiên tông chủ, ta kém rất nhiều."

Chỉ Thủy đạo tôn nói:

"Tông chủ không cần phải khách khí, Đại sư huynh bất quá cũng so với ngài sớm vài thập niên tiến vào Mạc Trắc trung kỳ mà thôi. Lấy thiên phú của ngài, có lẽ sẽ so với hắn càng sớm tiến đến Kiếp Thành a."

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26: Phạm Tông Thánh Cảnh (Hạ)

Ngô Vân than nhẹ một tiếng, nói:

"Tam giới cửu địa chúng sinh, các hữu niết bàn diệu tâm, thiên uy khó dò, tương lai có thể vào được kỳ môn hay không thật sự khó mà nói."

Phiêu Miểu đạo tôn nói:

"Mặc kệ nói như thế nào, từ trước tới nay tông chủ cũng là Phạm Tâm Tông phật tôn có khả năng thăng nhập phật giới nhất. Khi rời núi, ta cùng với cửu muội còn cho rằng nay

thiên hạ thái bình, Thần Châu đại địa chính đạo hưng thịnh, cái gọi là tà ma ngoại đạo căn bản không có khả năng làm điều xằng bậy. Nhưng khi đi tới, chúng ta lại là sai lầm rồi. Trước sau gặp được yêu ma hai lần, hơn nữa đều có tu vi không kém, nhất là vừa rồi tên yêu ma kia biến ảo thành Thiên Huê Cốc đệ tử, chẳng những thân mình pháp lực cao cường, hơn nữa lại thân cụ chính phái chí bảo của ta, nếu không hẳn tuyệt đối không thể giấu diếm được sự cảm ứng của ta cùng với Chỉ Thủy."

Lập tức, nàng đem chuyện trên đường đi gặp yêu ba mắt, cùng với chuyện yêu ba mắt vạ tà Thái Âm phiến cẩn thận nói một lần. Nghe Phiêu Miểu tự thuật xong, Ngô Văn không khỏi hơi nhíu trường mi, trầm giọng nói:

"Hiện tại yêu ma thật sự là quá càn rỡ, thế nhưng ngay cả vạ tà Thái Âm phiến loại này có thương tích thiên cùng với tà vật cũng dám sử dụng. Xem ra, nhân tài chính phái chúng ta không thể ngồi yên, phải liên hợp lại, mau chóng đem ma, yêu, tà tam tông tiêu diệt thật sạch sẽ, lấy lại thanh bình cho Thần Châu đại địa. Hiện tại đạo hữu các tông phái cơ hồ cũng đã tới đông đủ, bọn họ cũng kể đến các tình huống nơi Trung Nguyên, chúng ta lên núi lập tức thương nghị sau, xem nên an bài nhân thủ thế nào."

Phiêu Miểu đạo tôn cùng Chỉ Thủy đạo tôn đồng thời gật đầu, một bên Hải Long cảm giác được chính mình có chút hưng buồn, hẳn hiểu được, lấy tu vi hiện tại, căn bản không có khả năng ra cái gì sức lực để trừ ma vệ đạo, cảm khái với thấp thiên tu vi của chính mình, không khỏi toát ra ảm đạm về. Phiêu Miểu đạo tôn nói:

"Tông chủ, chúng ta lần này tới chỉ là muốn nhìn xem chính đạo có tính toán gì không, thỉnh ngài không cần để lộ ra tu vi chúng ta, để tránh thu nhận phiền toái không cần thiết."

Ngô Văn tông chủ mỉm cười nói:

"Lão nạp hiểu được, đến lúc đó liền lấy chân nhân tương xứng a, lần này Ngũ Chiếu Tiên năm vị tông chủ đến đây hai vị, Liên Hoa Tông tông chủ thân tới, còn lại các tông cũng đều phái tới nhân vật nồng cốt, có thể nói là thất tông tinh anh chúng ta tụ tập một nơi, Tiếp Thiên đạo huynh có thể cho hai vị đạo tôn đến đây, đã là cấp mặt mũi cho lão nạp, có cơ hội, lão nạp sẽ hảo hảo dâng mồn bái tạ."

Hào quang Màu vàng chạy về trọng địa với tốc độ cực nhanh, mọi người nói chuyện một phen công phu, đã tiến lên núi đỉnh. Nơi này chính là chỗ ở của Phạm Tâm Tông, Hải Long đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy thành lập một mảnh lớn miếu thờ điện phủ rộng khắp trên đỉnh núi, chúng điện kim quang lóe ra, dường như có Phật quang chiếu khắp nơi. Tường cùng với tinh thuần phạm xướng thanh không ngừng vang lên, khiến người ta tâm tình bình thản, nhin không được có tâm quỷ báo.

Hải Long nhìn trước mắt cảnh tượng khí thế rộng lớn, đột nhiên cảm giác được cái tiểu thiết côn kia trong lòng khẽ run lên, truyền ra một cỗ nhiệt khí, gặp Phật khí Phạm Tâm Tông miếu không lồ bay giữa không trung này giống như tìm được chỗ phát tiết, tiểu thiết côn trong lòng Hải Long bay vọt tới, tiểu thiết côn tựa hồ hưng phấn run rẩy đứng lên, độ ẩm càng ngày càng cao, nhưng Hải Long lại không cảm giác được chút nóng rực nào, một vòng hào quang màu vàng nhàn nhạt dần dần hình thành chung quanh ở thân thể của hắn, làm nổi bật về mặt Hải Long trên một mảnh tường, nhìn thánh khiết vô cùng.

Thần trí Hải Long một trận mơ hồ, cảnh vật trước mắt biến đổi, con sông trôi qua ban đầu xuất hiện ở trong tu luyện lại hiện ra một cách phức tạp, bất đồng cùng với lần trước chính là lần này con sông có thêm rất nhiều nước sông màu vàng, hai màu xanh vàng của nước sông cũng không xung đột, chúng nó như nước nhũ giao hòa cùng một chỗ như trước theo này hà đạo bay nhanh vận hành, một lát sau, hai màu nước xanh vàng của con sông đã hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, che kín toàn thân, lại không phân biệt lẫn nhau, Hải Long tâm như gương sáng, không có tạp niệm gì, hẳn biết cảm giác không ngừng truyền đến tựa hồ vào giờ khắc này hẳn dường như hiểu được rất nhiều, không tự chủ được hai tay tạo thành chữ thập, trên đỉnh đầu trời nổi lên ba đóa hoa sen hình thái quang vân nhàn nhạt.

Ngô Văn tròn mắt há hốc mồm nhìn Hải Long bên cạnh, bởi vì Phật khí tự lại, ngay cả hắn cũng hưởng không ít ưu đãi, toàn thân rất nhanh hấp thu Phật khí bên cạnh thân thể Hải Long, Phật khí ngưng tụ như thể này tương đương với hắn ngày thường tĩnh tu hơn một tháng. Thi thảo nói:

"Ôi, đây là có chuyện gì? Không có khả năng a! Cho dù thân thể có Phật tính, cũng

không có khả năng có hấp dẫn Phật quang, Phật khí. Tam hoa tụ đỉnh lại đặc biệt có

tu vi Phật tông ta, Phiêu Miểu, Chỉ Thủy hai vị đạo tôn, các người biết đây là có chuyện gì không?"

Phiêu Miểu đạo tôn cùng với Chỉ Thủy đạo tôn cũng dị thường kinh ngạc, các nàng cũng không rõ vì cái gì Hải Long trên người sẽ đột nhiên xuất hiện loại tình huống này, Phiêu Miểu đạo tôn hỏi:

"Tông chủ, Hải Long đây là làm sao vậy? Vì cái gì trên người hắn sẽ xuất hiện Phật

tính mạnh như vậy, dường như đã đạt tới cảnh giới tu Phật rất cao. Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự thiên phú dị biến, cùng với Phạm Tâm Tông hữu duyên sao?"

Ngô Văn tông chủ nghiêm mặt nói:

"Hai vị đạo tôn, nếu các người nguyện ý nghe lời ta nói, ta sẵn lòng lấy Phạm Tâm Tông chí bảo phạm tâm Cửu Xá Lợi cùng các người trao đổi, ta nghĩ thu đứa bé này làm y bát đệ tử, nếu hắn có thể gia nhập Phạm Tâm Tông ta, thành tựu tương lai tuyệt đối sẽ ở trên ta. Khẩn cầu hai vị đạo tôn thành toàn."

Phiêu Miểu đạo tôn cùng với chỉ thủy đạo tôn liếc nhau, đều toát ra vẻ khó xử, bọn họ đương nhiên biết phạm tâm Cửu Xá Lợi là cái thứ gì, đó là Thứ

tương đương tuyệt đối với tiên khí cấp pháp bảo, chính là Phạm Tâm Tông trấn tông chí bảo, ngộ vân khẳng khái lấy nó ra trao đổi Hải Long, có thể thấy được sự coi trọng của hắn đối với Hải Long. Than nhẹ một tiếng, Phiêu Miểu nói:

"Thực xin lỗi tông chủ, Hải Long chính là môn hạ Thiên Thạch, hơn nữa loại sự tình này

cũng không phải chúng ta có thể làm chủ. Ngại nếu thật sự có tâm, không ngại đi Tiếp Thiên Phong tìm sư huynh Tiếp Thiên đạo tôn thương lượng, cũng chỉ có hắn mới có thể quyết định việc của tệ môn."

Đề ko đắc tội với Ngộ Vân, nàng chỉ có thể đá bóng sang chương môn sư huynh. Ngộ vân lắc đầu, nói:

"Thực xin lỗi hai vị đạo hữu, ta thật sự là rất xúc động. Ta có thể nhìn ra đứa nhỏ này bất phàm, Tiếp Thiên đạo tôn lại như thế nào nhìn không ra đây? Phải biết rằng, bất luận là Tu Chân Giới các người hay là tu phật giới chúng ta, tìm được một gã đệ tử có thiên tư cao so với tìm được nhất kiện tiên khí càng thêm trọng yếu, Tiếp Thiên đạo tôn tuyệt đối sẽ không đồng ý. Bất quá đứa nhỏ này cùng phật hữu duyên, có cơ hội nói chuyện, ta có thể đến chỉ điểm hắn một phen. Xem ra, Liên Vân Tông thật sự là gặp may mắn

a! Không hổ là đứng đầu chính đạo tông thất."

Âm thanh kia hỗn hợp trong cơ thể Hải Long, lưỡng hoàng quang mang năng lượng như hải nạp trăm xuyên quy về hồ nước bên trong, chấn động toàn thân, thần trí hắn một lần nữa khôi phục bình thường, toàn thân truyền đến từng trận nhẹ nhàng khoan khoái, trong cơ thể pháp lực cũng không có tăng cường, bộ dạng vẫn như lúc trước, nhưng giống như lúc trước khi tĩnh tọa tu luyện chấm dứt vậy, Hải Long lại cảm thấy trong cơ thể mình tựa hồ có gì đó khác hơn. Tiêu thiết côn trong người khôi phục bình thường, cảm giác nóng rực kia đã tiêu thất, nhưng nó cũng truyền ra một loại cảm giác ấm áp làm dịu ngực bụng Hải Long, khiến cho hắn cảm thấy hết sức thoải mái.

Thần trí đã khôi phục bình thường, hắn kinh ngạc phát hiện Phạm Tâm Tông tông chủ Ngộ Vân cùng với Phạm Tâm Tông ba vị bản tôn, và Phiêu Miểu đạo tôn, Chỉ Thủy đạo tôn, ánh mắt đều tập trung ở

trên người mình,

"A! Các người sao lại đều nhìn ta, ta vừa rồi làm sao vậy?"

Bàn tay già nua kia của Ngộ Vân ấn lên đầu vai Hải Long, một cỗ năng lượng ấm áp nháy mắt chảy khắp toàn thân, Ngộ Vân cau mày nói:

"Kỳ quái, rõ ràng hấp thu đại lượng phật khí, vì cái gì tu vi của ngươi lại đình trệ ở Phục Hổ sơ khởi? Thật ko phải a! Theo vừa rồi xem tình hình tam hoa tụ đỉnh, tu vi của ngươi ít nhất hẳn là phải vượt qua Thai Thành chi cảnh."

Hải Long gãi đầu nói:

"Tông chủ, cảnh giới tu chân của chúng ta tăng lên rất chậm, hơn nữa tu luyện không phải tiến hành theo chất lượng mới là tốt sao? Cảnh giới tăng lên quá nhanh vị tất đã là chuyện tốt a."

Ngộ vân mỉm cười nói:

"Ngươi thật sự là gặp may mắn a! Tương lai thành tựu sẽ bất khả hạn lượng. Tốt lắm, chúng ta tới trước đại điện rồi nói sau. Sau này có cơ hội, lão nạp nhất định phải cùng với tiểu bằng hữu này nói chuyện một phen."

Hoàng quang lưu chuyển thúc dục dưới chân hắn, hai bên cánh vật trôi qua cực nhanh, ngay sau đó đã đi tới trước mặt một tòa miếu thờ của Phạm Tâm Tông chúng lớn nhất. đại điện nguy nga cao hơn trăm mét, ở giữa phía trên gắn một tấm biển, trên đó viết 4 chữ to “Phạm Tâm Thánh Điện”.

Ngộ vân làm thủ thế thỉnh, cùng với Phiêu Miểu, chỉ thủy hai vị đạo tôn đi trước, Hải Long cùng với ba vị bản tôn bước theo ở phía sau. Trung tâm Phạm Tâm thánh điện cực kỳ rộng lớn, riêng đại sảnh đã có mấy ngàn thước vuông rộng, chung quanh phía trên trăm tên Phạm Tâm Tông đệ tử đang đứng thẳng, bọn họ vừa đứng vừa cúi đầu, thần thái tràn ngập vẻ kính cẩn. Bên trong đại sảnh tối om, mười mấy tên nam nữ ngồi ngay ngắn ở trên những chiếc ghế đơn sơ, vừa thấy Ngộ Vân tông chủ trở về, lập tức đều đứng lên. Có tứ nam tam nữ bảy người làm cho Hải Long chú ý, trên người bọn họ đều ẩn chứa khí thế khổng lồ, hiển nhiên có tu vi cao thâm. Còn những người khác, đều là môn hạ đệ tử của bọn họ.

Ngộ vân dẫn Phiêu Miểu cùng với chỉ thủy đi vào trước mặt mọi người, mỉm cười nói:

"Ta sẽ giới thiệu mọi người một chút, vị này chính là Liên Vân Tông Phiêu Miểu chân nhân, vị này chính là Liên vân tông Chỉ Thủy chân nhân."

Hải Long chú ý bảy người chính giữa, có hai gã trung niên nhân áo tím vừa nhìn thấy Chỉ Thủy đạo tôn, trên mặt lập tức toát ra vẻ kính ngạc, sau khi nghe được Ngộ Vân tông chủ giới thiệu, bọn họ lập tức tiến lên hành lễ, nói:

"Thiên Huệ Cốc Đồng Hạc, Tử Hạc thi lễ. Chỉ Thủy chân nhân, ngàn năm từ biệt, phong thái ngài vẫn như trước a!"

Chỉ Thủy đạo tôn mỉm cười, nói:

"Hai vị chân nhân không cần phải khách khí, nghìn năm qua, hai vị chân nhân tu vi đã tăng tiến nhiều, Chỉ Thủy vui mừng không kịp."

Đồng Hạc chân nhân bên trái thân hình cao lớn mỉm cười nói:

"Chân nhân khách khí, chúng ta như thế nào có thể cùng ngài so sánh đây? Sự kiện thất

tông Lân này hai vị chân nhân có thể tới tham gia, thật sự là sự tăng cường rất lớn cho thực lực chính đạo a! Có cơ hội, ta sẽ hướng chân nhân lãnh giáo chân pháp."

Trên ngưỡng khí thần thái, Đồng Hạc cùng với Từ Hạc hai người đều đối Chi Thủy đạo tôn cực kỳ cung kính, hiển nhiên là bởi vì ngàn năm trước kia bại tâm sinh kính nể.

Ngô Vân tông chủ nói:

"Nguyên lai là hai vị chân nhân cùng Chi Thủy chân nhân đã có giao tình. Phiêu Miểu chân nhân, Chi Thủy chân nhân, ta giới thiệu cho các ngươi. Vị này, là Ngũ Chiếu Tiên

Mộc Tùng tông chủ."

Hải Long ba người ánh mắt nhìn theo hướng Ngô Vân chỉ, đó là một lão nhân cao lớn, đứng ở nơi đó như thương tùng cao ngất, sắc mặt đỏ hồng, không có biểu tình gì.

Phiêu Miểu đạo tôn hơi khom người nói:

"Nguyên lai đạo hữu chính là một trong năm vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên, Phiêu Miểu có lễ."

Mộc Tùng khinh thường đứng đó, cũng không hoàn lễ, lạnh nhạt nói:

"Phiêu Miểu đạo hữu không cần phải khách khí. Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy môn nhân Liên Vân Tông, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt a!"

Phiêu Miểu đạo tôn vẫn không để ý tới lời châm chọc của hắn, mỉm cười nói:

"Liên Vân Tông chúng tôi chẳng qua là cửa nhỏ nhà nghèo, sao có thể cùng Ngũ Chiếu Tiên đứng đầu thất tông so sánh chứ?"

Ngô Vân thấy không khí có chút ngột ngạt, vội vàng tiếp tục giới thiệu kẻ tiếp người,

"Vị này chính là Ngũ Chiếu Tiên Thủy Vận tông chủ."

Thủy vận là Hải Long chú ý tới tam nữ một trong, mặt ngoài nhìn qua cùng Phiêu Miểu, Chi Thủy hai vị đạo tôn đồng dạng đều trẻ trung, trên mặt lạnh như băng, nghe được Ngô Vân giới thiệu, hướng về hai người Chi Thủy khẽ gật đầu, Phiêu Miểu đạo tôn vẫn chưa tiếp tục nói thêm cái gì, chính là hơi hơi hoàn lễ. Chứng kiến tình hình như vậy, Hải Long thầm nghĩ trong lòng, Ngũ Chiếu Tiên này quả thực kiêu ngạo, dường như ai cũng

đều thiếu nợ bọn họ mấy trăm lượng bạc, đâu có gì đặc biệt hơn người. Ngô Vân tông chủ lại hướng về một nam một nữ bên cạnh đồng thời giới thiệu:

"Vị này chính là Vãn Thiên Lưu Hình Thiên chân nhân, vị này chính là Viên Nguyệt Lưu Huyền Vũ chân nhân. Nhị vị đây chính là đạo lữ."

Nhìn hai người trước mặt, Phiêu Miểu đạo tôn trong lòng không khỏi thầm run sợ, hai

người này ở mặt ngoài nhìn thì thực bình thường, nhưng ít nhất đều có được tu vi Hà Cừ sơ giai, nếu nói liên thủ, chỉ sợ không chỉ đạt tới Vô Ngã cảnh giới, sau khi kết hợp thành đạo lữ vẫn có thể có tu vi cao thâm như vậy, thật sự không dễ dàng, hiển nhiên hai người này thiên phú vô cùng tốt, mới có thể có thành tựu ngày hôm nay, bọn họ Vãn Thiên Lưu cùng với Viên Nguyệt Lưu tất nhiên cũng chính là nhân vật hết sức quan trọng. Mỉm cười, nói:

“Phân hồng yên chi viên nguyệt kiếm, thu sát kim phong vãn thiên thương. Hai vị chân nhân tu vi cao thâm, quả nhiên danh bất hư truyền."

Hình Thiên cùng với Huyền Vũ thái độ so với Ngũ Chiếu Tiên kia đỡ hơn, Hình Thiên mỉm cười nói:

"Phiêu Miểu chân nhân tu vi tựa hồ cũng không đơn giản, thứ cho mắt Hình Thiên vụng về, thật sự không thể nhìn ra cảnh giới ngài."

Phía sau Hình Thiên một gã Vãn Thiên Lưu đệ tử thấp giọng nói:

"Nhìn qua tu vi còn không bằng ta, sự phóng khoáng nhiên là nhìn không ra được."

Thanh âm của hắn tuy thấp, nhưng ở tràng tất cả mọi người là chính đạo cao thủ đứng đầu, tự nhiên nghe được rất rõ

Hình Thiên nhũ mày trách mắng:

"Lớn mật, trước mặt trưởng bối có chỗ để cho ngươi nói chuyện sao."

Chuyển hướng Phiêu Miểu đạo tôn, nói:

"Chân nhân, thật sự ngại quá, là tiểu đồ của ta làm cần."

Phiêu Miểu đạo tôn tựa hồ sớm biết sẽ gặp đến tình huống như vậy, một chút cũng không để ý, mỉm cười nói:

"Đạo huynh không cần phải khách khí."

Nàng tuy rằng có thể chịu, nhưng phía sau nàng Hải Long cũng rất cuộc nhìn không được, nhiệt huyết xông lên, dạn dò của Phiêu Miểu cùng và Chi Thủy nhất thời bay đến lên chín tầng mây, tức giận nói:

"Từ bất giáo, phụ chi quá, giáo không nghiêm, sư chi nọ. Vấn Thiên Lưu đệ tử các người giáo dục như vậy sao?"

Bốn câu này, là lúc trước ở trong thôn hán cùng với cô học giả kia thuận thực nhất bốn câu, lúc tức giận không kiềm chế được thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 27: Thất Tông Tụ Hội (Thượng)

Hình Thiên sắc mặt khế đổi, quét mắt qua Hải Long một cái, nói:

"Chuyện của tệ tông tại hạ tự biết xử lý, Liên Vân Tông dạy đồ đệ không biết quy củ vậy sao?"

Hải Long giận dữ vừa định phản bác, thì bị Chi Thủy đạo tôn ấn xuống bả vai, bên tai vang lên tiếng truyền âm, "Hạng người như thế hà tất phải chấp nhất, coi như chó sủa đi."

Hải Long ngạc nhiên trong lòng, quay lại nhìn Chi Thủy đạo tôn, cái câu 'chó sủa' thô bỉ như vậy lại từ chính Chi Thủy đạo tôn nói ra, đủ biết nàng cực kỳ khinh thường Hình Thiên.

Phiêu Miểu đạo tôn vẫn giả là cười nói như trước:

"Thật xin lỗi Hình Thiên đạo huynh, sau khi trở về nhất định sẽ giáo huấn tiểu đồ."

Ngô Vân tông chủ nhìn Hình Thiên rồi lại quay sang nhìn Phiêu Miểu, âm thầm lắc đầu, đi đến vị nữ tử cuối cùng bên cạnh tên kia, nói:

"Vị này chính là Liên Thư tông chủ Liên Hoa Tông."

Ba người bọn Hải Long chuyển ánh mắt về hướng Liên Thư tông chủ, nhìn nàng Hải Long không khỏi chấn động toàn thân, này giờ vẫn đang cúi đầu, tuy rằng trên người khí chất tán mát ra không đồng nhất, cũng không làm Hải Long chú ý, lúc này đứng gần nhìn, Hải Long mới thấy rõ dung mạo của Liên Thư tông chủ.

Nàng không giống như Ngô Vân tông chủ thân vận áo cà sa như vậy, cũng không có quy y, trên người mặc duy nhất một kiện trường bào màu trắng, tóc màu lục sắc bay là tả sau lưng, da thịt trắng nõn lộ ra óánh nhuận sáng bóng, mặt biểu lộ vẻ điềm nhiên, nàng tán mát ra khí chất không giống Phiêu Miểu đạo tôn, dường như là thoát tục giữa núi thiêng, làm cho người ta có một cảm giác thánh khiết không thể khinh nhờn, tựa như thánh nữ hạ phàm.

Liên Thư từng bước nhẹ nhàng, nụ cười trên mặt tràn ngập vẻ cung kính, khom người nói:

"Bái kiến hai vị chân nhân"

Phiêu Miểu đạo tôn ngăn người, vội vàng đỡ lấy bả vai nàng, nói:

"Bọn ta làm sao dám nhận đại lễ lớn như vậy của tông chủ, tổn thọ mất."

Mọi người còn lại đều ngây ra một lúc, Liên Thư là người đầu tiên đến Phạm Tâm Tông, khi các đại biểu tông phái khác đến, nàng cũng chỉ là hơi hơi vuốt cằm mà thôi, lúc này đối với hai vị Phiêu Miểu, Chi Thủy tọa ra cung kính như vậy, nhất thời làm cho người ta có một cảm giác quái dị, Ngũ Chiếu Tiên Mộc Tùng không khỏi hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là có điều bất mãn đối với Liên Thư.

Liên Thư trên khuôn mặt thánh khiết hiện ra một tia cười, nói:

"Phiêu Miểu chân nhân, không biết ngài còn nhớ ta hay không? Một ngàn bảy trăm năm trước, dưới chân núi ba vũ, ngài cứu một nữ hài nhi, còn ban



cho nó thức ăn và tiền tài, khiến đứa bé gái đó có thể tiếp tục sinh tồn. Sau đó cô bé đã gia nhập môn hạ Liên Hoa Tông, đó chính là Liên Thư hôm nay. Đại ân của Phiêu Miểu chân nhân, Liên Thư không giờ phút nào quên, tuy rằng căn tu phật pháp, nhưng lúc Phiêu Miểu chân nhân tươi cười toát ra thiện ý, thủy chung là in thật sâu dấu vết trong lòng Liên Thư. Một ngàn bảy trăm năm trôi qua, năm tháng vẫn không hề làm thay đổi khuôn mặt ngài, dung mạo vẫn như xưa. Vừa rồi khi ta nhìn chân nhân tươi cười, thì đã nhận ra ngay thân phận của ngài, không nghĩ tới, chuyện xảy ra cách đây một ngàn bảy trăm năm, rốt cuộc ta đã gặp lại ngài, thì lẽ này so với việc cứu mạng của ngài cũng còn rất nhẹ. Hiện tại chân nhân có cần Liên Thư hỗ trợ gì, chỉ cần một tấm linh trát, Liên Thư nhất định sẽ cấp tốc chạy đến.”

Nghe xong những lời của Liên Hoa tông chủ Liên Thư, trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh trở lại. Trừ Đồng Hạc, Tử Hạc đã đoán được và Ngô Vân tông chủ ra, những người còn lại trong tứ tông không ai nhìn ra Phiêu Miểu đạo tôn có hơn một ngàn bảy trăm năm đạo hạnh. Bọn họ không khỏi đối với hai người Phiêu Miểu, Chi Thủy đánh giá lại một lần nữa. Ngũ Chiếu Tiên Mộc Tùng, Vãn Thiên Lưu Hình Thiên, sắc mặt đều trở nên âm trầm vô cùng, đều nhíu mày, đem ánh mắt tập trung trên người Phiêu Miểu đạo tôn.

Phiêu Miểu đạo tôn trong mắt toát ra một tia vui mừng, từ tế với Liên Thư, mỉm cười nói:

“Tiểu muội muội, thì ra là ngươi à! Năm đó từ biệt không nghĩ tới ngày tái kiến ngươi đã trở thành người đứng đầu một tông, ta thật đúng là không nhận ra a! Ngươi trưởng thành so với lúc trước còn muốn xinh đẹp hơn. Việc lúc trước ngươi không cần để tâm, cứu vớt sinh linh cũng không hẳn là sứ mệnh của ta, trong lúc vô ý lâm vào mà thôi.”

Ngô Vân tông chủ mỉm cười, nói:

“Sư muội, thật sự chúc mừng ngươi. Phiêu Miểu chân nhân, không ngờ tới sư muội ta vẫn nhớ mãi ân nhân. Ngươi cũng biết, đó là bởi do việc thiện lúc trước của ngươi làm, nên Liên Hoa Tông mới có được một vị tông chủ vĩ đại như ngày nay. Liên Thư sư muội cùng ngã phật cực kỳ hữu duyên, trong một ngàn bảy trăm năm gần gũi, nàng đã thành công tiến nhập Vô Ngã đại viên mãn chỉ cảnh tương đương với các ngươi, đúng là kỳ tài Liên Hoa Tông. Sau được tông chủ coi trọng, trước khi ân tu đã truyền lại tông chủ chỉ vị. Dưới sự chinh đồn của Liên Thư sư muội, hiện tại Liên Hoa Tông so với dĩ vãng rất khác. Đây đều là do chân nhân ngày đó hạ mình cứu nhân a!”

Liên Thư nói:

“Sư huynh khen trật rồi, Phiêu Miểu chân nhân, sau sự kiện này nếu có rảnh thì nhất định phải đến Liên Hoa Tông chúng ta làm khách, Liên Thư nghênh đón tận tình.”

Mộc Tùng trầm giọng nói:

“Ngô Vân tông chủ, hôm nay dường như không phải là đề ôn lại chuyện xưa à! Nếu người đã đến đông đủ, ta thấy, ngài có thể bắt đầu được rồi.”

Liên Thư giống như là không nghe thấy Mộc Tùng nói, dẫn Phiêu Miểu, Chi Thủy và Hải Long ba người đến ngồi vào chính chỗ của nàng, mà nàng thì loay hoay tới lui, ánh mắt dao động cho biết nàng đang rất kích động không biết sao cho hợp ý.

Ngô Vân ngồi vào vị trí cao nhất, nói:

“Đầu tiên, Ngô Vân phải cảm tạ các vị đồng đạo đã đến đây, thật là niềm vinh hạnh cho Phạm Tâm Tông ta. Triệu tập các tông chủ lần này thật sự là bất đắc dĩ, Thần Châu đại địa từ cuộc chiến chính tà ngàn năm trước cho tới nay đã bình yên một thời gian khá lâu, nhưng gần năm trăm năm nay, căn bản là sau khi tà tông bị chúng ta chèn ép đã biến mất vào bóng tối, ma tông, yêu tông giờ lại hiện thân, hơn nữa hành vi cực kỳ hung hăng ngang ngược. Thần Châu đại địa đã có nhiều nơi bị yêu ma tàn sát bừa bãi, loại khiêu khích này của bọn chúng đối với chúng ta tuyệt đối không thể bỏ mặc, càng không thể để cho bọn chúng tiếp tục trên đại lục làm sinh linh đồ thân. Ta quyết định, bên dưới Phạm Tâm Tông, toàn bộ đệ tử nhập môn trăm năm đều xuống núi hàng yêu phục ma, hy vọng các vị đồng đạo có thể cùng tương trợ. Chỉ có lực lượng chính nghĩa chúng ta kết hợp cùng một chỗ, mới có thể dẹp loạn được đám yêu ma.”

Thiên Huệ Cốc Đồng Hạc chân nhân nói:

“Tông chủ nói rất đúng, Thiên Huệ Cốc sẽ toàn lực duy trì. Ta đề nghị, lực lượng đẳng ma chúng ta không nên phân tán quá mức, có thể từ các tông phái liên hợp lại thành vài phân đội, tích cực rà soát ma tông trên Thần Châu đại địa, nếu phát hiện, lập tức diệt trừ không chút lưu tình.”

Phiêu Miểu đạo tôn hỏi:

“Đồng Hạc đạo hữu, không biết môn hạ quý tông có hay không một đệ tử tên là Bạch Nham?”

Đồng Hạc ngăn người đáp:

“Có, Bạch Nham chính là sư đệ của ta, theo tông chương môn tệ cốc là Bạch Hạc đạo tôn, chẳng lẽ chân nhân gặp qua hắn sao? Hiện tại hắn là hắn đang du lịch trên Thần Châu đại địa.”

Phiêu Miểu chân nhân than nhẹ một tiếng, đem chuyện lúc lên núi đã đấu với Bạch Nham kia kể lại một lượt,

“...Bởi vì Ngô Vân tông chủ đến, nên mới đẩy lui được yêu nhân kia.”

Đồng Hạc cau mày, nói:

“Bạch Nham chính là đệ tử trong hàng ngũ hậu bối xuất sắc nhất, phải chăng hắn đã xảy ra chuyện gì? Ngô Vân tông chủ, thật ngưng ngưng, ta nghĩ sẽ phái sư đệ Tử Hạc xuống núi đi tìm Bạch Nham, để tránh cho hắn bị yêu ma áp chế.”

Ngô Vân gật gù đầu, nói:

“Tử Hạc đạo huynh hết sức cẩn thận, yêu nhân kia trên người nhất định là có pháp khí chính tông, có thể che dấu khí tức trong cơ thể, phải ngàn vạn lần không được mắc mưu.”

Tử Hạc chân nhân đáp:

“Xin tông chủ yên tâm, Thiên Huệ Cốc chúng ta đều có phương pháp phân biệt môn nhân bốn phái. Các vị tông chủ, đạo hữu, Tử Hạc cáo từ trước. Phiêu Miểu chân nhân, cảm ơn ngài kịp thời nhắc nhở.”

Nói xong, hắn bước nhanh ra đại môn, thời động một thanh phi kiếm màu tím bay lên trời, theo sơn đạo hướng ra ngoài.

Ngô Vân than nhẹ một tiếng, nói:

Tà đạo tam tông nguy biến rất nhiều, chúng ta cần phải phòng bị nhiều hơn mới tốt. Hy vọng không để cho đạo tiêu ma trường a! Chúng ta tiếp tục đề tài vừa rồi, lời của Đồng Hạc đạo huynh cùng với ta không mưu mà hợp, nếu các tông phái liên hợp lại, nhất định có thể hỗ trợ, hoặc có thể thu cờ hiệu. Các tông khác thấy đề nghị của lão nạp thế nào?”

Mộc Tùng nói:

“Ngô Vân tông chủ đã đề nghị, ta cho rằng có thể phân chia các tông nhân ra làm năm đội do năm vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên ta thống soái, thì may ra mới có thể tiêu diệt yêu ma tà ác.”

Hắn vừa nói xong, nhất thời làm cho Văn Thiên Lưu và Viên Nguyệt Lưu bất mãn, Hình Thiên nói:

“Mộc Tùng tông chủ, ta cảm thấy về việc ai là người thống soái nên bàn bạc kỹ hơn. Lúc này mà lấy toàn bộ Ngũ Chiếu Tiên làm thống soái, e là không ổn.”

Mộc Tùng trong mắt lóe ra hàn quang, nói:

“Có gì không ổn, Ngũ Chiếu Tiên ta đứng đầu lục tông chính đạo, phụ trách thống soái toàn cục cũng là điều tất nhiên.”

Ngô Vân tông chủ nói:

“Hai vị không nên tranh chấp, việc ai làm thống soái sẽ bàn bạc sau, trước mắt quan trọng nhất là chúng ta phải hạ đẳng ma chi kỳ. À còn nữa, Mộc Tùng tông chủ, chính phải chúng ta không phải chỉ có lục tông, phải là thất tông tài đối. Ngài vừa nói sai rồi đó.”

Mộc Tùng hừ một tiếng, nói:

“Ta không nói sai, bọn tiểu tông tiểu phái, thực lực bạc nhược, hoàn toàn có thể xem nhẹ, Ngũ Chiếu Tiên ta đồng ý hành động lần này.”

Ngô Vân vừa muốn nói gì thì Liên Thu tông chủ đã lên tiếng trước, nàng lạnh nhạt nói:

“Ngũ Chiếu Tiên thực lực quả thật mạnh nhất sao? Chẳng lẽ Mộc Tùng tông chủ tự nhận là dựa vào tu vi của mình có thể vượt qua được Ngô Vân tông chủ? Trong thất tông chính đạo chúng ta không có cái gọi là tiểu môn tiểu phái, nếu Ngũ Chiếu Tiên không có thành ý hợp tác như vậy, ta thấy, hà tất phải tham gia nữa.”

Mộc Tùng giận dữ nói:

“Liên Thu, ngươi có ý gì? Ta nói tiểu tông tiểu phái ở đây không phải là chỉ Liên Hoa Tông các ngươi. Loại hàng ma phục yêu đại sự, Ngũ Chiếu Tiên ta thân đứng đầu chúng tông, sao có thể không tham gia. Ngô Vân tông chủ quả thật tu vi cao thâm, nhưng luận tổng hợp lại thì Ngũ Chiếu Tiên ta vẫn mạnh hơn một chút. Ta nói là sự thật, thế nào là không có thành ý? Ngươi hãy ăn nói cẩn thận.”

Ngô Vân than nhẹ một tiếng, nói:

“Hai vị tông chủ xin bớt giận, hiện tại yêu ma hoành hành khắp nơi, tuyệt đối chúng ta không nên làm rối loạn đầu trận tuyến, do ai thống soái vốn là chuyện không quan trọng. Thất tông chúng ta quả thật cũng không có cái gì tiểu môn tiểu phái, Phiêu Miểu chân nhân, ngài có ý kiến gì không?”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, nói:

“Hết thảy do Ngô Vân tông chủ làm chủ, Liên Vân Tông chúng tôi không có ý kiến, bất quá bọn ta đúng là tiểu tông tiểu phái như Mộc Tùng tông chủ nói, nên loại đại sự này không tham gia vẫn tốt hơn, để tránh đến lúc đó có cái gì sơ xuất sẽ khiến các vị đại tông tức giận. Bọn ta chỉ là muốn nhìn xem rốt cục tà đạo hung hăng ngang ngược đến cỡ nào, Ngô Vân tông chủ, ngài có thể giới thiệu một chút không?”

Ngô Vân nhìn thật sâu Phiêu Miểu đạo tôn, nói:

“Chân nhân không nên khách khí, Liên Vân Tông là trụ cột của chính đạo ta, hành động đăng ma lần này tự nhiên phải có các người tham gia mới được. Về phần thế lực tà đạo, ta sẽ nói ngắn gọn một chút. Thông qua các vị tông chủ mang đến tin tức, cùng với Phạm Tâm Tông bọn ta thu thập tình hình mà nói. Hiện tại tà ma ngoại đạo cực kỳ cần rở. Tà đạo tam tông phân biệt là Ma tông, Yêu tông và Tà tông, công pháp tu luyện của bọn chúng đều có điểm đặc thù. Đáng sợ nhất, chính là bọn chúng đều có một loại tiềm lực có thể kích thích người khác, khiến cho trong khoảng thời gian ngắn tu vi và pháp sẽ tăng lên đáng kể, đúng là thông qua loại tà pháp này, mới khiến cho bọn chúng trong thời gian ngắn có thể hồi phục nguyên khí. Hành động đăng ma lần này của chúng ta nhất định phải căn cứ vào nguyên tắc diệt cỏ tận gốc, tuyệt không được để giống như lần trước, cho bọn chúng từ đồng tro tàn lại cháy lên cơ hội. Tà đạo tam tông từ trước đến nay lấy Ma tông làm chủ, tà, yêu là hai tông thứ chi. Ma tông tông chủ Lê Thiên trải qua ngàn năm tiềm tu, tất nhiên cảnh giới đã tăng rất cao. Gần đây nhất, đệ tử ta từng bắt được một tên môn nhân ma tông, theo tiết lộ của ma nhân kia thì Lê Thiên ma công đã đại thành, tu vi đã đạt tới cảnh giới Ma tông từ trước đến nay chưa từng có. Đó là uy hiếp lớn nhất cho chính đạo chúng ta. Đệ tử Ma tông rất đông, trong đó có rất nhiều cao thủ, tuy bọn chúng đều là người tu luyện mà thành, nhưng chúng đã mất đi tâm tính thiện lương của nhân loại, sa đọa hoàn toàn vào ma đạo. Trong số đó đã đạt ngoài cảnh giới Đạo Long chừng hai mươi tên, hơn nữa lại gia nhập đệ tử Ma tông, thật khó đối phó vô cùng. Tà tông tông chủ Đông Lôi cũng là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Ngàn năm trước khi chính tà đại chiến, lão nạp từng có ba vị sư đệ chết dưới tay hắn. Tên này tà công đạt tới cảnh giới quý biến khó lường, khó đối phó phi thường, thủ hạ của hắn chính là tứ đại Tà vương đều là những nhân vật thực lực phi phàm, tuy rằng tổng thể lực lượng kém hơn Ma tông, nhưng có được chừng ấy cũng đủ uy hiếp chúng ta rồi. Trong tà đạo tam tông, tuy Yêu tông không phải là cường đại nhất, nhưng là đáng sợ nhất, bọn chúng hoàn toàn là từ các tà ác yêu vật tạo thành, tuy rằng trước đây yêu vương đã chết trong tay chính đạo chúng ta, nhưng nghe nói bọn chúng đã đẻ cử ra một tân yêu vương khác, dĩ nhiên phải là một tên yêu quái đạt vạn năm tu luyện, cụ thể là từ cái gì tu luyện thành thì ta cũng không rõ lắm. Tuy rằng yêu vật tu luyện không dễ dàng như nhân loại chúng ta vậy, nhưng có thể tu luyện vạn năm, e là nó đã tiến đến Độ Kiếp chi kỳ rồi. Yêu vương này tu vi tuyệt đối không thua kém Ma tông Lê Thiên. Nhìn vào thực lực tổng thể, tự nhiên là chính đạo chúng ta chiếm ưu thế, nhưng có điều yêu ma quỷ quái đều ẩn khuất trong bóng tối, một khi chúng phát động đánh lên, e rằng sẽ làm chúng ta đau đầu. Ta chỉ biết đến thế, các vị có hỏi thêm gì không?”

Mộc Tùng trầm giọng nói:

“Ngô Vân tông chủ đã phân tích tường tận tà đạo tam tông. Tuy rằng bọn chúng tổng thể thực lực không bằng chúng ta, nhưng nếu phen này chúng dùng toàn lực tổng tấn công thẳng vào một môn phái nào đó mà nói, thì sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng. Ta đề nghị chính đạo chúng ta nên tạo thành một liên minh, đề cử ra một minh chủ thống nhất điều hành, như vậy khi cùng chống lại tà đạo sẽ thuận lợi hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Thất Tông Tự Hội (Hạ)

Hình Thiên hừ một tiếng, nói:

“Nói tới nói lui, Mộc Tùng tông chủ còn không phải có ý muốn cho Ngũ Chiếu Tiên thống lĩnh chúng ta hay sao? Minh chủ cũng được, nhưng Vân Thiên Lưu chúng ta sẽ đề cử tông chủ Ngô Vân phật tôn. Bất luận là đức hạnh hay tu vi, Ngô Vân tông chủ đều có thừa.”

Mộc Tùng sắc mặt hơi đổi, nói:

“Ai là minh chủ cũng chẳng sao cả, chỉ cần có thể dẫn dắt chúng ta tiêu diệt tà đạo là được. Bất quá, đối phó với dạng đệ nhất cao thủ tà đạo như Lê Thiên, e là không phải Ngô Vân tông chủ một mình có thể đối phó được. Có Ngũ Chiếu Tiên bọn ta hợp phát ra Thần Tiêu Thiên Lôi thì mới mong có thể tiêu diệt hắn. Không sai, năm người bọn ta so ra tu vi đều kém hơn Ngô Vân tông chủ, nhưng nếu năm người đều đồng tâm hiệp lực, hẳn là có thể a. Ta tin rằng, dưới sự dẫn dắt của bọn ta, tất nhiên có thể tiêu diệt sạch tà đạo tam tông.”

“Không được, ta không đồng ý. Nếu là Ngũ Chiếu Tiên các người làm minh chủ, Vân Thiên Lưu chúng ta đây sẽ rút khỏi liên minh...”

Nhìn bọn họ không ngừng đầu khẩu, trong lòng Hải Long không khỏi dâng lên một cảm giác ngao ngán, cái này gọi là người trong chính đạo sao? Vì quyền lực mà tranh giành đồ vật tía tai, còn chưa kịp đi đối phó tà đạo, trong nhà đã sắp đánh nhau, trách sao các vị tổ sư không muốn tham dự vào.

Ngồi trước hán Phiêu Miểu và Chi Thủy hai người đều như là không có nghe đến cái cọ, điềm tĩnh ngồi ở đó, Phiêu Miểu đạo tôn còn dùng truyền âm trò chuyện với Liên Thư tông chủ, xem ra, tuy mới vừa tiếp xúc thôi, nhưng các nàng đã trở thành bằng hữu tốt của nhau rồi.

Đúng lúc này, một gã đệ tử Phạm Tâm Tông dẫn theo hai người đi vào đại điện, hai người này một nam một nữ, theo thần thái xem ra thì đây rõ ràng là một cặp đạo侶. Nhìn thấy hai người, Hình Thiên không thêm để ý tới Mộc Tùng nữa, quay đầu hướng về Ngô Vân nói:

“Tông chủ, bọn họ là đệ tử Vân Thiên Lưu ta cùng với Viên Nguyệt Lưu, Lãnh Tâm và Tuyết Phượng.”

Nghe Hình Thiên giới thiệu, hai người liền cuồng quít hướng về phía Ngô Vân hành lễ, sau đó đi ra phía sau Hình Thiên với Huyền Vũ. Lãnh Tâm rất

nhanh truyền âm bên tai Hình Thiên nói cái gì đó, sắc mặt Hình Thiên dần dần thay đổi, biểu tình ra vẻ kinh ngạc. Ngẩng đầu lên, Hình Thiên hướng về Mộc Tùng, nói:

“Mộc Tùng tông chủ, không nghĩ tới quý tông đã bắt đầu hành động rồi, không biết là có vị tông chủ nào đó của quý tông đã phát ra Thần Tiêu Thiên Lôi diệt trừ yêu ma.”

Mộc Tùng ngẩn người, nói:

“Thần Tiêu Thiên Lôi? Ngươi không lầm chứ. Nghĩ muốn phát động Thần Tiêu Thiên Lôi, ít nhất phải cần hai người bọn ta mới có thể phát huy ra uy lực cơ bản. Ta và Thủy Vận tông chủ đều ở trong này, mà ba gã tông chủ kia đều đã bế quan tu luyện, căn bản là không có khả năng phát động thiên lôi trừ ma. Chẳng lẽ ngươi tận mắt nhìn thấy ư? Hay là do đệ tử vừa rồi của ngươi thuật lại. Chắc là hấn nhìn lầm rồi.”

Hình Thiên ngẩn người, hấn biết Mộc Tùng chắc chắn không nói dối, nếu là người trong Ngũ Chiếu Tiên làm ra, lấy cái tính nết kiêu ngạo kia của Mộc Tùng, thì đã sớm thổi phồng lên, xem ra hiển nhiên không phải là bọn hấn. Nghĩ hoặc nói:

“Ồ trong chính đạo chúng ta, không phải chỉ có Ngũ Chiếu Tiên mới có thể lấy Thần Tiêu Thiên Lôi đã thương địch thủ sao? Lãnh Tâm là đệ tử tốt nhất của ta, tuyệt đối không có nhìn lầm.”

Mộc Tùng quả quyết nói:

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng. Nếu không có hai cao thủ ngoài cảnh giới Vô Ngã, căn bản là không thể nào phát động được Thần Tiêu Thiên Lôi. Hơn nữa hai cao thủ này còn phải có nghiên cứu cực kỳ tinh thâm về lôi pháp mới được. Nhất định là đệ tử của ngươi nhìn lầm.”

Nhìn bộ dáng khẳng định kia của Mộc Tùng, Hải Long không khỏi bật cười, tuy rằng tiếng cười rất nhỏ, nhưng vẫn khiến cho mọi người chú ý. Bởi vì nghĩ đến Hải Long là đệ tử của Phiêu Miểu đạo tôn, nên Liên Thư đối với hấn tự nhiên có vài phần hảo cảm, mỉm cười nói:

“Sao đạo hữu lại bật cười. Chẳng lẽ có chuyện gì cao hứng chăng?”

Hải Long liếc mắt qua Mộc Tùng một cái, dùng thanh âm trầm thấp, nói:

“Liên Thư tông chủ, không biết ngài có từng nghe qua thành ngữ ‘ếch ngồi đáy giếng’.”

“Ngươi nói ai ếch ngồi đáy giếng.”

Mộc Tùng đứng bật dậy, từ khi trở thành một trong năm vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên, hấn chưa bao giờ bị vũ nhục lớn như vậy. Đừng nói Hải Long chỉ dùng thanh âm trầm thấp, cho dù Mộc Tùng không cố ý, cũng có thể nghe được. Hải Long thề lười, nói:

“Ta cũng đâu có nói ngươi! Ai thiên cận thì tự biết. Mộc Tùng tông chủ, ngài đúng là nóng vội a! Ta có điều chưa rõ, có nhận vàng, nhận bạc, chứ có ai nhận mắng bao giờ đâu? Ngài đức cao vọng trọng như vậy, ai mà dám nói ngài tọạ –tinh—xem—thiên!”

Nói xong bốn chữ cuối cùng, Hải Long cố ý kéo dài thanh âm. Hấn đã sớm ghét cái bộ dáng ương ngạnh kia của Mộc Tùng, cái này là do nhện không được, nên mới sĩ nhục. Bất quá so với khi ở Liên Vân Sơn Mạch có kinh nghiệm hơn, chính là bóng gió, cũng không có trực tiếp lăng nhục.

Hấn biết, dù cho Mộc Tùng có giận lên, trước mặt có rất nhiều đại biểu các tông phái như vậy, cũng không dám động vào mình, huống chi còn có Phiêu Miểu, Chỉ Thủy hai người ở đây. Phiêu Miểu đạo tôn thì cung chiêu mình, mà Chỉ Thủy đạo tôn tuy rằng tính tình khó chịu, nhưng hiển nhiên là đối với bọn Ngũ Chiếu Tiên, Vân Thiên Lưu kia đều có ấn tượng xấu, hấn là sẽ không chỉ trích gì. Cho nên hấn mới lớn mật nói ra. Nghe Hải Long nói xong, trừ Phạm Tâm Tông tông chủ Ngộ Vân và bọn Ngũ Chiếu Tiên ra, các đại biểu tông phái còn lại tất cả đều cười rộ lên. Ngay cả Liên Thư vốn trầm tĩnh cũng lắc lắc đầu không nhịn được cười.

Mộc Tùng tức đến xi khối, cả giận nói:

“Hào tiểu bối, chỉ biết Liên Vân Tông các ngươi không có cái gì hay ho. Hôm nay ta không thể tha cho ngươi được.”

Toàn thân bùng lên hào quang màu đỏ, một vòng hào quang xuất hiện sau lưng hấn, hào quang này so với Phiêu Miểu đạo tôn thì mờ nhạt hơn. Hải Long thấy Mộc Tùng tức giận thật sự, vội trốn ra sau Phiêu Miểu đạo tôn, kinh hô:

“Sư phụ cứu đệ tử.”

Mộc Tùng vừa định động thủ, thì phát hiện bà vai mình bị đè xuống, truyền đến mệnh môn năng lượng, cứ thế đè nén làm cho mình không thể phát huy pháp lực ra. Một đạo thanh lương khí lưu theo kinh mạch chảy vào khắp người, Mộc Tùng bối rối không ít. Hấn quay đầu nhìn lại, đúng là vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên còn lại Thủy Vận tông chủ. Thủy Vận chặn mấy nhứ lại trên khuôn mặt lạnh như băng.

“Mộc Tùng, làm trò trước mặt vô số đạo hữu ở đây sao ngươi có thể manh động chứ? Ngươi mặt mặt còn chưa đủ à?”

Mộc Tùng tựa hồ đối với Thủy Vận có vài phần e ngại, hừ một tiếng, ngồi lại vị trí. Thủy Vận vẫn đứng tại chỗ như trước, hướng về phía Phiêu Miểu đạo tôn nói:

“Phiêu Miểu chân nhân, môn hạ của quý môn tựa hồ có chút vô lễ, ta hy vọng ngươi có thể cho Ngũ Chiếu Tiên ta chút công đạo.”

Không đợi Phiêu Miểu đạo tôn trả lời, Chi Thủy cướp lời nói:

“Thủy Vận tông chủ, Hải Long vừa rồi là cùng với Liên Thư nói chuyện, hơn nữa cũng không có chỉ thẳng mặt người nào, công đạo cái gì chứ?”.

Thủy Vận hừ lạnh một tiếng, nói:

“Ngũ Chiếu Tiên ta tuy rằng không đi làm khó tiểu bối, nhưng tuyệt không thể để bị cái gì vũ nhục. Chi Thủy chân nhân, nếu ngài không chịu thừa nhận lúc này môn hạ quý môn có hành vi vô lễ, ta sẽ khiêu chiến với ngài, để giữ gìn danh dự Ngũ Chiếu Tiên ta.”

Chi Thủy đạo tôn mạnh mẽ đứng lên, thanh âm lạnh lùng nói:

“Ngũ Chiếu Tiên các ngài là một lũ kiêu ngạo, không phải ếch ngồi đáy giếng là cái gì? Hải Long căn bản là không có nói sai. Ngài muốn khiêu chiến với ta sao? Được thôi.”

Phiêu Miểu đạo tôn nhún mày, nói:

“Sur muội, không nên xúc động, nơi này là Phạm Tâm Tông, hẳn là phải do Ngô Vân tông chủ làm chủ.”

Chi Thủy đạo tôn giận dữ nói:

“Muội đã nhìn nhận bọn Ngũ Chiếu Tiên lâu rồi, bọn chúng kiêu ngạo không phải một lần, nếu không cho chúng ném giáo huấn, bọn chúng đúng là không xem người trong Tu Chân Giới ra gì. Sur tỷ, tỷ đừng ngăn ta, không lại có người bảo ta nhất gan. Thủy Vận tông chủ, ngài muốn khiêu chiến với ta thế nào, ta sẽ bồi tiếp.”

Nghe những lời Chi Thủy đạo tôn nói, Hải Long vui mừng thầm trong lòng, oán hận đối với Chi Thủy đạo tôn lúc trước đã phai nhạt chút đỉnh. Hắn biết nơi này không phải ai cũng có thể chọc được, rụt rè núp sau lưng Phiêu Miểu đạo tôn, chiêm ngưỡng hai người sẽ động thủ như thế nào.

“A đi đà phạt. Hai vị để lão nạp chút mặt mũi, tốt hơn là không nên động thủ. Việc cấp bách của chúng ta là đối phó địch nhân, sao lại tự tàn xác lẫn nhau?”.

Thủy Vận không hài lòng nói:

“Ngô Vân tông chủ, đây là chuyện riêng giữa Ngũ Chiếu Tiên và Liên Vân Tông, ngài yên tâm, ta sẽ không động thủ ở đây. Chi Thủy chân nhân, chúng ta ra ngoài Phạm Tâm Tông chiến một trận. Chi cần ngài có thể thắng ta, sau này Ngũ Chiếu Tiên ta mà nhìn thấy đệ tử Liên Vân Tông sẽ lập tức tránh xa mười dặm. Nếu ngài bại trận, chi cần ngài cung kính tạ lỗi giải thích mọi chuyện với ta là được.”

Nàng đưa ra điều kiện này có thể nói là thập phần vẹn toàn, hiển nhiên là rất tin tưởng vào khả năng của mình. Hơn nữa lời nói kiên định vô cùng, dĩ nhiên là trận chiến này không thể tránh được. Ngô Vân tông chủ bắt đầu lắc đầu, thở than trong lòng, lạnh nhạt nói:

“Nếu hai vị đạo hữu có ý động thủ, thì hãy để cho lão nạp phân xử, nên tận lực hạ thủ lưu tình a.” Thủy Vận hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân bộc phát

“Chi Thủy chân nhân, ta chờ ngài bên ngoài, nếu ngài sợ, bây giờ chịu thua còn kịp.”

Liên Hoa Tông Liên Thư tông chủ đứng lên, lạnh nhạt nói:

“Không bằng ta sẽ thay Chi Thủy chân nhân lãnh giáo tông chủ phen này.”

Dưới thuận ẩn giấu, nàng cũng không nhìn ra được thực lực chân chính của Phiêu Miểu, Chi Thủy, xuất phát từ sự lo lắng mới chủ động đứng lên khiêu chiến. Thủy Vận sắc mặt hơi đổi, nàng và Liên Thư đều là Vô Ngã trung kỳ, lúc này tu vi ngang ngang nhau, nhưng Liên Thư thân là tông chủ Liên Hoa Tông, so về pháp khí tự nhiên sẽ chiếm chút tiện nghi, nàng cũng nắm chắc phần thắng

“Liên Thư tông chủ, chẳng lẽ Liên Hoa Tông các ngài muốn đối địch với Ngũ Chiếu Tiên ta sao? Đây tựa hồ cũng không phải là lựa chọn sáng suốt a.”

Chi Thủy đạo tôn tiến lên từng bước, mỉm cười nói:

“Ngũ Chiếu Tiên các ngài nguyên lai chỉ là hạng người bất nạt kẻ yếu, Liên Thư tông chủ, ngài không cần đối địch với bọn chúng, nên để cho ta lãnh giáo Thủy Vận tông chủ một chút.”

Phiêu Miểu đạo tôn cũng đứng lên, than nhẹ một tiếng, nói:

“Mấy ngàn năm, Liên Vân Tông ta cũng không muốn cùng người tranh đấu, sur muội à! Chẳng lẽ muội thật sự muốn cuốn chúng ta vào trong chuyện này sao?”

Chi Thủy đạo tôn liếc mắt qua sur tỷ một cái, nói:

“Tuy rằng chúng ta không muốn tranh đấu cùng người khác, nhưng người ta đã đi đến trước cửa, chúng ta còn không ứng chiến sao? Sur tỷ, sau khi trở về nếu tông chủ trách tội, muội sẽ gánh chịu hết. Tỷ phải trong chừng tiểu tử Hải Long này, đừng để cho hắn tiếp tục nói năng lung tung nữa, làm cho ta

phải đi lĩnh giáo đạo pháp cao thâm của Ngũ Chiếu Tiên. Thủy Vận tông chủ, mời.”

Thủy Vận thấy Chi Thủy đạo tôn cự tuyệt nhĩ ý của Liên Thư thật là đúng ý, trong lòng nhất thời thở phào ra, nhẹ nhàng đứng lên, hào quang lam sắc bao phủ toàn thân bay đi, ý định muốn động thủ bên ngoài Phạm Tâm Tông, nhất định phải theo sơn đạo ra ngoài trước, vòng qua cấm chế phòng ngự của Phạm Tâm Tông.

Ngô Vân nhìn Hải Long thật sâu, quay qua nói với Chi Thủy đạo tôn:

“Sao ngài phải chịu khổ như vậy chứ?”

Chi Thủy đạo tôn than nhẹ một tiếng, quay đầu lại trừng mắt Hải Long một cái, nói:

“Việc này đều không phải tại ta, thật sự là bọn Ngũ Chiếu Tiên khinh người quá đáng. Hải Long, chờ ta hạ xong Thủy Vận, sẽ trở về tìm người tính sổ, dám xem lời nói của ta như gió bên tai, hừ”.

Sau khi tức giận hừ lên một tiếng, nhẹ nhàng nhảy lên, đuổi theo thân ảnh Thủy Vận. Một tiếng hừ kia của Chi Thủy đạo tôn nhất thời làm cho Hải Long như bị sét đánh, chấn động toàn thân suýt ngã sấp xuống.

Ngô Vân tông chủ nói:

“Đi thôi, các vị đồng đạo, chúng ta cũng đi xem, nếu các nàng đấu nhau quá hăng, hy vọng các vị có thể cùng lão nạp ngăn cản lại.”

Hình Thiên có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa nói:

“Liên Vân Tông cùng với Ngũ Chiếu Tiên giao chiến, thật là vừa khéo, nghe nói Thiên Tâm quyết của Liên Vân Tông rất lợi hại, bây giờ có thể thưởng thức rồi.”

Tùng đạo hào quang sáng lên, dưới sự dẫn dắt của Ngô Vân tông chủ, mọi người hướng về dưới đỉnh núi mà bay đi. Phiêu Miểu đạo tôn kéo Hải Long bay lên, một bên bay đi, một bên truyền âm nói:

“Người tại sao lại đi gây chuyện, sư muội và Thủy Vận giao chiến, tất nhiên sẽ làm bại lộ thực lực chân chính của Liên Vân Tông ta. Người thật là. Lúc này sư muội thật sự nổi giận, chờ sau khi kết thúc trận chiến, sợ là sẽ không tha cho người đâu.”

Hải Long nhớ tới cảnh khổ lúc ở Thanh Lam chi Vân, không khỏi rung mình một cái, cười khổ nói:

“Tổ sư, người phải cứu ta!”

Phiêu Miểu đạo tôn nói:

“Đi xem cuộc chiến trước rồi nói sau. Có lẽ Chi Thủy sư muội mà thắng thì tâm tình sẽ đỡ hơn.”

Mọi người làm thành một hàng bay ra ngoài thánh sơn Phạm Tâm Tông, vừa lúc chứng kiến thấy Thủy Vận và Chi Thủy đang lơ lửng giữa không trung. Với khí thế tỏa ra, sau lưng Thủy Vận quang mang lam sắc không ngừng lóng lánh nãy liệt phát ra, hiển nhiên là chiếm thế thượng phong, còn Chi Thủy đạo tôn lại có vẻ lạnh nhạt đứng cách ngoài trăm mét, hai người cứ thế giằng co, không ai động thủ trước.

Hải Long có chút lo lắng hỏi:

“Tổ sư, Chi Thủy tổ sư có thể đánh thắng được cái gì tông chủ kia không? Ngũ Chiếu Tiên thân là đại phái đứng đầu chính đạo, tông chủ bọn họ khẳng định là tu vi không kém a”.

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười, truyền âm nói:

“Thắng bại không cần người lo lắng, Chi Thủy tu vi có thể nói cao hơn Thủy Vận một bậc. Hơn nữa, trong Liên Vân Tông nhị đại đệ tử chúng ta, bởi vì Chi Thủy tu vi yếu nhất, cho nên trên người pháp khí cũng rất nhiều, còn nhớ lúc này nàng dùng kỳ thiên luân kia không? Đó là một trong mấy thứ tiên khí rất hiếm trong tông”.

Liên Thư nhìn Chi Thủy đạo tôn, có chút lo lắng nói:

“Phiêu Miểu chân nhân, hay là ta đi thế cho Chi Thủy đạo tôn nha. Thủy Vận tông chủ tu vi không kém, sợ là không dễ ứng phó.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 29: Tiên Khí Chi Chiến (Thượng)

Phiêu Miêu đạo tôn mỉm cười, nói:

“Liên Thu tiểu muội, muội không phản đối khi ta gọi như thế chứ. Tuy rằng bọn ta không được thiên phú tốt như muội vậy, nhưng dù sao cũng có hơn hai ngàn năm, loại tình huống này Chi Thủy có thể ứng phó được, muội không cần vì nàng mà lo lắng. Cho dù nàng có gặp nguy hiểm đi chăng nữa thì ta cũng sẽ viện thủ đúng lúc. Đáng về bề vế của Ngũ Chiêu Tiên kia phải bị áp đảo.”

Liên Thu ngạc nhiên hỏi:

“Tỷ tỷ, tỷ thực sự nắm chắc như vậy sao? Thủy Vận tông chủ đã thoát ra ngoài ngũ hành, đạt tới Vô Ngã cảnh giới.”

Phiêu Miêu đạo tôn nói:

“Cứ xem đi. Muội sẽ minh bạch ngay.”

Liên Thu quan sát kỹ càng bộ dáng của Phiêu Miêu đạo tôn, trong lòng hơi động, không nói nữa, ngửa đầu lên trời nhìn hai người.

Thủy Vận và Chi Thủy đối diện nhau trên không trung, bất luận Thủy Vận khí thế tăng cao cỡ nào, Chi Thủy đạo tôn vẫn thủy chung tựa như không hề nao núng, cũng chẳng thêm để tâm đến Thủy Vận.

Thủy Vận lạnh lùng nói:

“Chi Thủy, ngươi động thủ trước đi. Nếu không, chẳng còn cơ hội đâu.”

Chi Thủy lạnh nhạt nói:

“Lời này hẳn phải do ta nói với ngươi mới đúng. Thủy Vận, đạo hiệu của ta là Chi Thủy, xem ra vừa khớp để khắc chế ngươi. Hãy cho ta thấy Ngũ Chiêu Tiên các ngươi rốt cuộc là có cái gì tuyệt học. A! Đúng rồi, ngươi cũng đừng quên lời hứa lúc nãy, nếu sau khi bại trận mà không thừa nhận, thì e là Ngũ Chiêu Tiên cũng không thể sống yên ổn ở Tu Chân Giới à.”

Thủy Vận hừ lạnh một tiếng, nói:

“Không biết tự lượng sức mình giống như ngươi vậy là lần đầu tiên ta nhìn thấy, chẳng lẽ ngươi cảm giác không ra tu vi của ta sao? Ta đã tiến nhập Vô Ngã cảnh giới, vượt ra ngoài ngũ hành, thuộc cấp bậc đạo tôn. Đầu trong chính đạo với nhau, ta cũng không nghĩ là sẽ làm khó dễ ngươi, chỉ cần bây giờ chịu thua, và thực hiện điều kiện lúc nãy, ta sẽ tạm tha cho ngươi.”

Chi Thủy đạo tôn cười lên nói:

“Không biết tự lượng sức chính là ngươi đó. Vô Ngã cảnh giới sao? Thật giống với cảnh giới ta đạt mấy trăm năm trước. Danh hiệu đạo tôn này ta cũng dùng lâu rồi, không trách được tại sao Hải Long lại nói các ngươi là ếch ngồi đáy giếng, ta thấy không sai chút nào. Thiên địa vô cực, Càn Khôn tá pháp, hiện.”

Theo pháp quyết xướng ra, một vòng sáng màu lam từ cơ thể Chi Thủy đạo tôn phát xuất, hào quang tự nhiên xuất hiện sau lưng nàng so với Thủy Vận phải hơn rất nhiều, khí thế cường đại kinh thiên động địa, trong khoảnh khắc đã áp chế Thủy Vận xuống.

Tại bên dưới đang xem cuộc chiến Đồng Hạc kinh hô một tiếng, nói:

“Chẳng ngờ trong ngàn năm không gặp, Chi Thủy thật sự đã đạt tới cấp bậc đạo tôn, thật là lợi hại a!”

Hình Thiên trợn mắt há mồm nhìn lên bầu trời đột nhiên biến hóa, thì thào nói:

“Chuyện này, chuyện này có thể sao? Đến cả tiểu phái như Liên Vân Tông cũng có người vượt qua Vô Ngã cảnh giới sao, không thể tin nổi, thật sự là bất khả tư nghị.”

Đồng Hạc nói:

“Không có gì là bất khả tư nghị. Ngàn năm trước, ta cùng với sư đệ Từ Hạc liên thủ, dưới tay Chi Thủy chân nhân chẳng qua chỉ là vài món mề quào mà thôi. Nàng đạo pháp tinh thâm, bọn ta thật sự khâm phục.”

Hình Thiên đương nhiên biết Đồng Hạc và Từ Hạc có địa vị cao cỡ nào trong Thiên Huệ Cốc, đều là Hà Cử cảnh giới, so với mình tu vi không thua kém, mà Chi Thủy chân nhân có thể thắng lợi một cách thoải mái, công lực này thật sự là khó có thể tưởng tượng.

Ngô Vân tông chủ nhìn Chi Thủy đạo tôn toát ra thân ảnh như là tiên nữ thì thào nói:

“Nếu Liên Vân Tông có thể huy động hết thực lực chân chính ra cùng chúng ta hành động đặng ma, thì trận chiến này coi như rất đáng giá.”

Liên Thư tinh thâm Phật pháp, định lực cực cao, hơn nữa lúc này Phiêu Miểu lại tỏ ra tin tưởng, nhưng khi chứng kiến Chi Thủy đạo tôn biến hóa nàng cũng không khỏi kinh ngạc, liền truyền âm cho Phiêu Miểu đạo tôn hỏi:

“Tỷ tỷ, có phải tỷ cũng ẩn giấu đi thực lực như thế à?”

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

“Chắc hẳn là vậy rồi. Liên Vân Sơn mạch chúng ta linh khí thập phần sung mãn, nếu muội muội có lòng muốn ghé thăm làm khách, chúng ta nhất định sẽ vui vẻ hoan nghênh.”

Liên Thư gật gật đầu, nói:

“Chờ đợt đặng ma lần này kết thúc, tiểu muội nhất định lên núi bái kiến.”

Hiện tại trong lòng nàng có rất nhiều điều khó hiểu, thường không ra mặt thế nhưng Liên Vân Tông vẫn có được hai cao thủ vượt qua Vô Ngã cảnh giới, nàng vô cùng suy nghĩ về một Liên Vân Tông chân chính thật sự ra làm sao.

Phiêu Miểu đạo tôn mắt sáng ngời, nói:

“Cẩn thận, động thủ rồi.”

Quả nhiên, trên bầu trời Thủy Vận, Chi Thủy hai người toàn thân đều đặng đặng quang mang kịch liệt, ngay khoảng không trên đỉnh đầu các nàng, đều tự dâng lên một thanh phi kiếm, tựa hồ đang tích tụ năng lượng. Nguyên lai, Thủy Vận chứng kiến Chi Thủy toát ra thực lực cường đại tuy rằng trong lòng kinh hãi, nhưng đồng đạo có mặt ở đây nhiều như vậy làm cho nàng muốn nhận thua cũng không xong, cắn răng một cái, lập tức tế xuất phi kiếm chuẩn bị cùng hợp lại với Chi Thủy đạo tôn.

Ngộ Vân tông chủ than nhẹ, nắm chặt cây thiền trượng, nói:

“Phật ngôn hư không vô giới hạn. Không thể đo lường. Bỏ tất trên cao từ bi. Đạt được công đức cũng như hư không. Không thể đo lường. Vô biên tế dã. Người trong thế giới rộng lớn trải qua đều là hư không. Hết thầy đều có Phật tính. Phật pháp vô biên, phổ độ chúng sinh.”

Thanh âm trầm thấp nhưng hùng hậu không ngừng xướng lên, trong không khí tràn ngập yên tĩnh, mọi người đều sinh ra một loại cảm giác tĩnh lặng, lấy Ngộ Vân tông chủ làm trung tâm, một tầng hào quang sắc vàng nhạt dâng lên, che chắn phía trên cách chỗ mọi người hai mươi thước, lá chắn trong suốt kia thoát nhìn cực mỏng manh, nhưng làm cho người ta có một cảm giác yên ổn.

Phiêu Miểu đạo tôn nhìn Hải Long nói:

“Ngộ Vân tông chủ sử dụng Phật tông đại thần thông, nếu ta nói không sai, hẳn đây chính là Kim Cương chú. Ngươi đừng thấy nó mỏng manh như thế mà lầm, cho dù là ta dùng toàn lực công kích, cũng chưa chắc có thể đánh tan được, cần có thần thông cực đại mới thì triển được.”

Liên Thư thêm vào:

“Kim cương chú cùng Thần Tiêu Thiên Lô trong Tu Chân Giới đều là thần thông cực đại, Kim Cương chú có cương có nhu, xem Ngộ Vân sư huynh có thể thoát khỏi thần chú này như vậy, sợ là tu vi của người đã tiếp cận đến Mạc Trắc hậu kỳ. Không rõ tỷ tỷ có biết, một khi người tu Phật chúng ta độ kiếp, thì phải lấy Kim Cương chú chống đỡ mới có hy vọng. Ngộ Vân sư huynh tu vi thật làm cho tiểu muội bội phục.”

Phiêu Miểu đạo tôn quay sang Hải Long nói:

“Có Kim Cương chú của Ngộ Vân tông chủ che chắn, Chi Thủy sư muội phía trên không thể cảm nhận được tình hình bên dưới. Chờ chốc nữa, sau khi các nàng động thủ thật sự, người nên rời khỏi đây ngay lập tức. Tự mình về Liên Vân Tông trước đi thôi. Còn nữa năm nữa, cũng đã đến kỳ năm năm thu đồ đệ, khi đó kết giới Liên Vân Sơn mạch tự nhiên sẽ mở ra. Vào trong núi, ngươi sẽ tự tìm về Ma Vân Phong, sau đó phải bế quan tu luyện ngay, ta sẽ khuyên bảo sư muội, ngươi có thể được miễn trừng phạt.”

Hải Long cười khỏ nói:

“Tổ sư, đệ tử chưa từng đến Trung Nguyên cho đến bây giờ, không biết trở về đường nào a!”

Phiêu Miểu đạo tôn nói:

“Tốt nhất là ngươi chỉ cần hướng về phía tây mà đi, sau khi ra khỏi Trung Nguyên hỏi thăm Liên Vân Sơn, tự nhiên có thể tìm tới. Không phải ngươi muốn đi thăm bằng hữu kia sao, có thể tiện đường đi trước.”

Hải Long trong lòng vui vẻ, nói:

“Đa tạ tổ sư.”



Có thể thoát được Chi Thủy đạo tôn trùng phạt, lại còn có thể gặp lại bằng hữu tốt của mình, thì có gì mà hấn không chịu? Huống chi, một mình ra đi, cũng có thể thuận tiện du ngoạn Trung Nguyên, thời gian là nửa năm, lo gì không tìm về được.

Phiêu Miêu đạo tôn thâm than trong lòng, Hải Long như chim bị nhốt trong lồng, nay cho hấn va chạm Trung Nguyên một phen cũng tốt, đối với chuyện tu luyện của hấn trong tương lai nhất định có ích.

Liên Thư có chút kỳ lạ nhìn Hải Long và Phiêu Miêu đạo tôn, nói:

“Tỷ tỷ, tuy rằng đứa nhỏ này mới rồi có hơi lỗ mãng, nhưng cũng không nên trách tội.”

Phiêu Miêu đạo tôn khẽ thở dài:

“Chi Thủy sư muội đối đãi đệ tử xưa nay rất nghiêm khắc, hơn nữa Hải Long tu vi thấp kém, cũng không đủ điều kiện tham gia chiến dịch đặng ma, nên cho hấn đi về trước thì hơn.”

Quay sang Hải Long nói tiếp:

“Trên đường nhất định phải cẩn thận, cố gắng không được tiết lộ thân phận mình là người tu chân, hiện tại tà đạo đang hoành hành, một khi gặp được chúng, nhất định phải mau chóng bỏ chạy không day dưa, biết không?”.

Hải Long sờ sờ lên Tinh Lam Hoàn trên cổ, hưng phấn nói:

“Tổ sư, người yên tâm, đệ tử nhất định sẽ lấy tốc độ nhanh nhất có thể về Liên Vân Tông. Có vài món pháp bảo sư tổ cho, nhất định không có việc gì.”

Phiêu Miêu đạo tôn trong lòng bỗng nhiên dâng lên một tia tha thiết, cùng ở chung với Hải Long trong thời gian ngắn này, nàng đã có chút quen với việc có đứa nhỏ nghịch ngợm này bên cạnh. Nhẹ nhàng gật gàu, nói:

“Tốt lắm, sau khi rời khỏi đây hết thảy đều phải tự lực cánh sinh, chờ Chi Thủy sư muội sử dụng pháp bảo, người liền ngay lập tức rời đi. Sau khi các nàng kết thúc trận đấu, ta sẽ không để cho nàng đuổi theo người. Cho người cái này, đối với người sẽ có chút tác dụng.”

Nói xong, nàng đưa Hải Long một chiếc Giới Chi lam sắc bóng loáng.

Hải Long ngẩn người, đón nhận Giới Chi hỏi:

“Tổ sư, đây là cái gì?”

Phiêu Miêu đạo tôn đáp:

“Đây là Càn Khôn giới, vật phẩm tàng trữ rất công hiệu. Chi cần người không đủ pháp lực, có thể sử dụng trang sức này làm pháp bảo. Khi sử dụng, chi cần đem pháp lực mình thâm nhập vào đó là được.”

Bằng vào trí tuệ Hải Long, tự nhiên là hiểu được sự ưu việt của thứ này, vui vẻ nói:

“Cái này thật tốt, sau khi trở về đệ tử nhất định sắp xếp mang cho các vị sư phó chút lễ vật.”

Phiêu Miêu đạo tôn mỉm cười nói:

“Nhận nó đi, đây chính là bảo khí cấp thấp, nhưng là vật báu vô giá ở nhân gian.”

Trên không trung, cuộc chiến giữa Chi Thủy đạo tôn cùng với Thủy Vận tông chủ rốt cuộc đã chính thức bắt đầu. Hai thanh phi kiếm chứa đầy pháp lực như lời minh điện thiểm âm âm hòa cùng một chỗ. Trên bầu trời nổ lên một tầng lớn lam quang, Chi Thủy đạo tôn bất động vững vàng, mà Thủy Vận thì thối lui ra ngoài mấy chục thước, hào quang của phi kiếm nhạt đi vài phần, hiển nhiên là đã có phần thấm mệt. Giữa nơi hai người va chạm kịch liệt, mây mù khắp trời phiêu tán nhanh chóng, từng đám mây hình thành nơi hai người đang đứng, trong chớp lát đã biến mất vào hư không, có thể thấy được pháp lực hai người cường hấn đến cỡ nào.

Chi Thủy đạo tôn nhàn nhạt nói:

“Thủy Vận tông chủ, nếu người còn muốn giữ thể diện, hay tốt hơn là nên dừng tay.”

Thủy Vận hồ hắc có chút dồn dập, tu vi các nàng tuy rằng chỉ chênh lệch rất nhỏ, nhưng chỉ cần một chút chênh lệch đó thôi, cũng đủ để quyết định thắng bại. Thủy vận cảm hận nói:

“Hào, hào, thuật che giấu của Liên Vân Tông thật cao thâm a! Chi Thủy, người nghĩ muốn thắng ta sợ là không có dễ dàng như vậy đâu. Thủy vưng lưu chuyển, Thiên hồng quán nhật.”

Một quang mang màu lam theo tay nàng phiêu nhiên bay ra, ào ạt tích tụ ở trước người Thủy Vận, một vòng sáng lam sắc ở giữa không ngừng tản ra, bên ngoài nhìn qua cũng không có gì mạnh bạo, nhưng nó phát ra tinh quang thanh khiết gây cho người ta có một cảm giác phi thường quái dị, tựa hồ trước

mặt như có đầu nguồn của một trận đại hồng thủy. Thủy Vận lạnh lùng nói:

“Chỉ Thủy đạo tôn, nếu người có thể đánh bại thủy tông trấn tông chi bảo – Thủy Chi Nguyên, ta liền nhận thua ngay.”

Chỉ Thủy đạo tôn về mặt toát ra phần nghiêm trọng, tuy rằng nàng đã từng thấy qua pháp khí Thủy Chi Nguyên này, nhưng xem qua năng lượng tàn mát ra của nó, có thể khẳng định, đây là một kiện thấp phẩm tiên khí, mặc dù là thấp phẩm, nhưng dù sao cũng là tiên khí, uy lực của nó tuyệt không thể coi thường. Trầm giọng nói:

“Hảo, nếu Thủy Vận tông chủ đã xuất ra bản lĩnh trấn gia, Chỉ Thủy cũng không hẹp hòi. Tiên, phật, yêu, minh, chư bản giai do thiên, cầu nguyện thiên địa chi cự luân, tùy ngã tâm mà động.”

Kim quang chợt phát ra, một cái vòng tròn dường như là pháp bảo do Chỉ Thủy đạo tôn tế xuất, chính là tiên khí Kỳ Thiên Luân.

Kỳ Thiên Luân trôi nổi trước mặt Chỉ Thủy đạo tôn, Thủy Vận giật mình chăm chú nhìn, Chỉ Thủy đạo tôn đem từng cái từng cái ký hiệu phức tạp đánh vào trong đó, kim quang không ngừng tăng cường chói mắt, mà ngay cả Kim Cương chú do Ngô Văn phật tôn bày ra cũng run rẩy theo.

Ngô Văn tay niệm phật quyết, đem Kim Cương chú di động hạ xuống phía dưới mũi thước, cũng không ngừng gia tăng phật lực của mình rót vào trong đó, khẽ thở dài:

“Đây là tiên khí cấp bậc đáng gờm! Các đạo hữu xin hãy cẩn thận.”

Thủy Vận đã lâm vào cảnh không thể rút lui, mắt nhìn về phía Kỳ Thiên Luân uy lực vô cùng kia, liền đem Thủy Chi Nguyên để trước người, không ngừng rót pháp lực vào trong đó, một vòng tròn lam sắc gọn sóng hình thành một tầng bảo hộ che chắn phía trước, ngăn cản khí thể không lồ của Kỳ Thiên Luân lại, hai kiện tiên khí dao động năng lượng ngày càng mãnh liệt hơn.

Trong sự rực rỡ của Kỳ Thiên Luân, Chỉ Thủy đạo tôn giữa không trung phiêu phiêu dục tiên, thần thái nàng thong dong không ngừng thời động pháp lực, song thủ như hoa tươi nở rộ đem từng đạo pháp đánh vào bên trong Kỳ Thiên Luân. Kỳ Thiên Luân này là tiên khí đã theo nàng hàng năm trăm năm nay, là một trong những món tiên khí lợi hại nhất của Liên Vân Tông. Lúc trước, bởi vì trong Nhị đại đệ tử thì Chỉ Thủy có thực lực yếu nhất, cho nên Tiếp Thiên đạo tôn mới đưa pháp bảo này cho nàng sử dụng, trải qua năm trăm năm tu luyện, Chỉ Thủy đạo tôn cơ bản đã nắm giữ được phương pháp sử dụng nó, tuy rằng chịu hạn chế pháp lực nên không thể phát huy ra hết hoàn toàn năng lực Kỳ Thiên Luân, nhưng một khi thi triển, uy lực cũng đủ làm kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Kỳ Thiên Luân này là của Liên Vân tổ sư lưu lại, thuộc loại tiên khí trung phẩm, bất cứ yêu ma tà đạo nào, chỉ cần vận dụng đúng phương pháp, là có thể làm bức tán hết tà khí, Kỳ Thiên pháp sẽ một lần nữa nuốt hết cái tà ác vào trong luân hồi, khiến cho trọn đời không được siêu thoát, đối phó với bọn yêu vật thì tác dụng lại càng rõ ràng hơn, tất cả cảm thụ vì thể tu luyện thành yêu ma khách tỉnh, nếu có tên yêu tông nào phát hiện vật ấy sẽ ngay lập tức kinh hoàng mà trốn chạy. Bắn vào uy lực của Kỳ Thiên Luân, lúc trước Ngô Huyền bản tôn từng bị thương nặng dưới tay Chỉ Thủy đạo tôn, lúc đó nàng còn chưa có dùng pháp quyết rót vào bản thể công kích. Giờ phút này, ở sự thúc dục toàn lực của Chỉ Thủy đạo tôn, Kỳ Thiên Luân đã dần dần phơi bày ra diện mạo chân thật. Vòng tròn không ngừng mở rộng, kim quang chiếu rọi xuống khiến cho người khác căn bản là không thể thấy rõ bộ dáng của nó, cơ hồ có tiếng vang nhẹ chung quanh nó không ngừng ngân lên, làm cho người ta có một loại cảm giác kích động tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30: Tiên Khí Chi Chiến (Hạ)

Thủy Chi Nguyên là một trong ngũ kiện tiên khí trong Ngũ Chiếu Tiên, có thể phát huy hết thủy lực. Nhưng bởi vì cấp độ của nó phẩm chất yếu hơn Kỳ Thiên Luân, hơn nữa Thủy Vận tu vi lại kém hơn Chỉ Thủy đạo tôn, nhất thời bị áp chế chỉ có thể co đầu rút cổ cách ra năm thước. Màu lam gọn sóng theo Kỳ Thiên Luân không ngừng tăng vọt khí thể mà run lên.

Dưới cường đại áp bách, Thủy Vận thấy khó mà sống thọ với cái khí thể càng lúc càng tăng kia của Kỳ Thiên Luân, rơi vào đường cùng, đầu tiên phát động công kích, nàng tả chưởng đề vai phải lại, hữu chưởng giơ lên cao..., tất cả hào quang lam sắc điên cuồng hội tụ tại hữu chưởng của nàng

“Bắc tinh chi thủy, thủy chi căn nguyên”.

Theo hữu chưởng nàng hạ xuống, một dòng nước màu lam cùng với chấn động ồ ồ xuất thế ngang trời, dòng nước tựa như lũ lụt bất ngờ làm vỡ đê, từ trên không trút xuống không báo trước, tiếng gầm gừ mạnh mẽ oanh kích phía trên Kỳ Thiên Luân.

Phiêu Miêu đạo tôn khẽ nhíu mày, nàng đương nhiên biết điều này, đây không chỉ là nước sông bình thường, mà có chứa pháp lực khổng lồ, cho dù có Kim Cương chú ngăn cản, nàng cũng có thể cảm giác được rõ ràng Thiên Hà chi lực, trong lòng nhất thời dâng lên vài phần lo lắng.

Mộc Tùng về mặt cũng không có thoải mái gì, khi hắn chứng kiến Chi Thủy đạo tôn triệu hồi ra Kỳ Thiên Luân thì sắc mặt cũng đã thay đổi. Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, trong chớp mắt Liên Vân Tông Chi Thủy chân nhân tự nhiên thành tu vi đạo tôn, lại đồng thời có được tiên khí. Dưới tình huống như vậy, Thủy Vận tất hết cứu.

Theo Thiên Hà trút xuống, Chi Thủy đạo tôn sắc mặt trở nên bình tĩnh như không hề bận tâm, nàng vẫn như cũ không ngừng biến hóa pháp quyết, tùy ý che chở trước Kỳ Thiên Luân chống đỡ Thiên Hà đang cuồng đánh sâu vào. Từng đạo sáng màu vàng chiếu rọi sáng cả bầu trời, Thiên Hà đánh sâu vào vẫn chưa đủ để đánh lui Chi Thủy đạo tôn nửa bước.

“Trì tủy hàng ma, nương hoàng đăng lịch, luyện độ u hồn, kỳ thiên luân chuyển”.

Bốn câu khẩu quyết như thần chung mộ cổ chấn động thật sâu trong tâm mỗi người. Trên không trung bị Thiên Hà đánh vào nhưng Kỳ Thiên Luân vẫn bắt đầu xoay tròn, màu vàng sáng mờ kia theo chuyển động của nó mà lóe ra không ngừng, kỳ thiên thay đổi liên tục tốc độ càng lúc càng nhanh, lát sau, đã hình thành một vòng xoáy màu vàng thật lớn, không hề ngăn cản Thiên Hà đang đánh vào, mà là trực tiếp hút nó vào bên trong, vòng xoáy màu vàng do Kỳ Thiên Luân hình thành giống như không đáy, bất luận Thiên Hà nổi lên cuộn sóng cỡ nào, đánh vào mảnh liệt cỡ nào, tất cả đều bị nó nhất nhất tiếp thu, không có nửa điểm phiêu tán.

Phiêu Miêu đạo tôn trên mặt rớt cục lệ ra mỉm cười, nàng phi thường vừa lòng với Chi Thủy đạo tôn.

Chi Thủy đạo tôn một bên thao túng Kỳ Thiên Luân, một bên ngưng thần chăm chú quan sát Thủy Vận. Bởi vì Thiên Hà đã không có tác dụng mà còn cực kỳ hao tổn pháp lực, quang mang hộ thể Thủy Vận đã mờ nhạt rất nhiều.

Thủy Vận cảm giác được rõ ràng, vòng xoáy màu vàng trước mặt kia tựa như núi lớn áp đảo mình không thở nổi, bất luận thúc dục pháp lực thế nào cũng căn bản không thể kiểm hãm lại được. Căn rằng một cái, nàng vừa định đem bản thể Thủy Chi Nguyên nhập vào trong Thiên Hà ra chiều cuối cùng, thì nghe được thanh âm Chi Thủy đạo tôn.

“Thủy Vận tông chủ, chúng ta đều là chính đạo, không nhất thiết phải ngươi chết ta sống như thế. Nơi này là Phạm Tâm Tông thánh địa, nếu chúng ta thật sự bộc phát ra uy lực tiên khí, chi sợ đối với thánh địa sẽ có điều ảnh hưởng. Ngươi thấy vậy được không, chúng ta ngang ngửa nhau là xong, trước đánh cuộc coi như là một câu nói đùa thôi, sau khi trở về, ta sẽ hảo hảo giáo huấn đệ tử kia”.

Lời nói Chi Thủy đạo tôn có thể cấp cho Thủy Vận mặt mũi. Thủy Vận tu hành cũng có hơn hai ngàn năm, nàng đương nhiên biết lấy loại tình huống hiện tại, cho dù chính mình bộc phát ra toàn bộ uy lực Thủy Chi Nguyên căn bản cũng là không có khả năng chiến thắng Chi Thủy đạo tôn. Hạ đài tốt như vậy sao có thể không xuống đây. Than nhẹ một tiếng nói:

“Chi Thủy đạo tôn, trước là Thủy Vận đắc tội, đa tạ ngươi hạ thủ lưu tình, chúng ta cùng thu pháp lực a”.

Lam, kim lưỡng sắc quang mang đồng thời hướng Thủy Vận cùng với Chi Thủy hai người đều tự bay ngược về phía sau ở ngoài trăm mét. Thủy Chi Nguyên, Kỳ Thiên Luân đều khôi phục như lúc ban đầu khi bị gọi về, theo pháp quyết các nàng thúc dục, đều tự biến mất bên trong không khí. Một chút khí mỏng manh cũng không còn. Trên không trung chỉ còn lại vẻ mặt mất mát của Thủy Vận cùng với Chi Thủy đạo tôn mặt không chút thay đổi.

Ngộ Vân toát ra một tia cười nhàn nhạt, xong vung tay lên nói:

“Kinh phạt có nói. Trường lão Tu Bồ Đề. Cập Chư Sư. Tì Khuru Ni. Ưu Bà Tắc. Ưu Bà Di. Hết thầy thế gian thiên nhân A tu la. Nghe theo lời Phật dạy. Giải đại hoan hỉ. Tín thụ phụng hành. Hai vị đạo hữu có thể lấy hòa khí xong việc, chính đạo ta cũng lấy làm vinh hạnh”.

Kim cương chú hào quang biến mất, hết thấy đều khôi phục bình thường.

Hào quang chợt lóe, Chi Thủy đạo tôn cùng với Thủy Vận trước sau bay xuống dưới đất, Chi Thủy nói:

“Thủy Vận tông chủ tu vi cao thâm, không hổ là một trong năm vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên, Chi Thủy kính phục, về sau có cơ hội nhất định sẽ sắp xếp ít thời gian cùng tông chủ trao đổi kinh nghiệm tu chân”.

Thủy Vận trên mặt lạnh như băng tuyết tan một ít, khẽ thở dài:

“Éch ngồi đây giềng cũng không phải không đúng, Thủy Vận lúc trước cuồng vọng thỉnh Chi Thủy đạo tôn tha thứ. Hy vọng Ngũ Chiếu Tiên ta sau này có thể cùng quý tông vĩnh viễn hòa hợp”.

Chi Thủy đạo tôn thực lực cường đại đã chiếm sự tôn kính của nàng.

Phiêu Miêu đạo tôn mỉm cười nói:

“Cái gọi là không hòa thuận, các ngươi cũng không cần khách khí với nhau, nếu lấy hòa xong việc. Sau này hai quý tông ta nhất định phải hàng yêu phục ma nhiều hơn nữa làm chút công hiến. Mộc Tùng tôn chủ ngài nói sao?”

Cho dù người khác nhìn không ra, quen thuộc Thủy Vận, Mộc Tùng cũng hiểu được, vừa rồi đánh giá kỳ thật là Thủy Vận thua. Trên mặt toát ra một tia xấu hổ, hướng về Phiêu Miêu đạo tôn hơi hơi hành lễ nói:

“Đạo hữu nói rất đúng”.

Chỉ Thủy đạo tôn đột nhiên hô nhẹ một tiếng nói:

“Tiểu tử Hải Long kia chạy đi đâu rồi. Hắn không nghe ta dặn, tự tung tự tác, ta nhất định phải trừng phạt hắn mới được. Cũng là muốn cấp cho Thủy Vận, Mộc Tùng hai vị một chút công đạo”.

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

“Hắn sớm đi rồi. Tu vi của hắn quá kém, căn bản là không thể chống nổi được cái gì cho chiến dịch dâng ma, lúc các người giao thủ, ta đã phân phó hắn trở về Liên Vân Sơn trước rồi”.

Thủy Vận nói:

“Chỉ Thủy đạo tôn không cần tái trách phạt quý môn hạ, theo như lời hắn nói lúc trước cũng không phải là sai”.

Chỉ Thủy than nhẹ một tiếng nói:

“Tông chủ không biết, tiểu tử Hải Long này thật sự da mặt rất dày, bất luận trường hợp gì, hắn cũng không kiêng kị, cứ thế mãi, sẽ đối với Liên Vân Tông có ảnh hưởng. Sư tỷ a! Tỷ chính là cưng chiều hắn quá. Cho dù hiện tại hắn đi rồi, đợi sau khi trở về ta cũng không tha cho hắn. Không để cho hắn nếm chút khổ sở, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được lý lẽ”.

Liên Thư mỉm cười nói:

“Kỳ thật đứa bé kia cũng chẳng qua là tính cách ngang thẳng một chút, cũng không có sai lầm gì lớn. Chỉ Thủy đạo tôn, nếu quý môn buồn phiền về đệ tử như vậy, không bằng cho hắn gia nhập Phật môn, nhập Liên Hoa Tông ta làm đồ đệ đi”.

Ngộ Vân mỉm cười nói:

“Sư muội, nguyên lai người cũng nhìn ra đứa bé kia bản thân có Phật tính. Đề nghị này ta đã nói qua, nhưng Phiêu Miểu đạo tôn cũng sẽ không chịu đâu! Đứa bé kia có thiên phú vô cùng tốt, nếu không đi đường vòng mà nói, về sau chắc chắn có thể thành chính đạo chi kỳ. Nếu sau này có chút cơ duyên, có lẽ không cần ta và muội nói làm gì, hắn cũng sẽ gia nhập Phật môn ta”.

Chỉ Thủy đạo tôn lắc đầu nói:

“Tính toán của hai vị tông chủ chỉ sợ thực hiện không được, sư tỷ của ta rất cưng chiều đệ tử này, chương môn sư huynh đối với hắn cũng rất trọng thị, tất nhiên sẽ không để chuyện này xảy ra”.

Đồng Hạc chân nhân cười ha ha nói:

“Các vị đạo hữu, các người thật biết điều, đầu tiên là tranh đấu lẫn nhau, hiện tại lại đổi thành tranh đoạt đệ tử, ta xem! Chúng ta hay là trở lại thánh địa Phạm Tâm Tông, tiếp tục thương lượng đại kế diệt ma a!”.

Ngộ Vân tông chủ nói:

“Lão nạp thật sự là thi lễ, các vị đạo hữu, thỉnh”.

Phiêu Miểu đạo tôn liếc mắt một cái về hướng Hải Long ly khai lúc trước, thầm nghĩ: ‘trong khoảng thời gian cọ xát này có lợi đối với tu vi của người hay không, thì phải xem ở chính người. Người nhất định phải bình an trở lại Liên Vân Sơn a! Hải Long rời đi khiến nằng trong lòng dâng lên cảm giác mất mát mãnh liệt, hiện tại đã có chút hối hận về quyết định lúc trước.

Hải Long ở thời điểm lúc Chỉ Thủy đạo tôn xuất ra Kỳ Thiên Luân mà trốn đi, khi đó ánh mắt mọi người đều tập trung vào đấu pháp của hai người, cho dù tu vi cao thâm, cũng không ai chú ý tới hắn. Hưng phấn tâm tình, Hải Long men theo con đường nhỏ um tùm cây cối xuống núi, pháp lực thúc dục đến cực hạn, hướng phương xa mà chạy như bay.

“Chỉ Thủy đạo tôn người cái lão yêu bà, muốn thu thập ta không dễ dàng như vậy. Người chờ đi, chờ ta về sau tu vi vượt qua người, phải cho người quý gối dưới chân ta cầu xin tha thứ. Con bà nó, những tên kia tu vi đều đủ biến thái, tùy tiện một người trừng mắt một cái ta đều chịu không nổi. Xem ra, ta muốn thật nhanh chạy về núi hạo hạo tu luyện. Không có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, luôn phải chịu khi dễ. Ài, nếu quái nhân tiền bối kia truyền cho ta đạo pháp thì tốt rồi, ngay cả tiền nữ tỷ tỷ cũng gọi hắn là tiền bối, tu vi của hắn nhất định cao thâm a”.

Một bên lâm bẩm, một bên Hải Long đã chạy ra ngoài hơn mười dặm.

Trong quá trình thúc dục pháp lực, Hải Long kinh ngạc phát hiện, tuy rằng tu vi cảnh giới của mình không có tăng lên, nhưng pháp lực không giống như trước dễ dàng dùng xong như vậy, linh đài chính mình tựa như một cái kho hàng, pháp lực vừa mới tiêu hao một ít liền có một cỗ ấm ấm chảy theo linh đài bổ sung tiến vào, ước chừng trên đường chừng mấy giờ, vậy mà không có chút cảm giác mệt mỏi nào cả.

Nửa ngày sau, Hải Long đã rời xa thánh địa Phạm Tâm Tông hơn hai trăm dặm, tuy rằng cũng không có cảm giác thiếu thốn pháp lực, nhưng thời gian dài chạy vội cũng khiến cho hắn tinh thần có chút mệt mỏi.

Róc rách tiếng nước chảy từ hướng cách đó không xa truyền đến, Hải Long trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ, đã có nước thì nhất định có cá. Ở trong núi mấy ngày nay, mỗi ngày đều là hoa quả, hoàng tinh, thủ ô mấy thứ linh tinh gì đó, miệng mình sớm đã nhạt đi.

Vừa lúc này là một cơ hội đổi vị. Thân tùy tâm trong suy nghĩ mà động, chỉ vài cái lên xuống, sau khi bay qua sườn một tòa núi nhỏ, một sông nhỏ bề rộng chừng năm thước xuất hiện ở trước mặt hắn. Nước sông trong suốt thấy đáy, chảy mạnh vào tảng đá giữa sông không ngừng phát ra tiếng leng keng, rất dễ nghe thấy.

Đặt mông ngồi xuống đất, Hải Long duỗi hai chân có chút mệt mỏi, hít thở không khí mới mẻ lắm lắm:

“Nơi này đúng là một địa phương tốt, có cây có nước, không khí mới mẻ. Dù sao thời gian cũng còn sớm, nghỉ ngơi lại trong chỗ lát này đi”.

Trong cơ thể đang dâng lên một cỗ khí lưu mỏng manh thông thả vận chuyển, theo hô hấp Hải Long phun ra nuốt vào đang không ngừng làm dịu thân thể hắn. Tinh thần mỗi một theo chu kì luồng khí lưu xoay tròn chung quanh thân thể đã không còn sót lại chút nào.

“Oa, tu chân giả thật tốt, không cần ngũ cốc có thể khôi phục trạng thái thân thể. Trách không được sư phó mỗi ngày đóng cửa khổ tu”.

Thương thức Càn Khôn Giới, hồi tưởng lại Phiêu Miểu đạo tôn khí chất thoát tục, Hải Long trong lòng không khỏi dâng lên vài phần tình cảm tưởng niệm.

“Tiên nữ tỷ tỷ xem ra là thật tâm rất tốt với ta, vật trân quý như thế đều tặng cho ta, còn sợ lão yêu bà Chỉ Thủy kia trừng phạt làm cho ta chạy trước, về sau nhất định phải đối đãi nàng thật tốt. Đáng tiếc tu chân tăng lên khó khăn như vậy, nếu ta có được cảnh giới bằng nàng, nhất định phải lấy nàng làm vợ, dù sao thì nàng cũng sẽ không già, có lão bà xinh đẹp như vậy, tiểu tử Đậu Nha kia không phải hâm mộ sao. Càn Khôn Giới này phải dùng như thế nào đây? Ta trước thử xem”

Nhắm mắt lại, hắn chậm rãi thúc dục pháp lực chính mình hướng ngón tay chảy tới. Chấn động toàn thân, hắn kinh ngạc phát hiện, chính mình lại cảm giác được một mảnh trống trải gì đó, chỗ pháp lực chảy vào xuất hiện một cỗ hấp lực mỏng manh. Mở to mắt, chỉ thấy Giới Chỉ kia vốn nhạt nhòa không ánh sáng bây giờ lóe ra một vòng vàng sáng màu xanh, Hải Long gãi gãi đầu, hắn cũng không rõ Càn Khôn Giới này dùng như thế nào.

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng xé gió, bởi vì thường xuyên cùng Tiểu Cơ Linh chơi đùa, Hải Long phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, mạnh mẽ một bên thân, duỗi tay ra hướng về vật bay tới kia. Vật kia lao đến xé gió, thế nhưng chỉ là một mảnh lá cây mà thôi. Chuyện kỳ dị gì đã xảy ra, đang lúc lá cây tiếp xúc đến hào quang Càn Khôn Giới thì nhất thời hào quang lóe lên một cái, chiếc lá kia biến mất.

Hải Long ngây ra một lúc, trong giây lát đã hiểu được cách sử dụng Càn Khôn giới, nguyên lai, chỉ cần mình nghĩ đến một vật cho nó tiếp xúc với quang mạng của Giới Chỉ tán mát ra là có thể thu vào. Trong thời điểm sau đó, hắn không ngừng đem một viên đá, đầu gỗ thu vào đến bên trong Càn Khôn Giới, hiệu quả phi thường tốt, lần lượt thành công, Hải Long càng thêm kiên định tin tưởng.

Sau một lúc lâu, Hải Long ngừng lại, bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Hắn nhìn Giới Chỉ cười khổ nói:

“Ra sức thu đồ vật vào, vậy làm thế nào lấy ra được đây? Nếu tiên nữ tỷ tỷ biết bên trong chứa toàn rác rưởi, chỉ sợ sẽ nổi giận a. Đi ra, đi ra, đi ra hết cho ta”.

Giống như nghe hiểu lời của hắn, Càn Khôn Giới thanh quang đại phóng, lúc này hắn cất gì vào trong đó thì giờ đây tất cả đề chỉnh tề xuất hiện ở trước mặt hắn. Không chế đồ vật dĩ nhiên là hoàn toàn từ ý niệm.

Thử nghiệm ra cách dùng Càn Khôn Giới, Hải Long không khỏi hưng phấn vô cùng:

Bảo bối, thật sự là hảo bảo bối, về sau bất luận ra sao cũng không mang nó đi hành lễ, tiên nữ tỷ tỷ, người đối với ta thật sự là quá tốt. Ô, bụng có chút đói, tìm cái gì đó ăn trước rồi tính sau”.

Khi rời khỏi Liên Vân Tông đến bây giờ hắn còn chưa có ăn cái gì.

Tiện tay bẻ một nhánh cây đại thụ bên cạnh, Hải Long hắc hắc thâm hiểm cười tiêu sái tiến đến chỗ con sông nhỏ. Nước sông trong suốt đã tạo điều kiện cho hắn, trong nước sông kia hiện ra rõ ràng một con cá đang bơi ở trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 31: Trí Diệt Ma Tôn (Thượng)

“Ta bắt, ta bắt, bắt, bắt...”

Mánh khỏe của Hải Long phối hợp vô cùng tốt, tuy rằng tu vi của hắn ở tu chân giới không là cái gì, nhưng đối phó với mấy con cá này thì dư sức. Một lát sau, đã có hơn mười con cá lớn nhỏ bị hắn hạ độc thủ.

“Ha ha, đúng là có lộc ăn, đều là cá sống, thực mới mẻ a!”

Hải Long đối với chuyện đồn cừi rất có kinh nghiệm, một lát sau đã làm ra một đồng nhánh cây, dùng hai nhánh cây thẳng một chút làm thành cái giá, đem số cá làm vảy cùng với nội tạng, dùng một nhánh cây sạch sẽ mắc vào một cái, liền chuẩn bị sự nghiệp nướng cá. Khi hắn đưa cá lên, đột nhiên nhận ra một vấn đề nghiêm trọng. Thì ra căn bản mình không có mồi lửa. Không có gia vị thì còn chấp nhận được, chứ không có lửa thì làm sao mà nướng cá đây?

“Mịa kiếp, làm lão tử chuẩn bị này giờ, ta cũng không muốn cá sống giống như dã nhân. Phải làm sao bây giờ? Biết vậy, thì đã sớm cùng với lục sư phó học một cái pháp thuật nhóm lửa thì tốt rồi”.

“Cần lửa sao? Ta có thể giúp ngươi”.

Một thanh âm trầm thấp vang lên, Hải Long chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, trên nhánh cây trước mặt dâng lên một chùm hỏa diễm màu đen. Tuy rằng cự ly hỏa diễm rất gần, nhưng Hải Long không có một chút cảm giác được ngọn lửa nóng rực phản chiếu ra, toàn thân hắn ngày càng lạnh, giống như đông thành băng.

Một thân ảnh cao lớn ngồi xuống ở bên cạnh Hải Long, hắn cầm lấy nhánh cây xiên cá, thì thào nói:

“Cá nướng, quả là lựa chọn không tồi, đã lâu không có cầm que nướng cá. Tiểu tử, người tu chân các ngươi không phải kiêng kị sát sinh sao? Nói cái gì tất cả sinh vật đều ngang hàng, ngươi hôm nay lại có thể giết hơn mười sinh mệnh, tuy rằng chúng chẳng qua chỉ là mấy con cá không có một chút lực phản kháng gì”.

Nhìn bộ dáng thân ảnh cao lớn kia, Hải Long như trước toàn thân lạnh như băng không thể động đậy, mà ngay cả tâm cũng lạnh. Bởi vì người đang ở trước mặt này, đúng là Bạch Nham, chuẩn xác mà nói, hắn là hóa thân thành Bạch Nham đệ tử Thiên Huệ Cốc.

“Tiểu tử, ta có chút vấn đề muốn hỏi ngươi, nếu ngươi trả lời rõ ràng lưu loát, nói không chừng ta có thể lưu cho ngươi toàn thân”.

Trong mắt Bạch Nham tựa như ngọn lửa màu đen, lộ ra quang mang quỷ dị và tà ác, trên mặt hắn có một chút cười âm hiểm làm cho Hải Long vô cùng bất an. Hắn có chết cũng không ngờ tới, chính mình vừa mới ly khai khỏi các vị đạo tôn liền gặp ngay tà ma. Tuy rằng tên trước mặt tự xưng là ma tôn này không đánh lại Chỉ Thủy Đạo Tôn, nhưng dựa vào việc hắn trốn thoát được khỏi tay Chỉ Thủy Đạo Tôn, thì tu vi xem ra chỉ cần dùng một đầu ngón út cũng có thể đưa mình vào chỗ chết.

Cổ khí ám áp lúc trước trợ giúp Hải Long khôi phục thể lực lưu lại rồi đi ra, nó cũng không cùng với năng lượng tà ác lạnh như băng này đối kháng, mà trực tiếp đi đến tâm mạch Hải Long, che lấp nội phủ của hắn. Tại đây dưới sự trợ giúp của cổ khí lưu, Hải Long nhất thời cảm thấy được thư thái một ít, chỉ là thân thể không thể nhúc nhích được.

Bạch Nham vung tay lên, Hải Long chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bồng, cảm giác lạnh như băng tiêu thất. Vừa rồi toàn thân lúc rét lạnh đến co rút, Hải Long phát hiện, rốt cục mình có thể nhúc nhích được rồi. Cơ hồ không có chút gì do dự, hắn lập tức thúc dục pháp lực chính mình rút đến Tinh Lam Hoàn trên cổ, hào quang chợt lộe, Tinh Lam Khái hoa nở như nước bám vào trên người Hải Long. Có Tinh Lam Khái bảo hộ, Hải Long nhất thời cảm thấy an toàn một chút, hoảng sợ hỏi:

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Bạch Nham khinh thường liếc nhìn Lam Tinh Khái trên người Hải Long một cái

“Chỉ bằng vào loại pháp bảo này cũng muốn cùng với ta chống chọi lại sao? Nếu muốn ít đau khổ, ngươi hãy mau thành thật một tí. Ân, con cá này tốt lắm, xem ra nướng lên cũng không tệ lắm”.

Trên cái giá cá đã phủ một tầng khô màu vàng, tản ra nhàn nhạt mùi vị, tuy rằng không có gia vị gì phụ họa, nhưng nghe thấy quả thật rất thơm. Bạch Nham cầm lấy cây xiên cá đã nướng xong, cũng không sợ nóng, liền nhét hai trong ba con vào cái miệng to của mình. Ngay cả xương cá cũng không chừa.

“Không sai, không sai. Con cá này ăn nóng mới phải đạo. Tiểu tử, ngươi hiện tại có thể bắt đầu trả lời vấn đề của ta. Nếu ngươi cự tuyệt trả lời một câu, hoặc là giám gạt ta, ta liền đánh gãy một chân ngươi, sau đó bẻ gãy toàn bộ ngũ chi, rồi dùng u minh ma hỏa luyện hóa thân thể của ngươi, cho ngươi khóc thét ba ngày ba đêm mới chết. Nếu ngươi trả lời làm ta vừa lòng ta sẽ cho ngươi toàn thân. Thế nào? Điều kiện rất tốt đúng không?”

Hải Long trong lòng mắng to, cái gì mà điều kiện rất tốt, bắt luận trả lời hay không trả lời ngươi, lão tử không phải chết sao? Lần đầu đối mặt loại tình huống này, trong lòng hắn tràn ngập sợ hãi, nhưng trong đầu lại linh hoạt dị thường, hắn biết hiện tại chính mình có thể bằng vào Tiểu Thiết Côn mà quái nhân tiền bối cho mình đánh ra một kích. Nhưng là, hắn cũng không rõ ràng lắm một kích kia đến tột cùng là có bao nhiêu uy lực, chỉ có dưới tình huống đối phương phòng bị thấp nhất thì mới may ra có thể trợ giúp mình thoát khỏi ma chướng, hiện tại điều phải làm là tận lực làm cho đối phương mất cảnh giác, nếu mình tìm được cơ hội. Nghĩ đến đây, hắn cố ý làm bộ dáng hơi giật mình nói:

“Trước khi ngài hỏi ta vấn đề gì, ta có thể hay không hỏi trước một vấn đề?”

Bạch Nham ngăn người nói:

“Người còn muốn hỏi ta vấn đề? Hào, người hỏi đi”.

Hải Long cười khỏ mà nói ra nghi vấn trong lòng mình:

“Vừa rồi ngài nói nếu ta không hợp tác sẽ bị đoạn ngũ chi, có điều ta chỉ có tứ chi a? Chi thứ năm là từ đâu mà đến?”

Bạch Nham hắc hắc nở nụ cười, chỉ vào hạ thể Hải Long không chút hảo ý nói:

“Đó chính là cái chân thứ ba. Giờ đã biết rõ chưa”.

Cảm thụ được ánh mắt kia của Bạch Nham, Hải Long không khỏi toàn thân run lên, hạ thân một trận rét run, mắng thầm: quả nhiên không có nhìn lầm, tên hỗn đản này thật là một gã quái gở. Người chờ đây, một khi lão tử mà bị cái gì, ta sẽ chặt cái chi thứ năm của người đầu tiên.

“Tốt lắm tiểu tử, bây giờ bắt đầu trả lời vấn đề của ta. Người thật sự là đệ tử của Liên Vân Tông sao? Con mụ đã thương ta rốt cuộc là ai? Vì sao ở ngoài nhìn nàng rất yếu đuối, nhưng lại có đạo tôn tu vi?”

Hải Long thành thật nói:

“Ta đúng là đệ tử Liên Vân Tông, ta gọi là Hải Long, đạo hiệu kêu Đàm Vũ, mới nhập môn vài năm mà thôi. Lão bà đã thương ngài kia pháp danh là Chi Thủy, nàng sở dĩ có thực lực như vậy, là bởi vì trước đó nàng che giấu tu vi chính mình”.

Bạch Nham cẩn thận nhìn Hải Long, theo thần sắc cùng với nhịp tim Hải Long, quả thật hẳn không có nói sai. Vừa lòng gật gật đầu nói:

“Như vậy là được rồi, chỉ cần người hảo hảo hợp tác, nói không chừng bản tôn cao hứng, còn có thể thả cho người một con đường sống”.

Hải Long cúi đầu khom lưng nói:

“Ma tôn đại nhân, tiểu nhân chẳng qua là đệ tử nhập môn của Liên Vân Tông, ngài giết ta không phải là làm mất hết thân phận sao? Ngài cứ việc hỏi, tiểu nhân nhất định biết thì nói không biết thì im lặng. Chi cầu ngài có thể tha tiểu nhân một mạng”.

Bạch Nham hừ một tiếng nói:

“Liên Vân Tông cũng không phải hạng tồi, thế nhưng ngay cả loại đệ tử không có cốt khí này cũng thu nhận. Ta hỏi người, mụ Chi Thủy kia vì cái gì mà có pháp lực như vậy? Ta trước kia nghe nói, Liên Vân tông các người thực lực yếu nhất mà!”

Hải Long cung kính nói:

“Mụ Chi Thủy kia ngày thường thực kiêu ngạo, ta ghét nhất là nàng(Lời này là lời nói thật). Liên Vân Tông luôn luôn đứng ở vị trí chót nhất trong chính đạo thất tông, nguyên nhân chính là, Các vị tổ sư Liên Vân Tông chọn ra Chi thủy cùng với Phiêu Miểu hai vị tổ sư, dùng toàn bộ thực lực của phái duy trì tu luyện cho bọn họ, ngài cũng không biết, trên Liên Vân Sơn bọn ta có rất nhiều tiên thảo đều bị các nàng ăn hết. Lần này Phạm Tâm Tông phát ra linh trát mời Liên Vân Tông chúng ta tham gia, tông chủ vội vàng giống như hiến vật quý phái các nàng đi ra. Ta biết đến chi bấy nhiêu”.

Lời nói của Hải Long cực kì chân thành tha thiết, hẳn đương nhiên biết, trước mặt ma đầu kia tất nhiên có năng lực có thể phân rõ thật giả. Cho nên tại thời điểm hẳn nói những lời này, cố gắng làm cho đại nãi của chính mình trở nên trống rỗng, cái gì cũng đều không muốn nghĩ tới.

Bạch Nham gật gật đầu nói:

“Nguyên lai là như vậy, ta còn tự hỏi cao thủ kia từ đâu ra chứ, hừ, thật đáng chết, nếu không phải ta chạy nhanh, thì đã khiến cho mụ kia đắc thủ. Tiểu tử, người tu vi thấp như vậy, các nàng như thế nào lại mang người tham cái chó gì gọi là trọng yếu tụ hội chứ? Hiện tại vì sao mà một mình chạy đến đây?”

Hải Long ăn ngay nói thẳng đáp:

“Phiêu Miểu tổ sư ẩn tượng đối với ta không tệ lắm, tại thời điểm các nàng chuẩn bị rời núi thì đụng tới ta, ta lần nữa yêu cầu xuống, mới đồng ý mang ta đi. Kỳ thật ta chẳng qua là người hầu cho các nàng, cho vào nhóm tạp dịch mà thôi. Ta chạy đến đây, hoàn toàn là do yêu bà Chi Thủy cấp bức. Ta bắt quả chỉ đùa vui với bọn Ngũ Chiếu Tiên kia, Mộc Tùng nói vài câu, Chi Thủy liền muốn trừng phạt ta. May mắn ta chạy nhanh, nếu không đã bị nàng lột da. Ta cũng không muốn trở về Liên Vân Tông. Ma Tôn đại nhân, nếu không ngài thu ta làm đệ tử a, ta nhất định hảo hảo hiếu kính ngài”.

Nói xong, Hải Long liền quỳ xuống. Vì có thể sống sót trước ma đầu kia, hẳn đành phải làm vậy, nghĩ tới tiểu sa di trước kia toàn thân cháy đen chết oan uổng, tim hẳn không khỏi một trận run rẩy.

Bạch Nham khinh miệt nhìn Hải Long từ trên xuống dưới, khinh thường nói:

“Người còn muốn bái Ma Tôn ta làm vi sư, cũng không chút ngượng mồm. Người giống như người, đem cho yêu tông lão yêu quái làm điểm tâm còn phải suy nghĩ lại. Hôm nay người có thể ở trước mặt ta bán đứng Liên Vân Tông, nói không chừng ngày nào đó lại sẽ thay đổi chủ ý bán đứng ta”.

Sát khí dày đặc hơn, cảm giác lạnh như băng xuất hiện trên người Hải Long. Hải Long thừa dịp thân thể chưa đông cứng vội vàng xua tay, la lên:

“Sẽ không, sẽ không, ta sẽ không phản bội ngài đâu? Liên Vân Tông căn bản là không thích hợp, ta cảm thấy lấy tính cách của ta học ma thuật thì tốt hơn, chỉ cần ngài thu ta, ta nhất định khắc khổ tu luyện, tuyệt đối sẽ không phản bội ngài. Ngài có vấn đề gì cứ việc nói”.

Bạch Nham thu sát khí, lại cầm lấy một con cá đặt lên trên giá nói:

“Bọn chính đạo chó má đều tụ tập cùng một chỗ là bàn cái gì? Có phải hay không đang thương lượng như thế nào đối phó tà đạo chúng ta”.

Hải Long gật đầu nói:

“Ngài thật sự là anh minh thần vũ, đoán không sai. Phạm Tâm Tông Ngô Văn lão hòa thượng kia kêu gọi tất cả tông phái chính đạo liên hợp đối phó Ma Tông. Tà Tông cùng với Yêu Tông. Hắn còn nói cái gì hiện tại Ma tông quá mức cường đại, phi thường khó đối phó, cho nên phải tập trung tất cả lực lượng mới được”.

Hắn là bởi vì nghe Chỉ Thủy đạo tôn nói qua Bạch Nham có thể thuộc loại Ma Tông, cho nên mới nói như vậy. Quả nhiên sự thoải phòng của hắn đã có hiệu quả, không ai không thích nghe lời hay, Bạch Nham có chút đắc ý nói:

“Tính ra bọn chúng có chút kiến thức, muốn chống lại Ma Tông chúng ta, thì bọn chúng còn kém lắm. Các tông phái khác có phản ứng gì không?”

“Liên Vân Tông ta cũng không đồng ý, trước tông chủ có dặn dò hai vị tổ sư không cần sàm ngôn cùng với cái chó má gì là chính đạo. Tông chủ Liên Hoa Tông dường như cũng không đồng ý. Còn cái gì Ngũ Chiếu Tiên, Viên Nguyệt Lưu, Văn Thiên Lưu là hồ hởi nhất. Nhất là Ngũ Chiếu Tiên cái gì chó má Mộc Tùng tông chủ, hắn nói một mình Ngũ Chiếu Tiên có thể diệt tam tông tà đạo, rất kiêu ngạo. Ta chính là bởi vì như thế, liền nói một câu đúng là ếch ngồi đáy giếng. Cho nên xù bà Chỉ Thủy kia mới phạt ta”.

Hắn lấy tông phái nào mình không thích đều bán đứng cấp cho Bạch Nham, mà không hề đề cập tới gì khác, ở trong lòng hắn có thể không có gì chính tà chi phân, nghĩ thầm rằng, hơn hết là Ma Tông có thể cùng với mấy tông phái đáng ghét sống chết với nhau mới tốt.

Bạch Nham tức giận hừ nói một tiếng

“Ngũ Chiếu Tiên vương bát đần này đã giết đồng môn của ta vô số, một ngày nào đó ta sẽ làm cho bọn chúng biết thế nào là lợi hại. Giết cho bọn chúng vĩnh viễn không siêu thoát mới hả mối hận trong lòng”.

Hải Long chặn lại nói:

“Đúng, đúng, ngài nhất định có thể thành công. Ngũ Chiếu Tiên hỗn đần này sao có thể so với ngài chứ?”

“Hắc hắc.”

Bạch Nham cười lạnh một tiếng, hung hăng quét mắt lên người Hải Long một vòng nói:

“Tiểu tử, ngươi không cần tăng bốc ta quá cao, bất luận như thế nào, hôm nay ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Tuy rằng cùng với tự cho rằng mình siêu phẩm cũng không giống lắm. Bất quá ngươi là thuộc chính đạo, chúng ta tà đạo gặp gỡ chính đạo, từ trước tới giờ chỉ có một từ sát. Thấy ngươi có thành ý chịu hợp tác, ta cho ngươi được miễn nguyên, rút kiếm ra tự sát đi”

Hải Long cười khò nói:

“Thất Tu Kiếm ta đang mang là một vị trưởng bối Liên Vân Tông đưa cho. Đến bây giờ còn chưa có dịp rút ra? Mặt khác một vị trưởng bối nói cho biết, rằng tu vi của ta còn chưa đến Đẳng Văn cảnh giới, không thể tự tiện rút nó ra, nếu không chế không được sẽ tự đã thượng chính mình, cho nên nó chỉ là vật trang trí mà thôi. Ta dù sao cũng chết, chết như thế nào đều không sao cả, ngài có thể chấp thuận cho ta một cái yêu cầu nhỏ nhỏ hay không?”

Bạch Nham nhìn bộ dáng u uất của hải Long đột nhiên dâng lên một tia cảm giác kì dị, tựa hồ chính mình cũng không chán ghét tiểu tử này. Thuận miệng nói:

“Nói đi”.

Hải Long nhìn cá trước mặt nói:

“Ta nghĩ ăn nó có làm ma quỷ cũng được, ngài để cho ta ăn mấy con cá trước, được không?”

Bạch Nham ngăn người nói:

“Chỉ yêu cầu này sao?”

Hải Long trầm mặc gật đầu.

“Hảo, vậy ngươi liền tự mình nướng đi. Dưới ngọn lửa Ma Viêm của ta, cá sẽ rất mau chín. Bất quá ngươi cũng không nên lấy tay chạm ngọn lửa a, nếu



không thì toàn thân đều bị hỏa táng. Đáng tiếc tiểu tử nguoi còn không có nguyên anh, nguyên thần, nếu không, dùng để gia tăng uy lực pháp bảo của lão tử thì tuyệt’.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Trí Diệt Ma Tôn (Hạ)

Hải Long không nói gì thêm đi thẳng đến bên cạnh đồng lửa, đem con cá đã nướng chín kia cho Bạch Nham, mình thì cầm lấy một con khác tập trung nướng tiếp. Một lát sau không khí bắt đầu ngập tràn mùi cá chín. Hải Long cầm con cá đã nướng lên trước tiên thổi thổi cho bớt nóng, sau đó mới cẩn thận cầm ăn. Hắn ăn cơ hồ hết cả con cá, dường như một miếng thịt non cũng không chừa. Cứ như thế hắn nướng tổng cộng tám con, trong đó một nửa là cho Bạch Nham, nửa còn lại đã nằm gọn trong bụng của hắn. Vỗ vỗ bụng của mình, Hải Long mỉm cười nói:

“Cám ơn ngài tiên bối ta đã ăn no, làm ma no tốt hơn nhiều so với quỷ đói. Ngài động thủ đi ta tuyệt đối không phản kháng”.

Nói xong hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bạch Nham sớm đã hơi thiếu kiên nhẫn, làm sạch sẽ bốn con cá kia đã thỏa mãn dục vọng ăn uống của hắn không ít, lúc này mới thông thả nhìn bộ dáng điềm nhiên của Hải Long. Đứng lên nói:

“Tiểu tử sau khi xuống địa ngục hãy nhớ kỹ là ai đã giết nguoi, lão tử chính là Ma Khuê”.

Tiện tay một chường hướng đỉnh đầu Hải Long đánh tới. Ở trong lòng hắn, Hải Long chẳng qua chỉ là một tên vừa tu chân xong Phục Hồ sơ kỳ, giết hắn so với đứa trẻ giết con kiến cũng không khác biệt gì. Bàn tay chợt lóe ra hai thanh hắc sắc nhọn hoắt ầm xuống.

Hải Long nhắm mắt lại, hắn cảm giác được rõ ràng cái chết đã gần kề, đột nhiên trước mắt hắn sáng ngời, tuy rằng không tin vào mắt mình, nhưng rõ ràng hắn thấy được quỹ đạo bàn tay của Bạch Nham hạ xuống. Toàn thân đã bị tà lực của Bạch Nham phóng ra bao phủ hoàn toàn, căn bản là hắn ngay cả một cái ngón tay cũng đều không cử động được. Nhưng trong lòng Hải Long đã không còn e ngại, cảm thụ được trên đỉnh đầu truyền đến áp lực càng lúc càng lớn. Nhìn bàn tay thật lớn hạ xuống theo quỹ đạo, hắn nhẹ giọng nói:

“Thiên Quân”.

Chợt dị biến xảy ra, Hải Long toàn thân nhẹ bỗng, không còn thấy áp lực. Ngân vạn kim quang chợt theo người hắn sáng lên, không thể chống đỡ nổi năng lượng không lồ phát ra nên lúc bàn tay của Bạch Nham cách đỉnh đầu Hải Long còn chưa đến ba tấc.

“Oanh...”

Thình lình xảy ra biến hóa Bạch Nham căn bản là không có cơ hội phản ứng kịp, ầm ầm nổ tung, thân thể khổng lồ của hắn giống như rác bị đánh bay ra ngoài. Hắn dù gì cũng là ma tôn trong Ma Tông, ngay khoảnh khắc kim quang bao phủ thân thể, đã miễn cưỡng khảm trương xuất ra một món pháp khí hộ thân. Nhưng cây Tiểu Thiết Côn phát ra kim quang kia thật sự đối phó tốt như vậy sao?

Bạch Nham không phải Thiên Thạch đạo tôn. Tu vi của hắn càng không thể so sánh với Thiên Thạch đạo tôn được, hơn nữa lại không có dự liệu dưới tình huống bị tập kích, cũng không có pháp bảo cường lực chống đỡ như Thiên Thạch, hắn có kết quả ra sao thì đã rõ.

Hải Long ngay lúc khẽ hô lên hai chữ Thiên Quân, cảm giác được rõ ràng toàn thân phóng ra đại lượng nhiệt lực kia không phải là pháp lực của chính bản thân mình, mà là một loại lực lượng không rõ. Vô số kim quang theo thân cây Tiểu Thiết Côn phát ra, uy lực của nó to lớn, thậm chí hơn cả lần trước. Hải Long không biết rằng Tiểu Thiết côn sở dĩ phát ra uy lực lớn như vậy nguyên nhân là bởi vì ở Phạm Tâm Tông hắn gặp cơ duyên đã được hấp thụ phạt khí.

Máu phun đầy trời rơi là tả xuống mặt đất giống như mưa phùn, tất cả áp lực đều tiêu thất. Hải Long lau vội mồ hôi lạnh trên đầu. Vẫn như trước kia tiểu thiết côn không ngừng truyền đến từng trận nhiệt lực, khiến hắn có cảm giác thoải mái vô cùng. Lúc trước sở dĩ hắn yêu cầu ăn cá, chủ yếu là vì để lòng bình tĩnh, đem tất cả tâm thần đặt vào việc nướng cá, ăn cá mới có thể làm cho tâm thần hắn không lộ ra sơ hở. Hắn thành công là nhờ vào chính trí tuệ của mình.

Hải Long không bỏ chạy, hắn biết nếu Bạch Nham còn sức lực tái chiến thì dù mình có chạy cũng tránh không khỏi bị hắn đuổi giết. Còn nếu hắn đã mất đi năng lực công kích thì dù mình không chạy, hắn cũng không còn cách gì. Di chuyển thật cẩn thận dừng lại cách Bạch Nham khoảng ba mươi thước. Khi chứng kiến thấy Bạch Nham thì không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Người này đã không còn là Bạch Nham nữa mà đã biến thành một Ma Khuê chính cống, một kích của Tiểu Thiết Côn hoàn toàn đập nát lớp vỏ nguy

trang của hắn. Trước mặt Hải Long là một lão già, người màu xanh biếc mà tóc cuốn dài thành khúc nhìn qua rất là quý dị. Trên mặt tuy rằng nếp nhăn dày đặc, nhưng tràn ngập vẻ dữ tợn, ngực hần đỏ sục xuống, vạt áo đã rách bươm, mặt trên dính đầy máu tươi, trên người không ngừng lóe ra hào quang màu tím đen bất định.

Lúc Ma Khuê đấu nhau với Chi Thủy đạo tôn ở Phạm Tâm Tông tuy rằng đã dùng độn thuật đào tẩu, nhưng nhất định đã bị trọng thương. Hắn vạn lần không ngờ Hải Long có thể phát ra cường lực công kích như thế, kim sắc quang mang kia tràn ngập trong không trung làm cho hắn cảm thấy khiếp hãi, mà khí với năng lượng hỗn hợp không ngừng xung khắc trong cơ thể. Ma khí trong cơ thể hắn bị hỗn hợp năng lượng kia không ngừng đánh cho tan thành mây khói, nếu bản thân hắn thấp hơn so với hiện tại một cảnh giới thì vừa rồi ở một kích kia thân thể sớm đã bị hủy hoại. Tuy dựa vào một ít nguyên khí tạm thời bảo vệ tính mạng, nhưng xương ngực của hắn đã bị vỡ vụn, lục phủ ngũ tạng cũng đã bị thương nặng. Lúc này hắn nghĩ rất giống với Hải Long vừa rồi đều không cử động được. Chỉ có thể liều mạng thúc dục ma khí trong cơ thể chống lại hỗn hợp năng lượng đang xâm lấn.

Hải Long cẩn thận đứng cách chỗ Ma Khuê đang nằm ba thước, nhìn miệng hắn không ngừng chảy ra máu tươi, lá gan dần dần to lên, cười hắc hắc nói :

“Lão già, không phải ngươi rất lì lợm sao? Giờ đã nằm trong tay ta. Con bà nó, may mắn là ta tỉnh táo, nếu không thật sự hôm nay đã chết trong tay lão cẩu tặc nhà ngươi rồi”.

Ma Khuê oán hận trừng mắt nhìn Hải Long nói giọng khàn khàn:

“Ngươi, khụ..., ngươi... Đê tiện, đường đường chính chính...Thế nhưng...ngươi lại... Dạng... Đê tử. Như vậy...phân heo...ăn lão hổ...Hãm hại ta, thật không có... Nghĩ đến, trong...Hôm nay đánh...Lòà, thế nhưng...Làm cho lòà...Mất.”

Hải Long hừ lạnh một tiếng, từ khi tu chân tới nay tâm tình của hắn vẫn luôn bị đè nén trong lòng, tùy tiện so sánh với một người tu chân khác thì trong lòng hắn cực kỳ không thoải mái, lúc này tận dụng đủ loại cơ duyên so với địch nhân cường đại hơn mình rất nhiều trước mắt, trong lòng hắn vui sướng không có từ nào để tả. Một bên hướng tới gần Ma Khuê, một bên nói:

“Chính đạo thì sao? Ma đạo thì thế nào, ta cũng mặc kệ nói cái gì, chỉ cần làm cho địch nhân khuất phục ở dưới chân mới tính là tốt nhất. Ta là đê tiện, có điều nếu ta không đê tiện cũng chỉ có chết trong tay lão vương bát đần nhà ngươi, vừa rồi ngươi nói cái gì tới, phải đoạn của ta ngũ chi đúng không. Ta nói như thế nào thì cũng là chính đạo đê tử, tuyệt đối sẽ không làm như vậy”.

Dùng sức đá ở trên đùi Ma Khuê một cước, Ma Khuê nhất thời kêu thảm hừ lên một tiếng, trong cơ thể không thể khống chế luồng khí lưu càng thêm mênh mông, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi.

“Tiểu, tiểu... từ chúng ta làm cái.. thương lượng được không. Như thế nào, hôm nay ngươi thả ta.. một con đường sống, về sau...ta...tuyệt đối... không... truy cứu...ngươi...lần này. Ta đường... Ma Tôn, tuyệt đối...không...nuốt...lời”.

Hắn đối với Hải Long trong lời nói có điều dụ dỗ, trong lòng nhất thời dâng lên hy vọng.

Hải Long giải đãi đầu nói :

“Buông tha ngươi? Ngươi thấy như vậy được hả? Tiên nữ tỷ tỷ từng nói qua, trừ ác là trên hết, ta vì cái gì phải buông tha ngươi chứ? Không sai là ta nói không đoạn ngũ chi ngươi, ta chỉ là phế của ngươi một chi thôi. Cái tên tron lảng ngươi, đi tìm chết đi”.

Nói xong hắn mạnh mẽ nâng chân lên, dùng sức hướng hạ bộ Ma khuê đá tới.

“A....”

Hạ thể của Ma Khuê đau đớn kịch liệt, thất khiếu đồng thời phun ra máu tươi. Hải Long tuy rằng tu vi không cao, nhưng một cước này đầy lực cũng đưa cái của quý làm hại vô số con gái nát nhừ. Rốt cuộc tuy không thể đứng lên, nhưng Ma Tôn đã ngăn cản được luồng khí lưu làm cơ thể toàn thân đau đớn kịch liệt co rút.

Hải Long dù sao cũng là lần đầu tiên đối phó địch nhân, nhìn Ma Khuê thất khiếu chảy máu thảm thiết bộ dáng khẽ nhú mảy, tim chợt đập nhanh hơn không ít.

“Bà mịa nó, cái lão ma đầu ngươi đi tìm chết đi.”

Vì không nỡ nhìn Ma Khuê, hắn từ từ nhắm hai mắt, cắn răng đem toàn bộ pháp lực thực dục vận đến tay, Bát Quái Đồ nhất thời phát ra hào quang, một đạo kinh khí màu đỏ máu khoảng chừng một tấc hướng Ma Khuê không còn lực phòng ngự đánh tới.

Huyết quang chợt hiện, ngực Ma khuê bị đánh tạo thành một cái lỗ máu cực lớn, thân thể hắn bị chấn bay đi ra xa chừng mười thước.

Hải Long mở to mắt hướng Ma Khuê nhìn lại, chỉ thấy cặp mắt âm độc kia đã không còn thần thái, biến thành một mảng xám tro, trên mặt đất máu tươi nhuộm đỏ cùng với nội tạng không ngừng chảy ra theo lỗ máu trên ngực. Môi không ngừng nhấp máy, đôi mắt vô thần tràn đầy oán hận.

Hải Long cảm giác được dạ dày mình bị một trận buồn nôn, không thể kìm chế được nhất thời phun ra.

Tuy rằng Hải Long dùng Huyết Bát Quái một kích dập tắt hoàn toàn hi vọng của Ma Khuê, nhưng cái gì động trên ngực, cây Tiểu Thiết Côn đưa vào trong cơ thể hắn hỗn hợp năng lượng mà phát tiết. Tại thời điểm trước khi chết, Ma Khuê rốt cuộc đã khôi phục một tia sinh khí. Cơ hồ không hề do dự, hắn chợt cắn đứt đầu lưỡi chính mình. Đồng tử lớn màu đen quang mang chợt đại thịnh.

Hải Long vừa phun ra hết toàn bộ những thứ hấn ăn trong bụng ra, liền thấy Ma Khuê xuất hiện biến hóa, nhìn bộ dáng kia giống như lệ quỷ, hấn nhất thời lui về phía sau. Ma Khuê thân thể thẳng tắp bay lên, vô cùng oán hận, thanh âm giống như từ phía chân trời truyền đến,

“Tiểu tử, ngươi chờ khi ta tá thi trọng sinh, nhất định phải cho ngươi nếm hết cái khổ của nhân gian. Thiên ma giải thể, bạo.....”.

“Oanh.....”

Thân thể đang bay ở giữa không trung kia bỗng ngừng lại thành một đoàn huyết vụ, vô số huyết tích hướng Hải Long bay qua, đáng tiếc lúc này Ma Khuê đã không còn pháp lực gì nữa, máu kia phun tới đều bị Lam Tinh Khái giáp phát ra ánh sáng màu lam che chở bên ngoài cơ thể. Một viên cầu màu đen giống như vật phẩm kì lạ quay xung quanh lấy tốc độ cực nhanh bay lên, hướng phương xa bay đi. Ma tông thiên ma giải thể so với chính đạo cũng không sai biệt lắm, không có cách nào dưới tình huống vì đề phòng Hải Long đánh hình thần câu diệt, Ma Khuê dứt khoát lựa chọn phương pháp này. Tu vi của hấn quả thật rất cường đại, cho dù dưới tình huống như vậy, vẫn như cũ có thể đem vài món pháp bảo có uy lực cực mạnh dùng nguyên thân hấp thụ tại xung quanh thân thể.

Hải Long trong lòng vừa động, nhất thời nhớ tới tình hình lúc trước Đạo Tôn tiêu diệt yêu tam mắt, vội vàng phát tay dùng Bát Quái Đồ phát ra một đạo hào quang màu đỏ hướng nguyên thần của Ma Khuê đánh tới. Bát quái đồ uy lực dù sao cũng có hạn, tuy rằng chính xác đánh trúng mục tiêu, nhưng chỉ đánh nát một kiện ma khí không có pháp lực bảo hộ mà thôi. Nguyên thần của Ma Khuê thành công độn đi. Bên tai Hải Phong không ngừng vang vọng lại thanh âm oán giận của Ma Khuê trước khi tự bạo.

“Thật sự là ngoài dự tính, thế nhưng làm cho lão vương bát đản chạy thoát, giết người cũng không thú vị chút nào, cái chết quả thực ghê tởm. Chết thì chết, dù sao thì lão bà Chỉ Thủy kia có nói trừ ác cũng là làm việc thiện a, ta cũng không có làm gì sai. Không được ta phải chạy thật nhanh khỏi đây, nếu không tên Ma Khuê kia tùy tiện tìm một đồng bọn lại đây, ta cũng không còn Tiểu Thiết còn hộ thân”.

Nghĩ đến đây, Hải Phong nhìn tứ phía, phân rõ phương hướng một chút, người nhẹ nhàng vọt lên hướng phương bắc chạy đi.

“Ý”.

Thân ảnh chợt hiện, Hải Long vừa mới đi liền quay lại, dừng ở chỗ mà vừa rồi Ma Khuê ngã xuống. Trên mặt đất có một khối gương giống như có gì đó hấp dẫn nên mới phản hồi. Ngồi xổm người xuống hấn phát hiện ra, đó là một khối găng giống như tấm chắn bảo vệ trên khỏi giáp. Màu bạc gương trên mặt vàng sáng lưu chuyển, làm cho toàn thân cảm giác một trận thoải mái.

Hải long cẩn thận lấy Tiểu Thiết Côn từ trong người ra, thử thăm dò chạm vào mặt gương kia, lúc Tiểu Thiết Côn tiến vào vàng hào quang màu bạc kia cũng là lúc, đình một tiếng, màu bạc trên miếng hộ tâm kia bị hấp thu vào. Một cỗ ôn hòa năng lượng theo Tiểu Thiết Côn truyền vào cơ thể Hải Long, hấn lúc trước bởi vì giết người mà tim đập nhanh hơn, nhưng khi cỗ năng lượng vào cơ thể hấn tim đập nhất thời ổn định, ngực và bụng nhất thời lưu chuyển một tia âm áp.

“Đồ vật này là cái gì mà ở trên người Ma Khuê rút xuống, chẳng lẽ là ma khí? Không, không đúng, nếu là ma khí thì đâu như lời nói có một cỗ năng lượng thư thái như vậy, Tiểu Thiết Côn cũng có thể bài xích nó. A, đúng rồi Chỉ Thủy cùng với tiên nữ tỷ tỷ từng nói qua, ở trên người Ma Khuê có một kiện pháp khí của chính đạo ta, chẳng lẽ chính là nó sao? Vận khí của ta thật tốt quá a. Mặc kệ, trước cầm lên rồi nói sau chờ lúc sau trở lại cả vân tông hỏi lại quái nhân tiền bối, tốt lắm.”

Nghĩ đến đây hấn ôm lấy miếng hộ tâm, đem nhét vào ngực mình.

Miếng hộ tâm vừa vào trong người, Hải Long đột nhiên cảm giác trước ngực căng thẳng, nó hấp thụ ở ngay trên ngực hấn ở ngay vị trí trái tim hấn, so với lúc trước càng thêm khổng lồ hơn, năng lượng nhu hòa nhất thời theo tâm mạch chảy về phía toàn thân. Trong đầu hấn đột nhiên hiểu ra, Hải Long theo bản năng ngồi xuống đất, ý niệm thúc dục pháp lực theo miếng hộ tâm kia truyền đến mà vận chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Nghịch Thiên Bảo Kính (Thượng)

Hộ Tâm Kính này cũng không phải pháp khí, nó vốn là một trong tam đại tiên khí đứng đầu Thiên Huệ Cốc, tất cả thuộc về một vị tiên bối cao thủ Thiên Huệ Cốc. Ngàn năm trước, chính đạo bao vây thanh trừ Ma Tông, vị tiên bối Thiên Huệ Cốc kia bằng vào tu vi cao thâm của chính mình cùng với Ma Tông tông chủ Lệ Thiên đơn đả độc đấu, cuối cùng lại chết dưới tay vài món âm tà pháp bảo của hấn. Và miếng Hộ Tâm Kính này cũng tự nhiên rơi vào tay Lệ Thiên. Vì muốn thay đạo hữu báo thù, và đoạt lại tiên khí này, năm vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên liên hợp phát động Thần Tiêu Thiên Lôi cường đại, rốt cục đánh cho Ma Tông đại bại, nhưng thủy chung không có thể đoạt được tiên khí này trở về, đó là việc đáng tiếc cho Thiên Huệ Cốc.

Ma Tôn Ma Khuê vốn là người có năng lực dưới tay Lê Thiên, nên lần này Lê Thiên phái hắn đến thám thính việc chính đạo thất tông liên hợp, vì sợ hắn bại lộ thân phận, mới tạm đưa pháp bảo này cho hắn dùng để che dấu hơi thở của Ma Tông. Đáng tiếc Ma Khuê quá mức vội vàng, liền bại lộ thân phận dưới Chi Thủy đạo tôn và Phiêu Miểu đạo tôn, khiến cho nhiệm vụ thất bại.

Không cam lòng với tình huống thất bại, Ma Khuê ẩn nấp ở vùng phụ cận, không bao lâu sau, hắn kinh hãi phát hiện Hải Long, lúc này mới lại đây tìm hiểu tin tức, không nghĩ tới lại rước tới họa diệt thân. Mà miếng Hộ Tâm lúc này cũng bị Hải Long dùng Huyết Bát Quái đánh vỡ trước ngực đã rơi xuống đất.

Miếng hộ tâm vốn chính là đạo vật, Ma Tông căn bản không thể dùng ma công để làm nó phát ra uy lực chân chính, nếu không thần thức của Ma Khuê cũng sẽ không bị Tiểu Thiết Côn bám vào gây thương tích.

Lúc này miếng Hộ Tâm nằm trong lồng ngực Hải Long, phật khí kia dẫn xuống cơ thể hắn, nhất thời vui mừng tiến nhập quá trình nhận chủ. Trong thời gian dài bị Ma Tông Lê Thiên dùng lực áp chế, trong tình huống này bây giờ trên bề mặt miếng Hộ Tâm Kính chợt giải phóng ra một lượng lớn tiên linh chi khí. Mà được Hải Long chiếm tiện nghi, ở trong tâm linh dưới tình hình này thuận lợi cho việc đưa cỗ tiên linh chi khí vận chuyển trong cơ thể mình, hắn mới vào tu chân giới tu chân mà nhờ tiên linh khí tương trợ nên có được tiên khí thuần khiết nhất, đối với tu luyện của hắn sau này rất có lợi và nhiều chỗ tốt.

Hai ngày sau, ở trong sào huyệt bí mật của Ma Tông.

Một gã trung niên cao lớn ngồi khoan chân giống như té đàn trên bãi đá, một vòng hào quang màu đỏ không ngừng lấy hắn làm trung tâm tỏa ra khắp nơi.

“Ma hình sơ hiện, vạn tà tập hợp dưới tay ta, định”.

Một viên thủy tinh cầu màu đen chợt xuất hiện trước mặt hắn, theo đó là một lượng lớn hào quang màu đen lưu chuyển, thủy tinh cầu màu sắc càng thêm hắc ám.

Hào quang dần dần biến mất, trung niên tay phải nâng thủy tinh cầu đang nhẹ nhàng rơi xuống chậm rãi ngừng đầu. Người này khuôn mặt cương nghị, ba vai cực rộng, toàn thân một trang phục màu đen, sau lưng khoác áo choàng màu hồng, trên đầu tóc một nửa đen một nửa trắng dài phủ xuống lên trên hai vai hắn. Hơi thở khùng bố và nguy hiểm không ngừng từ trên người hắn tỏa ra. Hung quang lóe lên trong cặp mắt đỏ như máu, giống như tràn ngập sự tức giận.

Trung niên thanh âm hùng hậu lộ ra một tia tà dị nói:

“Ma Khuê, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Là ai đánh đập ngươi thiếu chút nữa hình thần câu diệt? Nếu không phải ta đúng lúc dùng Định Hồn Châu sắp xếp ổn định nguyên thần của ngươi, chỉ sợ ngươi sớm đã hồn phi phách tán rồi”.

“Lê Thiên đại ca, người cần phải thay tiểu đệ báo thù a! Nếu mà bị cao thủ chính đạo đánh thành ra như vậy thì ta cũng không có khó chịu, nhắc đến thật là tức chết, hôm đó....”

Sau một lúc lâu, nghe Ma Khuê kể lại, Ma Tông tông chủ Lê Thiên nhất thời tức giận toàn thân phát run, hắn mạnh mẽ cảm thủy tinh cầu màu đen trong tay đưa lên trên đỉnh đầu, phần nộ quát:

“Ngươi là một tên phé vật, tự nhiên lại bị mắc lừa một tên mao đầu tiểu tử.”

Nói xong, liền muốn ném thủy tinh cầu trong tay đi.

“Tông chủ, xin hạ thủ lưu tình”.

Một thanh âm réo rất vang lên, Âm Ảnh xuất hiện ở cách Lê Thiên ngoài ba thước.

“Vô Hạ, là ngươi. Hắn còn đáng giá cho ngươi cầu xin sao?”

Vô Hạ nói:

“Tông chủ trước xin hãy bớt giận. Sự tình chỉ sợ không phải đơn giản như vậy. Tuy rằng nói Ma Khuê bị trúng kế người khác, trên tay của kẻ đó phải có dị thể pháp bảo, nếu không ở cảnh giới thấp như vậy dưới tình huống đó tuyệt đối không thể làm Ma Khuê bị thương nặng. Lúc này, là lúc Ma Tông ta cần dùng người nhất, Ma Khuê một thân tu hành không kém, ngài làm gì mà phải giết hắn chứ? Làm cho hắn lập công chuộc tội đi a”.

Lê Thiên đã tu hành ba ngàn năm, luận về thể lực hay thực lực đều trên Tiếp Thiên Đạo tôn cùng với Ngộ Vân phật tôn. Nghe xong Âm Ảnh giải thích, nhất thời tỉnh táo lại. Ma Khuê ở trong hắc thủy tinh cầu sớm đã bị dọa không dám nói lời nào, trên mặt lộ ra vẻ cầu xin.

Thờ ra một ngụm khí thô, Lê Thiên nói:

“Ma Khuê, lần này ta bỏ qua cho ngươi, về sau làm như thế nào tự ngươi rõ. Ta sẽ mang nguyên thần của ngươi đi tìm người có tư chất tốt cho ngươi sống lại. Một trăm năm, ta chỉ cho ngươi thời gian một trăm năm. Nếu trong thời gian một trăm năm mà ngươi không thể khôi phục lại tu vi mà ngươi vốn có thì cũng không cần đến gặp ta nữa”.

Ma Khuê tìm được đường sống trong chỗ chết, vội vàng sợ hãi nói:

“Đa tạ tông chủ ban ơn không giết, thuộc hạ về sau chắc chắn tiếp tục toàn lực trợ giúp tông chủ”.

Lệ Thiên quay đầu nhìn Vô Hạ nói:

“Hiện tại thực lực của chúng ta chưa đủ để cùng chính đạo chính diện tranh đấu, người phân phó năm Ma Kiều lập tức đi thăm dò về tên tiểu tử đã đánh Ma Khuê kia. Cần phải đưa hắn hảo hảo còn sống về gặp ta. Hắn giờ phút này hẳn là đang trên đường trở về Liên Vân Tông. Người lệnh cho năm Ma Kiều theo hướng tây Phạm Tâm Tông mà truy tìm, chắc là có thể tìm ra tung tích của hắn. Đồng thời gia tăng huấn luyện, nhất là mấy tiểu tử có tư chất tốt. Cho dù dùng Khai Thiên đại pháp cũng phải làm cho bọn chúng trong vòng trăm năm học cấp tốc. Nhiều nhất là năm trăm năm sau, cũng là lúc chúng ta phản kích chính đạo”.

Vô Hạ nói:

“Tông chủ, gần đây Tà Tông cùng với Yêu Tông thường xuyên có động tĩnh, chúng ta có nên hay không cảnh cáo bọn chúng một chút”.

Lệ Thiên hừ lạnh một tiếng nói:

“Ai đi quản sự sống chết của bọn chúng, nếu chúng nguyện ý cùng với chính đạo chống chọi, thì mặc chúng làm đi. Chỉ sợ đến lúc đó bọn chúng ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào. Trước khi tiểu tử kia trở về ngươi phải nhanh chóng tiến hành việc bắt hắn. Ta có dự cảm, tựa hồ tiểu tử kia về sau đối với nghiệp lớn của chúng ta có ảnh hưởng rất nhiều”.

“A đúng rồi tông chủ, có chuyện này thuộc hạ không biết có nên nói hay không”.

Lệ Thiên trong mắt quang mang màu hồng chợt lóe ra, nói:

“Nói đi, ngươi là con gái nuôi của ta, sau này vị trí này của ta cũng là của ngươi, có cái gì không thể nói”.

Vô Hạ nói:

“Tông chủ, ngài hiện tại đã tiếp cận cảnh giới Ma Chuyển, nếu đột phá cảnh giới này, chỉ sợ năm trăm năm sau với tu vi này của ngài, có khả năng sẽ ứng với cảnh giới Ma Kiếp. Người xem...”

Lệ Thiên đưa tay ra ngăn cản, tiếp tục nói tiếp:

“Ta biết rõ tình hình của bản thân mình, cho dù sắp tiến vào Ma Kiếp, ta cũng nhất định trước tiên tiêu diệt bọn chính đạo đáng giận kia. Nhất là mấy kẻ tiểu nhân Ngũ Chiếu Tiên, nếu không đánh cho bọn chúng thân hình cầu diệt trọn đời không siêu thoát, ta làm sao có thể cam tâm đây?”

Nghĩ tới ngàn năm trước bản thân mình thiếu chút nữa bị hủy bởi Thần Tiêu Thiên Lô, lệ khí trong lồng ngực Lệ Thiên điên cuồng đề thăng.

Vô Hạ trong thanh âm có vài phần nhân tính thấp giọng nói:

“Cha nuôi, ngài có nắm chắc vượt qua cảnh giới Ma Kiếp không?”

Lệ Thiên than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói:

“Chỉ sợ bây giờ cho dù ta cho mình là tà đạo hay chính đạo, cũng không có ai nắm chắc ứng được với cảnh giới Ma Kiếp. Chỉ có thể đi từng bước. Người tu ma chúng ta độ kiếp trở thành ma tiên, dường như cũng không có thành công nhiều, như ta đã sống lâu mấy ngàn năm, đến lúc đó thật sự không được, cũng chỉ có dùng thiên ma giải thể đại pháp buông tha cho thân thể đang tu luyện. Ta đối với những cái khác đều không có dục vọng gì, hi vọng chính là trong lúc ta còn sống có thể làm cho Ma Tông chúng ta xưng bá Thần Châu, đem chính đạo hoàn toàn tiêu diệt. Tốt lắm, ngươi nên đi làm chuyện mà ngươi nên làm đi”.

“Vâng, tông chủ”.

“À, đúng rồi bắt tên tiểu tử kia trước tiên đừng làm thương tổn tính mạng của hắn, sau khi thu hồi kiện pháp bảo kia, lập tức dẫn hắn tới gặp ta. Ta muốn nhìn là hạng người gì mà có thể bằng vào cảnh giới Phục Hô có thể hủy diệt thân thể Ma Khuê, nói không chừng hắn thật đúng là một nhân tài”.

“Ô, cha nuôi, người là muốn thu hắn làm người của mình sao?”

“Không nhất thiết, điều này phải chờ đến lúc đó xem sao đã. Hừ, thân thể Ma Khuê sẽ không bị hủy oan uổng như vậy”.

....

Không biết qua thời gian bao lâu, Hải Long mất đi thần trí dần dần tỉnh táo lại. Tiếng chim hót côn trùng kêu cùng với mùi máu tươi nhàn nhạt không ngừng kích thích giác quan của hắn, thu lại ánh mắt mơ màng, lầm bầm nói:

“Đây là ở đâu?”

Theo thần trí khôi phục, Hải Long dần dần nhớ ra tất cả mọi việc, trên mặt đất vết máu đã biến thành màu đen nhìn thấy rõ ràng. Theo bản năng sờ sờ

vào lồng ngực của mình, miếng Hộ Tâm Kính còn ở đó, trong tâm mạch lúc này đang lưu chuyển một luồng khí ấm áp. Cảm giác toàn thân dường như có một loại khí lực.

“Xem ra đúng là thứ tốt, không biết bên trong luồng khí đó có hay không trợ giúp tăng lên cảnh giới của bản thân. Thuận phong nhĩ nghe lệnh, tra “

Hoàng quang chợt lóe, Hải Long thấy được cảnh giới chính mình, hần thắt vọng nhận thấy cảnh giới của bản thân vẫn như cũ dừng lại ở cảnh giới Phục Hồ ban đầu mà thôi.

“Dựa vào tu vi kém như vậy, xem ra tăng lên cảnh giới thật đúng là khó khăn, mặc kệ trước tiên chạy thật nhanh đã, không biết qua mấy ngày rồi, nếu người Ma Tông tới, ta sợ thật sự ngu chỉ khó giữ được “

Nghĩ đến đây, Hải Long chẳng quan tâm đến cái bụng đang đói khát của mình, thu hồi Thanh Lam Khai bên ngoài cơ thể lại, hướng phía bắc mà bay thật nhanh.

Chính bởi vì Hải Long thay đổi phương hướng, mới tạm thời trốn khỏi Ma Tông đuổi giết. Hần vừa đi không lâu, cao thủ Ma Tông cũng đã chạy tới con sông nhỏ bên cạnh. Bởi vì không có phát hiện được tung tích của Hải Long mà nơi này có khoảng cách rất gần Phạm Tâm Tông nhất, cho nên bọn họ cũng không có dừng lại, lập tức theo hướng tây con sông truy tìm Hải Long.

Mười ngày sau.

Một thân ảnh như ẩn như hiện không ngừng xuyên qua trong rừng cây, cây cối rậm rạp cũng không thể làm ảnh hưởng tới tốc độ của hần. Người này quần áo tả tơi, trừ những chỗ quan trọng ra thì các chỗ khác đều bị bụi gai cào rách, trên mặt cũng bị cào một vết, bộ dáng kia nhìn có vẻ chật vật vô cùng.

Mười ngày, trong mười ngày này Hải Long ít khi dừng lại vẫn hướng phía tây bắc mà chạy vội, lựa chọn những đoạn hoang vắng, đường nhỏ mà đi, khát liền uống nước suối, đói liền hái quả trong rừng ăn, nhờ vào thái dương chỉ đường mà không ngừng đi tới.

Vì không để bại lộ thân phận của mình, ngoại trừ Huyết Bát Quái và Hộ Tâm Kính không thể tách ra, mấy món pháp bảo còn lại đều thu hết vào Càn Khôn Giới. Kì lạ chính là, cây Tiểu Thiết Côn mà vị quái nhân kia đưa cho hần cho dù hần cách nào cũng không chịu tiến vào bên trong Giới Chỉ. Hải Long chỉ cần dùng một tia khí của Giới Chỉ thu hồi nó, thì tự nhiên nó đột nhiên biến lớn cực kì thần kì. Mà Càn Khôn Giới tựa hồ cũng bài xích nó, nhất thời chậm tới Tiểu Thiết Côn, quang mang của Giới Chỉ chợt sẽ nhạt nhòa đi.cho nên, Tiểu Thiết Côn trở thành vật thứ ba không thể thu vào Càn Khôn Giới.

Ước chừng trong mười ngày này hần chạy xa mấy ngàn dặm, hần vốn đối với Thần Châu đại lục chưa quen thuộc, lúc này lại không biết bản thân đang ở chỗ nào.

Thở hổn hển ngồi dưới đất, Hải Long lấy ra một ít trái cây từ hôm qua hái xuống, xoa xoa vào bộ y phục rách nát.

“Con bà nó, hiện tại ngay cả chính bản thân mình còn không nhận ra, bọn chúng chắc sẽ không tìm ra ta a. Hừ, chờ về sau lão tử tới cảnh giới cao hơn, nhất định cho bọn hỗn đản các ngươi đều quý trên mặt đất cầu xin ta. Ma khuê chó má, về sau còn tìm ta phiền toái ta liền chặt đứt của ngươi năm chỉ”.

Một bên lầm bầm, Hải Long không khỏi toát ra vẻ căm giận. Mấy ngày nay hần trừ việc phi nước đại bên ngoài, chính là ngồi xuống tĩnh tu, cũng không kể hần chăm chú hết sức, nhưng không cảm thấy tu vi tăng lên một tí nào cả, giống như trước vẫn cảnh giới Phục Hồ như lúc vừa gia nhập vậy.

Tựa vào cây đại thụ, Hải Long nhắm hai mắt, cảm nhận được không khí trong rừng cây rất trong lành, hần chậm rãi tiến vào mộng đẹp. Mấy ngày nay vì chạy trốn, tinh thần của hần quả thật có phần khẩn trương. Cho tới giờ khắc này hần có cảm giác an toàn nên mới nằm ngủ. Tình hình kinh mạch trong cơ thể lại xuất hiện ở trước mắt hần, trong cơ thể nguyên bản một hỗn hợp năng lượng màu vàng, sau khi hấp thu linh khí này đã chuyển dần sang màu lam, Hải Long tuy mơ hồ cảm giác được ba loại năng lượng cùng một chỗ có chút không ổn, nhưng vì không có cảm giác khác lạ nào, mà lúc này hần lại đang chạy trốn, cho nên cũng không có quá để ý đến.

Ba cỗ năng lượng rắc rối này ở cùng một chỗ, chúng nó năng lượng lớn nhỏ cơ hồ giống nhau, cùng nhau lúc này không có bài xích, nhất là sau khi đưa vào luồng khí lưu màu lam cùng với màu xanh mà Hải Long tu luyện Thiên Tâm quyết hai luồng khí lưu này có vẻ như rất thân cận với nhau, hai cỗ năng lượng ở cùng một chỗ cùng nhau trong lúc tựa hồ có thể chuyển hóa.

Ở trong ba cỗ năng lượng đang lưu chuyển, Hải Long có thể cảm giác được năng lượng màu xanh là do Thiên Tâm Quyết theo bản thân thúc dục mà hấp thu thiên địa linh khí, mà luồng khí lưu màu lam trong quá trình hấp thu đã nhận không ít năng lượng của Hộ Tâm Kính, luồng khí lưu màu vàng trực tiếp hấp thu từ Tiểu Thiết Côn, ba loại khí lưu đồng thời hấp thu năng lượng bất đồng, tuy rằng chúng không mạnh lên, nhưng làm cho Hải Long hiểu được rằng, trong cơ thể hần tạp chất sớm đã được loại trừ, trong ba loại năng lượng kia kinh mạch đều phát sinh chuyển biến.

“Sàn sạt, sàn sạt”.

Tiếng động rất nhỏ làm Hải Long đang trong tu luyện tỉnh lại, hần mở hai tròng mắt, hai mắt như có hàn quang lóe ra. Phía sau lưng áp vào đại thụ, thân thể bay thẳng lên trên, không có phát ra một tiếng động nào, cơ hồ là trong chớp mắt, hần đã nằm yên trong đám cành lá tươi tốt trên cây đại thụ. Để không chế ý niệm, hần đem ba loại thuộc tính bất đồng tập trung trên tay, tùy thời có thể dùng Huyết Bát Quái ứng biến. Đồng thời, tay kia thì theo Càn Khôn Giới lấy ra Huyền Long, ánh mắt chăm chú nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

## Chương 34: Nghịch Thiên Bảo Kính (Hạ)

“Tỷ tỷ, chúng ta nhặt củi thế là đủ rồi. Thời gian không còn sớm, trở về đi. Ba ba gọi chúng ta về ăn cơm, đã lâu rồi muội không nếm lại mùi vị cơm gạo. Muội thật đói a!”

Thanh âm trẻ con vang lên, Hải Long không khỏi có chút hơi ngần ngại, hẳn đương nhiên không biết là ai, nhưng theo thanh âm thì có thể khẳng định, đây không phải là người của Ma Tông phái đến.

Sau đó nghe một thanh âm thành thực nói:

“Tiểu muội, người buổi sáng ăn ba củ khoai lang rồi, giờ lại đói bụng chẳng phải là tham ăn sao?”

“Hi hi, tỷ tỷ là người hiểu rõ muội nhất. Chúng ta trở về đi, được không, muội thật sự rất nhớ mùi gạo a! Nếu ngày hôm qua Lý đại gia không đưa gạo đến, còn không biết phải đợi đến bao lâu mới ăn được đây”.

“Được rồi, được rồi. Củi cũng đủ rồi, bây giờ chúng ta trở về. Người đã thích ăn như vậy, giữa trưa tỷ tỷ sẽ đem phần còn lại cấp cho người được chưa. Ta ăn khoai lang cũng tốt rồi”.

“Không cần, sao muội lại ăn nhiều như vậy, lão ba ba nói tỷ tỷ bây giờ thân thể đang trong giai đoạn phát triển, phải ăn nhiều một chút mới được. Thôn chúng ta thật sự là quá nghèo, chúng ta là thôn nhỏ, phần lớn mọi người đều có thể ăn cơm và bánh bao. So với chúng ta phải phát triển hơn nhiều”.

Theo thanh âm tới gần, hai thân ảnh mảnh khảnh một cao một thấp xuất hiện trong tầm mắt của Hải Long.

Nghe đôi tỷ muội này nói, Hải Long không khỏi nhớ tới lúc trước chính mình cũng giống như thế này thế này, cái thôn kia cũng thực giống tình hình của mình lúc đó, mình và Trương Hạo lúc đó rất thân thiết, không phải giống đôi tỷ muội này sao? Tiểu Đậu Nha à! Người hiện tại thế nào. Lần này trở về Liên Vân Tông, ta nhất định sẽ ghé thăm người.

Lúc này đôi tỷ muội kia chạy tới dưới gốc cây chỗ Hải Long đang ẩn nấp. Các nàng sắc mặt cũng không tốt lắm, hơi xanh xao vàng vọt, bởi vì các nàng thiếu dinh dưỡng trường kỳ. Nhưng cũng không ảnh hưởng đến dung mạo thanh tú của các nàng, tỷ tỷ kia bộ dáng ước chừng mười ba, mười bốn tuổi, muội muội cỡ mười tuổi ở bên cạnh, sau lưng hai người bọn họ đều mang một bó củi đã buộc cẩn thận. Nhìn bộ dáng các nàng, Hải Long trong lòng nổi lên một trận đồng cảm.

Nhẹ nhàng hạ người xuống, Hải Long ngay sau đó đã đứng ở phía trước hai tỷ muội. Sự xuất hiện của hắn, nhất thời dọa cho hai tỷ muội nhảy dựng lên, kinh hô một tiếng, liên tục lui về phía sau, bởi vì trên lưng có bó củi lớn nên các nàng nhất thời ngã xuống. Vị tỷ tỷ kia ôm chặt muội muội vào trong ngực, rất lo sợ nhìn Hải Long.

Hải Long tận lực làm cho vẻ mặt của mình trở nên nhu hòa một chút, mỉm cười nói:

“Các người đừng sợ, ta không phải là người xấu. Vừa rồi ta ngủ ở trên cây, gặp các người mang bó củi nặng như vậy, nên ta muốn giúp mà thôi”.

Hai tỷ muội kia hiển nhiên không có tin tưởng lời hắn nói, tỷ tỷ hoảng sợ nói:

“Người, người đừng tới đây. Đại thúc, chúng ta không có tiền, trên người không có gì cả. Người hãy bỏ qua cho chúng ta đi. Nếu muốn ta có thể đem hết hai bó củi kia cho người. Nếu người muốn định..., ta, ta nguyện ý cùng người, muội muội của ta còn nhỏ, người hãy bỏ qua cho nó nha”.

Hải Long nghe lời vị tỷ tỷ này nói, không khỏi hơi ngần ngại, trong lòng dâng lên một cảm giác kì lạ, rõ ràng hai tỷ muội này đã xem hắn như cường đạo.

“Làm sao người biết nhiều như vậy, nhìn qua người còn rất nhỏ a! Ta thật không phải là người xấu, lại càng sẽ không làm tổn thương đến các người, nếu không ta cần gì phải cùng các người nói lời vô nghĩa chứ? Có đúng không?”

Tỷ tỷ kia thì thào nói:

“Người ta, người ta đã mười sáu tuổi, không nhỏ, muội muội cũng mười ba mười bốn, chỉ là chúng ta lớn lên trong điều kiện ngặt nghèo mà thôi. Người đừng gạt ta. Người xấu có bao giờ nhận mình là người xấu đâu. Ba mẹ thường nói, nhất định không thể dễ tin ngoại nhân”.

Trong mắt hiện lên tia cảnh giác, các nàng chuẩn bị tùy thời có thể chạy trốn.

Hải Long thấy hai tỷ muội này không tin tưởng bản thân mình, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi dưới đất, sờ sờ chòm râu của mình cười khổ nói:

“Không tin thì không tin thôi. Bất quá các người cũng đừng gọi ta là đại thúc, ta cũng mới mười tám tuổi à, so với các người cũng không lớn hơn bao nhiêu. Tên của ta là Hải Long, vậy hai người tên gì?”.

Hai tỷ muội nhìn Hải Long ngồi dưới đất, quả thật đối với các nàng không có uy hiếp gì, lá gan không khỏi lớn lên. Các nàng vừa nhặt củi rơi ra, tỷ tỷ kia có phần giọng gao nói:

“Ta, ta gọi là Ngọc Hoa, đây là muội muội của ta Bình Ngọc, người, người thật sự chỉ mới mười tám tuổi sao? Y phục trên người người như thế nào bị hư hao vậy? Chẳng lẽ là gặp cường đạo sao?”

Cô thôn nữ này đang nhìn tấm thân cải trang của Hải Long không khỏi dâng lên nghi vấn trong lòng.

Hải Long cười khỏ một tiếng nói:

“Đừng vậy! Ta đừng phải một cường đạo thật là lợi hại, bọn họ còn đuổi theo ta một thời gian rất lâu, thật vất vả mới thoát khỏi bọn họ”.

Bình Ngọc từ trong lòng tỷ tỷ nhô đầu ra nói:

“Vậy người thật sự đáng thương a! Theo chúng ta về nhà đi, nhà của chúng ta hôm nay có gạo để nấu cơm ăn, Bình nhi đem chia cho người một ít được chứ?”

Ngọc Hoa hiển nhiên là cảnh giác hơn một tí, kéo muội muội lại, thấp giọng nói:

“Bình nhi, đừng nói lung tung, chúng ta không thể tùy tiện mang ngoại nhân về nhà, nếu hắn là người xấu làm sao bây giờ? Ai biết hắn nói có phải thật hay không”.

Hải Long nhìn các nàng, trong lòng dâng lên một tia ấm áp, trong lời nói của Bình Ngọc kia làm cho hắn thoáng chút buồn có một tia cảm giác nhớ nhà. Than nhẹ một tiếng nói:

“Đã muộn, các người cũng nên về nhà đi. Đi nhanh lên, nếu không cha mẹ các người sẽ lo lắng. Các người cũng không cần nghi ngờ ta làm gì, bây giờ ta sẽ ở chỗ này ngồi bất động cũng được. Tái kiến a, hai tỷ muội đáng yêu”.

Nói xong hắn hướng về phía tỷ muội Ngọc Hoa phát tay.

Ngọc Hoa nhìn khuôn mặt chân thành của Hải Long, thì thào nói:

“Người thật không phải là người xấu sao? Nếu không, nếu không người hãy theo chúng ta cùng về thôn a. Ba ba của chúng ta là thôn trưởng, nếu hắn nói người không phải là người xấu, thì người có thể ở lại trong thôn”.

Hải Long sớm đã phiền phức bởi y phục rách rưới và dơ bẩn, huống chi hắn cũng có ý định theo hai cô gái về thôn, tìm lại cảm giác trước kia. Vì thế đứng lên mỉm cười nói:

“Vậy được rồi. Nếu ba ba của người nói ta là người xấu ta liền lập tức đi ngay, nhất định không gây phiền toái cho các người”.

Nói xong, Hải Long đi đến bên cạnh tỷ muội Ngọc Hoa, nhất thời xoay người, đem tất cả củi của các nàng mang lên trên vai mình.

“Nữ hài tử mang nhiều củi như vậy trên lưng thật sự không tốt a. Sẽ ảnh hưởng đến thân thể phát triển”.

Thanh âm của Ngọc Hoa vang lên nói:

“Không sao đâu. Người đừng xem ta gầy là không có khí lực nha, nếu so với khí lực nam hài tử quả thực không bằng ta à. Thôn chúng ta cách nơi này rất gần, đi nhanh thôi”.

Phía trước tỷ muội Ngọc Hoa dẫn đường, Hải Long đi theo các nàng xuyên qua rừng cây, đi tới bên trong một cái tiểu sơn thôn. Thôn này dựa vào rừng mà tạo nên, xung quanh thôn đều gieo trồng các loại thảo thực vật, thôn rất nhỏ, nhìn qua bất quá chỉ có trăm hộ mà thôi, cách ăn mặc của bọn họ không thể dùng từ mộc mạc để hình dung, hiển nhiên, nơi này là địa phương hết sức cần cỗi. Đương nhiên, cùng so sánh với y phục của Hải Long thì cách ăn mặc này của trăm thôn dân còn quý giá hơn thập phần.

Khi ngoại nhân là Hải Long xuất hiện, nhất thời khiến cho mọi người chú ý, vừa tiến vào thôn lập tức có mười mấy nam nhân trong thôn xông tới. Bọn họ giương mắt hồ nhìn Hải Long, bộ dáng không nửa điểm hảo ý.

“Người là ai? Vì sao đến thôn của chúng ta? Ngọc Hoa, chẳng lẽ là cô dẫn hắn tới sao?”

Ngọc Hoa tuy rằng tuổi không lớn lắm, nhưng tính tình lại thực mạnh mẽ, hai tay chống nạnh nói:

“Đúng thế thì sao? Hắn gặp rủi ro bị cường đạo cướp đoạt, ta thấy hắn đáng thương, nên đã đem hắn về cùng”.

Một gã thanh niên hơn hai mươi tuổi nói:



“Hắn thực đáng thương sao? Cho dù đáng thương thật chúng ta cũng không thể thu lưu a! Ngọc Hoa cô đừng quên, hiện tại ngay cả thôn dân chúng ta đều ăn không đủ no, nhiều người như vậy thì càng thêm nhiều miệng ăn, thôn lương của chúng ta đã thống nhất chia đều, thêm hắn một mạng nữa, thì tất cả mọi người sẽ ăn ít đi. Như vậy làm sao còn khí lực mà làm việc chứ”.

Ngọc Hoa cả giận nói:

“Ngọc Tường, ngươi là tên tiểu nhân ích kỉ, chỉ biết đến bản thân mình, hắn mặc dù là ngoại nhân, nhưng cũng không thể đứng nhìn hắn chết ở trong rừng a”.

Đang nói, một gã trung niên mang theo vài tên thôn dân đã đi tới, nhìn qua người trung niên này đã có vài phần già nua, ánh mắt có vài phần giống với tỷ muội Ngọc Hoa. Hải Long biết ngay, người này hẳn chính là phụ thân của tỷ muội Ngọc Hoa. Quả nhiên khi người trung niên tới gần, tất cả những thanh niên đều tránh ra để lộ ra một con đường, tên thanh niên Ngọc Tường kia cướp lời nói:

“Thôn trưởng, Ngọc Hoa không biết từ nơi nào mang về một ngoại nhân, nói là bị cái gì cường đạo cướp đoạt, nhìn dáng vẻ của hắn không có gì giống người tốt a! Ngài cũng không thể thu lưu hắn”.

Thôn trưởng đi ngang qua Ngọc Tường liếc mắt một cái, bước đến trước người Hải Long, cái đầu Hải Long đã cao gần một thước tám, cao hơn một ít so với trưởng thôn, mỉm cười nói:

“Ngài là thôn trưởng, ta gọi là Hải Long”.

Thôn trưởng nhìn Hải Long từ trên xuống dưới, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, người này tuy rằng bề ngoài quần áo cơ hồ rách nát, nhưng mơ hồ toát ra khí chất kì dị, giống như từ núi cao mới xuống rất uy nghi, Ngọc Học biết, người trước mặt này tất phi thường, cau mày nói:

“Ngọc thôn chúng ta sẽ không lưu lại người lai lịch không rõ ràng. Mời ngươi rời đi cho. Ngọc Tường, đi lấy túi khoai lang cấp cho vị huynh đệ này”.

Ngọc Tường ngăn người nói:

“Thôn trưởng, lương thực của chúng ta cũng rất có hạn mà! Mùa hè vừa mới gieo hạt thời gian thu hoạch còn rất dài”.

Ngọc Học trừng mắt nói:

“Bảo ngươi đi, ngươi cứ đi. Sao lại nói nhiều điều vô ích như thế. Ta là thôn trưởng hay ngươi là thôn trưởng?”

Ngọc Tường trên mặt chợt giật mình, lúc này mới không cam lòng đi. Hải Long đưa củi trên lưng để xuống dưới đất, tỷ muội Ngọc Hoa từ khi phụ thân hai nàng xuất hiện, cũng không dám nói gì nữa, cúi đầu đứng ở một bên. Hải Long nhìn bọn họ không có một tia oán trách nào trong lòng, bọn họ không chịu lưu mình ở lại cũng là có lý do của họ, thôn này hết thảy cùng với thôn tây thù giống nhau a! Cùng là rách nát, thể lương và chất phác. Ngắc đầu, Hải Long nhìn thẳng vào Ngọc Học nói:

“Thôn trưởng, khoai lang ta sẽ không lấy. Trên người ta còn có một ít đồ ăn mang theo. Thật sự là quần áo ta rất tả tơi, ngài có thể cho ta rửa mặt một chút không, cấp cho ta một bộ đồ, đương nhiên ta sẽ không lấy không của các ngươi, ta có thể dùng một ít thực vật trao đổi”.

Ngọc Học nghĩ nghĩ, vuốt cằm nói:

“Vậy cũng được. Cũng không cần trao đổi cái gì, bất quá ngươi rửa mặt chải đầu xong phải lập tức rời khỏi nơi này. Ngọc Hoa mau đi lấy một bộ quần áo của ta đưa cho vị huynh đệ này”.

Ngọc Hoa có chút bất đắc dĩ nhìn Hải Long một cái, đáp ứng một tiếng, hướng thôn sơn ở phía sâu trong rừng chạy đi. Ngọc Học dẫn đường, Hải Long theo hắn đi vào thôn đến bên một con sông nhỏ, nước trong suốt giống như lúc trước Hải Long gặp Ma Khuê, tiếng nước chảy róc rách như tiếng chuông làm cho người ta một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

Một lát sau, Ngọc Hoa đã trở lại trên tay cầm một bộ y phục đi đến, Ngọc Học dẫn theo thanh niên vây quanh người Hải Long, đợi hắn ở giữa sông rửa mặt chải đầu xong, mà Ngọc Hoa tỷ muội tất nhiên là ở bên ngoài đợi. Dơ bẩn trên người Hải Long dần dần biến mất, trong mắt Ngọc Học kính ngạc càng tăng lên, trên ngực Hải Long ngân quang lưu chuyển của miếng Hộ Tâm Kính làm cho hắn sinh ra cảm giác rung động. Ngọc Tường toát ra vẻ tham lam. Hải Long làn da sáng bóng, đã không còn dơ bẩn che lấp, thân thể cường tráng kia dưới ánh mặt trời chiếu xuống có vàng sáng lưu chuyển, nhìn qua rất là kì dị.

“Uhm, tắm rửa một cái thật sự là thoải mái. Thôn trưởng cảm ơn ngài”.

Thay bộ quần áo kia vào, Hải Long cảm giác toàn thân thoải mái vạn phần, đem mái tóc đen bỏ ra sau đầu, đi tới trước mặt thôn trưởng Ngọc Học. Vừa nghe Hải Long tắm xong rồi, Ngọc Hoa tỷ muội khẩn cấp đi vào trong đám người, lúc trước nghe Hải Long nói mình mười tám tuổi, nên các nàng đều muốn xem một chút.

Ngọc Học nói:

“Tiểu huynh đệ, nguyên lai ngươi còn trẻ như vậy, ta thật sự là nhìn lầm. Túi khoai này ngươi cầm đi trên đường mà ăn. Thật ngại, Ngọc thôn chúng ta cũng chỉ có thể cung cấp những thứ này thôi”.

Hải Long lắc lắc đầu nói:

“Không, thôn trưởng, ta không thể cầm, có thể tắm rửa và có một bộ quần áo để mặc là ta đã mãn nguyện rồi. Ta tự có cách tìm cái ăn. Bộ quần áo này ta không thể như vậy mà mang đi. Ta sẽ giúp các người bắt một ít cá để ăn. Xem qua con sông này thì biết, vì cái gì mà các người không bắt cá ở đây?”

Ngọc Học thờ dài nói:

“Tiểu huynh đệ, nói ra sợ người chê cười, nơi này của chúng ta thật sự quá nghèo, hơn nữa lại là khu đất liền, lưới đánh cá giá cả cao kinh người, căn bản chúng ta không thể mua được. Sông này nhìn qua không sâu, nhưng nước sông chảy thật xiết, nếu không có lưới thì rất khó mà bắt cá.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 35: Trí Diệt Ngư Quái (Thượng)

“Oa, ca ca, người thật sự còn trẻ như vậy a!”

Bình Ngọc nhìn Hải Long kia bộ dáng phong thần như ngọc thì không khỏi kinh hô ra một tiếng, mà Ngọc Hoa cũng có chút kinh ngạc.

Hải Long mỉm cười nói:

“Ta không có lừa các người a. Ta nói, ta không phải là người xấu mà! Thôn trưởng, quý thôn nhìn qua có trăm hộ, ta liền đánh một trăm con cá tặng các người a”.

Nói xong không đợi Ngọc Học ngăn cản, Hải Long đã nhẹ nhàng dựng đứng lên, đứng ở phía trên giữa con sông nhỏ, dưới tác dụng của pháp lực, hắn vền vẹn nươn sức nổi của dòng nước mà phiêu phù ở trên.

Mấy ngày nay chạy trốn sự khống chế, pháp lực của Hải Long đối với trước kia mạnh hơn rất nhiều, tuy rằng pháp lực của hắn cũng không nhiều, nhưng mà cuộn cuộn không dứt. Hắn không có ý thức hạ xuống, cầm Huyết Bát Quái trên tay lên, Hải Long hét lớn một tiếng, một đạo kinh khí có hào quang màu đỏ chùng một thước hướng tới chỗ con sông phía trước đánh xuống.

Oanh...một tiếng, trên mặt sông nước bắn tung tóe lên một cột nước chừng ba trượng, trong nước đông đảo tôm cá bị pháp lực của Huyết Bát Quái chấn cho hôn mê bất tỉnh. Hải Long điểm nhẹ trên mặt sông, hướng cột nước kia phóng đi, thân hình như hư như ảo không ngừng lóe ra, một con lại một con cá bị đánh bay lên bờ, ở trên bờ Ngọc Hoa cùng tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm chăm chú nhìn hắn, cơ hồ trong nháy mắt công phu, cá đã chất thành đồng trên bờ, số lượng so ra thì có một trăm con nhiều hơn chứ không có ít.

Thân ảnh chợt lóe, Hải Long bay lên trên bờ sông, vừa lòng nhìn thành quả của mình, thầm nghĩ, có pháp lực thật tốt, lực sư phó bọn họ không xuống núi là một sai lầm, thiếu rất nhiều lạc thú của cuộc sống rồi.

“Này, các người đang làm gì vậy? Còn không nhanh đem tất cả cá bắt lại, nếu chết thì sẽ không ngon. Các người một đám xanh xao vàng vọt, nên uống bát canh cá bồi bổ a”.

Tại thời điểm thanh âm Hải Long vang lên, lúc này đám người Ngọc Hoa mới từ trong mộng tỉnh lại, bọn họ nhìn trên mặt đất đều lộ ra một vẻ biểu tình quái dị, giống như thấy người ngoài hành tinh nhìn Hải Long chăm chú, làm cho hắn có một trận không tự nhiên.

Hải Long thầm nghĩ, hay là mình chạy nhanh khỏi nơi này đi a. Biểu hiện pháp lực như thế, chỉ sợ những thôn dân này sẽ đưa mình lên làm thần tiên. Nghĩ đến đây hắn định phi thân rồi đi, lại nghe được một thanh âm khàn khàn vang lên

“Là ai dám cả gan bắt cá của ta, không còn thích sống nữa sao?”

Hải Long ngẩn người, cảm giác được rõ ràng một cổ yêu khí từ con sông nhỏ truyền đến. Chăm chú nhìn lại, chỉ thấy nước sông đang chảy xiết như vậy đột nhiên đình chỉ lưu động, ở chính giữa con sông, một vòng xoáy cực đại dần dần hình thành.

Hải long ngậm cười khổ, sẽ không xui xẻo như vậy chứ, chỉ là bắt mấy con cá mà có thể gặp yêu quái. Hắn không có chạy, bởi vì nơi này có nhiều thôn dân như vậy, quan trọng hơn là, trong nước sông truyền đến yêu khí áp bức cũng không mãnh liệt lắm, không thể cùng với Ma Khuê cường đại khi trước mà so sánh.

Cẩn thận để ý, Hải Long bay nhanh theo Càn Khôn Giới lấy ra Huyền Long cùng với Tinh Lam Hoàn, lam quang chợt lóe, Thanh Lam Khải giáp đã nằm

ở trên người. Hắn quay đầu hướng thôn dân hô lớn:

“Mọi người chạy nhanh cầm theo cá đó trở về thôn đi, nơi này có yêu quái”.

Vừa nói, hắn không chể Huyễn Long huyễn phù ở xung quanh thân thể mình, lấy Tiểu Thiết Côn thần bí ra, cùng với Càn Khôn Giới quang mang nhất thời đại thịnh, Tiểu Thiết Côn đột nhiên biến dài ra hai thước rông cỡ quả trứng gà.

Ngọc Học dù sao cũng là trưởng thôn, tuy rằng chưa thấy qua cái gì quen mặt, nhưng cũng biết nơi này không phải là nơi mà bọn họ có thể lưu lại.

Vội vàng cởi áo mình đang mặc, cùng với mọi người bỏ hết cá chỗ này vào, chạy nhanh về phía thôn. Hắn cùng với thôn dân đi rồi, nhưng quên mất hai ti muội Ngọc Hoa.

Hai tỷ muội này sớm đã bị biểu hiện thần kì của Hải Long làm cho sợ ngây người. Lúc này thấy Hải Long một thân trang phục thần vũ, ánh mắt không khỏi đều toát ra sự sùng bái. Tuy rằng lui ra phía sau một ít, nhưng vẫn chưa đi xa.

Hải Long toàn bộ tâm thần đều tập trung vào phía bên kia, tay trái Huyết Bát Quái đã chứa đầy pháp lực. Đúng lúc này, oanh một tiếng, một con đại ngư theo dòng nước chui ra, cặp mắt màu đỏ độc ác hung hăng nhìn chăm chú vào Hải Long. Sau khi nó chứng kiến Hải Long một thân thủ giả cũng không khỏi hơi kinh hãi, miệng nói:

“Tiểu tử, ngươi vì cái gì đi bắt cá của ta”.

Hải Long gặp con cá lớn này thanh âm có chút hòa hoãn, trong lòng vui vẻ, biết trước mặt yêu quái kia tu vi cũng không cao thâm lắm, liền bày ra một bộ dáng tiên phong đạo cốt, lạnh nhạt nói:

“Đây con ngư quái kia. Nơi này là nơi nhân loại sinh sống, ngươi trường kì ở chỗ này, hấp thụ tinh khí nhân loại, hôm nay nếu ngươi chịu đi thì sống thọ, còn ở lại thì chết ngay lúc này”.

Nói xong, nắm chặt Tiểu Thiết Côn trong tay, Huyễn Long màu trắng thể tích chợt tăng đại, biến thành hình dạng giương nanh múa vuốt, bạch long chiều cao ba thước phóng về phía con cá lớn.

Cảm giác áp bách khổng lồ nhất thời đem nước sông tách ra, lộ ra thân thể trắng kiện của con quái ngư. Trong lúc cảm giác áp bách hạ xuống, quái ngư nhất thời sợ hãi trong tâm, lớn tiếng cầu xin nói:

“Thượng tiên tha mạng, thượng tiên tha mạng a!”

Huyễn Long màu trắng trên không trung xoay quanh một vòng, trôi nổi trên đỉnh đầu cá lớn nhưng không có công kích. Hải Long thần uy lẫm lẫm nói:

“Ngươi còn cái gì để nói à? Ta là đệ tử của Liên Vân Tông, hôm nay trên đường đi qua nơi này, vừa lúc thay dân chúng nơi này trừ hại.”

Tuy trên miệng hắn nói thật dễ nghe, nhưng thân thể đã run nhè nhẹ, sử dụng Huyễn Long cực kì hao tổn pháp lực, cho dù là một gã thai thành kì tu chân, cũng rất khó vận dụng thuận lợi.

Hải Long lúc này đã tiêu hao gần đến cực hạn, nếu không phải ở trên ngực chỗ Hộ Tâm Kính kia không ngừng truyền đến một cỗ tiên linh khí, hắn đã sớm kiên trì không được.

Quái ngư buồn bã nói:

“Thượng tiên minh giám, tiểu nhân chẳng qua chỉ là một loại cá bình thường, lại tu hành trăm năm, vừa mới thành tinh không lâu miệng có thể nói tiếng người, ta hoàn toàn là tự thân dựa vào tu luyện, hấp thu linh khí trong nước mới có được tu vi như ngày hôm nay, quả thật không có tổn hại dân chúng nơi này a! Thượng tiên thỉnh ngài tha thứ tiểu nhân một mạng a. Tiểu nhân khổ tu trăm năm, có thành tựu này quả thật rất cực khổ a!”

Thần sắc trên mặt Hải Long dịu đi một ít, miễn cưỡng không chế được hai chân mình, không để run rẩy lộ ra quá nhiều, theo tay vung lên, thu hồi Huyễn Long, hắn thật sự là kiên trì không được. Tiểu Thiết Côn chống xuống đất, phát ra phịch một tiếng, dựa vào lực thiết côn, hắn chống đỡ chính mình, hướng về quái ngư trách:

“Được rồi, nhìn ngươi quả thực yêu khí không thịnh, hôm nay liền tạm tha cho ngươi một mạng. Bất quá, nếu làm cho ta biết được ngươi dám nguy hại nhân gian, cần thận cái đầu của ngươi. Nơi này cuộc sống của thôn dân cực kì gian khổ. Từ hôm nay trở đi, ngươi cứ cách một ngày đưa lên bờ trăm con cá, coi như là ngươi chiếu cố cho thôn này.”

Ngư quái hơi hơi ngán người nói:

“Thượng tiên, người tu chân các người không phải tối kỵ sát sinh sao? Cá của ta tuy rằng không ít, nhưng...”

Hải Long quát một tiếng nói:

“Không có nhưng nhị gì hết. Tuy rằng ta kiêng kỵ sát sinh, nhưng cũng không thể nhìn thôn dân nơi này đói chết. Theo lời của ta mà làm, tất cả tội nghiệt tự một mình ta gánh vác”.

Quái ngư nhìn chính khí nghiêm nghị của Hải Long, tự làm tự chịu, nó đành gật đầu bất đắc dĩ, nói:

“Tất cả do thượng tiên chỉ thị”.

Hải Long vừa hừ một tiếng nói:

“Tốt lắm, ngươi đi đi. Sau này hảo hảo tu luyện, chỉ cần ngươi không đi phá nhiễu nhân loại, không tham gia vào tà ác yêu tông, một ngày nào đó, ngươi có thể đạt thành tựu lớn”.

Quái thú bị Hải Long dọa cho ngẩn người, nghe hắn buông tha cho chính mình, quay lại nói tạ ơn một tiếng, lặn nhanh vào trong nước không thấy đầu nữa.

Hải Long trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Từ khi trong cơ thể có nhiều loại dị thường pháp lực hỗn hợp, lúc này lần đầu tiên hắn cảm giác được sự thiếu thốn nguy hiểm, thời điểm vừa rồi sử dụng Huyền Long, hắn rõ ràng cảm giác được, Huyền Long hao tổn năng lượng so với năng lượng tuần hoàn của hắn sinh ra nhanh hơn. Hắn căn bản là không biết Huyền Long có đánh thắng được quái ngư hay không, dựa vào pháp lực hiện tại của hắn, nhiều nhất cũng chỉ có thể đá một kích mà thôi, một khi thất bại, cũng chỉ có thể mặc cho nhân ngư kia thịt.

Kỳ thật, ngư tính kia sợ hắn là có đạo lý, vừa mới tu luyện thành tinh yêu quái, giống như người vừa mới nhập môn tu chân vậy, hơn nữa ngư tính kia không có pháp khí gì, cho dù Hải Long không sử dụng Huyết Bát Quái cũng không phải nó có thể đối phó được. Cũng vì Hải Long gặp người có thực lực cường đại quen rồi, gặp được nó khó tránh khỏi sẽ khản trương, mới thành ra như vậy. Hiện tại, bất luận là Hải Long hay quái ngư kia ở trong nước sâu, trong lòng đều mừng thầm may mắn.

Hải Long không có ý thúc dục, pháp lực trong cơ thể tuần hoàn lại rất nhanh, khôi phục một tia pháp lực, làm cho tinh thần hắn nhất thời tốt lên rất nhiều. Thở ra một hơi, vừa định rời đi, hai thanh âm thanh thúy vang lên bên cạnh hắn

“Thượng tiên, thỉnh ngài thu chúng ta làm đồ đệ đi”.

Hải Long ngẩn người, nhìn lại bên cạnh, chỉ thấy tỷ muội Ngọc Hoa cung kính quỳ gối bên cạnh hắn, về mặt sùng kính nhìn hắn. Tình cảnh này, cùng với bản thân mình trên Liên Vân Sơn lúc trước cũng tương tự, khi đó, mình và Trương Hạo cũng đồng dạng muốn bái các vị sư phó làm sư phụ? tại thời điểm rời đi về thất vọng trên mặt Trương Hạo không ngừng hiện lên ở trong đầu hắn, Hải Long có chút bất tri bất giác ngây ngốc.

Ngọc Hoa thử thăm dò nói:

“Sư phụ, ngài, ngài không thu chúng tôi sao? Lúc trước chúng tôi không biết ngài là tiên nhân, nói rất nhiều lời bất kính với ngài, xin ngài đừng nóng giận a! Sư phụ, van cầu ngài nhận lấy chúng ta a. Ta cùng với muội muội đều có thể chịu được cực khổ, nhất định sẽ hảo hảo hiếu kính ngài, bất luận ngài kêu chúng tôi làm gì, chúng tôi tuyệt đối không kêu khổ”.

Nàng thực là một tiểu cô nương thông minh, cuộc sống sơn thôn nghèo khổ làm cho tính cách của nàng kiên nghị. Ngay tại vừa rồi, khi chứng kiến Hải Long thần kì hàng phục ngư tính, lúc ấy nàng biết cơ duyên của mình là đây, có lẽ cả đời cũng chỉ có thể một lần, nàng lập tức lôi kéo muội muội vẫn còn ngây thơ quỳ rạp xuống trước người Hải Long đau khổ cầu xin.

Hải Long phục hồi lại tinh thần, nhìn đôi tỷ muội trước mặt này, không khỏi hư vinh trong lòng tăng lên, tuy rằng hắn thực thông minh, nhưng khi mười bốn tuổi trực tiếp ngủ say ba năm, hiện tại tâm trí cũng không lớn hơn bao nhiêu so với tại thời điểm đó, trong lòng thầm nghĩ, nếu như mình thu đôi tỷ muội này làm đồ đệ, đó không phải là đệ tử thấp nhất của Liên Vân Tông sao, sau này còn có thể có đồ đệ cung phụng, cuộc sống nhất định sẽ rất thoải mái.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi chậm rãi gật đầu. Ngọc Hoa mừng rỡ, lập tức nắm lấy cơ hội, lôi kéo muội muội hướng Hải Long cung kính khấu đầu ba cái nói:

“Đồ nhi tham kiến sư phụ”.

Hải Long nghĩ lại liền hối hận, chính mình bây giờ còn phải tránh né Ma Tông đuổi giết, tỷ muội Ngọc Hoa chẳng qua là tiểu hài nữ bình thường, nếu mạng theo bọn họ, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến di chuyển của mình, cứ như vậy, chẳng những bại lộ danh tính, ảnh hưởng đến tính mạng các nàng, cũng sẽ đối với tốc độ di chuyển có ảnh hưởng rất lớn. Cười khổ một tiếng nói:

“Các ngươi trước đừng gọi ta là sư phụ, ta gật đầu không phải thu các ngươi làm đồ đệ, mau, đứng lên trước rồi nói sau”.

Nói xong liền vội vàng đỡ hai tỷ muội Ngọc Hoa lên.

Ngọc Hoa đôi mắt đỏ lên, nàng còn muốn tái quỳ xuống, nhưng không cách nào chống lại sức lực của Hải Long, đành phải nức nở nói:

“Sư phụ, ngài khinh thường chúng tôi sao? Chúng tôi quả thật đều chưa thấy hết người nghèo trên thế gian nhưng ta thật sự, thật sự muốn bái người làm sư phụ a! Van cầu ngài, đáp ứng ta đi, hãy cho ta theo bên cạnh ngài, ta cam đoan cái gì cũng đều nghe lời. Van cầu ngài...”

Lúc này Ngọc Hoa vừa khóc trong thanh âm có sự cầu khẩn, thôn trưởng Ngọc Hộc đã cùng mọi người trong thôn đi ra, tuy rằng vừa rồi đã đi rất xa, nhưng Hải Long biểu hiện ra Thần uy lại làm rung động thật sâu trong tâm bọn họ. Nhất là khi từ hư không huyền hóa ra bạch long, lại làm cho bọn họ tin rằng Hải Long chính là thần tiên hạ phàm. Ngọc Hộc cùng mọi người quý thành một mảnh, đáng vóc tiều tụy nói:

“Đại tiên, đa tạ ngài đã khu trừ yêu quái. Ta đại biểu thôn trưởng đa tạ ngài. Thành ngài tha thứ cho chúng ta lúc trước bất kính a”.

Hải Long không khỏi ngẫm cười khò, nói:

“Các ngươi đừng như vậy. Kỳ thật ta không làm cái gì. Bất quá, về sau các ngươi sẽ có cá ăn. Cứ cách mỗi một ngày, các ngươi có thể đến bờ sông chờ, đến lúc đó, trong sông con ngư tinh kia sẽ đưa lên trăm con cá, có số cá này, sau này cuộc sống của các ngươi sẽ tốt lên. Ngọc Hoa thật sự xin lỗi, ta hiện tại quả thực không thể thu ngươi làm đồ đệ. Ta cũng không phải là thượng tiên gì, chính là một gã tu chân bình thường mà thôi. Nếu ngươi thật sự muốn đi theo con đường của ta cũng không thể, nhưng ta có thể chỉ điểm cho ngươi. Đầu tiên, tu chân là phải cần thời gian rất lâu, chỉ sợ cả đời này cũng thể gặp lại. Tiếp theo tu chân cần kiên nghị tâm tính, tuyệt đối không thể bỏ giờ giữa chừng. Nếu ngươi có thể làm được hai điều này, tại thời điểm mười một tháng sau, ngươi có thể chờ ở bên ngoài Liên Vân Sơn gần với Tây Vực. Tông phái của ta Liên Vân Tông là ở chỗ này, cơ duyên thế nào, phải xem ngươi có nắm được hay không mà thôi. Thực xin lỗi, tại hạ cáo lui trước.”

Nói xong pháp lực hơi hơi hướng bên ngoài phóng ra, bao quanh thân mình đẩy Ngọc Hoa lùi sang một bên, người nhẹ nhàng vọt lên, hóa thành một luồng hư ảnh biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 36: Trí Diệt Ngư Quái (Hạ)

Ngọc Hoa hơi giật mình đứng hình tại chỗ, Hải Long rời đi làm cho lòng nàng vô cùng mất mát, nhưng những lời Hải Long nói lúc gần đi làm nàng in đậm thật sâu trong lòng, quay đầu liếc mắt nhìn mọi người một cái, âm thầm thở, bất luận có bao nhiêu gian khổ, chính mình cũng nhất định sau mười một tháng phải tìm cho bằng được Liên Vân Sơn kia.

Rời xa sơn thôn, Hải Long mới định thần lại, nhớ tới bộ dáng vừa rời của Ngọc Hoa, trong lòng không khỏi khổ sở, thầm nghĩ, xem ra sau này mình nên hạn chế ở trước mặt người khác thể hiện ra thân thủ cho lành. Nếu không, nếu không tình huống như lúc này có thể tái hiện, bất quá, nhìn vào tu vi của mình cũng không cao siêu gì, tối thiểu chỉ hù được con ngư quái kia ngăn người.

Nghĩ đến đây hắn không khỏi âm thầm đắc ý. Ngửa đầu lên nhìn lên trời, lúc này mới thân hình mới thi triển tiếp tục ra đi. Thật vất vả thay đổi quần áo sạch sẽ, tuy rằng mặt ngoài còn lộ ra vài cái vụn vãi, nhưng Hải Long lại vô cùng quý trọng, nên trong lúc đi cẩn thận rất nhiều.

Nửa ngày sau, trên đường hắn đi với tốc độ cao nhất, đã chạy hai trăm dặm đường, một tòa Đại Thành nguy nga xuất hiện ở trước mặt hắn. Đây là lần đầu tiên Hải Long chứng kiến bộ dáng thành thị, không khỏi hơi hơi sửng sốt. Mới trước đây, hắn với Trương Hạo còn cùng nhau ảo tưởng về sau này có thể ở trong thành thị lớn để phát triển. Lần này vô tình đi tới ngoài Đại Thành mơ ước, trong lòng không khỏi bùng tình sinh ra một loại cảm giác thích thú.

Đại Thành trước mắt này cao chừng ba mươi thước, đầu tường treo tinh kỳ pháp phối, một đội binh lính tuần tra không ngừng đi qua lại. Phía dưới cửa thành cao mười thước, rộng tám thước, đông đảo binh dân bận rộn lui tới, ở chỗ cửa thành có chừng ba mươi danh quân coi giữ đứng thẳng tắp hai bên, thương lữ qua lại thường sẽ bị bọn họ kiểm tra qua một phen.

Hải Long phui phui bụi đất trên người, ngẩng đầu hướng về cửa thành mà bước đến. Hắn hiện trong lòng đang tràn ngập hưng phấn, thập phần muốn đi nhanh để nhìn xem thành thị có bộ dáng thế nào.

“Đứng lại”.

Mới vừa đi tới cửa thành, Hải Long liền bị vệ binh lính ngăn cản lại, nhìn lên người hắn, có chút nghi hoặc đánh giá hắn vài lần nói:

“Ngươi là người ở nơi nào? Đến Thông Uyển thành chúng ta làm gì?”

Hải Long ngẩn người, nhìn những binh lính trước mặt này so với chính mình thì cao to hơn rất nhiều, đáp:

“Ta là người Tây Vực, vốn đến trung nguyên làm việc, sự tình xong xuôi, thì tất nhiên là quay về Tây Vực. Cũng là thuận đường đi qua nơi này mà thôi. Xin hỏi đại ca, nơi này cách Tây Vực còn xa lắm không?”

Binh lính cao thấp quét mắt nhìn hắn vài lần có chút khinh thường nói:

“Thì ra là dân ở vùng kém văn minh, trách không được nhìn qua đã thấy mùi bùn đất. Nơi này cách Tây Vực các ngươi còn xa thật. Đi hướng Tây cũng xa tới mấy ngàn dặm à. Nhớ kỹ, ở trong thành không được tùy tiện sinh sự, nếu không, đừng trách chúng ta không nể tình, biết chưa?”

Hải Long giả vờ làm một bộ dáng khúm núm đáp ứng lại, lúc này binh lính mới cho hắn tiến vào trong Thông Uyển thành. Tâm tình của Hải Long hiện tại

vô cùng tốt, cũng không có so đo với bọn binh lính khinh thường cùng với khinh miệt mình, bước nhanh về phía thành thị mà mình mơ ước đã lâu.

Mới vừa vào thành, Hải Long đã bị tiếng động lớn ầm ỉ làm cho hoảng sợ. Trên đường cái rộng lớn, hai bên tràn ngập đủ loại cửa hàng, hàng hóa rục rờ muôn màu cái gì cần có đều có, một ít tiểu nhị bộ dáng còn trẻ, không ngừng thu xếp ở trước cửa hàng, câu dẫn lấy khách nhân.

“Thiệt nhiều người a! Trước tới giờ chưa thấy qua nhiều người như vậy, không hồ là thành thị lớn. Thông Uyển thành? Thông Uyển thành này thuộc quốc gia nào đây? Không được, ta cần tìm người hỏi một chút”.

Vừa nghĩ, hắn vừa đi đến trước một cửa hàng, phía ngoài cửa hàng là tiểu nhị giọng nói ồn ào,

“Mau đến xem a! Các loại dược liệu quý báu của bốn điểm cái gì cần có đều có, tư bổ dưỡng sinh, tới chọn một ít đi!”

Nguyên lai đây là một hiệu thuốc bắc. Hải Long lên tiếng nói:

“Đại ca, ta muốn hỏi ngài chuyện này”

Tiểu nhị liếc mắt nhìn Hải Long một cái, vừa thấy hắn vận một thân vận vá, liền lơ đi, giống như không có nghe đến hắn nói, tiếp tục rao hàng. Một nhóm người quần áo hoa lệ đi đến trước cửa hàng, hắn liền lập tức tiến lên, tràn đầy nhiệt tình hướng về người ta giới thiệu các loại dược phẩm trong cửa hàng. Hải Long ngây ra một lúc, lại hỏi ra một lời như trước, nhưng tiểu nhị kia vẫn không có phản ứng.

Lửa giận trong lòng dần tăng lên, Hải Long giận dữ nói:

“Ngươi bị điếc phải không, ta gọi ngươi, ngươi nghe không được hả?”

Tiểu nhị mạnh mẽ chuyển hướng qua, cả giận nói:

“Kêu cái mẹ nó chứ kêu, đừng có làm phiền lão tử tiếp đón khách nhân. Cũng đừng có thừa nước miếng. Không tự nhìn bộ dáng của ngươi đi, cùng một dạng như loại người bản hàn, còn định đến bắt chuyện với ta à. Cút qua một bên đi, nếu không đừng trách ta không khách khí”.

Hải Long tay trái nắm chặt, lúc tức giận dưới tình huống này suýt chút nữa thúc dục Huyết Bát Quái, thở sâu, miễn cưỡng ngăn chặn lửa giận trong lòng, nhàn nhạt nói:

“Thật sự là mắt cậu thấy người thấp, làm sao ngươi biết ta sẽ không tới cửa hàng các ngươi mua tí đồ, khinh thường người sao? Ta hôm nay đang cần đến mua một ít”.

Nói xong, bước vào trong hiệu thuốc bắc.

Tiểu nhị kia ngây ra một lúc, liền vội vàng đuổi theo, nhưng Hải Long đi rất nhanh, khi hắn đuổi theo thì đã vào tới trong cửa hàng. Cửa hàng đang lúc mở cửa quy mô rất lớn, một vòng quây bầy ra chung quanh, sau quây có bốn, năm cô gái đón tiếp khách nhân, dựa vào vị trí đang đứng, tất cả đều là được quỳ, mặt trên có các loại nhân.

“Đứng lại, tiểu tử ngươi ra ngoài cho ta, nơi này không phải là chỗ ngươi có thể tới”.

Tiểu nhị nắm lấy vạt áo của Hải Long, định kéo ra phía ngoài. Hải Long trong mắt sắc lạnh chợt lóe, đứng ở nơi đó đồ sộ bất động, pháp lực lưu chuyển, hắn nhẹ nhàng vung tay phải ra, nhất thời tên tiểu nhị bị chấn sang một bên. Tiểu nhị lao đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống, nhất thời nổi nóng lên, nổi giận mắng:

“Chó mà ngươi, tiểu tử ngươi tới muốn kiếm chuyện phải không”.

Siết chặt nắm đấm lại như muốn động thủ với Hải Long. Hải Long không có nhiều tính nhẫn nại, sớm đã nhịn không được, đang muốn cho hắn nếm thử một ít giáo huấn, thì đột nhiên nghe đến một thanh âm có chút già nua nói:

“Tiểu Tam Nhi, sao lại thế này? Ở trong này động thủ, ngươi nghĩ có được không”.

Nghe thanh âm ấy, tên tiểu nhị kia nhất thời khép nép xuống, vội vàng cười làm lành nói:

“Lý chương quý ta, ta chỉ là muốn lôi tiểu tử này ra ngoài”.

Được tiểu nhị gọi chương quý, là một lão nhân tuổi chừng sáu mươi, hắn vận một thân trừ bào sạch sẽ, không biết từ lúc nào đã đứng ở trong vòng quây. Hắn hừ một tiếng nói:

“Ngươi nói gì vậy, chỉ cần có khách nhân tới cửa, chúng ta sao có thể tùy tiện đuổi ra bên ngoài chứ? Chẳng lẽ đạo lý tới cửa là khách ngươi cũng không hiểu sao? Cho dù là người ta không mua đồ cũng giống nhau. Đi, đi ra ngoài tiếp tục rao đi”.

Dưới uy nghiêm của chương quý, tiểu nhị Tiểu Tam Nhi chỉ đành ôm hận trừng mắt nhìn Hải Long một cái, tiếp tục ra ngoài dụ khách.

Lời nói của Lý chương quý đã làm cho Hải Long bị thuyết phục, tất cả khách nhân đều có ấn tượng tốt. Mọi người đang mua đồ lúc này trên mặt đều nở ra nụ cười. Lý chương quý vẻ mặt ôn hòa hướng Hải Long nói:

“Tiểu huynh đệ, ngươi muốn mua cái gì? Ta có thể giúp ngươi được gì không? Dược phẩm ở đây của chúng ta tuyệt đối là hàng thật giá thật, đương nhiên giá cả cũng sẽ đắt một ít”.

Hải Long ngây ra một lúc, lúc trước hắn chỉ là muốn hỏi đường, tiến vào hiệu thuốc bắc chính là nóng nảy nhất thời mà thôi, lúc này nghe người ta hỏi, không khỏi xấu hổ gãi gãi đầu nói:

“Kỳ thật ta không phải tới mua đồ”.

Lý chương quỹ mỉm cười nói:

“Không mua cũng không quan hệ, cứ thoải mái xem đi. Nếu có cái gì cần, cứ nói cho nhân viên phục vụ của ta”.

Hải Long trong lòng vừa động, đột nhiên nhớ ra cái gì đó nói:

“Lý chương quỹ, cảm ơn ngài vừa rồi đã giải vây cho ta. Chỗ của ngài có mua dược liệu không? Ta vừa lúc có dược liệu muốn bán”.

Lý chương quỹ ngẩn người, cười nói:

“Chúng ta mở hiệu thuốc bắc thì sao lại không thu mua dược liệu chứ, tiểu huynh đệ có dược liệu gì không ngài lấy ra cho lão hủ xem, ta đến bây giờ đã buôn bán thuốc cũng ngoài mười năm, đối với dược liệu cũng có chút hiểu biết”.

Hải Long gật đầu, sờ tay vào ngực, trên tay Càn Khôn Giới hắn thúc dục lấy ra một khối hoàng tinh, đây là do khoảng thời gian ở trong núi hắc bởi vì đói bụng, cho nên hái để lót dạ.

“Cũng không phải dược liệu tốt nhất, chính là một chút hoàng tinh mà thôi”.

Nói xong, hắn đem khối vừa mới lấy ra, cầm đại hoàng tinh đưa tới.

Hoàng tinh là một loại dược liệu cực kì phổ biến, bình thường hoàng tinh giá cả rất rẻ, cho nên Lý chương quỹ cũng không có để ý lắm, hơn nữa khi hắn chứng kiến Hải Long chỉ có một khối, lại âm thầm lắc đầu.

Một cỗ hương khí nhàn nhạt từ khối hoàng tinh trong suốt truyền ra, Lý chương quỹ nhận tình mạnh mẽ sáng lên, đem hoàng tinh đưa đến mắt mình, kinh hô một tiếng.

“Đây không phải là hoàng tinh bình thường a!”.

Hải Long ngẩn người, hoàng tinh loại đồ vật này là do mấy vị sư phó chỉ điểm cho hắn nhận thức, lúc trước ở trong rừng núi bởi vì hình dáng với Liên Vân Sơn mạch không sai biệt lắm, cho nên mới hái để ăn, hiện tại đi vào trong thành thị. Trên người hắn không có đồng nào, mà nơi này lại là hiệu thuốc bắc, cho nên hắn mới nghĩ đến việc bán chút hoàng tinh đổi lấy ít ngân lượng. Hắn rất thông minh, vừa nghe Lý chương quỹ nói đây không phải là hoàng tinh bình thường, nhất thời hiểu ra, đặc ý nói:

“Đương nhiên không phải hoàng tinh bình thường, Lý chương quỹ ngài cần phải xem cẩn thận a!”

Lý chương quỹ như gặp trân bảo, cẩn thận nhìn hoàng tinh trong tay, thân thể già nua kia của hắn đã có chút run rẩy. Những khách nhân cũng nghe được mùi thơm của hoàng tinh bay ra, không khỏi đều tụ lại đây, bọn họ đại bộ phận đều là khách mua dược liệu, trong đó có đủ phú thương lớn nhỏ, đương nhiên biết nhất kiện kia trân quý như thế nào, kia tuyệt đối là hàng cao cấp có thể kéo dài tuổi thọ a!

Lý chương quỹ nhìn hoàng tinh đã có chút thất thố, thì thào nói:

“Này, đây là hoàng tinh a! Các ngươi mọi người xem, trong suốt thấu triệt như thế nào, ở trong chứa trăm đạo âm văn, chính là một trong cực phẩm \_\_\_\_ hoàng tinh, có thể nói là vua của các loại hoàng tinh. Một khối hoàng tinh này hiệu quả cơ hồ cùng với nhân sâm ngàn năm không sai biệt lắm, hơn nữa dược tính của nó ổn định, càng dễ dàng hấp thụ, thật là trân phẩm hiếm có”.

Nghe xong lời Lý chương quỹ nói, những khách nhân nhất thời ồn ào, trong đó một gã khách nhân mập mạp tiến đến bên cạnh Hải Long cười nói:

“Tiểu huynh đệ, hoàng tinh này liền mau bán cho ta đi. Bao nhiêu tiền ngươi cứ nói”.

Thương nhân từ trước đến nay đều phi thường khôn khéo, hắn đương nhiên biết, nếu khối hoàng tinh bị hiệu thuốc bắc thu mua sau bán lại, chỉ sợ giá cả tăng lên rất nhiều, mà Hải Long nhìn qua bất quá chỉ là một mao đầu tiểu tử, theo trong tay của hắn mua, thì tự nhiên có tiện nghi hơn. Đồng dạng có không ít người có tính toán như hắn, vừa nghe đến tên thương nhân kia nói, lập tức vây quanh Hải Long, đều tỏ vẻ muốn mua khối hoàng tinh này.

Hải Long che dấu hưng phấn trong lòng, không đồng ý cũng không từ chối, chỉ là nhìn hoàng tinh trong tay Lý chương quỹ. Lý chương quỹ nghe đến lời nói của mấy khách nhân kia, sớm đã nóng nảy, chặn lại nói:

“Các vị, các vị đại gia, phi thường cảm tạ các ngươi luôn duy trì đối với hiệu thuốc bắc chúng ta, nhưng khối hoàng tinh này cũng là ta đáp ứng vị tiểu huynh đệ này thu mua, hơn nữa không có gì sai khi thu mua nó, thỉnh các vị không bàn cãi gì thêm, cảm ơn, ta cảm ơn mọi người”.

Những khách nhân đương nhiên biết Lý chương quỹ ở Thông Uyển thành có địa vị trong ngành y dược, nhất thời nghe hắn nói tự cho là đúng, tiếng tranh giành nhất thời càng tăng thêm.

“Dừng lại”.

Hải Long nghe cũng không chịu nổi âm thanh ồn ào của mọi người nên la lên thanh âm thật lớn, tất cả tiếng động, ồn ào cơ hồ đều tiêu thất, ánh mắt của mọi người không khỏi đều tập trung vào hắn.

Hải Long mỉm cười vui vẻ nói:

“Các vị xin nghe ta một câu, tại lúc trước tiểu nhị làm khó ta, là Lý chương quỹ giải vây cho ta khỏi quần cảnh, rồi sau đó hắn nguyện ý thu mua dược phẩm của ta. Về tình về lý, ta đều nhất định phải đem khối hoàng tinh này bán cho hắn. Đối với các vị, ta chỉ có thể nói thành thật xin lỗi. Lý chương quỹ, như vậy đi. Ngài mở hiệu thuốc này, ngài đối với dược phẩm quen thuộc, ta tin tưởng giá cả của ngài nhất định là có công đạo. Chỉ cần ngài nói ra, ta tuyệt không trả giá. Nếu về sau có đào được hoàng tinh, ta sẽ lấy giá cả như vậy ưu tiên cho ngài. Như thế nào?”

Lý chương quỹ tự biết nhà mình còn kém xa xa so với đám phú thương, nên không có hy vọng hắn sẽ bán cho mình, không thể tưởng tượng được Hải Long lại nói như thế, nhất thời trong lòng mừng rỡ, cảm kích nói:

“Tiểu huynh đệ, người thật là giữ chữ tín. Người yên tâm, lão hủ cho người cái giá tuyệt đối công bằng. Như vậy đi, mười vạn lượng, mười vạn lượng bạc trắng. Giá này là đã bằng giá nhân sâm ngàn năm rồi”.

Hải Long tuy rằng biết hoàng tinh này giá trị tất nhiên không nhỏ, nhưng là không ngờ tới sẽ nhiều như vậy nên xúc động nói:

“Hảo, một lời đã định, khối hoàng tinh này là của ngài”.

Những khách nhân chung quanh nhìn thấy Hải Long đã đem hoàng tinh bán, nhất thời tản ra. Lý chương quỹ vội hỏi:

“Các vị khách quý chớ thất vọng. Tuy rằng khối hoàng tinh này ta chuẩn bị lưu để trưng dụng, nhưng trước khi được về cõi tây thiên, sẽ lấy hoàng tinh là việc chính, phối hợp nhiều loại dược liệu quý báu, có thể luyện chế ra một loại xuân hoàn. Lúc này xuân hoàn có trú nhan dưỡng sinh, khối hoàng tinh này đủ để luyện chế nhiều hơn mười liều, đến lúc đó, lão hủ nhất định lấy phí tổn giá cả bán cho các vị mỗi người một viên, các vị thấy thế nào?”

Nghe xong lời này, tất cả những khách nhân đều xúc động, đều hướng về Lý chương quỹ cảm tạ.

Hải Long trầm nghĩ:

“Lý chương quỹ này cũng thật biết cách buôn bán, cái gọi là phí tổn giá cả, còn không phải do hắn định đoạt, như vậy chẳng những có thể kiếm tiền, còn có thể không đắc tội với người, thật sự là nhất cử lưỡng tiện”.

Lý chương quỹ hướng về phía những khách nhân khách khí một phen, lập tức dẫn Hải Long đi ra sau cửa hàng, đích thân rót cho Hải Long một chén nước, sau đó đến phía sau lấy tiền.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 37: Cửu Tiên Cầm Nhạc (Thượng)

Một lát sau, Lý chương quỹ quay lại, hắn đưa cho Hải Long một xấp ngân phiếu và nói:

"Đây là ngân phiếu của tiền trang dùng để trao đổi ở Thông Uyển thành chúng tôi, ở các quốc gia tại Thần Châu đại địa đều có thể trực tiếp đổi sang tiền mặt, tiểu huynh đệ, người thu hoạch tốt lắm."

Hải Long tiếp nhận ngân phiếu, nghĩ thầm, có số tiền này, cũng đủ để mình tiêu xài về sau. Vừa rồi, hắn sờ dĩ quyết định đem hoàng tinh bán cho Lý chương quỹ, nguyên nhân không chỉ là vì cảm kích hắn giải vây cùng với thường thức nhân phẩm người khác, mà chính yếu còn lo lắng cho chính mình.

Hải Long chính mình cũng không biết giá hoàng tinh, nếu bán cho người khác, nói không chừng sẽ mất thêm, hắn đem hoàng tinh cho Lý chương quỹ, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nhất định sẽ nhận được một cái giá thực sự, trong Càn Khôn Giới của hắn còn có dư hơn mười khối hoàng tinh như vậy, nếu còn muốn bán, cũng có thể biết giá cả thực. Lý chương quỹ cố nhiên thu được lợi, Hải Long chẳng phải là không được. Tiếc tay đem ngân phiếu cất vào trong người, Hải Long nói:



"Lý chương quỹ, ta vốn là người sống trên núi, có biết sơ qua về Trung Nguyên, có rất nhiều chuyện không hiểu mong ngài chỉ giáo nhiều hơn."

Lý chương quỹ được hoàng tình tâm tình vô cùng tốt, mỉm cười nói:

"Vừa rồi xin đa tạ tiểu huynh đệ nhiều. Về sau người chính là khách quý của hiệu thuốc bắc chúng ta, có chuyện gì cứ việc nói. À, đúng rồi, nếu người có tìm đến về chuyện hoàng tình, nhất định đưa tới cho ta, ta vẫn sẽ lấy giá như vậy để thu mua. Hy vọng về sau chúng ta có thể hợp tác nhiều hơn."

Hải Long cười nói:

"Ngài là thần tài của ta, điều đó là đương nhiên."

Nói đến đây, ánh mắt của hắn thoáng có chút xấu hổ, nói:

"Kỳ thật, ta đến bây giờ còn không biết Thông Uyển thành thuộc về quốc gia nào. thỉnh ngài có thể giải thích nghi hoặc của ta."

Lý chương quỹ ngậy ra một lúc, nhưng nghĩ đến Hải Long trước nói mình là từ nơi sơn dã mà đến, cũng liền bình thường trở lại, nói:

"Thông Uyển thành là một trong vài toà thành thị lớn nhất của lý đường Quốc. Họ Lý cũng là họ chung của Lý đường quốc. Tiểu huynh đệ, một ít phiên bang kia không tính, trên Thần Châu đại địa, Lý đường quốc chúng ta chiếm cứ đại bộ phận lãnh thổ Trung Nguyên, có trăm vạn tinh binh, có thể nói là một quốc gia lớn nhất."

Nghe Lý chương quỹ giải thích xong, Hải Long rốt cục biết bản thân mình ở chỗ nào. Lúc trước, ở trong thôn khi hắn cùng với Trương Hạo hướng cô giả học tập từng nghe cô giả giải thích qua. Trung Nguyên cùng sở hữu tam quốc gia, phân biệt là Lý đường quốc, Triệu tổng quốc cùng với Nguyên mộng quốc.

Trong đó cường đại nhất, giàu có nhất, chính là Lý đường quốc này, quả thật như lời Lý chương quỹ nói, Lý đường quốc chiếm cứ Trung Nguyên cơ hồ hai phần ba lãnh thổ, mà Triệu tổng quốc cùng với Nguyên mộng quốc chỉ chiếm một phần tư còn lại. Tuy rằng tam quốc sẽ ngẫu nhiên vì ích lợi mà xung đột phát sinh một ít chiến sự, nhưng tổng thể mà nói cũng bình an vô sự.

Lý đường quốc chiếm cứ trung ương khu bắc Trung Nguyên. Mà Triệu tổng quốc cùng với Nguyên mộng quốc tắc phân biệt chiếm cứ tây nam cùng với khu đông nam. Nếu như nghĩ muốn trở lại Tây Vực, nếu từ Lý đường quốc đi qua Nguyên mộng quốc, sau đó đi tiếp vẫn có thể tới được phía tây.

Hải Long hỏi:

"Lý chương quỹ, Thông Uyển thành ở Lý đường quốc đang nằm ở hướng nào? Ta muốn đi Tây Vực."

Lý chương quỹ nói:

"Thông Uyển thành chúng ta nằm ở bắc bộ Lý đường quốc, từ nơi này đến Tây Vực có thể đường không gần a! Người từ nay về sau vẫn cần đi hướng tây, xuyên qua lãnh địa Triệu tổng quốc, vẫn đi tiếp hướng tây mới có thể tới Tây Vực. Tây Vực bên kia rất hoang vắng, tiểu huynh đệ, ta khuyên người hay là đừng nên đi thì tốt hơn. Nghe nói, bên kia tắc hoành hành, tổn thất tài vật cũng không có là gì, nếu dễ mất mạng thì không xong. À, đúng rồi, tiểu huynh đệ, ta còn không biết người tên là gì?"

"Lý chương quỹ ngài đừng khách khí, ta gọi là Hải Long. Cảm ơn ngài nói cho ta biết đây đó. Tây Vực tuy rằng nguy hiểm, nhưng ta vẫn muốn đi. Không quấy rầy việc buôn bán của ngài, về sau nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ lại đến tìm ngài hợp tác."

Nói xong, Hải Long đứng lên. Trong người có nhiều tiền như vậy, trong bụng hắn ngứa ngáy, liền chuẩn bị vào trong đi Thông Uyển thành tìm mua đồ ăn. Sẵn tiện mua chút lễ vật cho Trương Hạo cùng với sư phó.

Lý chương quỹ cười nói:

"Ta gọi là Lý Ti, về sau tiểu hữu ngàn vạn lần đừng quên ta a! Hoàng tình trân quý, nếu tiểu hữu lại tìm đến, tốt nhất dùng hộp gỗ chứa đựng, như vậy mới có thể bảo trì tốt công hiệu này."

Hải Long hướng Lý Ti cáo từ lần nữa, ly khai hiệu thuốc bắc. Trong người có tiền, tựa hồ không khí chung quanh dường như khác nhiều. Hắn thấy rất hưng phấn, tiền dễ dàng có như vậy, thì muốn cái gì cũng tự nhiên là được.

Ước chừng một ngày thời gian, Hải Long cơ hồ đi hết tất cả cửa hàng quy mô trong Thông Uyển thành, mười vạn lượng bạc trắng thế nhưng bị hắn làm vui đi nhiều, chỉ cần là bắt mắt, liền lập tức mua ngay, bất luận là ăn hay là dùng, quyết không buông tha, vật sở hữu đều bị hắn thu vào bên trong Càn Khôn giới. Bộ đồ tràn đầy vận và trên người sớm bị hắn bỏ, thay thế là một bộ võ sĩ phục màu xanh da trời, vì càng muốn phô trương chính mình "Oai hùng" hắn cố ý đem thắt tu kiếm lấy ra bắt tại trên lưng, cái gọi là người biết cách ăn mặc, hắn hiện tại, đã tựa như một gã tuấn hiệp trẻ tuổi, bất luận đi tới chỗ nào, đều có tiểu nhị chủ động đi lên cười làm lành chào hỏi. Việc được chào đón này làm cho Hải Long có cảm giác vô cùng thoải mái.

Sắc trời đã tối, trên đường đã rất ít người, Hải Long chuẩn bị tìm một chỗ ở trước, ngày mai lại tiếp tục đi. Đang lúc đi tới phía trước thì đột nhiên hiện ra một đạo thân ảnh màu xám, thân ảnh kia đi tới tốc độ cực nhanh, lên xuống vài cái liền đã đến gần. Đằng sau bóng xám, một thân ảnh phản hồng lấy tốc độ nhanh hơn đuổi theo, nháy mắt liền muốn đuổi kịp.

Bóng xám bay nhanh đến bên cạnh Hải Long, nắm lấy bờ vai của hắn, mạnh mẽ ném hắn về hướng thân ảnh phản hồng kia, Hải Long chứng kiến đó là

một gã thanh niên dung mạo anh tuấn, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, tựa hồ gặp phải chuyện khủng khiếp gì. Dưới tình huống không phòng bị, Hải Long không khỏi lao đảo vài bước, vừa lúc chặn đường đi của thân ảnh phấn hồng kia, thân ảnh màu phấn hồng bị kiềm hãm, thân ảnh màu xám kia đã tiến nhập trong đám người biến mất hút.

Một cỗ kinh khí mệnh môn hướng ngực mình đánh tới, Hải Long theo bản năng thúc dục pháp lực, tay phải vừa nhấc, chặn công kích của đối phương. Oanh một tiếng, trong lòng thầm giật mình, Hải Long liên tiếp thối lui năm sáu bước mới đứng vững. Hàn quang chột lóe, một thanh bảo kiếm bản tính quang ra bốn phía đã ở ngay trên đầu vai hắn, nhìn kỹ lại, bảo kiếm là của một cô gái mặc quần áo màu phấn hồng, áp lực không lồ làm Hải Long suýt nữa không thở nổi, trong lòng hấn kinh hãi, bởi vì cô gái trước mặt hiển nhiên là người tu chân, hơn nữa tu vi hơn xa hắn.

"A! Chuyện gì cũng từ từ, cô nương, người làm cái gì vậy?"

Cô gái dung mạo quá mức xinh đẹp, làn da trắng nõn, giữa đôi mắt to tràn ngập lửa giận, bảo kiếm trong tay căng thẳng, nhất thời trên cổ Hải Long xuất hiện một vết thương nhọt nhọt, lạnh lùng nói:

"Nói, đồng bọn của người chạy đi đâu, mau giao hắn ra đây, nếu không, ta lập tức lấy mạng của người."

Ở ngã tư đường thường dân chứng kiến cảnh như thế, nhất thời bị dọa cho phân tán tứ phía, trên đường cái nhất thời trở nên trống không.

Hải Long cười khổ nói:

"Cái gì đồng bọn, ta lẻ loi một mình, làm sao lại có đồng bọn a! Cô nương, người có phải hiểu lầm không."

Cô gái cả giận nói:

"Hiểu lầm cái đầu của người, người cùng với đám tặc kia rõ ràng là cùng một phe, nếu không tại sao giúp hắn ngăn trở của ta đường đi. Mau khai ra hành tung của hắn, nếu không, đừng trách ta không khách khí."

Hải Long còn muốn biện giải tiếp thì tiếng bước chân dày đặc đột nhiên truyền đến. Cô gái biến sắc.

"Quan binh vệ thành đáng ghét, muốn đến xem nào nhiệt à."

Thấy hoa mắt, Hải Long cảm giác được thân thể của chính mình đã dựng lên cách mặt đất, hào quang chột lóe, cô gái một tay cầm lấy bả vai hắn, cước đạp phi kiếm đã phóng lên cao, tia chớp hướng ngoài thành rơi đi.

Hải Long lấy lại bình tĩnh, hắn cảm giác được rõ ràng một cỗ mệnh môn pháp lực đưa vào trong cơ thể, đem chính mình pháp lực hoàn toàn tập trung, căn bản phát huy không ra một tia uy lực, chỉ có thể tùy ý cô gái bài bố.

"Cô nương, người thật sự nhận sai người rồi. Vừa rồi là người áo xám kia kéo ta một chút, nên ta mới cản trở người lại. A! Người có thể bắt được ta, nơi này cao như vậy, ngã xuống cũng không phải là thú vị đâu."

Cô gái khinh thường liếc Hải Long liếc mắt một cái, nói:

"Người bớt giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo đi, hôm nay nếu không giao đám tặc kia ra, thì đừng mơ tưởng ta buông tha người."

Hải Long nghĩ thầm rằng, ta như thế nào lại xúi quẩy như vậy, thật vất vả tránh thoát Ma Tông truy tung, lại gặp ngay một nữ sát tinh

"Cô nương, người có phải hay không bị đám tặc kia chiếm tiện nghi. Kỳ thật, ta vừa rồi xem đám tặc kia dường như cũng rất anh tuấn, người cũng không tính là chịu thiệt a! Huống chi gã đó và ta quả thật không quan hệ, người cần gì phải làm khó ta chứ?"

Cô gái sắc mặt đỏ bừng, nổi giận nói:

"Người muốn chết."

Nhẹ buông tay, Hải Long thân thể nhất thời giống vật thể tự do rơi hướng mặt đất trụ đi. Lúc này, bọn họ ít nhất cách xa mặt đất trên cây số, nhất thời dọa Hải Long hồn phi phách tán, muốn thật nhanh làm cho pháp lực của mình khôi phục lại, nghĩ muốn giảm bớt đau quận bụng dưới ngay. Nhưng là, tu vi của hắn dù sao còn thấp, tuy rằng rơi xuống tốc độ chậm một ít, nhưng nếu thật sự ngã xuống như vậy thì khó thoát khỏi cái chết. Hắn thầm nghĩ trong lòng, lão từ lúc này chỉ sợ phải trở về tây thiên a! Xem ra, không còn khả năng giải thích nữa.

Ngay lúc Hải Long đã tuyệt vọng, phấn hồng màu thân ảnh lại xuất hiện, đầu vai căng thẳng, một lần nữa hướng về phía trên phi kiếm. Hải Long đã bị dọa mặt không còn chút máu, sắc mặt cũng đã có chút nhọt nhọt, thanh âm có chút run rẩy nói:

"Oa, làm ta sợ muốn chết. Cô nương, người, người..."

Nhìn bộ dáng Hải Long, cô gái không khỏi toát ra mỉm cười, Hải Long lúc này mới chú ý tới, cô gái này dung mạo cực mỹ, cái đẹp này cùng với Phiêu Miêu đạo tôn hoàn toàn khác nhau. Dáng người cô nàng cao ngạo này tuy rằng bao vây ở bên trong quần áo hồng nhạt, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ ràng. Cô gái nói:

"Tiểu tử, biết lợi hại chưa. Nếu không nói thật, ta sẽ cho người ngã xuống từ từ."

Hải Long đã bình tĩnh nhịp tim lại, dờ khóc dờ cười nói:

"Là, ta thật sự không biết người kia mà! Cho dù ngươi giết ta, ta cũng không biết. Ngươi bảo ta nói thật là nói thật thế nào. Tiểu thư, ngươi hãy bỏ qua ta đi. Ta trên có lão mẫu tám mươi rồi, dưới còn có một hài tử vừa đầy tháng, một nhà chỉ có thể dựa vào ta nuôi sống thôi!"

Cô gái hừ lạnh một tiếng, nói:

"Ngươi nghĩ muốn lừa ai, rõ ràng là người tu chân, thế nào lại dính liểu tới gia sự. Ta là đệ tử Thiên Huệ Cốc, muốn gạt ta, đừng có mơ."

Vừa nghe Thiên Huệ Cốc, Hải Long nhất thời nhân tình sáng lên, chặn lại nói:

"Thiên Huệ Cốc ta biết, tổ sư ta còn cùng với các ngươi có giao tình đó? Cô nương, ngươi biết Đồng Hạc chân nhân không? Còn có Tử Hạc chân nhân."

Cô gái ngẩn người, nói:

"Ngươi biết Đồng Hạc sư thúc?"

Hải Long đầu gật lia lịa, nói:

"Đúng vậy! Trước đây mấy ngày ta còn chứng kiến bọn họ mà. Ta là đệ tử Liên Vân Tông, được tổ sư phân phó, chuẩn bị quay về Liên Vân Tông trước. Chúng ta nói như thế nào cũng là đồng đạo, sư tỷ, ngươi cũng không thể giết ta a!"

Cô gái khẽ gật một tiếng, nói:

"Ai là sư tỷ ngươi, không quen không biết định bắt quàng làm họ sao."

Hào quang chợt lóe, nằng thúc dục phi kiếm hạ xuống, lúc này, bọn họ đã ra Thông Uyển thành, dưới sự thúc dục của cô gái, đã bay đến phía trên một sườn núi nhỏ.

Hải Long lần đầu tiên có được cảm giác thoải mái tâm can, từng ngum từng ngum thở hổn hển, thừa dịp cô gái không có che lại công lực của hắn, nhanh chóng đem vài môn pháp bảo của mình tất cả đều triệu hồi ra, có Tinh Lam Khai bảo hộ, hắn nhất thời yên tâm rất nhiều.

Cô gái khinh thường nhìn Tinh Lam Khai trên người hắn, nói:

"Chỉ bằng pháp bảo này của ngươi cũng muốn cùng với ta chống lại sao. Nói, ngươi thấy Đồng Hạc sư thúc ở đâu."

Hải Long biết, cô gái trước mặt này có lẽ đã có mấy trăm tuổi, vì mình mạng nhỏ, chỉ phải cung kính nói:

"Tiền bối, ta là ở Phạm Tâm Tông nhìn thấy lệnh sư thúc. Ta theo tháp tùng hai vị sư tổ tham gia thất tông tụ hội, về sau tổ sư chê ta tu vi quá nhỏ bé, liền bảo ta về Liên Vân Tông trước."

Cô gái sắc mặt hơi chút dịu đi một ít, thì thào nói:

"Phạm Tâm Tông, nói như vậy ngươi đúng là đệ tử Liên Vân Tông. Có điều, Liên Vân Tông ở Tây Vực, ngươi như thế nào sẽ chạy đến nơi đây, hừ, có phải là đang gạt ta?"

Hải Long liên tục lắc đầu, nói:

"Ài! Không, tiền bối, ta đúng là Liên Vân Tông. Không tin, ngài có thể xem tu luyện Thiên Tâm quyết của ta. Ta vốn hẳn là trực tiếp hồi Tây Vực, nhưng do ở trên đường lại gặp người Ma Tông, vì tránh né bọn họ đuổi giết, nên đi qua hướng bắc để đánh lạc hướng, tiền bối tu vi cao thâm, nhất định có bản lĩnh thần giao cách cảm. Ngài phải cảm nhận được lời ta nói rất đúng sự thật!"

Cô gái mặt cười ửng đỏ, tuy rằng nằng tu vi không kém, nhưng cũng chỉ là cùng với Linh Thông Tử ở sần sần như nhau mà thôi, đạo thai mới vừa kết thành không lâu, không thể phân biệt rõ pháp tu chân và tâm pháp bốn sự của hắn, lại càng không thể dùng tâm thông khi nói chuyện với hắn. Nhìn Hải Long đáng vẻ lo lắng, có chút nghi hoặc nói:

"Nói như vậy, ngươi thật không phải là đồng đảng của đám tặc?"

Hải Long bất đắc dĩ nói:

"Ta quả thật không phải a! Rốt cuộc muốn ta như thế nào giải thích ngài mới có thể tin tưởng đây? Người xem, Tinh Lam Khai trên người của ta, còn có Huyền Long này, đều là Liên Vân Tông pháp bảo của bọn ta, cực kì chánh tông. Nếu ta là đám tặc, sao có thể dùng chính tông pháp bảo như vậy?"

Cảm thụ được pháp lực tiềm ẩn trên Tinh Lam Khai cùng với Huyền Long, cô gái không khỏi tin vài phần, nói:

"Nói như vậy, ta là trách lầm ngươi. Ngươi cũng không cần gọi ta tiền bối, chúng ta Thiên Huệ Cốc cùng Liên Vân Tông các ngươi bối phận bất đồng,

gọi ta một tiếng sư tỷ được rồi."

Hải Long tâm rất cục nghe nhẹ trong bụng, thử thăm dò nói:

"Sư tỷ, người đã xác nhận thân phận của ta, vậy hiện tại có thể thả ta đi chưa."

Cô gái sắc mặt phát lạnh, nói:

"Không được. Người phải theo ta cùng nhau bắt được tên đám tặc kia, mới có thể chứng minh của người trong sạch, không thì sao ta có thể dễ dàng tin người."

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 38: CỬU TIÊN CẨM NHẠC (Hạ)

Hải Long tuy rằng trong lòng kêu khổ, nhưng cũng không dám phản bác lời của nàng, dù sao tu vi người ta nếu so với hắn mạnh hơn nhiều, chỉ có thể nén giận nói:

"Vậy được rồi, ta liền bồi sư tỷ cùng nhau thu thập tên đám tặc vừa chạy kia. Hừ, đừng để cho ta bắt được hắn, hại ta bị oan uổng, một khi để cho ta bắt lấy, ta liền chặt đứt ngũ chi của hắn." Nhớ tới gã áo xám hại mình đến thảm như vậy, Hải Long sẽ không ngần ngại được nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô gái ngẩn người, hỏi:

"Ngũ chi? Người bình thường chỉ có tứ chi, chi thứ năm ở đâu ra vậy?"

Hải Long cười hắc hắc, nói:

"Việc này, ta cũng vậy, nghe một người trong Ma Tông nói, hắn lúc ấy nói phải đoạn ngũ chi của ta, ta cũng không rõ. Sau lại nghe hắn giải thích ta mới biết được, chi thứ năm kia là thứ mà nam nhân chúng ta mới có, dùng để sanh con, sư tỷ, người hiểu không?"

Cô gái cũng không ngốc, nhất thời hiểu được điều Hải Long ám chỉ, mặt cười nhất thời xấu hổ đỏ bừng, dậm chân một cái nói:

"Lời này người cũng nói ra được, hừ, một chút cũng không giống người trong chính đạo."

Hải Long thì thảo nói:

"Đoạn ngũ chi dùng để đối phó đám tặc kia không phải rất thích hợp sao? Sư tỷ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Ngài trước hết nói cho ta nghe một chút, ta sẽ hào hào giúp người bắt người."

Cô gái liếc Hải Long liếc mắt một cái, gật đầu. Lập tức đem sự tình trải qua nói một lần. Nguyên lai, nàng là đệ tử Thiên Huệ Cốc xuất ngoại tu luyện, tên là Thiên Cẩm, tu luyện tuy rằng vẹn vẹn sáu mươi năm, nhưng cũng đã đạt tới Thai Thành trung kỳ cảnh giới. Ở trong sư môn, nàng là người xuất ngoại tu luyện sớm nhất, các đồng môn khác bình thường đều phải so với nàng hiện tại cao hơn hai cảnh giới mới có thể được phép rời núi.

Nguyên nhân chính yếu, là bởi vì nàng là đệ tử cốc chủ Thiên Huệ Cốc quan môn, trên người có chứa nhiều kiện pháp khí thượng phẩm, khi còn trẻ lại ăn rất nhiều tiên phẩm, khiến nàng không cần đạt tới cao thâm cảnh giới cũng có thể trú nhan không già, dựa vào tu vi không kém cùng với đông đảo pháp khí bảo hộ, nàng mới được phê chuẩn ngoại lệ rời núi trước, đến bây giờ, cũng bắt quá vồn vẹn hơn một tháng thời gian mà thôi.

Trong khi du lịch, nàng đi tới Thông Uyển thành, mắt thấy sắc trời đã tối, liền tiến vào một gian lữ điếm sạch sẽ. Nhưng đâu ngờ nàng vừa mới nhập định, chợt nghe đến cách đó không xa trong phòng vang lên âm thanh quái dị, vì lòng hiếu kỳ nên không khỏi tiến đến dò xét, lúc ấy chứng kiến hết thảy làm cho nàng lửa giận ngút trời, một gã đám tặc mới vừa dùng thủ đoạn hèn hạ gây mê một cô gái, đang muốn cưỡng bạo. Trong lòng giận dữ, Thiên Cẩm liền động thủ.

Cơ thể tên đám tặc kia lại rất trơn trượt, hơn nữa cũng đều là người tu chân, ước chừng đã Thai Thành sơ kỳ cảnh giới, tuy rằng bị Thiên Cẩm gây thương tích, nhưng vẫn lợi dụng pháp bảo quý dị trốn ra lữ điếm, lúc sau, liền xảy ra một màn hiểu lầm kia với Hải Long.

Hải Long kinh ngạc nói:

"Chúng ta người tu chân không phải tối chú trọng tâm tính sao? Như thế nào lại có người đám tặc như vậy xuất hiện."

Ở trong lòng hắn, đều là người tu chân thì chắc phải giống như nhau, đột nhiên nghe Thiên Cẩm nói, trong lòng hắn không khỏi có chút khác thường, âm

thầm thẳm nghĩ, xem ra tu chân cũng chẳng phải cái gì cũng không thể làm a!

Thiên cầm hừ lạnh một tiếng, nói:

"Thời điểm hần động thủ cùng ta, từng lộ ra bản chất, hần am hiểu chính là một cây trường thương, theo phương diện này phán đoán, hần là là người trong Vãn Thiên Lưu. Hừ, Vãn Thiên Lưu đường đường chính đạo, thế nhưng lại dạy ra đệ tử như vậy, thật sự khiến người khác khinh thường, bất quá, cũng có thể là phản bội sư môn. Chờ bắt được hần, ta nhất định phải tra hỏi rõ ràng. Theo căn bản mà nói, Vãn Thiên Lưu tu luyện công pháp liền có vấn đề, chúng ta tu chân phương pháp hần là là thanh tịnh vô vi, nhưng bọn họ thì lại quá khản trương, hơn nữa phi thường chú trọng phương pháp song tu thế cho nên rất khó đại thành. Đệ tử tâm trí không kiên tiếp xúc đến công pháp song tu, tất nhiên sẽ ảnh hưởng tâm trí, nếu nói người tu chân chúng ta làm nguy hại nhân gian, thì càng đáng bị thiên lý không dung, ta phải nhanh chóng trừ đi hậu hoạn."

Hải Long giả bộ làm bộ đáng hâm mộ, nói:

"Sư tỷ, nhìn người tuổi cũng không lớn, thế nhưng biết nhiều chuyện như vậy, hơn nữa tu vi cao thâm, so với ta mạnh hơn nhiều."

Thiên cầm tức giận nói:

"Ít vượt mong ngựa đi, ta cũng không lợi hại như người nói đâu, chuyện này đều là sư phụ nói cho ta biết. Lại nói tiếp, ở trong thất đại tông phái chúng ta, Vãn Thiên Lưu cùng với Viên Nguyệt Lưu là ta khinh thường nhất, những người đó, ngoài mặt một thân chính khí, kỳ thật trong bụng đều là thị nam đạo nữ xướng."

Hải Long nói:

"Sư tỷ, tên đám tặc kia hiện tại đã chạy thoát, nếu hần thừa dịp vừa rồi người bắt ta mà ly khai Thông Uyển thành, sợ là chúng ta sẽ khó tìm a."

Trong lòng hần ngẫm cười khổ, nếu theo lời sư tỷ không bắt được tên đám tặc kia, chính mình cũng liền không thể thoát thân. Hiện tại quả thực hận chết tên đám tặc khốn kiếp kia, nếu không phải hần, chính mình như thế nào lại bị cuốn vào?

Thiên Cầm trong mắt toát ra một tia nhọn sắc lạnh, lạnh nhạt nói:

"Muốn chạy, chỉ sợ không dễ dàng như vậy, người thành thật ở một bên cho ta, cho người kiến thức bí kỹ Thiên Huệ Cốc."

Hải Long vừa nghe nàng có biện pháp, trong mắt nhất thời toát ra một tia vui mừng, thối lui một bên, đồng thời từ trong lòng ngực lấy ra Tiểu Thiết Côn của mình. Hần hiện tại đối Tiểu Thiết Côn nhận thức đã hơn một ít. Pháp bảo thần kỳ này chỉ cần nhẹ nhàng vung lên, có thể phát ra uy lực rất lớn, Hải Long từng thử dùng nó đánh vào đá lớn, kết quả tảng đá lớn có đường kính một thước kia biến thành bột mịn. Hải Long lúc ấy kinh ngạc há to miệng, bởi vì hần cũng không có thức dục pháp lực, chính là nhẹ nhàng vung lên mà thôi. Từ nay về sau, hần đối với pháp bảo này của mình tin tưởng không ít.

Thiên Cầm trên người dần dần hiện lên một tầng quang mang màu bạc, quần áo phần hồng của nàng bị bao vây ở giữa hào quang màu bạc, trên người hơn vài phần chính khí. Hải Long cảm giác được ngực nóng lên, mặt miêng họ tâm tựa hồ bởi vì cảm ứng được năng lượng nhiệt năng trên người Thiên Cầm mà chậm rãi tan mát ra.

Phải biết rằng, dù sao cũng là nhất kiện tiên khí, lấy tu vi Hải Long căn bản không có khả năng kiềm hãm tiên linh khí nó toát ra, nếu không phải trước đây tiên khí đã cùng hần hợp thể, chỉ sợ lúc này sớm đã bay ra cùng Thiên Cầm hội hợp, ngay cả như vậy, bởi vì nó từng bị người Thiên Huệ Cốc sử dụng thời gian rất lâu, cho nên đối với công pháp Thiên Huệ Cốc phải cảm ứng rất mạnh, nên khi Thiên Cầm thi pháp thì đồng thời sinh ra cộng hưởng nhất định.

Thiên cầm chậm rãi nâng tay trái lên, lòng bàn tay để ngang hướng về phía trước ngực, tay phải lập chương phía trên,

"Cao sơn ngưỡng chí, lưu thủy hành vân, thiên huệ chi pháp, cảm thiên hợp nhất."

Màu bạc hào quang chợt chuyển lượng, hé ra màu bạc cửu huyền đàn cổ xuất hiện ở trước mặt nàng, thân cầm màu hổ phách, quang hoa chậm rãi lưu chuyển, chín dây cầm huyền phân biệt là xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử, hắc, bạch cửu màu.

Tuy rằng trước kia nghe nói qua, nhưng đây là lần đầu tiên Hải Long chứng kiến bộ dáng cầm, không khỏi mở to hai mắt nhìn. Thiên Cầm dường như thực thân trọng, hai tay phủ ra, phân biệt đặt tại xích, chanh hai dây cầm huyền.

Tiếng leng keng vang lên, giống như thanh âm tiên nhạc vọng ở bên trong không khí, Hải Long toàn thân kịch chấn, tâm thần hoàn toàn bị tiếng đàn kia hấp dẫn.

Thiên Cầm mười ngón nhẹ động, trục xoay bát huyền tam hai thanh, tạo thành khúc điệu tiên hửu tình, hào vào tiếng đỉnh tai, đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn, đang lúc xem oanh ngữ hoa đề hoạt, dưới u ngâm tuyền vang ra, thanh âm như khóc như tố kia khiến Hải Long trước mắt không ngừng lóe ra các loại ảo giác, từ nhỏ khi ở trong thôn mải cho đến sau lại tiến vào Liên Vân Tông tu chân, còn đến Phạm Tâm Tông cùng với việc gặp được Ma Khuê nguy hiểm, một cổ nhàn nhạt bi thương ý lưu chuyển khắp trái tim, bất tri bất giác, nước mắt đã không giữ được chảy xuống mặt, lúc này hần đã quên hết thấy, hoàn toàn chìm đắm bên trong tiếng đàn tuyệt vời kia.

Đột nhiên, tiếng đàn biến đổi, như ngân bình chợt phá tràn ngập khí thế hào hùng, tiếng đàn kéo leng keng như có lực làm Hải Long tim đập kịch liệt run rẩy, boong boong tiếng động giống như kim cổ tề minh, âm thanh sát phạt khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Đinh ——, một tiếng thanh thúy vang lên, tiếng đàn vang lên quảng quac, trong thiên địa khoáng khắc yên tĩnh tịch mịch, tất cả tiếng động côn trùng kêu vang chìm hết toàn bộ đồng loạt biến mất, chỉ có trên bầu trời trắng sáng càng thêm trong suốt .

Hải Long kinh ngạc ngẩng ngốc như ở đâu đâu, đây là lần từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên nghe được nhạc khúc thanh âm vô cùng rung động cảm giác làm cho tim của hắn thật lâu không thể bình phục, si ngốc nhìn Thiên Cầm, trong lòng tràn ngập một loại cảm giác khó có thể tả bằng lời.

Thiên Cầm thở dài một hơi, ngân quang chợt lóe, bề mặt cửu huyền đàn cổ kia với màu bạc hào quang trên người nàng đồng thời tiêu thất, thần thái của nàng có vẻ hơi chút mệt mỏi, thờ hờn hờn rất khẽ.

Sau một lúc lâu, hai người ai cũng không nói gì, ngay trong đêm lắng lặng yên tĩnh này. Thiên Cầm trong mắt toát ra một tia ôn nhu, đang xoay lưng về phía Hải Long nói:

"Tiếng đàn của ta dễ nghe không?"

.

Hải Long không cần nghĩ ngợi liền gật gật đầu, thì thào nói:

"Tuy rằng ta chưa từng nghe qua nhạc khúc, nhưng chỉ sợ thế gian này không có ai có thể so sánh với tiếng khảy đàn nhạc khúc này."

Thiên Cầm má lúm đồng tiền trên mặt toát ra một tia mỉm cười xuất phát từ nội tâm, quay người lại nói:

"Cám ơn đánh giá của ngươi. Ta hiện tại đã biết âm tắc kia ở đâu, bất quá, ta muốn nghỉ ngơi trước một chút, ngươi giúp ta hộ pháp nha. Chờ ta tỉnh lại là lúc, chính là lúc âm tắc kia tận thế."

Hải Long hơi hơi ngẩn người, theo bản năng nói:

"Ngươi tin ta sao? Chẳng lẽ ngươi không sợ ta lợi dụng lúc ngươi tu luyện để đánh lên ngươi hoặc là chạy trốn sao?"

Thiên Cầm mỉm cười, nói:

"Đương nhiên không sợ, ở Cửu Tiên Cầm ta đã kiểm tra đo lường qua ngươi, nếu không phải tâm địa tính khiết thì cũng là người chí tình chí nghĩa, thì như thế nào thừa cơ đánh lên chứ. Được rồi, vì phòng ngừa tên kia chạy trốn, ta muốn bắt đầu đây, hết thảy chờ ta công lực khôi phục rồi nói sau."

Nói xong, nàng ngồi xếp bằng xuống đất, hai tay bày ra bộ dáng giống lúc trong màu bạc hào quang bao vây bắt đầu tu luyện. Nhìn của nàng bộ dáng Hải Long mở trừng hai mắt, hắn biết, mặc dù có khí chất nhưng nhìn chung Thiên Cầm so ra kém hơn Phiêu Miêu đạo tôn, nhưng dáng vẻ khảy đàn vừa rồi của nàng thì mình vĩnh viễn không thể quên được. Trong mắt hắn, Thiên Cầm lúc này như là một cô gái bình thường, một cổ tình cảm khó hiểu đã lắng lặng theo đáy lòng hắn dâng lên.

Nửa giờ trôi qua , Thiên Cầm chậm rãi mở hai tròng mắt, nàng kinh ngạc phát hiện, Hải Long đang ngồi xổm bên cạnh nàng cách đó không xa nhìn mình, bộ dáng hắn có chút ngây dại không khỏi làm Thiên Cầm trong lòng khẽ run, cần cần môi của mình, Thiên Cầm nghĩ thầm, biết làm sao đây, vài thập niên tu luyện mà đến đạo tâm như thế nào lại bị dao động. Đứng lên, nàng tiếp đón Hải Long nói:

"Chúng ta cần phải đi."

Hải Long lúc này mới tỉnh táo lại, a một tiếng, đứng lên, yên lặng tiêu sái bước đến bên cạnh Thiên Cầm. Thiên Cầm liếc mắt nhìn hắn, nói:

"Này giờ ngươi luôn nhìn ta hả?"

Quả thật, trong quá trình Thiên Cầm tu luyện, Hải Long đều như vậy nhìn chăm chú nàng, ánh mắt không có giây lát rời đi. Nghe được câu hỏi, Hải Long mặt nhất thời đỏ một chút, lắp bắp nói không ra lời.

Cảm giác khác thường càng thêm mãnh liệt, Thiên Cầm cũng rất kỳ quái, vì cái gì mình lại đi hỏi như vậy. Lắc đầu, dùng sức đem tư tưởng lung tung dẹp qua một bên, thúc dục phi kiếm, lôi kéo Hải Long lên nhẹ nhàng, tại trời đêm yên tĩnh phiêu nhiên bay lên. Lần thứ hai bị Thiên Cầm mang bay lên, Hải Long cảm giác rõ ràng không giống với lúc Thiên Cầm bắt lấy hắn bả vai hắn cánh tay nhỏ bé kia truyền đến từng trận trắng mịn cảm giác, làm Hải Long tâm thần khó giữ.

Thiên Cầm so với hắn cũng không khá hơn, nhiệt độ trên đầu vai Hải Long theo kinh mạch không ngừng đánh sâu vào lòng của nàng, đạo tâm thất thủ, khiến nàng không chế phi kiếm gian nan vô cùng, tốc độ không được như ý, hơn nữa phi kiếm run rẩy không ngừng, tựa hồ có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Tâm thần chấn động, Hải Long này mới ý thức tới tình trạng của mình hiện tại, thở sâu, vội vàng thúc dục hỗn hợp pháp lực trong cơ thể định trụ tâm thần,

"Sur tử, ngươi như thế nào biết được âm tắc kia ở đâu? Chẳng lẽ nguyên nhân chính là hai khúc đàn kia sao?"

Thiên Cầm toàn thân run nhè nhẹ một chút, tinh thần thất thủ một lần nữa được ổn định lại, phi kiếm cũng đồng thời ổn định theo. Gật gật đầu, trên mặt không mang theo gì biểu tình, nhàn nhạt nói:

"Đúng vậy, Cửu Tiên Cầm này là một trong trấn sơn tam bảo ở Thiên Huệ Cốc ta, uy lực thật lớn, vừa rồi ta khảy hai khúc, khúc thứ nhất trước hết ta có thể cảm giác được khí cơ mà tìm ra người trong vòng ngàn dặm, còn khúc thứ hai có thể trong vòng ngàn dặm tạm thời cảm chế được người, cho nên ta mới có thể thiết thực tu luyện."

Hải Long mở to hai mắt nhìn, giật mình nói:

"Còn có pháp khí thần kỳ như thế ư, có nó, người chẳng phải là vô địch sao?"

Thiên cầm lắc lắc đầu, nói:

"Nào đâu có dễ dàng như vậy, Cửu Tiên Cầm tuy rằng uy lực cường đại, nhưng lấy tu vi của ta, còn phát huy không ra hết uy lực của nó. Nếu đối thủ tu vi so với ta cao hơn, thì ta tìm kiếm được phương vị của hắc liệu có ích gì chứ? Hơn nữa người tu chân tu vi cao thâm đều có tiềm ẩn bản lĩnh, nghề khúc thứ nhất cũng chưa chắc có thể tìm kiếm được. Về phần khúc thứ hai thì chỉ có thể cảm chế được người tu vi yếu hơn so với mình. Đối với cao thủ căn bản không có tác dụng gì. Khi nào ta có thể đạt tới Mạc Trắc cảnh giới, thì mới có thể khống chế Cửu Tiên Cầm trong tiền thất huyền, mới gọi là chân chính nắm giữ nó a. Theo điển tịch ghi lại, nếu Cửu Tiên Cầm cửu huyền tề động, đem sinh ra đủ để so sánh với uy lực thiên kiếp, bất quá, trong lịch sử Thiên Huệ Cốc ta, có thể khống chế thất huyền cũng bất quá chỉ ít ỏi đôi ba người mà thôi."

Thằng ku trachthai này dịch, ta biên muốn té ghé mấy lần, khổ quá :21:

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 39: Kết Cửu Vân Thiên (Thượng)

"Nguyên lai khống chế tiên khí đều là khó như thế à! Vậy hai kiện tiên khí còn lại của Thiên Huệ Cốc người là cái gì? À, thực xin lỗi, ta không nên động đến bí mật tông phái các người."

Thiên Cầm mỉm cười, nói:

"Không có gì, phần lớn người trong thất tông chính phái cũng biết đến tam kiện tiên khí bọn ta. Hai kiện tiên khí khác là Phục Ma Trùy cùng với Nghịch Thiên Kính. Phục Ma Trùy uy lực nhất trong tam kiện tiên khí, nhưng tương đối dễ khống chế nhất, ngàn năm trước, khi đang cùng ma, yêu, tà tông đối kháng, nó tiêu diệt vô số tà ác, còn về phần Nghịch Thiên Kính."

Nói tới đây, Thiên Cầm toát ra một tia âm đạm, thờ dãi nói tiếp:

"Nghịch Thiên Kính vốn thuộc sở hữu của sư tổ ta, nhưng ở ngàn năm trước cũng trong lúc chiến đấu, sư tổ đã chết thảm trong tay tông chủ Ma Tông Lệ Thiên, cho nên Nghịch Thiên Kính bị thất lạc. Bất quá, cho dù Nghịch Thiên Kính rơi vào tay Ma tông cũng chẳng sao, chúng là người tu ma, căn bản là không thể phát huy tác dụng của Nghịch Thiên Kính. Nghịch Thiên Kính này là một trong tam đại tiên khí đứng đầu Thiên Huệ Cốc chúng ta, uy lực rất mạnh, càng hơn cả Cửu Tiên Cầm. Cái ưu điểm lớn nhất của Nghịch Thiên Kính chính là, kiềm giữ chủ nhân một khi đạt tới Kiếp Thành cảnh giới, trong quá trình đương đầu với độ kiếp có tác dụng vô cùng trọng yếu. Sở dĩ mang tên Nghịch Thiên, mặc dù là một kiện pháp bảo loại phòng ngự, nhưng ở Thân Châu đại địa, sợ là không có tiên khí nào có uy lực siêu việt như nó. Nó có hình dáng một miếng hộ tâm, chỉ cần người chính phái chúng ta mang nó trên người, thì dù là thân thể bị hủy, cũng có thể lợi dụng pháp lực Nghịch Thiên Kính bảo vệ cho nguyên thần bất diệt, chỉ còn chờ tìm được một hải nhi thích hợp nữa là có thể tu luyện lại, hơn nữa có thể thừa hưởng luôn tu vi kiếp trước".

Hải Trọng trong lòng vừa động, theo bản năng nhớ tới miếng hộ tâm màu bạc trên ngực mình, thầm nghĩ: sẽ không may mắn như vậy chứ, nếu đó thật sự là Nghịch Thiên Kính, thì mình chẳng phải là may mắn sao.

Nghĩ đến đây, hắc vội truy vấn nói:

"Nếu Nghịch Thiên Kính này có uy lực lớn như vậy, thì tại sao sư tổ người lại chết trong tay Lệ Thiên chứ? Chẳng lẽ lúc ấy Nghịch Thiên Kính không phát huy uy lực ra sao?"

Thiên Cầm lắc lắc đầu, nói:

"Không phải Nghịch Thiên Kính không phát huy uy lực, mà là sự tổ trùng quỷ kế của Lệ Thiên, trong lúc chiến đấu, đã sớm bại lộ ra uy lực của Nghịch Thiên Kính, bị Lệ Thiên lấy năm trăm năm tu vi đại giới dùng huyết sát làm ô nhiễm Nghịch Thiên Kính, làm cho nó không thể phát huy ra uy lực được, thừa dịp sư tổ mất đi Nghịch Thiên Kính bảo hộ khiến tinh thần xao động, Lệ Thiên tranh thủ cơ hội ngăn ngừa đó mà phát động ma khí cường đại nhất của mình, đánh sư tổ đến hồn phi phách tán, rồi hắc cũng lấy luôn Nghịch Thiên Kính đi. Ài, lúc ấy sư tổ vừa qua khỏi Vô Ngã cảnh giới, không có

Nghịch Thiên Kính trợ giúp, thì sao có thể là đối thủ Lệ Thiên? Nếu sư tổ có thể nắm giữ uy lực chân chính của Nghịch Thiên Kính, chỉ sợ người chết khi đó chính là Lệ Thiên. Nghịch Thiên Kính là nhất kiện pháp khí vô cùng thần kỳ, nó cũng không theo tu vi tăng lên của chúng ta mà bày ra uy lực, ở điểm tích của sư tổ lưu lại trước kia từng nhắc, nếu muốn phát huy ra uy lực Nghịch Thiên Kính, quan trọng nhất lĩnh ngộ, chỉ có hoàn toàn hiểu được ý nghĩa trong đó, mới có thể nắm giữ được cực phẩm tiên khí này. Sư đệ, ngươi như là rất có hứng thú với Nghịch Thiên Kính nha! Nếu tương lai có cơ hội chiếm được nó, thì nhất định phải mang trả cho Thiên Huệ Cốc bọn ta, khi đó, bất luận ngươi đưa ra điều kiện gì, bọn ta đều đáp ứng. Dù sao thì tam đại tiên khí đối với bọn ta thật ra là quá quan trọng. Phải biết rằng, năm đó tại thời điểm sư tổ nắm giữ Nghịch Thiên Kính, tông ta thực sự là không hề lép vế trước Ngũ Chiếu Tiên, dù là Phạm Tâm Tông hiện tại cũng còn lâu mới so sánh nổi.”

Trong mắt toát ra một tia xa xăm, Thiên Cẩm không khỏi hơi ngây ngốc. Hải Long miễn cưỡng kiềm chế tinh thần lại, thầm nghĩ: được tiên khí tốt đến như vậy, còn lâu mới trả lại cho các ngươi. Nên hỏi dò:

“Nghịch Thiên Kính này còn hình dáng gì nữa? Sư tỷ, nói cho ta biết hình dáng nó ra sao thì ta mới giúp các ngươi được.”

Thiên Cẩm than nhẹ một tiếng, nói:

“Nghịch Thiên Kính đang ở trong tay Lệ Thiên, nghĩ muốn lấy về ư là nói dễ hơn làm. Đó là một miếng hộ tâm màu bạc, mặt trên có bạc quang không ngừng lóe ra, chỉ cần chạm đến nó, sẽ có một loại khí hòa tạo cảm giác bình thản. Ngươi cũng không cần cố gắng đi tìm làm gì, có nhiều đây lắm lòng, Thiên Huệ Cốc bọn ta cũng thực cảm kích rồi.”

Hải Long cười thầm, nghĩ, nếu Thiên Cẩm biết hiện tại Nghịch Thiên Kính như lời ngươi nói đang ở trong lòng ngực ta thì không biết sẽ nghĩ sao. Nghịch Thiên Kính, hảo bảo bối của ta, sau này ngươi chính là của ta. Tiên khí hẳn là có đức giả cư chi, nếu nằm trong tay ta, thì phải là của ta. Theo bản năng sờ sờ vào Nghịch Thiên Kính trong ngực, Hải Long hưng phấn dị thường.

Thiên Cẩm đột nhiên nói:

“A! Dâm tặc đây rồi, chúng ta đi xuống thôi.”

Nói xong, nàng thúc dục phi kiếm đáp xuống. Nơi này là chỗ khác của Thông Uyển thành, trong rừng cây rậm rạp, lóe ra một tia ngân quang mỏng manh. Ngay khi Hải Long cùng Thiên Cẩm bay xuống mặt đất, thì hắn thấy rõ ràng là một hào quang màu bạc đường kính hai thước, có một gã áo xám bị nhốt trong đó, cây trường thương gã đang dùng lóe ra tinh quang với ý đồ xuyên phá màn hào quang.

Có thể nguyên nhân do thời gian kéo dài, màn hào quang đã nhạt nhòa đi rất nhiều, hơn nữa trên bề mặt xuất hiện từng vết rạn, hiển nhiên là kiên trì không được lâu nữa. Nhưng, khi Thiên Cẩm kịp đuổi tới, mọi chuyện đã khác, gã áo xám kia thấy tuyệt vọng, hẳn biết, tu vi của mỹ nữ trước mặt này so với mình cao thâm hơn nhiều, căn bản là không có khả năng đào thoát. Không dám đánh vào cấm chế nữa, cười lạnh nói:

“Vi sư tỷ này không biết là người môn hạ nào, sư tỷ, ngài hãy tha cho ta một mạng đi.”

Hải Long nhìn gã từ trên xuống dưới, bình tĩnh xem xét, tên dâm tặc này dung mạo phải nói là hơn mình rất nhiều, chẳng những dáng người cao ngất, mà tướng mạo lại anh tuấn, chỉ là ánh mắt đang toát ra một tia lỗ mãng thôi. Thiên Cẩm vừa thấy dâm tặc trước mặt nhất thời nổi nóng lên, cả giận nói:

“Ai là sư tỷ của ngươi, ngươi thân là người tu chân lại ở nhân gian gian dâm con gái nhà lành, hừ, hôm nay chính là ngày tàn của ngươi.”

Phi kiếm trước người lóe ra, tựa hồ có thể hướng về dâm tặc kia phát ra một kích chí mạng bất cứ lúc nào. Cảm nhận được sát khí trong tâm nàng, gã áo xám kia nhất thời sợ đến mặt trắng bệch ra, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, nói:

“Sư tỷ, ngài tạm tha cho tiểu đệ một lần đi, tiểu đệ chẳng qua là hồ đồ nhất thời mà thôi! Tiểu đệ chính là đệ tử Văn Thiên Lưu, nói vậy sư tỷ cũng là người trong chính đạo à. Nếu sư tỷ nguyên ý, tiểu đệ có thể đệ cử ngài đến Viên Nguyệt Lưu tu luyện.”

Thiên Cẩm từng bước tiến tới tên dâm tặc, khinh thường nói:

“Ai thèm đi Viên Nguyệt Lưu. Thối tha như ngươi cũng tự xưng là người trong chính đạo sao? Chuyện ngày hôm nay khẳng định đây không phải là lần đầu ngươi phạm tội, nếu ta không giết ngươi, sẽ gây thất vọng cho những cô gái vô tội bị ngươi làm nhục.”

Hải Long oán hận nói:

“Đúng vậy, sư tỷ, giết hắn đi. Người này chẳng những gian dâm con gái nhà lành, còn làm ta bị liên lụy, nếu không thì ta động thủ cũng được.”

Thấy Thiên Cẩm cùng Hải Long sẽ không bỏ qua cho mình, dâm tặc sắc mặt đột nhiên trở nên dữ tợn, hét gầm lên:

“Các ngươi dám giết ta. Cha ta là nhị tông chủ Văn Thiên Lưu Hình Thiên chân nhân, mẫu thân ta là nhị tông chủ Viên Nguyệt Lưu Huyền Vũ chân nhân, nếu hôm nay các ngươi giết ta, bọn họ nhất định sẽ báo thù.”

Thiên Cẩm sắc mặt càng lạnh như băng thêm, nhàn nhạt nói:

“Được thôi, ngươi nhớ kỹ, ta là đệ tử Thiên Huệ Cốc, tên là Thiên Cẩm. Vị này chính là đệ tử Liên Văn tông Hải Long. Nếu muốn báo thù, chúng ta rất hoan nghênh.”

Hào quang chợt lóe, chiêu này phi kiếm mang theo hàn băng như lưu tinh từ phía chân trời xuyên qua cấm chế sáp nhập thẳng vào tim tên dâm tặc. Trong



mắt dâm tặc tràn ngập vẻ oán độc, thì thảo nói:

“Ngươi, các ngươi được lắm, chờ đi, phụ mẫu ta sẽ báo thù.”

Oanh một tiếng, vận hành thúc dục trong hân, thân thể chợt bạo liệt, một cái cao bé chỉ có ba tấc theo đỉnh đầu chui ra, bay nhanh ra xa, hình dạng nhỏ nhỏ hoàn toàn giống với tên dâm tặc, chính là đạo thai nguyên anh của hân. Hồng quang chợt lóe, một tiếng kêu thê lương vang lên thảm thiết, vật bé tí vội bay kia đã tan biến. Hải Long bình thân thối thối Huyết Bát Quái trên tay, làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng dâm tặc này cũng đã hình thành thân câu diệt dưới Huyết Bát Quái của hân.

Thiên Cẩm cả giận nói:

“Người làm gì vậy? Ai cho ngươi hủy nguyên anh của hân.”

Hải Long ngẩn người, nói:

“Hân không phải là dâm tặc sao? Hủy nguyên anh là để diệt cỏ tận gốc mà! Vấn Thiên Lư và Viên Nguyệt Lư dù sao cũng là lưỡng đại tông phái chính đạo, nếu để tiểu tử này trở về, sau này sẽ trả thù như hân đã nói, thì chúng ta không phải gặp nguy hiểm sao? Người giống như hân vậy, nên trốn đời không được siêu thoát mới đúng.”

“Nói vậy.”

Thiên Cẩm cả giận nói:

“Chúng ta là người tu chân chính đạo, há có thể dễ dàng đánh người đến hồn phi phách tán sao? Lòng của ngươi quá độc ác, tuy rằng hân sai, nhưng giết hân trừng phạt cũng đã đủ rồi. Dù sao cũng là một tánh mạng trải qua nhiều năm khổ tu, ngươi hủy diệt đạo thai nguyên anh, sẽ làm hân ngay cả chuyển thế cũng không được. Ngươi cho rằng mình thật thông minh sao? Ngươi sai lầm rồi. Bất luận môn phái nào trong chính đạo chúng ta, khi đệ tử gặp nguy hiểm thì sư trưởng đều có cảm ứng, chỉ cần sư trưởng tu vi cao thâm, thậm chí có thể biết đệ tử mình chết do dạng công pháp gì. Ta tha nguyên anh hân, chính là vì để cho sau này còn có thể ăn nói với Vấn Thiên Lư và Viên Nguyệt Lư, mà ngươi lại đánh hân đến hình thân câu diệt, thì cho dù chúng ta có lý cũng biến thành phi lý, hơn nữa lại càng không thể hóa giải cừu hận với Vấn Thiên Lư và Viên Nguyệt Lư. Hừ, dạng như ngươi thì làm sao làm người tu chân được, nề tình Liên Vân Tông nên nhân nhượng, hôm nay ta tha cho ngươi, nếu về sau còn để ta thấy ngươi hạ thủ tàn nhẫn thế này, tất sẽ không nương tay. Ngươi rút đi cho ta.”

Nghe xong lời Thiên Cẩm nói, Hải Long giống như bị một chậu nước lạnh tạt vào, nhiều ngày nay, hân liên tiếp đã bị Chỉ Thủy đạo tôn, Mộc Tùng đạo tôn, Ma Khuê áp bách, nội tâm bị đè nén sớm đã khiến hân sắp bùng nổ, vừa rồi hân hủy diệt đạo thai dâm tặc kia, hoàn toàn là xuất phát từ lòng tốt, nhưng lại bị Thiên Cẩm trách cứ như thế, nội tâm quật cường bốc lên, phần nộ đã không thể kiềm hãm mà bạo phát. Trên mặt thần sắc có chút cau có, Hải Long điên cuồng giận dữ hết:

“Được lắm. Ta giết, chính là ta giết thì sao? Loại người không trong sạch như hân vậy chỉ cần còn lại nguyên anh, thì trong tương lai sẽ trở thành hiểm họa mới, trong mắt ta, hân cùng với yêu ma giống nhau, tổ sư ta từng dạy qua, đối mặt địch nhân nhất định không thể lưu tình, trừ ác chính là làm việc thiện. Ngươi không phải là sợ Vấn Thiên Lư và Viên Nguyệt Lư trả thù sao? Nếu bọn họ tìm được ngươi, ngươi có thể đổ tất cả lên đầu ta nè, dù sao ta cũng vừa mới tu chân không lâu, cùng lắm là bị bọn họ đánh cho hình thân câu diệt cũng được, chẳng lẽ người chính đạo phạm tội thì không thể đánh cho hình thân câu diệt sao? Ta thích thế. Mắng, ngươi dựa vào cái gì mà mắng ta, có bản lĩnh, thì giết ta đi. Ngươi không phải có Cửu Tiên Cẩm sao? Không phải có rất nhiều pháp bảo sao? Đến đây! Ngươi đến đây nè!”

Một bên gào lên, một bên Hải Long thủ sẵn Tiểu Thiết Côn trong tay, cùng với Càn Khôn Giới, Thiết Côn nhất thời biến to biến nhỏ, hân đem toàn bộ pháp lực trong cơ thể đều rót vào bên trong Thiết Côn, cảm tức đối với Thiên Cẩm. Thiên Cẩm nhìn Hải Long đột nhiên biến thành thất thần, nàng không ngờ tới lúc trước hân còn rất sợ chết, bây giờ tại sao trở nên chấp nhất như thế, ở hân một thân áo giáp lam thủy tinh làm nổi bật lên, tràn ngập khí chất cương nghị, tuy rằng vốn vẹn là tu vi Phục Hổ cảnh giới, nhưng Thiên Cẩm lại cảm giác được rõ ràng, trong lòng mình hiện tại lại sinh ra một tia e ngại, tựa hồ không dám nhìn thẳng vào mắt Hải Long.

“Động thủ đi! Ngươi động thủ đi! Tu vi ta thấp thật, sư phó của ta công lực cũng không cao. Người như ta vậy ở Liên Vân Tông căn bản là không ai thêm để ý tới, ngươi muốn vì tên dâm tặc kia mà báo thù thì cứ việc động thủ, Liên Vân Tông sẽ không có ai tìm ngươi làm khó đâu, là tự ta muốn chết. Đến đây, giết ta đi!”

Lời nói của Hải Long tràn ngập bị phẫn, trong lúc tức giận đã hoàn toàn mất lý trí, thấy Thiên Cẩm không chịu động thủ, hân mạnh mẽ tiến lên từng bước, đồng thời Thiết Côn trong tay hướng về đỉnh đầu Thiên Cẩm đánh xuống.

Thiên Cẩm cả kinh, theo bản năng dùng phi kiếm ra đỡ, nhưng biến hóa đã xảy ra làm nàng kinh hãi vô cùng, đang khi phi kiếm của nàng cùng với Tiểu Thiết Côn trong tay Hải Long chạm nhau, phát ra thanh âm chói tai, phi kiếm này tính chất không tệ, nhưng bị vỡ vụn khi chạm đến Tiểu Thiết Côn, hóa thành nhiều mảnh hào quang biến mất trong không khí, mà Tiểu Thiết Côn như không sao cả vẫn hướng về đỉnh đầu nàng đập tới.

Có thể nào Thiên Cẩm cũng không nghĩ ra, ở tình huống tu vi kém nhau ba cấp, vậy mà Hải Long có thể hủy đi pháp khí của nàng, rơi vào đường cùng, vội vàng thúc dục pháp lực vận hành, hai tay huyền hóa ra một đoàn ngân quang không lồ hướng về Tiểu Thiết Côn nghênh tiếp.

Trong tiếng nổ ầm ầm, mặt đất bị luồng khí lưu mãnh mẽ chấn ra một cái hố to, Hải Long lui về liên tiếp ba bước mới đứng vững lại được, mà Thiên Cẩm thì bị lực phản chấn làm bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi. Hải Long ngây người, Thiên Cẩm cũng ngây ra, tình huống này bọn họ đều không ngờ tới, ngay lúc dùng pháp lực trực tiếp oanh kích Tiểu Thiết Côn, trong lòng nàng sinh ra một loại cảm giác như châu châu đá xe, Tiểu Thiết Côn kia đột nhiên sinh ra chân lực cường đại, chẳng những dập tắt pháp lực của nàng, mà còn chấn nàng bay ra ngoài, kinh mạch trong cơ thể bị chấn

động đến trọng thương.

Hải Long phần nộ bởi vì một kích này hoàn toàn bị tiêu thất, hấn hơi giật mình nhìn lại Tiểu Thiết Côn trong tay, như thế nào cũng không ngờ tới, Tiểu Thiết Côn này ở trong tay mình cũng có thể phát huy ra uy lực như thế.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40: Kết Cừ Ván Thiên (Hạ)

Kỳ thật, pháp khí Tiểu Thiết Côn này có đặc điểm lớn nhất là vô kiên bất tòng, trừ chủ nhân ra, những người khác cầm nó trong tay tựa như ngàn cân, trước đó cho dù là Tiếp Thiên đạo tôn cũng bị hoảng sợ khi thấy Hải Long lấy từ trong người ra, huống chi tu vi Thiên Cầm chỉ mới Thai Thành.

Tuy rằng Hải Long không thể phát huy ra hết uy lực của Tiểu Thiết Côn, nhưng bằng vào một thân tự lực phản chấn, Thiên Cầm cũng không thể ngăn cản. Đương nhiên mà nói thì Hải Long cũng không có bao nhiêu thực lực, nếu Thiên Cầm không chọn cùng Tiểu Thiết Côn chống chọi, mà công kích thẳng vào hải Long, thì cho dù có mười Hải Long cũng không có khả năng thắng được Thiên Cầm. Điểm ấy ngay lúc bị đánh bay trong khoảnh khắc nàng mới hiểu được. Nhưng vì thế, đã làm nàng thực sự rung động về uy lực của Tiểu Thiết Côn.

“Không có khả năng này, tuyệt đối không”. Thiên Cầm có chút thất thố nói:

“Cho dù là tiên khí, người chỉ có cảnh giới Phục Hồ dưới tình huống như vậy không có khả năng phát huy ra uy lực như vậy. Vật này rốt cuộc là cái gì?”

Hải Long lạnh lùng nói:

“Dựa vào cái gì người có thể có pháp bảo tốt còn ta thì không? Nếu người muốn giết ta, ngay bây giờ vẫn còn cơ hội, nếu không ta chạy trốn thì không còn cơ hội đâu. Trong tương lai bất luận là Ván Thiên Lưu hay là Viên Nguyệt Lưu hỏi chuyện ngày hôm nay, người cứ việc đổ lên trên đầu ta. Người hãy nghe cho kỹ, ta là Hải Long đạo hiệu Đàm Vũ là đệ tử thứ năm của Liên Vân Tông”.

Nói xong, đem Tiểu Thiết Côn thu về, xoay người bước đi. Nhìn thân ảnh cao ngạo kia của Hải Long, Thiên Cầm liền biết bộ dáng kiêu ngạo vừa rồi của Hải Long vĩnh viễn sẽ không tan biến trong lòng nàng. Những lời Hải Long vừa nói vẫn còn vang vọng bên tai nàng, theo lời Hải Long nói nàng hiểu được Hải Long đột nhiên thay đổi, nhất định trong lòng có rất nhiều thống khổ, nghĩ đến đây nàng không khỏi mềm lòng.

“Chờ một chút”.

Thiên Cầm nhẹ nhàng đứng lên, tuy rằng bị thương, nhưng xem ra bằng vào tu vi của hấn thì cũng không hề gì, liền đuổi theo Hải Long. Lúc này Hải Long tuyệt đối không muốn vì sinh tồn của mình mà làm cho bản thân bị ủy khuất, thân hình đứng lại, lạnh nhạt nói:

“Làm gì? Muốn giết ta sao? Đến đây đi, bất quá ta sẽ không thúc thủ chịu trôi”.

Thiên Cầm đứng cách ở trước mặt Hải Long ngoài năm thước, trong ánh mắt toát ra một vẻ mê mang, than nhẹ một tiếng nói:

“Thực xin lỗi, vừa rồi do ta nói lời càn rỡ, bây giờ ta xin người tha thứ”.

Hải Long mở lớn hai mắt, hấn còn cho là mình nghe lầm, trong ấn tượng của hấn Thiên Cầm dường như là một tòa núi lửa, mà lúc này lại hướng về mình xin lỗi, chẳng lẽ là đang nằm mơ sao?

Trong mắt Thiên Cầm toát ra một tia buồn bã, điềm đạm đáng yêu nói:

“Chẳng lẽ người không chịu tha thứ cho ta sao? Người có còn là nam nhân nữa không, huống gì người còn đã thương ta nữa”.

Đối mặt với tình cảnh như thế, thần thái lạnh như băng của Hải Long không thể duy trì, cười khổ một tiếng nói:

“Không cần phải như vậy đâu, người nói cũng không sai, là bởi vì ta sai lầm mà đắc tội với lương đại tông phái chính đạo. Ta tức giận là vì lời người nói làm ta tổn thương. Lúc đó các người tu vi ai cũng cao hơn ta, ai cũng đều ở trước mặt ta bày ra bộ dáng cao cao tại thượng. Không sai, các người thực lực quả thật rất mạnh, nhưng đó là vì thời gian tu luyện của các người lâu, nếu đồng dạng thời gian, ta so với các người kém cái gì chứ. Ta mới vừa nói lời công đạo xong, hôm nay chuyện này liền bỏ qua không nhắc lại nữa. Cùng lắm thì cũng là một tiểu tử mà thôi”.

Thiên Cầm mỉm cười nói:

“Ta hiểu được tâm tình hiện tại của ngươi, trước kia tại thời điểm ta vừa mới vào Thiên Huệ Cốc, nhìn các sư huynh đệ có tu vi cao thâm như vậy, ta thật sự cũng có tự ti. Thực xin lỗi, lúc trước đều là ta không đúng. Ta không nên hiểu lầm ngươi. Hiện tại có thể tha thứ cho ta chưa? Thân là người tu chân, ngươi sẽ không hẹp hòi như vậy chứ”.

Hải Long bất đắc dĩ lắc đầu nói:

“Ta nói, có gì mà không tha thứ, ngươi làm việc có nguyên tắc của ngươi. Ngươi đã nói thực sự xin lỗi, ta sao lại có thể để ý nhiều đây. Tốt lắm, không ảnh hưởng đến lịch lãm của ngươi nữa, ta phải đi, hiện tại ta chỉ hy vọng nhanh chóng tăng lên thực lực để đương đầu với việc trong tương lai, cho nên ta phải nhanh trở lại Liên Vân Tông để tu luyện”.

Thiên Cầm trong mắt hiện lên một tia giao hoạt nói:

“Ngươi đã tha thứ cho ta, bây giờ chúng ta mới tính đến việc ngươi hủy pháp khí của ta a. Phi kiếm này là do sự phụ của ta tự tay tạo ra, tuy rằng chỉ là kiện linh khí, nhưng không có nó ta không thể phi hành. Lúc ấy là ta không đúng, cho nên ta cũng không trách ngươi, chỉ cần ngươi đưa ta một thanh kiếm khác phẩm chất không sai biệt lắm, thì có thể đi được rồi”.

Nghe xong lời Thiên Cầm nói, Hải Long không khỏi một trận cứng họng. Đúng vậy! Phi kiếm ở trong mắt người tu chân là vô cùng trân quý, nếu không có phi kiếm, trừ khi tu vi cao đến Đạo Long cảnh giới, nếu không căn bản không có khả năng phi hành trong thời gian dài. Nhưng chính mình phải lấy cái gì bồi thường cho nàng đây. Căn răng một cái, hải Long đem Thất Tu kiếm phía sau lưng xuống đưa cho Thiên Cầm nói:

“Kiếm này là do một vị sư trưởng của ta đưa. Phẩm chất hẳn là không dưới phi kiếm kia của ngươi. Ngươi cầm đi, coi như là bồi thường tổn thất”.

Thiên Cầm tiếp nhận Thất Tu Kiếm, bởi vì tu vi Hải Long không đủ, cho nên vẫn chưa cùng với Thất Tu Kiếm hợp nhất, cho nên, phi kiếm này Thiên Cầm có thể dùng được. Dem pháp lực rót vào bên trong Thất Tu Kiếm, một tầng quang hoa mãnh mẽ nhất thời sáng lên, Thiên Cầm nhin không được nói:

“Hảo kiếm”.

Nhìn Hải Long nói:

“Ngươi thật sự đưa thanh kiếm này cho ta sao? Nó chẳng những uy lực không kém, hơn nữa trên chuôi kiếm này có khối bảo thạch có linh khí mười phần, đối với tu luyện mà nói, cực kì có lợi”.

Nàng trước cũng thật không nghĩ là Hải Long sẽ cho mình một thanh kiếm, nhưng lúc này chứng kiến Thất Tu kiếm, nhất thời có một loại cảm giác không muốn buông tay.

Hải Long khẽ thở dài:

“Không đưa làm sao bây giờ? Ai bảo ta làm cho phi kiếm của ngươi bị hủy cơ chứ. Ngươi cầm mà dùng đi a, ta nghĩ ta không biết phải bao lâu thời gian mới tu luyện đến Đẳng Vân cảnh giới, đến lúc đó tùy tiện tìm một thanh phi kiếm cũng được. Bất quá thanh phi kiếm này là do một vị trưởng bối rất tốt tặng cho ta, cho nên ngươi nhất định phải hảo hảo quý trọng nó. Nếu về sau có cơ hội, ta lấy thanh phi kiếm khác đổi lại cho ngươi”.

Hắn như thế nào bỏ được đây? Ở trên người hắn có những nào là pháp khí, trừ Tiểu Thiết Côn ra, hắn thích nhất chính là thanh Thất Tu Kiếm này, chò dù là mới có được Nghịch Thiên Kính, nhưng ở trong lòng hắn có điều không sánh kịp, mất thấy sắp trở thành vật của người khác, tâm tình của hắn tự nhiên sẽ không tốt.

Thiên Cầm thương thức Thất Tu Kiếm một phen, đem nó một lần nữa trở về trong tay Hải Long nói:

“Quên đi, quân tử không đoạt chỗ tốt của người, trả lại cho ngươi a. Bất quá, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi thiếu ta một kiện pháp bảo a. Kỳ thật là ta lừa ngươi. Cừu Tiên Cầm của ta cũng có thể dùng làm phi kiếm. Được rồi, ngươi đi đi. Hy vọng lần sau gặp lại, cảnh giới tu vi của ngươi có thể cho ta một sự ngạc nhiên. Về phần chuyện phát sinh vừa rồi, ta sẽ lập tức trở về Thiên Huệ Cốc hỏi thăm trưởng bối, mời bọn họ qua xử lý, ngươi không cần lo lắng. Hải Long ta sẽ nhớ rõ ngươi. Sau này ắc sẽ có ngày có thể gặp lại”.

Nói xong tay nàng niết pháp quyết, không biết từ nơi nào triệu hồi ra Cừu Tiên Cầm, bay lên trời điều khiển tốc độ phi kiếm rất nhanh hóa thành một điểm lưu tinh màu bạc, biến mất trong tầm mắt của Hải Long

.

Ngơ ngác nhìn Thiên Cầm biến mất, Hải Long trong lòng đột nhiên phát lên một tia da diết, bộ dáng đánh đàn kia của Thiên Cầm vẫn như cũ hiện ra rõ ràng ở trước mắt. Sờ sờ Nghịch Thiên Kính trong lòng, Hải Long đột nhiên sinh ra một cảm giác xúc động muốn đem tiên khí này trả lại cho Thiên Huệ Cốc. Có sức lắc đầu, hắn tự đem ý nghĩ này dẹp qua một bên, hắn biết tiên khí đối với một kiếp tu chân của mình sau này rất trọng yếu. Đồng thời có được Nghịch Thiên Kính cùng với tiên khí Tiểu Thiết Côn, chỉ cần tu vi của mình đạt tới trình độ nhất định, tất nhiên có thể trở thành nhất đại tông sư ở Tu Chân Giới. Trong lòng tràn ngập nghĩ đến tương lai, Hải Long hét dài một tiếng, thu hồi hộ thể Lam Tinh Khải, đem tốc độ tăng lên tới cực hạn, hướng phía tây chạy vội đi.

Sau khi chính đạo tụ hội ở Phạm Tâm Tông, các tông chủ lĩnh suất đi xuống, chính đạo triển khai hành động đối với tà đạo. Bởi vì Chỉ Thủy đạo tôn đang cùng Ngũ Chiếu Tiên Thủy Vận tông chủ tỷ thí bày ra thực lực siêu cường, khiến cho các tông khác đối với Liên Vân Tông kính ý tăng nhiều. Tuy rằng Liên Vân Tông chỉ có Phiêu Miêu đạo tôn, Chỉ Thủy đạo tôn hai người tham gia lần hành động này, nhưng rõ ràng các nàng trở thành chủ lực.

Hai tháng thời gian trôi qua, dưới sự hành động rầm rộ của chính đạo, không ít yêu, tà tông bị giết, bởi vì Ma Tông ẩn nấp không ra, yêu, tà hai tông sau khi mất đi không ít cao thủ thì tinh táo lại, đều noi theo Ma Tông ẩn nấp vào núi hoang đại trạch.

Trong lúc nhất thời, thế lực tà đạo vừa mới nổi lên đột nhiên bị chính đạo áp chế hoàn toàn, Thần châu đại lục một lần nữa khôi phục yên tĩnh. Cao thủ tụ họp của các tông lúc này không dám có chút lơ là, không ngừng như trước truy tìm tung tích tà đạo.

Hôm nay, Phiêu Miểu đạo tôn, Chỉ Thủy đạo tôn hai người chính thức đi thăm dò xung quanh trong lãnh thổ.

“Sur tỷ, đã nhiều ngày như vậy, một chút tin tức của tà đạo cũng không có, dưới sự uy hiếp của chính, bọn chúng đều ẩn núp cả”.

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

“Đây là chuyện tốt a! Đạo trưởng Ma tiêu, không phải là chúng ta hy vọng chúng kiến sao? Đã không có tà đạo uy hiếp, chúng ta cũng có thể ở trên Thần Châu đại lục du lịch một phen”.

Các nàng hiện tại, cũng đã dùng huyền hình thuật thay đổi hình dáng của mình, nhìn qua giống như hai nữ trung niên bình thường mà thôi.

Chỉ Thủy đạo tôn hít sâu không khí trong lành, không chút nào kiêng kỵ nhìn ánh sáng chói mắt trên không trung nói:

“Sur tỷ, gần đây tại sao muội thấy tỷ hay thất thần, suy nghĩ cái gì vậy?”

Phiêu Miểu đạo tôn mặt cười ửng đỏ nói:

“Không có nghĩ cái gì hết, chỉ là cân nhắc đạo pháp thôi”.

Chỉ Thủy đạo tôn cười nói:

“Tỷ định lừa ai vậy! Tới cảnh giới hiện tại của tỷ, đạo pháp tăng lên không phải thuần khiết bằng tu luyện là có thể à, đó là cần cơ duyên. A! Muội biết rồi, nhất định là tỷ suy nghĩ về tiểu tử Hải Long kia phải không. Xem ra muội đã đoán đúng, mặt tỷ càng đỏ hơn kia. Xem ra tỷ thật đúng là phải lòng hắn a!”

Phiêu Miểu đạo tôn cả giận nói:

“Đừng ăn nói lung tung. Chúng ta là người tu chân không thể động lòng phạm. Hiện tại Hải Long hẳn đã trở lại phụ cận Liên Vân Sơn rồi a”.

Chỉ Thủy đạo tôn nói:

“Ai biết được tiểu tử kia, hẳn còn ham chơi hơn cả chúng ta a! Sur tỷ, tuy rằng hắn có thể ảnh hưởng đối với tu vi sau này của tỷ, nhưng muội cảm thấy được, hay là tỷ quá đề cao hắn, tự dung ngay cả Càn Khôn Giới mà mình yêu thích cũng tặng, muội thật không rõ. Tiểu tử kia miệng thực thối, nếu vẫn cho hắn theo bên người, chỉ sợ sớm muộn gì muội cũng bị hắn làm cho tức chết. Trở về, xem muội trị tội hắn như thế nào.”

Nghĩ tới bộ dáng châm ngòi thị phi của Hải Long, Chỉ Thủy đạo tôn liền hận nghiêng răng, không biết vì cái gì, mặc dù nàng có tu vi hàm dưỡng nhưng mỗi lần nhìn thấy Hải Long vẫn nhịn không được phải tức giận.

Phiêu Miểu đạo tôn mỉm cười nói:

“Ta thấy hay là thôi đi. Hẳn dù sao vẫn còn trẻ con, về sau theo tu vi tăng lên, tất sẽ có thành tựu. Bối phận chúng ta so với hẳn dù sao cũng cao hơn nhiều, nếu làm quá mức cũng không tốt. So với ta Thiên Thạch lão gia hỏa kia còn bao che hắn ghê hơn, về Liên Vân Tông, muội còn chưa kịp trừng trị hẳn chỉ sợ Thiên Thạch đã không đáp ứng a. Đừng nhìn ta, ta cũng sẽ không giúp ngươi. Lại nói tiếp, tại thời điểm có Hải Long bên cạnh ta thật sự cảm thấy rất vui vẻ. Hẳn tựa như là niềm vui của ta. Chỉ cần chỗ nào có hắn, không khí vĩnh viễn sẽ không trầm mặc”.

Chỉ Thủy đạo tôn sờ sờ trán Phiêu Miểu đạo tôn vài cái nói:

“Sur tỷ, tỷ thật đúng là bệnh không nhẹ a! Tỷ sẽ không thật sự thích tên tiểu tử kia chứ. Chuyện này là không có khả năng a!”

Phiêu Miểu đạo tôn cau mày nói:

“Đừng làm rộn. Kỳ thật, ta cảm nhận được muội quá mức nhằm vào hắn, nếu muội cẩn thận ngẫm lại, sẽ phát hiện, tuy rằng lời nói có điều không tốt, nhưng cơ hồ đều có đạo lý, còn là bởi lời nói của hắn có điểm thẳng thừng, cho nên không dễ dàng được người tiếp thu a. Ai, hy vọng hắn có thể bình an trở về Liên Vân Sơn”.

Chỉ Thủy đạo tôn trong lòng vừa động, nàng không thể không thừa nhận, Phiêu Miểu đạo tôn nói đều là sự thật, trong đầu hiện lên bộ dáng của Hải Long, dung mạo hẳn không tính là anh tuấn thì mình rõ ràng rồi, than nhẹ một tiếng nói:

“Sur tỷ, tỷ đã nhớ thương hắn như vậy, chúng ta hãy mau trở về núi. Như vậy tỷ không phải có thể xác nhận được hắn có an toàn hay không?”

Phiêu Miểu đạo tôn cười nói:

“Không, ta không nên gấp gáp trở về đâu, thật vất vả đi ra, không du ngoạn vài ba năm thì ta sẽ không trở về khổ tu đâu. Hải Long không phải vật ở trong ao, hấn gặp cơ duyên sớm sẽ một bước lên trời. Xem tướng hấn, cũng không phải người chết non, đi thôi, phía trước tựa hồ có tòa Đại Thành, chúng ta đi xem có cái gì mới mẻ ở đó”.

Cảm giác phiền muộn trong lòng hoàn toàn biến mất, Chi Thủy nói:

“Đây mới là hào sư tử của ta, không uống công muối với tỷ cùng nhau ra ngoài”.

Thân hình hai người cùng điểm, dáng người nhị nữ đồng thời biến mất trong không khí.

Trải qua hai tháng bốn ba, Hải Long rốt cục đi qua Lý Đường quốc cùng với Triệu Tổng quốc tiến nhập vào trong Tây Vực, hai tháng trời trôi qua, trừ bỏ những lúc chạy, cơ hồ hấn đem tất cả thời gian đều dùng để tu luyện. Nhưng cũng giống như trước, bất luận cố gắng cỡ nào, cảnh giới thủy chung vẫn dừng lại như cũ ở Phục Hồ, linh đài chứa pháp lực tựa như không thể thấy vực sâu, hấn thử ngưng tụ nhưng pháp lực cơ hồ đều không chút khách khí bị cắn nuốt đi vào trong cơ thể, hỗn hợp pháp lực tuy rằng dung hợp càng thêm hài hòa, nhưng tu vi lại đình trệ, thủy chung làm cho Hải Long dị thường cảm thấy sa sút.

Nhưng hấn cũng không có buông tha, hấn rất tin tưởng, có cây cây tất nhiên có thu hoạch. Huống chi trước kia ở Ma Vân Phong hầu quần quái nhân từng nói qua phương pháp cấm chế tăng trưởng thực lực, ở trong lòng hấn tín nhiệm nhất chính là vị quái nhân kia. Hấn tin tưởng, quái nhân làm cho hấn hảo hảo tu luyện, tất nhiên có đạo lý của lão. Cho nên, hấn chẳng những không buông tha, ngược lại tu luyện càng thêm chuyên chú.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41: Tà Ác Thi Quỷ (Thượng)

Tây vực hoang vắng, có đến nơi đây, Hải Long mới hiểu được mình ngây thơ mức nào. Lúc còn ở Trung Nguyên, hấn từng nghĩ đến, một khi tiến vào trong Tây vực là tất nhiên có thể tìm được một thôn nhỏ nào đó. Nhưng đến đây rồi, hấn mới biết là mình sai lầm rồi. Địa hình Tây vực rộng lớn, lãnh thổ mở mang, có phần không kém bao nhiêu so với Trung Nguyên. Hơn nữa người ở đây rất thưa thớt, mọi người nơi đây đại bộ phận đều giống như cái thôn lúc trước hấn thấy vậy, đối với thế giới bên ngoài căn bản là không hiểu biết gì.

Khi ở Trung Nguyên hấn còn có thể hỏi đường, nhưng đã đến nơi này thì chỉ còn nước dựa vào bản thân mình mà dò tìm. Ba ngày, chùng qua ba ngày, cao nguyên Tây vực dường như là không có giới hạn, hiện tại hấn cũng không biết rõ, mình đã gần đến Liên Vân Tông hay là càng ngày càng xa hơn nữa. Trên cao nguyên trải rộng khắp này, hấn cảm thấy mình rất là nhỏ bé.

Ánh dương trên cao kia độc ác rọi xuống dưới đất, bởi đây là cao nguyên, nên thời điểm ban ngày không khí luôn nóng rực dị thường, nếu không phải Hải Long có pháp lực, thì e là đã sớm bị ánh mặt trời làm cho khô héo. Lấy từ Càn Khôn Giới ra túi nước uống một ngụm, Hải Long nhìn ra phương xa, thâm kêu khô trong lòng. Trước đó hấn đã gặp được vài ba thôn xóm hay bộ lạc, nhưng sau khi hỏi thăm kết quả thì căn bản là không có ai biết Liên Vân Sơn ở đâu. Hiện tại đã tiến vào cao nguyên Tây vực, tuy rằng có thể phân biệt rõ phương hướng, nhưng hấn cũng không biết nên đi như thế nào.

Đang lúc Hải Long chìm đắm trong suy nghĩ, một bóng người đã tiến gần đến tầm mắt hấn, người đó bước đi thong thả, nhưng mỗi khi đi vài bước thì tự nhiên lại té ngã một cái, có điều, hấn lập tức đứng lên và đi tiếp, tựa hồ có cái gì chấp niệm như đang chống đỡ cho thân thể hấn.

Tại nơi hẻo lánh này chợt thấy bóng người, trong lòng Hải Long không khỏi vui mừng, thân hình khẽ vọt lên, hướng về phía người kia mà chào hỏi. Khi đến gần, hấn mới thấy rõ người bộ dạng người đó, là một gã trung niên hơn bốn mươi tuổi, bộ dáng cực kỳ chật vật, đầu tóc rối bời như tổ quạ che phủ khuôn mặt, y phục trên người thì lam lũ giống với Hải Long lúc gặp tỷ muội Ngọc Hoa. Hai cánh tay trần phơi ra ngoài bị nắng làm xuất hiện nhiều vết thương, làn da sần sùi tựa như vỏ cây khô nứt ra.

Nhẹ nhàng tiến đến trước mặt người trung niên kia, Hải Long hỏi:

“Đại thúc, lão sao vậy?”

Người trung niên bộ dáng nửa muốn phát tiết nhưng lại trắc ẩn chi tâm.

Trung niên nhân nghe được tiếng người, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, sau khi chứng kiến khuôn mặt của hấn, Hải Long không khỏi nuốt vào một ngụm, trung niên nhân này trên mặt đầy lỗ loét, những vết đỏ hồng khô khốc thoạt nhìn ghê tởm vô cùng. Trong cặp mắt đục ngầu kia không có chút thần thái, ngay thời điểm chứng kiến Hải Long, đột nhiên lớn tiếng quát ta:

“Cút, mau cút đi, tránh xa ta ra.”

Hải Long ngẩn người, theo bản năng lui ra sau vài bước, hỏi dò:

“Đại thúc, lão sao vậy? Ta có thể giúp cái gì không? Chỗ ta có nước, cũng có thức ăn.”

Trung niên nhân thân thể run rẩy lên, dùng thanh âm khàn khàn hô:

“Không, không, mau rút đi, mau, tránh xa ta ra, ta không cần người trợ giúp. Mau rút đi.”

Thanh âm của hắn tràn ngập thê lương, thấy tình trạng hắn thê thảm như thế, Hải Long không khỏi nhớ tới trước kia khi mình bị người khác áp bức, rốt cuộc bất chấp kiêng kỵ, sải bước đi đến trước người trung niên nhân, duỗi tay ra chộp tới người hắn. Trung niên nhân giống như là nhìn thấy cái gì khủng bố, mạnh mẽ lùi về phía sau, nhưng hiển nhiên hắn đã vô cùng bạc nhược rồi, lão đảo một cái, nhất thời té ngã xuống đất, một chảo nầy của Hải Long cũng vì thế mà hệt.

“Đừng thương hại ta, tránh ra, chẳng lẽ ngươi muốn chết sao?”

Trung niên nhân thanh âm phát ra càng thê lương.

Hải Long thắc mắc nói:

“Đại thúc, ta không có ác ý, chỉ là ta muốn giúp lão mà thôi. Tại cái nơi rộng lớn này, nếu cứ tiếp tục cố gắng đi nữa, sẽ chết đấy.”

Trong mắt trung niên nhân toát ra một tia thê lương, thì thảo nói:

“Chết, đúng vậy! Chết, chính là ta muốn chết đây! Ngươi mau rời khỏi ta. Ta trúng Thi độc, có thể lấy lang rất mạnh, ta không thể hại ngươi. Nếu bị lấy sang, ngươi cũng biến thành giống như ta vậy. Đừng động vào ta, rời khỏi nơi này nhanh lên.”

“Thi độc? Là độc từ trong tử thi sao? Đại thúc, có thể nói cho ta biết là xảy ra chuyện gì không, nói không chừng ta có thể cứu lão, bất quá thì ta đứng ngoài này nghe. Trước tiên lão nên uống nước. Yên tâm đi, túi nước này tặng luôn cho lão, ta vẫn còn rất nhiều, lão không cần để ý.”

Nói xong, hắn lấy túi nước của mình ném tới.

Có lẽ cảm nhận được tấm lòng của Hải Long, trung niên nhân tựa hồ bình tĩnh lại rất nhiều, quả nhiên hắn khát thật, ôm liền túi nước lên, tu ừng ực, nháy mắt đã nốc hết nửa túi nước vào bụng. Tiếng thờ dóc dần dần vững lại, trung niên nhân khom người vài cái, có chút cảm kích nhìn Hải Long, nói:

“Ngươi trẻ tuổi, cảm ơn ngươi, Ngươi là người tốt.”

Hải Long lần đầu tiên nghe có người gọi mình là người tốt, nhất thời trong lòng dâng lên một tia cảm giác là lạ, hắn vốn cũng không phải là một tên thích chõ mõm vào chuyện người khác, nhưng trung niên kia làm cho hắn gọi nhớ lại, cho nên mới hạ quyết tâm phải trợ giúp hắn. Mỉm cười, nói:

“Đại thúc, nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì. Ta cũng không phải là người thường nha, nói không chừng, ta thật có thể giúp lão.”

Vì muốn biểu hiện sự cường đại của mình, tay trái Hải Long lên, dùng Huyết Bát Quái phát ra một đạo năng lượng màu đỏ, nhất thời bên cạnh cách đó không xa, trên mặt đất bị tạc thành một hố sâu hai thước.

Trung niên nhân kinh ngạc nhìn Hải Long, nói:

“Ngươi, ngươi là? Được rồi, dù sao ta cũng sắp chết, có nói cho ngươi nghe cũng được. Bất quá, ngươi phải đáp ứng cho ta, sau khi nghe xong chuyện này, phải lập tức dùng cái vừa rồi phát ra quang mang đánh ta xuống cái hố kia, sau đó lấy đất chôn lại, nếu được thì tốt nhất là dùng hỏa tiễn thiêu đốt cơ thể ta trước.”

Theo giọng nói của trung niên nhân, Hải Long nghe có vẻ lão rất sợ hãi đối với Thi độc, liền từ chối ý kiến nói:

“Lão đem chuyện của mình nói ra trước, sau đó ta tự nhiên sẽ giúp lão.”

Trung niên nhân kéo đầu mình thấp xuống, che khuôn mặt khủng bố kia lại, khàn khàn nói:

“Ta họ là Sa Ti, vốn là người trong bộ lạc cách nơi đây ngoài mấy mươi dặm. Bọn ta tại Tây vực dựa vào việc chăn thả mà sống, tuy rằng cuộc sống nghèo khổ, nhưng chúng ta đã có những ngày tháng êm ả. Ta có một thê tử xinh đẹp, hai đứa con trai, một hai mươi ba tuổi và một mười bảy tuổi. Bọn chúng là niềm hạnh phúc lớn nhất của ta. Nhưng cuộc sống hạnh phúc của bọn ta đã bị hủy hoại cách đây mấy ngày. Ngày đó, không biết đứa con lớn của ta vì sao mà chăn thả đến khuya mới trở về, khi trở về, trên mặt hắn rất xanh xao. Lúc ấy ta mới nghĩ là do hắn mệt mỏi, cũng không qua để ý tới. Mấy ngày sau đó, hắn vẫn si si dại dại, suốt ngày nằm nghỉ không thèm ăn cơm. Đáng sợ nhất là chuyện xảy ra lúc nửa đêm, tiếng hét thảm làm cho ta tỉnh giấc, tiếng kêu thảm thiết kia là từ hai đứa con trai trong buồng truyền ra, ta cùng với thê tử cuống quýt chạy tới. Ta đã thấy một cảnh tượng khủng khiếp, con trai lớn của ta đang ra sức ghì chặt lấy tiểu nhi tử, không biết từ lúc nào hắn đã mọc ra răng nanh, dùng sức cắn vào yết hầu của tiểu đệ mình, làn da trên mặt hắn thối rữa hoàn toàn, không ngừng chảy ra chất lỏng màu vàng, tiểu nhi tử bị hắn cắn lúc ta chạy tới thì đã tắt thở. Lúc ấy ta rất là hoảng sợ, căn bản là không biết chuyện gì đang xảy ra, mà thê tử thì hô lên một tiếng cứu mạng thật lớn. Đứa con lớn của ta vẫn đứng ở đó, đại ra nhìn ta không nhúc nhích. Sau lúc thê tử la lên, tù trưởng cùng với mọi người trong bộ lạc đều đã chạy đến, tù trưởng kiến thức uyên bác, hắn vừa thấy bộ dáng đứa con lớn của ta, thì biết ngay là bị trúng Thi độc. Thi độc cực kỳ khủng khiếp, nó có đặc tính lây bệnh. Trong bộ lạc chúng ta, mọi người lúc đó đều

có quan hệ tốt với nhau, ai cũng không biết nên xử lý chuyện này thế nào. Thê tử ta sốt ruột vô cùng, xông vào buồng khóc lóc kêu gào tên đứa con lớn. Đột nhiên, hắn xông tới đánh luôn mụ mụ mình, căn bản là không ai kịp ngăn cản, hắn cũng đã cắn vào cuống họng thê tử ta. Tan nát cõi lòng, chỉ một một khắc, mà lòng ta như tan nát. Ta thật là thống khổ, nhà của ta, gia đình của ta. Ta biết, tất cả đã kết thúc. Ta cầm lên một khúc cây, dùng sức đánh thẳng về phía đứa con lớn, với hy vọng hắn có thể buông tha cho thê tử mình, trong quá trình tranh đấu, trước khi bị chết đứa con lớn đã kịp cắn vào tay một cái, còn thê tử đã tắt thở từ lâu. Ta trước kia có luyện qua một ít công phu, còn có chút khí lực, dùng toàn bộ năng lực còn lại, mới vất vả trói đứa con lớn lại. Ta biết, nếu để cho hắn điên cuồng lên, chỉ sợ là toàn bộ bộ lạc đều phơi thây trong tay hắn. Lúc này, thân thể đã chết của tiểu nhi tử cũng bắt đầu run rẩy, tựa hồ như muốn biến thành cương thi. Vì bộ lạc, ta chỉ còn một lựa chọn. Ta cắn chặt răng, trói hai đứa con cùng với thê tử lại cùng một chỗ. Cũng tự tay châm lửa đốt thi thể bọn họ, phải biết rằng, đối phó với cương thi, biện pháp tốt nhất là nên đem thân thể của bọn họ tiêu hủy hoàn toàn. Ngọn lửa lớn kia đã nuốt hết tất cả thân nhân của ta, ta cắn chặt môi đến chảy máu, toàn thân ta không ngừng run lên, nhưng không bằng máu trong lòng ta đang chảy. Cho tới lúc này, ta mới phát hiện ra vết thương trên tay mình bị cắn, ta biết, mình cũng nhiễm Thi độc rồi, vì không để liên lụy mọi người, ta định nhảy vào trong biển lửa, đi cùng với thân nhân ta. Nhưng, mọi người không cho ta tìm chết, cố gắng lôi kéo ta. Tù trưởng cũng an ủi ta, nói chỉ có một chút vết cắn, sẽ không có chuyện gì đâu. Nhưng ta biết hắn chính là đang an ủi ta mà thôi. Thi độc chỉ cần nhiễm một chút thì sẽ lập tức truyền khắp toàn thân, tuy rằng ta không chết, ta vẫn còn thần chí, nhưng Thi độc trên người ta là không có khả năng khu trừ. Ngày hôm nay, ta thừa lúc không ai chú ý bỏ đi, ta chỉ muốn đi thật xa, ta không muốn liên lụy kẻ nào a! Ta thật hận, hận cái cương thi kia đã cắn chết con lớn ta, là nó đã hủy hoại gia đình ta, ta đã ra đi ba ngày, không biết vì sao mà còn chưa chết, người trẻ tuổi, giết ta đi, mau giết ta. Ta quá đau khổ rồi, giúp ta chấm dứt sinh mệnh đi.”

Hải Long trong mắt như có điện, trầm giọng nói:

“Ồ chung quanh thôn các người có cương thi sao? Có phải là Thi quỷ hay không. Nếu là cương thi bình thường, thì sau khi đứa con lớn của lão bị cắn chết, căn bản không có khả năng trở lại bộ lạc. Nhất định là thi quỷ. Hừ, ta với lão quay trở lại bộ lạc, nhất định giúp lão giết Thi quỷ kia báo thù.”

Lúc còn ở Liên Vân Sơn, Hải Long từng nghe Linh Ngọc Tử nói qua chuyện về Thi quỷ. Cái gọi là Thi quỷ, kỳ thật thân thể là người, nhưng bọn chúng vì theo đuổi tu vi pháp lực, mà phương pháp đem chính mình trở thành cương thi, chẳng qua, bọn chúng có được trí tuệ. Đối với Thi quỷ mà nói, bọn chúng dựa vào sinh khí người sống, loại tu luyện giả tà ác này, cho dù là người trong tà đạo cũng không dễ tiện như vậy, cái lợi lớn nhất của tu luyện Thi quỷ chính là có thể trong vài thập niên ngắn mà có thể đạt tới trình độ tu vi cao thâm nhất định, tất nhiên sẽ khiến cho sinh linh đồ thán, Thi độc lây lan, rất có thể sẽ mang đến kiếp nạn hủy diệt nhân loại.

Nghe xong chuyện của Sa Ti trong lòng Hải Long tràn ngập phẫn nộ, bất kể hậu quả thế nào liền đáp ứng thay lão báo thù, lúc này, hắn căn bản là không có lo lắng đến tu vi của mình có đủ đối kháng cùng Thi quỷ hay không.

Sa Ti ngẩng ra một lúc, thì thảo nói:

“Không, ta không thể trở về, hiện tại ta đã biến thành cái dạng này, nếu trở về, sẽ đem Thi độc lây bệnh cho mọi người. Ta không thể trở về. Cảm ơn người, người trẻ tuổi, nói như vậy, người vẫn có thể đến đó giúp ta báo thù. Từ nơi này người vẫn đi về hướng tây là thấy bộ lạc của chúng ta, Thi quỷ mà người nói, rất có thể ở ngay vùng phụ cận a.”

Nói xong, lão mãnh mẽ cầm lên một tảng đá bén nhọn, dùng hết sức đâm vào cổ họng mình. Chết lỏng xanh biếc chảy ra giữa dòng vết thương, sinh mệnh dần dần thoát ly khỏi thân thể Sa Ti. Sa Ti nhìn Hải Long, tuy sắp rời khỏi thế gian này, nhưng có được lời hứa của Hải Long, trong mắt của lão biểu hiện ra thần sắc mãn nguyện. Có hy vọng báo thù, lão đã không còn gì tiếc nuối. Thân thể ngã ảm xuống đất, ra đi.

Hải Long dờ dẩn đứng đó, kỳ thật, vừa rồi hắn cũng có dư thời gian để ngăn cản Sa Ti, nhưng hắn không có làm như vậy. Thân thể Sa Ti đã hoàn toàn bị Thi độc ăn mòn, cho dù Tiếp Thiên đạo tôn hiện ra lúc này cũng chưa chắc có thể cứu lão. Hơn nữa, lão cũng đâu còn mục đích gì để sống trên cõi đời nữa. Tất cả thân nhân đều chết hết, chỉ còn sót lại một mình lão, còn không bằng để cho bọn họ đoàn tụ dưới suối vàng thì tốt hơn.

Một tầng thanh sắc quang mang nhàn nhạt hiện ra xung quang thân thể Hải Long, cột sáng hồng sắc không ngừng từ trong Huyết Bát Quái lao ra, thì thể Sa Ti đã được Hải Long chôn thật sâu dưới đất, một năm mò đột nhiên xuất hiện tại nơi cao nguyên rộng lớn này. Lấy Tiểu Thiết Côn trong người ra, Hải Long thờ sâu, thúc dục pháp lực của mình đến cực hạn, hóa thành hư ảnh hướng về phía Sa Ti chỉ mà lao như tên bắn.

Trong không khí, những giọt nước mưa trong suốt bay là tả. Từng giọt rơi xuống năm mò, sau khi thấm vào rất nhanh, hết thấy đều khôi phục lại bình thường, gió khẽ vuốt qua, mang đến vài phần hiu quạnh. Có lẽ, sau vài năm nữa, tại năm mò này sẽ có thực vật sinh sôi nảy nở a. Sa Ti vĩ đại quên mình vì người, tình cảm sâu đậm sẽ làm chúng khỏe mạnh lớn nhanh dần.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 42: Tà Ác Thi Quỷ (Hạ)

Pháp lực trong cơ thể vận chuyển dữ dội, hỗn hợp năng lượng đã bị Hải Long thúc dục đến cực hạn, mặt đất dưới chân trôi qua rất nhanh, mang theo nỗi bi thương cùng sát ý ngàn ngút, rất nhanh hần liền thấy một bộ lạc được tạo thành từ mấy trăm nóc lều trại, bị vô số hàng rào bện nhện bao bọc lại, chung quanh là vô số cương thi đang có ý đồ vượt rào vào trong, ở bên trong hàng rào, mọi người đang dùng tất cả những thứ gì có thể làm vũ khí được, cố ngăn cản không cho cương thi tấn công vào.

Tuy nhiên, bọn cương thi này không có sinh mệnh, càng không biết cái gì gọi là tử, nên chỉ bằng vào lực lượng thường dân kia thì tất nhiên không thể làm nên cơm cháo gì, bọn chúng vẫn tấn công liên tục vào.

Mọi người trong bộ lạc dĩ nhiên là thế lực có hạn, tuy rằng đã thay phiên nhau ngăn cản, nhưng cứ cái đà này, thì bọn cương thi không sớm thì muộn sẽ sớm phá tan rào chắn. Lúc ấy, mọi người ở đây đều sẽ trở thành như chúng. Thấy cảnh tượng như thế, nhiệt huyết trong lòng Hải Long không khỏi sôi trào, hần biết Thi quý đang ân oán lân cận cũng không dễ dàng buông tha bộ lạc này, thế nào nó cũng mò đến đây.

“A-----“

Tiếng thét vang ra xa nghe lạnh lạnh, toàn thân được phủ trong Tinh Lam Khải Hải Long bay vút lên không, chùng qua vài cái lên xuống, đã tiến đến hàng rào. Hồng quang Huyết Bát Quái bùng lên, ba tên cương thi đã bị đánh dập nát, Hải Long phi thân lên, Tiểu Thiết Côn biến to ra chém xuống, một cỗ lực lượng mãnh liệt chợt phát ra, liên tiếp bảy, tám tên cương thi nổ tung đầu nhất thời chảy ra đất thứ chất lỏng màu xanh biếc.

Đã không còn đầu, bọn chúng chỉ có thể không cam lòng mà té xuống đất, nhưng dù vậy, chúng vẫn như trước không ngừng giết giết. Hải Long đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, Tiểu Thiết Côn cùng với Huyết Bát Quái trong tay phát huy ra uy lực cường đại, hơn trăm tên cương thi dưới sự điên cuồng ấy không ngừng giảm đi đáng kể, mọi người trong bộ lạc nhất thời giảm bớt áp lực, đều giết mình nhìn thân ảnh lam sắc kia tựa như đang nằm mộng.

Tuy rằng chỉ có tu vi Phục Hổ sơ kỳ, nhưng đối phó với loại cương thi bình thường như thế cũng dư sức, theo số lượng cương thi đã giảm nhiều, và bị ảnh hưởng bởi hung lệ khí của Huyết Bát Quái, trên người Hải Long sát khí đã tràn ngập vô biên. Đúng lúc này, găm vang lên một giận dữ, hơn ba mươi tên cương thi xối lại đều hoảng loạn nhảy lui về phía sau, khí lực tà ác tràn ngập tới không lồ, nhất thời Hải Long cảm giác trong lồng ngực bị một trận khó thở, thảm ngời: đã đến rồi.

Đúng vậy, hần phán đoán rất chính xác, một thân ảnh cao lớn, nhảy mỗi một bước mấy chục thước cách đó không xa đang tiếp đến rất nhanh. Hần, đúng là Thi Quý mà Hải Long cần tìm.

Con Thi quý này vốn là một gã đạo tặc ở Trung Nguyên, bởi vì mỗi lần đi cướp đoạt không những đã cướp mà còn giết sạch toàn bộ không chừa một móng khiến cho ai cũng căm phẫn, dưới tình hình như vậy, gã không thể sống yên ở Trung Nguyên nữa, cho nên kéo theo bộ hạ chạy trốn tới Tây Vực, về sau vô tình lấy được một quyển pháp môn về tu luyện Thi quý, trong sách cũng không có nói về cái hại của việc tu luyện Thi quý, quá mừng rỡ, nên gã tu luyện tùy tiện.

Qua vài năm, tuy rằng thực lực của gã so với trước kia đã cường đại gấp mấy lần rồi, có điều, cũng bị biến thành bộ dáng giống như cương thi, không còn một tia dấu hiệu nào là người. Đồng thời, bởi vì tu luyện Thi quý, gã càng trở nên hung tàn hơn, với thực lực cường đại đó đã quay về Trung Nguyên tàn sát bừa bãi, hần vẫn không ngừng tu luyện, đến nay đã có mười năm tu luyện. Gần đây nhất, gã phát hiện ra tu vi mình thủy chung vẫn trì trệ không tiến, không thể đột phá đến Thi Đan cảnh giới, biết được nguyên nhân là do hút sinh khí không đủ, cho nên mới nhắm vào bộ lạc ở gần mình nhất, chỉ cần đạt tới Thi Đan cảnh giới, gã sẽ có thể tạo thành Thi Độc Công thực lực hùng mạnh. Mạnh hơn điển hình như con trai lớn đã chết của Sa Ti...

Mất thấy địch nhân tiếp cận, Hải Long cẩn thận lấy trong người ra Huyền Long, quay đầu lại phía bộ lạc quát to:

“Các người đều lui về lều trại của mình đi, nơi này có ta là đủ rồi.”

“Phải không? Có người là đủ rồi à?”

Thanh âm dị thường khó nghe vang lên, Thi quý đã đứng đối diện cách Hải Long hai mươi thước. Quan sát bên ngoài cho thấy, gã cũng không ghê tởm như những tên cương thi khác, trên người mặc một kiện trường bào màu xám đen, tóc màu vàng khét xóa dài xuống vai, hai tay khô gầy lộ ra bên ngoài, móng tay thật dài lóe ra hào quang xanh biếc, khí tức nguy hiểm không ngừng tỏa ra trên người gã.

Hải Long thầm rùng mình, hét lớn một tiếng:

“Thuận Phong Nhĩ nghe lệnh, tra.”

Hoàng quang chợt lóe rồi biến mất, thân thể Thi quý khẽ run lên, một đạo quang mang màu vàng lóe qua trước mắt Hải Long. Hần không khỏi nuốt một ngụm vào, con Thi quý này đã đạt tới tương đương với Đạo Cổ cảnh giới, tuy rằng có thể khẳng định là gã không biết bay, nhưng so với mình cao hơn hai cảnh giới, thì có thể đối phó nổi sao? Trong lòng đang bồn chồn tính kế thì trước mắt Hải Long lại hiện ra ánh mắt trước khi chết của Sa Ti, ánh mắt kia mang đến cho hần dừng khí vô vàn, nắm thật chặt Tiểu Thiết Côn trong tay, chuẩn bị tinh thần giết chết tên tà ác Thi quý trước mặt này.

Thi quý có chút kinh ngạc nói:

“Nguyên lai là mấy tên tu chân, chẳng trách sao lại dám đến đây chỗ mồm vào chuyện của lão tử, bắt quá, xem qua dường như ngươi cũng không có tu vi cao thâm gì mấy. Thi quý ta tu luyện, mục tiêu chính là dân thường trong bộ lạc, không muốn cùng với bọn tu chân các ngươi đối địch, biết điều nên lập tức rời đi, ta coi như không có chuyện gì xảy ra. Còn bằng không, đừng trách ta không khách khí.”

Tuy rằng thân thể gã đã biến thành cương thi, nhưng cũng thật khôn lanh, biết rằng mình tu luyện Thi quý, là tuyệt đối không nên trêu chọc người tu chân,



một khi có cao thủ đến đây, thì chỉ có nước bị kết liễu tại đây.

Đã quyết định rồi, Hải Long không hề hối hận, nổi giận nói:

“Thi quý, ngươi ngang nhiên dám ở đây làm hại nhân gian, chẳng lẽ không sợ trời phạt sao? Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo, tiêu diệt ngươi hoàn toàn.”

Thi quý hắc hắc cười:

“Thay trời hành đạo? Dựa vào ngươi? Nhìn bộ dạng của ngươi, sợ là ngay cả nguyên anh còn không có, như thế nào đấu cùng ta. Uhm, hút sinh khí của người tu chân bằng với một trăm người bình thường à. Ngươi đã thách thức như thế, lão tử cũng không khách khí nữa.”

Tiếng nói vừa dứt, thân thể cao lớn cứng cồng của gã tung vọt đến Hải Long, tuy nhìn qua hành động này của gã rất ngô ngồ, nhưng tốc độ lại mau lẹ phi thường. Cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã tiến đến trước mặt Hải Long. Hải Long không dám khinh thường, một đạo hồng quang trong tay đưa ra. Hào quang hồng sắc đường kính một thước bắn thật mạnh vào giữa ngực Thi quý.

Nổ oanh một tiếng, thân thể Thi quý đáp trả lại bằng việc bị quăng sang một bên, Hải Long nhất thời mừng rỡ trong lòng, hẳn cũng không ngờ tới, cư nhiên lại thành công dễ dàng như vậy. Nhưng, khi phát hiện thân ảnh Thi quý ổn định lại, Hải Long lại chìm trong tâm trạng. Đối phó với cương thi bình thường rất thuận lợi nhưng lần này Huyết Bát Quái bị mất tác dụng, Thi quý kia tuy rằng phần áo trước ngực bị phá tan thành một vết lớn, nhưng làn da đen nhem bên trong kia lại không có một mảy may tổn hại gì.

“Hắc hắc, tiểu tử, chỉ bằng vào pháp bảo vô dụng này cũng muốn đã thương ta sao? Ngươi chết đến nơi rồi. Thi quý bọn ta tuy không sử dụng pháp khí như người tu chân, nhưng thân thể bọn ta là bất diệt. Ta muốn xem thử cái hồng quang kia của ngươi có thể phát ra bao nhiêu lần.”

Nói xong, thân thể như một hư ảnh, lại vọt lên.

Hải Long thầm rùng mình, lần này hẳn không sử dụng Huyết Bát Quái, mà là trực tiếp dùng Tiểu Thiết Côn nhằm về Thi quý mà bỏ tới, Thi quý cười hắc hắc, vươn bàn tay khô đét ra chụp vào ngọn Tiểu Thiết Côn. Có điều, lần này hẳn đã tính sai. Ngoại trừ Hải Long ra, bất cứ kẻ nào đối mặt với Tiểu Thiết Côn đều giống như bị một lực ngàn cân đã kích. Oanh một tiếng, thân thể Thi quý lao đảo bị đập rớt xuống đất, tiếng xương cốt gãy truyền ra rõ ràng.

Một cơn đem Thi quý hất xuống đất, Hải Long nhất thời hưng phấn vô cùng.

“Cái chó gì mà bất diệt thân, còn không phải bị ta đánh à. Hừ!”

Kỳ thật, nếu lúc này hắn đuổi tới dùng Tiểu Thiết Côn cho một nhát vào đầu Thi quý, thì thật là có khả năng sinh mệnh Thi quý bị hạ thủ dưới tay hắn, nhưng do đang rất đắc ý, Hải Long lại phán đoán sai lầm, sai lầm này, suýt chút nữa làm cho hắn phải bỏ mạng.

Trong tiếng nổ, Thi quý bị đập rơi xuống lún vào đất, một tầng lớn bụi đất che tầm mắt Hải Long lại, ngực đau đớn, hắn cố gắng lui về sau, lam quang trước mắt không ngừng lóe ra. Tiếng động vang lên, dưới năng lượng tấn ra thật lớn, một mảnh hàng rào đã bị Hải Long làm cho cháy rụi, quay cuồng vài vòng trên mặt đất mới ổn định thân thể lại. Hắn hoảng sợ khi phát hiện, Thi quý đang chậm rãi theo bụi đất mà bước từng bước về phía mình, một cánh tay xụi xuống, hiển nhiên đã bị phế đi. Thi quý kia trong mắt hung quang màu đỏ lóe ra liên tục, gã đã trở nên cuồng bạo.

Tinh Lam Khải trên người Hải Long so với trước đã nhạt đi rất nhiều, nó dùng chính năng lượng của mình bảo hộ cho Hải Long, không thì một kích vừa rồi của Thi quý, hoàn toàn có thể lấy đi cái mạng nhỏ của hắn.

Khi ngực bị đá thương ngay vị trí tim, Nghịch Thiên Bảo Kính tán mát ra một cỗ năng lượng âm áp từ bên trong bảo vệ thân thể Hải Long, nếu không, chỉ dựa vào riêng Tinh Lam Khải, thì tuy rằng Hải Long không bị chết, nhưng lúc đó cũng sẽ mất đi lực phản kháng.

Không kịp ngẫm nghĩ nữa, hắn cuống quýt dùng Huyết Bát Quái phát ra một đạo hồng quang đánh tới Thi quý, đứng thủ thế lại trên mặt đất. Vừa rồi lúc phòng ngự Tinh Lam Khải đã lấy đi một lượng pháp lực, hơn nữa đã trước đó đã bị tiêu hao khi đối phó với bọn cương thi, từng trận suy yếu không ngừng ập đến thân thể Hải Long.

Thi quý xoa xoa chỗ ngực bị đánh, oán hận nói:

“Ngươi dám phế một tay của ta, hôm nay không xé nát ngươi ra, ta sẽ không là Thi quý.”

Thân ảnh chợt lóe lên, Thi quý thi triển đến cực hạn tu vi của mình, Hải Long chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều là hình bóng Thi quý, căn bản là không biết ứng phó như thế nào.

Bởi vì không biết được Thi quý thật sẽ tấn công từ hướng nào, nên hắn chỉ phải quơ lung tung Tiểu Thiết Côn trong tay, nhưng, làm sao có thể đánh trúng Thi quý chứ? Ngay khoảnh khắc hắn đang bối rối, sau gáy đột nhiên truyền đến âm phong bén nhọn, không đợi Hải Long kịp né tránh, một trào của Thi quý đã chụp được đầu của hắn. Thi quý đã nghĩ đến, trên người Hải Long có Tinh Lam Khải phòng vệ, nhưng trên đầu lại không có cái gì, đúng là nơi tốt nhất để công kích.

Trong cơn nguy kịch, Nghịch Thiên Bảo Kính liền phát huy tác dụng, tuy rằng tu vi Hải Long còn chưa đủ để khu động nó, nhưng lực phòng ngự tự thân nó bày ra nguyên vẹn. Ngăn quang chợt lóe, Thi quý chỉ cảm thấy mình bắt được một viên thiết cầu cứng ngắc, một cỗ cảm giác nóng rực theo bàn tay truyền vào cơ thể gã, tiên kinh khí chính là khắc tinh của gã, nhất thời kêu thảm một tiếng rút chưởng về.

Cơ hội như vậy Hải Long sao có thể bỏ qua, hai tay cầm lấy Tiểu Thiết Côn dùng hết sức đánh ra, oanh một tiếng, nhất thời đánh Thi quý bay ra khỏi bộ lạc. Kỳ thật, nếu đổi thành một gã tu chân giả Đạo Cổ, cho dù có Nghịch Thiên Bảo Kính bảo hộ, Hải Long rất có thể sẽ bị thương nặng.

Dù hẳn vẫn không thể phát huy ra hết năng lực Nghịch Thiên Bảo Kính, nhưng may sao Thi quý lại sợ nhất chính là tiên linh khí và phật khí, mà hai loại năng lượng này trong cơ thể Hải Long đều có, dưới sự trùng hợp đó, nhất thời khiến cho hắn chuyển từ thể hạ phong sang nắm thượng phong.

Thi quý tuy rằng bị tiên linh khí xâm nhập, nhưng lần này gã cũng không đối chọi với Tiểu Thiết Côn, mà là dựa theo lực đánh ra cường đại của Tiểu Thiết Côn mà nhẹ nhàng bay ra, thẳng ra ngoài trăm mét mới ngừng lại được. Toàn bộ móng tay gã đã hoàn toàn bị phá nát, cánh tay không ngừng lóc ra quang mang màu bạc.

Hải Long mừng thầm trong bụng, nghĩ: Nghịch Thiên Bảo Kính này quả nhiên là bảo bối, nếu không có nó, lão tử chắc đã về châu ông bà. Nếu Nghịch Thiên Kính có thể bảo vệ thân thể, thì mình còn kiêng kỵ cái gì nữa chứ? Nghĩ đến đây, hắn đem toàn bộ pháp lực còn sót lại trong cơ thể, truyền vào Tiểu Thiết Côn bay nhanh đuổi theo Thi quý.

Thi quý cố gắng vận dụng Thi khí của mình đấu tranh cùng Tiên linh khí, may mắn cho gã chỉ là lay động một chút, nếu không, lúc này đã sớm hóa thành tro bụi. Nhưng dù là như vậy, gã cũng không dám công kích Hải Long nữa, thống khổ nỗi giận gầm lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy. Bọn cương thi còn sót lại mất đi sự khống chế của Thi quý, một đám lác lác đứng tại chỗ không biết làm sao.

Thi quý tốc độ quả thật kinh người, Hải Long vận toàn lực truy đuổi thủy chung vẫn không thể đến gần. Trong lòng vừa động, theo Càn Khôn Giới Hải Long lấy ra một chén trà, đây là một trong vật phẩm hắn mua ở Thông Uyên thành, định để làm lễ vật khi trở về. Đôi Côn sang tay trái, hắn đột nhiên tăng tốc, kéo khoảng cách mình và Thi quý gần lại mấy thước, vận dụng tuyệt kỹ ném đá lúc trước khi cùng chơi đùa với Tiểu Cơ Linh, chén trà mạnh mẽ nhắm hướng dưới chân Thi quý mà lao tới. Thi quý vẫn như không có gì mà chạy tiếp, là do hắn nghĩ đến, chỉ cần gây nhiễu loạn dưới chân thì mình có thể đuổi lên kịp.

Răng rắc một tiếng, chén trà biến thành một đồng mảnh nhỏ, tuy Hải Long đem pháp lực rót vào trong đó, nhưng gặp phải Thi quý kia cứng như sắt thép, lại là uống phí, không ảnh hưởng đến tốc độ của gã một chút nào.

Nhìn lại cự ly đang giãn cách ra, Hải Long cắn răng một cái, rút ra chút pháp lực còn thừa lại, mạnh mẽ rót vào trong Huyết Bát Quái, dứt khoát lần thứ hai hướng hai chân Thi quý công kích. Huyết Bát Quái dù sao cũng là pháp bảo, tuy uy lực của nó không thể đã động được Thi quý, nhưng lực đánh vào cũng đủ mạnh.

Oanh một tiếng, hai chân Thi quý bị chấn động mạnh, dưới tác dụng của xung lực, thân thể gã nhất thời lộn ngược lên trời. Hải Long hét dài một tiếng, nhẹ nhàng nhảy vọt lên, hai tay nắm chặt Tiểu Thiết Côn, như là khai thiên tích địa, oanh kích thật mạnh vào ngực Thi quý. Thân thể Thi quý nhất thời bị nện xuống mặt đất.

Sai lầm như trước Hải Long tự nhiên sẽ không tái phạm nữa, lại một côn mạnh mẽ đập vỡ đầu Thi quý, máu bắn vầy ra đều bị Tinh Lam Khải ngăn cản bên ngoài, không thể làm ô nhiễm đến thân thể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43: Thiên Tông Hoảng Trị (Thượng)

Một đám khói đen từ cái đầu bị vỡ của thi quý thoát ra, như thiểm điện bay qua đàn cương thi. Thi quý này tuy rằng chưa thể luyện thành Kim Đan, nhưng có thể lợi dụng thân thể cương thi dùng phương pháp Tả Thi Hoàn Hồn. Lại trải qua một thời gian ngắn tu luyện, có thể khôi phục lại công lực.

Hải long tuy biết rõ rằng hắc khí kia muốn chạy, nhưng lúc này pháp lực đã hoàn toàn hao hết, căn bản không thể đánh ra một kích có lực, chỉ có thể tro mắt nhìn hắc khí hướng đàn cương thi phóng đi.

Đúng lúc này, từng tiếng phạn văn vang lên:

"Nghịệp chương muốn chạy, xem pháp bảo."

Hào quang chọi lóe, một cái bát vàng chắn trước mặt hắc khí, hắc khí nhất thời bốc lên kịch liệt, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, bị kim quang bao phủ bên trong, trong khoảnh khắc đã bị trừ khử biến thành vô hình.

"Phật pháp vô biên, quay đầu là bờ. Các ngươi còn muốn chạy sao"

Kim quang lại lóe sáng, ở vị trí trung tâm thôn xóm gần Hải Long, một cái hồ thật lớn đường kính hơn thước không một tiếng động xuất hiện. Những

cương thì bị Hải Long huỷ diệt cùng những con còn sót lại bị kim quang bao phủ tất cả đều bay lên, một đám rơi vào trong cái hố lớn. Trên bát vàng hào quang sáng rực, nhiều Phật vẫn phức tạp phiêu phù chung quanh nó, trong hồ to cương thì mất đi màu xám đen vốn có, biến thành thân thể chân chính, quang mang chói mắt chợt loé rồi biến mất, mặt đất khôi phục bằng phẳng, hết thấy đều như bình thường.

Tại nơi Phật quang chiếu xuống, Hải Long cảm giác toàn thân không ngừng truyền tới từng trận sáng khoái, trong cơ thể hỗn hợp pháp lực cùng Phật lực vận chuyển chợt gia tốc, tại chính thời gian đó, giúp hắn khôi phục một ít pháp lực. Mắt thấy kim quang biến mất, Hải Long không khỏi âm thầm chặc lưỡi, tu vi Phật pháp cao sâu như thế, so với chính mình quả thực mạnh hơn rất nhiều.

Hào quang chợt loé, một thân ảnh xuất hiện trước người Hải Long, một bàn tay trắng nõn đưa tới, thanh âm nhu hoà nói:

"Thí chủ, ta đỡ người dậy."

Hải Long ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã hoà thượng trẻ tuổi mặc áo cà sa ở trước mặt mình, mặt người này bóng như ngọc, toàn thân bao phủ một tầng Phật quang, nhìn qua tuổi không lớn lắm, tựa hồ cùng mình không sai biệt lắm, hai đầu lông mày có vài phần trẻ con.

Bắt lấy cánh tay trắng nõn kia, một cỗ đại lực truyền đến, kéo hắn đứng lên, Hải Long đứng lên vừa đứng đối mặt với hoà thượng trẻ tuổi, hoà thượng kia so với hắn thấp hơn tấc, dung mạo anh tuấn làm cho nội tâm Hải Long sinh ra một tia xấu hổ. Cau mày hỏi:

"Người là ai? Quý hồn kia bị người diệt sao?"

Thanh niên hòa thượng gật đầu đáp:

"Đúng vậy! Bị ta diệt, một Thí quỷ tà ác giống vậy, sao có thể cho hắn lưu lại nhân gian? Hồn phách của hắn đã bị Phật bát của ta luyện hoá, trải qua thật nhiều kiếp nạn mới có thể đầu thai. Thí chủ, lúc trước thật sự là cảm ơn người ra tay trợ giúp, người thật là một người tốt, nếu không có người, chỉ sợ nơi này người thường đều chết thảm."

Hải Long hừ một tiếng, nói:

"Nếu người ở bên cạnh, vì có gì không chịu viện thủ, chẳng lẽ muốn nhìn ta xấu mặt sao? Nhìn người mặc đồ hoà thượng, chẳng lẽ là người của Phạm Tâm Tông."

Thanh niên hòa thượng ngăn người, nói:

"Cái gì Phạm Tâm Tông, chưa nghe nói qua a! Không phải ta không sớm ra tay, mà là vừa vận đuổi tới, vốn ta ở ngoài trăm dặm tu luyện thiên nhân, đột nhiên nhìn đến bên này tà khí tràn ngập, liền chạy lại đây, may mắn người chặn Thí quỷ ở đây a!"

Hải Long nghi hoặc nhìn hòa thượng, thầm nghĩ, người này ngay cả Phạm Tâm Tông đều chưa nghe nói qua, rõ ràng cho thấy so với mình hắn còn chưa biết gì, tu vi của lại cao như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì? Không được, nhất định phải hỏi cho rõ.

Nghĩ đến đây, hắn làm ra một bộ dạng nghiêm nghị, nói:

"Hàng yêu trừ ma là việc ta nên làm. Huynh đệ không cần khách khí. Phạm Tâm Tông người cũng không biết sao? Thiên hạ hiện nay chính là Phật môn chính tông đứng đầu, ta xem người cũng là một nhà sư, cho nên chắc không phải là người Phạm Tâm Tông đâu. Người đã không thuộc về Phạm Tâm Tông, vậy người tu luyện ở tông phái nào?"

Thanh niên hòa thượng nói:

"Tiểu tăng pháp danh Hoàng Trị, thuộc Thiên tông. Có khả năng người chưa nghe nói qua. Thiên tông chúng ta đã lâu không đi lại ngoài thế giới. Hơn nữa Thiên tông cũng còn lại một mình ta mà thôi. Thí chủ người hẳn là Tu Chân giả. Không nghĩ tới tiểu tăng vừa mới xuất quan, liền gặp ngài, trách không được trước kia sư phó nói, Tu Chân giả cùng chúng ta tu Phật giả giống nhau, lên một lượt thể thiên tâm. Tiểu tăng rất nhỏ theo sư phó tu Phật, đối với trên đời nhiều điều không hiểu lắm, sau này kính xin thí chủ chỉ điểm nhiều hơn."

Hải Long thầm nghĩ, không hiểu cũng tốt. Thiên tông? Quả thật chưa nghe nói qua, bắt quả nhìn hắn tu vi cao như vậy, hẳn là cũng không kém mặt nào, không hiểu thế sự sao? Vậy được rồi.

"Ta gọi là Hải Long, là Liên Vân Tông Ngũ đại đệ tử, Liên Vân Tông người biết không? Chính là đương kim chính đạo đứng đầu trong thất đại tu chân tông phái. Vừa rồi ta nhất thời lơ là suýt nữa làm cho thí quỷ kia đào thoát, nói đến thật sự là hổ thẹn a!"

Hoàng Trị mỉm cười, nói:

"Người có thể thất thủ, ngựa có thể mất móng, thí chủ không cần quá mức chú trọng. Xin hỏi, thí chủ tu hành đã bao lâu?"

Hải Long nói:

"Chỉ mới hơn bốn năm năm. Ta vốn định trở về núi bế quan tu luyện, nhưng ở nơi này gặp thí quỷ, mới trì hoãn. Người thì sao? Nhìn người Phật pháp tu vi không kém, tu hành đã được bao nhiêu năm rồi?"

Hoàng Trị nghe Hải Long nói rồi mỉm cười, thì thào nói:

"Bốn, năm năm? Gần Bốn, năm năm đã mạnh như vậy sao? Ta vừa rồi luyện hoá Thi quý kia có cảm giác được rõ ràng trong hồn phách nó có một cỗ tiên linh khí, có thể sử dụng tiên linh khí tấn công địch, thì tu vi thí chủ cũng đạt tương đương với cảnh giới Đại Viên Mãn phật gia ta đó chứ? Tiểu tăng thật sự là rất kinh ngạc. Ta tu hành hơn nghìn năm, cũng mới tới cảnh giới Tiểu Viên Mãn thôi. Nghĩ đạt tới cảnh giới của thí chủ, không biết phải mất bao lâu nữa, sau này, kính xin thí chủ chỉ điểm nhiều hơn."

Cho dù Hải Long da mặt dày thế nào cũng không nhịn được hơi đỏ lên, hắn đương nhiên biết, tiên linh khí mà Hoàng Trị nói hoàn toàn là tới từ Nghịch Thiên Kính, mình căn bản không có quan hệ gì, nhưng được cao thủ phật môn trước mặt khen tặng, hắn cũng không nhịn được sinh ra một cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

"Đại Viên Mãn là cái gì ta không rõ. Ta cũng không lợi hại như người nói. Bất quá, về sau người có cái gì muốn biết, có thể đến chỗ ta để giải đáp nghi hoặc. Người nói người đã tu luyện cả ngàn năm, nhìn dáng vẻ của người cũng không giống lắm! Người không nên gọi ta là thí chủ, ta gọi là Hải Long, người trực tiếp kêu tên của ta là được rồi."

Hoàng Trị than nhẹ một tiếng, nói:

"Thí . . . a, không, Hải Long huynh, ta bảy tuổi theo sư phụ vào núi tu luyện, phần lớn thời gian đều vây trong bế quan tu luyện cùng nghiên cứu phật pháp, đến nay đã hơn một ngàn hai trăm năm. Từ năm mười tám tuổi về sau, bên ngoài cơ thể ta không phát sinh biến hoá gì, vẫn đều như vậy. Sư phụ lão nhân gia ông ta đối với ta kỳ vọng rất cao, nói ta là Tiên Thiên Phật thể, tu phật so với bình thường nhân dễ dàng hơn, người hi vọng, sau này ta có thể vượt qua Phật kiếp. Nhưng là, cho đến bây giờ, ta còn không biết Phật kiếp là cái gì, hơn nữa tu luyện thời gian dài như vậy, vẫn còn cách xa cảnh giới Đại Viên Mãn."

Hải Long cười nói:

"Bất quá mới hơn một nghìn năm mà thôi, ta biết rất nhiều kỹ năng tu luyện tốt của các cao nhân mấy ngàn năm tuổi. Tu luyện không thể sốt ruột, một khi nôn nóng, sẽ tẩu hỏa nhập ma nguy hiểm. Như vậy đi, ta biết một vị tông chủ phật tông Phạm Tâm Tông, có thể nói hắn là người đương thời tu phật lợi hại nhất, có cơ hội, nhờ hắn chỉ điểm người một phen thì được rồi."

Hoàng Trị bởi vì bị sư phụ nhiều năm giáo huấn, đối với tu luyện cực kỳ chấp nhất, nghe xong Hải Long trong lời nói nhất thời mừng rỡ, chặn lại nói:

"Cám ơn, cám ơn Hải Long huynh, sau này tiểu tăng nếu có thành tựu, sẽ tạ lễ cho huynh. Ta vừa mới xuất quan không lâu, sư phụ trước khi viên tịch từng giao phó cho ta, sau khi đạt tới cảnh giới Tiểu Viên Mãn, liền ra ngoài rèn luyện. Hiện tại ta cũng không biết nên đi nơi nào, như vậy đi, ta về sau sẽ đi cùng người được không, có Hải Long huynh tốt như vậy đi với ta, đối với tu vi của ta nhất định có chỗ tốt a."

Hải Long trong lòng mừng thầm, có một vị tu phật cao thủ như vậy đi theo mình, cho dù Ma Tông phái người đuổi theo, mình cũng không cần phải sợ. Ở ngoài lại nhắm mí nhủ thầm nói:

"Chuyện này không tốt đâu. Ta muốn quay về Liên Vân Tông tu luyện, hơn nữa giữa chúng ta lại không có bất cứ quan hệ nào, mang theo người trở về, chỉ sợ trường bối sư môn ta lại mất hứng."

Hoàng Trị mở trừng hai mắt, nói:

"Vậy làm sao bây giờ? Tiểu tăng thật sự rất muốn đi theo Hải Long huynh cùng nhau du ngoạn, xin người tác thành cho ta đi."

Hắn vừa mới vừa xuất sơn, tâm trí cơ hồ dừng lại ở thời còn trẻ con, sau khi gặp được Hải Long, trực giác của người tu phật nói cho hắn biết, người này là hoàn toàn có thể tín nhiệm, dường như trong sóng dữ bắt được cây cọc cứu sinh, hắn hiện tại phi thường không muốn rời khỏi Hải Long.

Hải Long cố nén hưng phấn trong lòng, trầm ngâm nói:

"Như vậy đi, người nhận ta làm đại ca, chỉ cần người trở thành huynh đệ của ta, đến Liên Vân Tông, các trưởng bối cũng sẽ không nói gì. Thế nào?"

Hoàng Trị nghi ngờ nói:

"Nhận người làm đại ca? Nhưng là, ta hơn người cả ngàn tuổi, hơn người rất nhiều a! Chuyện này không ổn đâu."

Hải Long nghiêm mặt nói:

"Cái gì gọi là cường giả vi tôn, người tu phật nhiều năm, thậm chí ngay cả một chút ý niệm hồng trần trong đầu cũng đều nhìn không thấu, chẳng trách không thể đạt đến Đại Viên Mãn cảnh giới. Đây cũng là một trong những khảo nghiệm, người chẳng những phải nhận ta làm đại ca, còn phải hết thảy đều nghe theo sắp xếp của ta, đối với ta phải cung kính, không được ý mình tu vi cao mà kiêu ngạo, như vậy, là cách tốt nhất để tôi luyện tâm tính. Người hiểu chưa?". Nói xong còn làm ra vẻ như là ta đang giúp người .

Nghe xong lời Hải Long nói, Hoàng Trị toàn thân đầy mồ hôi lạnh, thì thào nói:

"Đúng a! Sao ta không nhìn thấu được phong tục hồng trần chứ. Hải Long huynh, à, không, Hải Long đại ca, đa tạ chỉ điểm của người, từ giờ trở đi, Hoàng Trị sẽ là tiểu đệ, bất luận có chuyện gì, đều do đại ca phân phó."

Nói xong, chấp tay trước ngực hướng Hải Long bái xuống

Hải Long kinh ngạc thấy được những đốm trên đầu Hoàng Trị, tăng nhân bình thường đều là chín đốm, mà hắn lại có tới mười sáu cái, có tiểu đệ cường đại như vậy, mình coi như trở lại Liên Vân Tông cũng không cần sợ bị khi phụ nữa. Nghĩ đến chỗ hưng phấn, khoe miệng không khỏi mỉm cười, nói:

"Ta về sau sẽ kêu ngươi là tiểu Trị nha."

Nói xong câu đó, Hải Long không khỏi cảm thấy mắc cười rộ lên, tiểu Trị, cảm giác như thế nào giống như là nói trớ sang. Mặc kệ, không chịu nhận tên mình đặt cũng không được, có một trớ sang tiểu đệ cũng là chuyện bình thường.

Lúc này, người trong thôn rất cục ý thức được chuyện bên ngoài đã chấm dứt, một ít kẻ gan lớn từ trong túp lều vội chạy ra, khi bọn họ không còn nhìn thấy cương thi, không tự chủ được hoan hô lên. Một lát sau, toàn bộ Bộ Lạc nhất thời biến thành một mảnh đại dương sung sướng. Bọn họ dõng hàng rào, mấy trăm người cùng nhau hướng Hải Long và Hoàng Trị chạy tới

Hoàng Trị nhìn thấy mọi người ùn ùn kéo tới, nhất thời hoảng sợ, nói:

"Hải Long đại ca, bọn họ làm cái gì vậy?"

Hải Long cười nói:

"Chúng ta tiêu diệt Thi quý cùng cương thi, bọn họ tự nhiên là đến cảm tạ thôi. Chờ bọn họ chạy tới ngươi không cần lên tiếng, hết thấy đã có ta."

Hoàng Trị sợ nhất cùng người giao tiếp, gặp Hải Long đảm nhiệm, nhất thời cảm kích nói:

"Đại ca, đi theo ngươi thật tốt. Nếu về sau tiểu tăng có thể giúp ngươi gánh vác cái gì, cứ mở miệng."

Các thôn dân rất cuộc cũng tới trước mặt hai người, dưới tình huống không có bất kỳ người chỉ huy, bọn họ đồng loạt quỳ rạp xuống đất, hướng Hải Long nói:

"Đa tạ ân công đã cứu Bộ Lạc chúng ta."

Trước đó, bọn họ chỉ có thấy Hải Long ra tay sau khi chạy vào trong lều trốn mất, căn bản không biết việc trọng yếu là do Hoàng Trị hoàn thành, lập tức đem Hải Long trở thành đại cứu tinh.

Hải Long lẳng lẳng nói:

"Mọi người mau đứng lên, trừ ma vệ đạo là việc ta nên làm, không cần cảm tạ. Xin hỏi, các ngươi vị nào là tù trưởng?"

Các thôn dân như trước quỳ ở nơi đó, ánh mắt của bọn họ đều tản ra cảm kích xuất phát từ nội tâm, một lão già cầm đầu nhìn qua năm, sáu mươi tuổi nói:

"Ta chính là tù trưởng, ân công, xin ngài phân phó."

Mất thấy trước mặt một mảng người quỳ xuống, Hải Long dần dần có chút không thích ứng, lắc mình đến một bên, nói:

"Tù trưởng, lão mau bảo mọi người đứng lên, nếu không, ta sẽ đi khỏi nơi này."

Tù trưởng mỉm cười, sau khi cân nhắc lợi hại, bất đắc dĩ phải chỉ huy tất cả mọi người đứng lên. Hải Long nói:

"Tù trưởng, lão có biết một người tên là Sa Ti không?"

Tù trưởng toàn thân run lên, nói:

"Biết, đương nhiên biết, đó là hảo huynh đệ của ta! Hắn thật sự rất thâm, một nhà đều bị cương thi làm hại. Ân công, ngài quen hắn sao?"

Hồi tưởng lại bộ dạng của Sa Ti, Hải Long không khỏi trong lòng đau xót, đem chính mình như thế nào gặp được Sa Ti trải qua nói một lần:

"... Sau khi nghe lão thuật lại, ta thật sự rất hận, lại có người như thế hung tàn tu luyện Thi quý, vì thế phải mau chóng tìm ra, Thi quý quả thật lợi hại, ta cùng Hoàng Trị huynh đệ đồng tâm hiệp lực giết, rốt cục đưa bọn họ toàn bộ thanh trừ hết. Các ngươi yên tâm, sau này sẽ không có Thi quý tới quấy rầy các ngươi nữa. Kỳ thật, nói đúng hơn, thì hắn là Sa Ti cứu vớt các ngươi. Ta đã đem hắn an táng ở ngoài mười dặm về hướng đông, nơi đó có một sườn đất rất rõ ràng, hi vọng các ngươi có thể cho hắn một cặp chén. Bởi vì hắn trên người có Thi độc, cho nên các ngươi cho hắn ngủ yên ở nơi đây thì tốt hơn."

Đôi mắt hơi đỏ lên, Hải Long âm thầm cúi đầu. Ở phía sau hắn Hoàng Trị âm thầm gật đầu, thầm nghĩ: Đại ca vừa nhận này thật là một người tốt.

Từ nay về sau, hắn khẳng định một mực đi theo Hải Long, trở thành tiểu đệ trung thành nhất.

## Chương 44: Thiên Tông Hoàng Trị (Hạ)

Tù trưởng sớm đã lệ rơi đầy mặt, cung kính nói:

“Đa tạ ân công đã giúp Sa Ti huynh đệ an táng, những việc làm của ân công ngày hôm nay, bộ lạc Khách Nhĩ Man chúng ta không dám quên. Thịnh ân công đến bộ lạc của chúng ta nghỉ ngơi một chút a. Để chúng ta được trọn tình chủ nhà”.

Thôn dân tự động dạt ra thành đường. Bụng Hải Long quả thực hơi đói, mấy ngày nay vẫn cảnh màn trời chiếu đất, hắn cũng muốn tìm một chỗ hảo hảo nghỉ ngơi một chút. Quay đầu liếc mắt nhìn Hoàng Trị một cái, lúc này mới đi hướng về bộ lạc.

Tây Vực bộ lạc vốn rất là hiếu khách, hướng chi Hải Long là đại ân nhân của bọn hắn, các hộ gia đình đều lấy đồ tốt nhất của chính mình ra tiếp đãi hai người Hải Long, trong lúc đó lo mổ dê thịt trâu, vội vàng chuẩn bị tiệc.

Làm cho Hải Long mở rộng tầm mắt chính là, buổi tối mới vừa ăn một lần cơm, Hoàng Trị liền cầm gấp lên một cái đùi dê lớn, nhìn hắn bộ dáng tay đầy mỡ, sao còn giống người xuất gia.

“Uy, ta hỏi này tiểu Trì, các ngươi tu phật không phải ăn chay sao?” Hải Long nghi hoặc hỏi.

Hoàng Trị thương thức mùi thịt dê nướng ngào ngạt, vẻ mặt đầy thỏa mãn nói:

“Thiên Tông chúng ta là không kiêng kỵ điều này. Sư phụ lão nhân gia ông ta thích nhất là rượu thịt, mỗi khi ta đi theo người tu luyện, qua một thời gian ngắn, người phải rời núi để mua đồ ăn, lão nhân gia thường nói, rượu thịt mặc dù cao sang, nhưng phật ở trong lòng, tu phật không nhất định phải cầu nệ hình thức, chỉ cần đừng thờ phụng phật tổ với dáng vóc tiêu tụy, ăn chút rượu thịt cũng không thể sao. Oa, đại ca, thịt dê này mùi vị thật thơm, vừa thơm vừa mềm, có thể sánh bằng thịt sư phụ nướng. Người cũng ăn đi!” Nói xong, lập tức lấy bát lớn mà rót rượu

Hải Long tròn mắt há mồm nhìn hắn, cười khổ nói:

“Nguyên lai ngươi còn là một hòa thượng rượu thịt. Bất quá, ta thích. Ghét nhất là bị quản thúc sinh sống. Ăn, ăn nhiều một chút”.

Nhìn bộ dáng hai người Hải Long, tù trưởng bộ lạc Khách Nhĩ Man nhất thời mặt mày hớn hở, liên tục hướng hai người Hải Long mời rượu, Hải Long trời sinh tửu lượng rất lớn, mà rượu này tác dụng lại chậm, vừa nhỏ, ước chừng hết mấy chục chén mà hắn vẫn không có một tí men say nào, vừa ăn, hắn hướng tù trưởng hỏi:

“Ngài biết ở Tây Vực chúng ta có tòa núi Liên Vân Sơn không?”

Tù trưởng ngây ra một lúc nói:

“Đường như có a. Ân công, ngươi muốn đi nơi nào? Không bằng ở lại nơi này của chúng ta lâu một chút, tuy rằng nơi này không thực giàu có, nhưng cam đoan mỗi ngày ngài có thể ăn thịt dê thịt trâu”.

Đối với thanh niên trước mặt này, hắn là phát ra từ tình cảm nội tâm. Hơn nữa theo tâm tư mà nói, nếu Hải Long có thể ở đây thời gian dài, đối với bộ lạc mới có lợi.

Hải Long lắc lắc đầu nói:

“Ta còn phải mau trở về. Nơi đó mới là nhà của ta a! Tù trưởng người chỉ cần nhớ phương hướng Liên Vân Sơn nói cho ta là tốt rồi”.

Tù trưởng thở dài, hắn cũng biết không lưu được, nói:

“Ân công, không đối gạt ngài, trong tộc chúng ta có một bảo vật, có nó ngài nhất định có thể tìm thấy Liên Vân Sơn. Ngài chờ một chút, ta đi một chút sẽ trở lại”.

Nói xong, hắn xoay người ra khỏi lều trại, một lát sau cầm một cuộn da quay lại.

Hai tay đưa cuộn da lên nói:

“Ân công, đây là bảo vật tổ truyền của tộc ta, vật này sẽ đưa cho ngài a”.

Hải Long ngẩn người, nghĩ thầm rằng, chẳng lẽ tảng bảo đồ phải không? Nếu là thật thì chính mình phát tài. Nghĩ đến đây, vội vàng nhận lấy. Tù trưởng giải thích nói:

“Đây là bản đồ toàn bộ Tây Vực, là tổ tiên trong lúc vô tình có được. Chẳng qua mặt trên nguyên vốn không có đánh dấu tên, bộ lạc Khách Nhĩ Man của chúng ta không ngừng thăm dò, ghi rõ ra một ít địa danh đã biết, vừa rồi ta xem một chút, cũng không có Liên Vân Sơn theo như lời ngài nói. Nhưng trong bản đồ này có rất nhiều núi cao sông lớn, nếu ngài đối với địa hình nơi đó quen thuộc, hẳn là có thể tìm tới vị trí xác thực a. Ta có thể giúp ngài, cũng chỉ được như vậy”.

Tuy rằng trong lòng Hải Long có chút thất vọng, nhưng hẳn cũng biết đây là cái hiện tại mình rất cần, một bên nói lời cảm tạ, một bên mở ra cuốn da. Bản đồ này dùng da dê làm nên, công nghệ thấp phần tốt, tuy rằng rõ ràng đã rất cũ, nhưng không có chút tổn hại. Trên bản đồ vẽ các loại núi, sông ngòi địa hình, quả thật có chút đánh dấu.

Hoàng Trị tò mò lại gần, nhìn bản đồ nói:

“Đây thật sự là kiện bảo vật, vẽ nó không biết cần phải trải qua bao nhiêu thời gian a! Ta xem, chỉ có thể là tiên nhân làm nên”.

Hải Long liếc mắt nhìn hẳn nói:

“Chỗ nào có nhiều tiên nhân như vậy, ngay cả người tu chân chúng ta, chỉ cần hạ quyết tâm, dùng một quãng thời gian dài cũng có thể vẽ ra giống thế. Tù trưởng, thật sự là cảm ơn ngài, bất quá, bản đồ này rất trân quý, ngài chỉ cần cho chúng ta nhìn mặt trên bất chước vẽ lại một ít là được rồi”.

Tù trưởng lắc lắc đầu nói:

“Nếu như không có hai vị ân công, sợ là bộ lạc Khách Nhĩ Man chúng ta không còn tồn tại. Bản gốc tự chúng ta có lưu mấy phần, như vậy đã đủ rồi. Phần này là trân phẩm nguyên bản ngài nhất định phải nhận lấy a! Bằng không tộc nhân sẽ trách tội ta. Bộ lạc Khách Nhĩ Man của ta đối đãi với bằng hữu từ trước đến nay không phải keo kiệt”.

Hải Long gật gật đầu nói:

“Ta đây không khách khí nữa, cảm ơn ngài tù trưởng”.

Đêm đó, do có cảm giác say nên Hải Long cùng với Hoàng Trị ngủ sớm. Sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn, Hoàng Trị đã bị Hải Long kéo từ trong chăn ra.

Ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoàng Trị có chút bất mãn nói:

“Hải Long đại ca, trời còn chưa sáng đâu, ca gọi đệ dậy làm gì, để cho đệ ngủ tiếp một lát nữa đi”.

Hải Long gõ một cái ở cái đầu trọc của Hoàng Trị nói:

“Ngủ cái gì mà ngủ, đi nhanh thôi. Bộ lạc này quá nhiệt tình, nếu chúng ta đi ban ngày, chỉ sợ sẽ có rất nhiều phiền toái”.

“À”

Hoàng trị bất đắc dĩ đứng lên, thắt lại cái thắt lưng, đem áo cà sa mặc vào trên người, Hải Long thúc dục pháp lực rót vào Càn Khôn Giới, từ bên trong lấy ra mấy thứ đồ vật này nọ, sau đó nhìn lên bản đồ, cùng với Hoàng Trị lặng lẽ ly khai bộ lạc. Vừa đi, Hải Long hỏi Hoàng Trị:

“Ngươi có thể bay hay không?”

Hoàng Trị gật đầu nói:

“Đương nhiên có thể? Đây đại ca, ca không biết là chúng ta đi bộ như vậy đối với tu hành sẽ rất có lợi sao? Sự phụ của đệ từng lưu lại một quyển sách chứng thực, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường. Nếu là đi bằng đường bộ, tự nhiên là rất quan trọng. A! Đúng rồi, đại ca, ca để lại cái gì trong bộ lạc vậy, dường như là giấy mà”.

Hải Long cười hắc hắc nói:

“Ngươi đây không hiểu rồi. Ta lưu lại đó chính là ngân phiếu một vạn lượng, dùng nó có thể đi đổi rất nhiều đồ vật. Ngày hôm qua chúng ta ăn nhiều đồ như vậy, lại cầm bản đồ của người ta, tất yếu nên phải hồi đáp thôi”.

Kỳ thật Hải Long cũng không có tâm địa tốt như vậy, tác phong của hắn từ trước đến nay là hại người lợi mình, chẳng qua bởi vì bộ lạc kia cùng với thôn mà hắn lớn lên có nhiều điều tương tự, lại bị Sa Ti làm cho cảm động, cho nên mới làm như vậy. Hải Long không biết chính là, từ lúc đêm qua, Hoàng Trị cũng đã vì toàn bộ thôn dân mà tạo ra một ma pháp cấm chế, cho dù lại có Thi quý cấp bậc giống như vậy tà vật xâm lấn, cũng chắc chắn có thể phản hồi lại.

Hoàng Trị kính nể nhìn Hải Long nói:

“Đại ca, ca lo lắng đích thực chu đáo, đệ đều không nghĩ tới a! Đi theo ca, đệ quả thực may mắn”.

Hải Long đặc ý nói:

“Đó là đương nhiên, ta là người thông minh nhất thiên hạ. Buổi sáng gọi người rời giường trước, ta đã tìm được đại khái phương hướng Liên Vân Sơn. Ta đây cũng là lần đầu tiên rời núi, bây giờ tìm về quả thật không có chút dễ dàng a!”

Nói xong, hần mở bản đồ ra, chỉ phía dưới một địa phương nói:

“Vị trí hiện tại của chúng ta là chỗ này, người hướng lên trên xem, ở mặt trên tấm địa đồ này những chỗ dùng kí hiệu mây mù thay thế, nên đó là Liên Vân Sơn, dù sao nơi đó tông phái chúng ta cũng trừ bỏ ngoại nhân bên ngoài, người bên ngoài không có khả năng đi vào. Không thể nói là khẳng định tuyệt đối, nhưng cũng là tám chín phần mười a”.

Hoàng Tri vui vẻ nói:

“Tốt lắm a! Chúng ta hãy mau trở về Liên Vân Tông a. Ngay cả đại ca người đều lợi hại như vậy, vậy sư phụ người chẳng phải là thần tiên trong loài người sao”.

Hải Long đương nhiên nói:

“Nơi đó của chúng ta là nhân gian tiên cảnh, chờ người tới rồi, sẽ hiểu. Đúng rồi, sư phụ của người là hạng người gì? Hần như thế nào viên tịch chứ?”

Hoàng Tri âm thầm nói:

“Sư phụ đối với đệ tốt lắm, chuyện tình mới đây đệ nhớ không rõ lắm, khi đó đệ dường như không có cha mẹ, tại thời điểm lưu lạc ở ngoài đường đệ được sư phó mang đi. Sau đó đệ liền đi theo sư phó ở trong núi tu luyện, ước chừng một trăm năm, sư phó đột nhiên nói cho đệ biết, đại hạn của người đã tới, liền ở trong núi tọa hóa. Lão nhân gia, ông ấy đi thật yên bình. Ở lúc sắp chết, người nói cho ta biết, nói rằng mình thủy chung không có dùng khí Đại Viên Mãn cảnh giới tối hậu, tâm chí không đủ kiên định, không thích hợp để tu luyện nữa, chỉ có lựa chọn tọa hóa thành thạch bảo tồn lấy phật niệm, có lẽ ngàn vạn năm sau, chờ phật niệm người động lại, có thể một lần nữa sống lại. Sư phụ nói đệ là thiên tài tu phật, để cho đệ bế quan trăm năm sau mới ra khỏi núi, sau đó liền viên tịch. Đệ thật sự là khổ cực, sư phụ là thân nhân duy nhất, người đã chết, đệ liền trở thành đơn độc. Bất quá, Phật tổ đối đãi thật sự là không tệ, ngày hôm qua lại làm cho đệ gặp được đại ca, về sau lại có ca để dựa vào, đại ca, cảm ơn ca để cho đệ đi theo bên cạnh”.

Hải Long trong lòng khẽ run, hần biết, chính mình chỉ là muốn lợi dụng Hoàng Tri mà thôi, căn bản là không phải nghĩ muốn giúp cái gì, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm xúc khó có thể đè nén, hần mạnh mẽ xoay người nói:

“Đi nhanh lên”.

Nói xong, thúc dục pháp lực, rất nhanh hướng xa xa mà đi. Hoàng Tri nhìn bóng dáng Hải Long, than nhẹ một tiếng nói:

“Đại ca, đi theo ca, có lẽ chính đệ là nhân vật tối trọng yếu trong hành trình lịch luyện chi hành a”.

Màu vàng phật quang sáng lên, không kịp thấy hần làm gì, đã đuổi tới sau lưng Hải Long, liền như vậy lơ lửng theo phía sau Hải Long.

Đã xác định được phương hướng, đi tới liền dễ dàng hơn, dựa theo bản đồ, một ngày công phu bọn họ đã đi tới Liên Vân Sơn được một phần mười lộ trình.

Hoàng Tri nhíu mày dừng lại cước bộ nói:

“Đại ca, thâm sơn cùng cốc này, ngay cả nơi tránh gió cũng không có, buổi tối chúng ta ăn cái gì a! Đệ đói bụng”.

Hải Long cười nói:

“Người như vậy, làm sao giống người tu luyện phật pháp, tục gia lục dục ta xem người cũng chưa đoạn tuyệt. Ăn, uống, ngủ lại không quên được. Chẳng lẽ người không biết cái gì gọi là lục căn thanh tịnh sao? Nếu hiện ta cả ngày cho người ăn uống, trong tương lai sẽ hại tu vi người đình trệ, thì cũng đừng trách mắng ta”.

Theo Hải Long một ngày, Hoàng Tri dường như cũng đã bị hần cuốn hút, hắc hắc cười nói:

“Ở thời điểm tu luyện đệ luôn lục căn thanh tịnh, trong ngày thường tự do một ít cũng không có gì, như vậy mới có thể làm cho lòng, chí càng chuyên chú a! Thật muốn ăn một bữa như ngày hôm qua a, hồi tưởng lại thịt dê kia đệ, đệ liền...”

Hải Long tức giận nói:

“Được rồi, đừng say mê, chúng ta hôm nay sẽ ở trong này nghỉ ngơi a. Chạy một ngày, ta đã có phần mệt mỏi”.

Nói xong, liền đặt mình ngồi trên mặt đất.

Hoàng Tri mở trừng hai mắt nói:



“Đại ca, không phải đâu? Ở ngay trong này sao. Như thế nào cũng phải tìm tằm rừng cây nhỏ hoặc là triền núi, hay địa phương khác a. Cao nguyên buổi tối là rất lạnh. Ca xem đệ đây làn da trắng nõn, ca có thể nhẫn tâm làm cho đệ đông lạnh sao?”

Hải Long khinh thường hừ một tiếng, liền nằm xuống đất nói:

“Tít nói nhảm đi, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không biết ngươi đã sớm đã đạt tới trình độ hàn độc bất xâm rồi sao? Cho dù không có chỗ ở, không ăn không uống, đối với ngươi cũng sẽ không có cái gì ảnh hưởng”.

Hoàng Trị bất mãn ngồi vào một bên nói:

“Cho dù phật lực của đệ có thể đạt tới trình độ theo như lời ca nói, đệ đây cũng nguyện ý ngủ ngon a! Nói như thế nào ca cũng là đại ca của đệ, vậy nên chiều cổ đệ đi”.

Nói xong, hằm hừ một tiếng vận khí, biểu lộ tâm tình trẻ con không thể nghi ngờ.

Hải Long bây giờ còn thật không dám đắc tội với người mà chính mình lừa tới để làm bảo tiêu, nghiêng người ngồi dậy, tiến đến bên Hoàng Trị nói:

“Thế nào, đổi à?”

Hoàng Trị nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới hắn, Hải Long cười hắc hắc, tay phải trao một cái vào hư không, nhất thời một chân gà phi nện đã xuất hiện ở trong tay, dùng sức cắn một cái mớ hồ nói:

“Ai, chân gà này ăn ngon thật a! Đáng tiếc có người điều khí no rồi, không cần phải ăn”.

Nói xong, liền đem chân gà nhét vào bụng. Hết thấy đều lọt vào mắt Hoàng Trị, hắn không khỏi mở to hai mắt nhìn, dựa vào tu vi của hắn, cũng chưa nhìn ra Hải Long lấy chân gà từ đâu mà ra, theo mùi thơm từ chân gà truyền đến, cũng không phải là dùng pháp lực bắt chước tạo ra, mà là mỹ vị hàng thật giá thật. Nuốt nước bọt, Hoàng Trị thử thăm dò nói:

“Đại ca, chân gà của ca còn hay không. Có thể cấp cho tiểu đệ ta một cái không. Bụng đệ thật sự đói a!”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 45: Quy Đồ Ngẫu Ngộ (Thượng)

Hải Long ăn sạch sẽ chân gà không chừa lại cái gì nói:

“Có, tất nhiên là có, bất quá sinh khí của ngươi rất tốt, còn cần ăn chân gà sao? Uống gió tây bắc không phải no rồi sao?”

Hắn hiện tại đã dần dần nắm rõ được nhược điểm của Hoàng Trị, trong lòng thầm nghĩ, người này tuyệt đối là kẻ ham ăn điển hình, chỉ cần nắm chắc dạ dày hắn sẽ không sợ hắn không nghe mình. Nếu để cho Ngộ Vân lão hòa thượng kia chứng kiến có người tu phật như vậy, chỉ sợ đã sớm tức phát điên. Nghĩ đến đây, Hải Long không tự chủ được nở nụ cười.

Hoàng Trị hiện tại cũng chỉ đành phải vậy, khoác lên bả vai Hải Long cười cười làm lành nói:

“Lão đại là một nhân vật đáng kính, tiểu đệ làm sao dám giận dữ với ngài chứ? Đem cho đệ một chút đi”.

Hải Long vỗ vỗ bả vai Hoàng Trị nói:

“Ngươi hiểu được là tốt rồi, nếu về sau còn tái diễn, ta liền cho ngươi ‘tuyệt thực’ ”.

Một chảo vào hư không, lại xuất hiện một cái chân gà, tiện tay đưa cho Hoàng Trị. Hoàng Trị mừng rỡ tiếp nhận, vội vàng há mồm gặm lấy gặm để. Hải Long tay phải huy động liên tục, đầu tiên là xuất hiện miếng da dê, tiếp theo giống như thế lại hiện ra thức ăn phía trên da dê, cuối cùng hắn còn đưa ra hai bầu rượu, chân gà trong miệng Hoàng Trị thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. Tuy rằng hắn cảm giác được pháp lực dao động, nhưng cũng không rõ mấy thứ này là từ đâu mà đến.

Trong lòng Hải Long âm thầm đắc ý, tất cả đều do hắn trước kia bỏ vào trong Càn Khôn Giới. Từ khi hấp thu tiên linh khí của Nghịch Thiên Bảo Kính, hắn lại phát hiện tại thời điểm mình dùng Càn Khôn Giới, liền không có thanh quang phát ra, hơn nữa sử dụng lại càng thêm thuận buồm xuôi gió. Càn Khôn Giới cất giữ đồ tươi rất tốt, bất luận để bên trong bao lâu, đều giống như khi vừa mới bỏ vào vậy.

Hải Long quả thật ăn uống không thua Hoàng Trị, vì vậy lúc trước ở Thông Uyển thành đại bộ phận ngân lượng đều dùng để mua đồ ăn, hiện tại đồ trong Càn Khôn giới cũng chỉ có một người ăn, một năm cũng ăn không hết.

“Ăn nhanh đi, ăn xong rồi nghỉ ngơi sớm một chút”.

Một cuốn da lớn xuất hiện, động tác Hải Long nhanh chóng tạo ra một cái lều trại bằng da đơn giản nhanh chóng xuất hiện trên mặt đất, Hải Long tìm một chỗ tương đối bằng phẳng, dùng đỉnh lớn cố định lều trại cho tốt, lúc này mới tiếp tục gặm lấy gặm để ăn tiếp. Hết thấy những việc hẩn làm đều làm cho tâm của Hoàng Trị rung động thật sâu. Ở trong mắt Hoàng Trị, Hải long dường như giống Quan âm, nghĩ muốn cái gì đều có thể tùy tay biến ra. Tôn kính trong lòng nhất thời tăng lên.

Cơm no rượu say xong, hai người chui vào bên trong lều trại, Hải Long từ trong lòng lấy ra bảo bối Tiểu Thiết Côn đặt ở bên cạnh, có sức nặng của pháp bảo, cho dù ở cao nguyên gió thổi lạnh thấu xương, cũng không có khả năng đem lều trại thổi bay đi. Hoàng Trị vừa thấy được Tiểu Thiết Côn, nhất thời trong mắt bắn ra một tia sắc bén, một vòng phát quang kim hoàng sắc theo chung quanh thân thể hẩn tỏa ra, giống như cảm ứng được cái gì đó, Tiểu Thiết Côn cũng phát ra một tiếng vang nhỏ.

“Đại ca, đây, đây là bảo bối gì. Trong đó tựa hồ ẩn chứa Phật lực khổng lồ”.

Hải Long đắc ý cười nói:

“Muốn biết sao? Trước tiên ngươi nói cho ta biết ngày hôm qua ngươi dùng cái đại kim bát kia là gì vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết nó là cái gì”.

Hoàng Trị nói:

“Phật bát kia là một trong những món pháp bảo của sư phụ truyền cho đệ, là Phật môn chí bảo, là thánh vật hàng yêu phục ma, tên là Bồ Đề Bát. Dùng Phật lực thúc dục làm cho nó sinh ra kim quang rất cường hãn mà có công hiệu, uy lực sẽ tùy thuộc vào lực rót vào mà tăng giảm, yêu ma gặp phải, tất cả đều phải e ngại. Cái gọi là, Tu bồ đề. Vu ý vân hà. Như Lai đắc A Nậu đa la tam miểu tam bồ đề da. Tu Bồ Đề. Ngã Phật có giải thích qua. Vô hữu định pháp. Danh A Nậu đa la tam miểu tam bồ đề. Cũng vô hữu định pháp.”

Khi hẩn nói lên Phật hiệu là lúc, trên mặt không có một tia trẻ con nào, rất trang nghiêm, tựa như cao tăng đắc đạo. Phật khí trên người minh mông mà ra, làm cho Hải Long có cảm giác xuân phong.

“Được rồi, được rồi. Cái gì mà loạn hết cả lên, ngươi nói ra Phật hiệu này ta nghe không hiểu. Xem ra Bồ Đề Bát này của ngươi, so với Ngô Huyền bản tôn sử dụng Phật Bát mà lúc trước ta nhìn thấy ở Phạm Tâm Tông mạnh hơn không ít a! Bất quá so với Tiểu Thiết Côn của ta, chỉ sợ còn kém một ít a. Tiểu Thiết Côn của ta đây tên là Vạn Ma Tát Phục Côn, nói cách khác, cho dù qua một Vạn Ác Ma, nó cũng có thể dẹp yên”.

Hẩn nào đâu có biết tên gọi chân chính của Tiểu Thiết Côn là gì, hoàn toàn là vì khoe khoang mà nói như vậy thôi. Hoàng Trị tin là thật, không khỏi đuôi tay ra hướng về Tiểu Thiết Côn, Hải Long cũng không ngăn cản.

Tại thời điểm tay Hoàng Trị cầm được Tiểu Thiết Côn cũng là lúc, Tiểu Thiết Côn đột nhiên phóng ra hào quang màu vàng rất mãnh liệt, Hoàng Trị phát ra Phật lực thể nhưng hoàn toàn đều bị hút vào, trong lúc nhất thời kim quang lưu chuyển, Hải Long và Hoàng Trị đều mở mắt không ra. Hoàng Trị muốn cầm Tiểu Thiết Côn lên, nhưng cho dù hẩn đem Phật lực thúc dục vận đến cực hạn, cũng chỉ có thể nâng lên một góc mà thôi.

“Rất nặng, không hổ là Vạn Ma Tát Phục Côn. Đại ca, pháp bảo này của ca so với Bồ Đề Bát của đệ mạnh hơn rất nhiều a! Đệ thấy ca cầm thực dễ dàng, như thế nào vừa đến tay đệ lại nặng như vậy”.

Hải Long khoác lác vô si nói:

“Đó là đương nhiên, ta tu vi so với ngươi cao thâm hơn mà thôi, tự nhiên có thể dễ dàng cầm lên”.

Nói xong, thoải mái đem Tiểu Thiết Côn nắm vào trong tay mình. Bởi vì Hoàng Trị rót Phật lực vào, Tiểu Thiết Côn trở nên kì nhiệt vô cùng, năng lượng minh mông theo thân côn truyền vào cơ thể Hải Long, hỗn hợp năng lượng mới đến này rất mới mẻ, nhất thời rất nhanh vận chuyển. Hải Long không kịp hướng Hoàng Trị giải thích, cũng đã tiến vào nhập định. Hoàng Trị chứng kiến trong cơ thể Hải Long đột nhiên trào ra một tầng nhàn nhạt, tuy rằng xa không bằng chính mình phát ra Phật lực cường đại, nhưng lực lượng này đúng là giống mình, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ đại ca cũng là người tu Phật sao?

Chính vào lúc này, hào quang đột biến, hào quang màu xanh nhạt hiện ra, nhất thời mang đến cho Hoàng Trị một cảm giác rất bất đồng, tuy rằng vẫn như cũ là chính tông pháp lực, nhưng tuyệt đối không phải Phật lực. Ít khi hào quang lại xảy ra biến hóa, từ thanh chuyển lam, tiên linh khí tinh thuần phiêu nhiên mà ra, tính chất này cùng với lúc trước Hoàng Trị luyện hóa hồn phách Thi quý rất giống nhau, chứng kiến tình hình như thế, Hoàng Trị không khỏi há hốc miệng, thì thào nói:

“Không thể nào, trên người đại ca như thế nào xuất hiện ba loại tuyệt học này, điều này cũng thật là không hiểu nổi”.

Lam quang xuất hiện đồng thời, ngực Hải Long sáng lên một đoàn hào quang màu bạc, một tầng vô hình tán phát ra không khí, đem Hoàng Trị đẩy sang một bên, Hoàng Trị cảm giác được rõ ràng, tầng khí này lấy tiên linh khí làm cơ sở, nhưng loại tiên linh khí này uy lực rất mạnh, cho dù chính mình có thể dùng Phật lực phá, cũng sẽ không thực dễ dàng. Đại ca quả thực rất thần bí, hẩn rốt cuộc là làm như thế nào, thể nhưng lấy bản thân dung hợp ba loại năng lượng tính chất hoàn toàn bất đồng, tuy rằng ba loại năng lượng này đều có tính chất tinh thuần, thuộc chính đạo, nhưng nghĩ muốn đưa vào dung hợp, thật sự là quá khó khăn.

Kỳ thật, đừng nói hấn không rõ, chính là bản thân Hải Long cũng không rõ ràng lắm vì cái gì mà ba loại năng lượng ở trong cơ thể không xung đột lẫn nhau mà lại dung hợp. Nghịch Thiên kinh không hồ là tiên giả chỉ bảo, Tuy rằng Hải Long không có thể khống chế nó, nhưng ở trạng thái Hải Long tiến vào tu luyện, nó tự tản ra một vòng bảo hộ chẳng những có thể ngăn cản ngoại ma xâm lấn, thậm chí có thể ngăn cản cả cao thủ Đẳng Phong cảnh giới công kích. Có nó, cho dù Hải Long gặp được địch nhân so với mình mạnh hơn, ít nhất cũng đủ để tự bảo vệ mình. Hoàng Trị hâm mộ nhìn thoáng qua Hải Long đang cầm Tiểu Thiết Côn trong lòng bàn tay, dùng chính phật lực mình ở trong lều trại tạo ra một mảnh không gian chống đỡ, bắt đầu tĩnh tu.

Không biết qua bao lâu thời gian, Hải Long chậm rãi mở mắt ra, Tiểu Thiết Côn trong tay đã khôi phục trạng thái bình thường, trong cơ thể hỗn hợp năng lượng lại hòa hợp lại một chỗ, giống như trước đây, thể tích dung hợp cũng không có chút nào gia tăng, sau khi tu luyện Tiểu Thiết Côn bị Hoàng Trị dẫn phát phật lực sớm đã bị cắn nuốt. Tuy rằng tu vi không có tăng, Nhưng Hải Long cảm giác được một trận thần thanh khí爽.

Hoàng Trị khoanh chân tọa ở trước mặt hấn, trên người tản ra hào quang nhàn nhạt, hoàn toàn có bộ dáng trang nghiêm. Hải Long biết khi tu luyện sợ nhất là bị quấy rầy, một khi tẩu hỏa nhập ma, sẽ không chỉ dùng từ nguy hiểm để hình dung, vừa định ra ngoài lều trại hít thở không khí lại nghe Hoàng Trị nói:

“Đại ca, ca cũng thật cường hấn, ước chừng tu luyện bảy ngày bảy đêm mới thanh tịnh lại”.

Hoàng Trị tu vi đã đạt tới trình độ nhất định, ở địa phương này, hấn căn bản sẽ không đem lục giác hoàn toàn phong bế, Hải Long chấm dứt tu luyện, hấn liền tỉnh lại.

Hải Long giả giả đầu đầu nói:

“Bảy ngày lâu vậy sao? Ta như thế nào không biết”.

Trong lòng vui vẻ, hấn đương nhiên biết, tu luyện liên tục thời gian càng dài, đối với tu vi mới có lợi.

Hoàng Trị nghiêm mặt nói:

“Người xuất gia không nói lời nói dối, đệ vẫn duy trì thanh tịnh, đương nhiên biết qua bao lâu thời gian”.

Hải Long khinh thường hừ một tiếng nói:

“Người mà tính là người xuất gia à, lại uống rượu với ăn thịt, nhiều lắm cũng chỉ là hòa thượng rượu thịt thôi. Ta xem, tương lai có lẽ người còn muốn cầu xin ta giúp người tìm lão bà. Ta có thể mai mối Liên Hoa Tông tông chủ a, các nàng nơi đó đều là nữ nhân tu phật”.

Nói xong, Hải Long không có hảo ý hắc hắc nở nụ cười. Chính hấn sớm quyết định, chờ về sau tu vi cao, phải tìm đạo侣, ít nhất phải có dung mạo giống Thiên Cảm mới được.

Nghe xong lời Hải Long nói, Hoàng Trị trên mặt trang nghiêm nhất thời biến mất không còn một mảnh, cười khổ nói:

“Đại ca, ca nên chừa cho tiểu tăng vài phần mặt mũi a. Chuyện tìm lão bà này tuyệt đối không thể. Sư phụ từng nói qua, nữ nhân là lão hồ, cho dù là nữ nhân tu phật cũng không ngoại lệ. Đệ có thể tưởng tượng ra cảnh mỗi ngày ở cùng một chỗ với một con hồ a”.

Hải Long cười nói:

“Người thôi đi, người mới thấy qua mấy người phụ nữ. Cổ nhân nói, yếu điệu thực nữ, quân tư hảo cầu. Cái này cũng không có gì lớn lao, người tu chân chúng ta kết thành đạo侣 cũng không ít. Ài, kỳ thật ngày thường ta cũng không phải tu luyện thời gian dài như vậy, ngày đó vạn ma tất phục còn bị người kích phát năng lượng, vì không lãng phí, ta chỉ có thể tĩnh tu hấp thu. Thế nào, pháp bảo của ta lợi hại không?”

Hoàng Trị phát ra từ nội tâm gắt đầu, nói:

“Đại ca, vạn tà tất phục còn kia đúng là kiện pháp bảo phi thường lợi hại, đệ căn bản không nhìn ra nông sâu của nó, trong đó ẩn chứa phật lực khổng lồ, cùng với người tu luyện phát ra thanh quang năng lượng. Kia hấn là người tu chân các người gọi là pháp lực a. Đệ còn là lần đầu tiên nhìn thấy một kiện pháp bảo có được hai loại năng lượng bất đồng. Càng chưa thấy qua người giống như đại ca cư nhiên có được ba loại năng lượng tu vi cao thâm, tiểu đệ thực sự là bội phục”

Hải Long kinh ngạc nói:

“Làm sao người biết ta luyện có ba loại năng lượng?”

Hoàng Trị đem hiện tượng dị thường khi Hải Long nhập định tu luyện nói qua một lần. Nghe xong hấn nói, Hải Long nhũn mày, thì thào nói:

“Cũng không biết đây là họa hay phúc, xem ra thật muốn nhanh trở về núi, sớm gặp quái nhân tiền bối mới tốt”.

Nghĩ đến đây, hấn đứng lên nói tiếp:

“Đi thôi, tu luyện nhiều ngày như vậy chúng ta cũng nên đi”.

Nói xong, thu hồi Tiểu Thiết Côn định ra khỏi lều trại. Hoàng Trị giữ chặt hân nói:

“Đại ca, từ từ hân đi”.

Hải Long ngẩn người, nói:

“Làm sao vậy?”

Hoàng Trị có chút ngượng ngừng nói:

“Đã bảy ngày không ăn cái gì, đệ có chút đói bụng. Chúng ta ăn trước rồi lên đường cũng không muộn, cũng tốt cho khí lực thôi”.

Hải Long cười nói:

“Ngươi lại đói bụng, rõ ràng chính là tham ăn. Được rồi chịu theo ý ngươi”.

Hoàng Trị rất hưng phấn, dù loại mỹ vị xuất hiện, hai người có một bữa cơm no đủ, lúc này mới ra đi.

Mười ngày sau, hai người dựa theo bản đồ rất cục đi tới phía bắc Tây Vực, trước mắt cảnh vật dần dần quen thuộc, Hải Long trong lòng dâng lên một loại cảm giác nhớ nhà, rốt cuộc chờ không được bảo Hoàng Trị cưỡi bộ nhanh hơn hướng phương bắc vội đi. Rốt cục, mặt trời phía tây chậm rãi hạ xuống cũng là lúc hân nhìn thấy được thôn nhỏ mà mình sinh ra.

Dừng chân đứng lại, Hải Long lập tức ngây ngốc tại chỗ, Hoàng Trị đi theo phía sau Hải Long không biết được tình hình suýt nữa đã đâm vào phía sau lưng Hải Long, nhất thời hoảng sợ.

“Đại ca, sao dừng lại”.

Hải Long thì thào nói:

“Nhà, ta, ta đã về đến nhà”.

Ngô Văn ngẩn người nói:

“Nhà? Chẳng lẽ thôn này chính là Liên Vân Tông sao? Ca không phải nói...”

Hải Long lắc lắc đầu nói:

“Không, nơi này không phải Liên Vân Tông chúng ta, đây là nơi sinh dưỡng của ta, ta được sinh ra trong cái thôn nhỏ này. Nơi này ta có một vị bằng hữu tốt nhất”.

Nói xong hân chợt gia tốc, bay nhanh hướng thôn chạy đi. Rồi đi cũng đã năm năm thời gian, hân khát vọng cỡ nào có thể lập tức nhìn thấy Trương Hạo từ nhỏ lớn lên cùng nhau a!

Tây Vực thôn nhỏ rất bình thường, cùng với trước kia cũng không có gì khác, chung quang đều im lặng như vậy, Hải Long biết, bọn họ hiện tại hân là đến phía sau thôn trông trọt. Hết thấy đối với hân mà nói, thật sự rất quen thuộc. Cơ hồ không có gì hân đi thẳng đến nhà Trương Hạo, thì thào nhắc tới:

“Giá, tên lão cá nguoi. Ngươi nhất định có ở nhà a!”

Thôn rất nhỏ, lấy tốc độ Hải Long hiện tại bất quá mất vài lần nháy mắt công phu mà thôi. Nhà Trương Hạo rõ ràng xuất hiện trước mặt, phiến cửa gỗ rách nát kia vẫn như trước che đậy, Hải Long mạnh mẽ đẩy cửa vào hồ lớn:

“Giá, ta tới thăm nguoi. Tiểu tử nguoi mau đi ra cho ta”.

Âm thanh thật lớn cơ hồ truyền khắp toàn bộ thôn. Hải Long kích động nhìn ngôi nhà đang mở cửa, một vị lão nhân run rẩy từ bên trong đi ra. Hải Long đương nhiên biết, lão nhân kia đúng là phụ thân Trương Hạo. Thân hình chợt lóe, Hải Long đi đến bên cạnh lão nhân, lão nhân có chút kinh hoàng lui về phía sau từng bước, dưới chân lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Ngươi, ngươi là ai? Ngươi, ngươi là ai?”

Hải Long bắt lấy bả vai lão nhân kích động nói:

“Trương thúc, Trương thúc, là con đây! Con là Hải Long, người không nhớ a”.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 46: Quy Đồ Ngẫu Ngộ (Hạ)

Lão nhân ánh mắt đục ngầu càng thêm âm đạm, hoàn toàn lú lẫn, lúc này từ trong nhà gỗ một phụ nữ trung niên bước ra, dĩ nhiên là bà cũng đã nghe Hải Long nói, chờ dần đứng đây quan sát Hải Long, thì thảo nói:

“Ngươi, ngươi là Hải Long. Không, không, người là ma quỷ, còn con ta, con ta đâu.”

Khóc nức lên, bà ta gắng gượng bước tới, chớp lấy Hải Long, người loạng choạng.

Hải Long đứng đực ra, một loại cảm giác từ đáy lòng dâng lên, vội la lên:

“Trương thúc, Trương thẩm, hai người sao vậy? Tiểu đậu Nha đâu? Hắn đi đâu rồi?”

Trương thúc hoàn toàn dại ra, còn Trương thẩm thì gào khóc, chỉ vào Hải Long mắng:

“Ngươi không phải là Hải Long, ngươi là ác ma, còn con ta, ngươi còn muốn gặp nó à.”

Hoàng Trị từ bên người Hải Long xuất hiện ra, thấp giọng nói:

“Đại ca, thần trí bọn họ tựa hồ không tỉnh táo, để đệ giúp họ một chút a. A đi đã phạt, phạt pháp vô biên, quay đầu là bờ, phạt tính hiền lành. Theo thể khởi dụng, Diệu lợi vô cùng, Bàn nhược giả, Tức trí dã. Lấy Tuệ làm phương pháp. Dựa vào Trí quyết đoán. Thị nhất thiết thì trung giác chiếu tâm. Thị nhất thiết chư phạt A Nậu Đa La tam miểu tam Bồ Đề pháp.”

Hai tay kết hợp thành pháp ấn, một vòng hào quang màu vàng hướng về Trương thúc, Trương thẩm bao trùm tới, phạt lực không lồ không ngừng thanh lọc thể xác và tinh thần bọn họ. Dưới phạt lực bao phủ, Trương thúc, Trương thẩm dần dần bình tĩnh lại. Có điều vẫn đang dại ra.

Hải Long liếc qua Hoàng Trị một cái, biết là lúc này không nên làm bọn họ kích động, chỉ ôn nhu nói:

“Trương thẩm, con thật là Hải Long đây! Người xem, mắt con vẫn hí nè. Người còn nhớ không? Mới trước đây, người là người tốt với con nhất, con không có cha mẹ, cứ vậy người đã nuôi con khôn lớn, con thích nhất là món khoai lang của người. Có một dạo, con và Trương Hạo nghịch phá, đã làm vỡ đầu hắn, người cũng không trách con. Ở trong lòng Hải Long, người giống như là mẹ a! Trương thẩm, chẳng qua là con được tẩy rửa sạch sẽ, ăn mặc cũng tom tát, nhưng đúng là Hải Long đây!”

Nghe xong những lời Hải Long nói, trong mắt Trương thẩm rốt cục đã dâng lên một tia thần thái, run rẩy vươn tay sờ soạng Hải Long, Hải Long cẩn thận nắm tay Trương thẩm đặt lên mặt mình, ôn nhu nói:

“Trương thẩm, con chính là Hải Long a! Rốt cuộc là sao vậy? Vì sao Trương thúc lại đột nhiên trở nên già nua như thế, tiểu đậu nha đâu? Hắn đi đâu rồi?”

“Hải Long, ngươi thật là Hải Long.”

Giống như gặp được thân nhân, Trương thẩm ôm lấy Hải Long gắt gao, nước mắt tràn mi,

“Tiểu đậu nha, nó bị người bắt đi rồi. Hải Long, nó có nói con đi học bản lĩnh, con nhất định phải cứu nó, nhất định phải cứu nó nha! Ta chỉ có một đứa con trai, nếu không có nó, hai lão già bọn ta về sau sẽ sống thế nào!”

Hải Long an ủi nói:

“Trương thẩm, trước tiên người nên bình tĩnh một chút, kể lại sự tình một lần, tiểu đậu nha rốt cuộc bị ai bắt đi.”

Trong lòng hắn còn khẩn trương hơn Trương thẩm, Trương Hạo là đứa bạn thân nhất từ nhỏ, hắn còn đợi Trương Hạo sớm ngày có thể đến Liên Vân Tông hội ngộ cùng mình.

Trương thẩm xoa xoa nước mắt trên mặt, nói:

“Chuyện là vậy. Sau khi con đi rồi, tiểu đậu nha mỗi ngày đều trốn mình trong phòng không biết làm gì, cũng không thấy nó rèn luyện, nhưng so với trước lại khỏe mạnh hơn. Ước chừng qua một năm sau, không biết nó đã nghĩ thông suốt sao đó, bèn bắt đầu giúp chúng ta làm việc đồng án, hơn nữa khí lực lại rất tốt, lúc ấy, bọn ta thật sự cao hứng, còn có gì để so với đứa con tuy còn nhỏ mà được như thế chứ. Trương Hạo ngày càng trưởng thành, cũng cao lớn như con vậy. Lại thật anh tuấn a! Cơ hồ tất cả cô nương trong thôn đều có ý đối với nó.”

Nói tới đây, trên mặt Trương thẩm toát ra vẻ hãnh diện, dừng một chút, bà nói tiếp:

“Một nhà bọn ta êm đềm trôi qua, thì ngay gần một tháng trước, ta đang chuẩn bị thu xếp việc hôn nhân cho nó, đột nhiên có bảy, tám người đi vào thôn, tuy rằng bộ dáng bọn chúng bình thường, nhưng chúng ta lại có cảm giác dường như vô cùng khủng khiếp. Những gã này đảo một vòng trong thôn, cũng không nói một lời, đã bắt bốn đứa nhỏ trong thôn đi, tiểu đậu nha chính là một trong số đó. Những tên đó lợi hại vô cùng, khi chúng ta định xông lên ngăn cản, thì chúng đã mang bốn đứa nhỏ bay đi mất.”

Hải Long nắm chặt tay lại, quay đầu nhìn Hoàng Trị nói:

“Có thể làm cho thường dân có cảm giác khiếp sợ, thì nhất định là người trong tà đạo. Bọn chúng tại sao muốn bắt bọn tiểu đậu nha chứ?”

Hoàng Trị cau mày nói:

“Đệ nghe sư phụ nói, trong ma đạo có một loại phương pháp có thể tẩy não con người, làm cho quên đi tất cả chuyện trước kia, sau đó thu làm người của mình. Bọn chúng bắt bằng hữu của ca không biết có phải muốn sau này sẽ trở về đối địch lại chính đạo chúng ta hay không.”

Hải Long trầm giọng gật gật đầu, nói:

“Rất có thể. Nếu bị tà đạo bắt đi thì rất khó, chúng ta căn bản là không biết tà đạo đang ở đâu.”

Trương thâm nắm chặt tay Hải Long, nói:

“Tiểu Long, con nhất định phải cứu Giá nhi về đây! Trương thâm van cầu con đó.”

Hải Long gật đầu mạnh mẽ, nói:

“Trương thâm người yên tâm, cho dù chết, con cũng sẽ đấu tranh cùng tà đạo.”

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thâm nghe lạnh gáy. Cho dù là thất tông chính đạo cũng chưa chắc có thể tìm tới sào huyệt tà đạo tam tông, dựa vào tu vi hiện tại của hắn thì làm được cái gì chứ? Chỉ sợ Trương Hạo lênh ít dữ nhiều.

Hoàng Trị sắc mặt đột nhiên biến đổi, nói:

“Đại ca, dường như có hơi hám tà ác đang tới.”

Hào quang màu vàng chợt lóe, một chuỗi tràng hạt thủy tinh trong suốt hiện ra trong tay hắn, vung mạnh ra, phóng tràng hạt lên cao, một tầng lá chắn màu vàng nhanh chóng bao phủ toàn bộ thôn xóm.

Hải Long trong lòng vừa động, nói:

“Tiểu Trị, bọn trong tà đạo kia dẫn xác đến đây, có lẽ chính là bọn đã bắt tiểu giá đi. Chúng ta nhất định phải thăm dò tin tức, nếu không sau này sẽ không còn cơ hội.”

Hoàng Trị gật đầu, phát ra phát quang hộ thể, trên không trung có mười tám bảo thạch tạo thành tràng hạt đột nhiên hướng về phương bắc bắn ra hơn mười đạo quang sắc nhọn. Hào quang rất nhỏ, tựa hồ uy lực dường như không mạnh.

Hải Long quay đầu qua phía vợ chồng Trương thúc nói:

“Trương thúc, Trương thâm, hai người mau trở vô phòng đi. Chỗ này đã có bọn con ứng phó.”

Trương thâm giật mình nhìn Hoàng Trị thi triển pháp lực, thêm vài phần tin tưởng đối với Hải Long, gật gật đầu, đỡ trượng phu của mình trở vào nhà gỗ. Hải Long nhanh chóng mặc Tinh Lam Khai vào, tay phải cầm Tiểu Thiết Côn, tay trái lóe ra hào quang Huyết Bát Quái. Trải qua vài lần thập tử nhất sinh, kỹ năng đối kháng với địch nhân của hắn so với trước đã khá hơn nhiều.

Hoàng Trị đột nhiên biến đổi sắc mặt, quay lại nói:

“Đại ca, người trong tà đạo đang tới dường như rất mạnh, ca nhất định phải cẩn thận đó, chúng ta sẽ lấy thôn này làm cơ sở, cùng bọn chúng đối kháng. Tông cộng có sáu người đang tới.”

Vừa dứt lời, bầu trời liền tối sầm lại, một tầng lớn ô vân tối quết tới, ở ngoài phạm vi cảnh giới tràng hạt bày ra, trần ngập âm tà chi khí. Biến hóa bất thành hình, làm cho các thôn dân đang làm việc nơi đây chạy thật mạnh đến khi tiến vào kết giới phòng ngự, cảm giác sợ hãi nhất thời tan biến.

Hải Long nói:

“Tiểu Trị, trước kia ta từng gặp Ngô Văn tông chủ thi triển qua một pháp thuật gọi là Kim Cang Chú, lợi hại vô cùng. Ngươi thấy sao? Nếu có loại pháp thuật này mà nói thì ít nhất chúng ta có chút lợi thế.”

Hoàng Trị gật đầu, nói:

“Kim Cang Chú từng được sư phụ truyền thụ qua, đó là thần thông cực đại, đối với đệ hiện tại chỉ mới hoàn thành Tiểu Viên Mãn cảnh giới thôi, nếu thi triển ra chỉ sợ không thể phát huy ra hết uy lực thật sự.”

Hải Long nói:

“Không sao cả, miễn có thể sử dụng ra là được. Có hao tổn gì không?”

Hoàng Tri cười khỏ nói:

“Chính là hao phí rất nhiều pháp lực. Bất quá có tràng hạt Phật tính ở đây, hẳn là đệ có thể phát huy ra một phần uy lực.”

Vừa nói, hai tay hắn xuất một chiêu, tràng hạt trên không trung từ từ buông xuống phía trên cái đầu trọc của hắn, Phật lực khổng lồ trước giờ chưa từng có bạo phát ra, Hoàng Tri trang nghiêm đứng đó, thân thể chậm rãi di động, dưới chân hắn, một đóa hoa sen màu vàng thật lớn đường kính một thước hiện lên lặng yên, phụ trợ cho hắn tựa như Phật Tổ hạ phàm, Hải Long cảm giác rõ ràng, Hoàng Tri đã đem Phật lực của mình thúc dục đến cực hạn. Tuy rằng hắn vẫn biết Hoàng Tri rất mạnh, nhưng không thể ngờ rằng Phật lực của hắn lại đạt đến cảnh giới như thế, tiếng phạn ngữ bình thản vang lên, thanh âm Hoàng Tri tuy rằng không có khí thế như Ngô Văn Phật tôn kia, nhưng trong trẻo mà ngân nga,

“Phật ngôn hư không vô hữu biên tế. Bất khả độ lượng. Bồ tát vô trụ tương bố thí. Sở đắc công đức diệc như hư không. Bất khả độ lượng. Vô biên tế dã. Thế giới trung đại giả mạc quá hư không. Nhất thiết tính trung đại giả mạc Phật tính. Hà dĩ cố. Phàm hữu hình tương giả. Bất đắc danh vi đại. Hư không vô hình tương. Cố đắc danh vi đại. Nhất thiết chư tính. Giai hữu hạn lượng. Cố danh vi đại. Thử hư không trung vô đông tây nam bắc. Nhược kiến đông tây nam bắc. Diệc thị trụ tương. Bất đắc giải thoát. Phật tính bản vô ngã nhân chúng sinh thọ giả. Nhược hữu thử tứ tương khả kiến. Tức thị chúng sinh tính. Bất danh Phật tính. Diệc sở vị trụ tương bố thí dã. Tuy vu vọng tâm trung thuyết hữu đông tây nam bắc. Tại lý tắc hà hữu. Sở vị đồng tây bất chân. Nam bắc các dị. Tự tính bản lai không tịch hốn dung. Phật pháp vô biên, phổ độ chúng sinh”.

Hắn đọc chú ngữ hoàn toàn giống với Ngô Văn tông chủ, đây là lần thứ hai Hải Long cảm giác được trong lòng mình dâng lên cảm giác nào nề. Rõ ràng tu vi Hoàng Tri không đủ, đóa sen vàng không ngừng lớn lên, trên đỉnh đầu mười tám đạo hào quang Phật tính tràng hạt phóng ra dữ dội, rót vào Kim Cang Chú, lộ ra một tầng kim quang to lớn bao phủ thôn xóm lại.

Vừa chạy về tới thôn các thôn dân cơ hồ đều thấy được Hoàng Tri trên không trung, đối với họ mà nói, hết thảy trước mặt chỉ có thể dùng từ thần kỳ để mà hình dung, không hạn mà cùng, bọn họ đều quỳ rạp trên đất, dâng vốc tiêu tụy cầu nguyện Phật Tổ phù hộ.

Trên mặt Hoàng Tri toát ra một tia mệt mỏi, nhưng trong con ngươi thì có điểm hưng phấn. Kim Cang Chú cũng là lần đầu tiên sử dụng, tuy rằng không thể so sánh với uy lực thật sự của Kim Cang Chú, nhưng có thể thi triển ra Kim Cang Chú này, đối với hắn mà nói đã là khó khăn vô cùng. Nếu Ngô Văn Phật tôn có mặt lúc này, tất nhiên sẽ ngạc nhiên cười toe toét.

Kim Cang Chú là một trong đại thần thông của Phật tông, nếu chưa đạt tới tu vi Vô Ngã thì căn bản là không có khả năng sử dụng. Mà lúc này Hoàng Tri tu vi còn cách Vô Ngã cảnh giới một khoảng, tuy rằng mượn uy lực pháp bảo, nhưng có thể xuất ra Kim Cang Chú này đủ thấy Phật lực hắn rất tinh thuần.

Bầu trời đã tối sầm hoàn toàn, Hoàng Tri nghiêm trang ngồi xếp bằng giữa không trung, hắn biết, địch nhân đang mạnh mẽ tiến vào, trong mắt chợt lóe sáng lên, trầm giọng nói:

“Thỉnh chư vị thí chủ niệm theo bản tạng Bản nhược ba la mật này.”

Thanh âm nhu hòa kia của hắn trong khoảnh khắc đã truyền khắp thôn xóm, thôn dân đang quỳ bái ngẩng đầu lên, tựa như tinh thần đã bị Hoàng Tri khống chế, cả đám đều khoanh chân ngồi xuống đất. Hoàng Tri khép hai mắt lại, thì thầm nói:

“Bản nhược ba la mật da chú, thị đại thần chú, thị đại minh chú, thị vô thượng chú, thị vô đẳng đẳng chú, năng trừ thống khổ, chân thực bất hư, có thuyết, bản nhược ba la mật đa chú ký thuyết chú viết. Bản nhược ba la mật, bản nhược ba la mật...”

Môi không ngừng động đậy, Kim Cang chú pháp được bản nhược ba la mật đa thúc dục hào quang càng thêm phóng đại, ở phía dưới bọn họ toàn bộ đều chấp tay tạo thành chữ thập, không ngừng ngâm xướng theo Hoàng Tri. Phật tính Niệm Châu (tràng hạt) phóng ra mười tám đạo kim quang, chui vào bên trong mây đen, những đám mây liền như dậy sóng, trong khoảnh khắc, một luồng ánh dương xuyên qua mây đen rọi là tả xuống, nhất thời mang đến cho thôn nhỏ Tây Vực mấy phần ấm áp.

Hải Long trầm nghĩ:

“Minh so ra còn kém Hoàng Tri xa lắm à. Hoàng Tri tinh thâm Phật pháp như thế, vượt ra ngoài tưởng tượng của mình. Hiện tại hắn đâu còn giống một hòa thượng rệu rã.”

Đúng lúc ấy, một tiếng thê lương kéo dài truyền đến, sáu cái bóng đen ẩn theo mây đen hiện ra, đầu tiên có một tên vung tay lên, một đoàn hào quang hắc từ sắc từ bên trong mây đen xuất ra, nhất thời làm cho dương quang Hoàng Tri vừa mới dẫn hạ bị ngăn cản lại. Sáu tên cứ thế mà lơ lửng giữa không trung, cầm đầu là một tên dáng người dẹt, toàn thân bọc trong áo choàng đen, nhìn qua dĩ nhiên là một nữ tử. Bọn chúng cũng không phát động công kích về phía Kim Cang Chú, mà nhẹ nhàng dừng lại ngoài trăm mét trên không, thanh âm trầm thấp âm nhu vang lên:

“Nguyên lai đây đúng là một vị đại sư, Ma tông Lệ Vô Hạ kính chào.”

Hải Long kêu to một tiếng, nhẹ nhàng đứng lên kim liên của Hoàng Tri, Tiểu Thiết Côn chỉ về phía Lệ Vô Hạ, nói:

“Yêu nữ, có phải chính ngươi đã bắt những người trong thôn này đi không, mau thả bọn họ trở về. Nếu không, bọn ta sẽ đánh cho ngươi hình thần câu diệt.”

Dưới sự bảo vệ của Kim Cang Chú, hấn căn bản là không cảm nhận được sự uy hiếp của bọn Lê Vô Hạ, vừa nghĩ tới Trương Hạo bị bắt nên không còn do dự.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 47: Ma Hiện Tiểu Thôn (Thượng)

Lê Vô Hạ nghi hoặc liếc nhìn Hải Long một cái, mặc dù Hải Long dưới sự bao phủ của Tinh Lam Khai có vẻ uy vũ vô cùng, nhưng lấy cảnh giới của Lê Vô Hạ, thì rõ ràng thấy được Hải Long tu vi thấp kém thế nào. Không khỏi khinh thường nói:

“Không sai, chính là bọn ta bắt. Nhưng hiện tại đã giết hết rồi. Có một điều ngươi sai lầm nữa là bọn ta thuộc hàng vĩ đại Ma tông, ngươi phải gọi ta ma nữ, chứ không phải yêu nữ.”

Hải Long toàn thân kịch chấn, thất thanh nói:

“Cái gì? Ngươi đã giết bọn họ. Ta, ta liều mạng với ngươi.”

Mạnh mẽ khoát tay, nhất thời Huyết Bát Quái bắn ra một đạo hồng quang. Kim Cang Chú đang phòng ngự bên ngoài, đang chờ tín hiệu tã đạo, hồng quang xuyên qua màn hào quang màu vàng không hề trở ngại lao thẳng đến trước ngực Lê Vô Hạ. Lê Vô Hạ căn bản không có động, nàng cúi đầu như trước, khi hồng quang bắn tới áo choàng thì tan biến giống như băng tuyết tan rã. Lê Vô Hạ hừ lạnh một tiếng, nói:

“Chỉ bằng ngươi, cũng muốn đấu với ta sao? Ngươi còn kém lắm.”

Quay đầu nhìn về phía Hoàng Trị đang niệm pháp quyết không ngừng, nói:

“Vừa rồi đại sư lấy Phật lực tương dẫn, là muốn đối phó bọn ta sao? Đúng vậy, ta thừa nhận đại sư tu vi cao thâm, hơn nữa Kim Cang Chú này đúng là đại thần thông, bất quá, dựa vào thực lực một mình ngươi thì tuyệt đối không thể chống lại sáu người bọn ta. Trừ phi đích thân Ngộ Vân đến, nếu không trong đây không ai có thể ngăn cản bọn ta. Nếu đại sư lập tức rời đi, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống.”

Trong mắt nàng, Kim Cang Chú trước mặt này tán ra Phật lực khổng lồ, Phật lực đúng là khắc tinh của Ma tông, tuy rằng dựa theo tu vi mà nói, thì hòa thượng kia không bằng mình, nhưng nếu thật sự ra tay thì chỉ sợ cũng không nắm được phần thắng. Thân là nghĩa nữ của tông chủ Ma tông, Lê Vô Hạ đương nhiên sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cơ hội giết chết Hoàng Trị, nàng cũng xem Hoàng Trị thành đệ tử trong Phạm Tâm Tông, xem Hoàng Trị biểu hiện vượt qua tu vi bản tôn Phạm Tâm Tông, nếu như có thể ở chỗ này đơn độc đánh gục hắn, tất nhiên sẽ lập được công lớn. Nàng gợi ý cho Hoàng Trị rời đi, nguyên nhân chủ yếu là muốn tìm ra sơ hở, phát động lôi đình nhất kích.

“A đi đại Phật, thí chủ nghiêm trọng quá rồi. Xưa nay chính tà không cùng chí hướng. Sư tôn từng dạy bản tăng, khi đối mặt với người trong tà đạo, cho dù mình viên tịch, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng thỏa hiệp. Thí chủ ma lực quả thật cao cường, bản tăng không đề cập tới. Nhưng nếu muốn cho bản tăng rời đi, là chuyện tuyệt đối không thể. Phật có nói: Phạm sở hữu tương. Giai thị hư vọng. Nếu gặp chư tương phi tương. Tắc kiến Như Lai.”

Kim quang chợt đại phóng, mười tám Phật tinh niệm châu ở đỉnh đầu Hoàng Trị chuyển động vọt lên, dưới kim quang đan vào, một Như Lai pháp tướng màu vàng xuất hiện giữa không trung, trên không đột nhiên trở nên yên tĩnh, Như Lai pháp tướng tọa ngay ngắn trên Kim Cang Chú, song chưởng tạo thành chữ thập, lưỡng đạo kim quang chợt mở rộng ra, hướng về sáu người Lê Vô Hạ tấn công.

Lê Vô Hạ chấn động toàn thân, thất thanh nói:

“Như Lai chú, đây không phải đã thất truyền từ lâu sao?”

Vừa nói, một thanh trường kiếm màu đen hư ảo hiện ra, dưới sự điều khiển của nàng, tam sắc đen như nước gợn sóng rất nhanh liên tục bày ra trước người nàng thành bảy đạo cấm chế. Năm người còn lại sau lưng cơ hồ đều đồng thời lấy ra pháp khí, hào quang hắc sắc chợt đại thịnh, chực chờ đón nhận kim quang Như Lai pháp tướng.

Như Lai chú dẫn dắt Phật lực này trong thiên địa là Phật lực thuần chính hạo thiên, sáu người Lê Vô Hạ phát ra ma lực cùng với Phật lực chống lại, thế nhưng không thể ngăn cản nổi kim quang đi tới, hắc sắc quang mang tuy rằng nhìn qua to lớn, nhưng cùng kim quang đụng vào nhau, lập tức tựa như bị hòa tan nhanh chóng. Lê Vô Hạ thâm nghĩ không xong, quát to:



“Xem pháp bảo, định thiên thuận.”

Một tấm chắn ám lam sắc thật lớn tại thời điểm kim quang sắp phát tiết đã bị đám người Lệ Vô Hạ chặn đứng lại. Trong tiếng nổ ầm ầm, kim quang biến mất, mà bọn Lệ Vô Hạ cũng bay ngược ra ngoài trăm mét. Hoảng Trị cũng không hơn gì, trên không Như Lai pháp tướng quang mang rõ ràng nhọt nhọt một ít, một luồng máu tươi theo khóe miệng chảy xuôi xuống.

Đối phương sáu người đều là tinh anh trong Ma Tông, nếu luận về tu vi thì tên nào cũng không thua hẳn, hẳn dựa vào chính mình khắc chế đối phương bằng vào Phật pháp và Phật khí uy lực cường đại cùng với mấy trăm thôn dân thành kính không ngừng tụng xướng Bàn nhưặc chú, mới miễn cưỡng có thể chống lại đối phương.

Hải Long lo lắng nhìn Hoảng Trị, nhưng hiện tại hẳn một chút cũng không thể làm gì hơn, đã thử thăm dò dùng Huyết Bát Quái phát ra vài lần công kích, nhưng đám người Lệ Vô Hạ lại như là không hề hấn gì, hồng quang căn bản không thể tạo ra một chút thương tổn nào đối với bọn chúng.

Phía sau Lệ Vô Hạ một tên phản nộ quát:

“Con lừa ngu ngốc, muốn chết. Ma hải vô nhai, dục hòa phân thân.”

Một cái bình nhỏ màu trắng óng ngọc xuất hiện trước mặt hắn, hắc y nhân kiểm chỉ Hoảng Trị, giống như bảy ngọn lửa màu tím khinh phiêu bay là tả xuống, dừng lại ở phía trên Kim Cang Chú. Đây chính là hắc y nhân lấy tam muội chân hòa làm cơ sở, lấy dâm tiết chi khí mà luyện chế thành lửa ma, tuy rằng không thể công phá kết giới Kim Cang Chú, nhưng đã mang đến cho Hoảng Trị áp lực không nhỏ. Theo tay phải Hoảng Trị dẫn ra, lúc này Bồ Đề Bát mà Hải Long thấy lúc trước xuất hiện, khinh phiêu hiện ra không trung mà biến ảo đến tay Như Lai pháp tướng. Có Bồ Đề Bát hỗ trợ, Như Lai pháp tướng nhất thời hào quang tái thịnh. Ngọn lửa màu tím kia bị Phật quang áp chế, nhất thời nhọt nhọt đi.

Lệ Vô Hạ chứng kiến Bồ Đề Bát, trong lòng nhất thời ngưng đọng, từng tự tay giao thủ với Phạm Tâm Tông nên nòng biết, cho dù là Ngô Vân đích thân đến, sử dụng Phật khí cũng chưa chắc có được uy lực cực đại như tên hòa thượng này. Nếu để cho hòa thượng trước mặt này tiếp tục tu luyện nữa, thì một ngày nào đó sẽ trở thành đại họa cho Ma Tông. Sát khí trời dậy, nàng trầm giọng nói:

“Ngũ Ma Kiều, toàn lực công kích, sát.”

Nói xong, hai tay nàng đưa ra sau, thôi lui một bên. Nghe được mệnh lệnh, ngũ Ma Kiều toàn thân hắc quang đại phóng. Ma lực mãnh mẽ không ngừng tụ hội.

Phóng ra Bồ Đề Bát, Hoảng Trị cảm giác áp lực giảm bớt một chút, quay qua Hải Long truyền âm nói:

“Đại ca, mấy tên ác ma này tu vi rất cao, chỉ sợ tiểu đệ không đối phó nổi. Thế này, đệ sẽ cố gắng tận lực ngăn cản một chút, ca hãy dẫn thôn dân nơi này trốn đi. Nếu như có thể kịp chạy về Liên Vân Tông, có lẽ còn có thể thoát được một mạng. Đại ca, kỳ thật đệ biết ca tu vi cảnh giới không cao. Nhưng mấy ngày này ca dạy đệ rất nhiều, hơn nữa đối với đệ rất tốt. Đệ nguyện ý thiệt tình nhận thức ca là đại ca. Nếu hôm nay đệ có quay về với Phật tổ, ca cũng không nên đau khổ.”

Nói xong, tay áo hắn vung lên, dùng Phật lực nâng thân thể Hải Long ra khỏi kim liên, hai tay kháp động pháp quyết, chậm rãi đẩy dời đi, Phật lực mãnh mẽ xuất ra, không trung Như Lai pháp tướng chợt sáng lên, tăng bảo cả sa trên người Hoảng Trị phồng lên như bong bóng cao su, hiển nhiên đã đem tu vi mình tăng đến cực hạn.

“Như Lai giả. Tự chân Như Lai chi bản tính dã. Hộ niệm giả. Dĩ bản nhưặc ba la mật pháp. Hộ niệm chư bồ tát. Phó chúc giả Như Lai dĩ bản nhưặc ba la mật pháp. Phó chúc tu bồ đề chư đại bồ tát. Ngôn thiện hộ niệm giả. Lệnh chư học nhân. Dĩ bản nhưặc trí. Hộ niệm tự thân tâm. Bất lệnh vọng khởi tăng ái. Nhiệm ngoại lực trần. Đạo sinh tử khổ hải. Vu tự tâm trung. Niệm niệm thường chính. Bất lệnh tà khởi. Tự tính như lai. Tự thiện hộ niệm. Phật tổ ân tứ, hàng yêu trừ ma.”

Như Lai pháp tướng theo Như Lai pháp chú của hắn mà động, hai tay nâng Bồ Đề Bát lên, kim quang mãnh liệt làm cho người ta không thể nào mở mắt ra nổi.

Lúc này, ngũ Ma Kiều đã đồng thời động thủ, ngũ kiện ma khí hỗn loạn ma lực khổng lồ gầm thét tới, các loại ảo giác xuất hiện bên ngoài kết giới Kim Cang Chú, Hoảng Trị lại chỉ lên trời một ngón tay, phạm xướng to như là từ miệng Như Lai pháp tướng phát ra, dưới sự bảo vệ của hào quang màu vàng, ngũ Ma Kiều pháp khí tất nhiên không có cách nào tiến vào, hơn nữa bị ảnh hưởng của tinh thuần Phật lực kia, ngũ kiện ma khí đều run lên rất khẽ. Ngũ Ma Kiều đồng thời biến sắc, đều tự tay niệm pháp quyết toàn lực thúc dục ma lực rót vào bên trong pháp bảo.

Hoảng Trị trên mặt toát ra một tia cổ quái, tuy rằng quan sát theo một góc độ mà nói, ngũ Ma Kiều đều không phải đối thủ của hắn, nhưng tới năm người hợp lực thì cho dù bị Phật pháp áp chế, cũng rất khó chịu được lâu. Ngột, Hoảng Trị ngửa đầu lên trời, một ngụm máu bắn ra, chợt phun vào Phật tinh niệm châu giữa không trung, trong thiên địa hết thấy dường như đều yên lặng.

“Oanh-----“

Dưới sự bùng nổ của Phật tinh niệm châu và Bồ Đề Bát hợp lực, ngũ kiện Ma Kiều phát ra ngũ kiện ma khí uy lực không kém nhưng đều bị dập nát, đồng thời năm người toàn thân kịch chấn, đều tự phun ra một ngụm ô huyết.

So với phía dưới, Hoảng Trị còn tệ hơn, kim liên đã hoàn toàn hóa thành nhiều điểm hào quang phiêu tán khắp không trung, Như Lai pháp tướng tan biến, ngay cả là chắn Kim Cang Chú cũng trở nên âm ảm, hai kiện Phật khí đồng thời trở về trên tay hắn, hiện tại hẳn hoàn toàn dựa vào một chút năng

lượng còn sót lại để chống đỡ thân thể của mình không rớt xuống dưới. Có thể tự tay đã thương một lúc năm tên Ma Kiều, hẳn cũng đủ để tự hào.

Lệ Vô Hạ hét lên giận dữ, nháy mắt đã lác mình đến trước người ngũ Ma Kiều, theo dẫn ra của hai tay, một kiện giống hình con thoi màu tím điện quang âm âm nổi lên. Không có pháp lực duy trì cấm chế Kim Cang Chú nhất thời bị phá tan, pháp bảo hình con thoi không hề dừng lại mà đi thẳng đến trước ngực Hoàng Trị. Trên mặt Hoàng Trị toát ra một tia sầu thảm, miễn cưỡng đem hai kiện phật khí tập hợp lại trước người, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm hai mắt lại. Như đèn đã hết dầu, cơ hồ buông xuôi không chống cự.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh lam sắc cao cao nhảy lên, tia chót vọt tới trước người Hoàng Trị, Tiểu Thiết Côn màu đen dựng thẳng lên, ngang ngạnh chặn pháp bảo hình thoi kia lại. Đột nhiên xuất hiện này, đúng là Hải Long. Vừa rồi, sau khi Hải Long bị Hoàng Trị dùng phật lực đẩy đi, lòng hẳn hoàn toàn xúc động. Hẳn nghĩ thần thờ, các loại ý niệm lung tung trong đầu bắt đầu hoạt động, Hoàng Trị biết mình tu vi không cao, đúng vậy! Hẳn hẳn là biết rõ. Dựa vào tu vi của hẳn, như thế nào lại nhìn không ra chứ? Có điều, hẳn lại nguyên ý xem mình là đại ca, còn nói mình là người tốt. Nào được như thế chứ? Chỉ là muốn lợi dụng hẳn mà thôi.

Các loại cảm xúc không ngừng biểu tình trong tâm Hải Long. Lúc này, dị biến đã xảy ra, Kim Cang Chú bị phá, mắt thấy Hoàng Trị sắp chết trong tay Lệ Vô Hạ. Nhiệt huyết trong lòng trong nháy mắt trở lên, đầu Hải Long như tăng thêm nhiệt, rốt cuộc bất chấp cái gì lo lắng, dứt khoát thúc dục toàn bộ pháp lực của mình, chắn trước người Hoàng Trị lại.

Pháp bảo hình con thoi cùng Tiểu Thiết Côn va chạm một chỗ, pháp lực khổng lồ nháy mắt đã tràn ngập khắp thôn, hàng loạt phòng ốc mái nhà bị cổ đại lực này xóc tung lên mạnh mẽ, ngay cả tro bụi dưới mặt đất cũng bị chấn động tung lên mù trời.

Trong sự kinh ngạc, pháp bảo hình con thoi một lần nữa quay về tay Lệ Vô Hạ. Tro bụi giảm dần, Hoàng Trị ngờ ngác đứng đó, ôm trong lòng là Hải Long người đầy máu tươi. Lệ Vô Hạ tu vi tương đương với Vô Ngã cảnh giới trong Tu Chân Giới, tại một kích mạnh mẽ kia, dù Hải Long có Tiểu Thiết Côn chống đỡ, vẫn bị chấn đến kinh mạch toàn thân đứt ra từng khúc, ngân quang trước ngực lóe ra, cuối cùng Nghịch Thiên Kính đã bùng nổ, nhưng vì Hải Long pháp lực quá mức mong manh, nó cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ nội phủ của hẳn, khiến cho tính mệnh không quá mức trầm trọng, máu tươi phun ra từng ngụm, thần trí Hải Long đã có chút mê mẩn. Có điều, trên khuôn mặt hẳn, lại toát ra một tia vui mừng. Hai mắt vô thần nhìn Hoàng Trị, thì thào nói:

“Tiểu Trì, ta, ta... Cuối cùng... Cứu người... Một mạng, Đại ca... này... cũng... xứng đáng... A. Người... người... tự mình... bảo... trọng...”

Nói xong, ngã đầu qua một bên, nhất thời ngất đi.

Hoàng Trị lúc này tu vi đã đạt tới cảnh giới không còn bận tâm về pháp lực, lệ rơi đầy mặt, hẳn liều mạng đem chút pháp lực còn sót lại của mình rót vào cơ thể Hải Long, nhưng giống như là đom đóm giữa trời đêm, không thấy gì hiệu quả. Lệ Vô Hạ nhìn chăm chú vào chỗ ngân quang trên ngực Hải Long, kinh hi nói:

“Nguyên lai chính tên tiểu tử này giết Ma Khuê, thật là không uổng công này giờ phí sức a! Lấy lại Nghịch Thiên Kính, nghĩa phụ nhất định sẽ rất cao hứng, đáng tiếc, tiểu tử này đã chết dưới Từ Điện Toa rồi”(toa = con thoi).

Thì thầm tự nói, Lệ Vô Hạ nhẹ nhàng bay người xuống, vron tay liền hướng về phía Hải Long trong lòng Hoàng Trị chộp tới. Nguyên lai là Lệ Vô Hạ sau khi tiếp nhận mệnh lệnh của tông chủ Ma Tông Lệ Thiên, lập tức dẫn theo ngũ ma kiều phát động lực lượng truy tìm tung tích của Hải Long từ Phạm Tâm Tông đến Liên Vân Tông. Nhưng mấy tháng trời qua, mặc cho bọn chúng thi triển thần thông thế nào, Hải Long vẫn biệt vô âm tích. Lệ Vô Hạ thông minh tuyệt đỉnh, nhất thời nghĩ đến Hải Long có thể đi đường vòng mà về, vì thế lập tức dẫn theo ngũ Ma Kiều đi vào vùng phụ cận Liên Vân Tông.

Vốn nàng định xem xét Liên Vân Tông hư thực ra sao, nhưng Liên Vân Sơn Mạch bị pháp lực khổng lồ bị bao trùm, căn bản năng lực của nàng không thể đi vào. Rơi vào thế cùng, chỉ có thể chờ ở vùng phụ cận. Hải Long sinh ra ở một thôn nhỏ trong Tây Vực khiến cho Lệ Vô Hạ chú ý, do đã nhầm chán lâu rồi, liền dẫn theo ngũ Ma Kiều từ chỗ này lựa chọn vài tên thiếu niên tư chất tốt thu về Ma Tông, mà Trương Hạo bạn thân của Hải Long, rõ ràng chính là ưu tú nhất trong số đó.

Hoàng Trị đã vô lực chống cự, gắng gượng xoay người, dùng chính cái lưng của mình tiếp đón bàn tay Lệ Vô Hạ, Lệ Vô Hạ hơi ngẩn người, thân thể nhất thời trì trệ một chút.

Chính vào lúc này, dị biến xảy ra. Không ai dự liệu trước, trên không trung giữa Lệ Vô Hạ cùng với Hoàng Trị, đột nhiên hiện ra một đạo thân ảnh, đều tương tự như Lệ Vô Hạ, toàn thân bao phủ áo choàng, có điều, thân thể thấp bé hơn một ít, người cũng khòm khòm một ít. Tay áo nhẹ phất, Lệ Vô Hạ chỉ cảm thấy một cỗ hạo thiên chi khí không thể chống đỡ đã đến trước mặt, căn bản còn chưa có hiểu chuyện gì, thì thân thể của mình đã bị chấn trở lại không trung.

- Bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày lúc 23 -24h mình sẽ post chương mới, anh em nhớ ghé ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 48: Ma Hiện Tiểu Thôn (Hạ)

Hoàng Trị thấy hoa mắt, trong phút cận kề cái chết đột nhiên xuất hiện đầu ra một quái nhân. Một vòng hào quang màu trắng nhàn nhạt như mây vụ mờ ảo theo áo choàng của quái nhân kia phát ra, hướng thẳng đến đỉnh đầu Hải Long. Hải Long toàn thân co rút, biểu tình trên mặt tựa hồ thả lỏng một ít.

Tiếng thờ dài già nua vang lên:

“Các ngươi đi đi, ta không muốn khai sát giới.”

Lệ Vô Hạ cùng với ngũ Ma Kiều hoảng sợ khi phát hiện ra, mây đen trên bầu trời tự nhiên đều tan hết, những tia nắng trên không trung cũng tiêu thất, nhiều ánh sao lộ ra rõ ràng, lóe lên lấp lánh, ánh sáng tinh khiết vô cùng động lòng người, bọn chúng giống như đang lọt vào biển sao.

Lệ Vô Hạ thất thanh nói:

“Vật đổi sao dời. Tiền bối là ai?”

Có thể giống như quái nhân trước mặt, không vận lực mà có thể làm cho nhật nguyệt đột nhiên đảo lộn, cho dù chính nghĩa phụ mình cũng không làm nổi, chẳng lẽ, quái nhân trước mặt kia đã đạt tới Kiếp Thành cảnh giới chăng. Tuy rằng không cam lòng, nhưng Lệ Vô Hạ đành bắt đầu thối lui.

Quái nhân nhàn nhạt nói:

“Ta là ai không cần ngươi xen vào. Cho dù Lệ Thiên đích thân đến, nhìn thấy lão hủ cũng phải xưng một tiếng tiền bối. Ta sớm từ bỏ sát niệm. Các ngươi nên đi thôi. Trờ về nói cho Lệ Thiên, ác giả ác báo. Hắn phải giải quyết cho tốt, Ma Kiếp mạnh thật, nhưng nghĩ muốn đạt tới, thì tất yếu phải thuận theo ý trời.”

Lệ Vô Hạ giật mình nói không ra lời, Lệ Thiên đạt tới Đẩu Chuyển cảnh giới, cho dù là trong tà đạo cũng rất bí mật, có thể nào nàng cũng không nghĩ ra, người xa lạ trước mặt này cứ thế mà nói toạc ra. Trong bụng đang đấu tranh, cung kính nói:

“Văn bối nhất định truyền đạt lại. Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

Quái nhân vẫn bình thản như trước nói:

“Đưa nhò vừa rồi ngươi đã thương, có nửa phần là đồ nhi của ta, sự phụ thật sự của hắn trên thế gian này không phải bất luận kẻ nào cũng có thể nhạo báng được. Khuyến bọn ngươi một câu, đừng nông nổi mà động đến hắn. Nếu không, nghịch lại ý trời, kết quả ra sao thì phải biết. Đi đi.”

Lệ Vô Hạ mông lung trong lòng, cung kính nói:

“Tạ tiền bối chỉ điểm, bọn văn bối cáo từ người.”

Nói xong, không dám chậm trễ, dẫn theo ngũ Ma Kiều dưới trướng hóa thành hắc quang biến mất về phía chân trời.

Hoàng Trị giật mình nhìn quái nhân, hai tay tạo thành chữ thập, nói:

“Đa tạ tiền bối cứu giúp, văn bối Thiên Tông Hoàng Trị hữu lễ.”

Từ áo choàng bắn ra hai đạo kim quang, hào quang chợt lóe rồi biến mất, Hoàng Trị cảm giác, mình như hạt cát bé nhỏ trước quái nhân này, quái nhân gật đầu, nói:

“Tiểu hòa thượng rất tốt. Người về sau sẽ đi theo Hải Long a. Hắn là đại ca, ngươi không nên phản đối.”

Chính vào lúc này, không trung đột nhiên dâng lên nhiều đóa tường vân, quang mang thanh lam sắc nháy mắt đã tràn ngập trên không, bảy đạo quang hoàn phiêu nhiên bay đến, Hoàng Trị kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn lần đầu, hắn cảm giác hào quang vẫn còn xa xa trên cao, nhưng khi nhìn lần thứ hai, bảy đóa tường vân thanh lam sắc đã đến rất gần.

Vân vụ phiêu tán, bảy đạo thoáng như thân ảnh tiên nhân xuất hiện trước người quái nhân, bảy người đồng thời chấp tay hành lễ, nói:

“Bái kiến tiền bối.”

Vừa tới, đúng là bảy vị đạo tôn của Liên Vân Tông. Lúc Hoàng Trị lấy phật pháp thần thông đấu với ngũ Ma Kiều đã làm kinh động bọn họ, nơi này dù sao cũng thuộc phạm vi của Liên Vân Tông. Tiếp Thiên đạo tôn vừa định phái người đi xem xét, lại phát hiện trên không trung biến hóa vật đổi sao dời. Trước sự kinh hãi đó, lập tức triệu tập bọn sư đệ sư muội của mình mở cấm chế Liên Vân Sơn Mạch ra chạy đến, từ ngày bắt đầu tu luyện cho đến nay, đây đúng là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến Đẩu Chuyển Tinh Di biến hóa. (Vật đổi sao dời)

Bảy vị đạo tôn xuất hiện, Hoàng Trị thêm kinh hãi, lấy tu vi của hắn xem ra, bảy người này cũng đã tiếp cận Đại Viên Mãn cảnh giới của phật gia, tuy rằng không thể so bì được với quái nhân trước mặt, nhưng nhiều cao thủ xuất hiện cùng lúc như thế, hắn như thế nào lại không kinh khiếp chứ?

Quái nhân vung tay áo lên, nói:

“Các ngươi không cần đa lễ. Vốn ta cũng không muốn gặp lại các ngươi, nhưng có sự thể này, hết thảy đều do ý trời. Lúc trước Hải Long và tiểu hòa thượng này cùng bọn Ma Tông giao thủ, Hải Long tánh mạng nguy cấp, đánh động đến ta đang tĩnh tu tâm thần, cho nên đặc biệt lại đây cứu giúp. Hải Long trọng thương rất nặng, ta sẽ dẫn hắn trở về trị liệu. Các vị đạo tôn nếu có lòng, ngày mười lăm tháng tám năm sau, không ngại qua Ma Vân Phong hầu lâm diện kiến.”

Tiếp Thiên đạo tôn cung kính hành lễ nói:

“Trước đây bọn vân bối cũng có biết qua tiền bối đang ở Ma Vân Phong, nhưng sợ quấy rầy tiền bối tu hành, nên tuyệt không dám làm phiền, đa tạ tiền bối cứu giúp đệ tử quý tông, sau này nếu có gì phân phó, Tiếp Thiên nhất định tận lực hoàn thành. Có tiền bối tọa trấn ở Liên Vân Sơn Mạch, vạn tạ sẽ không dám xâm lấn đến đây.

Quái nhân tiền bối than nhẹ một tiếng, nói:

“Ta đã từ bỏ thế tục ngàn năm nay, không nghĩ tới trước lúc ra đi lại gặp được Hải Long, hết thảy đều là duyên số, nửa điểm không phải do người quyết định. Thì đã, vận đã, mệnh đã.”

Nói xong chữ cuối cùng, bạch quang đột nhiên đại phóng, hào quang bao vây lấy thân thể quái nhân, Hải Long, Hoàng Trị chợt lóe lên rồi biến mất. Vừa lúc bọn họ rời đi, thái dương một lần nữa xuất hiện, quang mang ấm áp chiếu khắp đại địa.

Bảy vị đạo tôn đều toát ra thành ý tôn kính, Chí Vân đạo tôn thì thảo:

“Tiền bối thi triển, hẳn chính là thuật Đại Na Di trong điển tịch của tổ sư ghi lại.”

Tiếp Thiên đạo tôn lắc lắc đầu, nói:

“Không, đây là phép Tiểu Na Di. Nhưng trước lúc hoán đầu di tinh mới là Đại Na Di. Sợ là đến khi chúng ta đạt tới Đẩu Chuyển cảnh giới, cũng không có khả năng tùy ý sử dụng giống như tiền bối vậy, có thể gặp được tiền bối cao thủ như thế, có lẽ, ngày mười lăm tháng tám năm sau đối với chúng ta mà nói chính là tiên duyên hiếm gặp.

Thiên Thạch đạo tôn có chút đắc ý cười, nói:

“Xem ra tiểu tử Hải Long này quả thật tốt số, có thể được tiền bối dạy dỗ, tương lai nhất định sẽ là vinh dự cho Thiên Thạch Phong.

Vô Cơ đạo tôn thì thảo nói:

“Thật không biết lão gia hỏa nhà ngươi sẽ gặp vận chớ gì. Bất quá, ngươi cũng đừng quên, tại thời điểm lúc trước ở Tiếp Thiên Phong ngươi còn muốn đưa tiểu tử này vào chỗ chết. Tương lai, vì có gì hắn sẽ nhận ngươi là tổ sư chứ. Hắc hắc.”

Thiên Thạch đạo tôn nuốt cục tức trôi xuống làm ra vẻ một Thiên Thạch thân thiện, nói:

“Việc đó có thể không nhất thiết, tổ sư thì ra sao vẫn là tổ sư, ngươi chờ xem.”

Hắn đã hạ quyết tâm, về sau nhất định phải nâng đỡ Hải Long. Đã biết nhất mạch có thể xuất hiện ra một đệ tử ưu tú như thế, rất có thể vị trí tông chủ chương môn tiếp theo sẽ nằm trong tay...

Tiếp Thiên đạo tôn khẽ nhún mày nói:

“Được rồi! Chúng ta phải trở về. Sắp tới các vị sư đệ sư muội cũng không cần bế quan, chúng ta sẽ chờ đến ngày trung thu năm sau. Ý, nếu Hải Long đã trở lại, thì hai vị sư muội kia sao lại không thấy. Chẳng lẽ bọn họ không đi cùng nhau sao?”

Chí Vân đạo tôn mỉm cười nói:

“Tông chủ, hai nha đầu kia tính cách thế nào ngươi còn không biết sao? Các nàng nhất định là đuổi Hải Long về trước, còn mình sẽ lưu lại du ngoạn. Ài, bất quá cũng khó trách các nàng, dù sao chúng ta ở đây cũng thật sự buồn tẻ, đôi khi, ngay cả ta cũng có một chút ý niệm trong đầu muốn đi ra ngoài. Ta nghĩ, hẳn là không bao lâu các nàng sẽ quay về thôi. Lại chỉ còn không đến hai tháng nữa là tới kỳ năm năm thu đồ đệ. Chúng ta cũng nên chuẩn bị đi, hy vọng lần này có thể thu được đệ tử giống như Hải Long vậy.”

Tiếp Thiên đạo tôn mỉm cười, nói:

“Hết thảy đều là cơ duyên, không do người quyết định a! Đi thôi”

Thân hình vừa chuyển, tay áo phát lên, bảy người đồng loạt ở hào quang lam sắc bao phủ hóa thành điểm sáng, biến mất trong vô hình. Trước khi ra đi là lúc, Tiếp Thiên đạo tôn đã dùng pháp lực vô thượng cố ý bày ra xung quang thôn nhỏ này một tầng cấm chế cường lực, để phòng ngừa người Ma Tông lại xâm nhập.

Trương thúc, Trương thăm chậm rãi từ gian phòng đi ra, hết thấy phát sinh bên ngoài vừa rồi, đều lọt hết vào mắt bọn họ, cho tới lúc này vẫn như cũ, chuyện vừa phát sinh thật là không thể tưởng tượng được. Trương thăm kéo Trương thúc quỳ xuống sân, khóc nói:

“Các vị thần tiên, van cầu các ngài hãy cứu Trương Hạo.”

Kỳ thật, thật sự là gan bà quá nhỏ bé, tại thời điểm Tiếp Thiên đạo tôn còn ở đây nếu bà đi ra khóc lóc kể lể, với thân phận Tiếp Thiên đạo tôn, rất có thể sẽ đáp ứng yêu cầu của bà, Ma Tông tuy cường đại, nhưng nếu cả bảy vị đạo tôn này tới, cứu trở về vài người có thể nói đây là chuyện không mấy khó khăn. Nhưng, cơ duyên một khi bị bỏ qua thì không đến lần hai. Trương thúc, Trương thăm cho hết kiếp này, chắc sẽ không còn cơ hội gặp lại đứa con mà mình yêu mến nữa rồi.

Rừng sơn hầu phía sau Ma Văn Bình. Tại bạch quang vây quanh, quái nhân mang theo Hải Long và Hoàng Trị bỗng hiện ra bên hồ nước. Hoàng Trị thương thế cũng không nhẹ, chân mới vừa chạm đất, nhất thời thở dốc kịch liệt.

Quái nhân vung bàn tay to lớn lên, Hoàng Trị chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng âm áp được đưa vào trong cơ thể mình, đột nhiên thấy thoải mái hơn. Tinh thần phấn chấn, hai tay tạo thành chữ thập nói:

“Tạ tiền bối.”

Quái nhân không biết từ đâu biến ra một cái hồ lô đưa cho Hoàng Trị, nói:

“Ngươi không cần phải cảm tạ ta. Nếu không vì Hải Long, ta tuyệt đối sẽ không rời khỏi chỗ này ra ngoài cứu ngươi. Uống hết thứ trong hồ lô đó đi, sau đó liền tĩnh tu trong này, thương thế của ngươi không nhẹ, hơn nữa nguyên thần bị ma lực xâm phạm, nếu muốn khôi phục hoàn toàn, ít nhất phải hơn một năm. Hải Long tuy vết thương so với ngươi quá nặng, nhưng thể chất của hắn được ta cải thiện trong một thời gian dài, có thể nói khôi phục nhanh hơn ngươi một chút à. Ngươi cứ an tâm mà tu luyện, nơi này có ta, không ai có thể quấy rầy ngươi.”

Hoàng Trị lại tạo thành chữ thập thi lễ, sau đó đi đến cạnh hồ nước khoanh chân ngồi xuống, mở hồ lô ra, uống ừng ực hai ngụm, một cỗ khí cay nồng xông thẳng đến não, hắn không nhận được nói:

“Hảo tửu.”

Quái nhân cười nói:

“Không hồ lô là đệ tử Thiên Tông, quả nhiên là tửu quý xuất thân.”

Một cỗ nhiệt khí không lồ theo đan điền dâng lên, sắc mặt Hoàng Trị nhất thời chuyển sang đỏ hồng, không dám chậm trễ, hắn lập tức thúc giục pháp lực vận hành, dẫn đường cho nhiệt lực kia lưu thông toàn thân.

Quái nhân than nhẹ một tiếng, nhìn nhìn vào người Hải Long, khẽ nói:

“Thật sự là duyên số a! Tiểu tử, vì cứu ngươi, ta đã vi phạm mệnh mệnh tổ sư, nếu trở về khó mà ăn nói a!”

Hào quang bạch sắc chợt phát đại, không ngừng đưa vào trong cơ thể Hải Long, kinh mạch Hải Long đã hoàn toàn tê liệt, quái nhân cũng không có chữa trị trực tiếp, mà là dẫn khí huyết của hắn tập trung vào lục phủ ngũ tạng. Đột nhiên, quái nhân tựa hồ phát hiện cái gì, đình chỉ thao tác lại, một bên vạt áo Hải Long rơi ra, bên trong lộ ra ngân sắc Nghịch Thiên Kính.

“Hảo tiểu tử, vận khí của ngươi thật đúng là tốt không thể tả! Tự nhiên lại có được kiện tiên khí này. Oa oa, đây dường như là, a! Đúng rồi, đây là lập ngôn thiên quân Nghịch Thiên Kính. Không thể nào! Lập ngôn thiên quân chỉ bảo tại sao lại lưu lạc trên nhân thế. Đây chính là tiền đề vì khen thưởng công tích của hắn mà cô ý ban cho. Không đúng, Nghịch Thiên Kính này tựa hồ bị phong ấn, tại thế gian chỉ có thể biểu hiện ra năng lực nhất định.”

Nhìn Hải Long thật sâu, quái nhân cười lên ha ha,

“Hào, hào, hào, có thêm Nghịch Thiên Kính... về sau tiền đồ của hắn quả thật không thể đoán trước a! Hảo tiểu tử, ta thực không nhìn lầm ngươi. Bất quá, việc này hết thảy phải do ngươi lĩnh ngộ, không ai có thể giúp ngươi.”

.....

Thời gian trôi qua cực nhanh, ngày tháng trôi đi, nháy mắt đã một năm trôi qua.

Hải Long từ từ mở hai mắt, thần trí dần dần tỉnh lại, cơn trùng kêu vang cùng với tiếng chim hót chung quang không ngừng kích thích giác quan của hắn,

“Ta, ta đang ở đâu đây? Chẳng lẽ là địa phủ sao? Thì ra địa phủ đẹp như vậy. Không, không đúng, ta thấy nơi này dường như rất quen thuộc.”

Dùng dức lắc lắc đầu, chậm rãi ngồi dậy, không đợi hắn quan sát cảnh vật chung quang rõ ràng, một đoàn thân ảnh hắc sắc như tia chớp lao tới. Mùi quen thuộc truyền đến, theo bản năng Hải Long không có phản ứng lại đối phương, bóng xám nhập nhòa, một cỗ lực mạnh mẽ đánh vào hắn một lần nữa té xuống đất.

“Khệt, khệt, khệt, khệt.”

Trong tiếng kêu hưng phấn của đôi phương, Hải Long đã thấy rõ diện mạo của hắn, kinh hi thất thanh nói:

“Tiểu Cơ Linh, là ngươi. Ta, ta không phải đang nằm mơ sao?”

Tiểu Cơ Linh dùng cặp trảo thật lớn kia không ngừng vò vò đầu tóc Hải Long, thân thiết vuốt ve trên người hắn. Hải Long kinh ngạc phát hiện, Tiểu Cơ Linh thân thể đã trưởng thành rất nhiều, hơn nữa cặp mắt to bắn ra hào quang tứ phía, lông lá toàn thân cũng tản ra kim thiết sáng bóng. Tâm niên thay đổi thật nhanh, Hải Long đã ít nhiều hiểu ra, thì thào nói:

“Quái nhân tiền bối, nhất định là tiền bối đã cứu ta, Tiểu Cơ Linh, là quái nhân tiền bối cứu ta đúng không?”

Tiểu Cơ Linh mắt mở ra thật to, dùng sức gật gật đầu.

Hải Long ôm nó ngồi dậy, toàn thân tựa hồ tràn ngập sức lực, hắn ngưng thần xem xét, chỉ thấy trong cơ thể nguyên bản ba loại năng lượng kia đã trở nên tinh thuần vô cùng, mà ngay cả thể tích đã gia tăng không ít, cảnh giới của mình thì không phân định rõ, nhưng có điểm tăng cường.

Trong lòng vui vẻ, hắn vội vàng dùng Tham Sát thuật tra cảnh giới của mình, thông qua Tham Sát thuật, chủ yếu lấy tham sát thuật phân biệt màu sắc là chính. Phục Hổ là màu tím nhạt, Đằng Vân là màu lam đậm, Đạo Cổ là màu vàng, Thai Thành là màu vàng sẫm, Liễu Nhiên là đậm hồng nhạt, Quán Thông thâm hồng nhạt, Đăng Phong là đậm ngân sắc, Vô Song thì màu bạc, Phụ Đàm màu đỏ sậm, Thoát Thai màu xanh nhạt, Hà Cừ màu xanh, Vô Ngã là đậm kim sắc, Đại Đạo thâm kim sắc, Mạc Trắc là đậm lục sắc, Đấu Chuyển thì mặc lục sắc, về phần ba cảnh giới cuối cùng là màu sắc gì, ngay cả Linh Ngọc Tử là người đã dạy hắn Tham Sát thuật này cũng không rõ lắm.

Bởi vì từng cảnh giới được chia làm ba giai đoạn Sơ kỳ, Trung kỳ, Hậu kỳ, cho nên, tại thời điểm đạt tới cảnh giới Sơ kỳ, dùng Tham Sát thuật chứng kiến, là từ cảnh giới của mình tới cảnh giới tiếp theo qua một tia quang mang. Hiện tại Hải Long chứng kiến là thâm lam sắc vây lấy một tia chớp lam sắc, điều này chứng minh, hắn đã đạt tới sơ kỳ Đằng Vân cảnh giới. Tuy rằng Hải Long không biết mình ngủ say bao lâu rồi, nhưng từ Phục Hổ sơ kỳ đến Đằng Vân sơ kỳ cảnh giới, đã tăng lên một cảnh giới. Đối với hắn mà nói, đúng là chuyện vô cùng hưng phấn.

“Tĩnh rồi a.”

Thanh âm già nua xa xa truyền đến, nhất thời làm bùng tình trạng thái đang hưng phấn của Hải Long, Hải Long cung kính nói:

“Tiền bối, cảm ơn ngài lại một lần nữa cứu ta.”

Quái nhân bỗng xuất hiện trước người Hải Long, từ tốn nói:

“Đây đều là vận mệnh của ngươi, lúc gặp nguy nan mà ngươi có thể dùng chính thân thể của mình bảo vệ bằng hữu, chuyện này người bình thường không thể làm được. Ta hiện tại đối với ngươi ngày càng vừa lòng. Lần này, ngươi ngủ say bốn trăm ngày, trong bốn trăm ngày này, ta đã giúp ngươi cải thiện thân thể. Kinh mạch con người vô cùng phức tạp, đôi khi có ảnh hưởng đến việc tu luyện, ngươi bị nha đầu Ma Tông kia chân cho kinh mạch toàn thân đứt lìa cũng chưa phải là chuyện xấu, cái gọi là phá nhi hậu lập (phá rồi sau đó lập lại), cái tạo lần này, ta đã đem toàn bộ kinh mạch mong manh trong cơ thể loại bỏ, chủ yếu là kinh mạch đã trở nên dẻo dai kiên cường. Tùy theo tu luyện sau này của ngươi, nhưng có lẽ với thân thể này cũng đủ để đạt tới cảnh giới đạo thương bất nhập, thủy hòa bất xâm.”

Hải Long cung kính hướng về quái nhân bái liền ba cái, có chút nghẹn ngào nói:

“Đa tạ tiền bối. Tiền bối, thỉnh ngài thu ta làm đồ đệ đi. Hải Long từ lúc chào đời đến nay, ngài đúng là một trong số vài người tốt với ta nhất.”

Quái nhân mỉm cười, cảm thụ được tấm lòng chân thành của Hải Long, nói:

“Ngươi không nên như vậy, ta giúp ngươi, có thể nói cũng là bị người khác ủy thác mà thôi. Ta không thể làm sư phụ của ngươi, trong tương lai xa xa, tại thời điểm ngươi đạt tới năng lực có thể nhìn thấy hắn, ngươi liền minh bạch, ai mới là sư phụ đích thực của ngươi. Đứng lên đi. Thời khắc của ta không còn nhiều, còn rất nhiều việc cần chỉ điểm ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Bí Mật Quái Nhân (Thượng)

Hải Long chậm rãi đứng lên, hơi kinh ngạc nói:

“Tiền bối, ngài, đây là ý gì?”

Quái nhân khẽ thờ dài:

“Thật ra, ngày đó chính ngươi tự cứu mình trước. Tuy ta vẫn dùng Thiên Nhãn Thông quan sát ngươi, nhưng ta cũng không thể ngờ nha đầu Ma Tông kia sẽ hạ sát thủ, nếu không phải Nghịch Thiên Kính bảo vệ ngay phút cuối, thì chờ đến lúc ta tới, ngươi đã xong đời rồi. Mà ngươi còn chưa có nguyên anh, kết quả chỉ có một, đó là phải đầu thai chuyển thế. Còn nhớ lúc trước ta từng nói với ngươi, bảo ngươi ngày mười bốn tháng tám hai năm sau tới tìm ta sao? Hôm nay, chính là hai năm sau tám tháng mười ba ngày. Cho nên ta nói, thời hạn của ta không còn nhiều. Hết thấy chuyện phát sinh sau lần rời núi này của ngươi, cơ hồ đều bị ta quan sát, lòng dũng cảm, cơ trí của ngươi, và xem nhẹ danh lợi không màn thế tục, đều đã làm cho người ủy thác nọ rất vừa ý. Ta biết, ngươi không làm ngơ khi biết bằng hữu kia bị Ma Tông bắt. Hết thấy đều là duyên số, nửa điểm không tránh được. Ngươi không cần nghĩ ngợi nhiều làm gì, hần, cũng có con đường riêng của hần. Trong tương lai, một ngày nào đó các ngươi sẽ gặp lại nhau.”

Hải Long trong lòng chấn động, hần đương nhiên là biết quái nhân đang nói tới ai, có chút kích động nói:

“Tiền bối, tu vi ngài cao thâm như thế, chẳng lẽ không thể cứu Giá nhi trong tay Ma Tông ra sao?”

Quái nhân nhàn nhạt nói:

“Không phải ta không muốn cứu hần. Lúc này ta vốn đang mang trọng tội, rời khỏi đây cứu ngươi, đã vi phạm di huấn của tổ sư rồi, sao còn có thể xuất ngoại hoài được chứ? Muốn cứu bằng hữu kia của ngươi, chỉ có chờ chính ngươi cường đại rồi mới có thể làm. Việc này người khác không thể hỗ trợ được. Việc trước mắt phải làm, là ngươi mau chóng rèn luyện cho mình cường đại lên. Dựa dẫm vào người khác sao bằng dựa vào chính bản thân mình? Chỉ những gì thuộc về mình mới là chân thật nhất. Ngươi phải nhớ kỹ, mọi cố gắng đều phải trả giá, thì mới có ngày gặt hái thành công. Thành tựu trong tương lai của ngươi thế nào, thì phải nhìn xem ngươi nỗ lực ra sao.”

Hải Long có chút lĩnh ngộ gật gật đầu, nói:

“Tiền bối, là ta liên lụy ngài. Nếu ngày sắp rời xa nơi này, thì có thể cho ta xem qua diện mạo thật sự hay không. Chịu nhiều ân huệ của ngài như vậy, mà ngay cả bộ dáng của ngài như thế nào ta cũng chưa thấy qua.”

Quái nhân thờ dài một tiếng, nói:

“Được thôi! Đã đến lúc nên cho ngươi thấy.”

Nói xong, thân thể khòm khòm kia chậm rãi xoay qua Hải Long, Hải Long cảm thấy rõ ràng tâm tình mình đang kích động vô cùng, tim không ngừng đập nhanh hơn, hai tay nắm chặt, toàn bộ tinh thần đều đặt trên người của quái nhân. Không biết đã bao lần, hần muốn nhìn một chút bộ dạng quái nhân, bây giờ, nguyện vọng này rốt cục đã thực hiện được, hần làm sao mà không kích động chứ?.

Tựa như một thế kỷ, rốt cục quái nhân đã xoay mặt về hướng Hải Long, lão chậm rãi ngẩng đầu, đồng thời vươn tay tháo chiếc áo choàng ra, phơi bày ra bộ dáng chân thật của mình trước Hải Long.

Hải Long toàn thân kịch chấn, ở trong lòng hần, từng vô số lần phác thảo ra bộ dáng quái nhân, nhưng đến lúc thấy được diện mạo thật là lúc tất cả các bản phác thảo đều tan biến, hần không thể ngờ tới, quái nhân từng cứu mình mấy lần, tu vi cao thâm không lường được, thế mà diện mạo như vậy. Đứng trước mặt hần, rõ ràng là một con mi hầu già nua toàn thân trắng như tuyết. Cùng với mi hầu bình thường giống nhau, bộ lông óng ánh tuyết kia của quái nhân lóe ra bảo quang nhàn nhạt, đôi mắt thâm sâu vàng chóc tựa như chưa từng thấy qua, đang tọa giữ bên cạnh khuôn mặt kia, chính là ba cái lỗ tai, hợp hai bên lại thì đúng là lục nhĩ. Trong đầu hồi tưởng lại Phiêu Miêu đạo tôn từng nói bốn chữ ‘Lục Nhĩ tiền bối’, Hải Long toàn thân ngây dại.

Lục nhĩ mi hầu mỉm cười, nói:

“Không ngờ tới à, ta quả thật chính là một con hầu từ thành tinh mà thôi. Lại nói tiếp, ngay cả chính mình cũng không biết đã sống bao nhiêu năm rồi. Có phải thất vọng không? Ta cũng không phải cái loại cao nhân tiên phong đạo cốt như trong tưởng tượng của ngươi. Ta còn nhớ, pháp danh lúc trước của ta là Linh Thông Tử. Cùng với Lục sư phó của ngươi giống nhau à.”

Hải Long trong mắt hiện lên một tia khác thường, kiên định lắc đầu, nói:

“Không, tiền bối, bất luận ngài có bộ dáng gì, trong lòng ta, ngài đều là vị tiền bối tôn kính nhất.”

Lục nhĩ mi hầu mỉm cười, nói:

“Tại thời điểm ta lần đầu tiên gặp ngươi, đã biết ngươi sẽ không vì bộ dạng của ta mà thay đổi ý tưởng. Ngươi quả thật không làm ta thất vọng. Hào hài tử, hiện tại, ta sẽ đem tất cả mọi chuyện nói cho ngươi biết.”

Nói xong, lão vung tay áo lên, Hải Long chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại, nhất thời như là đi tới nơi nào khác. Nơi đây hoàn toàn một mảnh tối đen, bằng vào tu vi Đẳng Văn cảnh giới, Hải Long chỉ có thể nhìn tới trước không quá một thước.

Lục nhĩ mi hầu vang lên thanh âm:

“Rất kỳ quái phải không? Kỳ thật đây là nơi mỗi lần ngươi tới chỗ ta đều chứng kiến thấy bên ngoài, đây là bên trong khối nham thạch lớn kia. Không phải là khối nham thạch bình thường, là do hàn linh vạn năm tạo thành, vô cùng cứng rắn, cho dù là tu vi hiện tại của ta, nghĩ muốn phá vỡ nó ra thì ít nhất cũng bị tiêu hao một thành pháp lực. Là do ta dùng thuật Na Di mang ngươi vào. Vì muốn cho ngươi càng yên tĩnh tu luyện, từ giờ trở đi, ngươi không

được rời khỏi khối hàn linh thạch này, chỉ khi nào người có thể hấp thụ hoàn toàn năng lượng của khối hàn linh thạch, bằng vào thực lực của mình phá thạch mà ra, có như vậy, tu vi của người mới có thêm chút thành tựu. Về phần bao nhiêu năm, thì chỉ có thể tùy vào phần số của người. Tiểu hòa thượng đi cùng người đang ở chỗ khác, đến lúc đó, ta sẽ cử hấn làm hộ pháp cho người. Cho đến thời khắc người phá được thạch mà ra. Hiện tại, người hãy cẩn thận mà nghe cho kỹ từng lời ta nói ra.”

Trải qua lần xuất ngoại này, cùng với hiểm tử hoàn sinh, Hải Long đối với thực lực đã sớm khát khao đạt tới một trình độ trước nay chưa từng có, nghe lục nhĩ mi hầu nói xong, hấn cũng không phản ứng gì, trái lại càng thêm hưng phấn trong lòng. Hết sức gật gật đầu, nói:

“Tiền bối, bất luận chịu đau khổ gì, ta nhất định sẽ kiên trì tu luyện.”

Lục nhĩ mi hầu dường như hiểu được quyết tâm của Hải Long, màu vàng trong con người toát ra một tia mộng lung, thì thảo nói:

“Ta vốn là một con khi trên Đại Tuyết Sơn vùng cực bắc, Đại Tuyết Sơn ẩn chứa linh khí khổng lồ, một ngày nọ, trong lúc vô tình ta đã ăn một quả đại trắng như tuyết. Vận mệnh của ta vì thế thay đổi. Thời gian một ngàn năm trôi qua, thực lực của ta ngày càng lớn mạnh. Đột nhiên, một thanh âm xa lạ tràn ngập uy nghiêm xuất hiện trong đầu ta. Khi đó, ta còn chưa biết hấn là ai. Thanh âm của hấn chính là mệnh mệnh ta phải chấp hành, dưới sự chỉ dẫn của hấn, ta bắt đầu tu luyện dài đến vạn năm. Loại phi nhân thể như bọn ta so với nhân loại các người đương nhiên là khó khăn hơn nhiều, đó cũng là nguyên nhân vì sao một gã nhân loại tu luyện ngàn năm có thể dễ dàng đối phó với một con vật tu luyện một ngàn năm trăm năm. Nhưng ta may mắn ở chỗ, dưới sự chỉ dẫn của thanh âm kia, vốn vẹn qua mấy trăm năm, ta đã luyện hóa chính mình phần cốt, dựa vào linh khí Đại Tuyết Sơn, ta có được trí tuệ nhân loại. Từng năm từng tháng trôi qua, đến khi ta dốc lòng tu luyện được vạn năm là lúc cảnh giới ta rốt cục đã đột phá hậu kỳ. Thanh âm uy nghiêm kia nói ta bởi vì bền lòng cùng với nghị lực, nên hấn quyết định cho ta miễn chịu Thiên Kiếp, trực tiếp thăng nhập vào tiên giới, cũng ban cho ta đạo hiệu là Linh Thông Tử. Trong sự bao bọc của thất thái tường vân, ta ly khai khỏi Đại Tuyết Sơn. Cho tới bây giờ, ta không thể nào quên được một khắc thăng tiên kia. Ta quả thực rất hưng phấn, mọi cố gắng trong vạn năm cũng không hề uổng phí, ta thành tiên, một con mi hầu được thành tiên.”

Hải Long tròn mắt há hốc mồm nhìn lục nhĩ mi hầu trước mặt, tuy rằng trước đây có tưởng tượng rất nhiều, nhưng hấn lại không thể nào nghĩ tới, luôn trợ giúp mình là một vị tiên nhân, không, là tiên hầu mới đúng.

“Ngài, ngài đã là tiên nhân. Vậy là ta gặp được tiên nhân. Tiền bối, nếu ngài thành tiên, tại sao còn có thể xuất hiện ở chỗ này vậy? Tiên giới, tốt cùng là có cái dạng gì thế.”

Lục nhĩ mi hầu than nhẹ một tiếng, nói:

“Tiên giới có quy củ của tiên giới, thứ cho ta không thể tiết lộ thiên cơ. Chờ người về sau độ kiếp thành công, bay lên thế giới kia, tự nhiên sẽ minh bạch tất cả. Lúc trước, sau khi ta thăng nhập tiên giới mới biết được, tổ sư luôn chỉ đạo ta dĩ nhiên là cường đại, ở trước mặt hấn, ta cũng chỉ là một con hầu tử bé nhỏ mà thôi. Thân phận tổ sư ta không thể nói cho người biết, đây là bí mật tuyệt đối. Tổ sư trên tiên giới có thể lực rất lớn, dù là tiên đế cũng phải nể hấn vài phần. Tổ sư đối với ta có chút hảo cảm, liền an bài cho ta ở lại tiên phủ lão nhân gia làm thủ vệ, đối với ta mà nói, đây là một ân huệ thật lớn. Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, một ngày kia, đột nhiên có một khách nhân đến đây, khách nhân kia thực lực rất mạnh, cùng với tổ sư tương đồng. Hấn qua bái kiến tổ sư, nhưng vài vị sư huynh kia lại khinh thường hấn, bởi vì tổ sư cường đại nên dung dưỡng cho các sư huynh thành ra thói hư tật xấu, rốt cục đã đắc tội người nọ. Người nọ giận tím mặt, đã phá hủy một vật mà tổ sư vô cùng yêu quý, sau đó tự động bỏ đi. Tổ sư trở về, chứng kiến thấy vật mình trân quý bị hủy, nhất thời giận tím mặt, tự mình đi tìm người nọ, sau đó không biết vì cái gì, bọn họ thế là kết thành huynh đệ. Người nọ cũng giúp tổ sư khôi phục lại bảo vật. Có điều, tổ sư không vì thế mà buông tha cho ta cùng với các vị sư huynh, các sư huynh đều bị hấn dùng pháp trận cường đại trấn áp hết, cần phải khổ tu vạn năm mới có thể phá quan mà ra, tổ sư nói, làm như vậy chính là để rèn luyện tâm tính bọn họ. Mà ta bởi vì không ngăn cản các sư huynh vọng ngôn, cũng bị tổ sư trách tội, nên đã đem ta trợ lại hạ giới, trấn áp tại khối hàn linh thạch này. Tu luyện sáu ngàn năm sau mới trở về tiên giới lại. Trong nháy mắt, sáu ngàn năm trôi qua, ta lại gặp được người. Lúc trước, người đã cùng đã cùng tổ sư kết bài thấy ta bị oan uổng, nên đem pháp khí của mình đưa cho ta, bảo ta ở nhân giới tìm kiếm người hữu duyên. Khi người xuất hiện, nhất thời làm ta nhớ lại di huấn của hấn. Vì thế, ta đã đem kiện pháp khí kia đưa cho người, kiện pháp khí đó chính là Tiểu Thiết Côn đã nhiều lần cứu mạng người. Hơn một năm trước, người trọng thương suýt chết, vì hoàn thành sứ mệnh của người nọ, ta đành mạo hiểm không sợ tổ sư trách phạt rồi núi cứu người, ngày mốt, chính là ngày ta trọng nhập tiên giới, không biết sẽ bị tổ sư xử trí thế nào. Nếu lão nhân gia vì thế mà trách phạt, cũng có thể nói do số ta mệnh khổ.”

Nói tới đây, lục nhĩ mi hầu không khỏi toát ra vẻ âm đạm. Cường đại như hấn, vậy mà thân thể hơi hơi run rẩy, hiển nhiên là đối với tổ sư thập phần sợ hãi.

Hải Long nghi hoặc nói:

“Tiền bối, tổ sư kia của người chắc cũng không quá để ý đâu, rõ ràng chuyện này không liên quan đến ngài, vì có gì lại đẩy ngài xuống hạ phạm chịu ngàn năm cô tịch.”

Lục nhĩ mi hầu thất kinh, Hải Long chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, rốt cuộc nói không thành lời. Lục nhĩ mi hầu hay tay tạo thành chữ thập, tiểu tụy nói:

“Tổ sư thứ tội, Hải Long không có ý mạo phạm người, xin người thứ lỗi.”

Thần sắc trịnh trọng, trầm giọng nói với Hải Long:

“Tiểu tử người không biết trời cao đất rộng, ý tưởng của tổ sư sao người có thể hiểu được? Mãi cho đến hôm nay chúng ta vẫn chưa biết được. Trong lòng ta, tổ sư ở địa vị cao nhất, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế. Nếu không phải năm đó lão nhân gia dốc lòng chỉ điểm, căn bản là ta không có được như ngày hôm nay. Bất luận tổ sư làm cái gì, tất nhiên đều có đạo lý của hấn.”

Hải Long xòe hai tay ra lắc nhẹ vai một cái, nhìn bộ dáng nghiêm túc của lục nhĩ mi hầu, hấn cũng không dám nói thêm gì nữa.



Lục nhĩ mi hầu thần sắc dần dần giãn ra, nói:

“Có rất nhiều việc bây giờ ngươi chưa rõ. Ân huệ của tổ sư đối với ta, vĩnh viễn không thể nào trả hết. Nếu không phải lão nhân gia miễn trừ thiên kiếp của ta, thì thân là một cục hầu như ta, chỉ sợ sớm đã tan thành mây khói tại thiên kiếp rồi. Hiện tại, ngươi hẳn là đã hiểu vì sao ta không dám thu ngươi làm đồ đệ rồi. Người tặng Tiểu Thiết Côn cho ngươi mới thật sự là sư phụ ngươi. Hắn cùng với tổ sư giống nhau, đều là người có đại thần thông. Ngươi may mắn đến mức đó. Thật sự làm ta hâm mộ. Chuyện xưa của ta nói tới đây đã xong. Ngày mốt, là lúc vận mệnh ta không biết chuyển biến ra sao. Không biết tổ sư sẽ xử trí ta thế nào. Đến lúc đó, ngươi cứ việc ở trong hàn lâm thạch quan sát, ta có bài pháp chú trong đây, khi ngươi thúc thực pháp lực trong cơ thể rót vào thạch bích, thì có thể nhìn thấy tất cả cảnh tượng bên ngoài.”

Hải Long hai mắt ửng đỏ, thì thào nói:

“Tiền bối, ngài có thể đừng đi được không? Ta, ta thật sự có chút không nỡ xa ngài.”

Lục nhĩ mi hầu mỉm cười, nói:

“Tiểu hải tử, duyên phận có hạn, ngươi có được sư phụ cường đại như thế, thành tựu tương lai liền không lường trước được. Nếu ngươi có lòng, sau khi thăng nhập tiên giới thì hãy đến thăm ta là được. Đến lúc đó, ngươi tất sẽ biết tất cả, cũng có thể dễ dàng tìm thấy ta. Được rồi, bây giờ ta nên tính đến chuyện đại sự cho ngươi.”

Nói xong, hắn tiện tay thu ấn về phía thạch bích bên cạnh, nhất thời một cái khe xuất hiện, theo lục nhĩ mi hầu dẫn đường, Hải Long đi tới một nơi trống trải. Nơi này so với trước sáng hơn nhiều, ở trước mặt Hải Long, có hai khu đường kính một thước. Bên trái là một cái hầm tròn rỗng tuếch, còn bên phải là một hầm đồ đầy chất lỏng màu đỏ. Từng trận nồng đậm mùi rượu xông vào mũi truyền đến không ngừng, lần trước xuống núi, Hải Long đã sớm phá tửu giới rồi, trở thành một ma men thứ thiệt, không kém gì Hoàng Trị, nghe mùi rượu nồng đậm như thế, hắn không khỏi nuốt từng trận nước miếng đang chảy ra ướt nhẹp.

Hix, hồi tối nhậu say quá ngủ nên quên post, có gì các bác cứ vào đây mà xoắn nhé:

Luận đòm (<http://4vn/forum/showthread.php?77623-Duy-Nga-Doc-Tien-binh-lung-bat-sau>)

:61:

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 50: Bí Mật Quái Nhân (Hạ)

Lục nhĩ mi hầu cười nói:

“Ngươi đó, cùng với tiểu hòa thượng bên ngoài kia giống nhau, thấy rượu là thèm không nhịn được, tiểu hòa thượng kia đã uống sạch ba bình hồ lô. Phỏng chừng công lực cũng đã khôi phục ít nhiều a.”

Hải Long nói:

“Tiền bối, Hoàng Trị không việc gì rồi à. Lần trước hắn miễn cưỡng sử dụng Kim Cang Chú, tựa hồ trọng thương rất nặng.”

Đối với tên tiểu đệ mới quen không lâu này, trong lòng hắn có chút tình cảm khó hiểu.

Lục nhĩ mi hầu nói:

“Yên tâm đi, hắn không có sao cả. Tiểu hòa thượng kia cũng có thể nói là kỳ tài Phật tông, trong vòng có ngàn năm tu luyện, vậy mà đã đạt tới tương đương với Thoát Thai cảnh giới của Tu Chân Giới. Thành tựu trong tương lai, có lẽ không thua ngươi. Ngươi phải phấn chấn lên, mới có thể vượt qua hắn. Cho nên, trong thời gian bế quan ở hàn lâm thạch, đối với ngươi vô cùng trọng yếu, tuyệt không thể lơ là.”

Ánh mắt chuyển sang phía hai cái hố trước mặt, nói:

“Hai cái hầm này, chứa đựng sáu ngàn năm tâm huyết của ta. Hầm bên trái trống rỗng, nguyên bản chính là cho ngươi dùng để tắm rửa, chất lỏng màu xanh kia là ta dùng nước hàn đàm pha loãng. Hai chất lỏng này bao gồm toàn bộ các loại linh vật của thất thập nhị phong Liên Vân Sơn, trải qua luyện hóa của ta, hiệu lực có thể so với tiên đan trên tiên giới. Ài, tiện nghi đều dành cho tiểu tử nhà ngươi. Chất lỏng màu xanh dùng khi ngươi đã tắm xong,

còn chất lỏng màu đỏ này ta gọi là hắc nhĩ tử, trước kia tổ sư người nói qua chính là thứ này. Còn lại ít nhiều, chính là lương thực về sau cho người dùng trong này. Mỗi ngày chỉ cần uống một giọt, chẳng những có thể đỡ đói, hơn nữa đối với chuyện tu hành của người cũng rất tốt. Khi tu luyện, người có thể qua phía bên trái, đó là nơi tập trung linh khí của khối hắc nhĩ tử này.”

Hải Long nhìn hắc nhĩ tử, không khỏi định hét lên một tiếng, thở sâu, trong mắt toát ra vẻ dửng dưng, nói:

“Tiền bối, ta không còn lời nào để cảm tạ. Sau này, nếu có thể thăng nhập tiên giới, nhất định sẽ thăm ngài. Hơn nữa, trong lòng Hải Long, ngài mãi mãi là sư phụ.”

Nói xong, quỹ phịch xuống đất, cung kính hướng về lục nhĩ mi hắc nhĩ tử ba cái. Lục nhĩ mi hắc nhĩ tử ngưng đứng bất động, bất tri bất giác, cặp hỏa nhãn kim tinh kia đã chứa đầy nước mắt. Trong lòng cả kinh, thầm nghĩ: chính mình đã sớm không có thất tình lục dục, vì có gì hôm nay lại bị cảm động. Sợ Hải Long bất giác, hắc nhĩ tử vàng dùng pháp lực biến mất nước mắt, phát tay nâng Hải Long lên, cố gắng giữ bình tĩnh nói:

“Tốt lắm, đứng lên đi. Trong cơ thể người hiện tại đang tích tụ ba loại năng lượng, phân biệt là chân khí có được khi tu luyện Thiên Tâm quyết, phật khí hấp thu từ Tiểu Thiết Côn, cùng với tiên linh khí của Nghịch Thiên Kinh. Sở dĩ tu vi không bị ba loại này xung đột là do lúc trước ta dùng chất lỏng màu xanh cải tạo thân thể người. Ngưng, khi tu vi của người đạt tới trình độ cao thâm nhất định, bọn chúng tất nhiên sẽ tự vận hành lên cực đại để tranh đoạt quyền khống chế cơ thể người. Cho nên, việc cần làm trước khi tu luyện là đem ba loại tu vi này dung hợp hoàn toàn làm một, luyện thành một loại tu vi khác, sau đó tu luyện tiếp thế nào, thì phải xem phần số của người. Cho tới nay, ta thấy chung đã đem tu vi của người áp chế, không để các loại năng lượng người hấp thu bạo tăng, chính là sợ người chịu không nổi. Có dung hợp ba loại tu vi này được không, đối với người mà nói vô cùng quan trọng, hết thảy đều phải xem phần số của người. Khi nào ba loại này hoàn toàn dung hợp, người có thể bắt đầu uống hắc nhĩ tử, nó có hiệu lực tự động gờ bỏ cấm chế của ta sử dụng trước đó. Hải Long, người ngẩng đầu lên nhìn vào mắt ta.”

Lục nhĩ mi hắc nhĩ tử đột nhiên giọng nói trở nên vô cùng nghiêm túc, toàn bộ không gian bên trong hắc nhĩ tử cơ hồ đều động lại theo.

Hải Long không ngừng suy tư về những lời của lục nhĩ mi hắc nhĩ tử, nghe thấy hắc nhĩ tử, không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn, hai đạo kim quang trong khoảnh khắc xuyên vào đầu, Hải Long không khỏi rung mình một cái, rất nhiều hình ảnh hiện lên không ngừng, tận sâu trong trí nhớ của hắn, trong khoảnh khắc tựa hồ tất cả đều hiện ra. Không biết trải qua bao nhiêu lâu, tất cả dị tượng đều biến mất. Hải Long khôi phục thần trí lại. Chỉ nghe lục nhĩ tử nói:

“Ta đã đem pháp môn tu luyện của người phó thác cùng với phương pháp sử dụng Tiểu Thiết Côn thực sự truyền vào chỗ sâu nhất trong đầu óc người. Chờ tu vi người đạt tới trình độ nhất định, tự nhiên có thể tiến hành theo chất lượng mà bắt đầu tu luyện. Không cần nóng vội, hết thảy đều thuận theo tự nhiên a. Đã đến giờ, ta phải tiếp thụ lệnh dụ của tổ sư.”

Hải Long bây giờ mới hiểu ra, vừa rồi tựa như xảy ra trong nháy mắt nhưng thế mà đã qua hai ngày.

Lục nhĩ mi hắc nhĩ tử nhìn Hải Long thật sâu, thở dài nói:

“Từ biệt lần này ít nhất cũng phải mấy ngàn năm, về sau, ta cũng không thể cứu người nữa, tất cả phải dựa vào chính mình. Bảo trọng nha.”

Không đợi Hải Long nói, hào quang chợt lóe, thân ảnh trắng xóa của lục nhĩ mi hắc nhĩ tử đã biến mất trước mặt Hải Long. Một cảm giác vô cùng trống rỗng đang chiếm lấy thân thể Hải Long, hắc nhĩ tử muốn la lên, nhưng lại không thể hô thành tiếng, nước mắt rơi giàn giụa xuống, vô tình đã lem ướt vạt áo hắn. Hắc nhĩ tử đặt xong chuông lên vách tường bên cạnh, liều mạng đem pháp lực của mình rót vào đó.

Tại hắc nhĩ tử hắc nhĩ tử. Bảy vị đạo tôn Liên Vân Tông cũng đã sớm lặng lẽ đứng chờ ở đây, Phiêu Miêu đạo tôn và Chi Thủy đạo tôn đến nay vẫn chưa về. Đạo Minh chân nhân cung kính đứng phía sau Thiên Thạch đạo tôn, trong mắt không ngừng lóe ra tâm tư phức tạp. Lục nhĩ mi hắc nhĩ tử đối với hắc nhĩ tử huệ thật lớn, bởi vì có hắc nhĩ tử trợ giúp, lúc này hắc nhĩ tử đã đạt tới Đạo Long trung kỳ cảnh giới, đã đuổi kịp Đạo Văn chân nhân.

Hoàng Trị đứng một bên, hắc nhĩ tử mới hoàn toàn khôi phục công lực không lâu, hơn nữa so với trước kia tựa hồ càng thêm tiến bộ một ít, tinh tu hơn một năm nay, đối với hắc nhĩ tử là tốt, rượu trong hắc nhĩ tử có ẩn chứa linh khí khiến cho hắc nhĩ tử vô cùng hưởng thụ. Bảy vị đạo tôn ở cách đó không xa trước mặt, hắc nhĩ tử kính tạo thành chữ thập đứng đấy, không ngừng tụng xướng kinh văn gì đó, phật quang trên người lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta có một loại cảm giác rất là trang nghiêm. Cho dù là Tiếp Thiên đạo tôn, đối với tiểu hòa thượng này cũng sinh ra vài phần tò mò, bâng vãng vào tầm hiểu biết với Phạm Tâm Tông, đương nhiên là biết Hoàng Trị không phải môn hạ của Ngô Văn phật tôn.

Bạch quang chợt lóe, lục nhĩ mi hắc nhĩ tử đã bỏ áo choàng xuất hiện trước mặt mọi người, trên mặt có hơn vài phần tang thương cùng với tiêu điều. Cách đó không xa, bọn hắc nhĩ tử dưới sự dẫn dắt của Tiểu Cơ Linh đang ngồi ngay ngắn ở đó, bọn chúng tựa hồ đã sớm cảm giác được gì đó, cả đám không ngừng dùng trao gẩy gẩy lên đầu suy tư. Tiểu Cơ Linh tách ra, đi tới bên cạnh Lục nhĩ mi hắc nhĩ tử, kêu lên khệ khệ bị thương.

Lục nhĩ mi hắc nhĩ tử trên mặt toát ra một nụ cười hiền lành, sờ sờ bộ lông trên đầu Tiểu Cơ Linh, ôn nhu nói:

“Tiểu tôn tôn, không cần bị thương a! Lão tổ tông phải đi, sau này mi phải chiếu cố các hắc nhĩ tử hắc nhĩ tử cho tốt. Lão tổ tông dạy người tu luyện pháp môn, mi mỗi ngày không được lơ là, trong mấy đứa ở đây thì mi có thiên phú tốt nhất, ta tin tưởng một ngày nào đó, mi cũng có thể đạt được cảnh giới thăng tiên như ta lúc trước, chúng ta nhất định có thể gặp lại. Nếu mi cảm thấy nơi này tịch mịch, thì sau này có thể đi theo Hải Long tung hoành. Ở bên cạnh hắn, người tất được lợi nhiều. Ngoan, không được éo là như con gái vậy. Lão tổ tông còn có chuyện cần nói với mấy vị đạo tôn Liên Vân Tông đây.”

Tiểu Cơ Linh trong lòng không nỡ lùi ra sau vài bước, những giọt nước mắt như là hạt châu không ngừng rơi xuống, hắc nhĩ tử cường tráng của nó hơi hơi co rút, hiển nhiên là đang bị thống đến cực điểm.

Lục nhĩ mi hầu cứng cỏi xoay người, đối mặt với bảy vị đạo tôn cùng với Đạo Minh chân nhân, than nhẹ một tiếng, nói:

“Đa tạ các vị đạo tôn đến đây đưa tiễn, lão hủ ở trong này đã sáu ngàn năm, sau này bọn hầu từ hầu tôn đành phải nhờ các vị chiếu cố.”

Tiếp Thiên đạo tôn chấp tay nói:

“Lục nhĩ tiên bối không cần khách khí, văn bối nhất định sẽ chăm sóc chu đáo bọn chúng. Có thể chứng kiến tiên bối thăng thiên, thực là chuyện may mắn đối với bọn văn bối đây. Mong rằng tiên bối hết thầy bảo trọng.”

Lục nhĩ mi hầu khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển qua Đạo Minh chân nhân, nói:

“Tiểu Minh tử, về sau cũng không có hầu nhĩ tửu để uống. Ngươi thiên phú kỳ thật rất tốt, hảo hảo tu luyện, thì thành tựu nhất định sẽ không thua gì sư phụ Thiên Thạch của ngươi.”

Đạo Minh quỳ phịch xuống đất, khóc nói không thành tiếng:

“Đa tạ tiên bối chiếu cố tới nay, Đạo Minh không biết đền đáp gì, chỉ đành khấu ngài ba cái vậy.”

Nói xong, đình đình đình, dập đầu ba cái thật mạnh. Hắn không có dùng pháp lực hộ thân, sau ba lần khấu đầu, cái trán đã có chút huyết. Lục nhĩ mi hầu cũng không ngăn cản hắn, bình thân nhận đại lễ của hắn.

“Các vị đạo tôn, Hải Long bị thụ thương trước đó đã được ta chữa khỏi. Thành tựu của hắn sau này bất khả hạn lượng, hiện tại đã tĩnh tu bên trong cự thạch, đề nghị mọi người không được quấy rầy hắn. Chờ đến khi từ bên trong đem thực lực chân chính phá thạch mà ra, đến lúc đó, tu vi cảnh giới sẽ tăng thêm chút thành tựu. Ở nhân giới, biến hóa hết thầy đều có thể phát sinh, mong rằng các vị thân là người trên có lòng, vì bá tánh thường dân mà làm chút chuyện, cũng không uổng phí một thân sở học của các vị.”

Bảy vị đạo tôn nghe Lục nhĩ mi hầu nói xong, đều khom người thi lễ nói:

“Tuân lệnh chỉ dụ của tiên bối.”

Lục nhĩ mi hầu chuyển sang Hoàng Trị, nói:

“Tiểu hòa thượng, ngươi về sau có thể tu luyện trong này, hoa quả xung quanh đủ để duy trì cuộc sống của ngươi, nơi này linh khí thập phần, ngươi phải thay ta thủ hộ cho Hải Long.”

Hoàng Trị trịnh trọng gật đầu, hắn vừa muốn nói cái gì, thì trên không trung đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh thiên động địa, tiếng sấm cuộn cuộn mà đến, mây mù trên không trung đều trời dạt ra hỗn độn, Tiếp Thiên đạo tôn cảm giác được rõ ràng, tiên trận Liên Vân Sơn Mạch cũng kích động kịch liệt lên. Lục nhĩ mi hầu nói:

“Các vị đạo tôn, thỉnh các vị mau mở tiên trận phòng ngự, trì hoãn sẽ không kịp.”

Tiếp Thiên đạo tôn dù sao cũng là đứng đầu một tông, dưới biến hóa bất thành linh không chút sợ hãi, lập tức người nhẹ nhàng phóng lên, tay niết pháp quyết, khởi động bắt đầu từ tông đầu mối then chốt ở Tiếp Thiên Phong. Ừ ừ vang lên, mặt khác dưới sự hiệp trợ của sáu vị đạo tôn còn lại, Liên Vân Sơn Mạch tiên trận cảm chế đã hoàn toàn mở ra, Liên Vân thất thập nhị phong không có gì che đậy liền bại lộ ra bên trong không khí. Giữa các đám mây trên không trung dần dần xảy ra biến hóa, một tiếng rít gào vang lên thật lớn, làm cho toàn bộ các đỉnh Liên Vân dường như run lên.

Lục nhĩ mi hầu trong con ngươi toát ra trạng thái phức tạp, kích động có, khẩn trương có, hưng phấn có, sợ hãi cũng có, thân thể hắn run lên nhẹ nhẹ, hai tay tạo thành chữ thập trước ngực, chậm rãi quỳ rạp xuống đất, cung kính nói:

“Đệ tử Linh Thông Tử cung nghênh tổ sư giá đáo.”

Trên bầu trời các đám mây đột nhiên ổn định lại, một đạo thất thái kinh hồng xẹt qua, một mảnh thất thái tường vân ngưng tụ mà không tiêu thất hiện ra phía trên Ma Vân Phong. Thất quang chọi lóe, bao phủ hoàn toàn Ma Vân Phong lại. Bảy vị đạo tôn đồng thời cảm giác được một cỗ áp lực trước nay chưa từng thấy tràn ngập trong lòng mình, không tự chủ được, bảy người đồng thời quỳ sát xuống đất, cung kính hai tay tạo thành chữ thập. Cùng với bọn họ, Đạo Minh chân nhân và Hoàng Trị chịu áp lực ngược lại ít hơn một chút, hai người cũng coi như là nhu thuận, cuống quýt quỳ xuống.

Thất thái tường vân trên không đột nhiên bắn ra vạn đạo sáng mờ, một thanh âm cương nghị vang lên:

“Lục nhĩ mi hầu Linh Thông Tử, lúc trước ngươi lơ là nhiệm vụ, bốn tọa phạt ngươi diện bích tiêm tu sáu ngàn năm nay, có thể ngươi có điều bất mãn?”

Mỗi một chữ, đều giống như búa tạ, vang lên trong lòng mọi người, khiến cho bọn họ khó mà không thể sinh ra ý niệm sùng kính trong đầu, căn bản không thể có một tia phản kháng nào.

Lục nhĩ mi hầu nom nớp lo lắng nói:

“Khởi bẩm tổ sư, Linh Thông Tử bị trừng phạt đáng tội, nên bị phạt, tuyệt không có một tia bất mãn. Trước đó không lâu, bởi vì phải cứu một người mà ly khai khỏi đây một thời gian, thỉnh tổ sư trách phạt.”

Hắn đến là ăn ngay nói thật, không dám có một điểm giấu diếm.

“Uhm, hết thấy việc nguoi làm, bồn tọa đều biết. Niệm tình nguoi vì cứu người theo phó thác của huynh đệ ta, lần này ta tha cho, coi như kỳ diện bích của nguoi đã hết. Theo bồn tọa trở về, sau này liền khôi phục chức vụ của nguoi.”

Lục nhĩ mi hầu vui mừng quá đỗi, vội vàng khấu đầu nói:

“Đa tạ tổ sư.”

Thất thái quang mang sáng lên, thân thể Linh Thông Tử trong bao phủ của hào quang mà phiêu nhiên bay lên, chậm rãi hướng về phía thất thái tường vân. Hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, thật sâu nhìn thoáng qua hàn linh thạch vạn năm, than nhẹ một tiếng, lúc này mới cùng hợp nhất với tiên linh khí không lồ kia, thẳng về phía chân trời. Dưới sự bao phủ của thất thái quang mang, tất cả mọi người cảm giác được thân thể hấp thu một lượng dương khí âm áp vô cùng, như là được cộng thêm mấy năm khổ tu. Dưới sự dẫn dắt của Tiếp Thiên đạo tôn, bọn họ cõ hồ đều đồng thanh cung kính nói:

“Đa tạ tổ sư thành toàn.”

Tổ sư kia dường như cũng không buồn để ý tới bọn họ, hào quang chợt lóe, thất thái tường vân mang theo Linh Thông Tử liền biến mất vào hư không. Tất cả áp lực cũng theo đó mà đi. Mọi người đều khôi phục lại năng lực. Chí Vân đạo tôn cảm thán nói:

“Đây mới chân chính là tiên gia chi lực a! Chỉ sợ vị tổ sư này mới đúng là Đại La Kim Tiên trong truyền thuyết.”

Tiếp Thiên đạo tôn than nhẹ một tiếng, nói:

“Không biết tới chừng nào chúng ta có thể giống như Lục nhĩ tiên bối đắc thành thăng tiên. Các vị sư đệ, sư muội, hôm nay chúng ta thu hoạch được nhiều, sau khi trở về, phải nhanh chóng tu luyện mới được.”

“Tuân theo lệnh dụ tông chủ.”

Bảy đạo quang mang thanh lam sắc đồng thời sáng lên, bảy vị đạo tôn tất cả đều biến mất.

Lại say xỉn, ngày nào cũng thế. Hôm nay mặc dù đang say vẫn cố gắng post lên 1c cho anh em @@

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 51: Phá Kén Đi Ra (Thượng)

Đạo Minh chân nhân cùng với Hoàng Trị trước sau đứng lên, Đạo Minh lau nước mắt trên mặt, hành lễ qua phía Hoàng Trị nói:

“Sư huynh, nơi này giao cho nguoi.”

Nói xong, cũng thân hóa thành lưu quang bay đi. Tại thủy đàm, chỉ còn lại một mình Hoàng Trị đứng đó hơi ngẩn người. Đột nhiên, có tiếng khóc vang lên rung trời động đất, dọa Hoàng Trị nhảy dựng, quay đầu nhìn lại thì ra là đàn khi do bị thống mà khóc rống lên.

Trong Hàn linh thạch, Hải Long hơi giật mình ngã xuống đất, hết thấy mọi chuyện này giờ hắn đều trông thấy, tuy rằng không nghe được âm thanh bên ngoài, nhưng hình ảnh thật sâu nhìn lại lúc sắp đi của Lục nhĩ mi hầu, làm cho lòng hắn không thể nào xóa nhòa. Cấn răng một cái thật mạnh, Hải Long lẩm bẩm:

“Tiền bối, ngài chờ ta. Ta nhất định mau chóng tu luyện thành tiên, lên tiên giới thăm ngài.”

Vừa dứt lời, một cỗ cường lực dị thường mênh mông theo bốn hướng trong nháy mắt đã vọt tới, năng lượng của Nghịch Thiên Kính trước ngực phóng ra, toàn thân phút chốc đã bị quang mang màu bạc bao phủ, không đợi hắn hiểu được gì, dưới năng lượng khổng lồ mà nóng rực kia, liền ngắt đi, té xuống cái hầm bên trái. Trong cơ thể ba loại tu vi nổi lên sóng gió kịch liệt, bất tri bất giác, Hải Long với phúc duyên lớn, đã bắt đầu quá trình dung hợp năng lượng.

Nguyên lai lúc Lục nhĩ mi hầu rời đi là lúc hắn lợi dụng toàn bộ tu vi của mình, đem thất thái tường vân phát ra tận lực phát ra tiên linh khí rót vào hàn linh thạch, để thành toàn cho Hải Long. Tiên linh khí khổng lồ này tuy rằng bị hàn linh thạch hấp thu phần lớn, nhưng với cặn dư còn lại cũng không phải Hải Long có thể chấp nhận được, hắn cần chính là một quá trình chuyển hóa hấp thu.

Trong cơ thể Hải Long kinh mạch trước sau đã trải qua hai lần cường hóa, sớm đã trở nên dẻo dai dị thường, ba loại hỗn hợp năng lượng tuy rằng điên cuồng đối kháng, nhưng thủy chung vẫn không thể gây thương tổn gì cho hắn, Tiểu Thiết Côn cùng với Nghịch Thiên Kinh đồng thời tản mát ra năng lượng, Nghịch Thiên Kinh bảo vệ nội phủ Hải Long, còn Tiểu Thiết Côn thì không ngừng đem năng lượng đưa vào trong cơ thể Hải Long. Ở trạng thái tự nhiên đó, Hải Long đã tiến vào giấc ngủ thật sâu. Giấc ngủ này, sẽ trải qua một thời gian rất lâu.

....

Hoàng Trị đuổi người, cảm thụ được Phật lực trong cơ thể mình đã nhu hòa, không khỏi toát ra mỉm cười, thì thầm nói:

“Rốt cuộc sắp tiến vào Đại Viên Mãn chi cảnh rồi, chỉ cần qua ải này, thì có thể tu luyện hướng thẳng tới Phật Kiếp, thật mong sớm ngày được mở mang tâm mắt một chút về thứ mà ngay cả sư phụ cũng sợ không dám thừa nhận. Nếu sư phụ biết mình tiến bộ nhanh như vậy, nhất định rất cao hứng a. Lục Nhị tiên bối nói đúng, trong Liên Vân Sơn Mạch linh khí sung mãn, hơn nữa còn cho ta mấy bầu hâu nhi tửu, Phật lực tiến bộ với tốc độ đến mình cũng phải giật mình. Đáng tiếc! Nếu nơi này có thêm một chút cao lương mỹ vị thì tốt biết mấy. Đại ca à! Ca tu luyện lâu như vậy, chừng nào thì mới tỉnh lại đây? Đệ và Tiểu Cơ Linh sắp hết kiên nhẫn để chờ rồi.”

Dường như chứng giám cho lời hắn nói, một thân ảnh phiêu nhiên vọt tới bên cạnh Hoàng Trị:

“Đừng vậy! Chờ cho Hải Long này tỉnh lại, chắc ta cũng sắp gần đất xa trời. Hoàng Trị ca ca, nếu được thì chúng ta từ bên ngoài bỏ tảng đá kia ra đi. Bỏ Đệ Bát của huynh lực công kích mạnh như vậy, hắn là có thể được a.”

Đang nói đó dĩ nhiên là một con đại hâu tử toàn thân bao phủ bởi bộ lông trắng bạc.

Hoàng Trị mỉm cười, nói:

Tiểu Cơ Linh, nào có đơn giản như mi nghĩ. Khối hàn linh thạch vạn năm này cực kỳ cứng rắn, hơn nữa nếu Lục Nhị tiên bối đã muốn cho đại ca tu luyện trong đó, tự nhiên là có đạo lý của ngài, chúng nên hết thảy nên thuận theo tự nhiên thôi. Đã nhiều năm trôi qua như vậy, thôi thì chúng ta đành chờ đợi tiếp vậy.”

Tiểu Cơ Linh bất mãn gãi gãi đầu khi của mình, nói:

“Đừng vậy! Đã qua nhiều năm như thế, sau khi tiểu đệ được ca ca giúp luyện hóa phản cốt thành, mà Hải Long còn không tỉnh, thật sự là làm người ta tức đến chết mà. Chờ hắn đi ra, tiểu đệ nhất định sẽ dùng quả đào đánh cho hắn thấy trắng với sao luôn.”

Nói xong, còn hướng về Hàn linh thạch vạn năm cảm giận so so ngón giữa lên.

Hoàng Trị nghiêm túc nói:

“Tiểu Cơ Linh, mi phải nhớ kỹ, tu luyện là một quá trình gian khổ, lúc trước lão tổ tông của mi Lục Nhị tiên bối cũng phải trải qua vạn năm tu luyện mới có thể tựu thành tiên thể, nếu mi quá mức hấp tấp, chỉ sợ giống như nhặt củi ba năm đốt trong một giờ.”

Tiểu Cơ Linh thè lưỡi, nói:

“Ít văn chương đi. Đừng lấy cái giọng nghiêm túc ra mà nói với đệ, còn như vậy nữa tiểu đệ sẽ không cho uống hâu nhi tửu à.”

Hoàng Trị chân động toàn thân, vội vàng cười làm lành nói:

“Đừng, đừng, hâu tử tông của ta ơi! Hoa quả nơi này đã sớm làm ta ngán ngẩm đây, nếu đến rượu mà cũng không có chắc ta sẽ điên mất.”

Nguyên lai vì nhớ nhưng Lục Nhị mi hâu, Tiểu Cơ Linh theo các nơi trong Ma Vân Phong hái các loại hoa quả, trải qua quá trình lên men, tự ủ ra một loại rượu ngon, tuy rằng so ra kém hơn loại Lục Nhị mi hâu làm, nhưng hương vị không sai biệt nhiều. Mà ngay cả Đạo Minh chân nhân cũng vô tình đến đây ầm luôn hai bình đi. Hoàng Trị hiện tại đã biến thành một tên tửu quý, một ngày không uống, liền thấy toàn thân không thoải mái, ngay cả tu luyện cũng không còn hứng thú.

Tiểu Cơ Linh đắc ý nói:

“Muốn uống rượu, thì phải biết khách khí chút. Bằng không, hắc hắc. Đúng rồi, Hoàng Trị ca ca, huynh có cảm giác hay không, hàn linh thạch này phát ra linh khí dường như không còn sung túc bằng lúc trước, có phải Hải Long bên trong đã hấp thu hay không? Chờ hắn đi ra, không biết có thể đạt tới dạng cảnh giới gì nữa.”

Hoàng Trị vuốt cằm nói:

“Hắn là như vậy. Ta nghĩ, hắn tu luyện trong thời gian dài như thế, sau khi đi ra thì ít nhất tu vi sẽ tăng lên ba, bốn cảnh giới à, chỉ bằng trình độ hiện tại của mi, tốt nhất là đừng nên trêu chọc hắn, nếu không, kẻ bị quả đào đánh chỉ sợ sẽ là mi đấy. A, không xong, mau kêu các huynh đệ hâu tử hâu tôn của mi trốn xa chút, e là Hải Long sắp ra.”

Vui mừng ra mặt, Hoàng Trị thấy rõ ràng Hàn linh thạch vạn năm kia bắt đầu tản mát ra một vàng sáng nhàn nhạt màu vàng, tảng đá tựa hồ cũng đang run rẩy, loại tình huống này chưa bao giờ có, như muốn dự báo cho bọn họ. Tiểu Cơ Linh vui mừng quá đỗi, ngẩng cao hô lên một tiếng, tất cả đám hâu tử nhất thời thối lui ra xa.

Hoàng Trị cùng Tiểu Cơ Linh liếc nhau, vung tay lên, Phật Tinh Niệm châu phiêu nhiên bay ra, Phật phù phía trên Hàn linh thạch vạn năm, song thủ hợp nhất, Hoàng Trị nghiêm trang như tượng thờ thầm:

“Phật ngôn hư không vô giới hạn. Bất khả độ lượng. Bồ Tát vô trụ tương bố thí. Đoạt được công đức cũng như hư không. Bất khả độ lượng. Vô biến tế đã. Đại giả trong thế giới mạc quá hư không. Hết thầy đại giả mạc quá Phật tính. Phật pháp vô biên, phổ độ chúng sinh.”

Hay tay mười ngón cùng điểm, từng đạo từng đạo pháp ấn đánh vào bên trong tràng hạt, ở trong không khí, Hoàng Trị thôi động Kim Cang Chú với Phật lực không lồ đem Hàn linh thạch vạn năm hoàn toàn bao vây lại. So ra lần này Kim Cang Chú được hán vận dụng thuần thực hơn, có Phật lực sung mãn duy trì, hán đã có thể phát huy ra hiệu lực cơ bản của đại thần thông này.

Hàn linh thạch vạn năm dao động càng lúc càng mạnh, kéo theo hán đàm bên cạnh nhộn nhạo lên từng vòm sóng gợn, đột nhiên, dao động nhảy mất đạt tới cực mạnh, oanh----- . Trong tiếng nổ, thạch đỉnh của Hàn linh thạch vạn năm chợt nổ mạnh, một thân ảnh bị bao phủ dưới kim quang như đạn pháp vọt thẳng lên. Đàm thật mạnh vào Phật Tinh Niệm châu lẫn Kim Cang Chú phía trên. Kim Cang Chú theo thân ảnh kia mà kéo dẫn ra. Hoàng Trị cảm giác áp lực đang tăng lên, trong cơ thể Phật lực có chút mất kiểm soát liều mạng phóng về hướng Phật Tinh Niệm Châu. Mím cười, Hoàng Trị thì thầm:

“Phật thuyết thị kinh dĩ. Trưởng lão tu bồ đề. Cập chư bỉ khâu. Tì khuru ni. Ưu bà tắc, Ưu bà di. Hết thầy thế gian thiên nhân A tu la. Nghe thấy Phật nói. Giai đại hoan hỉ. Tín thụ thừa hành.”

Hoàng quang chợt lóe, Kim Cang Chú tiêu thất, Phật Tinh Niệm Châu một lần nữa quay về tay Hoàng Trị. Mà thân ảnh kim sắc kia do không còn gặp cái gì cách trở, đã tiến thẳng vào trong cửu thiên.

Tiểu Cơ Linh khăn trương mà hưng phấn chớp lấy ống tay áo Hoàng Trị nói:

“Hoàng Trị ca ca, cái kia, cái kia là Hải Long phải không?”

Hoàng Trị lắc đầu, nhìn vào bộ mặt tái xanh của Tiểu Cơ Linh, mỉm cười nói:

“Kia không phải là đại ca như trước nữa. Hán đã thay đổi hoàn toàn. Trở nên cường đại hơn so với tưởng tượng của ta. Vừa rồi ta dùng Kim Cang Chú che Hàn linh thạch lại vì sợ nó nổ mạnh làm hủy hoại cảnh vật chung quanh, nhưng đại ca đã sớm nghĩ tới vấn đề này, nên phá đỉnh mà ra. Mỉ xem, Hàn linh thạch vạn năm đã không còn một tia linh khí.”

Vừa nói, hán vừa ngẩng đầu nhìn lên, vệt kim quang trên không trung dần dần phóng đại ra, quang ảnh chợt lóe, bỗng nhiên một người hiện ra trước mặt hán và Tiểu Cơ Linh. Người này toàn thân trần trụi, mái tóc màu đen cùng với râu ria đã dài thậm thụt, toàn thân lông lánh hào quang kim sắc nhàn nhạt, trong tay cầm một cái trường con lóe ra ô quang, nơi ngực có một miếng hộ tâm lóe ra ngân quang. Nếu không phải pháp khí làm nổi bật, thì thân ảnh đột nhiên xuất hiện này quả thực tựa như là người hoang dã.

Hoàng Trị cố nén tâm tình kích động, run giọng hỏi:

“Đại, đại ca, là ca sao? Là ca sao?”

Đã nhân chấn động toàn thân, thanh âm của hán có chút khô cứng,

“Tiểu Trì, tiểu Trì, còn có Tiểu Cơ Linh, là ta, là ta đây! Ta là Hải-Long-”

Tiếng gầm thật lớn chợt vang lên, chấn động rừng cây xung quanh run lên một trận. Không sai, phá thạch mà ra đúng là Hải Long. Tiến vào giấc ngủ say sau khi hán hấp thu tiên linh khí, không biết qua bao lâu mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh dậy, hán phát hiện ba loại năng lượng trong cơ thể mình đã dung hợp làm một, biến thành một cô chất lỏng kim quang, trong đầu dần hiện ra mấy câu chữ tu luyện, tựa hồ là chương thứ nhất trong pháp quyết tu luyện cơ bản. Cơ hồ hoàn toàn theo bản năng, hán bắt đầu dựa theo đó mà tu luyện, một bên vừa tu luyện, một bên uống rượu trong hám hầu nhi tửu, dưới sự dẫn động của hầu nhi tửu, Phật lực bị Lục nhi ni hầu áp chế năm đó rốt cục đã được phóng thích hoàn toàn.

Mỗi ngày đều theo đó mà tu luyện, ngay cả chính hán cũng không rõ đã bế quan bao nhiêu lần, mỗi lần bao lâu. Rốt cục, sau khi uống sạch tất cả hầu nhi tửu, hán tiến hành bế quan lần cuối cùng. Khi hán tỉnh lại, thì giật mình phát hiện ở linh đài của mình, tất cả Phật lực kim sắc kết hợp thành một viên kim đan nhỏ như quả trứng gà, cùng lúc đó, lại có thêm một pháp quyết hiện ra trong đầu hán, lần này, tựa hồ chỉ trong phút chốc, hán đã học xong tất cả.

Cũng hết nhẩn nại trong khối đá tịch mịch này, hán dựa theo pháp quyết mới học thôi động Tiểu Thiết Côn, dường như bên trong Hàn linh thạch đều sáng lên, Tiểu Thiết Côn chợt lóe ra kim quang mãnh liệt, dưới sự thúc dục toàn lực của Hải Long, Nghịch Thiên Kính cũng truyền đến một đạo Phật lực nơi ngực, rốt cục, Hàn linh thạch vạn năm đã mất hết linh khí cũng không còn khả năng chịu một lực công kích mạnh như vậy. Hải Long cuối cùng đã phá thạch mà ra, một lần nữa trở lại thế gian.

Hoàng Trị không kiềm nén được nữa, ôm chầm lấy bà vai Hải Long, thâm tình kêu lên:

“Đại ca, đệ rất nhớ ca a!”

Hải Long ngậy ra một lúc, một tay mạnh mẽ đẩy Hoàng Trị ra, nói:

“Cái đồ ẻo là nguoi, ta không thích nam sắc.”

Nhìn Hoàng Trị tròn mắt há hốc mồm, Hải Long cười lên ha ha, bước lên ôm lấy hắn, nói:

“Bất quá, ta cũng thực sự nhớ ngươi a! Tiểu Trì. À, còn, còn, còn có mi, Tiểu Cơ Linh của ta.”

Nói xong, dùng cánh tay còn lại ghì lấy Tiểu Cơ Linh vào ngực mình. Hai người một đầu cứ đứng ôm nhau như vậy, không ai nói gì, yên lặng cảm thụ thâm tình lẫn nhau.

Thật lâu sau, Hoàng Trị đột nhiên đẩy Hải Long ra, học theo bộ dáng vừa rồi của hắn, nói:

“Cái đồ ẻo là ngươi, ta không thích nam sắc.”

Hải Long cùng với Tiểu Cơ Linh đều ngẩn người, lát sau cả ba cùng cười lên ha ha. Tiếng cười lắng dần, Hải Long chỉ vào Hoàng Trị cười mắng:

“Xem ngươi kia, làm sao còn giống người xuất gia chứ.”

Hoàng Trị hai tay tạo thành chữ thập, nói:

“Tội lỗi, tội lỗi. Tiểu tăng vừa rồi vọng ngữ. Đại ca, phạt tổ nhất định sẽ tha thứ đệ, là do đệ hưng phấn khi gặp lại ca nên mới như vậy thôi.”

Tiểu Cơ Linh nói:

“Hải Long, huynh đừng để ý đến hắn, hắn căn bản chỉ là một tên mạo danh hòa thượng thôi, mỗi ngày đều rù rê đệ uống rượu, sớm đã làm đệ phiền đến chết.”

Hải Long tròn mắt há mồm nhìn Tiểu Cơ Linh, thì thào nói:

Mi, mi, tại sao có thể nói được? Tuy rằng diện mạo bên ngoài của mi thay đổi không ít, nhưng ta vẫn còn nhận ra mùi của mi. Tiểu Cơ Linh, mi, mi vì sao có thể nói?”

Hắn hỏi hai lần liên tiếp, hiển nhiên là trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Tiểu Cơ Linh đắc ý nói:

“Nói chuyện có gì đặc biệt đâu, đệ đã luyện hóa phản cốt, chẳng những có thể nói, hơn nữa trí tuệ cũng không kém chút nào so với nhân loại đâu.”

Hải Long nhất thời hồi tưởng lại Lục nhĩ mi hầu lúc gần đi có nói mấy lời với mình, lúc này mới bừng tỉnh, thì thào nói:

“Nguyên lai là mi học được phương pháp tu luyện của tiền bối. Luyện hóa phản cốt? Lục nhĩ tiền bối từng nói năm đó ngài luyện hóa phản cốt mất đến mấy trăm năm, nói như vậy, lần tu luyện này của ta chẳng lẽ có hơn trăm. . . mấy năm phải không. Tại sao ta không cảm nhận được thời gian đã dài như vậy a!”

Hoàng Trị mỉm cười nói:

“Trăm năm? Nếu vốn vẹn chỉ trăm năm, ca có thể nào đạt được tu vi như hiện tại chứ? Đại ca, chúng ta nhắm chừng có tám trăm. . . mấy năm. Nói cách khác, ước chừng ca đã tu luyện tám trăm năm à!”

Hải Long chấn động toàn thân, bất khả tư nghị nhìn Hoàng Trị, rồi lại nhìn Tiểu Cơ Linh đang gật đầu liên tục, thì thào nói:

“Tám trăm năm, thậm chí đã lâu đến tám trăm năm vậy sao?”

Hôm rày bị té xe đến vỡ mồm sút môi, ko post được

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52: Phá Kén Đi Ra (Hạ)

Hoàng Trị than nhẹ một tiếng, nói:

Đúng vậy! Tám trăm năm. Thời gian trôi qua thật mau, trong nháy mắt đệ đã được một ngàn tám trăm sáu mươi mốt tuổi. Đại ca, trong tám trăm năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện.”

Hải Long còn chưa lấy lại bình tĩnh, gạt mình nói:

“Nói cho ta nghe một chút.”

Hoàng Trị ngưng thần, nói:

“Suốt tám trăm năm, Thần Châu đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nguyên lai là do Nguyên Mông quốc phát động trăm vạn thiết kỵ, thừa dịp đối phương không có chuẩn bị đề phòng, đã đồng thời tiến về hai quốc gia Lý Đường. Triệu phát động tấn công. Có lẽ sống trong an nhàn lâu rồi, Lý Đường, Triệu hai quốc vừa ở gian đoạn đầu cũng không có năng lực phản kháng, đều tự nguyện cho Nguyên Mông quốc chiếm cứ lãnh thổ. May mắn là mặc dù Nguyên Mông quốc vô đối tại nơi cao nguyên lại không am hiểu công thành, trải qua hơn một năm trời, hai quốc Lý Đường và Triệu Tung mới dựa vào vài tòa đại thành kiên cố mà chặn được Nguyên Mông quốc tiến như. Nhưng Nguyên Mông quốc tấn công năm này qua tháng nọ, thực lực của hai quốc suy yếu rất nhiều. Hiện tại, trên Thần Châu đại địa, Nguyên Mông quốc đã trở thành quốc gia cường đại nhất. Bởi vì chiến tranh liên tục mấy năm, làm cho dân chúng trôi giạt khắp nơi, các loại ôn dịch, tật bệnh, đã lấy đi sinh mệnh rất nhiều người, cũng mang đến cơ hội cho tà đạo. Bởi vì thực lực kém xa, tà đạo tam tông vẫn ẩn nấp không ra, sau cuộc loạn chiến, bọn chúng đã thu nạp một lượng lớn đệ tử trẻ tuổi, sau đó chọn phương pháp tàn khốc nhất để huấn luyện. Không ngừng tăng cường một thân thực lực. Hai trăm năm sau, tuy rằng thế cuộc tam quốc ổn định lại, nhưng thế lực tà đạo cũng tăng đáng kể. Bất quá, bọn chúng cũng thật kiên nhẫn, mãi đến ba trăm năm trước, tức là thời điểm cao bé quan được năm trăm năm, có thể bọn chúng cảm giác được đã đủ sức để cùng chính đạo chúng ta đối đầu, lúc này mới công khai hoạt động. Đến nay, suốt ba trăm năm. Trong ba trăm năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, thất tông chính đạo chúng ta trước sau liên thủ đã cùng tà đạo quyết chiến chín lần, nhưng hết thấy đều không tốt đẹp như chúng ta đoán, kết quả dĩ nhiên là bại nhiều thắng ít. Mãi đến khi chín vị đạo tôn Liên Vân Tông toàn bộ tham chiến, mới cứu vãn chính đạo lại được một chút. Hiện tại, Liên Vân Tông đã tiếp nhận vị trí của Ngũ Chiếu Tiên, trở thành nhất đại tông phái đứng đầu chính đạo. Trăm năm gần đây, bất luận là chính đạo hay tà đạo, đều cử ra toàn cao thủ, xung đột càng thêm thảm thiết hơn, đôi khi, thậm chí còn liên lụy tới người thường.”

Nói tới đây, Hoàng Trị không khỏi toát ra một tia âm đạm.

Hải Long không nhịn được nói:

“Bọn chúng muốn đánh thì cho bọn chúng đánh. Người có sinh lý từ biệt không phải chuyện rất bình thường sao? Đơn giản chính là tử sớm hay tử muộn thôi.”

Hoàng Trị nao nao, nói:

“Lời đại ca nói rất giống với Phật pháp, nhưng dù sao chúng ta cũng là chính đạo, cứu người dân ra khỏi đầu sôi lửa bỏng, là việc chúng ta phải làm. Nếu không phải vì hộ pháp giúp ca, có thể đệ đã sớm vui đầu vào cuộc chiến. Hiện tại, trên Liên Vân Sơn chỉ còn lại hai vị Thiên Thạch và Đãng Tiên đạo tôn, bảy vị đạo tôn khác đã dẫn đầu thất tông chính đạo cùng tà đạo đối kháng.”

Hải Long than nhẹ một tiếng, nói:

“Đừng nói ta mấy chuyện đó, ta không thích nghe. Không biết Giá nhi hiện tại thế nào? Người có tin tức của hắn không? Tám trăm năm trôi qua, chỉ sợ Trương thúc, Trương thẩm cũng...”

Hoàng Trị toát ra một tia mắt mẫn nhàn nhạt, nói:

“Tin tức về hảo bằng hữu của ca thì đệ không có, bất quá, Trương thúc, Trương thẩm kia thì ca có thể yên tâm. Sau bọn họ đã nhận được một nghĩa tử, coi như là an hưởng tuổi già a. Đại ca, chẳng lẽ ca không định giúp một tay cho chính đạo chúng ta sao?”

Hải Long mắt toát ra một tia hào quang kỳ dị, đột nhiên hét lớn lên một tiếng,

“Thất Tu kiếm, ra khỏi vỏ.”

Hàn quang chợt lóe, Thất Tu kiếm thanh sắc không biết từ chỗ nào hiện ra, thanh quang liên thiểm, chòm râu dưới hàm Hải Long toàn bộ biến mất, do không cố ý khống chế, Thất Tu kiếm đã chặt đứt hơn phân nửa bộ tóc dài của hắn, chừa lại rồi tung dài tới bên hông. Đã không còn râu tóc che đậy, Hoàng Trị và Tiểu Cơ Linh thấy như vậy nhất thời cao hứng không ít, bộ dáng hắn so với lúc bắt đầu tu luyện cũng không khác mấy, chỉ là toát khí chất nhiều hơn.

Sau lưng xuất hiện ra vỏ kiếm, leng keng một tiếng, Thất Tu kiếm đã trở về, Hải Long nhàn nhạt nói:

“Ta đối với đánh giết giết không mấy hứng thú. Bất quá, sớm muộn gì ta cũng đi Ma Tông. Bất luận Giá nhi sống hay chết, thì chỉ có một kết quả cuối cùng. Tiểu Tri, đôi khi có một số chuyện người hắn là biết qua. Kỳ thật, ngay cả chính mình rốt cuộc cũng không biết có phải là người chính đạo không. Nếu người không muốn nhận ta là đại ca nữa, thì tùy người có thể rời đi. Tám trăm năm nay, cảm ơn người đã hộ pháp cho ta.”

Tiểu Cơ Linh đột nhiên nhảy đến bên người Hải Long, hi hi cười, nói:

“Mặc kệ hòa thượng giả không đi cùng huynh, dù sao đệ đã có ước định rồi. Lúc trước khi huynh dùng Tử Chi cứu tính mạng đệ, đệ liền thế cả đời này nhất định phải luôn bên cạnh huynh. Ài, lão tổ tông nói, đệ phải nghe lời của huynh, nói không chừng có một ngày có thể thăng tiên giống như người.”



Hoàng Trị nghe Tiểu Cơ Linh nói tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, cười ha ha lên, một bên cười, vừa nói:

“Hào a, đại ca, đệ thiếu chút nữa là bị ca lừa. Lúc trước khi ca chỉ vờ vờ có Phục Hổ cảnh giới, mà đã không màng tính mạng đi giết cường thi, hiện giờ công lực cao thâm, như thế nào lại mặc kệ thế sự chứ? Một khi chứng kiến người trong tà đạo giết hại sinh linh, ca hẳn là không thể không ra tay.”

Hải Long ngẩn người, có chút bất đắc dĩ nói:

“Ta chỉ làm những việc mình thích, với ta mà nói, tự do là quan trọng nhất. Không ai có thể sai bảo ta. Ngươi có suy nghĩ như vậy, cũng tùy ngươi. Là vị bằng hữu nào, ngươi đã quan sát từ nãy giờ, hẳn là nên bước ra.”

Kim quang chợt đại thịnh, trên người Hải Long tán mát ra khí thể cường đại, hào quang Thiết Côn trong tay đại phóng, từ tối đen chuyển thành xán kim.

“Oh. Tám trăm năm bề quan quả nhiên không uổng phí, vậy mà có thể phát hiện ra bọn ta.”

Thanh lam sắc hào quang sáng lên, lưỡng đạo thân ảnh đồng thời xuất hiện trước người Hải Long ngoài trăm mét. Chính là sư tổ Đạo Minh chân nhân cùng với tổ sư Thiên Thạch đạo tôn. Vừa thấy hai người, Hải Long thốt ra theo bản năng, nói:

“Nguyên lai là ngươi, Thiên Thạch lão hồ đồ.”

Lúc này hẳn chỉ phát hiện ra một khí tức, đó là của Đạo Minh chân nhân, tuy rằng tám trăm năm bề quan làm cho tu vi tiến bộ nhanh, nhưng so với Thiên Thạch đạo tôn, thì vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Thiên Thạch đạo tôn nhướng mày lên, trào vào hư không một cái, một đạo hào quang thanh sắc chợt sáng lên nơi bàn tay, hân quát to:

“Tiểu tử, vẫn không biết trời cao đất rộng như vậy, xem bốn tôn giáo huấn ngươi.”

Theo cánh tay vung lên, thanh quang nhất thời vụt tới xé gió. Hải Long sớm không còn lép vế như ngày đó, tuy rằng tu vi không bằng Thiên Thạch đạo tôn, nhưng hẳn cũng không chút kinh hoàng, hai tay cầm Tiểu Thiết Côn, quát to:

“Thiên quân rừng ngọc vũ.”

Ngàn vạn đạo hà quang sáng lên, từ thiết côn đi ra, vô số kim quang chớp động, hướng công kích về phía Thiên Thạch đạo tôn. Khí thể đào non lấp biển kia, nhất thời làm cho Thiên Thạch đạo tôn hoảng sợ, lão phát ra thanh quang, liền bị hóa giải dễ dàng như vậy, hơn nữa kim quang không chút suy yếu nào, chợt vọt tới trước, thẳng đến Thiên Thạch đạo tôn.

Tám trăm năm tu luyện, Thiên Thạch đạo tôn đã tiến nhập Mạc Trắc sơ kỳ cảnh giới, mặc dù hoảng nhưng không có loạn, trong tay Thiên Thạch huyền hóa ra một tầng chắn màu trắng ngà, ngăn trước người mình và Đạo Minh lại.

Tiếng vang dường như dày đặc điên cuồng, cấm chế Thiên Thạch đạo tôn bày ra, không ngừng rung động kịch liệt, tựa hồ phát hiện ra cái gì không đúng, Thiên Thạch đạo tôn có chút kinh hoàng tán mát ra hai đạo năng lượng màu lam, đem thiên thạch bao bọc chính mình lại trong đó.

Oanh một tiếng nổ, Hải Long lộn một vòng về, lão đảo vài bước mới đứng vững bên cạnh Hoàng Trị, một kích vừa rồi tựa hồ hao phí không ít pháp lực của hắn, ngực có chút phập phồng, sắc mặt hơi trắng bệch.

Thiên Thạch đạo tôn cùng Đạo Minh chân nhân lù lù tiến vào, do Thiên Thạch đạo tôn không cố ý bảo vệ, nên cuối cùng cũng không có dẫm vào vết xe đổ năm đó. Lão nhẹ nhàng thở ra, nhìn về mặt cảnh giác của Hải Long, mỉm cười nói:

“Hào tiểu tử, thật sự vượt ra ngoài dự liệu của ta. Thời gian tám trăm năm, vậy mà thành tựu của ngươi đã cao như vậy, ta muốn nhìn xem, ngươi đang ở cảnh giới gì. Thuận Phong Nhĩ nghe lệnh, tra.”

Hào quang màu vàng chợt sáng rộng, toàn thân Hải Long hơi run lên, theo bản năng đem Tiểu Thiết Côn để nằng trước người. Thiên Thạch đạo tôn giật mình nói:

“Ôi trời! Điều này có thể sao? Tám trăm năm ngắn ngủi, tiểu tử ngươi thế mà đã đạt tới Thoát Thai hậu kỳ cảnh giới, hơn nữa đã kết thành Kim Đan. Ta lúc trước tu luyện một ngàn năm trăm năm bất quá mới có thể tiến nhập Thoát Thai sơ kỳ mà thôi. Tiểu tử ngươi thực là đang ngồi phi kiếm mà đi lên à!”

Đạo Minh chân nhân cũng kinh ngạc, thì thào nói:

“Sư phụ, điều đó không thể được. Ta đã tu luyện rất nhanh, lại có linh dược của Lục nhĩ tiên bối tương trợ, hiện tại cũng mới có Thoát Thai sơ kỳ mà thôi. Tại sao hắn có thể so với ta cao hơn được chứ? Phải biết là ta tu luyện có thể nói nhiều hơn hắn năm trăm à!”

Thiên Thạch đạo tôn đột nhiên cười ha ha lên

“Ngươi đó, hiện tại có thể đã kém xa hắn, dựa vào tiến độ bây giờ của ngươi, nghĩ muốn kết thành Kim Đan ít nhất cũng còn cần ba đến năm trăm năm nữa. Về sau, ngươi cũng không còn là sư tổ của hắn. Hào, hào, Thiên Thạch Nhất Mạch ta quả nhiên sản sinh ra một nhân tài, thật sự là hảo tiểu tử. Mặc dù là ma mới, nhưng rất đáng để bọn ta hâm mộ.”

Hải Long tức giận nói:

“Cái gì mà ma mới? Ngươi đắc ý gì chứ, bản lãnh của ta cũng không phải do ngươi truyền thụ. Gọi ngươi là tổ sư, chẳng qua là bài trí có lệ mà thôi.”

Thiên Thạch đạo tôn hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt, một chút cũng không vì những lời Hải Long mà tức giận, mỉm cười nói:

“Hiện tại ngươi không nên gọi ta là tổ sư, mà hãy gọi là sư phụ. Ngươi đã vượt xa Đăng Phong cảnh giới, bây giờ, ta ban cho ngươi pháp danh Đạo Vũ, chính thức thu ngươi làm đệ tử.”

Hải Long trong mắt toát ra một tia vui mừng, Thiên Thạch mỉm cười nhìn hắn, nghĩ thầm, ta cũng không tin không thể lấy lòng tiểu tử ngươi, muốn làm đệ tử của ta không phải ai cũng có thể. Nhưng Hải Long nói một câu làm cho lão thất vọng, Hải Long cúi đầu, thì thào nói:

“Rốt cục không phải Đàm Vũ mà là Đạo Vũ. Sẽ không còn ai gọi ta là ông nhỏ nữa. Ha ha, thật tốt quá, ta là Đạo Vũ.”

Thiên Thạch đạo tôn quay đầu liếc Đạo Minh một cái, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói:

“Hải Long, chẳng lẽ ngươi không hướng về sư phụ hành lễ sao?”

Hải Long hừ một tiếng, nói:

“Ngươi cái gì cũng chưa dạy ta, thì dựa vào cái gì mà ta hành lễ ngươi. Lúc trước khi Đạo Minh muốn ta chân thành gọi hắn là sư tổ, thì cái giá phải trả là tam kiện pháp bảo đại giới. Ngươi dù sao cũng là đạo tôn, thì nói thế nào cũng phải hào phóng hơn so với hắn một chút à.”

Nói xong, hắn còn theo bản năng nắn vuốt ngón tay.

Nghe Hải Long nói, Hoàng Trị và Tiểu Cơ Linh ở một bên không khỏi cười rộ lên, đây mới là Hải Long mà bọn họ biết à! Ngay cả Thiên Thạch đạo tôn mà cũng dám mặc cả, quả thật lớn mật.

Thiên Thạch đạo tôn hơi giật mình nói:

“Tiểu tử ngươi, một chút tôn sư trọng đạo đều không có. Ở đâu ra cái luật trường bối thì phải tặng pháp bảo. Mà thôi, không cần so đo với trẻ con, pháp bảo thì ta có thể cho. Nhưng có một điều kiện.”

Hải Long cười hắc hắc nói:

“Nói đi. Không quá phận là được.”

Thiên Thạch đạo tôn nhũn mảy, vừa định phát tác, nhưng lại nghĩ tới sau này còn phải dựa vào Hải Long làm cho mình rạng rỡ vinh dự, nên mới đè ép tức giận xuống, nói:

“Ta có thể cho ngươi vài món pháp bảo, nhưng điều kiện là đến lúc báo danh tại đại hội tỷ thí thất tông tân nhân, ta muốn ngươi nói rõ mình là môn hạ của Liên Vân Tông Thiên Thạch đạo tôn. Như thế nào?”

Hải Long ngẩn người, nói:

“Đại hội tỷ thí thất tông tân nhân? Đó là cái gì?”

Thiên Thạch đạo tôn có chút không kiên nhẫn nói:

“Đến lúc đó ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết. Ngươi có đáp ứng hay không?”

Hải Long suy nghĩ một chút, nói:

“Nhiều lời làm gì, chuyện này còn không có đơn giản như vậy. Hảo, muốn ta đáp ứng ngươi hả, bắt quá, phải cho ta vài món pháp bảo tốt, pháp bảo Đạo Minh cấp cho ta lúc trước hiện tại đều không thích hợp dùng nữa.”

Kỳ thật hắn cũng hiểu được là Thiên Thạch đạo tôn đang dụng tâm kín đáo, nhưng dục vọng đối với pháp bảo thật quá lớn, mà hắn lại tin tưởng Thiên Thạch đạo tôn sẽ không làm hại hắn, cho nên mới sáng khoái đáp ứng.

Thiên Thạch hiện ra một tia vui mừng nơi đáy mắt, thầm nghĩ trong lòng: Tiểu Thiết Côn trong tay ngươi mới chính là pháp bảo tốt nhất, cho ngươi cái gì cũng chẳng sao cả, dù sao ta cũng không dùng nữa. Xúc động nói:

“Ngươi nói đi, muốn loại pháp bảo gì. Ta cũng có thể cho ngươi.”

Hải Long xoay tròn nhãn châu, thật vất vả mới được cơ hội như vậy, tự nhiên là phải tranh thủ cái lợi lớn nhất. Cười hắc hắc nói:

“Vừa rồi chứng kiến ngài dùng thiên thạch bố trí thành cái chấn, trước tiên ngài đem thiên thạch này cho ta đi, về phần ngoài cái này, để ta suy nghĩ thêm.”

Thiên Thạch đạo tôn mở to hai mắt nhìn, nói:

“Cái gì, ngươi muốn thiên thạch của ta? Đừng có nằm mơ, đây chính là pháp khí hộ thân của ta. Tiểu tử ngươi thật đúng là sư tử đại khai khẩu a!”

Hải Long nói:

“Là chính ngài đã hứa nha, thế nào? Bây giờ đổi ý sao? Không muốn cho à, không sao cả. Dù sao ngươi cũng không thể được xem là sư phụ của ta.”

Thiên Thạch đạo tôn bất đắc dĩ thờ dài, nói:

“Hải Long, ngươi quả là tham lam. Thiên thạch này là biểu tượng của Thiên Thạch Phong ta, chỉ có lịch đại trưởng quản Thiên Thạch Phong mới có, tuy rằng không phải là tiên khí, nhưng rất có ý nghĩa tượng trưng. Như vậy đi, ngươi hãy chọn pháp bảo khác, sư phụ sẽ đáp ứng ngươi, nhất định cho ngươi đồ tốt.”

Hải Long cũng biết Thiên Thạch đạo tôn không thể nào đem thiên thạch của lão cho mình, sở dĩ hắn nêu ra yêu sách này chỉ vì muốn chiếm được tiên nghi thêm mà thôi. Nghĩ nghĩ, nói:

“Vậy được rồi, Thiên Thạch sư phụ, ta cũng không muốn làm khó ngài, ngài hãy liền cho ta vài món pháp bảo loại phòng ngự đi. Cái này có thể à.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 53: Đại Hội Tân Nhân (Thượng)

Thiên Thạch đạo tôn than nhẹ một tiếng, nói:

“May mắn khi đệ tử giống như ngươi vậy ta chỉ có một, nếu không còn chưa đến Thiên Kiếp ta đã tức đến chết rồi.”

Vừa nói, tay áo lão phát nhẹ, một chùm quang hoa thanh sắc mênh mông sáng lên, xuất hiện trước người Hải Long một cái hộp ngọc nhỏ màu xanh. Thiên Thạch đạo tôn nói tiếp:

“Biết là tiểu tử ngươi tham lam, nên ta đã sớm chuẩn bị chu đáo, tất cả đều là loại pháp bảo phòng ngự, trên hộp lý ngọc tiên có hướng dẫn phương pháp sử dụng chúng, về sau tự ngươi dò xét lấy. Ài, thời điểm lúc trước ở Tiếp Thiên Phong ta rất hối hận, coi như đây là bồi thường cho ngươi. Chính là ta không nghĩ tới tu vi của ngươi lại tăng tiến nhanh như vậy. Hiện tại hẳn là ngươi có thể dùng chúng. Được rồi, trước hết cứ lấy đi, ta còn có chính sự muốn nói với ngươi.”

Trong hộp thanh ngọc không ngừng truyền đến linh khí nhàn nhạt, đó là năng lượng vô cùng tinh thuần. Chỉ nhìn sơ qua cái hộp ngọc kia thôi, Hải Long đã biết Thiên Thạch cho mình đúng là thứ tốt. Càng Khôn Giới dưới pháp lực thúc dục huyền hóa ra một đoàn hào quang thanh sắc, theo tay vung lên, hắn đã thu hộp ngọc màu xanh vào trong đó. Mím cười nói:

“Đa tạ ngài, chuyện trước kia ta đã sớm quên rồi. Có chuyện gì, sư phụ cứ việc phân phó.”

Thiên Thạch đạo tôn liếc qua Đạo Minh chân nhân bên cạnh một cái, nói:

“Trách không được ngươi nói tiểu tử này trở mặt so với trở mình còn nhanh hơn, xem ra là sự thật, đáng thương cho mấy món pháp bảo của ta! Ài.”

Chuyển hướng sang Hải Long:

Ta đưa ngươi vài món pháp bảo đều có chứa công năng tiềm tàng, đối với chuyện xuất ngoại sau này của ngươi có trợ giúp rất lớn. Vừa rồi cũng như tiểu hòa thượng kia có nói, hiện tại thế cục trên Thần Châu đại địa vô cùng phức tạp, đệ tử vượt qua Đãng Phong cảnh giới ở Liên Vân Tông chúng ta đại đa số đều đi theo mấy vị đạo tôn xuất ngoại. Ta đạo tam tông hưng thịnh cực nhanh, hiện tại cơ hồ khí thế đã áp đảo chính đạo chúng ta.”

Hải Long khẽ nhíu mày nói:

“Sư phụ, việc này tiểu hòa thượng vừa rồi có nói qua. Ngài không cần nhiều sự, nói thẳng trọng điểm ra đi.”

Thiên Thạch đạo tôn hiện giờ cũng bất chấp Hải Long vô lễ, nói:

“Vì để khích lệ môn hạ có thể khắc khổ tu luyện, thất tông chúng ta lúc ba trăm năm trước quyết định, mỗi trăm năm, sẽ cử hành một lần đại hội thất tông

tân nhân tỷ thí. Đến lúc đó, phàm là ai trong thất tông chính đạo, tu hành chưa đủ ngàn năm, đều có thể tham gia. Việc này là cơ hội chứng minh bản thân, cũng là thời cơ làm rạng rỡ cho tông phái, ba trăm năm qua, đã cử hành hai lần tỷ thí. Nói ra thật xấu hổ, tông ta quản lý đối với đệ tử đều là phó mặc, tự hành tu luyện là chính, cái gọi là nhiệm vụ sư phụ chỉ dắt tới cửa, tu hành là do mọi người, cũng không có ý phải bồi dưỡng cái gì tính nhuệ. Hai lần tỷ thí, nhưng ngay cả tiến vào vòng ba cũng không có. Hiện tại tông ta đã là nhất đại tông phái đứng đầu, nếu đến kỳ đại hội thứ ba này vẫn không đoạt được thứ hạng mà nói thì bọn đạo tôn chúng ta thật sự là không còn mặt mũi nào. Cho nên, ta muốn người đi tham gia sự kiện lần này, hơn nữa phải đạt ít nhất là hạng ba. Phải cho Liên Vân Tông chúng ta, cũng như là Thiên Thạch Nhất Mạch vẻ vang.”

Hải Long nhú nhú mày, nói:

“Ta không đi. Sư phụ, đệ tử trong thất tông đều tham gia nhiều như vậy, cho dù ta tham gia, chỉ sợ cũng không chiếm được thứ hạng gì tốt đâu. Ta không muốn đi.”

Thiên Thạch đạo tôn giận dữ nói:

“Người vừa rồi đã đáp ứng. Có được pháp khí của ta, chẳng lẽ người định nuốt lời ư? Ta đã ưu đãi cho người, có đi hay không, cũng không phải người làm chủ. Huống chi, nếu ta không nắm chắc người có thể đạt được thứ danh, người nghĩ rằng ta sẽ để người làm cho xấu hổ sao? Trong hàng đệ tử tu luyện ngàn năm, ta còn chưa từng nghe nói qua tông phái nào có người đạt tới Thoát Thai cảnh giới. Người phải biết rằng, ở người tu chân chúng ta, Đăng Phong cảnh giới trước kia tương đối dễ dàng đạt tới, cho dù là đệ tử có tư chất bình thường đi nữa thì trải qua năm trăm năm khổ tu, cũng có thể tiến vào Đăng Phong sơ kỳ. Nhưng Đăng Phong hậu kỳ về sau, tu luyện khó khăn trăm bề. Chỉ có đệ tử thiên chất cao, mới có thể tiến bộ nhanh một chút. Ngay cả Vô Song, Phụ Đạm, Đạo Long, ba cảnh giới này bình thường cũng phải trải qua ngàn năm khổ tu mới có thể đạt tới. Dựa vào tu vi hiện giờ của người, hơn nữa với biểu hiện lực công kích vừa rồi, ở người tu chân ngàn năm trong chính đạo, cơ hồ có rất ít người có thể trở thành đối thủ của người. Nếu người đoạt giải quán quân trở về, người chính là công thần của Liên Vân Tông, các đệ tử đều tôn kính người, người còn không biết à. Bởi vì Liên Vân Tông chúng ta gần mấy trăm năm qua uy thế đã tăng nhiều trong chính đạo, hiện tại tân đệ tử đông đảo. Chẳng lẽ, người không muốn trở thành thần tượng của bọn họ sao? Ở Tu Chân Giới chỉ cần người có thực lực, dù đi tới chỗ nào cũng đều có người tôn kính người. Mà thất tông tân nhân sắp cử hành, đúng là cơ hội tốt để biểu diễn tài năng trẻ.”

Là người ai cũng có lòng hư vinh, nghe Thiên Thạch nói xong, Hải Long không khỏi hơi động tâm, thì thào nói:

“Ta hơi lo lắng một chút.”

Thiên Thạch đạo tôn nghiêm mặt nói:

“Hiện tại thời gian cấp bách, người có lo lắng cũng không được. Đại hội tỷ thí tân nhân thất tông sẽ cử hành tháng sau, tại Tiên Chiếu Sơn ở Ngũ Chiếu Tiên. Người phải mau chóng xuất phát mới đến kịp. Khi tông chủ rời núi đã giao quyền lựa chọn người cho bản tôn, ta cũng đắn đo thật lâu mới chọn lựa ra năm tên đệ tử. Vừa vặn hôm nay người xuất quan đã được ta khảo sát pháp lực, lần này liền thu nạp người vô đội a. Con một điều nữa là lần tái tỷ thí này có lợi vô cùng. Vì đề cô vũ cho các đệ tử chính đạo, ba thứ hạng đầu đều có thưởng, thứ nhì và thứ ba thì thưởng một kiện cực phẩm bảo khí, còn phần thưởng cho hạng nhất là một kiện tiên khí. Tiên khí có khái niệm gì thì người hẳn là rất rõ ràng a.”

Nghe có tiên khí, Hải Long nhất thời động tâm thật mạnh, dứt khoát nói:

“Hào, sư phụ, ta đáp ứng ngài, nhất định làm cho Liên Vân Tông chúng ta vẻ vang.”

Nói xong, còn làm bộ dáng ra vẻ hiên ngang lắm liệt.

Hoàng Trị ở một bên thì thào nói khẽ:

“Theo ta thấy, đoạt kiện tiên khí kia mới là lý do thật à.”

Hải Long trừng mắt nhìn hắn một cái, cười lạnh với Thiên Thạch đạo tôn nói:

“Sư phụ, lão nhân gia ngài còn có cái gì phân phó không? A, đúng rồi, hiện tại tu vi cảnh giới của ta tuy rằng tăng lên rất nhiều. Nhưng có điều đạo pháp bốn môn còn chưa có học cái gì, ngài có thể dạy cho đệ tử không?”

Thiên Thạch đạo tôn tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

“Người cái tên tiểu tử này! Ta thật không biết nên nói gì cho phải. Bất quá, cho dù người làm vì tiên khí đi, cũng nhất định phải đạt quán quân trở về. Còn điều nữa là đừng quên đạo hào ta cho người lúc báo danh. Đạo Minh, nhiệm vụ chỉ điểm đạo pháp cho Hải Long ta giao người. Hắn hiện tại có pháp lực thâm hậu, học đạo pháp hẳn là thực hành dễ dàng. Ba ngày sau, ta cho tập hợp người và năm tên đệ tử khác tại Ma Vân Bình, sau đó sáu người xuất phát đi Tiên Chiếu Sơn trước.”

Nói xong, mây mù bốc lên dưới chân, ở hào quang lam sắc bao vây bỗng nhiên mất hút.

Đạo Minh cung kính sau khi nhìn theo Thiên Thạch đạo tôn rồi đi, mới chuyển hướng qua Hải Long nói:

“Sư đệ, chúc mừng người. Ta đi theo sư phụ nhiều năm, cũng chưa từng được ông ta cho cái gì bảo vật.”

Hải Long trong mắt đột nhiên toát ra một tia quang mang kỳ dị, theo như chính niệm Thiên Thạch đạo tôn nói, hắn đã biết tu vi mình đã vượt qua Đạo Minh chân nhân, một loại cảm giác cao cao tại thượng dâng lên, hắc hắc cười nói:

“Đạo Minh mập ú, ta nhớ rõ lúc trước dường như chúng ta có đánh cuộc qua. Rốt cuộc bây giờ là ai thắng vậy?”

Đạo Minh sắc mặt hơi đỏ, thì thảo nói:

“Sur đệ, người mãi bé quan, ai mà biết được người tiến vào Đăng Phong cảnh giới lúc nào, ta xem, đánh cuộc giữa chúng ta coi như kết thúc đi.”

Hải Long tiến đến bên cạnh Đạo Minh, một tay ngăn bả vai mập mạp của hắn lại, nói:

“Hảo, nếu sư huynh đã nói như vậy, coi như quên đi.”

Đạo Minh ngăn người, hắn không nghĩ tới Hải Long tự nhiên lại tốt như vậy. Thăm nghĩ, có lẽ tám trăm năm tu luyện này đã cải biến bản tính hắn hay sao? Đạo Minh sai lầm rồi, cái gọi là giang sơn dễ đổi, nhưng bản tính rất khó dời, Hải Long sở dĩ không truy theo việc đánh cuộc nữa, đầu tiên là bởi vì hắn cũng không có gì để chứng minh trong vòng năm trăm năm mình đạt tới Đăng Phong cảnh giới để làm căn cứ, lại một cái nữa là hắn rất muốn lập tức theo Đạo Minh học tập đạo pháp. Ở trong lòng Hải Long, phàm muốn lợi dụng người, thì phải khách khí một chút. Đạo Minh chân nhân mỉm cười nói:

“Sur đệ, thời gian cấp bách, chúng ta mau chóng bắt đầu học tập đạo pháp nha.”

Hải Long gật đầu nói:

“Tốt lắm, ta đi đến Ma Vân động phủ của người. Nơi đó linh khí sung túc, hẳn là vô cùng thích hợp để học đạo pháp.”

Đạo Minh chân động toàn thân, cười lạnh nói:

“Chỗ của ta quá nhỏ, không được đâu. Ta thấy, hay là tại đây đi.”

Tiền phẩm hắn gieo trồng cũng rất mau thành thực, hắn chỉ là sợ Hải Long a!.

Hải Long cố làm ra vẻ như khó cho mình, nói:

“Nhưng có điều, lâu rồi không đến chỗ sư huynh, tiểu đệ thật sự muốn ghé thăm a! Hiện tại ta còn rất nhớ mấy linh dược kia của sư huynh nữa.”

Đạo Minh hoảng sợ, chặn lại nói:

“Hay là người đừng nhớ thì tốt hơn. Nơi đó có thể không có gì đâu.”

Hải Long than nhẹ một tiếng, nói:

“Ta muốn nhanh chóng làm rạng rỡ sư môn, sư huynh a! Người hẳn là có thể cấp cho tiểu đệ vài dược phẩm phòng thân không, nếu không, ta bị thương thì phải làm sao đây.”

Đạo Minh thầm mắng trong lòng, dựa vào tu vi hiện tại của người mà cũng bị thương khi tham gia tỷ thí à? Nhưng vì sợ Hải Long lại đòi lên Ma Vân Phong, hắn cũng chỉ đành cười lạnh nói:

“Hảo, hảo, chờ khi người xuất phát, ta nhất định sẽ cho người một ít.”

Hoàng Trị và Tiểu Cơ Linh ở một bên cười trộm, Hoàng Trị thầm nghĩ trong lòng, đã biết đại ca đúng là ngày càng lợi hại, chẳng những tu vi cao thâm, hơn nữa tựa hồ càng thêm tham lam. Mới vừa xuất quan, liền đòi ngay pháp bảo cùng dược phẩm, xem ra, mình đi theo hắn quả thật chính xác à! Ít nhất có hắn ở đây, mình sẽ được ăn đến một mẻ.

Hải Long đột nhiên thần sắc âm trầm rất nhiều, thấp giọng nói với Đạo Minh:

“Sư huynh, mấy vị sư phó của ta hiện tại ra sao? Bọn họ, bọn họ mạnh khỏe chứ?”

Nghĩ tới nhóm sư phó rất nhiệt tình với mình này, Hải Long không có nửa ý bông đùa. Trong mắt toát ra một tia âm trầm nhàn nhạt.

Đạo Minh chân nhân thờ dài nói:

“Ở trong lòng người, địa vị của ta vĩnh viễn kém hơn mấy vị sư phó kia à. Tám trăm năm trôi qua, bọn họ đã sớm đều tiến nhập Đăng Phong cảnh giới. Hiện tại trừ Linh Ngọc Tử ở lại Ma Vân Bình ra, à không, hiện tại phải gọi hắn là Đạo Ngọc Tử. Hắn ở lại Ma Vân Bình chỉ đạo cho tứ, ngũ đại đệ tử tu luyện, còn lại đều đã đi theo các vị tổ sư rời núi trải nghiệm rồi. Bọn Đạo Ngọc Tử sau khi biết người bé quan, vẫn giữ lại y nguyên chỗ ở của người. Đi thôi, đến nơi ta cần tới. Ở nơi nào truyền thụ đạo pháp cho người cũng như nhau thôi.”

Ba ngày sau.

Từng trận mây mù như hoa miên không ngừng đánh sâu vào Ma Vân Bình, dương quang ảm áp lúc ẩn lúc hiện, cây cỏ trên Ma Vân Bình cũng như con người, các loại tiên linh chỉ ở đây tự sinh tự diệt. Năm đó dù Hải Long phá tan nhưng chúng vẫn tiếp tục nhiệm vụ của mình.

Trên mảnh đất trống ở Ma Vân Bình, hiện tại đã thành lập ba hàng phòng ốc cho tứ, ngũ đại đệ tử, nhiều thêm chừng ba mươi mấy người. Hiện tại, Liên Vân Sơn Mạch thất thập nhị phong bên ngoài, còn bên trong thập nhị phong đều có đệ tử ở lại. Ma Vân Phong cao nhất tính ra như vậy là ít, có chút trên núi đã vượt qua hai trăm đệ tử. Hiện giờ Liên Vân Tông đã tiến đến thời kỳ cường thịnh, thêm các đại đệ tử nữa là có chừng hơn ba nghìn người. Xét theo góc độ thì có thể nói tuyệt đối là Thần Châu đệ nhất tu chân đại phái.

Nhìn cảnh đẹp chung quanh, Hải Long đứng khoanh tay, trong lòng tràn ngập một mảnh bình tĩnh, ba ngày trước lúc hắn về tới đây, đã cùng với Đạo Ngọc Tử ôm nhau khóc rống, Đạo Ngọc Tử đã thay đổi rất nhiều, chẳng những tu vi cường đại, hơn nữa khí chất cũng trở nên khác trước, khi nghe Hải Long nói đã đạt tới Thoát Thai chi cảnh, chẳng những không có một tia ghen tị, ngược lại càng thêm vui sướng ngập tràn. Trong nhóm sư phó đông đảo lúc trước, Linh Thông Tử và Linh Ngọc Tử là tốt nhất với hắn. Trong lòng Hải Long, sớm đã coi bọn họ như là phụ thân.

“Sư thúc tổ, ngài làm gì vậy?” Một thanh âm mang theo vài tia trẻ con vang lên.

Hải Long không cần quay đầu cũng biết là Ngũ đại đệ tử Đàm Vân mới lên núi không lâu. Trong đông đảo đệ tử ở Ma Vân Phong, hắn thích nhất chính là Đàm Vân này, ngoại trừ việc không có khí chất như mình ra, thì mới mười tám tuổi tựa như lúc chính mình vừa mới lên núi. Dù là cô nhi, đều thiên phú bình thường, nhưng suy nghĩ thông minh.

Xoay người, Hải Long mỉm cười nói:

“Tiểu Vân, ngươi lại đây.”

Đàm Vân tướng mạo thực bình thường, tuy rằng thân thể giống như Hải Long, nhưng so sánh với lúc trước của hắn, lại có vẻ đôn hậu hơn. Ít nhất, hắn đối với trường bối rất lễ phép. Tiến lên vài bước, Đàm Vân đứng cúi đầu trước mặt Hải Long. Hải Long nhìn hắn có chút sê sệt, cho tới giờ phút này, hắn vẫn còn cho rằng mình mới mười tám tuổi.

Sau một lúc lâu, ở ánh mắt sáng quắc của Hải Long, Đàm Vân có chút không thích nghi, thấp giọng kêu:

“Sư thúc tổ, ngài, ngài sao vậy?”

Hải Long phục hồi tinh thần, khẽ thở dài:

“Không có gì, nhìn ngươi, khiến cho ta nhớ tới chính mình trước kia. Qua chốc nữa sư thúc tổ phải tạm thời rời khỏi đây một thời gian ngắn, ngươi phải đi theo các vị sư phụ tu luyện thật tốt, biết chưa? Ngươi hiện tại còn là Sơ Khuy sơ kỳ. Có lẽ chúng ta hữu duyên, khiến ta phải cho ngươi món đồ này.”

Hào quang chọi lóe, thanh Tinh Lam Hoàn màu lam đã nằm trên cổ Đàm Vân. Vốn Hải Long đã sớm muốn cho hắn cả Huyết Bát Quái. Nhưng sợ mặt trên của Huyết Bát Quái ẩn dấu hung khí làm ảnh hưởng đến tu vi Đàm Vân, cho nên mới đưa ra cái pháp bảo thuộc tính phòng ngự này.

Đàm Vân kinh hỉ nhìn bảo bối trên cổ, hưng phấn nói:

“Đa tạ sư thúc tổ, cái này, cái này quá đẹp. Là pháp bảo a.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 54: Đại Hội Tân Nhân (Hạ)

Hải Long mỉm cười vuốt cằm, nói:

“Về phần dùng như thế nào thì chờ sau khi ngươi đạt tới Phục Hô cảnh giới trực tiếp đi hỏi Đạo Ngọc Tử sư huynh, hắn sẽ chỉ điểm cho ngươi.”

“Sư đệ, ngươi dùng đồ của ta để lấy lòng sao?”

Trong thanh âm to lớn, Đạo Minh chân nhân phi nhiên bay tới. Ba ngày này, Hải Long bằng vào thông minh tuyệt đỉnh, cùng với pháp lực thâm hậu cùng cố, sớm đã học hết toàn bộ đạo pháp do hắn truyền thụ, năng lực lĩnh ngộ cao như thế, Đạo Minh xem ra đã hết nhiệm vụ.

Hải Long tức giận nói:

“Cái gì mà dùng đồ của ngươi lấy lòng người khác. Ngươi đã cho ta, thì nó là của ta. Đàm Vân, ngươi trở về tu luyện đi.”

Đàm Vân nhìn Hải Long, lại nhìn sang Đạo Minh chân nhân, dạ một tiếng, hoan hỉ chạy về phòng mình.

Hải Long nhàn nhạt nói:

“Năm người kia chừng nào tới. Không phải đến giờ xuất phát à. Đúng rồi, Đạo Minh mập ú, Tiên Chiêu Sơn kia rốt cuộc là ở đâu, ta không biết.”

Đạo Minh chân nhân bắt đầu nói:

“Tiểu tử ngươi thật sự là qua cầu rút ván, lúc trước học đạo pháp cùng ta còn gọi bằng sư huynh này sư huynh nọ thân mật, vừa học xong liền uốn lười ngay.”

Hải Long cười nham hiểm nói:

“VẬY NGƯỜI CŨNG KHÔNG PHẢI VỪA RỒI LÀM TA MẤT MẶT TRƯỚC BẠN TIỂU BỐI SAO? YÊN TÂM ĐI, MẬP Ú, TA SẼ KHÔNG Ở TRƯỚC MẶT NGƯỜI KHÁC MÀ GỌI NGƯỜI LÀ MẬP Ú.”

Đạo Minh chân nhân bắt đầu nói:

“Lần này đi cùng với ngươi có năm người, tuổi tác không chênh lệch với ngươi bao nhiêu, đều là tinh nhuệ của các Phong. Gần nơi chúng ta nhất trong Trung Nguyên lục tông là Ngũ Chiêu Tiên. Tiên Chiêu Sơn tọa lạc tại tây nam bộ Triệu Tống quốc. Các ngươi chỉ cần đi về hướng đông nam, ước chừng qua một ngày là tới.”

Hải Long khẽ nhủ thầm nói:

“Bay một ngày mà cũng coi là gần, ta còn nhớ lúc trước Phiêu Miểu và Chi Thủy đạo tôn mang đi Phạm Tâm Tông, cũng chỉ bay có hai, ba ngày mà thôi.”

Đạo Minh chân nhân nói:

“Vấn đề là tu vi các ngươi làm sao có thể so sánh cùng hai vị tổ sư chứ? Tốc độ phi hành tự nhiên là không giống nhau. Chờ ngươi bay đến phạm vi nhất định trong Tiên Chiêu Sơn, thì có thể cảm ứng được linh dẫn do nhóm tổ sư lưu lại, đi theo linh dẫn hẳn là có thể thuận lợi tiến tới Tiên Chiêu Sơn. Các vị tổ sư đối với đại hội thất tông tân nhân cũng rất coi trọng. Ta phỏng chừng, ít nhất có hai vị tổ sư sẽ đến đó.”

Hải Long trong lòng vừa động, không khỏi hồi tưởng lại dung nhan thanh lệ thoát tục của Phiêu Miểu đạo tôn, nghĩ thầm, nếu nàng đi thì thật tốt.

Đạo Minh như là nhớ ra cái gì, đột nhiên nói:

“Hải Long, ngươi còn chưa biết à. Chi Thủy đạo tôn và Phiêu Miểu đạo tôn trở về sau ba năm, còn muốn tìm ngươi tính sổ đó. May mắn là ngươi còn bé quan. Hiện tại đã qua tám trăm năm, không các nàng còn nhớ hay không. Hắc hắc.”

Hải Long ngẩn người, nói:

“Ngươi nên ít vui sướng khi thấy người gặp họa đi. Nếu ở đại hội tân nhân thất tông mà có đụng mặt với Chi Thủy tổ sư, nàng cũng không làm khó dễ gì ta đâu. Dù sao thì ta là đệ tử thân truyền của nàng mà thôi. Năm đó ta mới Phục Hổ cảnh giới mà con không sợ nàng, hiện tại tu vi tăng lên tự nhiên càng không có gì gọi là sợ.”

Đạo Minh chân nhân chỉ lên bầu trời, nói:

“Ngươi xem, bọn họ đến đây. Thật sự là giang sơn không hẹn mà nhân tài cùng hội tụ a! Năm vị sư đệ, sư muội này, ít nhất đều là Vô Song hậu kỳ tu vi.”

Năm đạo hào quang thanh lam sắc bay xuống, trong tiếng leng keng, năm chuỗi phi kiếm cơ hồ đồng thời quay trở về vô kiếm sau lưng. Trong năm người, có ba nam hai nữ, đều mặc trường bào màu xám, như một nhóm oai hùng hiện ngang từ đầu tới, thanh lam quang mang hiện lên trên người, vừa thấy đã biết ngay tu vi không kém. Không biết vì cái gì, Hải Long cảm thấy hai cô gái kia nhìn qua có vài phần quen quen, tựa hồ đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải. Hai nữ tướng mạo bầy phần tương tự, nhưng khí chất lại khác nhau, một người nhìn qua anh khí bức người, một còn lại thì ôn nhu tựa thủy. Đạo Minh chân nhân mỉm cười nói:

“Ta giới thiệu cho các ngươi một chút. Vị này chính là đại biểu Ma Văn Phong chúng ta Đạo Vũ sư đệ.”

Hải Long hướng về năm người khẽ gật đầu nói:

“Chào mọi người. Ta là Đạo Vũ.”

Đạo Minh chân nhân chỉ vào hai người nữ, nói:

“Hai vị này đều là môn hạ của Chí Văn tổ sư, Đạo Hoa, Đạo Bình hai vị sư muội.”

Hải Long hơi chần động, khẽ thì thầm:

“Đạo Hoa, Đạo Bình? Các người, tên tục gia các người có phải là Ngọc Hoa, Ngọc Bình hay không?”

Hải Long đã đoán đúng, Đạo Hoa, Đạo Bình chính là Ngọc Hoa, Ngọc Bình hẳn đã nhìn thấy ở một thôn nhỏ lúc trước. Ngày đó, sau khi Hải Long rời đi, Ngọc Hoa đã quyết tâm muốn tới Liên Vân Tông bái sư như lời Hải Long nói. Bằng vào nghị lực kiên định, nài và muội muội cuối cùng đã thành công tiến nhập làm môn hạ Chí Vân đạo tôn. Trải qua gần tám trăm năm tu luyện, các nàng đã trở thành đệ tử xuất sắc nhất ở Chí Vân Phong, Chí Vân đạo tôn vô cùng tâm đắc.

Tại thời điểm hai nàng nhìn thấy Hải Long cũng đều cảm thấy thật quen, nhưng dù sao đã trôi qua tám trăm năm, ấn tượng của Hải Long ở thôn nhỏ lúc trước giờ đây đã rất mơ hồ, hơn nữa khí chất Hải Long cũng thay đổi đến độ nghiêng trời lệch đất, cho nên các nàng cũng không có nhận ra. Lúc này nghe Hải Long kêu tên mình ra, Ngọc Hoa nhất thời kinh hãi nói:

“Huynh, huynh là Hải Long đại ca sao? Ta nghe sư phụ nói huynh đang bế quan.”

Hải Long cười khở nói:

“Nguyên lai ta thật sự không nhận lầm. Không ngờ à! Chúng ta đã trở thành đồng môn. Thôn nhỏ của mọi người vẫn tốt chứ?”

Ngọc Bình cười khúc khích, nói:

“Đương nhiên là tốt. Ngươi quái bị huynh dọa lúc trước, cứ cách một ngày lại đem trăm con cá lên cho thôn, cuộc sống mọi người đã có bước chuyển lớn. Bất quá, bọn muội đã mấy trăm năm không có trở về, hiện tại cũng không biết ra sao nữa. Lúc trước, sau khi ba ba nhìn thấy bản lãnh của huynh, đã cực lực đồng ý cho bọn muội đi Liên Vân Tông, ài, bọn muội đều không có hậu hạ được đến lúc người quý thiên, thật sự là bất hiếu.”

Nói tới đây, nàng ôn nhu tựa thủy trong mắt hiện ra một tầng sương.

Đạo Minh khẽ thờ dài:

“Hai vị sư muội không cần chấp nhất quá nhiều việc thế tục. Hết thủy đều có nhân quả. Đã tiến nhập đạo gia, thì mọi việc trước kia tốt hơn nên xem là phù du.”

Ngọc Hoa, Ngọc Bình nhìn nhau, đồng thời thì lễ:

“Đa tạ sư huynh chỉ điểm.”

Đạo Minh chân nhân liếc nhìn Hải Long đang có chút ngẩn người một cái, chỉ vào ba người khác, giới thiệu:

“Vị này chính là đệ tử tông chủ Tiếp Thiên Phong nhất mạch sư đệ Đạo Diễn. Vị này là Diệt Viêm Phong Đạo Linh sư đệ, còn vị này là Đăng Tiên Phong Đạo Viễn sư đệ. Ba vị đây thời gian nhập môn so với người phải sớm hơn ngoài trăm năm, người phải gọi là sư huynh.”

Hải Long ánh mắt nhìn theo Đạo Minh chân nhân giới thiệu, ba gã nam đệ tử này đều bình thường như nhau, thuộc loại tùy tiện tìm ở đâu cũng gặp. Hải Long hơi thì lễ nói:

“Bái kiến ba vị sư huynh.”

Ba người bọn Đạo Diễn đều hợp ý, vội vàng hoàn lễ, Đạo Linh mỉm cười nói:

“Đại danh sư đệ ta nghe đã lâu. Tám trăm năm trước, ở Tiếp Thiên Phong khi đó biểu hiện anh dũng, thật sự làm gây cho ta một cảm giác bội phục sâu sắc a!”

Hải Long ngẩn người, tình quái nhìn Đạo Minh kia, trong lòng dâng lên một loại cảm giác tri kỷ, hắc hắc cười nói:

“Cơ hội sư huynh cũng có thể thử một lần mà.”

Đạo Minh chân nhân bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

“Người cũng đừng dạy hấn, Đạo Linh ở Diệt Viêm Phong có thể nói tương đương với người ở Ma Vân Phong vậy, chẳng qua đối với người khách khí mà thôi.”

Đạo Linh có chút xấu hổ nói:

“Sư huynh nói đùa rồi. Ta làm sao có thể so sánh với sư đệ Đạo Vũ chứ? Ta cũng không dám ở Tiếp Thiên Phong công khai cầu hôn Phiêu Miểu đạo tôn đâu. Có thể chết thảm à!”

Đạo Minh nhìn Hải Long cười nói:

“Ở hàng đệ tử cùng thế hệ trong Liên Vân Tông chúng ta, người có tiếng tăm rất lừng lẫy, cơ hồ đệ tử các Phong đều biết Ma Vân Phong có một ‘ông nhỏ’ to gan lớn mật.”



Hải Long tức giận nói:

“Ta cũng có nói rồi, ngươi còn gọi là Đàm Vu một lần nữa, thì coi chừng ta sẽ trở mặt đấy.”

Ngọc Hoa nói xen vào:

“Ông nhỏ là ý gì? Hải Long đại ca, đó là đạo hiệu của huynh sao?”

Hải Long hừ một tiếng, ngừng một chút, hướng về năm người nói:

“Chúng ta nên xuất phát. Nếu đến muộn đại hội tân nhân, chỉ sợ không tốt.”

Đạo Diễn và Đạo Viễn đều trình trọng gật đầu. Hải Long quay sang phía căn nhà gỗ trên Ma Vân Bình hồ:

“Tiểu Trì, đến lúc rồi.”

“Đại ca, đệ đến đây, chờ đệ.”

Hoàng quang chợt lóe, cơ hồ nháy mắt Hoàng Trì đã xuất hiện bên cạnh Hải Long, từ ngày Thiên Thạch đạo tôn kêu Hải Long đi tham gia đại hội, hần liền nâng niu đi theo cho bằng được. Ngay cả Tiểu Cơ Linh cũng muốn ly sơn đi du ngoạn. Hải Long viện đủ lý do mới vất và dụ được Tiểu Cơ Linh, nhưng còn Hoàng Trì thì sao từ chối đây. Dù sao hần cũng muốn có một bảo tiêu cường lực, cho nên đành chấp thuận.

Năm người Ngọc Hoa nhìn thấy Hoàng Trì, không khỏi đều ngẩn ra, Ngọc Bình nói:

“Hải Long đại ca, Ma Vân Phong các huynh sao lại có hòa thượng vậy?”

Hải Long nói:

“Hần có thể không thuộc về Liên Vân Tông chúng ta, hần là tiểu đệ của ta, sẽ đi theo chúng ta. Được rồi, Đạo Minh béo, à, sư huynh, chúng ta đi. Người giúp ta nhắn với Đạo Ngọc sư huynh một tiếng nha.”

Nói xong, hần kháp động pháp quyết nhẹ nhàng bay người lên, Thất Tu kiếm quang thiểm, như tia chớp nâng thân thể Hải Long phóng vào bên trong mây mù. Năm người Ngọc Hoa sau khi hướng về Đạo Minh thì lễ đều vội vàng đuổi theo.

Hoàng Trì cười nói:

“Sau khi rời khỏi đây có thể thay đổi khẩu vị rồi, ha ha”

Kim quang chợt lóe, Phật Tinh Niệm Châu chợt phóng đại thập phần, dưới Phật quang bao phủ, nâng hần rất nhanh đuổi theo mọi người.

Nhìn bọn Hải Long rời đi, Đạo Minh vỗ vỗ vào bộ ngực mập mạp của mình, thì thầm:

“Vây là đã tổng khứ được tiểu tử này. Trước kia tu vi hần còn kém mà đã làm cho Ma Vân Phong gà bay chó sủa, bây giờ tu vi đã cao, nếu thật sự không tổng đi thì chỉ sợ chỗ này của ta còn không bị hần hủy đi sao? Tuy rằng tổn thất mấy binh lính được, nhưng so ra vẫn còn đáng giá.”

Hải Long không chế thoải mái Thất Tu kiếm, gần ba ngày nay, tu luyện theo đạo pháp, đối với loại đẳng vân giả vũ này hần vô cùng thích thú, cũng không cần pháp lực hộ thể, tùy ý để cho gió lạnh tạt vào.

Tu vi của tỷ muội Ngọc Hoa làm cho Hải Long vô cùng bất ngờ, trong mọi người ở đây có thể nói các nàng nhập môn trẻ nhất, nhưng pháp lực vô cùng cao, lại còn trên cả ba người Đạo Diễn, đạt tới Phụ Đàm trung kỳ cảnh giới.

“Ngọc Hoa, tu vi các người tại sao tăng lên nhanh vậy, bất quá chỉ mới tám trăm năm, mà đã đạt cảnh giới cao như vậy.” Hải Long không nhịn được thốt ra nghi hoặc trong lòng.

Không đợi Ngọc Hoa đáp, Đạo Linh đã cướp lời:

“Sư đệ, người đây là không biết, hai vị sư muội có thể coi như là kỳ tài Tu Chân Giới chúng ta ngàn năm khó gặp, lúc trước khi các nàng bái nhập Liên Vân Tông chúng ta, đã khiến cho các vị tổ sư tranh nhau đấy. Cuối cùng, Chí Vân tổ sư dưới sự giúp đỡ của tông chủ, mới thành công thu nhận các nàng làm đồ đệ. Phải biết rằng, hai nàng là đệ tử duy nhất trong Liên Vân Tông trực tiếp bái nhập làm môn hạ của Nhị đại tổ sư. Có thể nói tham gia đại hội lần này các nàng chính là chủ lực. Nói đến thực sự xấu hổ, tu luyện nhiều hơn trăm năm so với các nàng, mà hiện tại cảnh giới của ta chẳng qua chỉ là Vô Song hậu kỳ mà thôi. Hiện tại cảnh giới bọn ta cùng với bọn Đạo Minh sư huynh cách biệt khá lớn, bọn họ vào thuở ban đầu tu luyện đều được tổ sư lấy pháp lực vô thượng phụ trợ. Cho nên trong mấy trăm năm tài năng đã đạt tới cảnh giới cao, nhưng phương pháp tu luyện của bọn hần cũng có nhược điểm, là về sau khi đạt tới Đạo Long cảnh giới, muốn đi tiếp sẽ rất gian nan. Còn chúng ta hiện tại không giống vậy, chúng ta tự hành tu luyện theo chất lượng, chờ sau khi qua Thoát Thai sơ kỳ, thì so với phương pháp kia của bọn sư huynh Đạo Minh tự nhiên tốc độ sẽ nhanh hơn. Hơn nữa tu vi cũng càng thêm kiên cố.”

Hoàng Trì mỉm cười nói:

“Vô Song cảnh giới cũng ghê gớm a! Theo ta được biết, người tu hành ngàn năm, dừng lại ở Đãng Phong trung kỳ đến Vô Song sơ kỳ cũng có không ít người. Người đạt tới Vô Song hậu kỳ, sau này tu luyện tiếp tục sẽ dễ dàng hơn. Tình trạng giống như Đạo Minh thì ở Liên Vân Tông thật sự không ít, trách không được tám trăm năm qua bọn họ không có lấy một ai đột phá Vô Ngã cảnh giới, nguyên lai nguyên nhân là do nuông chiều sinh hư. Ài, bọn họ tu luyện như vậy, nếu muốn đạt tới Vô Ngã, e là rất khó khăn. Thật không biết lúc trước bọn tổ sư của các người nghĩ thế nào. Đích thị là quá mong muốn thực lực của đệ tử tăng nhanh, tiến hành phải theo chất lượng mới đúng chứ!”

Ngọc Hoa hướng về Đạo Linh nói:

“Sư huynh chớ có giấu cợt bọn muội, có thể đạt được thành tựu hôm nay, đều là nhờ vào công lao của các lão nhân gia tận tâm dạy bảo.”

Đạo Linh cười nói:

“Sư muội quá khách khí. A, đúng rồi, Đạo Vũ sư đệ, ta nghe nói người mãi bế quan tu luyện a! Lần này xuất quan, đã đạt tới cảnh giới gì?”

Hải Long lạnh nhạt nói:

“Ta cũng bất quá là Vô Song hậu kỳ mà thôi, so ra vẫn còn kém xa hai vị sư muội.”

Hoàng Trị hơi ngần ngại, Hải Long có cái gì cảnh giới hẳn đương nhiên biết rõ, mặc dù có chút không hiểu tại sao Hải Long lại nói dối, nhưng hẳn cũng không xen vào.

Ngọc Bình tò mò nhìn Hải Long một thân trường bào màu xanh, nói:

“Hải Long đại ca, tại sao y phục của huynh không giống với chúng ta? Tam đại đệ tử chúng ta, không phải đều là mặc áo xám sao?”

Hải Long cúi đầu nhìn thoáng qua trường bào trên người, không khỏi trầm mặc. Đây chính là một trong tam kiện pháp khí mà Thiên Thạch đạo tôn cho hắn. Hơn nữa là món hắn thích nhất. Đó cũng không phải là bộ bào bình thường, mà là pháp khí phòng ngự Thiên Minh Y. Trong đó ẩn chứa sáu loại pháp trận phòng ngự nhỏ, mỗi một pháp trận đều có một đặc tính, có thêm ẩn tích, cho dù bây giờ có người dùng thuật Tham Sát xem xét cảnh giới Hải Long, dưới sự ngăn cản của nó, trừ phi cao hơn Hải Long ba cảnh giới, còn không thì chẳng có kết quả gì.

Hơn nữa, một khi sáu tiểu pháp trận đồng thời phát động, sẽ dung hợp thành một pháp trận phòng ngự lớn khác. Lực phòng ngự này rất mạnh, Tinh Lam Khái không thể nào sánh được. Hải Long của tám trăm năm sau, đã biết chú trọng cái mã ngoài hơn so với trước. Loại pháp bảo bề ngoài rực rỡ này, hẳn càng thêm yêu thích.

“Đây là của sư phụ Thiên Thạch đạo tôn tặng, cho nên ta mặc nó luôn, chỉ là vật trang sức thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 55: Tiên Chiếu Hội Tập (Thượng)

Ngọc Bình ngọt ngào cười, nói:

“Thì ra là như vậy. Bất quá huynh mặc trường bào màu xanh này trông anh tuấn hơn nhiều so với lúc trước ở thôn.”

Hải Long hơi hơi đỏ mặt, nhớ lại chuyện lúc trước không khỏi xấu hổ, cười khổ nói:

“Khi đó Ma Tông đang đuổi giết ta phía sau, vì chạy trốn chết nên không thể tránh khỏi chật vật.”

Mọi người một bên vừa chuyện phím, một bên thì thắng tiền phi hành, đối với bọn họ mà nói thì cái chuyện phi kiếm này chẳng tốn bao nhiêu pháp lực. Trong lúc phím chuyện, quan hệ mọi người đã gần gũi lại rất nhiều. Hải Long không nói nhiều lắm, khi mọi người hỏi hắn vấn đề gì, cơ hồ hắn đều trả lời hết, cũng không có thành thật khai báo, cũng chẳng khoe khoang về Nghịch Thiên Kính và Tiểu Thiết Côn.

Một ngày sau, trải qua thời gian dài phi hành, bọn họ đã tiến vào nội địa Triệu Tống quốc, Ngũ Chiếu Tiên nằm ở phía tây nam của Triệu Tống quốc, ngoại trừ Hải Long và Hoàng Trị ra, năm người còn lại đều là lần đầu ly sơn sau khi nhập môn, đối với đường xá đương nhiên là chưa quen thuộc, Hải Long cũng chỉ biết đại khái phương hướng, có điều vận khí bọn họ rất tốt, rốt cục đến chiều hôm sau, đã tìm thấy linh dẫn của Liên Vân Tông.

Cái gọi là linh dẫn chính là làm cho pháp lực cảm ứng thấy một loại năng lượng mỏng manh trên không trung tản mát ra, một khi người trong bốn môn cảm nhận được nó, thì có thể căn cứ vào nó mà tìm thấy vị trí cần tìm.

“A!” Chúng ta nhất định là tới rồi. Các huynh nhìn kia, bên kia núi cao hẳn chính là Tiên Chiếu Sơn rồi.”

Ngọc Hoa hô lên hưng phấn, mọi người nhìn theo hướng nàng chỉ, thì thấy cách đó không xa, một tòa núi cao nguy nga đứng sừng sững, đòi trọc xung quanh làm nổi bật lên, như thể độc nhất. Giữa sườn núi, tất cả đều bị bao bọc trong mây mù, mây mù ngưng mà không tiêu tán, làm cho người ta không thể thấy được diện mạo thật sự của nó. Hoảng Trị gật gật đầu nói:

“Hắn chính là nơi này. Trên đỉnh núi tất nhiên là có tụ vân pháp trận, nếu không, mây mù không thể nào ngưng tụ mà chẳng tiêu tan. Ngọn núi này tuy rằng không nhỏ, nhưng chưa thể so sánh với Liên Vân Sơn Mạch.”

Đạo Diễn nói:

“Hoảng Trị huynh có lẽ chưa biết. Trước kia ta có nghe sư phụ nói qua, Tiên Chiếu Sơn của Ngũ Chiếu Tiên cũng là một trong thánh địa ở Tu Chân Giới ta, nơi này ẩn chứa linh khí tinh thuần khổng lồ, mặc dù núi chỉ có một tòa, nhưng Phong lại phân ra làm ngũ nhạc. Phân biệt nơi cư ngụ của năm vị tông chủ cùng môn nhân đệ tử của họ. Chờ khi tiến vào trong mây mù, chúng ta mới có thể thấy hết được cái loại kỳ cảnh này.”

Hải Long mỉm cười, nói:

“Tốt lắm, chúng ta mau xuống đi.”

Mọi người thúc dục pháp khí, dẫn dắt phi kiếm chậm rãi hạ xuống đất. Tiếng leng keng vang lên liên tiếp, phi kiếm đều tự trở về bao, liên tục phi hành cả ngày, tinh thần mọi người đều có vài phần mệt mỏi. Hoảng Trị đeo Phật Tinh Niệm Châu vào cổ, có chút lo lắng hỏi Hải Long:

“Đại ca, đệ không thuộc về thất tông, người ở đây có cho đệ vào hay không?”

Hải Long ngẩn người, mỉm cười nói:

“Không sao. Đến lúc đó ngươi nói mình là đệ tử Phạm Tâm Tông cũng được vậy. Già vò để quá quan không thành vấn đề.”

Hoảng Trị cười khỏ nói:

“Dù gì đệ cũng là đệ tử Thiên Tông, nếu mạo nhận phái khác, chỉ sợ không hợp tình. Nếu sư phụ đã viên tịch kia của đệ mà biết, nói không chừng người sẽ rất tức giận mà đội mồ sống lại giết đệ.”

Đạo Diễn tròn mắt há mồm nhìn Hoảng Trị, thấp giọng nói:

“Hoảng Trị sư huynh, sao có thể nói sư phụ mình như thế? Vậy là bất kính đó.”

Nói xong, còn quét mắt liếc Hải Long một cái, bộ dáng như thể cho rằng chính ngươi đã dạy hư người ta. Hải Long nhất thời thấy oan uổng, giải thích:

“Hắn là như thế, căn bản không giống người xuất gia, huynh liếc ta làm gì?”

Đạo Linh cười nói:

“Ngươi không phải giấu đầu hở đuôi. Hoảng Trị huynh nếu không nhận ngươi làm đại ca, e là đã trở thành cao tăng đắc đạo từ lâu. Bụng thấy hơi đói rồi, không biết Ngũ Chiếu Tiên khoản đãi chúng ta cái gì, tiến lên thôi.” Nói xong, hướng tới ngọn núi cao lớn mà bước đi.

Vì tò lòng tôn trọng, bảy người đã chậm rãi mà đi bộ lên núi, không được bao lâu, đã bị vài tên tu chân mặc đạo bào màu xanh cản lối.

Đạo Diễn tiến lên từng bước, hơi thi lễ, nói:

“Thỉnh các vị đạo hữu. Chúng ta đệ tử Liên Vân Tông tới tham dự đại hội thất tông tân nhân lần này, cảm phiền các vị đạo hữu dẫn đường cho.”

Tổng cộng có bốn người chặn bọn họ lại, cầm đầu là một người thần sắc điềm đạm, nói:

“Đệ tử Liên Vân Tông sao? Đi theo ta.” Nói xong, cùng với những người kia quay lại tiến lên núi.

Nhìn bộ dáng bọn họ, Hải Long không khỏi bĩu môi, hiện tại đã có tu vi Thoát Thai cảnh giới chống đỡ, hẳn cảm thấy bạo dạn hơn. Không giống như lúc trước, thấy ai cũng đều nể vài phần. Bốn người dẫn đường này, rõ ràng còn chưa đạt tới Đẳng Phong cảnh giới, tuy rằng trong bụng không còn e ngại, nhưng Hải Long cũng không thêm so đo với cái loại trình độ yếu hơn mình rất nhiều này.

Mọi người đi với tốc độ rất nhanh, không lâu sau, đã tới giữa sườn núi Tiên Chiếu Sơn. Xuyên qua tầng tầng mây mù giờ tay không thấy năm ngón, cảnh vật trước mắt đã biến đổi. Năm tòa núi nguy nga dựng đứng như năm ngón tay hiện ra, các Phong đều bao phủ một tầng xanh biếc, Hải Long vận Thiên Nhân Thông nhìn ra xa, chỉ thấy trên năm ngọn núi này, đều có rất nhiều thực vật quý hiếm. Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, sau khi thoát ra khỏi mây mù, linh khí xung quanh đã tăng lên đáng kể, làm cho tinh thần và thể xác rất sảng khoái.

Ngọc Bình cảm thán nói:

“Đẹp quá à! Nếu nói Chí Vân Phong của chúng ta là hùng kỳ, thì nơi này chính là tuấn tú. Vẻ đẹp tuyệt trần của Tiên Chiếu Sơn phải nói là đẹp hơn một ít so với Liên Vân Sơn Mạch chúng ta.”

Bốn gã Ngũ Chiếu Tiên dẫn đường dừng cước bộ lại, người cầm đầu họ nói:

“Tiên Chiếu Sơn của bọn ta chính là thiên hạ đệ nhất linh sơn, Liên Vân Sơn các ngươi sao có thể so sánh với. Bất luận là hùng kỳ hay tuần tú, đều phải hơn rất nhiều.”

Nhìn thần thái vênh váo tự đắc của hắn, trừ Hải Long và Hoàng Trị ra, năm người còn lại đều nhũn mỳ. Ngọc Hoa sắc mặt vô nói:

“Ngươi đã tới Liên Vân Sơn của bọn ta rồi à? Hừ, tu vi cơ như ngươi sao có thể đi đến được. Ngay cả thấy cũng chưa thấy qua, thì dựa vào cái gì mà có quyền phán xét. Ngươi đừng quên, hiện tại Liên Vân Tông bọn ta chính là đệ nhất đại tông, không phải Ngũ Chiếu Tiên các ngươi.”

Tên đệ tử kia đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó lập tức thay đổi sắc mặt, cả giận nói:

“Ngươi nói cái gì? Ngươi dám nói xấu Ngũ Chiếu Tiên ta.”

Đạo Diễn có phần bình tĩnh, sau khi dùng ánh mắt ngăn Ngọc Hoa lại, nói:

“Đạo huynh không cần nóng giận, sư muội ta tính tình thẳng thắn, nàng cũng không có ý vũ nhục quý tông đâu.”

“Hừ, có hay không trong lòng các ngươi rõ nhất, ta cảnh cáo các ngươi, nơi này là địa bàn Ngũ Chiếu Tiên bọn ta, các ngươi nói chuyện cần chú ý một chút.” Nói xong, cùng với ba người kia, tiến nhanh lên núi.

Ngọc Hoa cả giận nói:

“Ngươi...”

Nàng vừa muốn nói tiếp cái gì đó, thì phát hiện miệng mình bị một bàn tay chụp lại, cảm giác ấm áp không ngừng truyền vào mặt, ghé mắt nhìn lại, để nhìn xem ai ngăn mình nói tiếp, dĩ nhiên chính là Hải Long. Hải Long mỉm cười, truyền âm nói:

“Cùng với bọn chó giữ cửa này cãi lý, muội cảm thấy có ý nghĩa không? Có bản lĩnh, thì mang ra mà dùng ở đại hội tân nhân. Đó mới là sân khấu để chứng tỏ mình.”

Nghe thanh âm nhu hòa của Hải Long, lửa giận trong lòng Ngọc Hoa giống như băng tuyết nhất thời tan rã. Từng trăn nhiệt lực khác thường không ngừng theo bàn tay Hải Long truyền đến, nàng cảm giác thấy hô hấp của mình đã có chút khó khăn, khuôn mặt đỏ lên, khẽ gật đầu.

Hải Long buông tay ra, bước lên đi trước, Hoàng Trị đuổi tới bên cạnh hắn, truyền âm nói:

“Đệ có cảm giác sau khi xuất quan ca đã thay đổi rất nhiều. Tựa hồ thần bí hơn so với trước kia.”

Hải Long mỉm cười nói:

“Ta đã hơn tám trăm tuổi, cũng nên trưởng thành. Tiểu Tri, ngươi phải nhớ kỹ, chuyện sinh tồn trên thế gian này, tốt nhất không nên phơi bày con người thật của mình ra, bình thường một chút cũng tốt. Ta còn nghĩ đến đạo thăng tiên, không muốn chết sớm như vậy. Cho nên, tự nhiên sẽ không còn giống như trước. Chỉ có đối với ta hoàn toàn tính nhiệm, hoặc tuyệt đối sẽ không làm hại người của ta. Mới thể hiện ra mặt chân thật của bản thân. Ài, nếu không phải vì kiện tiên khí kia, ta thật không nghĩ đến việc tranh đoạt ngôi vị đệ nhất đâu.”

Hoàng Trị trong lòng như hiện ra linh quang, liếc nhìn Hải Long một cái, không nói thêm gì nữa. Lúc này hắn mới hiểu dụng ý của Hải Long.

Bốn gã đệ tử Ngũ Chiếu Tiên kia, dẫn bọn họ đi đến trung tam ngọn cao nhất ở Tiên Chiếu Sơn, còn chưa tới đỉnh núi, tiếng cười sang sảng đột nhiên truyền đến, một thân ảnh màu lam bỗng xuất hiện tới, dừng lại trước mặt mọi người. Bốn người bọn Ngũ Chiếu Tiên hơi kinh hãi, vội vàng khom người nói:

“Tham kiến đạo tôn.”

Người vừa tới vùng cánh tay to lớn lên, nói:

“Miễn lễ, ta phải xem coi, Thiên Thạch phái ai tới.”

Hải Long nhìn chăm chú, chỉ thấy người này khuôn mặt tươi cười, thanh lam sắc lông lánh sau lưng, đúng là đã từng gặp qua ở Tiếp Thiên Phong là Vô Cơ đạo tôn. Lúc này bọn Đạo Diễn đã khom người hành lễ với Vô Cơ đạo tôn, còn Hải Long thì vẫn đứng đấy, có vẻ rất khác lạ. Vô Cơ đạo tôn cũng chú ý tới Hải Long, mở trừng hai mắt, nói:

“Sao lại là tiểu tử ngươi. Ha ha, vậy ra Thiên Thạch phái ngươi tới, lúc này có thể nào nhiệt đây.”

Nói xong, thân mật bay đến bên cạnh Hải Long, dùng sức vỗ vỗ bả vai hắn. Hải Long cảm giác rõ ràng có một cỗ nhiệt lực đưa vào trong cơ thể mình, xoay chuyển một vòng, thì nhớ tới cánh tay của Vô Cơ đạo tôn.

Vô Cơ đạo tôn tu vi đã đạt tới Mạc Trắc sơ kỳ cảnh giới, tự nhiên là Hải Long không thể che giấu được tu vi của mình, nhưng Vô Cơ đạo tôn cũng

không nói gì thêm, chỉ cười nói:

“Lần tỷ thí này ngươi cần cố gắng nhiều hơn nữa. tranh thủ đoạt thứ hạng tốt, cũng là cấp cho Thiên Thạch lão gia hỏa kia thêm vẻ vang. À, đúng rồi, nghe nói ngươi trước kia đắc tội Chỉ Thủy sư muội, nàng hiện tại có thể đã có mặt ở đây, ngươi nên cẩn thận một chút, Chỉ Thủy sư muội lại rất thù dai.”

Vừa nghe đến hai từ Chỉ Thủy, Hải Long toàn thân run lên, nhớ lại trước kia Chỉ Thủy đạo tôn làm cho mình thống khổ ra sao, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hận ý. Cung kính hướng về Vô Cơ đạo tôn hành lễ:

“Thực xin lỗi, tổ sư, vừa rồi ta quên thi lễ. Thành ngài tha thứ. Lần này chúng ta đại biểu cho Liên Vân Tông đến đây, nhất định sẽ không để bản tông mất mặt. Không biết, lần này có những vị tổ sư nào đến đây?”

Vô Cơ đạo tôn hơi ngần người, hiển nhiên là có chút bất ngờ khi Hải Long cung kính, mỉm cười nói:

“Gần đây chính đạo chúng ta quyết đấu sinh tử với tà đạo đã thắng mấy trận, tạm thời dè bẹp đáng về bề bề của chúng xuống, nên tông chủ vô cùng xem trọng đại hội tân nhân lần này, trừ Thiên Thạch đạo tôn và Đẳng Tiên ra, bảy lão gia hỏa bọn ta đều đến đây. Thiên Thạch tại sao không phái nhiều người đến đây. Chỉ sáu người các ngươi, nhân số tựa hồ hơi thiếu.”

Ngọc Hoa có chút không phục nói:

“Tổ sư, cái gọi là binh quý tinh nhi bất tại đa. Nhiều người thì ích lợi gì, vài người bọn ta vậy là đủ rồi.”

Vô Cơ đạo tôn ở Liên Vân Tông tình tình hiền hậu nhất trong chín vị đạo tôn, cũng không vì Ngọc Hoa ương ngạnh mà sinh tức, ngược lại, lão véo yêu vào mũi Ngọc Hoa một cái, nói:

“Tiểu nha đầu này, thật sự là bị Chỉ Vân sư tỷ nuông chiều sinh hư. Sư phụ của ngươi đã có mặt trên này, xem ta bảo nàng giáo huấn ngươi ra sao.”

Ngọc Hoa mặt cười ửng đỏ, liếc qua Hải Long bên cạnh một cái, thẹn thùng cúi đầu, nói:

“Tổ sư, ngài lại trêu ghẹo người ta. Sau này về Chỉ Vân Phong, người ta sẽ không làm đồ ăn chay cho lão nữa đâu.”

Vô Cơ đạo tôn tựa hồ hoảng sợ, chặn lại nói:

“Hảo cô nương của ta, ta không tố cáo ngươi nữa là được chứ gì. Thức ăn chay ngươi làm lại là trên trời hiếm có, dưới đất vô song a! Đó chính là lạc thú duy nhất của ta trên núi.”

Nhìn bộ dáng của lão, Hải Long nghĩ thầm rằng, cái này còn chỗ nào giống nhị đại tử sư chứ, chẳng lẽ thức ăn chay do Ngọc Hoa làm có lực sát thương lớn như vậy sao? Có cơ hội phải ném thử mới được.

Hắn nào có biết rằng, không riêng gì Vô Cơ đạo tôn, cả Tiếp Thiên đạo tôn và các vị đạo tôn khác, đều bị tay nghề của Ngọc Hoa chinh phục. Thức ăn chay do chính tay nàng làm, lực sát thương vô cùng lớn, cơ hồ còn hơn cả một kiện tiên khí. Trong Liên Vân Tông, nàng cùng Ngọc Bình là đệ tử được sủng ái nhất. Các đệ tử cùng thế hệ ai cũng muốn ba phần nhường các nàng.

Bốn gã Ngũ Chiếu Tiên dẫn đường đều nhú mày, tên cầm đầu có chút không kiên nhẫn, nói:

“Thỉnh các vị đạo hữu nhanh chóng lên núi.”

Ngọc Hoa hừ một tiếng, cũng không thèm nhìn hắn một cái, cùng với Vô Cơ đạo tôn song song bước về phía trước. Hải Long vội vàng đi theo, hắn phát hiện ở phía sau Hoàng Tri tựa hồ không nhúc nhích, liền quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Hoàng Tri đứng đó bộ dáng ngầy ngốc, dường như nơi khó miệng có chút nước miếng chảy xuống. Ánh mắt tràn ngập xuất thần. Dựa vào hiểu biết của Hải Long đối với hắn, không cần hỏi cũng biết, hắn có cùng suy nghĩ như mình lúc trước. Thân hình chợt lóe, đột nhiên xuất hiện ra sau lưng Hoàng Tri, đá một cước vào mông. Trên người Hoàng Tri tan mát ra một tầng hoàng quang nhàn nhạt, nhất thời hóa giải được một ít lực, nhưng trong lúc này dù sao hắn cũng đang đại ra, vừa cảm giác được phía sau truyền đến một cỗ đại lực, liền bị Hải Long đá nhồm lên. Lão đảo một cái, miễn cưỡng không chế được thân thể mình đứng vững trên thềm đá, Hoàng Tri xoa người lại cả giận nói:

“Đại ca, sao ca lại đá đệ.”

Hải Long tức giận nói:

“Ai bảo ngươi khi không lại đứng ngây ra. Đi mau.”

Nói xong, nắm lấy tăng y của Hoàng Tri đuổi theo mọi người.

Tiên Chiếu Sơn là ngọn núi cao nhất. Nơi này bằng phẳng rộng lớn, cơ hồ che kín toàn bộ đỉnh núi là những kiến trúc giống như cung điện. Trên đỉnh núi có một vòm mây lượn lờ, để phòng ánh mặt trời có thể chiếu thẳng xuống bất cứ lúc nào, làm dịu mát sinh linh trên núi. Ngồi lưu ly tòa ánh sáng nhấp nháy, làm cho người ta có cảm giác kim bích huy hoàng. Đã quen với sự mộc mạc ở Liên Vân Sơn Mạch, tới đây Hải Long lại có vài phần không thích ứng, thấp giọng nói với Hoàng Tri:

“Ngũ Chiếu Tiên này như là khoe khoang giàu có, thật tục khí. Không biết do tên gốc nào thiết kế.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 56: Tiên Chiếu Hội Tập. (Hạ)

Hoàng Trị cười nói:

“Đại ca hỏi đệ, đệ hỏi ai? Dù sao không phải đại ca, cũng không phải đệ. Bụng đệ cũng đã đói, đi nhanh lên đi. Vừa rồi người dẫn đường này tựa hồ cho rằng đệ là người Phạm Tâm Tông. Không hỏi một tiếng. Hy vọng khi vào tới nơi đừng bị lộ ra.”

Bọn họ đi thẳng về hướng đại điện, Hải Long quan sát bốn phía, thân thể hắn hơi chấn động, đột nhiên dừng cước bộ lại.

Hoàng Trị ngăn người, hỏi:

“Đại ca, ca làm sao vậy?”

Hải Long không nói gì, vẫn như cũ kinh ngạc đứng đó. Hoàng Trị nhìn theo ánh mắt hắn. Chỉ thấy cách cửa đại điện không xa, một nữ tử toàn thân vận bạch y đứng ở đó, tóc dài qua khỏi thắt lưng, có vẻ rất đậm đặc, khuôn mặt trắng nõn mang theo một nụ cười nhàn nhạt, nhìn lên bầu trời xa xăm. Hoàng Trị cảm giác được rõ ràng, cô gái này thân đầy phật khí, hơn nữa tu vi so với mình còn muốn mạnh hơn nhiều, tựa hồ đã tiến nhập Đại Viên Mãn cảnh giới. Vừa định hỏi Hải Long cái gì, lại phát hiện bên cạnh chợt lóe thanh quang, Hải Long lấy tốc độ nhanh nhất có thể đã xuất hiện trước người nữ tử bạch y kia, thần sắc hắn có chút kích động, bạch y nữ tử kia cũng không có bởi vì sự xuất hiện của hắn mà kinh ngạc, chỉ nhìn hắn mỉm cười mà thôi.

Vô Cơ đạo tôn cùng những người khác đều không hện mà dừng cước bộ, Ngọc Hoa nhìn Hải Long cùng với thiếu nữ bạch y kia, khẽ nhún mày, trong mắt toát ra một tia không vui. Thấp giọng hỏi:

“Vô Cơ sư thúc, cô gái kia là ai? Hải Long đại ca vì sao nhận thức nàng?”

Hoàng Trị lúc này đã đi đến bên cạnh Vô Cơ đạo tôn, hắn cũng dự đoán được đáp án, nhưng vẫn vãn tai lắng nghe.

Vô Cơ đạo tôn thấp giọng nói:

“Đó là Liên Hoa tông chủ Liên Thư, chính là kỳ tài tu phật, tuy rằng so với ta nhỏ hơn mấy trăm tuổi, nhưng tu vi không kém ta bao nhiêu. Tuy rằng cô ta là người trong phật môn, nhưng so với bọn ma đầu trong tà đạo tam tông, thì có thể còn muốn thâm độc hơn! Là một nhân vật nguy hiểm, các người không nên trêu chọc nàng. Bất quá, cô ta cùng với Phiêu Miểu sư tỷ có quan hệ rất mật thiết, về phần Hải Long vì sao quen nàng, ta cũng không rõ. Chúng ta đi vào trước thôi.” Nói xong, kéo tay Ngọc Hoa đang có chút bất mãn, nhẹ nhàng tiến vào trong đại điện.

Hải Long xúc động đi đến trước người Liên Thư, ấn tượng trong lòng hắn, là lần xuất sơn trước, Liên Thư là một trong những người đối xử tốt với hắn, tuy rằng đó là nhờ vào quan hệ của Phiêu Miểu đạo tôn, nhưng đột nhiên nhìn thấy nàng, Hải Long lại có cảm giác thật thân thiết, đối với mỹ nữ, hắn luôn luôn không thể kiềm chế nổi.

“Liên, Liên Thư, tông chủ. Người còn nhận ra ta chứ? Chúng ta đã lâu không gặp.”

Liên Thư hơi hơi ngẩn người, tám trăm năm trôi qua, khí chất Hải Long cũng đã xảy ra biến hóa lớn, dáng người càng thêm oai phong, đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng, nàng lại thể nào nhận ra chứ? Nền lạnh nhạt nói:

“Đạo hữu là người tông nào? Chúng ta đã gặp qua sao?”

Hải Long dùng sức gật gật đầu, nói:

“Đương nhiên gặp qua. Người có còn nhớ, tám trăm năm trước, tại thời điểm ở Phạm Tâm Tông, ta cùng Phiêu Miểu tổ sư, Chỉ Thủy tổ sư đi tham gia thất tông tụ hội, nhưng sau đó ta lại về trước. Ta là Hải Long đây!”

Liên Thư hơi nghiêng đầu, nhất thời nhớ tới bộ dáng Hải Long lúc trước dám can đảm đứng trước mặt mọi người châm biếm Mộc Tùng tông chủ của Ngũ Chiếu Tiên, đánh giá trên dưới vài lần, mới mỉm cười nói:

“Thì ra là ngươi. Tám trăm năm không gặp, bộ dáng của ngươi thay đổi rất nhiều. Ta muốn nhận không ra. Nhìn dáng vẻ của ngươi, tu vi hẳn là tăng lên không ít à. Lần này tới tham gia đại hội tàn nhân sao?”

Hải Long cảm giác được cổ họng mình một trận khô khốc, trên người Liên Thư tỏa ra mùi hương nhàn nhạt khiến cho hắn không khỏi động tâm, “Đúng vậy! Ta lần này là tới tham gia đại hội. Tông chủ, gặp được người thật là cao hứng.”

“A! Đại ca, tại sao ca không dẫn đệ đi diện kiến một chút. Rốt cục đã có cơ hội bái kiến cao nhân phật tông rồi. Chào, chào, ta gọi là Hoàng Trị.”

Hoàng Trị bộ dáng so với Hải Long cũng không thua kém gì. Phương pháp tu luyện của Thiền Tông kém hơn nhiều so với Phạm Tâm Tông, bọn họ đi tìm tự do, không giống Phạm Tâm Tông khổ cực như vậy, nên định lực tự nhiên là kém hơn một ít.

Hải Long hiện tại rất muốn dùng một cước đá Hoàng Trị lên trời, nhưng ngặt vì có Liên Thư ở đây, hấn không thể thất lễ. Chỉ đành hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Trị một cái, quay sang Liên Thư nói:

“Tông chủ, đây là tiểu đệ của ta Hoàng Trị.”

Liên Thư nhìn qua Hoàng Trị, không khỏi toát ra một tia kinh ngạc

“Người là môn hạ của vị sư huynh nào trong Phạm Tâm Tông, dường như ta chưa từng thấy qua.”

Hải Long mỉm cười nói:

“Hắn không là môn hạ của ai cả, mà là tiểu đệ của ta, từ Thiền Tông ra. Tông chủ người có nghe nói qua chưa?”

Liên Thư biến sắc, kinh ngạc đánh giá Hoàng Trị, nói:

“Thiền Tông, thì ra Thiền Tông còn tồn tại. Tám ngàn năm trước, Thiền Tông từng là tông phái tu Phật lớn nhất Thần Châu, về sau không biết vì sao lại xuống dốc. Không nghĩ tới, thế mà còn có đệ tử trên đời. Xem qua Phật khí của sư huynh, tựa hồ đã sớm tiến nhập vào Đại Viên Mãn cảnh giới a.”

Vừa nghe Hoàng Trị không phải là người trong Phạm Tâm Tông, nàng lập tức sửa miệng gọi là sư huynh cho xứng. Nội tâm tràn ngập rung động, còn thật ra mà nói, bất luận là Phạm Tâm Tông hay Liên Hoa Tông, cũng được xem như là bắt nguồn từ Thiền Tông mà biến chuyển ra.

Hoàng Trị gãi gãi cái đầu trọc của mình, nói:

“Tông chủ không cần phải khách sáo, ta đây cũng chỉ là một đệ tử nhỏ nhoi trong Thiền Tông. Hôm nay có thể gặp được tông chủ, thật sự là vinh hạnh.”

Liên Thư sau khi kinh ngạc một lúc đã khôi phục lại trạng thái bình thường, than nhẹ một tiếng, nói:

“Người tu Phật chúng ta vốn là một nhà, Phạm Tâm Tông Ngô Văn tông chủ đã ở đây, vậy ta dẫn sư huynh đi gặp mặt. Sau này mong rằng có thể được trao dồi thêm Phật pháp cùng sư huynh.”

Hoàng Trị mặt đỏ lên, nói:

“Tông chủ nói đùa, tiểu tăng tu vi thấp kém, làm sao có thể cùng hai vị tông chủ đánh đồng chứ. Là tiểu tăng thỉnh giáo mới đúng.”

Liên Thư liếc nhìn Hải Long một cái, lạnh nhạt nói:

“Nhị vị cho phép ta vào trong điện trước nha.”

Nói xong, cũng không thấy nàng di động cước bộ, đã khinh phiêu tiến vào cửa đại điện.

Hoàng Trị như người mất hồn nhìn theo bóng lưng Liên Thư biến mất, mãi đến khi Hải Long thúc hấn vài cái mới tỉnh lại, Hải Long truyền âm nói:

“Tiểu Tri, không phải là người đang đề ý Liên Thư tông chủ chứ?”

Hoàng Trị chấn động toàn thân, gượng dừ nói:

“Đại ca, ca đừng nói lung tung. Đệ chỉ là do trên người Liên Thư tông chủ ẩn chứa lượng Phật khí khổng lồ nên đệ cảm thấy thân thiết mà thôi. Chúng ta là người tu Phật, tại sao có thể nghĩ đến chuyện thế tục? Về sau không nên nhắc lại. Như vậy được xem là khinh nhờn Liên Thư tông chủ đó.”

Hải Long ngẩn người, Đây là lần đầu tiên Hoàng Trị dùng ngữ khí nghiêm chỉnh để chống đối hấn, hiển nhiên Liên Thư trong lòng tên này có địa vị rất cao. Quả thật hấn đã nghĩ sai lầm rồi. Sở dĩ Hoàng Trị bị Liên Thư hấp dẫn, dung mạo Liên Thư tất nhiên là một trong những nguyên nhân, nhưng quan trọng nhất là bởi vì trên người Liên Thư có chứa Phật khí khổng lồ. Phật khí đạt tới Đại Viên Mãn kia, cùng với sư phụ của Hoàng Trị có vài phần giống nhau, nhìn thấy nàng, Hoàng Trị giống như là thấy sư phụ mình, cho nên mới có phản ứng thất thần như vậy. Nhìn ánh mắt Hoàng Trị có chút ồ ạt, Hải Long vỗ vỗ bờ vai hấn, nói:

“Được rồi, ta sẽ không nói nữa. Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta đi vào thôi.”

Hoàng Trị sờ sờ cái đầu trọc của mình, nói:

“Đại ca, đệ không phải cố ý nổi giận với ca, ca...”

Hải Long cắt lời, nói:

“Được rồi, đã là huynh đệ thì không cần phải nhiều lời. Ta cũng không muốn biết trong lòng người đang nghĩ cái gì, đi thôi.”

Nói xong, kéo Hoàng Trị đi vào trong điện.

Trong đại điện diện tích cực lớn, bố trí hợp lý, cách mặt đất hơn mười thước phía trên là minh đăng, chung quanh tổng cộng hai mươi một cột đá ngạo nghễ đứng thẳng tắp. Trong đại điện có vẻ hơi lộn xộn, khá đông người tu chân tụ tập với nhau thành từng nhóm, đang tán gẫu. Hải Long lưu chuyển ánh mắt, rất nhanh chóng tìm ra được Vô Cơ đạo tôn cùng với bọn Ngọc Hoa, bọn họ cùng hơn mười đệ tử Liên Vân Tông tụ tập một chỗ bàn luận cái gì. Nhưng điều làm Hải Long thất vọng nhất chính là, trong nhóm đệ tử Liên Vân Tông này, cũng không có người mà hắn rất mong được trông thấy Phiêu Miểu đạo tôn. Trong khi Liên Thư đã đi đến một góc, có hơn mười nữ ni vận tăng phục xúm lại nàng. Hải Long không khỏi có chút kỳ quái trong lòng, vì sao Liên Thư thân là tông chủ Liên Hoa Tông nhưng lại không có tăng phục chứ?

“Hải Long đại ca, mau tới đây đi!”

Ngọc Bình hướng qua phía Hải Long cùng Hoàng Trị phát phát tay. Hai người lúc này mới đi tới. Qua Vô Cơ đạo tôn giới thiệu, bọn họ mới biết hơn mười đệ tử Liên Vân Tông nơi này đều là tam đại đệ tử có tu vi vượt qua ngàn năm, trong đó có mấy người đã đạt tới Hà Cừ cảnh giới. Hải Long đối với những người này cũng không có cảm tình gì, chỉ nói có lệ vài câu, liền đứng sang một bên cùng với Hoàng Trị, tiếp tục đánh giá những đệ tử các tông phái khác trong đại sảnh. Nơi này ước chừng có diện tích hai ngàn thước vuông, đệ tử các tông tập trung lên đây có hơn ngàn người, theo Hải Long nhận thấy, ít nhất có hơn phân nửa họ có tu vi thấp hơn so với mình, nghĩ thầm, chẳng lẽ tất cả bọn họ đều tới tham gia đại hội tân nhân sao? Nếu nói vậy, còn không biết phải tỷ thí tới khi nào.

Lúc này, Vô Cơ đạo tôn nói:

“Ngọc Hoa, Ngọc Bình, lần này Liên Vân Tông chúng ta hy vọng toàn bộ đều ký thác vào hai người các ngươi. Vốn từ trăm năm trước tông chủ có lòng muốn cho các ngươi tham gia thất tông đại hội tân nhân, nhưng Chí Vân sư tỷ nói các ngươi căn cơ không đủ, cho nên không chịu đồng ý. Trăm năm sau, các ngươi quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, tranh thủ trong thời gian trăm năm, đã tăng lên ba bậc, từ Vô Song hậu kỳ tăng lên Phụ Đam hậu kỳ cảnh giới, ở trong hàng đệ tử tu vi dưới ngàn năm, xem như là người nổi bật nhất, có thể chống lại các ngươi, cũng chỉ có đệ tử Trung Nguyên lục tông tinh nhuệ trong tinh nhuệ mà thôi. Chỉ cần các ngươi cẩn thận, lấy được hạng ba hẳn là không thành vấn đề. Nếu các ngươi giành lấy thứ hạng tốt nhất, tông chủ tự nhiên sẽ thưởng thêm cho. Minh bạch chưa?”

Nói xong, còn hướng về cả hai nháy mắt. Vô Cơ đạo tôn nói chuyện tuy thanh âm không tính là lớn, nhưng bằng vào pháp lực của những người tu chân đông đảo ở đây, tự nhiên đều nghe thấy, không ít người hướng qua bên này nhìn xem. Tỷ muội Ngọc Hoa tự nhiên trở thành tâm điểm chú ý cho mọi người.

Hải Long thấy Vô Cơ đạo tôn cũng không thêm liếc qua mình một cái, trong lòng không khỏi hơi động, lúc trước, Vô Cơ đạo tôn rõ ràng đã biết tu vi cảnh giới của mình, bây giờ lại đem tỷ muội Ngọc Hoa ra làm chủ lực. Đây là lão có ý gì? Là khinh thị ta sao? Chắc không đâu. À, hiểu rồi, lão gia hỏa này thật sự là giáo hoạt a! Về sau ta cũng phải đề phòng lão một chút mới được.

Ngọc Hoa nhú nhú mày, nói:

“Vô Cơ sư thúc, ngài có thể nói nhỏ giọng một chút a.”

Vô Cơ đạo tôn mỉm cười nói:

“Đây đâu phải là tông bốc. Các ngươi có thực lực, hết thầy sẽ dễ dàng thôi.”

Ngọc Bình cười hi hi, nói:

“Sư thúc, ngài cũng không nên kỳ vọng quá lớn vào bọn con đó. Nếu đến lúc đó không đạt được thứ hạng nào, cũng không nên trách bọn con. A, đúng rồi, vừa rồi ngài có nói sư phụ có ở đây, tại sao vẫn chưa gặp ạ! Đã mười mấy năm không gặp sư phụ, con rất nhớ người.”

Không đợi Vô Cơ đạo tôn trả lời, một thanh âm ôn nhu vang lên:

“Ta chỉ biết ta đây có hai đồ nhi rất ngoan, sư phụ cũng rất nhớ các ngươi!”

Hải Long chăm chú nhìn lại, chỉ thấy từ hậu điện bước ra vài người, đi đầu, đúng là Chí Vân đạo tôn, sau lưng người còn có hai nữ tử đi theo, một chính là người mà Hải Long sợ nhất Chí Thủy đạo tôn, còn lại là người mà hắn muốn gặp nhất Phiêu Miểu đạo tôn. Tám trăm năm trôi qua, thời gian cũng không làm cho khuôn mặt các nàng lưu lại chút dấu vết nào. Phiêu Miểu đạo tôn vừa xuất hiện, dung mạo thanh lệ vô song của nàng nhất thời gây chú ý cho mọi người, nhưng bọn họ đều biết hiển nhiên ba vị đạo tôn đây tu vi cao thâm, đại điện lộn xộn nhất thời yên tĩnh lại.

“Sư phụ.”

“Sư phụ.”

Hai thanh âm vang lên cùng lúc, Ngọc Hoa, Ngọc Bình giống như con chim yến bé nhỏ cấp tốc tung bay đến trước người Chí Vân đạo tôn, mỗi người đều giữ chặt một bên tay của Chí Vân đạo tôn, hai mắt cả hai đều đỏ lên. Chí Vân đạo tôn tu vi cao thâm, đã tiến nhập Đẩu Chuyển sơ kỳ cảnh giới, mặc dù như thế, nhưng biểu lộ thực tình của hai cô gái làm cho tâm tình cô dao động một trận. Bèn ôn nhu nói:

“Hai tử ngoan. Nếu không phải tà đạo quá mức hung hăng ngang ngược, sư phụ đã sớm trở về gặp các ngươi rồi.”



Lúc này, đám người Đạo Diễn cũng đều tiến lên, bái kiến ba vị đạo tôn. Hải Long miễn cưỡng đi theo sau cùng, cung kính thi lễ như thế, hiện tại hẳn chỉ hy vọng Chỉ Thủy đạo tôn không chú ý đến hắn mới tốt. Nhưng có điều, hắn vận một thân trường bào màu xanh cùng với những người khác dĩ nhiên là khác biệt, mà Hoàng Trị lại là một gã đầu trọc, vì vậy đứng trong hàng ngũ đệ tử Liên Vân Tông rất dễ bị nhìn thấy ngay. Phiêu Miểu đạo tôn trước khi phát hiện ra bóng dáng Hải Long, nàg nhẹ a lên một tiếng, nói:

“Ngươi, ngươi là Hải Long sao? Ngươi xuất quan rồi.”

Hải Long chấn động toàn thân, biết đã không có cách che giấu, chỉ phải tiến lên trước, cúi đầu, cung kính nói:

“Đệ tử Đạo Vũ tham kiến ba vị tổ sư. Đệ tử mới xuất quan không lâu.”

Chỉ Thủy đạo tôn hừ lạnh một tiếng, nói:

“Tốt! Ngươi rốt cục đã chịu lột mai rùa chui ra. Vậy đi, ngươi cùng ta còn có chuyện để tính.”

Phiêu Miểu đạo tôn có chút trách tội liếc qua Chỉ Thủy đạo tôn một cái:

“Sư muội, đã qua tám trăm năm rồi, lúc trước Hải Long có một chút xằng bậy coi như bỏ qua đi. Muội không thấy hắn đã cải thiện rất nhiều sao.”

Nghe được Phiêu Miểu đạo tôn bênh vực cho mình, Hải Long không khỏi ngẩng đầu lên, ở khoảng cách gần như thế cảm thụ được khí chất vô song linh vũ của Phiêu Miểu đạo tôn, tim của hắn không khỏi biểu tình kịch liệt. Nhưng phát hiện làm hắn kinh ngạc là, dưới sự chăm chú của mình, tận sâu trong đáy mắt Phiêu Miểu đạo tôn thể nhưng lại toát ra một tia ngưng ngưng, tuy rằng chỉ lướt qua trong giây lát, nhưng cũng khiến cho Hải Long miệng lưỡi khô khốc một trận.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 57: Gặp Lại Thiên Cầm. (Thượng)

Chỉ Thủy đạo tôn cười khúc khích, nói:

“Muội như vậy mà mang lòng thù hận người khác sao? Chỉ là nhìn thấy bộ dáng tiểu tử kia, liền nhìn không được nên hù dọa hắn chơi, sư tỷ à! Tỷ cũng quá bất công đó.”

Phiêu Miểu đạo tôn liếc nàng một cái, thần thái kiều mỹ kia làm cho chúng đệ tử đều cúi đầu không dám trực tiếp nhìn,

“Sư muội, muội đừng nói lung tung. Ta chỉ muốn chuyện tốt đẹp mà thôi.”

Chỉ Vân đạo tôn mỉm cười nói:

“Được rồi, hai người tranh cãi mỗi ngày, không biết mệt sao? Đi thôi, về chỗ của chúng ta.”

Nói xong, dẫn theo tỷ muội Ngọc Hoa xoay người đi về phía sau điện.

Phiêu Miểu đạo tôn đi theo sau Chỉ Vân đạo tôn, trong lòng nàng thì đang tự hỏi mình, hôm nay mình bị làm sao vậy, tại sao Hải Long vừa xuất hiện lại làm cho tâm tình của mình dao động lớn như vậy. Bất quá, quả thật hắn có nhiều thay đổi, trở nên điềm đạm hơn trước, hơn nữa cũng cao lớn hơn nhiều. Hắn hiện giờ đã không còn là đứa nhỏ như lúc trước...

Hải Long đi theo chúng đệ tử, thất tha thất thiếu không biết nên làm thế nào cho phải, nhìn thấy Phiêu Miểu đạo tôn, trong lòng hắn dâng lên nỗi khát vọng thật lớn. Hắn cũng không hiểu rốt cuộc mình bị làm sao vậy, tuy rằng Liên Thư, tỷ muội Ngọc Hoa đều rất đẹp, nhưng không ai có thể giống như Phiêu Miểu đạo tôn làm rung động tâm can hắn như vậy. Có điều, hắn cũng hiểu được mình và Phiêu Miểu đạo tôn căn bản là không thể phát sinh ra cái gì. Không nói tới địa vị chênh lệch, riêng về phần tu vi cảnh giới, còn không biết mình phải mất bao nhiêu năm nữa mới có thể đuổi kịp nàng. Chìm trong suy nghĩ miên man, hắn đã theo mọi người đi xuyên qua đại điện, rồi hậu điện, đi đến một cái viện tử lớn. Đây hiển nhiên chính là tịnh xá mà Ngũ Chiếu Tiên chuẩn bị cho Liên Vân Tông. Trong viện có mấy chục phòng ốc, bảy gian chính diện tất nhiên là dành cho bảy vị đạo tôn. Dưới sự an bài của Vô Cơ đạo tôn, Hải Long và Hoàng Trị được phân ở một gian phòng có phần hẻo lánh. Vừa mới dàn xếp đầu vào đây, nhóm sáu người Hải Long đã được Tiếp Thiên đạo tôn cho gọi tới.

Tiếp Thiên đạo tôn ở tại gian phòng lớn nhất giữa tịnh xá, tiến vào phòng, Hải Long không khỏi hoảng sợ, bởi vì bảy vị đạo tôn tất cả đều tụ tập ở trong này, Tiếp Thiên đạo tôn tọa ở giữa, còn sáu vị đạo tôn thì phân biệt ngồi thành hai hàng hai bên. Bọn Tỷ muội Ngọc Hoa, Đạo Diễn, Đạo Linh, Đạo Viễn năm người đều cung kính đứng ở đó, còn mình là người đến cuối cùng. Vội vàng hướng về phía chúng đạo tôn thi lễ sau đó đứng ở cuối cùng.

Trên người Tiếp Thiên đạo tôn tiên khí lượn lờ, tu vi lão lúc này đã đạt tới Đẩu Chuyển trung kỳ, nhiều nhất là mất thêm ngàn năm nữa, lão liền có thể tiến nhập Kiếp Thành chi kỳ. Lão quét mắt qua sáu người bọn Hải Long một cái, ánh mắt thâm thúy kia không khỏi làm cho sáu người hơi chấn động cơ thể,

Hải Long biết rõ ràng, chỉ riêng cái nhìn này, đủ để Tiếp Thiên đạo tôn phân định tu vi cảnh giới của người khác ra sao. Quả nhiên, trong lúc Tiếp Thiên đạo tôn đảo mắt qua người hắn, thì trong ánh mắt toát ra một tia kinh ngạc, chợt lóe lên rồi biến mất ngay, lão mỉm cười nói:

“Các người đều là những đệ tử được Thiên Thạch sư đệ chọn ra trong hàng đệ tử đông đảo. Đại hội tân nhân sẽ cử hành trong hai ngày nữa. Tuy rằng đại hội thất tông tân nhân rất quan trọng, nhưng các người cũng không nên tạo áp lực quá lớn cho mình. Chỉ cần bước vào trận đấu phát huy ra hết thực lực chân chính của mình, chỉ vậy thôi là đủ rồi. Lần đại hội này giải quán quân sẽ được trọng thưởng rất hậu, chẳng những được một kiện tiên khí, mà còn có thể được thưởng thêm một phần thưởng ngoài luồng nữa.”

Chúng đệ tử đều ngạc nhiên, bọn họ đương nhiên là biết có thưởng cho tiên khí, nhưng không có nghe nói còn có cái gì thêm vào. Ngọc Hoa ý có các vị tổ sư sùng ái, hỏi:

“Tông chủ, rốt cuộc đó là gì vậy?”

Tiếp Thiên đạo tôn mỉm cười nói:

“Lại nói tiếp, phần thưởng này thật sự là có chút xấu hổ. Từ mấy trăm năm trước, thất tông chính đạo chúng ta liên kết lại cùng chống đỡ tà đạo cho tới nay, bởi vì các tông đệ tử trong lúc thường xuyên tiếp xúc, thế nên đã nảy sinh ra tình cảm. Nhất là các đệ tử tu vi từ năm trăm năm đến một ngàn năm, bọn họ bởi vì tu vi kém cỏi, hơn nữa lại tiếp xúc trong thời gian dài, khó tránh khỏi việc động tâm. Nhưng ngoại trừ Vân Thiên Lưu cùng Viên Nguyệt Lưu ra, các tông phái còn lại đều không muốn các đệ tử qua lại với nhau, dù sao pháp môn tu luyện cũng bất đồng, nếu kết hợp thành đạo lữ, đối với bọn họ việc tu hành sẽ gặp ảnh hưởng. Bởi vậy từ trước đến nay các tông sư trưởng luôn cấm chế chuyện này. Mà lần đại hội tân nhân này phần thưởng thêm cho giải quán quân chính là, nếu quán quân nguyện ý, có thể hướng đến một đệ tử bất kỳ trong thất tông mà cầu thân, dưới tình huống đối phương đồng ý, sư trưởng sẽ không được ngăn cản. Phải thành toàn cho bọn họ.”

Hải Long ngây ra, Ngọc Hoa cũng ngây ra, sáu người bọn họ đều thất thần, tuy rằng này giờ có suy đoán rất nhiều, nhưng không một ai trong bọn họ có thể nghĩ đến, phần thưởng thêm vào là như thế. Ngọc Hoa liếc mắt qua Hải Long một cái, thấp giọng nói:

“Tông chủ, vì có gì mà có phần thưởng thêm này!”

Tiếp Thiên đạo tôn than nhẹ một tiếng, nói:

“Vốn ta không đồng ý, Phạm Tâm Tông, Liên Hoa Tông hai vị tông chủ cũng không đồng ý, nhưng bốn tông kia lại tán thành ý kiến, bốn so với ba, cuối cùng thông qua quyết định này. Lý do của bọn họ rất đơn giản. Sau khi cho vào phần thưởng thêm này, thì có thể tạo hưng phấn cho các đệ tử, dù sao áp lực cũng rất mạnh đại. Có khi làm cho người ta có thể phát huy ra một trăm hai mươi phần trăm năng lực. Lại nói tiếp, bọn ta cũng không biết thêm vào phần thưởng này rốt cuộc sẽ cho ra tác dụng gì. Nhưng lần đại hội này chắc chắn càng thêm kịch liệt. Cho nên, các người nhất định phải cẩn thận. Pháp thuật không có mất, các người đều là đệ tử tinh nhuệ của Liên Vân Tông ta, khi nhập trận, nhất định phải cam đoan an toàn là trên hết, không nên nòng nôi cầu thắng. Đồng thời, mặc dù là tỷ thí, nhưng đều là người chính đạo, nên các người ra tay cũng không được quá nặng. Đúng rồi, còn một chuyện, vì hạn chế phần thưởng thêm kia phát sinh ra cái gì, ta cùng với Ngô Vân, Liên Thư đã thương lượng, quyết định thêm phần thưởng phụ nữa là cho thêm một yêu cầu. Là nếu ai đạt được quán quân, thì có quyền yêu cầu một tông đệ tử bất kỳ phải lấy tiên khí của chính mình đem ra làm lễ vật.”

Hải Long rạo rức tròn lòng, một ý niệm toát ra, hỏi:

“Tông chủ, đại hội lần này tiên khí là cái gì?”

Tiếp Thiên đạo tôn nói:

“Lần đại hội này phần thưởng là tặng cho quán quân một kiện tiên khí đối kháng với tà tạo tam tông, cũng không thuộc về thất tông, về phần nó là cái gì, thì chỉ có khi nào các người đạt được quán quân mới có thể biết. Đại hội lần này người dự thi đông đảo, Liên Vân Tông chúng ta có thể nói là ít nhất. Các tông khác ít nhất đều cử ra mười tên đệ tử. Tổng cộng thì có hơn trăm người. Đến lúc đó, chia ra làm tám bảng thi đấu vòng tròn. Mỗi bảng chỉ chọn ra hai người để tiến vào vòng bán kết. Đầu bán kết là đấu loại trực tiếp, đầu cho đến khi ra chọn được quán quân mới thôi. Ta muốn khuyên các người trước, tuy rằng đạt quán quân có thêm phần thưởng phụ, nhưng vì dễ không ảnh hưởng đến tu vi sau này, ta hy vọng các người không nên bởi vì nhất thời xúc động mà lựa chọn sai lầm. Còn người nào vào đến hạng ba, mặt khác ta sẽ trọng thưởng cho người đó một kiện tiên khí bản tông. Bọn ta đều già cả rồi. Không bao lâu nữa, có lẽ thiên kiếp sẽ buông xuống, sau này Liên Vân Tông còn phải dựa vào các người phát dương quang đại, đừng để ta thất vọng.”

Chúng kiến tâm niệm của Tiếp Thiên đạo tôn, bọn sáu người Hải Long đều khom người nói:

“Xin nghe theo tông chủ dạy bảo.”

Tiếp Thiên đạo tôn mỉm cười, nói:

“Các người đi nghỉ ngơi đi, trong hai ngày này nên tận lực đạt được trạng thái tốt nhất, về phần rút thăm phân bảng cùng với sắp xếp trận đấu thì không cần các người quan tâm. Đi thôi.”

Sáu người hướng qua các vị đạo tôn thi lễ, sau đó rời khỏi phòng Tiếp Thiên đạo tôn, vừa ra khỏi cửa, Đạo Linh hứng thú nói:

“Giải quán quân được trọng thưởng cũng khá hậu nha. Nếu ta đạt quán quân, có được hai kiện tiên khí, đến lúc đó, trong hàng thất tông đệ tử, còn ai là đối thủ của ta chứ?”

Đạo Viễn hừ một tiếng, nói:

“Đừng mơ mộng nữa. Bằng vào người, có thể đi vào vòng bán kết đã là may rồi.”

Đạo Linh nghe cũng không cãi lại, có chút suy sụp nói:

“Ài, tu vi của ta có kém chút, thật sự là đã lỡ là việc học, sớm biết có hôm nay, trước kia đã cố gắng thêm rồi.”

Ngọc Bình mỉm cười nói:

“Chỉ cần tận lực thì tốt rồi. Đạo Linh sư huynh không nên nghĩ nhiều như vậy. Chỉ là chưa biết các đệ tử lục tông còn lại có cao thủ không.”

Hải Long cúi đầu, trong lòng không ngừng hồi tưởng lại mình trước kia cũng tự cao như thế, Ngọc Hoa đột nhiên dùng bả vai huých hấn một cái, nói:

“Hải Long đại ca, ca làm sao vậy?”

Hải Long giật mình tỉnh lại, miễn cưỡng cười nói:

“Không có gì, ta chỉ đang nghĩ đến trận đấu mà thôi. Ngọc Hoa sư muội, muội tu vi không kém, lần này nhất định sẽ đạt được thành tích tốt.”

Ngọc Hoa mỉm cười, đột nhiên thấp giọng nói:

“Nếu muội đạt quán quân, sẽ đem tiền khí tặng cho ca được không?”

Nói xong, nàng cười mặt ửng đỏ, xoay người liền kéo muội muội chạy về phòng. Thanh âm của nàng cực thấp, mấy người ở đây đều đang bận suy nghĩ về trận đấu, ngoại trừ Hải Long thì không ai nghe được lời nàng. Hải Long trong lòng run lên, nhìn thân ảnh Ngọc Hoa rời đi, tim chợt đập nhanh hơn, thầm nghĩ chẳng lẽ, chẳng lẽ nha đầu kia thích ta sao? Ý tứ của nàng rõ ràng là như vậy. Dùng sức cố gắng lắc đầu, Hải Long nhẹ nhàng trở về gian phòng của mình.

Hai ngày sau, nơi cao nhất trên ngọn Tiên Chiếu Sơn một quảng trường thật lớn gần vạn thước vuông, sớm đã chia xong tám bán đấu. Lần đại hội thất tông tân nhân này đại thịnh chưa từng có, nhân số dự thi rất đông. Các tông đệ tử đã sớm tụ tập trên quảng trường, tùm nãm tùm bầy bàn luận. Tám lời đài được dựng dựa theo hình bát quái, mỗi lời đài đều có một cái tháp canh, bên trên thiết kế ba chỗ ngồi, đó là vị trí dành cho các tông trưởng lão giám sát trận đấu. Vì cho phép các tông đệ tử trong trận đấu thi triển hết sở trường, nên mỗi trận các trưởng lão đều bày ra cấm chế, để phòng ngừa quá nhiều pháp lực tung ra có thể đã thương người khác.

Hải Long cầm trong tay một bài số 3, hần nằm ở bán đấu có mười hai người. Liên Vân Tông chỉ có một mình hần nằm trong bán này. Quan sát chung quanh, chỉ thấy trên khán đài có hơn mấy nghìn người, phần lớn là người các tông phái đến để xem đệ tử thi đấu. Cùng với hần đến dự thi là mười một người còn lại, cũng đã đứng bên cạnh hần cách đó không xa. Trong đó có một thân ảnh yếu điệu hấp dẫn ánh mắt hần. Đó là một nữ tử, mặc một bộ váy dài màu vàng, trên đầu mang theo mảnh lụa che mặt. Thân ảnh này Hải Long cảm thấy rất quen thuộc, nhưng như thế nào cũng không nhớ ra nàng rốt cuộc là ai.

Mặt trời lên cao, trên bầu trời đột nhiên xảy ra biến hóa, kim, thanh, lam, hồng, hoàng, ngũ sắc hào quang đồng thời sáng lên, khiến cho mấy nghìn người ở đây đều ngẩng đầu nhìn. Ở giữa vòng ngũ sắc lóng lánh, thật ra là như hình xoắn ốc mây mù dạt ra, bóng người dần dần thoáng hiện, trong năm người này Hải Long nhận ra hai người, một là người mặc trường bào màu xanh Mộc Tùng đạo tôn, người kia chính là Thủy Vận đạo tôn mặt lạnh như băng. Không cần nghĩ hần cũng biết, năm người này chính là năm vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên. Gây chú ý cho hần nhất là, lão già mặc trường bào màu vàng kia. Dáng người lão khôi vĩ, tóc dài màu tím rối tung trên hai bên bả vai, hòa lẫn cùng màu vàng, khiến cho người khác phải chú ý, nhận thấy trên người lão tản mát ra pháp lực khổng lồ, tu vi tựa hồ cũng không dưới Tiếp Thiên đạo tôn.

Kim bào lão già cất cao giọng nói:

“Tại hạ là Ngũ Chiếu Tiên Kim Tông tông chủ Kim Di, hoan nghênh các vị đạo hữu đã đến Ngũ Chiếu Tiên ta. Đại hội tân nhân liên quan đến tương lai chính đạo thất tông. Hy vọng tất cả các đệ tử dự thi có thể xuất ra hết bản lĩnh thực sự, tranh thủ đạt được thành tích tốt. Lần tỷ thí này quán quân sẽ được trọng thưởng thêm phần thưởng phụ, chắc các ngươi đều đã nghe sư trưởng nói qua. Cố gắng thực hiện nguyện vọng của các ngươi. Tốt, ta tuyên bố, ngày đầu tiên trận đấu chính thức bắt đầu. Các tuyển thủ ở bán thứ nhất bước vào vị trí. Tất cả trưởng lão chuẩn bị sẵn sàng.”

Mỗi tòa tháp cũng không phải chỉ có ba gã trưởng lão giám sát, vì muốn cho mọi người thấy đại hội lần này diễn ra công bằng, mỗi khi hai gã đệ tử tiến hành trận đấu, bọn họ sẽ cho trưởng lão tương ứng với tông phái đệ tử đó tránh mặt. Đôi một trưởng lão giám sát khác. Hải Long từ sau khi phá quan mà ra, còn chưa có động tay động chân với ai, vừa nghe trận đấu bắt đầu, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương. Hần thấy vòng đấu thứ nhất bắt đầu là một gã mặc trường bào màu đỏ đệ tử Ngũ Chiếu Tiên và người mà hần thấy quen thuộc hoàng y nữ tử đang bước lên đài. Gã tông đệ tử kia hét lớn một tiếng, toàn thân tản mát ra một tầng nhiệt khí, phóng vọt lên lời đài. Mà hoàng y nữ tử kia vẫn không động, chính là bỗng nhiên khinh phiêu dừng lại trước mặt gã kia mà thôi. Bọn họ phân biệt dùng lực chính mình ném một bài đến tay giám sát trưởng lão. Một trưởng lão mặc ngân y đứng giữa nói:

“Trận mở màn ở bán 3, Ngũ Chiếu Tiên tông đệ tử Hỏa Liệt, đấu với Thiên Huệ Cốc đệ tử Thiên Cầm. Trận đấu bắt đầu.”

Vừa nghe trưởng lão nói xong, toàn thân Hải Long đại chấn, rốt cục hần đã nhớ đây là ai. Hồi tưởng lại tình cảnh ngày đó ở Thông Uyên thành, máu huyết trong lòng không khỏi sôi trào lên. Cửu Tiên Cầm kia giống như khúc nhạc thần tiên không ngừng vang vọng vào tai, hần rất nhanh xiết chặt tay lại, các loại tình cảm phức tạp không ngừng lần lượt trong đầu, mình có thể chiến thắng Thiên Cầm không? Cửu Tiên Cầm của nàng là tiên khí, uy lực cường đại như vậy. Đã nhiều năm trôi qua, không biết nàng hiện tại đã đạt tới tu vi gì. Hần đang trong lúc suy tư, trận đấu thế nhưng đã kết thúc.

## Chương 58: Gặp Lại Thiên Cầm. (Hạ)

Thiên Cầm cùng Hòa Liệt giao thủ một lượt, Hòa Liệt vừa xuất chiêu, liền triệu hồi ra phi kiếm thuộc tính hỏa của mình hướng về phía Thiên Cầm công kích trong thế cuồng phong bạo vũ. Thiên Cầm vẫn trầm tĩnh đứng yên tại đó, miếng vải che mặt trên đầu cũng không động đậy, hai tay làm vài động tác duyên dáng như hồ điệp xuyên hoa, một vòng gọn sóng màu vàng bỗng xuất ra phiêu đăng, vừa nhìn qua có thể nói pháp lực này rất nhu nhược, thế nhưng phi kiếm Hòa Liệt giống như gặp phải băng tuyết, nhiệt lực nóng rực đã bị tiêu thất trong nháy mắt. Thiên Cầm di ảnh lao tới, xuất ra một chuỗi, ầm xuống lòng ngực Hòa Liệt. Hòa Liệt bị trúng đòn vắng ra khỏi lối đài, vẫn đang đại ra, gã như thể nào cũng không rõ, vì sao Thiên Cầm lại phá được uy lực của phi kiếm.

Như vậy trận đấu đã chấm dứt, chẳng qua chỉ giằng co hơn mười giây thời gian mà thôi. Tuy rằng rõ ràng Thiên Cầm hạ thủ lưu tình, nhưng Hòa Liệt lại nhìn không được phải phun ra một ngụm máu tươi.

Ba vị trưởng lão trên đài tựa hồ cũng rất kinh ngạc, ba người thảo luận với nhau vài câu, vị trưởng lão Phạm Tâm Tông ở giữa nói:

“Trận tỷ thí đầu tiên Thiên Cầm thắng.”

Bên dưới khán đài nhất thời rộ lên một mảnh hoan hô, hiển nhiên là đệ tử Thiên Huệ Cốc đang tán thưởng cho Thiên Cầm. Thiên Cầm hướng qua ba vị giám sát trưởng lão hơi thi lễ, sau đó bay xuống lại vị trí. Kỳ thực, Hòa Liệt vốn không có yếu như vậy, có thể đại diện cho Ngũ Chiếu Tiên tham gia đại hội lần này, gã cũng là một tinh anh trong Hòa tông, có điều vì Thiên Cầm hóa giải phi kiếm công kích của gã một cách thoải mái, gã mới bị gạt mình khiến phản ứng chậm đi một ít, thành thử ra mới bị đánh rớt xuống đài nhanh như vậy.

Hải Long bồn chồn trong lòng một trận, biểu hiện của Thiên Cầm làm cho sự tự tin của hắn cũng sa sút đi, nhất là, khi bước vào trận đấu, thế nhưng Thiên Cầm ngay cả pháp khí cũng chưa dùng tới. Dựa vào tu vi hiện của nàng, nếu sử dụng cả Cửu Tiên Cầm, thì mình còn ngăn cản nổi sao?

“Trận đấu thứ hai. Liên Vân Tông Đạo Vũ, đấu với Vân Thiên Lưu Dịch Phong Hành. Đệ tử tham dự lên đài.”

Một đạo thân ảnh tiêu sái tung bay ra trên không trung hơi hơi xoay tròn, đáp xuống ngay trên lối đài, người này thân vận trang phục võ sĩ màu bạc, trang sức phụ trợ làm cho thân hình gã cao ngất cùng với khuôn mặt anh tuấn, nhất thời khiến cho bọn đệ tử Vân Thiên Lưu trầm trở lên một mảnh. Một nhóm nữ đệ tử Viên Nguyệt Lưu thể nhưng còn hô lớn tên Dịch Phong Hành lên, biểu lộ này thật không tương tượng được, làm sao còn chút nào giống người tu chân nữa.

”Thu phong kim sát vân thiên thương”- tiếng gọi ầm ỉ cơ hồ lấn át hết toàn bộ quảng trường. Dịch Phong Hành là đệ tử xuất sắc nhất Vân Thiên Lưu, chẳng những ngoại hình tuyệt hảo, hơn nữa tu vi quả thật thâm hậu, có hơn chín trăm năm tu hành, đã đạt tới Phụ Đam sơ kỳ cảnh giới. Được tông chủ Vân Thiên Lưu xem là một thiên tài.

“Đạo Vũ, Liên Vân Tông Đạo Vũ lên đài.”

Trưởng lão giám sát trên đài lại cao giọng la lên. Hải Long được cấp đạo hiệu này chưa lâu, đến khi giám sát trưởng lão lên tiếng lần thứ ba mới phản ứng. Vội vàng nhảy lên lối đài. Bởi vì bất ngờ quá, nên hắn thượng đài với bộ dáng quả thực đem so với Dịch Phong Hành như là người trên trời kẻ dưới đất, căn bản là không cách nào so sánh với, còn bên dưới đài có không ít đệ tử Liên Vân Tông, Ngũ Chiếu Tiên, Vân Thiên Lưu, Viên Nguyệt Lưu nhất thời cười rộ lên. Những tiếng chiêm biếm không ngừng vang lên. Hải Long đang có chút khản trương, dưới tình huống như vậy càng cảm thấy nom nớp lo sợ. Đứng đối diện Dịch Phong Hành, bất luận về dáng người đến diện mạo, đều hoàn toàn không sánh nổi. Dịch Phong Hành mỉm cười nói:

“Vi sư đệ Liên Vân Tông này không cần khăn trương, ta chắc chắn sẽ hạ thủ lưu tình.”

Ngân quang trên tay chợt lóe, một cây trường thương màu bạc hiện ra trong tay. Theo tay vung lên, nhuệ khí bức người ào ạt xé gió, phát ra từng tràn sinh khí. Nhìn bộ dáng đối phương tràn đầy tự tin, Hải Long nhất thời nóng mũi, thanh âm có phần lạnh lẽo nói:

“Không cần lưu tình, chỉ sợ ngươi còn chưa phải đối thủ của ta.”

Thoạt động pháp quyết, Thất Tu kiếm phá không hiện ra, hào quang thanh lam sắc như sương mù dày đặc, pháp phù trước người Hải Long. Chứng kiến phi kiếm này, Thiên Cầm đang ở dưới đài không khỏi chấn động, thanh linh thạch trên thân Thất Tu kiếm rốt cục đã làm cho nàng nhận ra Hải Long. Nhẹ nhàng bước tới trước tháo mảnh vải che mặt xuống, lộ ra làn da tuyết trắng với dung nhan mỹ miều, con ngươi lay động hiện ra một tia kinh ngạc.

Dịch Phong Hành vừa nghe Hải Long nói xong không khỏi nhú mày, tức giận ngập tràn lên khóe mắt, vô cùng tự tin nói:

“Một khi đã như vậy, chúng ta liền ra tay phân định thôi. Mời.”

Hải Long cũng không thích cái gì cấp bậc lễ nghĩa, theo pháp quyết dẫn ra, Thất Tu kiếm đại phóng kiếm quang bén nhọn, Hải Long thì thầm nói:

“Vạn kiếm khiên dẫn, diệt yêu trừ ma.”

Trăm nghìn đạo kiếm ảnh như găm lên nháy mắt bao phủ toàn bộ lối đi, dưới pháp lực cường đại duy trì, đã bao trùm lấy thân thể Dịch Phong Hành. Đúng là Liên Vân Tông tuyệt học Vạn Kiếm Quyết.

Dưới đài trở nên lặng ngắt như tờ, Hải Long sử dụng đạo pháp làm cho bọn họ kinh ngạc, ai cũng không nghĩ tới gã đệ tử Liên Vân Tông nhìn qua rất kém cỏi này lại có thể sử dụng loại pháp thuật công kích cường đại như vậy.

Trong mắt Dịch Phong Hành hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng hắn cũng không kích động, một tầng hào quang màu bạc nhàn nhạt phát ra từ trước ngực, ngân thương trong tay run lên, vẫn đang cầm trong tay như cũ, một đoàn thương hoa tinh mịn bay ra là tả, che kín thân thể chính mình lại bên trong.

Đây là lần đầu tiên Hải Long sử dụng Vạn Kiếm quyết, năng lượng màu vàng trong cơ thể hắn rất nhanh lưu chuyển tuần hoàn, dưới sự khống chế của Hải Long, nó đã đem một phần pháp lực đưa vào bên trong Thất Tu kiếm. Loại năng lượng màu vàng này được Hải Long gọi là “thần lực”. Do hắn nghĩ, cái gọi là thần tiên, thần tiên, thần đứng trước tiên, mà pháp lực của mình thì lại không phải là đạo pháp tu chân, cũng không phải phạt khí, cho nên liền nghĩ ra cái tên này.

Trận đấu trên đài được phát động, tuy rằng Vạn Kiếm quyết công kích không kém, nhưng Dịch Phong Hành phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, rất thoải mái hóa giải từng đợt công kích.

Hải Long trên mặt hiện ra một nụ cười nham hiểm, thân hình vừa động, một đoàn sương trắng từ trong người hắn phóng ra, hướng về phía Dịch Phong Hành đánh tới. Dịch Phong Hành hơi hơi ngẩng ra một lúc, chỉ chớp mắt lại cười lại, tuy rằng hắn nhìn ra đây là một kiện pháp bảo có tính công kích, nhưng pháp bảo này rõ ràng uy lực không phải rất mạnh. Thừa dịp uy lực của Vạn Kiếm quyết đình trệ trong khoảnh khắc, một tấm chắn màu bạc đã xuất hiện ra trên tay hắn.

“Uỳnh-----”

Tiếng vang vọng ra, Hải Long phóng thích đám sương màu trắng trên không trung biến thành hình rồng, giương nanh múa vuốt đánh vào tấm chắn của Dịch Phong Hành, đúng là Huyền Long. Huyền Long công kích tuy không được tính là mạnh, nhưng nếu trực tiếp bị trúng đòn, Dịch Phong Hành sẽ phải bị thương, vì không muốn gây mất hình tượng của mình, gã chỉ phải một lần nữa quơ tấm chắn trong tay ngăn cản Huyền Long công kích. Trong lúc đó, Hải Long lại phóng ra hai lần Vạn Kiếm quyết, nhưng tấm chắn bạc này quả thật là kiện pháp khí không tệ, bất luận là Vạn Kiếm quyết hay Huyền Long, đều không thể làm gã kia suy suyển.

Đột nhiên, tại thời điểm Hải Long nhìn nhả nhìn Vạn Kiếm quyết của mình tấn công, thì ngay lúc đó, Dịch Phong Hành quát lên một tiếng, tấm chắn đột nhiên biến mất, pháp lực mệnh mông chợt bạo phát, cả thân thể của hắn cùng ngân thương hợp nhất mạnh mẽ xông vào bên trong Vạn Kiếm quyết, Huyền Long bị hào quang sắc kia xuyên thấu qua, nhất thời pháp lực bị thu hồi trở lại vào người Hải Long.

Dưới sự bảo vệ của ngân sắc mệnh mông pháp lực, Dịch Phong Hành không hề e dè Vạn Kiếm quyết công kích chút nào, cứ như vậy thân như gió xoáy tấn công thẳng về phía Hải Long. Hải Long cũng không kinh hoảng, hắn biết, vì món phần thưởng tiền khí, mình phải chiến thắng. Nét vui cười trên mặt liền vụt tắt. Tại kinh phong đang lan tới, màu tóc đen dài của hắn không ngừng phát phối, hai tay niệm pháp quyết, một đoàn hào quang lam sắc kết tụ thành hình, tập trung ở trước ngực hắn. Thân thể hắn sừng sững phía trên lối đi, giống như núi cao đứng vững vàng.

“Dĩ phong vi dẫn, dĩ chân vi kết. Thiên tâm đạo pháp, chân âm thu dương. Phá.”

Khởi cầu hào quang lam sắc đường kính một thước tung ra, như thực thể lấy Dịch Phong Hành làm tâm điểm công kích. Hai tay Hải Long niệm pháp quyết liên tục. Hai mắt đột nhiên biến thành hai màu một xanh một đỏ, hồng quang trong mắt trái cùng với thanh quang bên mắt phải không ngừng lóe ra, mi tâm giữa hai chân mày phát ra hào quang nhàn nhạt, không ngừng đem pháp lực từ Thiên Tâm quyết rót vào bên trong khởi cầu năng lượng. Cái gọi là mắt trái tượng trưng cho Nhật, mắt phải là Nguyệt, nhật nguyệt giao nhau với mi tâm, tức là Thiên Tâm. Nếu có cao thủ Liên Vân Tông nào ở đây, sẽ lập tức nhận ra ngay, Hải Long đang vận hành là Thiên Tâm quyết chân chính. Kỳ thực, hắn bất quá là đem thần lực trong cơ thể mình dựa theo phương pháp tu luyện Thiên Tâm quyết mà chuyển hóa thành pháp lực mà thôi.

Trong mắt Dịch Phong Hành đột nhiên sáng lên một đạo hào quang khác thường, vẫn như cũ không hề thay đổi mà vọt tới, tại thời điểm hắn lướt tới, không khí hơi bị méo mó, hiển nhiên đã đem pháp lực tăng lên tới cực hạn.

Hải Long lạnh lùng nhìn Dịch Phong Hành, rõ ràng hắn biết, pháp lực của mình vượt trên đối phương, lấy Thiên Tâm quyết ngưng tụ ra quả cầu năng lượng tuyệt đối có thể hóa giải đợt công kích này của Dịch Phong Hành, nhưng vì không muốn sớm bị bại lộ thực lực, hắn cũng không có dùng toàn lực công kích, cũng không có đem mấy món pháp khí uy lực cường đại ra dùng.

Mắt thấy con lốc ngân sắc đang trôi đến trước người Hải Long như muốn chạm vào rồi, đúng lúc này thì dị biến xảy ra, một đạo hào quang hồng sắc như xé toạt bầu trời theo con lốc xoáy của Dịch Phong Hành chợt biến ảo, mọi người tại đây kinh ngạc la lên, khối năng lượng hình cầu thanh lam sắc của Hải Long bị huyền hóa tách ra làm hai, còn con lốc ngân sắc kia hoàn toàn nuốt chửng thân thể hắn. Nổ oanh một tiếng, toàn thân Hải Long thanh quang phát tất, trước nguy cơ đó, Thiên Minh Y phát huy tác dụng đúng lúc. Nhưng bởi vì không có chuẩn bị trước, nên thân thể Hải Long bị xung lực thật lớn chấn cho bay ngược lên, pháp lực khổng lồ của Dịch Phong Hành điên cuồng ăn sâu vào kinh mạch hắn. Không nhận được phải phun ra một ngụm máu tươi, đến khi Hải Long đứng vững lại, thì phát hiện ra mình đã rơi ra ngoài lối đi. Hắn thất thần, hoàn toàn thất thần.

Dịch Phong nhẹ nhàng bay xuống, trên mặt toát ra vẻ đắc ý, ngân thương trong tay biến mất, ở bảng đấu thứ 3 nhất thời bị tiếng hoan hô bao phủ.

“Ta thua, vậy là ta thua sao?”

Hải Long ngỡ ngác đứng đó, pháp lực xâm nhập vào cơ thể đã bị Thiên Minh Y, Nghịch Thiên Kính dưới thần lực thúc dục đã hoàn toàn được hóa giải, nhưng hắn biết, mình đã thua, thua hoàn toàn. Thua vì quá tự mãn.

“Trận thứ hai tỷ thí, Vãn Thiên Lưu Dịch Phong Hành thắng. Trận thứ ba tỷ thí do...”

Hải Long chỉ cảm thấy xung quanh mình mơ hồ, nội tâm có cảm giác bị đè nặng. Trận đầu, trận này chỉ vốn vẹn là trận tỷ thí! Mà mình, mình liền bị đánh bại sớm như vậy. So với Thiên Cầm dễ dàng chiến thắng, thì mình là cái gì kia chứ?.

Một cỗ năng lượng âm áp chày vào trong cơ thể Hải Long, hắn theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Hoàng Trị đã lẳng lặng đứng bên cạnh mình, hắn không nói gì, nhưng trong mắt lại tràn ngập tình cảm thân thiết.

Hải Long thì thảo luận:

“Ta bị bại.”

Hoàng Trị vỗ vỗ vai hắn:

“Cái này chẳng qua là mới bắt đầu, ngày mai cẩn thận chút là được, đệ tin chắc, chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về ca.”

Hải Long than nhẹ một tiếng, liếc qua Thiên Cầm cách đó không xa một cái, thấp giọng nói:

“Chúng ta trở về đi.”

Không để tâm đến các trận còn lại, mang trong mình sự dằn vặt và nỗi tiếc, hắn cùng Hoàng Trị rời khỏi đấu trường. Dịch Phong Hành sớm đã được đông đảo đồng môn vây quanh lại ở ạt khen tụng dưới lời đài, đến ngay cả liếc gã cũng không thèm nhìn qua Hải Long một cái, chìm đắm trong tư thế của người thắng cuộc.

Trận đấu giằng co cho đến giữa trưa, ngày đầu tiên thi đấu vòng tròn như vậy đã kết thúc, sáu đệ tử Liên Vân Tông ngoại trừ Hải Long toàn bộ đều giành lấy thắng lợi.

Màn đêm buông xuống. Hải Long cô độc đứng trên một tảng đá cao nhất trên đỉnh Tiên Chiếu Sơn, lặng nhìn mây mù tựa hồ như ở ngay trước mặt, nội tâm hắn đang trống rỗng. Thất bại hôm nay đối với hắn đã kích rất lớn. Rõ ràng có thể thắng lợi nhưng cuối cùng lại thất bại, hắn không oán trách Dịch Phong Hành tự nhiên dùng ra cường đại pháp khí, mà hắn tự trách mình khinh địch cùng với tự đắc. Hoàng Trị vốn định đi theo hắn ra đây, nhưng bị hắn cự tuyệt. Hắn hiện tại đang rất tâm trạng. Đứng trên tảng đá, bất cứ cái gì cũng không muốn nghĩ đến, mặc cho không khí ẩm ướt xâm chiếm thân thể.

“Tang”

Một thanh anh em ai vang lên, khiến Hải Long bừng tỉnh, hắn đột nhiên quay đầu sang, phát hiện một thân ảnh màu vàng xuất hiện sau lưng mình cách đó không xa.

Thiên Cầm đã sớm tháo bỏ miếng vải che mặt, trên bàn tay ôn nhu kia đang cầm là Cửu Tiên Cầm hổ phách, tiếng động ngân vang nhẹ nhàng giữa đêm khuya vắng lặng, hiển nhiên thanh âm đó chính là từ cái này mà đến.

Hải Long lạnh nhạt nói:

“Nếu cô muốn đến để chê cười ta, thì có thể đi được rồi. Còn nếu muốn thương hại ta, thì ta không cần.”

Thiên Cầm bước nhẹ nhàng, chậm rãi đến bên cạnh Hải Long, một nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên mặt, thanh âm nhu hòa vang lên:

“Muốn nghe ta gảy một khúc nhạc không?”

Hải Long chấn động thân thể, trong mắt toát ra một tia quang mang khác thường, cứ như vậy mà nhìn Thiên Cầm, mà Thiên Cầm cũng khẽ nhìn lại hắn. Sau một lúc lâu, Hải Long than nhẹ một tiếng, chậm rãi lắc đầu, nói:

“Không cần, cảm ơn cô. Ta nghĩ, chẳng bao lâu nữa là đến trận tỷ thí, ta nhất định sẽ nghe được tiếng đàn của cô. Khi đó, ta hy vọng cô không cần hạ thù lưu tình.”

Thiên Cầm mỉm cười, nói:

“Ta cũng không nghĩ sẽ nhường cậu. Hôm nay cậu thua có phải rất không cam lòng phải không?”

Hải Long lại lắc đầu, nói:

“Không, không có gì để mà không cam lòng cả, thua chính là thua. Nhưng ta cũng không phải bại dưới tay gã Dịch Phong Hành kia. Ta bại bởi chính mình. Thiên Cầm, cô có thể nhìn ra tu vi của ta sao?”

Thiên Cầm chuyển ánh mắt đi tựa như mây mù ảo mộng, nói:

“Không. Nhưng trực giác của ta nói cho ta biết, cậu cũng không đơn giản như vậy. Ta có mấy lời dành cho cậu. Cậu muốn nghe không?”

Hải Long nhìn một bên mặt Thiên Cầm, cảm thụ được nàng ôn nhu rất khác với lần đầu tiên gặp, nên ngây ngốc gật đầu nói:

“Muốn”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 59: Cảm Tình Bị Từ Chối. (Thượng)

Thiên Cầm quay đầu cười, nụ cười giống như trăm hoa đua nở làm rung động tâm can Hải Long.

“Ta chỉ muốn nói cho cậu biết, sự tử vô thối trước nay vẫn luôn dùng hết toàn lực. Không để mình phải tiếc nuối.”

Nói xong câu đó, cô xoay thân hình, thướt tha theo lối cũ mà đi xuống. Hải Long đứng bất động, đột nhiên hần nghĩ tới cái gì, vội lớn tiếng kêu lên:

“Thiên Cầm, cô chờ một chút.”

Thiên Cầm dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại, hồ hững nói:

“Còn chuyện gì nữa?”

Hải Long trầm ngâm một chút, trong mắt toát ra vẻ kiên định, nói:

“Nếu ta là người chiến thắng cuối cùng ở lần đại hội này, cô có thể khải cho riêng ta một bản được không? Chỉ một mình ta thôi.”

Thân thể mềm mại kia chấn động, Thiên Cầm cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng đứng đó, ánh trắng xuyên qua qua đỉnh Tiên Chiếu Sơn rọi vào người cô lập lòe, khiến cô dường như trở nên xuất trần thoát tục.

“Được không?”

Hải Long lại hỏi tiếp. Thiên Cầm thở sâu, nhẹ nhàng gật đầu, hào quang nhu hòa sáng lên, và thân ảnh duyên dáng đó liền biến mất trong màn đêm.

“Ta nên sớm nghĩ ra. Thì ra người kia chính là người.”

Một thanh âm mà Hải Long rất quen thuộc vang lên, hần ngạc nhiên quay đầu lại, thì không biết từ lúc nào, bên cạnh hần đã xuất hiện một người, mà trước đó hần không hề hay biết gì. Mùi thơm nhàn nhạt vừa truyền đến mũi, Hải Long liền thất thanh nói:

“Tiên nữ tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây.”

Người xuất hiện bất giờ này, đúng là Phiêu Miểu đạo tôn.

Lúc này trong ánh mắt của Phiêu Miểu đạo tôn có một tia sầu bi nhàn nhạt, nàng liếc mắt nhìn Hải Long một cái, nói:

“Thì ra người kia chính là người. Ài, nàng đã vì người mà trả cái giá quá đắt.”

Hải Long gãi gãi đầu, nói:

“Tiên nữ tỷ tỷ, người nói đây là có ý gì, ta nghe thế nào cũng không hiểu.”

Phiêu Miểu đạo tôn than nhẹ một tiếng, nói:

“Thiên Cầm quen với người à. Nàng là ái đồ của cốc chủ Bạch Hạc chân nhân Thiên Huệ Cốc. Trong hàng thế hệ trẻ các người, là một đệ tử nổi tiếng. Cũng là ứng cử viên sáng giá nhất cho đại hội tân nhân lần này. Tám trăm năm trước, bởi vì một sự kiện, mà Thiên Huệ Cốc cùng Vãn Thiên Lưu như nước với lửa bất dung. Mà chuyện này chính là do Thiên Cầm khởi xướng. Ta nghĩ, hẳn là chuyện này có quan hệ với người.”

Hải Long chấn động toàn thân, nhất thời nhớ tới chuyện lúc trước ở Thông Uyển thành, tên dân tộc làm cho mình suýt bị mang tiếng nhất thời hiện lên trước mắt. Lúc đó, Thiên Cầm hủy nhục thể hần, còn mình, mình lại diệt luôn nguyên thần của hần, khiến cho trọn đời không được siêu thoát. Sau khi rời khỏi Thông Uyển thành, mình đã sớm quên chuyện này, bây giờ Phiêu Miểu đạo tôn nhắc tới mới cảm thấy có điều không ổn.

“Tiên nữ tỷ tỷ, ý của người muốn nói, là Vãn Thiên Lưu cùng Thiên Huệ Cốc vì chuyện này mà trở mặt với nhau sao? Toàn bộ là do ta, do ta trong lúc

nóng giận, đã đem đạo thai tên dâm tặc kia tiêu diệt.”

Phiêu Miêu đạo tôn liếc Hải Long một cái, nói:

“Đầu chỉ đơn giản như người nghĩ. Tên đệ tử mà các người giết chết chính là con của nhị tông chủ Vãn Thiên Lưu Hình Thiên chân nhân và Viên Nguyệt Lưu Huyền Vũ chân nhân, đây là đứa con trai độc nhất của bọn họ, tất nhiên thập phần yêu thương. Sau khi nhị tử của bọn họ chết đi, bằng vào pháp lực dẫn dắt, bọn họ tự nhiên là phát giác ra chuyện này do Thiên Huệ Cốc cùng Liên Vân Tông chúng ta gây ra. Hình Thiên và Huyền Vũ đã dẫn rất nhiều đệ tử đến Thiên Huệ Cốc khởi binh hỏi tội, thế nhưng nha đầu Thiên Cẩm này lại một mình gánh chịu, một mực cho rằng chính mình đã giết con của Hình Thiên chân nhân. Bởi vì việc này xảy ra có nguyên nhân của nó, nên Thiên Huệ Cốc tự nhiên là sẽ không để Vãn Thiên Lưu, Viên Nguyệt Lưu tùy ý động đến Thiên Cẩm. Vì thế đã nhanh chóng lui về bảo vệ. Thiên Huệ Cốc là một địa phương vô cùng thần bí, tuy rằng bọn họ một tông không thể chọi lại lưỡng tông, nhưng khi bọn họ đã lui về tông phái của mình, thì đến cả cao thủ trong Vãn Thiên Lưu và Viên Nguyệt Lưu tìm cũng không ra. Sau đó, trải qua sự khuyên giải của Liên Vân Tông ta, Phạm Tâm Tông, và Liên Hoa Tông, nên trận chiến này mới tạm lắng xuống. Dù sao thì nhị tử của Hình Thiên chân nhân trước đây cũng đã từng phạm sai lầm. Vì để cho mình mặt mũi, nên bọn họ cũng không làm lớn chuyện. Nhưng có điều, từ đó về sau, Thiên Huệ Cốc trở thành tông phái đối địch của hai người bọn họ, tiểu nhân phản tranh có không ít phát sinh. Nhất là Thiên Cẩm, chỉ cần nàng bị bọn đệ tử Vãn Thiên Lưu hay Viên Nguyệt Lưu phát hiện, tất sẽ phải chịu cảnh công kích hội đồng. Vì không muốn để nàng bị chết oan uổng, Bạch Hạc chân nhân không cho nàng một mình rời cốc nữa bước. Đúng là nhờ nha đầu này gan lì, nên Liên Vân Tông chúng ta mới tránh được phiền toái. Nếu để cho Vãn Thiên Lưu và Viên Nguyệt Lưu biết hung thủ thật sự là người, e là Liên Vân Tông chúng ta sẽ không yên ổn. Cho nên ta mới nói, nàng đã vì người mà trả cái giá quá đắt là như vậy.”

Nghe Phiêu Miêu đạo tôn nói xong, trong lòng Hải Long rung động thật sâu. Hắn chẳng thể ngờ tới, chẳng qua mới gặp mặt có một lần, mà Thiên Cẩm đối đãi với mình như thế. Cô ta đã dùng tánh mạng của mình để bao che cho ta! Món nợ ân tình này ta phải trả lại thế nào? Hải Long thì thào nói:

“Nói như vậy, Thiên Cẩm đến Ngũ Chiếu Tiên lần này, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?”

Phiêu Miêu đạo tôn nói:

“Tạm thời đến giờ vẫn chưa có gì nguy hiểm, trong hàng đệ tử dự thi các người, tuy rằng Vãn Thiên Lưu và Viên Nguyệt Lưu phái ra không ít cao thủ, nhưng còn chưa có ai có thể uy hiếp nổi Thiên Cẩm đâu. Mà nơi này còn có cả thủ lĩnh thất tông tụ tập, Vãn Thiên Lưu cùng Viên Nguyệt Lưu sao dám mạnh động. Có điều, chờ khi rời khỏi chỗ này, sẽ rất khó nói.”

Từ nơi đáy mắt Hải Long hiện lên một tia hàn quang, quay đầu bước đi. Phiêu Miêu đạo tôn ngăn người, thân ảnh chợt lóe, đã chặn trước người Hải Long lại, nói:

“Người muốn đi đâu?”

Hải Long trầm giọng nói:

“Ta đi tìm Vãn Thiên Lưu cùng Viên Nguyệt Lưu nói rõ ràng. Kia chính xác là do ta làm, sao có thể để Thiên Cẩm thay ta nhận tội chứ? Ta tuyệt đối không thể để nàng chịu ủy khuất.”

Phiêu Miêu đạo tôn cau mày nói:

“Chẳng lẽ người không nghĩ đến Liên Vân Tông chúng ta. Nếu người đi thừa nhận việc này, thì sóng gió thật vất vả mới bình ổn lại tiếp tục nổi lên, tuy Liên Vân Tông chúng ta cũng không sợ hai phái Vãn Thiên, Viên Nguyệt, nhưng một khi xung đột xảy ra, tất nhiên sẽ gây tổn hại to lớn cho chính đạo, khi đó, tà đạo chính là bên được lợi. Chẳng lẽ người muốn vì chuyện của mình mà mang đến nguy cơ cho toàn bộ chính đạo sao?”

Hải Long cá giận nói:

“Đối với một nam nhân. Không sai, tuy rằng tu vi của ta không cao, nhưng ta cũng không thể đứng nhìn một cô nương gánh tội thay ta. Cùng lắm, ta cho bọn Vãn Thiên Lưu giết ta là xong chuyện. Không để Liên Vân Tông phải bị vạ lây.”

Trong đầu hắn hiện tại chỉ có hình ảnh Thiên Cẩm, hắn đột nhiên cảm giác được, lúc này khi Thiên Cẩm rời đi, hình ảnh đó trông rất là cô độc, lực bất tòng tâm. Hải Long đã hạ quyết tâm, cho dù tan xương nát thịt, cũng không thể để Thiên Cẩm bị một chút thương tổn nào. Tuyệt đối không.

Phiêu Miêu đạo tôn thất thần, vào lúc này, Hải Long ở trước mặt nàng có vẻ to lớn, dáng người tràn ngập khí chất đàn ông, khiến cho trong lòng nàng thật sâu rung động. Ánh mắt như phủ một tầng sương mù nhìn Hải Long, nói:

“Người là đệ tử Liên Vân Tông ta, sao bọn ta lại bỏ mặc người được chứ? Người nghĩ thật quá đơn giản. Quả thật, hoàn cảnh hiện tại đúng là không công bằng cho Thiên Cẩm. Nhưng, người không nhất thiết phải tự mình đi thừa nhận mọi chuyện mới gọi là bồi thường cho nàng. Ta nghĩ, đây cũng không phải chuyện mà nàng muốn chứng kiến. Nếu người nghĩ muốn đến đáp nàng, thì sao không đạt giải quán quân trong lần đại hội tân nhân này, sau đó đem tiền khí tặng cho nàng chứ? Cũng không uổng công nàng bao che cho người. Có thêm một kiện tiền khí bảo hộ, đối với sự an toàn của nàng sẽ đảm bảo hơn.”

Hải Long ngậy ra một lúc, nhiệt huyết đang sôi sục trong cơ thể bỗng hạ xuống, tỉnh táo lại nói:

“Nhưng, ta nghĩ nếu giành được tiên khí sẽ đem tặng cho tỷ mà!”

Thân thể mềm mại của Phiêu Miêu đạo tôn kịch chấn,



“Cái gì? Ngươi, ngươi...”

Một người đạt tới tu vi Đẩu Chuyển sơ kỳ như nàng, vậy mà vào lúc này lại nói không ra lời, trên mặt khả ái hiện lên hai luồng hồng vân, giống như là một cô thiếu nữ đang cúi đầu thẹn thùng. Đến cả Hải Long cũng có thể nghe được rõ ràng tiếng tim nàng đang đập kịch liệt. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, thì ra Phiêu Miểu đạo tôn đối với mình cũng có cảm giác vi diệu.

Sau một hồi, hai người đều không nói ra lời, cứ đứng yên lặng như vậy rất lâu. Thật lâu sau, Hải Long có chút không yên nói:

“Thật xin lỗi, tiên nữ tỷ tỷ, ta đã vô tình khinh nhờn sự thánh khiết của tỷ. Nhưng mà, ta chỉ là nói ra suy nghĩ trong lòng của mình mà thôi. Ta thừa nhận, ta thật sự thích tỷ. Trong tất cả các cô gái mà ta biết, chỉ có tỷ mới gây cho ta xúc động. Cho dù tuổi của tỷ so với ta lớn hơn rất nhiều, ta cũng không màng, ở trong lòng ta, tỷ vĩnh viễn có địa vị cao nhất. Tiên nữ tỷ tỷ, tỷ, tỷ có thể cho ta một cơ hội không? Ta không đòi hỏi gì khác, chỉ hy vọng, những khi buồn chán tỷ có thể nhớ đến ta.”

Lấy hết dũng khí nói xong lần này, Hải Long giống như là đứa bé đang cúi đầu chờ thẩm phán. Từ trước tới giờ, hắn chưa bao giờ có được cảm giác rõ ràng như hôm nay, khoảng cách giữa mình và Phiêu Miểu đạo tôn đã gần như thế. Hắn rõ ràng hiểu được, nếu như hôm nay mình không nói ra những suy nghĩ trong lòng, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không có cơ hội lần nữa.

Phiêu Miểu đạo tôn hơi hơi run rẩy thân thể mềm mại của mình, trong lòng bắt đầu trôi lên các loại tình cảm phức tạp, tại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Hải Long, thì trái tim nàng đã bị tên đệ tử này dẫn dắt. Nhưng chính nàng cũng không rõ, rốt cuộc Hải Long có điểm nào hấp dẫn mình. Có điều, không hiểu từ lúc nào, nàng phát hiện ra hình ảnh Hải Long ở trong lòng mình ngày càng rõ ràng. Như mấy hôm trước, sau tám trăm năm gặp lại, trong lòng nàng tràn ngập vui sướng. Còn hôm nay, ngay khi biết Hải Long thua trận, chỉ sợ hắn khổ sở, nên sau đó liền khẩn cấp đi tìm. Chỉ bấy nhiêu loại tình cảm thôi cũng đủ giải thích rất nhiều. Nhưng, nàng thật sự có đủ can đảm chấp nhận Hải Long không? Nàng không biết, thật sự không biết.

Thở sâu, miễn cưỡng kiềm chế nội tâm đang kích động, Phiêu Miểu đạo tôn thấp giọng nói:

“Thật xin lỗi, Hải Long. Chúng ta tuyệt đối không có khả năng. Khác biệt của chúng ta lúc này thật sự là quá lớn. Từ nay về sau, ta hy vọng ngươi có thể quên chuyện hôm nay đi, ta thủy chung vẫn là tổ sư của ngươi, chứ không phải tiên nữ tỷ tỷ gì đó. Chúng ta lại càng không có duyên phận đạo lữ. Ta sẽ không cho ngươi hy vọng gì cả, cái gọi là ‘trường thống không bằng đoàn thống’ (đau lâu dài không bằng đau một cái rồi thôi), nha đầu Thiên Cầm kia mới chính là lựa chọn của ngươi.”

Hải Long toàn thân đại ra, tuy rằng đã sớm nghĩ đến kết cục này, nhưng khi chuyện xảy ra trước mắt, tim của hắn như ngừng đập. Hắn cảm giác lồng ngực của mình đau buốt, đau đến mức tựa hồ không thể hô hấp được, tuy Phiêu Miểu đạo tôn ở ngay trước mặt, nhưng giờ đây lại cảm thấy người con gái thánh lệ vô song này dường như đang rất xa vời. Giữa bọn họ lúc này, có một rào cản không hiểu từ đâu gây trở ngại hết thảy. Thanh âm của hắn trở nên khàn khàn dị thường.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi tiên nữ tỷ tỷ. Hết thảy mọi chuyện đều do ta si tâm vọng tưởng. Ta sao có thể xứng với tỷ được chứ? Tỷ là tiên nữ hạ phàm, còn ta lại là cái gì, ta chẳng qua chỉ là một đệ tử Liên Vân Tông bình thường mà thôi. Tổ sư, ta sai lầm rồi, một sai lầm tệ hại.”

Oa lên một tiếng, Hải Long phun ra một ngụm máu tươi.

Phiêu Miểu đạo tôn trong lòng quặn đau một trận, chớp lấy bả vai Hải Long, muốn chữa thương cho hắn. Hải Long đột nhiên vùng mạnh một cái, lạnh lùng nói:

“Đừng chạm vào ta. Ngươi là tổ sư của ta.”

Nói xong, lão đạo thân hình bước theo hướng trở về, trong lúc bị thống khổ bao vây, nên hắn cũng không phát hiện ra, khi Phiêu Miểu đạo tôn cự tuyệt hắn, cũng không có nói câu nào là không thích hắn.

Phiêu Miểu đạo tôn ngây ngốc tại chỗ, nhìn thân ảnh Hải Long dần xa, trong lòng nàng sinh ra một tia hối hận. Than nhẹ một tiếng, nói:

“Hải Long, ta cũng không muốn gây thương tổn cho ngươi. Nhưng đây mới là kết thúc tốt đẹp cho cả hai. Ngươi là thái dương mới mọc, còn ta đã là trời chiều sắp độ kiếp.”

Hai hàng thanh lệ chảy xuống mặt, nàng khóc, tu chân đến nay, đây là lần đầu tiên nàng khóc.

.....

Thất Tông tân nhân đại hội ngày hôm sau.

Vẫn là ở bản 3. Hải Long hôm nay lên đài đầu tiên, đối thủ của hắn, là một nữ đệ tử Viên Nguyệt Lưu.

Khinh thường liếc Hải Long một cái, nữ đệ tử kia nói:

“Viên Nguyệt Lưu đệ tử Tuyệt Thanh lĩnh giáo.”

Hải Long trong ánh mắt dường như đã mất hồn của mình, lơ đãng nhìn thẳng vào đối phương, hơi giật mình nói:

“Liên Vân Tông môn hạ Thiên Thạch đạo tôn Đạo Vũ.”

Dưới khán đài, vang lên những tiếng ào ạt, tự nhiên đều là cổ vũ cho Tuyết Thanh, còn chưa đến lượt mình Dịch Phong Hành la lớn:

“Tuyết Thanh sư muội, dùng Hồng Phấn Yên Chi Viên Nguyệt kiếm đánh bại hắn đi.”

Tuyết Thanh liếc nhẹ qua Dịch Phong Hành một cái, trong ánh mắt mang theo một tia mỉa ý, hào quang chợt lóe, một thanh phi kiếm bạch sắc xuất hiện trong tay cô, vô số quang ảnh sáng lên, trong khoảnh khắc đã bao phủ thân thể Hải Long.

“Kenggg-----, aaaaa”

Trên lôi đài hào quang tiêu tán. Còn Tuyết Thanh thì cả thân hình mềm mại đã ngã xuống dưới đài, máu tươi vấy đỏ vạt áo trước ngực cô, mặt vàng như nghệ, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ. Hải Long vẫn đứng như cũ, chỉ là trong tay có thêm một cây thiết côn dài hai trượng. Bên dưới lôi đài, phi kiếm bạch sắc đã bị cắt thành hai đoạn, biến thành sắt vụn.

Hải Long toát ra một đạo hung quang trong mắt, trên người tản ra khí phách mãnh liệt, nhàn nhạt hướng về phía khán đài đã im bất nơi mà bọn đệ tử Viên Nguyệt, Vãn Thiên từ nãy giờ kêu gào, dùng Tiểu Thiết Côn chỉ về hướng đó, chậm rãi nói:

“Ai -----muốn ----- tranh -----phong.”

Ngắn gọn bốn chữ, tựa hồ đem tất cả ủy khuất cùng bi thương trong lòng hắn phóng thích ra. Kim quang chợt sáng bùng lên, tấp vào khiến ba vị giám sát trường lão một trận lạnh run. Hào quang chợt lóe, thân ảnh Hải Long bỗng nhiên biến mất trên lôi đài. Biểu hiện hôm nay của hắn, đã phá vỡ kỷ lục chiến thắng nhanh nhất ngày hôm qua do Thiên Cẩm lập nên.

Sau khi Hải Long biến mất, bọn đệ tử Viên Nguyệt Lưu cùng Vãn Thiên Lưu nhất thời ò lên một mảnh, Hải Long đã khơi dậy phần nộ của bọn họ, người tu chân tối kỵ nhất là pháp khí bị hủy, nên bọn họ tràn ngập phần nộ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 60: Cảm Tình Bị Từ Chối. (Hạ)

Một trong ba vị trường lão giám sát là Thiên Huệ Cốc Đồng Hạc chân nhân, bởi vì chuyện của Thiên Cẩm, lão đối với Vãn Thiên, Viên Nguyệt có thành kiến rất sâu đậm, nên trầm giọng nói:

“Trận đấu này Đạo Vũ của Liên Vân Tông thắng. Các đệ tử bên dưới không được la hét, bằng không sẽ bị đuổi khỏi trường đấu. Trận đấu tiếp theo....

Hải Long bình tĩnh ngồi trên giường, chiến thắng lúc này khiến cho áp lực trong lòng hắn giải tỏa không ít. Hoảng Trị có chút lo lắng nhìn hắn, nói:

“Đại ca, hôm nay ca bị làm sao vậy? Không phải ca muốn che giấu thực lực sao? Tại sao hôm nay lại kích động như thế. Nói thật, đến đệ cũng không thấy rõ ca ra tay như thế nào.”

Từ sau khi trở về đêm qua, Hải Long tựa như thay đổi hoàn toàn, hắn trở nên trầm mặc hơn, thường xuyên ngẩn ngơ một mình.

Hải Long lắc lắc đầu, nói:

“Yên tâm đi, ta không sao. Hôm qua người nói rất đúng, tỷ thí chẳng qua chỉ mới bắt đầu thôi. Ta nhất định phải đạt giải quán quân trong lần đại hội này. Tiểu Tri, ta hơi mệt, nếu có trường bối nào đến tìm ta, thì nói ta tĩnh tu rồi, không biết ở đâu.”

Nói xong, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện. Phán đoán của hắn là chính xác, đệ tử Viên Nguyệt Lưu bị hủy pháp khí, sư trưởng tự nhiên sẽ không bỏ qua. Nhưng vì có Tiếp Thiên đạo tôn đỡ lời nên mới miễn cưỡng nhẫn nhịn. Phiêu Miêu, Chi Thủy cả hai người đều tự mình đến tìm Hải Long, ngay khi biết hắn đang tu luyện, nên bảo Hoảng Trị truyền lời lại cho Hải Long, về sau không được xúc động như vậy. Liên tục các trận đấu sau đó, ngoại trừ Hải Long đề thua một trận ra, thì bọn đệ tử Liên Vân Tông hắn vẫn đang duy trì thành tích toàn thắng.

Một ngày nữa lại trôi qua. Lịch thi đấu vòng tròn còn hôm nay nữa là hoàn tất. Trước khi bước vào vòng tiếp theo, bảng của Hải Long chỉ có Thiên Cẩm là duy trì mạch toàn thắng, lúc Dịch Phong Hành cùng cô tỷ thí, cô đã lợi dụng Cửu Tiên Cẩm phá giải kiện tiên khí pháp bảo tiềm tàng của đối phương. Ngoại trừ Thiên Cẩm ra, Hải Long cùng Dịch Phong Hành đều đồng thời duy trì thành tích chỉ thua một trận. Trận cuối cùng hôm nay sẽ quyết định ai trong hai người sẽ có mặt ở vòng tiếp theo. Đối thủ của Dịch Phong Hành có thực lực kém xa hắn là Hỏa Liệt, còn đối thủ Hải Long, là nhân vật mạnh nhất trong bảng, cũng là người hắn không muốn gặp chút nào Thiên Cẩm.

Trước khi bước vào trận đấu, Hải Long đã nghe Tiếp Thiên đạo tôn cảnh báo qua, không được làm tổn hại pháp khí của đối thủ, có điều, bằng vào lực công kích vô kiên bất tồi của Tiểu Thiết Côn kia, cơ hồ không một ai có thể duy trì nổi một phút trên lôi đài. Các trận đấu khác ở bảng khác cũng đã tiến hành xong. Tỷ muội Ngọc Hoa trước sau vẫn giữ thành tích chiến thắng dẫn đầu đã xuất hiện. Các năng tử tựa hồ cũng rất quan tâm đến Hải Long, trận đấu

của mình vừa kết thúc liền chạy ngay tới bên này.

“Hải Long đại ca, trận đấu của ca còn chưa bắt đầu à.” Ngọc Hoa mỉm cười nói với Hải Long.

Hải Long gật đầu, cũng không nói lời nào.

Ngọc Hoa nói:

“Nghe nói trước đó ca đã thua một trận, hôm nay cần phải cố lên nha! Chỉ cần thắng trận cuối cùng này, ca sẽ có cơ hội vào vòng trong.”

Hải Long nhìn tỷ muội Ngọc Hoa, lại nhìn sang Hoàng Trị bên cạnh, thờ dãi nói:

“Rất khó. Trận tỷ thí hôm nay, chỉ sợ ta khó mà giành phần thắng.”

Hoàng Trị ngăn người nói:

“Đại ca, đệ xem qua tu vi Thiên Cầm kia hẳn là không bằng ca. Tuy cô ta có tiên khí, nhưng cũng không nhất thiết đại ca thất bại a! Không phải đại ca có nói, sẽ giành lấy giải quán quân lần này sao?”

Hải Long nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

“Ta dự đoán sẽ giành quán quân. Nhưng, gặp Thiên Cầm, chỉ sợ rất khó có cơ hội.”

Ngọc Hoa hừ một tiếng, nói:

“Hải Long đại ca, đừng lo, cho dù ca có thua đi nữa, vòng bán kết còn có mấy người chúng ta, đến lúc đó, muội nhất định sẽ chạm trán Thiên Cầm. Xem cô ta ghê gớm chỗ nào.”

Hải Long liếc nhìn Ngọc Hoa một cái, miễn cưỡng cười, nói:

“Nếu vào bán kết gặp cô ta, muội nhất định phải cẩn thận. Tiên khí Cửu Tiên Cầm của cô ta uy lực rất mạnh.”

Ngọc Hoa cười mặt ửng đỏ, thầm nghĩ, hẳn ở đây là đang quan tâm ta sao? Ngốc tử này, cuối cùng cũng bộc lộ.

Loạt trận đấu đầu tiên đã kết thúc. Kết quả không ngoài dự đoán, Dịch Phong Hành bằng vào Vãn Thiên Thương ngân sắc của gã, dễ dàng giành lấy thắng lợi.

“Trận thứ mười Dịch Phong Hành của Vãn Thiên Lưu thắng. Trận cuối cùng hôm nay, cũng là trận cuối cùng ở bảng thi đấu vòng tròn, Liên Vân Tông Đạo Vũ, đối đầu với Thiên Huệ Cốc Thiên Cầm.”

Hải Long nghe căng thẳng trong lòng, thờ thật sâu, nhìn qua Hoàng Trị một cái, nhẹ nhàng bật dậy, một đoàn hào quang nhàn nhạt màu vàng sáng lên dưới chân hắn, nâng thân thể hắn lên khỏi đài. Loại hào quang màu vàng này là lần đầu tiên xuất hiện, dưới khán đài nhất thời rơi vào trạng thái tĩnh lặng, quang mang dày đặc như mây mù kia đại biểu cho cái gì thì bọn họ đương nhiên là rõ ràng. Đó là tượng trưng cho một cảnh giới nhất định. Một khi xuất hiện loại năng lực hô phong hoán vũ này, liền chứng minh cho thấy người tu chân đã chính thức được liệt vào hàng cao thủ. Ở các kỳ đại hội tân nhân, thi loại tình huống này là lần đầu tiên phát sinh.

Hải Long kỳ thật cũng không phải có ý khoe khoang. Vì để cho tâm mình bình tĩnh lại, nên mới thúc dục kim đan ở linh đài, lấy thần lực phủ kín toàn thân, nhưng không hiểu sao tự nhiên lại phát sinh ra tình huống này.

Thiên Cầm hôm nay mặc một bộ váy dài màu lam, cũng không có mang vải che mặt, màu tóc đỏ dài phản chiếu ánh mặt trời tán mát ra hào quang lấp lánh như hồng bảo thạch, biểu lộ của nàng thực bình thản, mí mắt buông xuống, tựa hồ cho tới bây giờ vẫn không biết Hải Long này là ai. Khi giám sát trưởng lão vừa tuyên bố trận đấu bắt đầu, hào quang ngân sắc như sương mù theo người Thiên Cầm nổi lên, giống như lần đầu tiên gặp Thiên Cầm, Nghịch Thiên Kính chỗ ngực Hải Long nóng lên, nhưng vì ở cùng với Hải Long thời gian dài, Nghịch Thiên Kính cơ bản đã hòa hợp cùng thân thể hắn, cho nên nhiệt lượng tản ra so với trước đã bớt đi nhiều.

“Cao sơn ngưỡng chí, Lưu thủy hành vân, Thiên Huệ chi pháp, cảm thiên hợp nhất.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền vào tai mọi người ở đây rõ mồn một. Ngân quang chột đại thịnh, màu hổ phách Cửu Tiên Cầm đã xuất hiện trong tay Thiên Cầm. Từ khi đại hội tân nhân bắt đầu đến nay, đây là lần thứ hai cô dùng đến Cửu Tiên Cầm. Vừa xung trận đã mang Cửu Tiên Cầm ra, có thể thấy Thiên Cầm đối với Hải Long rất coi trọng.

Nhìn tiên khí quen thuộc mà lại xa lạ kia, Hải Long mê mang trong lòng một trận, từ dạo bị Phiêu Miểu đạo tôn cự tuyệt đến nay, tâm tình của hắn thủy chung rất tệ. Từ việc thi đấu ra, đầu óc hắn cơ bản vẫn trống rỗng. Phiêu Miểu đạo tôn với hắn thật sự là một đả kích quá lớn. Dù sao đó cũng là lần đầu tiên từ khi chào đời đến nay hắn bày tỏ tình cảm. Tuy đã sớm dự liệu kết quả. Nhưng hy vọng trong lòng hắn đã bị tan biến, hắn luôn cho rằng, Phiêu Miểu đạo tôn thật nhẫn tâm, không một chút nhân từ đã cắt đứt hy vọng của hắn. Lúc này, hắn chứng kiến Thiên Cầm, nhất thời hồi tưởng lại những lời của Phiêu Miểu đạo tôn nói lúc trước. Thiên Cầm vì mình mà trả cái giá quá đắt. Nàng hiện tại đang tỏ ra lạnh nhạt trên lôi đài, rõ ràng là vì tránh cho mình gặp phiền phức. Chỉ vốn vẹn gặp nhau có một lần, một lần thôi. Lại là, mình như thế nào mới trả hết món nợ này cho nàng. Hải Long có cảm giác, tu vi Thiên Cầm cũng không như mình nghĩ, ở cùng thế hệ với nhau, trong đám đệ tử đồng trang lứa, cho dù là kỳ tài đi nữa, cũng không thể nào cùng

cấp với tu vi của mình được. Nếu lấy toàn lực phóng ra Tiểu Thiết Côn, thì cho dù là Cửu Tiên Cầm cũng không làm gì được, nhưng nếu nói như vậy, thì chẳng lẽ đành đứng im để Thiên Cầm ra tay sao? Không còn cách nào khác, đáp án chỉ có một.

Thiên Cầm bình tĩnh nói:

“Thử cầm danh viết cửu tiên, cẩn thận.”

Hào quang chớp động, một áp lực vô hình phút chốc đã tràn ngập toàn bộ lối đi, Thiên Minh Y của Hải Long không gọi mà lên tiếng, không đợi hấn thúc dục, tự động phóng ra một tầng thanh quang nhàn nhạt, bảo vệ thân thể hấn. Thanh quang chợt lóe, Thất Tu kiểm bắt chợt hư không hiện ra, thân kiểm xoay nhẹ một vòng, liền bày ra một tầng kiểm quang dày đặc trên không trung. Tiểu Thiết Côn xuất hiện ra trong tay Hải Long, hiện tại hấn đã không cần đến Căn Khôn Giới thúc dục, dưới thân lực rót vào, tự nhiên biến thành trường côn dài chừng hai trượng. Dùng côn chỉ về phía trước, Hải Long trầm giọng nói:

“Mời.”

Hào quang thanh lam sắc nháy mắt đã hòa cùng kiểm quang tràn ngập, ít nhất bên ngoài nhìn vào, thì thấy hấn đã vận hành toàn bộ pháp lực, sẵn sàng nghênh trận.

Trong mắt Thiên Cầm bắn ra một đạo tinh quang, trên cửu căn cầm huyền kia gồm đỏ, cam, vàng, lục, xanh dương, lam, tím, đen, trắng chín màu cơ hồ đồng loạt tán mát ra từng loại hào quang khác nhau, trên tay cô giờ đây dường như không còn là Cầm nữa, mà là một đạo thái hồng xò xuyên qua thiên địa. Hải Long cảm giác thấy, Tiểu Thiết Côn trong tay mình hơi hơi run lên, cũng không vì sợ hãi, mà do hưng phấn. Nó tựa như đang rất chờ mong trận chiến với Cửu Tiên Cầm. Từ sau khi Hải Long tu vi đặc thành, đây là lần đầu tiên Tiểu Thiết Côn sinh ra loại cảm giác này. Hiển nhiên là nó đã xem Cửu Tiên Cầm trở thành đối thủ trực tiếp của mình.

Thiên Cầm khẽ động ngón tay ngọc ngà, dây cầm màu đỏ khẽ run lên, phát ra một tiếng ‘ong’. Hải Long như bị sét đánh toàn thân kịch chấn, cũng không phải vì Cửu Tiên Cầm công kích, mà bởi vì tiếng cầm kia rất quen thuộc. Cửu Tiên Cầm ảo diệu trước mặt Thiên Cầm, hai tay phân ra đặt tại hai dây màu đỏ, cam, tựa như rất giống ngày đó, tiếng leng keng cộng hưởng vang lên, khiến cho trận đấu trên đài trở nên huyền bí.

Hào quang Thất Tu kiểm đột nhiên ảm đạm xuống, vút lên một tiếng, tự động quay về vô kiểm sau lưng Hải Long. Hải Long không có công kích, chỉ dùng Tiểu Thiết Côn chống đỡ thân thể mình, lắng lắng nghe tiếng đàn của Thiên Cầm, giờ khắc này, hấn dường như hiểu ra được rất nhiều điều, âm thanh nhu hòa của Cửu Tiên Cầm không ngừng xoa dịu tâm can hấn, tựa hồ đang muốn kể cho hấn nghe cái gì. Âm thanh khi thì nghe như những lời an ủi, khi thì như nước chảy trong vắt, khiến cho nội tâm Hải Long một lần nữa khôi phục sinh cơ. Một nụ cười nhàn nhạt hiện ra bên miệng, hấn thỏa mãn. Giờ đây, với hấn mà nói, hết thảy đều không còn quan trọng, hiện tại trong mắt hấn chỉ có Thiên Cầm, trong tai chỉ có tiếng đàn nhu hòa kia. Thiên địa đột nhiên trở nên nhỏ bé, tựa như hạt bụi. Hải Long không còn muốn nghĩ đến... cái gì quán quân nữa, hấn chỉ hy vọng mình có thể vĩnh viễn, vĩnh viễn như vậy, được Thiên Cầm khảy đàn cho hấn nghe.

Ở dưới khán đài chứng kiến cuộc chiến, Cửu Tiên Cầm trên tay Thiên Cầm không ngừng tán mát ra hai hào quang đỏ, cam, còn kim quang trên người Hải Long xuất hiện bất ổn, tựa hồ đang cùng với lưỡng sắc kia đấu tranh. Bọn họ cũng biết, loại đối kháng năng lượng trực tiếp này rất nguy hiểm, nếu làm không khéo, sẽ có một bên mất mạng. Dưới khán đài trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt tập trung vào Hải Long và Thiên Cầm, trong số họ chỉ có vài người vẫn đang khó hiểu. Đó là hai vị đạo tôn Đồng Hạc, Từ hạc chân nhân của Thiên Huệ Cốc, cùng với hai vị Phiêu Miêu, Chi Thủy Liên Vân Tông. Cả bốn người, đồng thời nhíu mày. Người khác xem không rõ, nhưng bằng vào tu vi cùng với pháp thuật bản môn của bọn họ mà nói thì sao lại không hiểu chứ?

Từ Hạc thì thào nói:

“Nha đầu Thiên Cầm kia đang làm gì đó? Tại sao vẫn chưa chịu tấn công. Đây hình như là Nghê thường Thanh Tâm Khúc a!”

Phiêu Miêu đạo tôn mông lung nhìn Hải Long, biểu lộ trên mặt Hải Long vô cùng phong phú, khi thì thống khổ, khi thì vui vẻ, tựa hồ đang đấu tranh tư tưởng. Biểu hiện của Hải Long mấy ngày nay đã sớm lọt vào mắt nàng, nàng biết, hết thảy đều do mình. Nhưng đã hạ quyết định rồi, làm sao có thể thay đổi được đây? Nàng rất tin vào đạo lý ‘trường thống bất như đoản thống’, qua một thời gian, Hải Long nhất định sẽ quên mình đi. Có điều, nàng chứng kiến biểu lộ của Hải Long này giờ, thể nhưng tâm tình của nàng cũng dao động theo, nàng nhận thấy, Thiên Cầm đang dùng tiếng đàn an ủi Hải Long. Mà Hải Long tựa hồ cũng đã tiếp nhận sự an ủi của cô ta. Phiêu Miêu đạo tôn thầm tự hỏi mình, đây có thật là cảnh tượng mình muốn thấy không? Vì sao khi Hải Long với Thiên Cầm ở cùng một chỗ như vậy, mình lại có cảm giác đau lòng?

Trên đài, Hải Long cảm giác được toàn thân trở nên vô cùng thoải mái, ừ đột cùng với đề nén trong lòng không ngừng bị Cửu Tiên Cầm làm cho vui đi. Đột nhiên, thậm chí hấn có cảm giác như muốn khóc. Muốn ôm Thiên Cầm khóc rống lên, giờ khắc này, hấn nhận ra một điều, không hiểu từ lúc nào đã sớm xem Thiên Cầm trở thành tri kỷ của mình. Oa, Hải Long phun ra một ngụm máu. Hấn cũng không có bị thương, cái hấn phun ra là mấy ngày nay tích tụ. Một ngụm nghịch huyết này được phun ra, Hải Long chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần sáng khoái, từng trận thanh linh khí không ngừng theo linh đài truyền đến, tựa hồ trong phút chốc tu vi lại có thể được tăng tiến.

Tiếng đàn vang lên lạnh lạnh, bởi vì có cấm chế ngăn cách, nên nhạc khúc vừa rồi chỉ có một mình Hải Long nghe thấy. Thiên Cầm động dậy khóe môi:

“Ta đã đáp ứng yêu cầu của cậu. Nếu cậu định giành lấy quán quân lần này, chúng ta liền động thủ đi. Chỉ cần cậu thắng ta, cơ hồ trong đây không còn ai là đối thủ.”

Hải Long nhẹ nhàng lắc đầu, lau vội vết máu nơi khóe miệng, hướng qua ba vị giám sát trưởng lão cất cao giọng nói:

“Thiên Cầm sư tỷ tu vi cao thâm, ta nhận thua.”

Ba vị trưởng lão phân ra là Ngũ Chiếu Tiên, Phạm Tâm Tông cùng Liên Hoa Tông, nghe Hải Long nói, vị ngồi ở giữa là thủy tông tông chủ Thủy Vận của Ngũ Chiếu Tiên vuốt cằm nói:

“Được. Trận này Thiên Cầm của Thiên Huệ Cốc thắng.”

Hải Long nhìn Thiên Cầm thật sâu, mỉm cười nói:

“Có thể nghe được tiếng nhạc của sư tỷ, không biết làm gì hơn, ngoài việc đa tạ sư tỷ rất nhiều.”

Nói xong, hần hướng về phía Thiên Cầm khấu chào, lúc này mới bay xuống đài.

Hoàng Trị duỗi tay ra quơ quơ trước mặt Hải Long, nói:

“Không phải đâu, đại ca. Trông ca còn cao hừng như thế. Chẳng lẽ ca không biết, như vậy là mình đã bị loại sao?”

Hải Long than nhẹ một tiếng, nói:

“Thắng thì sao, bại thì sao, hết thầy đều không còn quan trọng. Đi, chúng ta trở về, chờ ta báo cáo tông chủ xong sẽ lập tức quay về Liên Vân Sơn. Ta muốn tiếp tục bế quan tu luyện, chờ cho tu vi đắc thành, lại ra ngoài trải nghiệm tiếp.”

Nói xong, hần không thèm để ý đến tỷ muội Ngọc Hoa đang kinh ngạc, đi liền một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 61: Cự Tuyệt Tình Cảm. (Thượng)

Nhìn thân ảnh cao lớn của Hải Long, Phiêu Miểu đạo tôn không khỏi dâng lên một cảm giác mát mát trong lòng, tựa như đã mất đi cái gì đó.

Sau khi Hải Long cùng Hoàng Trị trở về phòng, mới nói:

“Tiểu Tri, người giúp ta hộ pháp, ta muốn tu luyện ngay, không cần gọi ta tỉnh lại.”

Nói xong, thừa dịp tâm tình đang lúc sáng khoái nên dễ dàng nhập định, ý niệm chìm vào linh đài, kinh mạch trắng kiện trong cơ thể hiện ra rõ ràng trước mắt. Kim Đan tân mát ra ánh sáng nhàn nhạt, thần lực hòa cùng kinh mạch lập tức vận hành. Nương theo tâm tình ổn định và giấc ngộ lúc trước, hần thúc dục thần lực của mình không ngừng tăng cường.

.....

Ở một nơi cao nhất trên ngọn Tiên Chiếu Sơn.

Một thanh âm lạnh như băng nói:

“Cả hai người đều tiến vào vòng mười sáu người. Các người hãy nhớ có kỹ, lúc này bất luận như thế nào cũng phải lấy mạng nha đầu kia cho bằng được, bất luận là tên nào chạm trán ả, ta đều cho phép các người sử dụng tuyệt kỹ Tàn Tâm Thương cùng với Tàn Dương Dao. Thù giết con bất cội đái thiên. Vất vả lắm mới thấy ả ra khỏi Thiên Huệ Cốc, lần này nhất định phải cho ả bỏ mạng trên ngọn Tiên Chiếu Sơn này.”

Một thanh âm còn trẻ vang lên:

“Sư phụ, nói như vậy sẽ khiến cho người của Thiên Huệ Cốc trả thù a! Dù sao cũng là tỷ thí.”

Thanh âm vừa rồi hừ một tiếng, nói:

“Trả thù? Chuyện này không có khả năng. Tiên thuật không có mắt, cho dù các người có giết ả, ta cũng có cách biện hộ. Cùng lắm thì cho các người về núi điện bích. Đây là cơ hội tốt nhất. Các người nhất định phải nắm chắc, ai giết được ả, ta liền bổ nhiệm người đó trở thành tông chủ thừa kế.”

“Tuân lệnh.”

Hai thanh âm vang lên cùng lúc.

“Tốt lắm, các người trở về tu luyện đi. Ba ngày sau vòng mười sáu người, nếu như vẫn chưa gặp được ả, thì các người nhất định phải luôn giành chiến thắng.”

Lại đáp ứng thêm một tiếng nữa, cả hai thân ảnh liền biến mất trong màn đêm. Tên còn lại từ từ bước ra, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt anh tuấn có chút nhần nhố kia, lộ ra nét quý dị. Hắn xiết chặt nắm đấm lại, giọng cảm giận nói:

“Thiên Cầm. Lần ta nhất định phải cho ngươi hồn phi phách tán, rửa sạch mối hận trong lòng ta.”

Khuôn mặt cau có của trung niên nhân này, đúng là nhị tông chủ Hình Thiên của Vãn Thiên Lưu. Trước đó không lâu, hắn cùng với Huyền Vũ vừa mới đột phá Vô Ngã cảnh giới.

Hai ngày sau, Hải Long tỉnh lại sau khi nhập định xong, hắn cảm thấy rõ ràng, trải qua hai ngày tu luyện, Kim Đan chỗ linh đài của mình so với trước càng thêm thành thực.

“Đại ca, ca tỉnh rồi.”

Hải Long nhìn thoáng qua Hoàng Trị đang ngồi khoanh chân đối diện, mỉm cười nói:

“Tiểu Trị, cảm ơn ngươi hộ pháp giúp ta. Hai ngày này tu luyện đối với ta rất quan trọng. Kim Đan hiện giờ đã được củng cố hoàn toàn.”

Hoàng Trị mỉm cười nói:

“Cái này tựa hồ cũng là nhờ ngày đó Thiên Cầm cô nương kích thích a. Đại ca, mấy ngày nay cảm xúc của ca biến chuyển rất lớn, rốt cuộc là sao vậy.”

Hải Long nhẹ nhàng bước xuống đất, gõ lên cái đầu trọc của Hoàng Trị một cái, nói:

“Ngươi đừng hỏi nữa, chuyện đã qua ta không muốn nhắc lại. Yên tâm đi, ta hiện tại đã không sao, đã quay về với Hải Long trước kia. Về sau, ta không bao giờ bị cái gì tình cảm quấy rầy nữa. Đối với người tu chân chúng ta, nữ nhi luôn là oan gia. Hừ, đẹp bọn họ qua một bên mới tốt.”

Hoàng Trị ngây ra một lúc, dường như tỉnh ngộ cái gì, cười nói:

“Thì ra đại ca khổ vì tình. Chẳng lẽ là Ngọc Hoa cự tuyệt ca sao? Không thể nào. Đệ thấy đại ca trong mắt cô ta không giống thế. Hơn nữa không riêng gì cô ta, ngay cả Ngọc Bình đối với ca cũng có điểm ý tứ như vậy. Đại ca, tuy rằng ca không phải anh tuấn cho lắm, nhưng vẫn có khối nữ nhi thích a.”

Hải Long hừ lên một tiếng, nói:

“Bớt nói đi. Về sau ở trước mặt ta không được nhắc đến nữ nhi nữa. Ta mới rồi có nói, sau này sẽ không bị nữ nhi làm ảnh hưởng. Ngọc Hoa, Ngọc Bình tuy rằng không tệ, nhưng chúng ta không thể nào. Một cái cũng không được, trước kia các sư trưởng cũng không thoát qua khỏi ải này. Lúc trước tông chủ có nói qua, không tán thành người trong Liên Vân Tông kết thành đạo lữ rồi mà.”

Hoàng Trị cười thần bí, nói:

“Cái này không nhất định nha. Nếu ca giành được quán quân trong kỳ đại hội này, là có thể tùy tiện ngỏ lời với một người mình thích mà? Đến chừng đó, Tiếp Thiên đạo tôn cũng không ngăn nổi.”

Hải Long trừng mắt tức giận nhìn Hoàng Trị, nói:

“Ngươi châm chọc ta có phải không, biết rõ ta đã bị loại còn nói những lời này.”

Hoàng Trị tiến đến bên cạnh Hải Long, cười nói:

“Đệ làm sao dám châm chọc đại ca? Đệ nói đều là sự thật, tuy ngày đó ca bị loại. Nhưng hiện giờ đã khôi phục danh phận. Nguyên nhân là sau khi kết thúc vòng đấu loại, thì trong số đó có một đệ tử Ngũ Chiếu Tiên bị thương quá nặng, trong khoảng thời gian ngắn không thể bình phục kịp, cho nên bỏ quyền. Vì muốn trận đấu vẫn diễn ra công bình. Tông chủ các tông đã quyết định, trong nhóm đệ tử bị loại sẽ rút thăm ra thêm một người bù vào. Mà người may mắn đó lại là ca. Về việc này, ca không cần gấp gáp ra về rồi.”

Hải Long ngẩn ra, thì thào nói:

“Không phải chứ. Vận khí của ta tốt như vậy từ khi nào.”

Hoàng Trị cười nói:

“Không phải tốt từ khi nào, mà là vẫn đang rất tốt. Từ dạo đi theo ca tới nay, mọi kỳ ngộ của ca thật sự làm cho đệ hâm mộ a! Ca thật sự là đang được phúc trong phúc. Đúng rồi, còn có chuyện đệ quên nói cho ca biết. Mấy hôm trước, tại thời điểm đại ca mỗi ngày đều trầm mặc, Liên Thư tông chủ đã dẫn đệ đi gặp Ngô Vân tông chủ. Tu vi của Ngô Vân tông chủ thật sự khiến cho người khác kính phục. So với sư phụ đã khuất của đệ còn cao hơn rất nhiều. Ông ấy hiện tại đã tiến nhập tương đương với giới Tu Chân là Đẩu Chuyển trung kỳ cảnh giới. Đệ tin không bao lâu nữa, sẽ liền độ phạt kiếp. Ngô Vân tông chủ tựa hồ đối với Thiên Tông chúng ta rất có hứng thú, còn mời đệ đến Phạm Tâm Tông của họ tham quan, có điều đến bây giờ đệ vẫn chưa đáp ứng.”

Hải Long hồi tưởng lại đủ thứ, thầm nghĩ trong lòng: Đúng vậy! Vận khí của mình thật sự tốt. Tám trăm năm trước, còn là một cô nhi trong một cái thôn

nhỏ hẻo lánh. Sau đó nhờ cơ duyên an bài đã gia nhập Liên Vân Tông, tiếp đó lại gặp quái nhân tiền bối, dưới sự trợ giúp của người đã trở thành một trong số đệ tử cùng thế hệ có tiền bộ nhanh nhất, còn chiếm được Tiểu Thiết Côn và Nghịch Thiên Kính. Những điều này hết thảy tựa hồ đều do vận mệnh đã an bài. Đầu bán kết, mười sáu người mạnh nhất sao? Tốt, nếu vào được bán kết, thì mục tiêu của ta chỉ có một, phải là quán quân. Nếu có gặp Thiên Cầm lần nữa, liền cùng cô ta đấu một trận công bằng. Để xem rốt cuộc là Cửu Tiên Cầm của cô ta, hay Tiểu Thiết Côn của mình uy lực lớn hơn.

“Tiểu Trì, nếu ngươi muốn đi Phạm Tâm Tông như đã nói, thì nên đi đi. Dù sao ngươi cũng là người tu Phật, việc bước vào Phật môn thánh địa kia hẳn là đối với tu vi của ngươi sẽ có lợi rất nhiều.”

Hoàng Trì gật đầu nói:

“Đúng vậy! Ở đó, có lẽ đệ sẽ sớm ngày tiến vào Đại Viên Mãn cảnh giới. Nếu đại ca đồng ý, chờ sau khi đại hội tân nhân này kết thúc, đệ sẽ theo Ngô Văn tông chủ đi một chuyến. Đệ sẽ không đi lâu đâu, khi linh ngộ rồi, sẽ lập tức quay về tìm đại ca. Hắc hắc, ca cũng không cần phải nhớ nhưng đệ à!”

Hải Long khinh khinh hừ một tiếng, nói:

“Ta mà nhớ ngươi? Đừng có nằm mơ. Ngươi không phải mỹ nữ. Gần đây có phải ngươi hay lăng vãng bên cạnh Liên Thư tông chủ, ngươi cũng nên cẩn thận chút! Ngần vạ lần đừng để mất kiểm soát. Liên Thư tông chủ tu vi cao thâm như vậy, không thể nào động phạm tâm được.”

Hoàng Trì tức giận nói:

“Xuống địa ngục đi. Đại ca nghĩ đệ cũng xấu xa như ca vậy sao? Đệ thừa nhận, đối với Liên Thư tông chủ rất có hảo cảm, nhưng đó là sự tôn kính thuần khiết.”

Hải Long phá lên cười ha hả:

“Thuần khiết? Ngươi mà thuần khiết hả? Không biết tên nào mỗi ngày đều chạy lên đỉnh Tiên Chiếu đi tìm rượu thịt. Thật đáng tiếc! Nơi này là thánh địa của người tu chân, thì làm gì có đồ ăn mặn? Có phải ngươi rất thất vọng không?”

Hoàng Trì đỏ mặt lên, xấu hổ nói:

“Ca, làm sao ca biết, không phải ca đang có chuyện buồn phiền sao?”

Hải Long cười hắc hắc, nói:

“Tuy rằng mấy ngày nay tâm tình ta không tốt, nhưng tính cách của ngươi ta biết tổng. Bắn vào Thiên Nhi thông, tự nhiên là có thể biết ngươi đi làm cái gì. ‘Cái Tiên Chiếu Sơn tổ chẳng như vậy mà ngay cả rượu thịt cũng không có, thật là làm cho bản tăng tức chết mà.’” Câu cuối cùng là hân học theo ngữ khí của Hoàng Trì nói. Nói xong, hân nhất thời cười lên hô hô.

Khuôn mặt Hoàng Trì lúc đỏ lúc trắng, vừa định cãi lại, thì nghe bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng.

“Hoàng Trì ca ca, Hải Long đã tỉnh chưa?”

Thanh âm vang lên vô cùng thấp, Hải Long trong lòng vừa động, nghe kỹ lại, đây đúng là tiếng của Ngọc Hoa. Hoàng Trì bước ra mở cửa, chỉ thấy tỷ muội Ngọc Hoa trước sau đứng bên ngoài, vội vàng mời cả hai vào trong, cười nói:

“Hải Long đại ca của các cô mới vừa tỉnh không lâu. Các cô đến đây đã là lần thứ bảy rồi.”

Ngọc Hoa cười ửng đỏ mặt, liếc qua Hải Long một cái, nói:

“Ngày mai là vòng 16 người đại hội tân nhân bắt đầu rồi. Muội lo Hải Long đại ca mãi tu luyện mà quên trận đấu, cho nên mới tới đây nhắc.

Hải Long không còn giữ bộ dáng cười đùa với Hoàng Trì như lúc nãy, mà lạnh nhạt nói:

“Chúc mừng hai vị sư muội thành công tiến vào vòng 16 người. Ta chẳng qua chỉ là kẻ được bổ sung vào thôi. Kỳ thật ta có tham gia hay không cũng chẳng sao cả.”

Ngọc Hoa nhận thấy, từ Hải Long truyền ra một loại cảm giác xa cách, tựa hồ vài ngày không gặp, giữa bọn họ đã nổi lên một vách tường chắn thật dày. Đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, nói:

“Hải Long đại ca, sao ca có thể tự xem nhẹ mình như vậy? Muội nghe Phiêu Miêu sư thúc nói, tu vi của ca kỳ thật rất mạnh. Thất bại ở vòng loại là do chủ ý mà thôi.”

Hải Long hiện tại đã không còn muốn dây dưa cái gì cùng nữ nhi, lại càng không muốn để cho tỷ muội Ngọc Hoa nuôi hy vọng, nên vội đứng lên, bước ra ngoài cửa, hít hà một hơi không khí mát mẻ, nói:

“Hai vị sư muội, ngày mai trận đấu bắt đầu rồi, hai muội nên trở về tĩnh tu, để cho tu vi đạt tới trạng thái tốt nhất. Ta còn muốn tu luyện, hai người nên trở về đi.”

Hai tỷ muội nhìn nhau, dĩ nhiên là các cô không nắm rõ tâm tình hiện tại của Hải Long, Ngọc Hoa bước nhanh đến bên cạnh Hải Long, buột miệng nói:

“Hải Long đại ca, ca làm sao thế? Chẳng lẽ thực sự chán ghét bọn ta vậy sao?”

Hải Long nhàn nhạt nhìn cô một cái, cũng không trả lời. Quay đầu nhìn xa xăm ra ngoài trời đêm.

Ngọc Hoa giận dữ nói:

“Ta biết, ngươi coi trọng Thiên Cầm kia hơn đúng không? Nhưng ngươi cũng không cần phải đối xử với bọn ta như vậy! Ngươi thật giỏi lắm sao? Chúng ta đây chẳng qua là từng chứng kiến ngươi giúp đỡ thôn ta nên sinh lòng ngưỡng mộ, không nghĩ tới, ngươi lại là một người như thế. Ta thật sự nhìn lầm ngươi.”

Ngọc Bình âm thầm cố kiềm nén phần lộ trong lòng an ủi tỷ tỷ, thấp giọng nói:

“Tỷ tỷ, quên đi. Chúng ta về.”

Hải Long than nhẹ một tiếng, nói:

“Không sai, ta không có gì giỏi cả. Ta chẳng qua chỉ là một cô nhi. Còn Thiên Cầm như là thiên nga giữa biển người, ta cũng không ôm mộng xa vời như vậy. Các cô đi được rồi.”

Trong mắt Ngọc Hoa hào quang lưu chiếu, cô mạnh mẽ dùng một tay xô Hải Long ra, chạy nhanh qua. Lưu lại dư quang trong khóe mắt Hải Long là, ở trên mặt Ngọc Hoa, có vài giọt lệ trong suốt.

Nhìn tỷ muội Ngọc Hoa bỏ đi, Hoàng Trị có chút khó hiểu nói:

“Đại ca, ca cần gì phải như vậy chứ? Các nàng đối với ca cũng không tệ mà!”

Hải Long quay đầu lại, hào quang sáng rực trong mắt:

“Các nàng quả thật không tệ. Cho nên ta mới không muốn làm các nàng bị tổn thương. Hiện tại ta không có hứng thú với nữ nhân. Trên thế gian này, chỉ có thực lực mới chứng minh hết thảy. Cái ta cần nhất bây giờ chính là thực lực cường đại. Khi nào ta có thể dựa vào thực lực của bản thân đối đầu với cả thiên địa vạn vật, thì mới tính tới chuyện khác. Đến lúc đó, cho dù ta có đi thu nạp tất cả mỹ nhân trong thiên hạ đi chăng nữa, cũng không ai dám nói cái gì.”

Khí phách mãnh liệt từ trên người Hải Long kích động mà ra.

Hoàng Trị đột nhiên trở nên nghiêm nghị, Phật Tính Niệm Châu xuất hiện trên tay hấn, trầm giọng nói:

“Đại ca, ca đối với thực lực rất chấp mê. Chẳng lẽ ca không biết, như vậy sẽ đưa lối ca tiến nhập ma đạo.”

Cảm thụ được Phật khí đang hướng về mình, Hải Long cũng không thêm chống cự, chỉ lạnh lùng nói:

“Ta có chấp nhất thực lực, nhưng ta sẽ không nhập vào ma đạo. Ta muốn thành tiên. Hơn nữa ta muốn tu vi mình trở thành cường đại nhất tiên nhân. Tự bản thân ta từ lúc bị tui nhục lần đầu tiên thì đã có tuyên thệ, ta muốn trở thành tiên, là người cường đại nhất trong nhị giới tồn tại. Thượng thiên hạ địa, duy ngã độc tiên.”

Hoàng Trị chấn động toàn thân, trước ngực Hải Long đột nhiên trào ra một đoàn quang ngân sắc bén, ngăn cách hoàn toàn Phật khí của hấn ra bên ngoài, tu vi của mình rõ ràng cao thâm hơn Hải Long một ít, nhưng không tài nào xuyên qua cái chắn nổi. Thất vọng thở dài, giải đi Phật lực của Phật Tính Niệm Châu, Hoàng Trị thì thào:

“Chuyện của đại ca thì tự do ca xử lý a. Không ai có thể giúp ca. Đại ca, đệ chỉ muốn khuyên một câu. Đôi khi, thực lực cũng không thể đại biểu cho tất cả. Ngàn vạn lần đừng để dục vọng che mắt. Đệ nghe trong Phật đạo có nói. ‘Mình bất tự thuyết dã. Cổ ngôn như thị sở văn. Hựu ngã giả tính dã. Tính tức ngã dã. Nội ngoại động tác. Giai do vu tính.’”

Lúc này, hấn tựa như một pho tượng tràn ngập khí thế uy nghiêm.

Nhìn về mặt trầm tĩnh của Hoàng Trị, Hải Long tiến lên, vỗ vỗ bả vai hấn, nói:

“Yên tâm đi, ta tự biết chừng mực. Ta biết là ngươi thành tâm với ta. Bất luận về sau có biến thành cái dạng gì, ngươi thủy chung vẫn là hảo huynh đệ của ta. Vừa rồi rõ ràng ngươi có thể dùng Phật lực mạnh mẽ công phá lá chắn do ta bố trí, tiếp theo sẽ dùng Phật lực dẫn dắt tâm tình ta, nhưng ngươi lại không làm như vậy, riêng về chuyện này, thế là đủ rồi.”

Nói xong, Hải Long lướt qua thân thể Hoàng Trị, nhẹ nhàng ngồi lên giường, tiếp tục tiến nhập trạng thái tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.



## Chương 62: Cự Tuyệt Tình Cảm. (Hạ)

Ngày hôm sau, sáng sớm trên quảng trường đã tụ tập đông đảo đệ tử thất tông, hôm nay là bắt đầu vòng 16 người rồi, các tông đệ tử tiến đến vòng này chắc chắn đều là cao thủ bốn môn. Đấu vòng loại làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Trước vòng loại không có biểu hiện xuất sắc thế nhưng Liên Vân Tông lại lôi ra ba tên đệ tử, đồng loạt giành thành tích toàn thắng tiến thẳng vào vòng 16 người, hơn nữa lại được bổ sung thêm Hải Long, trong mười sáu cường giả ở đây thì bọn họ chiếm một phần tư suất, đây là chuyện có một không hai.

Mà lục tông còn lại tiến vào vòng 16 người chia ra lần lượt có hai người thuộc Phạm Tâm Tông, Liên Hoa Tông một người, Văn Thiên Lưu hai người, Ngũ Chiếu Tiên ba người, Viên Nguyệt Lưu ba người, Thiên Huệ Cốc một người. Đây là mười sáu đệ tử danh tiếng trong hàng đệ tử lọt vào vòng này, đáng chú ý nhất chính là ba người con gái, phân biệt là tỷ muội Ngọc Hoa, Ngọc Bình của Liên Vân Tông cùng với Thiên Cẩm của Thiên Huệ Cốc. Ở vòng đầu trước các nàng đều giành chiến thắng một cách rất thoải mái, hơn nữa dung mạo lại xinh đẹp, tự nhiên liền trở thành mục tiêu cho đệ tử các tông săn đón.

Hôm nay là ngày thi đấu trận đầu tiên, trên lôi đài chỗ ba nàng đứng cũng tụ tập rất đông nhân khí. Cùng so sánh với bọn họ, Hải Long ở lôi đài số tám có vẻ hui hắt rất nhiều. Trải qua rút thăm, bán kết trận đầu tiên Hải Long gặp đối thủ là một cô gái thuộc Thủy tông Ngũ Chiếu Tiên, cả hai đều không phải là ứng cử viên cho giải quán quân, nên sự chú ý của mọi người tự nhiên là ít đi, nếu không phải cô gái kia dung mạo không thua kém gì tỷ muội Ngọc Hoa, lại là người trong Ngũ Chiếu Tiên, thì chỉ sợ trận này của Hải Long cũng không hấp dẫn nổi một móng nào đến xem.

Thủy Linh nhẹ nhàng bay đến vị trí lôi đài tám, chớp chớp cặp mắt to nhìn qua đối thủ của mình. Một thân áo xanh, ngoại trừ dáng người có chút cao lớn so với người bình thường, thì không thấy có điểm nào đặc biệt. Vừa nghĩ tới đối phương là người được bổ sung thêm, Thủy Linh liền cảm thấy tràn ngập tin tưởng bản thân.

Bước vào vòng 16 người thì mỗi trận đều có năm vị trưởng lão các tông liên hợp giám sát. Giám sát chính phụ trách trận đấu giữa Thủy Linh và Hải Long, là Liên Hoa Tông tông chủ Liên Thư. Sau khi Tiếp Thiên đạo tôn đứng giữa không trung tuyên bố trận đấu bắt đầu, Liên Thư phát nhẹ ngọc thủ, liền tiếp bày ra ba tầng pháp lực cấm chế, bảy giờ mới ra hiệu cho hai người có thể bắt đầu rồi.

Thủy Linh toàn thân tán mát ra lam quang nhàn nhạt, hướng về Hải Long nói:

“Đệ tử Ngũ Chiếu Tiên Thủy tông Thủy Linh xin lĩnh giáo.”

Hải Long mỉm cười, nói:

“Đệ tử Liên Vân Tông môn hạ của Thiên Thạch đạo tôn Đạo Vũ, mong sư tỷ chỉ giáo.”

Thủy Linh hơi động trong lòng, tuy rằng đối thủ trước mặt không anh tuấn lắm, nhưng nụ cười của hắn lại hấp dẫn vô cùng, trong lòng nhất thời dâng lên vài phần hảo cảm. Lúc trước cô có nghe mấy vị sư huynh, sư tỷ từng nói qua, tên Đạo Vũ của Liên Vân Tông này không có gì tốt, chỉ có một cây gậy dường như là pháp bảo. Nhưng giờ đây, xem ra hắn tựa hồ cũng không như người khác hình dung lạnh như băng vậy. Tâm niệm liền thay đổi thật nhanh, đồng thời cô triệu hồi ra pháp bảo của mình, đó là một Như Ý(1) trong suốt màu lam, theo pháp quyết Thủy Linh niệm ra, Như Ý lam sắc huyền hóa trên không trung ra một tầng hư ảnh, thân tùy ảnh động, trong phút chốc, ở trước mặt Hải Long xuất hiện ra tới bảy Thủy Linh. Bảy đạo giống như mặt nước nhu hòa đồng thời hào quang phóng ra là tả, hướng về phía Hải Long quần vây.

Hải Long hơi kinh ngạc trong lòng, thầm nghĩ, tiến vào tận đây quả nhiên đều là cao thủ, thuật phân thân đối phương sử dụng tuy rằng bất đồng với bản tông, nhưng có thể trong khoảnh khắc huyền hóa ra đến ngay cả mình cũng không tài nào phân biệt đâu là hư đâu là thực, đủ thấy thực lực quả nhiên cường đại. Không dám chậm trễ, Hải Long khẽ quát một tiếng, hai tay niệm pháp quyết, một đạo kim quang sáng lên, Thủy Linh giật mình chăm chú nhìn lại, kim quang trong suốt giống như cái chuông đồng đang bao bọc thân thể hắn.

Bảy đạo hào quang sắc bén đồng thời đánh vào màn kim sắc kia, nhưng màn hào quang chỉ hơi rung động, chứ không bị suy yếu gì. Màn hào quang này cũng không phải do pháp lực của Hải Long hình thành, mà là một trong tam kiện pháp khí Thiên Thạch đạo tôn cho hắn, gọi là Kim Chung Tráo, thuộc loại pháp bảo phòng ngự cường lực. Trong kỳ đại hội tân nhân này, Hải Long mới sử dụng lần đầu tiên.

Thủy Linh khẽ biến sắc, thi triển Như Ý trong tay liền tiếp, từng đạo, từng đạo lam quang oanh kích lên Kim Chung Tráo, nhưng kết quả vẫn như cũ, có bảo khí Kim Chung Tráo phòng ngự này trước mặt, mọi công kích của cô chỉ phí công mà thôi. Hải Long đứng trong Kim Chung Tráo lâm bầm niệm pháp quyết, tu vi của hắn căn bản là cao hơn Thủy Linh, nên cho dù có để mặc đối phương tùy ý tấn công đi chăng nữa, cũng sẽ không bị chút thương tổn nào.

Hào quang chợt lóe, Thủy Linh biến hóa bảy đạo thân ảnh hợp lại thành một, cô khẽ quát một tiếng, pháp lực không lồ không ngừng rót vào Như Ý lam sắc, hiển nhiên đã tập trung tất cả tu vi để giáng đòn cuối cùng. Chính vào lúc này, Hải Long di chuyển. Dưới sự bảo vệ của Kim Chung Tráo, thân thể hắn vọt tới trước. Tiêu Thiết Côn nháy mắt đã biến dài ra, chọt tung đòn, đánh thẳng vào Như Ý trước người Thủy Linh.

Thủy Linh đang ở tình trạng tụ tập pháp lực, mắt thấy Hải Long vọt tới, nhưng không chút hốt hoảng.

“Thủy dung với kiếm, kiếm kiếm như thủy. Ngưng Băng Kiếm, thăng.”

Một đạo hào quang u lam sắc sáng lên, Thủy Linh cười lên đắc ý, chợt hướng về Hải Long nghênh đón, đây mới là pháp bảo cô tâm đắc nhất, lúc này ngưng tụ pháp lực, chỉ là muốn cho Hải Long thưởng thức. Chủ ý của cô là thừa dịp Hải Long tấn công lộ ra sơ hở, sẽ phá tan phòng ngự của Kim Chung Cháo.

Ở mặt ngoài, Hải Long hoàn toàn bị lâm vào thế bị động, Ngưng Băng Kiếm này chính là cực phẩm pháp bảo trong Ngũ Chiếu Tiên, tuy không phải tiên khí, nhưng pháp bảo này đã đạt tới trình độ thượng phẩm, đối lập với Kim Chung Cháo phòng ngự, nó công kích sắc bén hơn một ít.”

Liên Thư giám sát trên đài khê lặc đầu, nhàn nhạt nói:

“Thủy Linh thua.”

Đúng vậy, tại thời điểm mắt thấy Ngưng Băng Kiếm như muốn phá tan Kim Chung Tráo rồi, thì Thủy Linh phát hiện, thân ảnh đang vọt tới trước mắt mình lại là hư ảnh, làm cho Ngưng Băng Kiếm trầm vào hư không. Cô nhất thời tỉnh ngộ, thì ra đối phương dùng thuật phân thân. Vừa định vận hành Như Ý trong tay, thì đầu vai lại như bị ngàn cân đè lên không nhúc nhích nổi. Tiểu Thiết Côn đã xuất hiện ngay trên vai Thủy Linh, cho dù không dùng tới pháp lực, chỉ riêng sức nặng ngàn cân kia thôi cũng đủ làm cho Thủy Linh không chịu nổi. Chân mềm nhũn ra, lúc cô khụy xuống đất, thì gánh nặng trên vai đột nhiên biến mất. Hải Long lại xuất hiện ra trước mặt cô, mỉm cười nói:

“Sur tỷ, đa tạ.”

Theo dõi đại hội tân nhân từ đầu đến giờ, có thể nói trận này là yên bình nhất, song phong đều không ai bị thương, mà trận đấu vẫn diễn ra công bằng.

Thủy Linh đứng đó ra vẻ mặt mác, Ngưng Băng Kiếm của cô đang cắm sâu xuống lõi đài, cô biết, mình không thua vì tu vi, mà thua vì chiến thuật, thật sâu nhìn Hải Long, nói:

“Có thể nói cho ta biết, từ thời điểm người triệu hồi ra phân thân, đến lúc người vòng ra phía sau ta là khi nào.”

Hải Long vẫn như vẻ mặt tươi cười như trước, nói:

“Sur tỷ vừa rồi sơ suất quá, tại thời điểm cô triệu hồi ra phi kiếm, có một chút sơ sẩy, chính lúc đó ta đã triệu hồi ra phân thân. Về phần như thế nào hiện ra sau lưng sur tỷ, đó là bí pháp bản tông, ta không thể nói ra được. Kỳ thật, nếu sur tỷ bình tĩnh một chút, hẳn là có thể nhận ra. Tiểu đệ thật sự là thắng nhờ dụng kế, sur tỷ không nên để ý.”

Thủy Linh hừ một tiếng, nói:

“Thua chính là thua. Bất quá người chớ đắc ý, về sau có cơ hội, ta sẽ tái lĩnh giáo đạo pháp với người.”

Nói xong, triệu hồi Ngưng Băng Kiếm, nhẹ nhàng bay xuống lõi đài. Dưới đài các đệ tử Ngũ Chiếu Tiên tự nhiên là hiểu được vừa rồi Hải Long hạ thủ lưu tình, nếu không e là Thủy Linh sớm đã bị trọng thương. Việc thương hoa tiếc ngọc của hắn nhất thời đã chiếm được hảo cảm từ các đệ tử Ngũ Chiếu Tiên.

Tiếp nhận thông báo của Liên Thư truyền tới, Hải Long hướng về phía năm vị trưởng lão thì lễ sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống lõi đài. Tám cặp đầu hôm nay, trận bên này của hắn là kết thúc sớm nhất.

“Đại ca, chúng ta qua bên kia xem đi. Dường như Ngọc Hoa cùng với đối thủ của cô ta đang đánh nhau rất dữ dội”

Thanh âm của Hoàng Trị vang lên bên cạnh Hải Long. Hải Long nhìn theo hướng Hoàng Trị chỉ. Quả nhiên, cách đó không xa bên trong cấm chế trên lõi đài chỗ Ngọc Hoa không ngừng bộc phát ra từng trận quang mang chói mắt, khiến cho cấm chế run động.

“Đi, chúng ta đi xem.”

Hai người bước nhanh đến chỗ trận đấu của Ngọc Hoa, nơi này đã sớm tụ hội tấp nập người ta, đem pháp lực rót vào trong ánh mắt, Hải Long mới miễn cưỡng thấy rõ tình hình bên trong cấm chế trên lõi đài. Ngọc Hoa đang đồng thời chỉ huy tam kiện pháp bảo, khổ đấu cùng đối thủ của mình. Đó là một gã đệ tử Phạm Tâm Tông, gã kia giống như Hải Long vừa rồi đấu với Thủy Linh vậy, chỉ thủ chứ không công. Một tầng phòng ngự kiên cố từ hai kiện phật khí loại phòng ngự duy trì vững như núi, bất luận Ngọc Hoa tấn công thế nào, cũng không thể bài trừ phòng ngự của gã được.

Bên trong đám người dưới đài, Hải Long nhận ra Đạo Linh người đã bị loại từ vòng ngoài, liền đi lại bên cạnh hắn, hỏi:

“Tình hình thế nào?”

Đạo Linh liếc qua Hải Long một cái, hiển nhiên hắn cũng không ưa gì vị sư đệ này, cũng không thèm hỏi trận đấu của hắn kết quả thế nào, có chút lo lắng nói:

“Ngọc Hoa sư muội hôm nay hơi thất thường, dùng đạo pháp một cách hỗn tạp. Trước sau là thuật phân thân, Định Thân chú, Vạn Kiếm quyết, Chấn Sơn Pháp, đã sử dụng ra bảy, tám loại đạo pháp. Tuy rằng thực lực rõ ràng trên đối phương, nhưng đến bây giờ vẫn chưa thắng nổi. Cứ như vậy mà nói, thì chờ cho pháp lực của muội ấy tiêu hao, thì e là kết cục không mấy khả quan.”

Ở trong lòng gã, Ngọc Hoa là niềm hy vọng lớn nhất trong kỳ đại hội tân nhân này, chỉ sợ năm nay Liên Vân Tông lại lỡ duyên cùng giải quán quân rồi.

Hải Long trầm động tâm, nghĩ:

“Chẳng lẽ chuyện Ngọc Hoa thất thường có liên quan đến ta sao? Không nên vì ta mà làm ảnh hưởng đến tu vi của nàng mới phải.”

Nghĩ đến đây, Hải Long nhanh trí, dùng phương pháp truyền âm lên đài nói với Ngọc Hoa:

“Sur muội, ta đã thắng trận đầu. Muội không nhận thấy tu vi của mình rất cao thâm sao? Tại sao đến bây giờ vẫn chưa hạ đối phương.”

Tuy rằng trận đấu trên lôi đài bố trí cấm chế ngăn cản âm thanh bên ngoài, nhưng dùng thuật truyền âm xuyên qua cấm chế lọt vào tai Ngọc Hoa, cũng làm Hải Long hao phí không ít pháp lực. Giám sát chính trên đài là tông chủ Hỏa tông của Ngũ Chiếu Tiên, lão chợt quét mắt qua Hải Long một cái, Hải Long chỉ cảm thấy Kim Đan trong cơ thể run lên một trận, toàn thân trong nháy mắt sinh ra cảm giác nóng rực, trong lòng cả kinh, vội vàng cúi đầu xuống.

Trên lôi đài Ngọc Hoa nghe được thanh âm của Hải Long nhất thời chấn động toàn thân, chợt đỉnh chỉ thể công cuồng phong bạo vũ lại, hai tay đưa nhanh ra trước ngực, từng đạo từng đạo pháp quyết được cô nhanh chóng đưa vào không khí trước mặt. Tên đệ tử Phạm Tâm Tông kia đột nhiên mất đi áp lực, không khỏi ngửa ra một lúc, gần như là vô cùng ngạc nhiên, còn Ngọc Hoa đã hoàn thành xong hơn mười đạo pháp quyết.

Đạo Linh có chút hưng phấn nói:

“Đạo Vũ sư đệ ngươi mau nhìn xem, sư muội đã dùng đến đạo pháp đặc sắc của Chí Văn đạo tôn.”

Quả nhiên, ngay lúc Đạo Linh đang nói, thì trên không trung từng đoàn lụa mỏng dường như là pháp bảo lúc này dùng để công kích đối phương đã được gom về trước người Ngọc Hoa, một tầng sương mù nhàn nhạt bốc lên, Hải Long chứng kiến thấy, trên Thái Dương của Ngọc Hoa đã toát ra mồ hôi, hiển nhiên là đã tiêu hao một lượng pháp lực rất lớn.

Tên đệ tử Phạm Tâm Tông kia cũng nhận ra không xong, liền không dám chậm trễ, vung thiên trượng trong tay lên, bảy đạo bích quang chớp động lộ ra Bỏ Đề Châu bay là tả, sắp theo hình thất tinh bắc đẩu đáp trả lại Ngọc Hoa.

Ngọc Hoa cũng không khống chế hai kiện pháp bảo đang trôi nổi trên không trung ra ngăn cản đòn công kích của đối phương, mà quang mang thanh lam sắc toàn thân chợt bùng lên sáng chói, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên:

“Vân khai vụ tán Phá – Vân – Quyết.”

Thanh âm trong trẻo kia làm rung động tâm can mọi người ở đây, pháp bảo lụa mỏng kia chợt xòe rộng ra, hình thành một cái lưới mạng theo sương mù bên trong dường như trong khoảnh khắc đã bao phủ hoàn toàn bên trên lôi đài. Bên trong cấm chế hết thấy đều trở nên mờ hồ, cho dù lấy Hải Long nhãn lực hơn người cũng vô phương chứng kiến chuyện gì đang xảy ra bên trong. Cái cuối cùng hắn chứng kiến là, bảy đạo bích quang Bỏ Đề Châu kia đã bị pháp bảo huyền hóa thành cái lưới nuốt chửng.

Trận đấu trở nên vô cùng kịch tính, tiếng ầm ầm vang lên liên tiếp, gã đệ tử Phạm Tâm Tông kia phát ra vài tiếng gào rú. Đột nhiên, tất cả mây mù chợt biến hóa, từ trắng chuyển qua xanh, cuối cùng biến thành màu lam. Lại thêm một trận run động kịch liệt, khiến năm vị trưởng lão trên đài đều đứng dậy. Một tiếng rít vang lên, mây mù trong phút chốc liền tiêu thất. Tên đệ tử Phạm Tâm Tông kia đã ngã xuống đất, khoe miệng chảy ra vài giọt máu tươi, hai kiện pháp bảo tắt hẳn hào quang rớt xuống đất tự lúc nào, hiển nhiên là gã đã thua. Ngọc Hoa đứng đối diện, thờ hồ hển, mặt cười có chút trắng bệch. Cô cố tìm trong đám người thân ảnh của Hải Long, mang theo chút khiêu khích trừng mắt nhìn Hải Long một cái, tựa hồ có ý nói cho hắn biết, ta cũng đã thắng.

Vòng 16 người ngày đầu tiên trôi qua, bốn vị đệ tử Liên Văn Tông ngoài trừ Đạo Diễn bị trọng thương, thua dưới tay Dịch Phong Hành ra, thì ba người còn lại đều giành chiến thắng trở về. Đã lọt vào những ba người trong số tám người, Tiếp Thiên đạo tôn hiển nhiên là vô cùng vui sướng, cho gọi bọn ba người Hải Long vào phòng mình ra sức khích lệ, cổ vũ bọn họ không ngừng, bảo bọn họ tranh thủ giành được thành tích tốt.

Ra khỏi phòng của Tiếp Thiên đạo tôn, ngay cả nhìn mặt Ngọc Hoa cũng không thèm liếc qua Hải Long một cái, liền kéo muội muội trở về phòng. Hải Long biết, những lời mình nói hôm đó, đã làm lòng tự trọng của cô bị tổn thương. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, xoay người đi đến phòng Đạo Diễn. Đạo Linh cũng đang ở đây, chứng kiến bộ dáng của hắn, Hải Long không khỏi kinh hãi, sắc mặt Đạo Diễn tái nhợt như tờ giấy trắng, trên môi không một tia huyết sắc, thần quang trong mắt đã sớm biến mất, tựa như một người thường bị bệnh nặng. Đạo Linh đang giúp hắn uống nước, thấy Hải Long bước vào, vội nhường chỗ cho hắn ngồi.

Hải Long nhú mày ngồi xuống bên cạnh Đạo Diễn, nói:

“Sư huynh, thân thể của huynh thế nào rồi?”

.....

(1) Một vật dài khoảng 40 cm có chạm hoa văn mây, đầu có hình cong như bàn tay. Văn Thủ Bỏ Tát hay cầm trên tay trong các bức họa.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63: Hoàn Thi Bỉ Thân. (Thượng)

Đạo Diễn mấy mấy môi vài cái, nhưng không nói ra lời. Đạo Linh giận dữ quát:

“Tên khốn kiếp nào của Vãn Thiên Lưu ra tay quá độc ác. Đây bất quá chỉ là trận tỷ thí trong chính đạo chúng ta thôi. Vậy mà hắn lại dùng cả sát chiêu cường bạo, nếu Đạo Diễn sư huynh không có tu vi thâm hậu, e là cả thân thể đều bị hắn hủy hoại. Tông chủ có đi tìm tông chủ Vãn Thiên Lưu phân bày, lại bị bọn chúng lấy lý do tiên thuật không có mắt mà chối bỏ. Con bà nó, sau này nếu để ta bắt gặp tên khốn nào, xem ta sẽ thu thập chúng ra sao.”

Thì ra, lúc Đạo Diễn cùng Dịch Phong Hành tỷ thí, vốn Đạo Diễn đang chiếm thế thượng phong, bằng vào tài lược cộng với tu vi, đã đem Dịch Phong Hành áp chế hoàn toàn. Ngay thời điểm sắp giành chiến thắng, trong khi Dịch Phong Hành liên tục thất thủ, lúc này Đạo Diễn vì không muốn làm mất hòa khí giữa hai tông, nên đã nương tay, vốn chỉ định bức Dịch Phong Hành nhận thua. Có điều, Dịch Phong Hành thừa dịp Đạo Diễn nói lỏng, liền sử dụng ra một loại pháp thuật độc ác, lấy máu tươi chính mình làm vi dẫn, nháy mắt đã tăng cường pháp lực đánh lên Đạo Diễn. Ngân Thương kia của gã đã xô xuyên qua lồng ngực Đạo Diễn, nếu không phải Tiếp Thiên đạo tôn cứu chữa kịp thời, chỉ sợ lúc này thân thể Đạo Diễn đã bị hủy hoại.

Nghe Đạo Linh thuật lại chuyện, Hải Long không khỏi dâng lên nỗi tức giận, hồi tưởng lại bộ dáng ngày đó của Dịch Phong Hành khi thắng mình, không khỏi căm hận trong lòng, trong mắt lóe ra hào quang bén nhọn, từ trong Càn Khôn Giới lấy ra mấy viên linh đan của Đạo Minh cho hắn, sau khi cho Đạo Diễn nuốt vào mấy viên, liền dùng pháp lực khai thông cho được lực vận hành, Hải Long phát hiện, trong cơ thể Đạo Diễn có vài chỗ kinh mạch quan trọng bị thương tổn, nếu như không có vài năm khổ tu, tuyệt đối không thể khôi phục lại tu vi như xưa. Thở sâu một cái, Hải Long lạnh lùng nói:

“Sư huynh yên tâm, đệ sẽ không để huynh chịu thiệt thòi một mình. Ngày mai, Dịch Phong Hành sẽ là đối thủ của đệ. Đệ sẽ cho hắn trả cái giá thật đắt. Thu sát kim phong vãn thiên hương ư? Ngày mai ta muốn làm cho hắn Thương gãy mạng vong.”

Dưới tác dụng của linh đan, Đạo Diễn đã khôi phục một tia thần thái trong mắt, yếu ớt nói:

“Sư đệ, ngày mai đệ nhất thiết không được chủ quan. Dịch Phong Hành kia tuy rằng đệ tiện, nhưng cũng có vài phần bản lĩnh. Cẩn thận quý kẻ của hắn, còn nữa, đệ không được gây ra thương tổn gì cho hắn. Tuy rằng loại người như hắn có chết đi cũng chẳng sao, nhưng vì chúng ta là thất tông chính đạo, đệ không nên làm những việc ngốc nghếch.”

Vừa rồi Hải Long truyền pháp lực vào cho hắn, nên hắn mới nhận ra vị sư đệ trước mặt này tu vi vượt xa mình.

Hải Long căm hận nói:

“Cái loại bại hoại này giữ lại làm gì? Đệ chỉ không làm tổn hại đạo thai hắn thôi.”

Đạo Diễn xiết chặt bàn tay Hải Long, ho khan vài tiếng, nói:

“Sư đệ, đáp ứng ta, tuyệt đối không nên giết hắn. Chỉ cần cho hắn vài cái giáo huấn. Đáp ứng ta đi.”

Khi cố gượng nói, trên mặt Đạo Diễn đã vã ra đầy mồ hôi. Khuôn mặt hơi nhăn nhó khó coi, nhưng trong mắt lại tràn ngập vẻ cầu khẩn.

Chứng kiến bộ dáng thống khổ của Đạo Diễn, trong lòng Hải Long một trận không đành lòng, bất đắc dĩ gật đầu, nói:

“Được rồi, đệ đáp ứng huynh. Bất quá, cho dù không giết hắn, đệ cũng sẽ không cho hắn được sống thoải mái.”

Sáng hôm sau, Hải Long đã sớm đi đến lôi đài của mình, bởi vì trận đấu chưa đến giờ bắt đầu, nên nơi này bọn đệ tử tụ tập cũng không nhiều. Hôm nay tám người sẽ đấu cặp với nhau là, Hải Long đối đầu với Dịch Phong Hành, Ngọc Hoa gặp Liên Hoa Tông Thanh Hà, Ngọc Bình gặp Thiên Cầm, một đệ tử khác của Vãn Thiên Lưu sẽ đấu với người còn sót lại trong Ngũ Chiếu Tiên thuộc Kim tông đệ tử.

Theo Hải Long phỏng đoán, Ngọc Hoa đối đầu với Thanh Hà thì có thể chiếm ưu thế, mà Ngọc Bình tu vi kém hơn sư tỷ, chống lại Thiên Cầm e là gian nan, còn hai gã đệ tử Vãn Thiên Lưu và Ngũ Chiếu Tiên kia thì hắn không rành mấy, nên không thể phán đoán được. Dựa theo kết quả rút thăm, nếu hôm nay mình và Ngọc Hoa đều thắng, thì vòng sau sẽ gặp nhau, khi đó, liệu mình sẽ đối mặt ra sao? Than nhẹ một tiếng, Hải Long trầm nghĩ:

“Mặc kệ, trước mắt là xử lý tên Dịch Phong Hành đã rồi tính sau, mối thù của Đạo Diễn nhất định phải báo. Mình đã sớm không vừa mắt tên kia, ý mình lớn lên có một chút đáng vấp nên tỏa ra ngạo mạn. Hôm nay, tự tay mình sẽ cho hắn nếm qua mùi vị thất bại. Hơn nữa, mình đã vì hắn mà bày trí ra một kết cục rất có hậu cho hắn.”

“A! Người không phải Đạo Vũ sao? Tại sao lại tới sớm như vậy?”

Hải Long ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người bị bại dưới tay mình hôm qua là Thủy Linh đang mỉm cười phía sau, chính là đang cười với mình. Vội thi lễ nói:

“Chào sư tỷ. Hôm nay tỷ cũng đến xem tỷ thí sao? Xem ra, Dịch Phong Hành kia mị lực quả thật lớn nha!”

Thủy Linh khinh khinh hừ một tiếng, nói:

“Hắn có mị lực hay không thì liên quan gì đến ta? Chỉ có Viên Nguyệt Lưu... , mới để đầu óc mình mê muội. Người ta hôm nay tới đây là có ý cố vũ cho người đó.”

Hải Long ngẩn người, nói:

“Cố vũ ta? Hôm qua ta đánh bại tỷ, tỷ không giận sao?”

Thủy Linh mỉm cười, nói:

“Ta có tâm địa hẹp hòi như vậy hồi nào? Huống chi tu vi của ngươi quả thật mạnh hơn ta. Hôm qua sau khi trở về ta đã cẩn thận xem xét lại tình hình trận đấu. Bất luận là tu vi hay chiến thuật ta cũng không bằng ngươi. Thua cũng là chuyện bình thường. Nếu ngươi đã thắng ta, thì nhất định phải tiếp tục chiến thắng nữa nha. Nếu cuối cùng giành được quán quân, ta bị thua cũng miễn nguyện. Ít nhất thì ta bị chính nhà quán quân loại bỏ. Bất quá, ngươi đừng vội đắc ý. Ta năm nay chỉ mới tám trăm mười tuổi, còn có thể tham gia đại hội tân nhân kỳ sau, đến lúc đó, nhất định sẽ giành được quán quân.”

Chứng kiến tâm ý của cô nương trước mặt này, Hải Long nở nụ cười:

“Xem ra ta xưng hô bị hổ rồi. Thì ra cô không phải sư tỷ, mà là sư muội! Ta so với cô còn muốn lớn hơn tám, chín tuổi đó.”

Thủy Linh hừ một tiếng, nói:

“Lớn tuổi hơn thì có ích gì. Nếu đã kêu sư tỷ, thì sẽ không có gì thay đổi. À, đúng rồi, nghe nói Dịch Phong Hành kia rất xảo trá. Lúc thi đấu vòng loại ngươi đã bại dưới tay hắn. Hôm nay có hy vọng thắng không?”

Hải Long lạnh nhạt cười, nói:

“Chưa biết ai là người nên hy vọng à, kẻ tám lạng người nửa cân. Bất luận thế nào, ta cũng đa tạ cô đã tới xem cuộc chiến này. Ngoại trừ người trong bản tông ra, có thể nói cô là người đầu tiên đến xem ta thi đấu, chính vì điểm này, nên gọi cô một tiếng sư tỷ cũng không thành vấn đề.”

Thủy Linh cười nói:

“Vậy ngươi cần phải cố lên. Ta tin tưởng ngươi làm được. Bụng đói rồi, thôi ta đi ăn trước đây, chút nữa sẽ chờ ngươi chỗ này.”

Nói xong, xoay người đi về phía hội trường vừa dọn điểm tâm lên. Nhìn bộ dáng ôn nhu của nàng, Hải Long mỉm cười, thầm nói:

“Thật là một cô nương thú vị. So với bọn Viên Nguyệt Lưu có phần lần lợt hơn nhiều.”

“Ê, bại tướng của Dịch sư huynh tại sao sớm như vậy đã tới rồi. Có phải do khản trương quá mà tối hôm qua ngủ không yên!”

Vài tên đệ tử Vãn Thiên Lưu đang đi về hướng Hải Long đang đứng, ánh mắt bọn chúng đều rất khinh miệt, tựa hồ nếu tự mình ra tay, cũng có thể tùy tiện đánh bại Hải Long vậy. Hải Long làm bộ thờ dài, nói:

“Đúng vậy! Dịch Phong Hành sư huynh tu vi cao như vậy, ta sao làm đối thủ của hắn được chứ? Không ngờ hiện tại lại chạm trán hắn, thật sự là không hay ho gì rồi! Nhờ các vị sư huynh giúp ta nói tốt trước mặt Dịch Phong Hành sư huynh giùm, tiểu đệ thân thể không tốt, còn nhờ hắn hạ thủ lưu tình nữa.”

Những lời của Hải Long, nhất thời làm cho bọn kia càng thêm kiêu ngạo, cả đám phá lên cười ha hả. Tên đệ tử lúc nãy nói:

“Yên tâm đi, Dịch sư huynh đối phó với loại bại nhợ này còn tự trách mình là ra tay chưa đủ nặng, nếu ngươi thông minh mà nói, thì sau khi lên đài nên trực tiếp nhận thua là được. Đỡ mắt công Dịch sư huynh phải hạ Ngân Nguyệt Thương xuống.”

Hải Long như là đang có điều ngẫm nghĩ nói:

“Đây là một ý kiến hay. Đa tạ các vị sư huynh. A! Các huynh xem, bên kia có mỹ nữ đang thoát y kia.”

Trong tiếng kinh hô của Hải Long, vài tên đệ tử Vãn Thiên Lưu không nhịn được liền hướng ánh mắt nhìn lại. Quả nhiên, cách đó không xa, thấp thoáng đáng một người con gái đang khỏa thân xoay lưng về phía họ. Bọn đệ tử Vãn Thiên Lưu này tu vi đều chưa vượt qua Đẳng Phong cảnh giới, mà Vãn Thiên Lưu lại có chủ trương đạo lữ song tu, cho nên bọn chúng sao chịu được loại hấp dẫn này, nhất thời cả đám giằng giụa nước miếng, phô bày ra bộ dáng chẳng khác gì loài lợn. Hải Long hướng về phía bọn chúng thổi ra một luồng khí, nhẹ giọng nói:

“Định”

Luồng quang mang màu vàng nháy mắt đã được đưa vào cơ thể mấy tên đệ tử Vãn Thiên Lưu. Nhất thời bọn chúng vẫn giữ nguyên tư thế như vậy. Ảo ảnh thiếu nữ khỏa thân kia đã tiêu thất. Hải Long thì thảo nói:

“Không ngờ Tâm Vật thuật cùng Định Thần thuật lại dùng tốt như thế! Quái nhân tiên bối quả thật để lại cho ta đều là thứ tốt.”

Hắn vừa rồi sử dụng hai phép thuật không thuộc bản tông, mà là từ Kim Đan kết thành sau này, theo khẩu quyết Lục Nhĩ Mi Hầu lưu lại trong trí nhớ mà lĩnh ngộ ra. Tâm Vật thuật kia có thể trong khoảng thời gian ngắn biến hóa ra những gì suy nghĩ trong đầu, còn ảo ảnh khỏa thân kia chính là Hải Long

căn cứ theo người vừa mới rời đi là Thủy Linh mà biến ra, chỉ là thiếu quần áo mà thôi. Về phần Định Thần thuật này so với Định Thần thuật mà Chi Thủy đạo tôn sử dụng lúc trước khác nhau rất lớn. Pháp thuật này chỉ hữu dụng đối với người tu vi thấp hơn mình. Nếu đối phương có tu vi cùng cấp với mình, thì pháp thuật này căn bản không có khả năng thành công. Định Thần thuật một khi có hiệu quả, người bị trúng thuật sẽ duy trì tư thế vốn có hoàn toàn lâm vào trạng thái hôn mê, trừ phi người thi triển thuật này đích thân hóa giải, nếu không, bọn họ vĩnh viễn không thể tỉnh táo lại. Có thể nói đây là một loại pháp thuật hiểm độc.

Hải Long nhìn bốn bề vắng lặng, rất nhanh dùng Vong Linh thuật xóa sạch kí ức đã từng gặp qua mình của mấy tên đệ tử Vãn Thiên Lưu này. Điểm nhẹ một cái lên thắt lưng bọn chúng, rồi lúc này mới nhẹ nhàng rời đi.

Mặt trời lên cao. Đệ tử các tông đều bước vào trường đấu, chuẩn bị chứng kiến bốn trận đấu của ngày hôm nay. Trước khi bọn họ được chiêm ngưỡng bốn trận đấu, đều được dịp chiêm ngưỡng mấy tên đệ tử Vãn Thiên Lưu si đại ở khán đài thứ sáu, trên mặt đều toát ra bộ dáng chỉ có ở loài lợn, miệng há to, nhìn qua hết sức buồn cười. Trong lúc nhất thời, mọi người chỉ tro, khán đài sáu hôm nay trở thành tâm điểm bị chú ý rất nhiều.

Một lát sau, tin tức lọt vào tai tông chủ Vãn Thiên Lưu, hần lập tức dẫn theo nhị tông chủ Hình Thiên cùng với vài vị trưởng lão chạy đến. Khi chứng kiến môn hạ của mình làm ra tư thế khó coi như vậy, hần giận đến nổi không thể liên đem mấy tên đệ tử này giết quách đi. Tức giận hừ lên một tiếng, nhẹ nhàng nhảy tới trước người tên đệ tử dẫn đầu, một chưởng chụp vào bả vai hần, thúc dục pháp lực của mình định đã thông kinh mạch cho tên đệ tử này. Nhưng có điều, hần kinh ngạc phát hiện, thân thể tên đệ tử này cũng không có gì bất ổn, kinh mạch tất cả đều bình thường, ngay cả pháp lực cũng không có một tia mất mát. Liên tiếp thử qua các phương pháp, đều không thể hóa giải cấm chế trên người được. Khiến cho đường đường là tông chủ Vãn Thiên Lưu, làm trò nhiều như vậy trước mặt mọi người mà không tài nào hóa giải cấm chế không khỏi bị bề mặt, làm cho con tức giận của Tiêu Vận càng gia tăng, quát lớn:

“Mang bọn này về trước. Chờ sau khi kết thúc trận đấu, ta sẽ hóa giải cấm chế cho chúng.”

Không riêng gì Tiêu Vận tức thấu trời, Hình Thiên cũng trầm mặc, mấy tên đệ tử này đại đa số đều là môn hạ của hần, với bộ dáng như thế, trên mặt hần cũng không mấy sáng sủa. Bọn họ đều không phát hiện ra, hòa trong đám người, Hải Long thần nhiên biểu lộ thần sắc khinh thường.

Mấy tên đệ tử Vãn Thiên Lưu được dời đi, đệ tử các tông còn lại đều không khỏi bàn tán, làm cho bọn đệ tử Vãn Thiên Lưu một trận xám mặt chỉ biết cúi đầu không dám nói gì.

Lúc này, Dịch Phong Hành đang đi tới lối đài cùng với mấy tên đồng môn vây quanh, cũng có nghe qua sự tình, ánh mắt cũng loáng thoáng về tức giận. Hải Long nghe một gã đệ tử bên cạnh hần nói:

“Dịch sư huynh, huynh nên bình tĩnh, cứ như thế thì sao thi đấu được.”

Dịch Phong Hành lạnh lùng nói:

“Hừ, không biết kẻ nào to gan như vậy, ngay cả Vãn Thiên Lưu chúng ta cũng dám động vào. Còn trận đấu này thì có là gì, bất quá kia chỉ là tên bại tướng của ta mà thôi. Không cần nhiều, ta chỉ khiến cho hần phải lăn xuống lối đài. Hôm nay tâm tình ta không tốt, nhất định phải làm cho tiểu tử kia chịu đau khổ một chút.”

Hải Long thâm cười lạnh, chịu đau khổ hả? Còn không biết đến chừng đó ai sẽ là người lăn xuống lối đài.

Tiếng chuông vang lên, đại hội tân nhân vòng tứ kết chính thức bắt đầu. Hải Long thần nhiên lên đài, giống như trong mắt không thấy Dịch Phong Hành đối diện, hướng về phía năm vị giám sát hành lễ sau đó lại hướng ánh mắt nhìn về phía chân trời, ngao nghể đứng ở đó. Dịch Phong Hành hừ một tiếng, ngoài miệng thì đang cười nhưng trong lòng không như thế nói:

“Đạo Vũ sư đệ, không ngờ chúng ta còn có cơ hội đấu với nhau, vận khí của ngươi thật tốt nha! Vậy mà vẫn có thể tiến vào tứ kết.”

Hải Long liếc mắt khinh thường nhìn hần, nói:

“Đừng vậy! Vận khí của ta tốt lắm. Nên mới được cùng Dịch Phong Hành sư huynh giao thủ. Ài, Dịch sư huynh, vừa rồi ta nhớ là có chứng kiến thấy vài vị đồng môn của sư huynh trúng tà. Bọn họ không phải vì sợ sư huynh thua, nên mới khấn trương thành ra như thế à! Kỳ thật bọn họ cũng không cần lo lắng nhiều như vậy. Thua là phải thua, dù sao sư huynh cũng sớm biết kết quả ngay thôi.”

Dịch Phong Hành tức giận cực độ, quát:

“Tiểu tử ngươi ít khua môi múa mép đi, hôm nay không cho ngươi ném mùi lợi hại, thì ngươi còn nghĩ Vãn Thiên Lưu là chốn không người chắc. Xem Thương.”

Ngân quang chợt lóe, Ngân Nguyệt Thương xuất ra khỏi tay, lao thẳng đến trước mặt Hải Long. Mắt Hải Long chợt lóe tinh quang, hần đã sớm quyết định, hôm nay sẽ không để cho Dịch Phong Hành một chút cơ hội phản kháng, càng không cho hần ta sử dụng ra cái gì quý giá. Hô lên một tiếng,

“Thiên quân rừng điện ngọc.”

Ngân vân đạo hào quang sáng mờ từ trong người Hải Long bay ra là tả, dưới kim quang thấp thoáng khí thể ‘phô thiên cái địa’ hướng về Dịch Phong Hành trùm tới.

Dịch Phong Hành biết không phải chuyện đùa, hiện tại gã cho rằng, đạo pháp Hải Long sử dụng chẳng qua sẽ có diễn biến như Vạn Kiếm quyết hôm

đó, nên toàn lực thúc dục pháp lực, điều khiển Ngân Nguyệt Thương tập trung tâm điểm là tăng lớn cơn ảnh sáng mờ kia đánh tới. Nhưng có điều, khi Ngân Nguyệt Thương của hắn đến nơi thì cơn ảnh của Hải Long lập tức biến ra hàng vạn hàng nghìn cơn ảnh, Dịch Phong Hành biết mình sai lầm rồi, hơn nữa là cực kỳ sai lầm. Ngân Nguyệt Thương tuy công kích mạnh, nhưng mới vừa chạm đến cơn ảnh kia, nhất thời hào quang bị sút giảm đi, tiếng kim loại vang lên nghe chói tai, gã thành danh là nhờ pháp bảo Ngân Nguyệt Thương thế nhưng nó lại bị cơn ảnh kia đập cho cong queo.

Không kịp đau lòng, Dịch Phong hành lại cảm giác có một cỗ áp lực khổng lồ trong khoảng khắc theo bốn phương tám hướng ập đến, dù gã có muốn trốn cũng không có đường trốn.

Quang mang hồng sắc sáng lên, một pháp bảo hình dạng giống như mặt trời xuất hiện trong tay Dịch Phong Hành, giữa cái lỗ trống của pháp bảo đó, hồng quang chọi lóe sáng, Dịch Phong Hành cắn chặt răng, ra sức thúc dục toàn bộ pháp lực rót vào Tà Dương Dao phát động tuyệt kỹ Tà Dương Trảm của Vãn Thiên Lưu, toàn bộ lõi đài phút chốc tối sầm lại, Tà Dương Dao phun ra luồng khí lưu đỏ sậm tựa như quả núi, thứ năng lượng gần như là tà ác này sắp chạm trán với tuyệt kỹ của Tiểu Thiết Côn mà Hải Long lĩnh ngộ được.

(1) Hoàn Thi Bỉ Thân: ai nợ cái gì, mình phải đáp trả bằng cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 64: Hoàn Thi Bỉ Thân. (Hạ)

Thiên quân rừng điện ngọc Hải Long sử dụng chính là côn pháp do Lục Nhĩ Mi Hầu lưu lại trong ký ức của hắn, trong tiềm thức, Thiên Quân bồng pháp có tám thức, uy lực kinh thiên. Còn Thiên Quân rừng điện ngọc chỉ mới là thức đầu tiên, dựa vào tu vi hiện tại của Hải Long, chỉ có thể theo trí nhớ mà học được mỗi một thức này thôi. Vì để thích hợp với bộ bồng pháp này, hắn nghĩ ngay cho Tiểu Thiết Côn một cái tên, gọi là Thiên Quân Bồng. Tuy rằng hắn cũng không biết Thiên Quân Bồng rốt cuộc là dạng pháp bảo gì, nhưng trong trí nhớ của hắn thì đối với Thiên Quân Bồng chỉ có một câu đề diễn tả, đó là “Vô Kiên Bất Tội”.

Đến ngay cả Thiên Thạch đạo tôn năm đó lần đầu tiên chạm trán Thiên Quân Bồng, ở tình huống không có chuẩn bị trước, thần thức cũng bị đánh cho tê liệt. So với Thiên Thạch đạo tôn, cho dù là tông chủ Tiêu Vận của Vãn Thiên Lưu vẫn còn kém rất xa. Tuy Hải Long hiện tại chưa thể phát huy ra hết uy lực chân chính của Thiên Quân rừng điện ngọc, nhưng đối phó với Dịch Phong Hành này thì dư sức.

Oanh---

Bên trong cấm chế hồng quang phát tán ra đầy trời, vô số hồng quang giống như đốm lửa tấn công vào cấm chế xung quanh. Tà Dương Dao mà Dịch Phong Hành sử dụng là một trong bảy món trấn phái chi bảo của Vãn Thiên Lưu. Bất kỳ món nào cũng đều có uy lực của tiên khí. Đáng tiếc, hôm nay nó gặp phải Thiên Quân Bồng, đặc tính vô kiên bất tội phát huy đến vô hạn, hơn nữa tu vi của Hải Long lại cao hơn Dịch Phong Hành đến hai cảnh giới. Trong lúc nhất thời, có thể phân định rõ cao thấp. Tà Dương Dao của Dịch Phong Hành cũng có kết cục giống như Ngân Nguyệt Thương, bị Thiên Quân Bồng đập nát, trong lúc Hải Long không có ý định thu hồi, hai luồng hồng quang chia ra xâm nhập vào ngực và hạ thân của Dịch Phong Hành. Kêu thảm một tiếng, Dịch Phong Hành văng ra ngoài kết giới, ngã xuống đất máu tươi phun ra điên cuồng không đứng dậy nổi.

Hào quang tan dần, Hải Long nghĩ thầm trong bụng, Thiên Quân Bồng này quả nhiên thần diệu, chẳng qua mình mới dùng có nửa chiêu Thiên Quân rừng điện ngọc, cũng đã thương được tên Dịch Phong Hành này.

Trận đấu kết thúc, trong thời gian rất ngắn nằm ngoài dự liệu của tất cả giám sát trưởng lão. Một vị trưởng lão Liên Hoa Tông nhẹ nhàng bay xuống, đứng bên cạnh Dịch Phong Hành, dụng pháp lực xem xét thương thế cho gã, không khỏi nhủ mảy. Giận dữ nói:

“Đạo Vũ, tại sao ngươi có thể ra tay nặng như vậy?”

Hải Long cũng không ngờ đến nỗi thừa nhận chính mình cố ý như thế, bàu chữa nói:

“Tiền bối, không phải đệ tử đã thương hắn a! Cái gọi là tiên pháp không có mất, là do pháp bảo của Dịch sư huynh không rắn chắc sau khi bị vỡ vụn đã phản đòn lại chính chủ nhân nó. Pháp bảo phản phệ cũng không phải là việc văn bối có thể không chế.”

Trưởng lão Liên Hoa Tông than nhẹ một tiếng nói:

“Quả thật cũng không trách ngươi được. Đệ tử Vãn Thiên Lưu dưới đài nghe đây, mau mời trưởng lão của các ngươi tới trị liệu cho Dịch Phong Hành, hắn bị thương rất nặng, ta chỉ có thể ổn định thương thế cho hắn. Tri hoãn sẽ không kịp.”

Bọn đệ tử Vãn Thiên Lưu dưới đài nhất thời một trận đại loạn, cuống quýt chạy đi tìm trưởng bối.

Hải Long cung kính nói:

“Tiền bối, nếu trận này văn bối đã thắng, vậy thì văn bối mạn phép lui xuống trước.”

Trưởng lão Liên Hoa Tông kia gật đầu, không nói lời nào, cùng với các giám sát trưởng lão khác khẩn trương trị liệu thương thế cho Dịch Phong Hành.

Hải Long không chút chần chừ, nhẹ nhàng bay xuống lôi đài, lập tức cùng Hoàng Trị quay về đình viện của Liên Vân Tông.

Hoàng Trị đóng cửa, cười hắc hắc nói:

“Lão đại, lão đại ngươi ra tay cũng thật tàn nhẫn a! Dịch Phong Hành kia có thể nói đã bị lão đại ngươi phế bỏ hoàn toàn.

Hải Long hừ một tiếng, nói:

“Đó là hấn tự chuốc lấy, hôm qua Đạo Diễn sư huynh bị hấn đánh thảm như vậy, cái này gọi là báo ứng. A, đúng rồi, có thể là ta không cố ý. Chính bản thân hấn tự gây ra. Tiên thuật không có mắt mà.”

Hoàng Trị gật đầu, nói:

“Đúng vậy! Cái này hoàn toàn là do chính bản thân hấn tự gây ra, pháp lực đại ca lại không cao, làm sao có thể không chế được chiêu phản đòn kia chứ.”

Nói xong câu đó, cả hai đều cười lên hắc hắc. Bọn họ không hề cảm giác được, rằng mình cười như thế trong rất nham hiểm. Nếu để cho Ngô Vân chứng kiến thấy sẽ thẩm định lại đức hạnh của tên đệ tử Thiên Tông duy nhất này, đến chừng đó không biết lão có còn ý niệm muốn mời hấn đi Phạm Tâm Tông trong đầu không nữa.

Hải Long đã phán đoán chính xác về các trận đấu, Ngọc Bình thua dưới tay Thiên Cầm, Ngọc Hoa thuận lợi giành chiến thắng. Còn tên đệ tử kia của Vãn Thiên Lưu cũng đánh bại đối thủ của mình. Tiến vào vòng bốn người có tới hai đệ tử Liên Vân Tông, nhất thời làm cho các tông khác mở rộng tầm mắt, cho dù hôm sau cả hai sẽ có một trận quyết chiến thắng bại, nhưng Liên Vân Tông ở kỳ đại hội tân nhân này, cũng ít nhất có hai người đạt thành tích.

Còn về phần mấy tên đệ tử Vãn Thiên Lưu kia đến bây giờ vẫn chưa thể bình thường như cũ, các tông chủ tập trung lại, cũng không cách nào nghĩ ra biện pháp giải trừ cấm chế cho chúng, cuối cùng đều nhất trí với nhau rằng, mấy tên đệ tử này của mình là do trúng phải thuật nguyên rủa Tà Tông. Thuật nguyên rủa là một loại đạo pháp vô cùng hắc ám, xác xuất thành công tuy rằng cực thấp, nhưng một khi đã hiệu quả, thì giống như họa giáng xuống, cho dù những bậc cao nhân thời xưa đội mồ sống dậy cũng vô phương cứu chữa.

Thuật Nguyên Rủa xuất hiện làm cho đình Tiên Chiếu Sơn nhất thời hoảng loạn, cả thất tông đều phái vô số đệ tử tinh anh của mình tiến hành điều tra vụ việc, kết quả cuối cùng tự nhiên là đi vào bế tắc. Toàn bộ cuộc điều tra tiến hành đến chạng vạng sáng mới chấm dứt. Năm vị tông chủ Ngũ Chiếu Tiên mới bày ra thêm năm tầng chế chế, sự kiện nguyên rủa lần này tạm thời tạm gác qua một bên.

Ăn cơm chiều xong, Tiếp Thiên đạo tôn cho gọi Hải Long đến.

“Nói đi, trận đấu hôm nay tại sao lại như vậy. Đừng nói với ta là ngươi không cố ý.”

Tiếp Thiên đạo tôn tuy rằng không hề thúc dục pháp lực, nhưng Hải Long vẫn có cảm giác bị uy hiếp mạnh mẽ. Ở trong thất tông chính đạo, Tiếp Thiên đạo tôn tuyệt đối là nhân vật cao nhất, cho dù là Ngô Vân tông chủ cũng phải nể lão vài phần. Hải Long nghe Đạo Linh nói qua, nếu không phải Tiếp Thiên đạo tôn cùng với Ngô Vân tông chủ bằng vào pháp lực cường đại đã chế ngự Ma Tông và Yêu Tông mà nói, thì chỉ sợ thất tông chính đạo sớm đã tiêu vong. Ngay cả như vậy, bọn họ vẫn cần đến sự trợ giúp của ít nhất là bốn cao thủ mới có thể duy trì thắng lợi. Có thể thấy được, Ma, Yêu hai tông này rất mạnh.

Tuy Hải Long không yên trong lòng, nhưng hấn cũng không cho rằng Tiếp Thiên đạo tôn biết được hết thấy chuyện phát sinh lúc ấy, dù sao khi ấy cũng không có đệ tử Liên Vân Tông nào ở đó, cho dù Tiếp Thiên đạo tôn tu vi cao tới đâu, cũng không có khả năng minh bạch toàn bộ chi tiết trận đấu. Lúc đó có năm vị trưởng lão phụ trách giám sát mà còn chưa nhìn ra cái gì. Nghĩ đến đây, bình tĩnh lại, cung kính nói:

“Tông chủ, tình huống lúc đó là ngoài ý muốn, đệ tử cũng không cố ý đã thương người a! Dưới tình huống như vậy, đệ tử hoàn toàn là tự vệ mà thôi. Chẳng lẽ để mặc cho thanh đao hồng sắc kia của hấn chém sao?”

Tiếp Thiên đạo tôn trên mặt giãn ra một ít, thờ dãi, nói:

“Có thể ngươi chưa biết, chúng ta cùng Vãn Thiên Lưu, Viên Nguyệt Lưu hiện tại đang rất căng thẳng. Xảy ra chuyện hôm qua, cho dù ngươi không phải cố tình, bọn họ cũng sẽ kiếm cớ trả thù chúng ta. Tiểu Thiết Côn kia của ngươi uy lực quá lớn, sau này nên dùng một phần nhỏ thôi, để tránh ngộ thương người tốt.”

Hải Long gật dờ nói:

“Vãn Thiên Lưu là cái gì chứ, dám cả gan đối nghịch với Liên Vân Tông chúng ta? Chuyện ngày hôm qua hấn là ngài đã rõ ràng hơn đệ tử, Đạo Diễn sư huynh một người tốt như vậy mà bị bọn chúng xuống tay một cách tàn nhẫn, nếu không phải Đạo Diễn sư huynh xin đệ tử bỏ qua cho tên súc sinh kia, thì hôm nay đệ tử đã lấy cái mạng quên của hấn rồi.”

Trên mặt Tiếp Thiên đạo tôn hiện lên một tia mỉm cười nhàn nhạt, nói:

“Hôm qua ngươi cùng Đạo Diễn nói những gì ta đều nghe thấy. Đạo Diễn là một hài tử tốt, biết chú trọng đại cục, tuy rằng lần này hấn bị thương rất



nặng, nhưng ta tin chắc, bằng vào năng lực của Liên Vân Tông, nhất định có thể chữa khỏi hoàn toàn cho hấn. Lời người nói đang bán đứng thái người rồi đó. Hôm nay xem ra đúng là do người làm. Không nghĩ tới người mới đắc thành Kim Đan thể mà có thể không chế được cả độ mạnh yếu thích hợp của pháp lực, xem ra, tương lai của Liên Vân Tông đúng là phải trông cậy vào người.”

Hải Long ngẩn người, bấy giờ mới ý thức được lúc trước mình đã lơ lơi, vội vàng biện giải nói:

“Tông chủ, lúc đó đệ tử chỉ là giả dụ mà thôi, ngài tưởng thật sao. Tu vi của đệ tử còn kém, sao có thể không chế được độ mạnh yếu chứ?”

Tiếp Thiên đạo tôn đưa tay ngăn không cho hấn nói tiếp, nói:

“Người không cần nói nữa. Coi như vừa rồi ta không có hỏi cái gì, cũng không biết cái gì cả. Người là đệ tử của Liên Vân Tông ta, ta sẽ chịu trách nhiệm đối với người, tại thời điểm bây giờ sẽ không để một ai có thể làm khó dễ người. Được rồi, người trở về tĩnh tu đi. Kỳ thật, ta biết tu vi của người cao hơn con bé Đạo Hoa kia, có thể con bé này bị chúng ta làm cho hư hỏng, nên ngày mai nhất định sẽ tỷ thí một trận sống chết với người, ta cũng không cách nào ngăn cản. Vì những món ăn chay của chúng ta sau này, ngày mai người nên chú ý một chút, tận lực đừng gây thương tổn cho con bé, làm cho nó thấy khó khăn mà lui là được.”

Hải Long ngờ ngác đứng đó, trong lòng hấn, ở Liên Vân Tông người thân với hấn nhất chính là Linh Thông Tử, Linh Ngọc Tử cùng Phiêu Miểu đạo tôn. Còn người tôn kính nhất, đương nhiên là vị Tiếp Thiên đạo tôn này. Hấn chưa từng nghĩ đến, một nhân vật như Tiếp Thiên đạo tôn lại mở miệng nói ra như vậy. Một loại cảm giác thân thiết tự nhiên dâng trào, Hải Long nghiêm trang gật đầu, nói:

“Tông chủ, thứ cho đệ tử nói nhiều, bất luận về sau có phát sinh chuyện gì, thì vĩnh viễn đệ tử vẫn là đệ tử của Liên Vân Tông. Về phần Đạo Hoa sư muội, dù ngài không nói, đệ tử cũng không gây thương tổn cho cô ta đâu, cho dù có bại.”

Nói xong, thi lễ thật sâu, quay đầu đi ra khỏi phòng Tiếp Thiên đạo tôn.

Nhìn bộ dáng Hải Long rời đi, Tiếp Thiên đạo tôn toát ra một nụ cười ẩn ý, thì thầm nói:

“Tuy hấn tính nết cổ quái một chút, nhưng đúng là một hảo hán từ chân thật.”

Hôm qua lúc Đạo Diễn bị trọng thương, cho dù là tu vi mạnh đạo hạnh cao cũng không thể ngăn Tiếp Thiên đạo tôn thật sự nổi giận được, trong số đệ tử đông đúc, lão yêu quái nhất chính là tên đệ tử Đạo Diễn thật thà, không những có thiên chất cực cao, mà còn là người trung hậu, trong đám đệ tử đồng môn nổi danh là ‘ông ba phải’. Tuy rằng nhập môn trễ, nhưng Tiếp Thiên đạo tôn đối với hấn kỳ vọng rất cao. Khi biết được tên đệ tử yêu quái của mình bị thương nặng như vậy, liền phần nộ đi tìm tông chủ Tiêu Vận của Vãn Thiên Lưu phân xử, nhưng Tiêu Vận và Hình Thiên lại không chịu nhận trách nhiệm. Vì không muốn thất tông chính đạo mất hòa khí với nhau, nên Tiếp Thiên đạo tôn đành cố nén giận. Hôm nay, tuy Hải Long có phần quá khích, nhưng đã làm cho lão vui mừng trong bụng, cho dù là vị đạo tôn chương quản cả một sơn mạch Liên Vân Sơn thì dù sao cũng là người, lão cũng có hi nộ ái ô, cho nên lão đã quyết định, bất luận có thể nào cũng phải che chở cho tên đệ tử tiền đồ sáng lạng này của mình.

Tiếng bước chân vang lên, một gã Tam đại đệ tử Liên Vân Tông cung kính đứng ngoài cửa nói:

“Tông chủ, có Tiêu Vận tông chủ, Hình Thiên đạo tôn của Vãn Thiên Lưu, Huyền Vũ đạo tôn của Viên Nguyệt Lưu, Mộc Tùng tông chủ của Ngũ Chiếu Tiên câu kiến, đang chờ ngoài cấm chế ở tịnh xá. Xem bộ dạng bọn họ, tựa hồ cũng không phải chuyện tốt.”

Tiếp Thiên đạo tôn than nhẹ một tiếng, nói:

“Chuyện gì đến sẽ đến, người đi mời các vị đạo tôn còn lại ra, chúng ta cùng đi nghênh đón ‘khách quý’.”

Nói xong, lão sửa sang trường bào lại cho chỉnh tề, đứng lên đi ra cửa.

Trong mắt Tiêu Vận từng đạo hàn quang không ngừng lóe ra, Dịch Phong Hành là một trong số đệ tử hấn tâm đắc nhất, nếu không hấn đã chẳng truyền lại cho trấn môn chỉ bảo Tà Dương Đạo. Nhưng mà, trong trận đấu hôm nay, chẳng những tên đệ tử của mình bị đánh bại, mà cả hai kiện pháp bảo là Ngân Nguyệt Thương cùng Tà Dương Đạo đều bị tổn hại, hơn nữa thân thể còn bị tên đệ tử Liên Vân Tông kia đã thương nặng. Phát sinh ngày hôm nay làm cho hấn tức giận không thể kiềm chế được, đã thế nội bộ Vãn Thiên Lưu còn lâm vào hỗn loạn, thật vất vả mới dàn xếp lại, Tiêu Vận liền dẫn theo Hình Thiên, mời thêm người của Viên Nguyệt Lưu và Ngũ Chiếu Tiên đến đây hỏi tội. Nhưng hấn lại quên, hôm qua mình đã bác bỏ Tiếp Thiên đạo tôn như thế nào. Huyền Vũ đạo tôn nói:

“Tiêu tông chủ, xin ngài bớt giận trước. Tiếp Thiên đạo tôn dù sao cũng là nhân vật đứng đầu chính phái, chúng ta không nên quá mức gây khó khăn.”

Tiêu Vận giận dữ nói:

“Ta có thể không tức giận được sao? Phong Hành là đệ tử tốt nhất của ta, tuy tuổi không lớn lắm, nhưng đó là đệ tử chân truyền của Vãn Thiên Lưu ta, bộ dáng kia của hấn người cũng nhìn thấy. Tuy chưa chết, nhưng, ài ..., hôm nay, ta nhất định phải gặp Tiếp Thiên đạo tôn đòi lại công đạo, nếu không, ta khó mà tiêu mối hận này.”

Đúng lúc này, cửa viện mở ra, tất cả cấm chế đều biến mất, Tiếp Thiên đạo tôn đi đầu, phía sau là bảy vị đạo tôn của Liên Vân Tông đi ra nghênh đón. Nhìn bảy vị đạo tôn phía sau người nào cũng một thân lam sắc quang hoàn, Tiêu Vận không khỏi chấn động trong lòng, lúc này hấn mới ý thức được, cho dù mình và mấy người mình dẫn theo có liên thủ lại, cũng không phải đối thủ của Liên Vân Tông, vì thế cho nên khí thế cũng yếu đi vài phần. Tiến lên vài bước, trầm giọng nói:

“Tiếp Thiên tông chủ, chào ngài.”

Tiếp Thiên đạo tôn mỉm cười nói:

“Bản đạo tiếp đón chậm trễ, Tiêu tông chủ, các vị trưởng lão, mời vào trong.”

Tiêu Vạn gật đầu, một hàng bảy, tám người theo Tiếp Thiên đạo tôn đi vào bên trong tịnh xá. Vào tới lạc viện, dừng cước bộ, Tiếp Thiên đạo tôn nói:

“Mời tông chủ vào trong dùng chén trà.”

Tiêu Vạn nói:

“Không cần. Hôm nay bọn ta đến, là muốn xin Tiếp Thiên tông chủ cấp cho cái công đạo mà thôi. Tông chủ cũng đã biết, trong trận đấu hôm nay, đệ tử của quý tông chẳng những hủy hoại hai kiện pháp bảo của môn hạ ta Dịch Phong Hành, mà còn đã thương hấn. Chuyện này tựa hồ không đúng với nguyên tắc của đại hội tân nhân. Chỉ xin Tiếp Thiên tông chủ minh giám cho.”

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 65: Bước Vào Bán Kết. (Thượng)

Tiếp Thiên đạo tôn ngẩng ra một lúc, nói:

“Thì ra Tiêu tông chủ lần này đến đây là vì chuyện này. Trước đó ta đã hỏi qua tên đệ tử kia, hấn nói lúc đó do tình huống nguy cấp, chỉ vì tự vệ mới gây ra thương tổn cho quý môn. Ta nghĩ, hấn hấn là không cố ý, tông chủ không nên để trong lòng, nếu muốn cần đan dược hay cái gì thì cứ việc mở miệng, bản đạo nhất định hết lòng giúp đỡ.”

Tiêu Vạn cố nén tức giận, nói:

“Thương thế của Phong Hành không phải trị liệu đơn giản là được. Tiếp Thiên tông chủ, ta hy vọng ngài không nên bao che đệ tử. Hôm nay nhất định phải cấp cho ta cái công đạo.”

Tiếp Thiên nhú mày, nói:

“Ta chưa từng bao che đệ tử, theo ta được biết, tình huống trận đấu ấy quả thật không thể khống chế, nếu ngài không tin, có thể đi hỏi năm vị giám sát trưởng lão. Còn nhớ hôm qua ngài từng nói những gì với ta, cái gọi là tiên thuật không có mất, có một số việc không phải bọn đệ tử có thể khống chế. Nếu đệ tử quý môn bị thương quá nặng, bản đạo nguyện đi tiên phong trong việc chữa trị. Ngàn vạn lần không nên vì chuyện này làm ảnh hưởng hòa khí giữa hai tông.”

Tiêu Vạn cả giận nói:

“Ngươi, đây không phải bao che là gì? Chữa trị? Nội thương của Phong hành đã hết đường cứu chữa, tên đệ tử kia của ngươi ra tay cũng quá tàn độc, đã cướp đi dương khí người khác, như vậy thì sau này Phong Hành còn muốn làm người được ư? Loại thương thế này người có thể chữa trị hả? Không sai, Phong Hành hôm qua có ra tay hơi nặng, làm trọng thương đệ tử quý tông, nhưng ngươi cũng không nên sai đệ tử trả thù như thế.”

Tiếp Thiên đạo tôn cả kinh trong lòng, lão không ngờ Dịch Phong Hành lại bị thương tới chừng đó, thầm nghĩ: tiểu tử Hải Long này thật là tàn nhẫn. Phiêu Miêu, Chỉ Thủy đạo tôn đứng một bên cố nhịn cười, Chỉ Vân đạo tôn bất đắc dĩ lắc đầu, nghĩ thầm hoang đường. Tiếp Thiên đạo tôn trầm giọng nói:

“Tiêu tông chủ, hy vọng ngươi ăn nói có chừng mực một chút. Ta đường đường là tông chủ đứng đầu một tông, tại sao lại có chuyện sai đệ tử đi làm mấy chuyện này? Ta nói rồi, Đạo Vũ không phải cố ý đã thương người, tình huống lúc đó chỉ là trùng hợp mà thôi, còn tình trạng của môn hạ quý tông bản đạo xin lấy làm tiếc, nhưng chuyện không phải lỗi của Đạo Vũ, thứ cho bản đạo không thể chủ trì công đạo. Nếu Tiêu tông chủ không còn việc gì thì xin mời về cho. Quý môn còn vài vị đệ tử trúng thuật nguyên rủa cần được chăm sóc. Không tiễn.”

Tiêu Vạn giận tím mặt, toàn thân tán mát ra bạch quang mãnh liệt, pháp lực tích tụ điên cuồng, phút chốc, khí thế cường đại chọt bao trùm về phía Tiếp Thiên đạo tôn. Tiếp Thiên biến sắc, trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang. Tiêu Vạn cảm thấy không ổn, thân hình nhoáng lên một cái, nhất thời lùi về, toàn thân đều bị khí thế cường đại áp chế, trong lúc này, không thể tập trung pháp lực để phát động công kích được. Hấn biết, tu vi mình còn kém xa Tiếp Thiên đạo tôn, nên vội thu khí thế lại, cả giận nói:

“Tiếp Thiên lão gia hòa ngươi, muốn ý thế hiếp người sao? Đừng nghĩ Vãn Thiên Lưu bọn ta sợ các ngươi.”

Tiếp Thiên đạo tôn lạnh nhạt nói:

“Cái gọi là thị phi đều có công luận, người tu hành gần ba ngàn năm, nhưng sân niệm còn nặng như vậy. Mời, không tiễn.”

Riêng hai chữ cuối cùng nói ra có mang theo pháp lực. Tiêu Vận cùng mấy người kia đồng thời lui lại từng bước, bọn họ không khỏi biến sắc kinh ngạc, Tiếp Thiên đạo tôn biểu hiện ra thực lực cường đại như vậy, cho dù bất kỳ ai trong bọn họ, cũng không thể ứng phó.

Tiêu Vận thở hổn hển, chỉ vào Tiếp Thiên đạo tôn nói:

“Được lắm, Tiếp Thiên, ngươi chờ đó, chuyện ngày hôm nay chưa xong đâu, chúng ta đi.”

Nói xong, thúc dục pháp lực, bạch quang theo con tức giận lan ra. Mấy người còn lại cũng đều thất thủ rồi đi theo hắn. Nhìn thân ảnh bọn họ bỏ đi, Tiếp Thiên đạo tôn thì thào nói:

“Xem ra, cây muốn lặng mà gió chẳng đừng. Vấn Thiên Lưu mấy năm nay thật quá phận, đã không còn giống tông phái chính đạo chúng ta nữa. Truyền pháp dụ của ta, tất cả đệ tử nếu không có lệnh ta, không được tự tiện rời tịnh xá, càng không được hành động đơn độc.”

Chỉ Vân đạo tôn hơi ngán người, nói:

“Tông chủ, có nghiêm trọng vậy không? Vấn Thiên Lưu dù sao cũng là tông phái chính đạo, bọn họ sẽ không...”

Tiếp Thiên đạo tôn lắc đầu, nói:

“Phòng ngừa trước vẫn tốt hơn. Chẳng lẽ muối quên trước đó bọn họ đối phó với Thiên Huệ Cốc ra sao à? Ài, cường địch hãm he, nội bộ chúng ta lại rối loạn, Tiêu Vận ơi Tiêu Vận, ngươi không nhìn thấy đại cục trước mắt ư. Chẳng lẽ cam tâm khiến cho thất tông chính đạo suy tàn, làm cho âm tà hắc ám bao phủ Thần Châu ngươi mới chịu sao?”

Phiêu Miểu đạo tôn nhàn nhạt nói:

“Tông chủ không nên quá mức lo lắng. Tiêu Vận tuy bảo thủ, nhưng bản chất cũng không tệ, nếu không đã chẳng đứng vững trên ngôi vị tông chủ Vấn Thiên Lưu. Hắn hẳn biết cái gì là trọng yếu nhất. Muội xem, chuyện này không phải đơn giản như vậy. Hôm qua Dịch Phong hành ra tay đã thương Đạo Diễn, chỉ sợ có người đứng sau sai khiến. Hiện tại tốt nhất chúng ta nên bình tĩnh, chờ đại hội tân nhân kỳ này kết thúc, sẽ cho bọn đệ tử tu vi thấp mau chóng trở về núi. Theo tin tức vừa truyền về của môn hạ, tà tông, yêu tông lại bắt đầu tàn sát bừa bãi, chờ sắp xếp mọi chuyện ở đây ổn thỏa xong, chúng ta phải lập tức đến chi viện ngay.”

Chỉ Thủy đạo tôn mỉm cười nói:

“Tiểu tử Hải Long kia cũng thật tàn nhẫn, ta không tin là hắn trong lúc vô ý đã thương đối phương. Theo tâm tính của hắn, chỉ sợ là cố ý báo thù cho Đạo Diễn.”

Tiếp Thiên đạo tôn liếc qua Chỉ Thủy một cái, nói:

“Chuyện này không cần nhắc lại, ta chỉ biết Đạo Vũ không phải cố ý đã thương người khác, mai mối không nên đề cập vấn đề này trước mặt ta nữa. Ngày mai là tiền hành đấu bán kết rồi, vì đề trận đấu được an toàn, chúng ta chia làm hai nhóm, Chỉ Vân sư muội, Phiêu Miểu sư muội, Đạo Vũ và Đạo Hoa sẽ giao cho các muội phụ trách. Các sư đệ, sư muội còn lại thì theo ta đi thăm dò trận đấu kia. Vấn Thiên Lưu chạm trán Thiên Huệ Cốc tại vòng bán kết, chỉ sợ không yên ổn đâu, bất luận thế nào, chúng ta không thể để phát sinh thảm kịch. Thời điểm tất yếu, cho dù gây gián đoạn trận đấu thì chúng ta cũng phải ra tay can thiệp.”

“Vâng, tuân theo pháp dụ tông chủ.”

Phiêu Miểu nhìn thoáng qua phòng Hải Long, thăm thán lên một tiếng, miễn cưỡng đè nén ưu tư trong lòng, nhẹ nhàng lướt đi, quay trở về gian phòng mình.

.....

Vì đây đã là bán kết, nên Ngũ Chiếu Tiên cố ý đem tám lôi đài kết hợp thành hai lôi đài to lớn dùng cho việc tỷ thí, dưới sự dẫn dắt của Chỉ Vân, Phiêu Miểu đạo tôn, Hải Long và Ngọc Hoa cùng đi đến lôi đài số 2. Trên mặt Ngọc Hoa lộ ra một tầng sương lạnh, thủy chung không điểm xia gì tới Hải Long. Chỉ Vân đạo tôn dùng phương pháp truyền âm nói với cả hai:

“Trận tỷ thí hôm nay các ngươi không nên quá mức xúc động, mau chóng kết thúc. Các ngươi đều là đệ tử Liên Vân Tông, ta không muốn chứng kiến kẻ nào bị thương tổn. Rõ chưa?”

Hải Long liếc nhìn Ngọc Hoa một cái, cung kính nói:

“Đệ tử tuân lệnh tổ sư.”

Ngọc Hoa cũng gật đầu, nói:

“Vâng, sư phụ.”

Cô liếc qua Hải Long, kiên định nói:

“Hôm nay ta nhất định sẽ thắng.”

Hải Long không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái. Phiêu Miểu đạo tôn nhú mày, nói:

“Được rồi, đã đến giờ, các người chuẩn bị đi. Hãy nhớ kỹ, các người là sư huynh muội với nhau, không phải địch nhân. Lòng hiếu thắng đương nhiên phải có, nhưng không thể vì vậy mà ảnh hưởng tâm tính.”

Tiếng chuông vang lên, năm vị giám sát trưởng lão đã bước lên đài, phụ trách trận đấu hôm nay, rõ ràng chính là Kim Di tông chủ Kim Tông của Ngũ Chiếu Tiên, trong bốn vị giám sát còn lại có cả Văn Thiên Lưu Hình Thiên đạo tôn cùng với Viên Nguyệt Lưu Huyền Vũ. Kim Di mặt không chút thay đổi, còn Hình Thiên và Huyền Vũ thì trong mắt đều biểu lộ hàn quang bén nhọn.

Hải Long và Ngọc Hoa đồng thời nhẹ nhàng phóng lên đài, mái tóc dài rối tung sau lưng Ngọc Hoa, cộng với trường bào máu xám không thể ngăn nổi khí chất phong hoa tuyết đại của cô, chỉ có điều trên mặt lạnh như băng đủ để gây thất vọng cho bất kỳ kẻ nào.

Hải Long hơi thi lễ nói:

“Sư muội, hạ thủ lưu tình.”

Ngọc Hoa hừ lạnh một tiếng, nói:

“Người đã sớm vô tình, nên không cần thiết phải hạ thủ lưu tình.”

Hải Long nhú mày, nói:

“Sư muội, chẳng lẽ cô thật sự hận ta sao?”

Ngọc Hoa thở sâu, ngực hơi phập phồng, trong mắt bắn ra hàn quang, nói:

“Đúng, ta hận người, ta hận người.”

Lúc này Kim Di trầm giọng nói:

“Đạo Vũ của Liên Vân Tông đấu với Đạo Hoa Liên Vân Tông, trận đấu bắt đầu.”

Lão vừa mới dứt lời, Ngọc Hoa lập tức khắp động pháp quyết, hàn quang chợt lóe, trong đám mây mù pháp kiếm chợt xuất hiện ra, hóa lên không trung thành một đường vòng cung, mang theo kinh lực cuộn cuộn chém tới Hải Long. Hải Long không có lấy Thiên Quân Bồng ra, chỉ triệu hồi Thất Tu Kiếm đón đỡ. Oanh một tiếng, hai thanh phi kiếm trên không trung va chạm nhau phát ra tiếng nổ thật lớn, tuy Hải Long tu vi mạnh hơn Ngọc Hoa, nhưng thứ nhất là hấn sợ gây thương tổn cho Ngọc Hoa nên không dám dùng toàn lực, thứ nhì là Thất Tu kiếm phẩm chất vốn không bằng phi kiếm của Ngọc Hoa, nên tốt hơn là dùng pháp lực giữ cho ngang nhau.

Ngọc Hoa hiển nhiên không từ bỏ ý đồ, theo hai tay liên tục biến hóa pháp quyết, phi kiếm kia nhất thời phát huy ra thế công cường đại, vô số đạo hàn quang tán mát ra, không ngừng lao thẳng về Hải Long. Hải Long không hoàn thủ, chỉ khống chế Thất Tu kiếm trong phạm vi nhỏ hẹp bày ra một tầng chắn, gian nan chống đỡ từng đợt công kích như vũ bão của Ngọc Hoa.

Ở ngoài nhìn vào, Ngọc Hoa như đã chiếm thượng phong tuyệt đối, nhưng năm vị giám sát trưởng lão trên đài cùng với Chí Văn, Phiêu Miểu đạo tôn biết rõ, tuy Hải Long rơi vào thế bị động, nhưng phòng thủ nghiêm mật, Ngọc Hoa không thể nào hóa giải dễ dàng được. Nhìn vào tu vi, Hải Long rõ ràng cao hơn Ngọc Hoa. Trên đài giám sát, Kim Di thấp giọng nói với Hình Thiên:

“Hình Thiên đạo tôn, nam đệ tử kia của Liên Vân Tông tu vi không kém a! Trước kia ta từng xem qua Ngọc Hoa thi đấu, cô đúng là một nhân vật nổi bật trong thế hệ trẻ, nhưng mà, Đạo Vũ này tựa hồ lợi hại hơn một ít, Liên Vân Tông mấy trăm năm nay quả thật bồi dưỡng ra không ít đệ tử vĩ đại, xem ra, chúng ta cũng không thể để thua sút a!”

Bọn người Kim Di cũng không biết tâm pháp của Liên Vân Tông, hơn nữa Hải Long còn có Thiên Minh Y ẩn tích, cho nên bọn họ không thể không thể giống như Tiếp Thiên đạo tôn vừa liếc qua đã biết tu vi thật sự của Hải Long. Hình Thiên hừ một tiếng, nói:

“Ngày hôm qua chính tiểu tử này đánh Phong Hành trọng thương nặng, hắn có một pháp bảo vô cùng kỳ lạ, ở mặt ngoài tựa hồ chẳng có gì, nhưng uy lực lại rất lớn, có thể đây là một kiện tiên khí trong Liên Vân Tông.”

Huyền Vũ nói:

“Thiên ca, theo như huynh nói, chính là Đạo Vũ này hôm qua hủy hoại pháp khí Tà Dương Đạo của Văn Thiên Lưu huynh à, như lời bọn đệ tử nói, kiện pháp khí kia của hấn lực công kích phi thường khủng khiếp, tựa hồ những pháp khí còn lại đều không thể làm gì được, một khi thi triển, có thể trực tiếp bài trừ bản thể của pháp khí đối thủ. Nếu có cơ hội, chúng ta hẳn là nên nghiên cứu kỹ một chút, muội thấy, trừ phi tu vi cao hơn hấn, bằng không, thật đúng là rất khó phá giải đòn công kích của hấn.”

Trong lúc bọn họ bàn luận, thì trên lôi đài đã xuất hiện biến hóa, Ngọc Hoa cư nhiên phóng ra cả bốn kiện pháp bảo, thay nhau công kích về phía Hải Long. Nhưng mà, từng đợt công kích này của cô không còn lộn xộn giống như mấy hôm trước, mà còn vận dụng pháp khí hỗ trợ lẫn nhau, tuy sử dụng

pháp lực tối thiểu nhưng lại phát huy ra uy lực cực mạnh. Rơi vào đường cùng, Hải Long triệu ra Kim Chung Cháo hiệp trợ Thất Tu kiểm tiến hành phòng ngự.

Hào quang chợt lóe, phi kiếm của Ngọc Hoa dưới sự hỗ trợ của một kiện pháp khí có hình cái đĩa, đã trăm một nhát thật mạnh vào Thất Tu kiếm, thanh quang chợt mờ dần, linh lực của Thất Tu kiếm cũng giảm đi, tung ngược trở về tay Hải Long. Hải Long kinh ngạc phát hiện, trên thân Thất Tu kiếm, bị mẻ một miếng bằng hạt gạo, pháp trận do pháp kiếm bày ra đã bị phá hủy, phải toi luyện một lần nữa mới có thể phát huy được tác dụng vốn có. Đối với hắn mà nói, tuy rằng Thất Tu kiếm này không có được uy lực cường đại, nhưng ở trong lòng hắn, nó quan trọng hơn cả sáu kiện pháp khí mà Đạo Minh, Thiên Thạch đưa tặng, ngoại trừ Thiên Quân Bồng và Nghịch Thiên Kính ra, bây giờ bất chợt bị hỏng, sao hắn có thể không đau lòng chứ?

Hải Long nộ khí xung thiên, cả giận nói:

“Ngọc Hoa, cô thật sự muốn giết ta thật sao?”

Ngọc Hoa triệu hồi bốn kiện pháp khí của mình lại, thanh âm lạnh lùng nói:

“Không sai, ta đúng là muốn giết ngươi, tên tiểu nhân vô tình.”

Nói xong, một dây lụa xanh dường như là pháp khí dừng lại ngay trước ngực cô, Ngọc Hoa niệm pháp quyết liên tục, sương mù nhàn nhạt bắt đầu xuất hiện.

Chỉ Vân đạo tôn dưới đài cả kinh, nói:

“Con bé Đạo Hoa này, tại sao có thể dùng loại đạo pháp mạnh như vậy để đối phó với người trong bản môn chứ, ài, nó thật là tùy hứng.”

Phiêu Miêu đạo tôn mỉm cười, nói:

“Cái này e là không phải đơn giản là tùy hứng. Nếu ta đoán không lầm, Đạo Hoa tựa hồ đối với Đạo Vũ có vài phần tình ý, còn vì sao trở thành như vậy, ta cũng không biết. Bất quá sự tỷ cứ việc yên tâm, tu vi Đạo Vũ so với Đạo Hoa cao hơn đến hai cảnh giới, hẳn là không việc gì.”

Hải Long nhú mày nhìn Ngọc Hoa, để mặc cô ta kháp động pháp quyết, thúc dục sương mù bốc lên, trong khoảng khắc, trên lôi đài đưa tay ra không thấy năm ngón, hoàn toàn bị sương mù bao phủ. Trong lòng than thầm một tiếng, Hải Long quật cường tiến lên, bức thanh âm thành tuyến, nói vọng về phía Ngọc Hoa:

“Được, nếu cô đã muốn giết ta, ta đây sẽ thành toàn cho cô.”

Theo tay vung lên, liền bãi bỏ phòng ngự của Kim Chung Cháo, thu hồi Thất Tu kiếm lại, ngạo nghễ đứng trong đám sương mù chờ Ngọc Hoa công kích.

Phá Vân Quyết này của Ngọc Hoa có thể làm ảnh hưởng tầm mắt đối phương, nhưng không gây trở ngại gì với mình, cô thấy rõ ràng mọi hành động của Hải Long, trong lòng khẽ run lên, pháp quyết trên tay nhất thời chậm đi, pháp bảo dây lụa mỏng đã biến thành tám lưới lớn kia hơi hơi run rẩy. Căn rằng một cái, cô cũng không dừng lại, cắn hận hét:

“Vân khai vụ tán Phá—Vân -- Quyết—“

Pháp lực khổng lồ không ngừng tán mát ra từ kiện pháp bảo có hình dây lụa mỏng rót vào trong cơ thể cô, theo lớp sương mù phi kiếm lại xuất hiện, hai tay Ngọc Hoa điểm ra, nhẹ nhàng nhắc bổng thân hình lên, người và kiếm hợp nhất vọt về phía Hải Long.

Bạn đang đọc truyện *Duy Ngã Độc Tiên* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.